

Giới thiệu Tướng Công, Tạo Phản Đi!

Thể loại: Trùng sinh, cổ đại

Converter: ngocquynh520

Editor: Cửu Trùng Cát, Nhà EI (coki, lamnguyetminh, Trần Thu Lệ, heisall, Lãnh Nguyệt Dạ, Mai Tuyết Vân, Serena Nguyen, Peiria, Melodysoyani)

Độ dài: 143 chương

Kiếp trước, vì thua trong cung đấu mà Liễu Minh Nguyệt đã bỏ mạng của mình vào.

Kiếp này nàng cương quyết không nhập cung làm Phi..

Hơn nữa lại cố gắng khai thai tiềm năng ôm đù. Tạo một cuộc sống mới hạnh phúc của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tạo Phản Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sống lại

Trời đã về chiều nhưng mặt trời vẫn chưa khuất hẳn, ánh nắng vàng sót lại nhuộm hoàng cung Đại Khải nguy nga thành một cảnh tượng huy hoàng như Tiên cảnh, phía sau chính điện Giao Thái hùng vĩ là rường cột chạm trổ, đình đài lầu các kéo dài trùng trùng điệp điệp. Đây cũng chính là hậu cung của hoàng đế Đại Khải.

Đi dọc theo tường thành về phía Tây, vòng qua vô số cung điện là đến địa phương hoang vu vắng vẻ nhất trong cung, lãnh cung.

Thừa Tông đế kế vị mấy chục năm, ngoại trừ những người cũ ở Đông cung thì sau khi kế vị lại mở thêm bốn đợt tuyển tú lớn tuyển thêm vô số mỹ nhân vào Dịch Đình khiến cho số người trong hậu cung tăng lên đồng thời làm cho hậu cung tranh đấu không ngừng, mặc dù lãnh cung nhìn thì hoang vắng nhưng kì thực đã đầy ắp người rồi.

Cho dù như thế nhưng ở một sân viện xa xôi yên tĩnh nhất trong lãnh cung lại chỉ có một người, người đó chính là Liễu quý phi từ trước tới nay ân sủng không suy nhưng đột nhiên vào mùa xuân năm nay lại bị một đạo thánh chỉ biếm vào lãnh cung.

Tính sơ sơ thì năm nay Liễu Minh Nguyệt đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, nàng thuộc nhóm nữ tử đầu tiên tiến cung sau khi Thừa Tông đế kế vị lại bởi vì tướng mạo xinh đẹp, hát hay múa giỏi, đọc đủ thứ thi thư nên rất được Thừa Tông đế sủng ái. Ngày nàng bị biếm vào lãnh cung, không chỉ là mọi người trong cung và ngay cả Liễu Như Nguyệt cũng hoàn toàn không ngờ tới có một ngày mình lại ngã từ đám mây xuống nhanh như vậy.

Lúc đầu khi Liễu Minh Nguyệt vào lãnh cung thì cả người giống như bị sét đánh, nàng không thể ra khỏi cửa, cung nhân bên người cũng không biết đi đâu mất. Từ đó mỗi ngày nàng phải ở trong lãnh cung ăn cơm thụ, uống nước lạnh, chịu hết mọi sự xem thường của cung nhân. Nàng lớn lên trong phú quý, đã bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy đâu nên gần như muốn nổi điên.

Sau đó nàng tình cờ phát hiện mình có thai, vì suy nghĩ cho bào thai trong bụng nên lúc này nàng mới dần dần yên tĩnh lại, mỗi ngày chỉ si ngốc, ngăn người nhìn có hoang bên trong viện.

Lúc Thẩm phi mang theo thái giám và cung nữ tâm phúc lúc tiến vào thì chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Từ trước đến giờ Liễu Minh Nguyệt luôn kiêu ngạo cho rằng mình xinh đẹp thì vào lúc này, giữa tháng mười một nàng chỉ mặc một cái áo đơn loang lổ vết bẩn, tóc dài xõa giống như lâu ngày chưa từng rửa mặt chải đầu, bụng phình to, đáng người thương tha lúc trước cũng không tồn tại nữa, chỉ còn lại vẻ sưng vù, nặng nề.

Bàn tay của nàng ta vô thức sờ vào bụng của mình, chỉ hận bụng mình không thể to lên như Liễu Như Nguyệt nhưng sau khi nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của Liễu Minh Nguyệt thì mặt mày nàng ta mới giãn ra.

Lúc Liễu Minh Nguyệt bị Thừa Tông đế biếm vào lãnh cung thì nàng ta nghĩ Liễu Minh Nguyệt sẽ không còn cách nào xoay người nữa, nào biết ngày hôm đó nàng ta nghe lại tâm phúc báo là Liễu quý phi ở lãnh cung có thai. Chỉ dựa vào hiện giờ Thừa Tông chỉ có ba vị công chúa, hai vị tiểu hoàng tử còn nhỏ, cả hậu cung không con thì sợ là Liễu Minh Nguyệt còn có hi vọng lật người.

Liễu Minh Nguyệt đã ở lãnh cung được nửa năm, khó có được một vị khách nên khi thấy người tới là Thẩm Kỳ Diệp thì khuôn mặt bị đông lạnh đến trắng xanh hiện lên nụ cười mừng như điên, nói không thành câu: "Thẩm tỷ tỷ. . . ." Cảm giác giống như người chết chìm ở biển vô được bè gỗ vậy.

Từ nhỏ nàng và Thẩm Kỳ Diệp đã lớn lên với nhau, cực kì thân thiết, sau đó lại động lòng với Thừa Tông đế trong một bữa tiệc xuân, hai người một

trước một sau vào cung, Liễu Minh Nguyệt luôn luôn xem vị Thẩm tỷ tỷ này như tỷ muội cho dù thứ bậc của nàng ta không bằng mình, sự sùng ái cũng không bằng mình —— nhưng nàng nghĩ chỉ vì Thẩm Kỳ Diệp đã có người trong lòng nên không chịu tận tâm hầu hạ Thừa Tông đế mà thôi.

Thẩm phi lại giống như chưa từng nhìn thấy ánh mắt vui mừng như điện của nàng, nàng ta đứng cách xa năm bước, lòng mày được tô vẽ kỹ càng nhíu lại, cảm khăn lụa che mũi mình, giận dữ nói với thái giám tâm phúc: "Tại sao nơi này lại có mùi khó ngửi như vậy, sao không nói hạ nhân dọn dẹp trước khi ta tới đây?"

Liễu Minh Nguyệt đang muốn qua thì đột nhiên khựng lại.

Người này có chút không giống Thẩm Kỳ Diệp mà nàng quen biết.

Thẩm Kỳ Diệp thấy vậy, bên môi lập tức nở nụ cười nhạt: "Ta phụng khẩu dụ hoàng thượng tới thăm muội muội." Sau đó bảo Ngự y đi theo phía sau tiến lên: "Bệ hạ nghe nói muội muội có thai nên đặc biệt cho Ngự y tới chẩn mạch."

Trên khuôn mặt tái nhợt của Liễu Minh Nguyệt lập tức hiện lên đỏ ửng không bình thường, thân thể gầy gò gần như run rẩy, đó là một loại phản ứng bản năng, cơ thể không thể chịu được khi phải đối mặt với một biến cố lớn.

—— Nàng chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được chỉ dụ của Thừa Tông đế.

Nàng biết Ngự y này, người này chính là Hứa thái y thường đến cung Thu Hoa chẩn bình an mạch cho Thẩm Kỳ Diệp, cũng được coi như là bằng hữu cũ của Thẩm gia mà hôm nay lại do Thẩm Kỳ Diệp tự mình dẫn đến nên nàng còn có cái gì không yên lòng đây? Vì vậy Liễu Minh Nguyệt lập tức tới ngồi ở ghế đá trong viện, đưa cổ tay nhỏ gầy ra

Không ngờ kết quả chẩn mạch lại hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của Liễu Minh Nguyệt.

"Bẩm quý phi nương nương, Liễu thị chắc chắn có hỉ mạch."

Tàng đá lớn đè nặng trong lòng Liễu Minh Nguyệt đã lâu chậm rãi hạ xuống, nàng còn có rất nhiều lời muốn hỏi Thừa Tông đế. Vì sao vô cớ biếm nàng vào lãnh cung?

Nhưng ngay sau đó một câu nói của Hứa thái y đã đẩy nàng vào địa ngục. Đó là chuyện khiến nàng càng cảm thấy khó tin hơn so với chuyện lúc trước đột nhiên bị biếm vào lãnh cung.

". Quý phi nương nương, chỉ là Liễu thị mới chỉ có thai bốn tháng."

Cả người Liễu Minh Nguyệt đều lạnh đến thấu thấu xương."Người nói vậy —— rõ ràng ta đã mang thai hơn bảy tháng, tại sao người lại nói ta mới chỉ có bốn tháng, Hứa thái y, chẳng lẽ mắt người bị mù sao? !" Bởi vì quá tức giận nên nàng cảm thấy bản thân sắp ngất đi, hình như toàn thân cũng đang run rẩy.

Nàng vào lãnh cung đã hơn sáu tháng, tính ngày thì vừa đúng lần hoan ái cuối cùng với Thừa Tông đế. Sau đó lại bị Thừa Tông đế vô tình biếm vào lãnh cung. Ân ái không còn.

Vào lúc này đột nhiên Thẩm Kỳ Diệp cười lên, tiếng cười cực kỳ động lòng người nhưng Liễu Minh Nguyệt nghe lại cực kỳ châm chọc: "Muội muội, bệ hạ đối xử với muội không tệ nhưng chỉ vừa mới quên muội một chút thì muội đã vụng trộm với người khác ở trong lãnh cung, vậy cũng không biết xấu hổ quá rồi."

Hình như bây giờ Liễu Minh Nguyệt giống như quen biết Thẩm Kỳ Diệp một lần nữa, nàng quan sát Thẩm Kỳ Diệp từ trên xuống dưới một lần, không sai, vừa rồi nàng hoảng hốt nên không nhận ra y phục hôm nay Thẩm Kỳ Diệp mặc là y phục dành riêng cho Quý phi, vừa này Hứa thái y cũng gọi nàng ta là "Quý phi nương nương". Sao nàng còn không hiểu chuyện gì sắp xảy ra đây?

"Hôm nay người tới đây. Là muốn giết ta?"

Thẩm Kỳ Diệp làm như vậy tất nhiên sẽ không cho nàng cơ hội thoát khỏi lãnh cung.

"Ta chỉ không hiểu ngày trước người từng nói người đã có người trong lòng đồng thời cũng quả quyết người đó không phải là bệ hạ." Lúc đó Thẩm Kỳ Diệp khóc lóc nức nở trước mặt nàng khiến nàng cảm thấy nàng ta thật đáng thương, bị gia tộc đưa vào cung, hạnh phúc cả đời bị phá hủy. Khi đó nàng còn cảm thấy rất may mắn, may mắn vì lúc trước mình vừa thấy đã chung tình với Thừa Tông Đế đồng thời cảm thấy này nam tử đó anh tuấn cao quý giống như thần nên sau khi vào cung làm phi tử thì chỉ cảm thấy tâm nguyện được hoàn thành, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt sầu lo của phụ thân lúc nàng rời đi. Và Hân Vân ca ca luôn che chở nàng.

Thẩm Kỳ Diệp bật miệng cười: "Muội muội thật là ngây thơ đáng yêu, bệ hạ anh minh thần vũ, lại thiên tử cao quý, làm gì có nữ tử nào không chung tình với ngài đây? Lúc đó ta chỉ đồ người mà thôi. Người cũng biết tính tình của mình rồi đấy, luôn hận không thể độc chiếm ngài, nếu ta không nói như vậy thì làm sao người chịu qua lại thân thiết với ta đây?"

Liễu Minh Nguyệt vốn cho rằng lòng của nàng sẽ không đau nữa nhưng vào giờ phút này cả người giống như bị ngàn mảnh băng lạnh lẽo đâm vào, lục phủ ngũ tạng bị sự lạnh lẽo làm đau đớn, chỉ biết đứng ngây người ở đó, tuyệt vọng không nói được câu nào.

Hình như Thẩm Kỳ Diệp còn ngại mình đã kích Liễu Minh Nguyệt không đủ nên sai khiến cung nhân, thái giám tiến lên khống chế Liễu Minh Nguyệt

không hề có sức chống cự, lúc này nàng ta mới đến gần, kề sát vào tai Liễu Minh Nguyệt cười khê vui sướng: "Ngươi chết tâm đi. . . . Hàn Văn ca ca của ngươi không có cách nào trở lại cứu ngươi đâu." Sau đó nàng ta thu lại nụ cười trên mặt, hạ lệnh: "Liễu thị đã bị biếm vào lãnh cung lại còn không tuân thủ nữ tắc, nghiệt thai ám kết, trượng sát!*"

*ngiệt thai ám kết: lén lút có bầu và cái thai được gọi là nghiệt thai, cũng tương tự như châu thai ám kết nhưng nghĩa nặng nề, đay nghiến hơn

Trượng sát: dùng gậy đánh chết

Những cung nhân đó buông nàng ra, lập tức có cung nhân khác cầm tiến đến, hung hăng gây gỗ xông đồ tiến đến, đập mạnh vào người Liễu Minh Nguyệt, nàng cảm giác xương sống của mình sắp gãy nên hét thảm một tiếng thì nghe được Thẩm Kỳ Diệp tức giận nói: "Còn không mau đánh chết nghiệt thai đó đi?"

Sau đó. Bụng của nàng bị đánh một gậy thật mạnh, cả nội tạng trong bụng giống như xoắn lại một chỗ, nàng cảm thấy bảo bối mấy tháng nay làm bạn cùng nàng, cho nàng vô số an ủi, thường lẫn lộn, quay tròn trong bụng của nàng cố gắng níu kéo nàng, ở trong bụng nàng hoảng sợ gào khóc thảm thiết đến khàn cả tiếng. Níu chặt lấy lòng nàng làm nàng lo lắng. Rõ ràng là nó không muốn rời xa nàng.

"Bảo bối, đừng sợ." Nàng liên tục an ủi nó ở trong lòng, dùng đôi tay che chở bụng mình.

Thái giám chấp hình mặc kệ nàng che chở vẫn dùng gậy gỗ, quyền cước đánh mạnh vào người nàng, đau đớn lan tràn ra toàn thân, rất nhanh sau đó nàng không còn phân biệt rõ được chỗ nào đau đớn hơn nhưng mà trong lúc ý thức hoảng hốt, nàng vẫn cảm thấy phía dưới người trào ra một chất lỏng ấm nóng, ngay cả miệng mũi cũng có thứ gì đó nóng nóng tràn ra, máu trong người giống như có ý thức không chịu nổi sự đè ép mà chảy ra hết bên ngoài. Nếu có kiếp sau, nàng tuyệt đối không vào cung làm phi. Nếu có kiếp sau.

Hoàng hôn dần tắt, khắp nơi dần dần lên đèn, chỉ có lãnh cung hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Tác giả của bộ này cũng là tác giả của bộ Không thị tâm? Chém! Mong mọi người ủng hộ.

Đầu Liễu Minh Nguyệt đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh lại, tay còn theo bản năng che chở bụng mình, đau đớn trong bụng từ giấc mộng lan tràn đến hiện thực, thẳng đến khi tâm mắt chạm vào bóng trắng trắng mờ soi vào cửa sổ trước mắt, nàng mới biết đây chỉ là cơn ác mộng.

Nàng từ bên gối sờ soạn cảm lấy khăn lụa, chậm rãi lau sạch mồ hôi từ gáy đến trán, trong quá trình này còn có chút không kịp hồi thần, có chút phân không rõ đây là trong mơ hay là hiện thực.

Ba tháng trước, đúng vào ngày giỗ 10 năm mẫu thân qua đời, nàng đến phần mộ của bà bái tế, trên đường trở về gặp phải giặc cướp, một đường bốn ba chạy trốn đã té từ trên xe ngựa xuống. . . Chẳng những té ngã gãy chân, còn hôn mê bất tỉnh hết mấy ngày, không chỉ khiến phụ thân Liễu Hậu phải lo lắng, mà còn khiến cho Tiết Hàn Văn – người hộ tống nàng đi bái tế vong mẫu cũng bị trọng thương.

Đại tiểu thư của phủ Tướng quốc trên đường lên núi gặp phải giặc cướp, việc này vốn không tầm thường, huống chi số lượng giặc cướp lại không hề ít. . . Không biết đám giặc cướp này từ đâu mà đến, thật sự khiến người tỉnh ngộ. Việc này chẳng những kinh động 5 đội binh mã trong thành phải ngày đêm tuần tra khắp nơi, mà còn mấy ngày liên tiếp phải điều tra cho ra sự thật, hôm sau tào triều hoàng đế còn đích thân hỏi thăm Liễu Hậu, kết cục hạ chỉ lũng bắt cho được đám giặc cỏ thổ phi này.

Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt sau khi tỉnh lại chỉ nằm nơi khuê phòng dưỡng bệnh, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì, thiếp thân nha hoàn Hạ Huệ đã sớm một năm một mười báo lại tất cả.

Bất kể việc này gây ra không ít phong ba cho kinh thành, nhưng cũng không bằng sóng to ngập trời trong lòng Liễu Minh Nguyệt một khắc khi nàng tỉnh lại —— nàng cư nhiên trọng sinh, hơn nữa trở về thời điểm 3 năm trước khi nàng tiến cung, tính lại thời gian qua đời của vong mẫu, hai tháng sau, chính là sinh thần 13 tuổi của nàng.

Nếu tỉ mỉ nghĩ kỹ việc này, thật là quá mức quý dị, nàng còn nhớ rất rõ tình cảnh bản thân ở lãnh cung bị cung nhân đánh trượng. Loại thống khổ này, trải qua một lần cũng đủ khắc cốt ghi tâm. . . Nhưng mà nhìn thân thể trước mắt, xác thực chỉ bằng hạt đậu trong giai đoạn trưởng thành, vẻ trẻ con trên mặt còn chưa biến mất, vóc người nhỏ bé yếu ớt phát triển chưa toàn diện, hoàn toàn không giống với thân hình trưởng thành của nữ tử. . . Mấy lần nàng cũng nghi ngờ tất cả chỉ là mộng, nhưng ở trong mộng lại bị cảm giác tuyệt vọng nặng nề và đau đớn quặn thắt làm cho bừng tỉnh dậy. . .

Ngược lại, suy nghĩ tỉ mỉ vô số lần, thời gian ba tháng, đủ để nàng xác định, hết thảy trong mộng kia, nàng xác thực đã từng trải qua, chẳng những Trầm Kỳ Diệp, mà ngay cả vua Thừa Tông và nàng, tất cả đều xuất hiện rõ ràng ở trước mắt. Nàng là tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng nơi khuê phòng như vậy, nhất định không thể tự tưởng tượng ra cảnh nam nữ hoan ái. . . Cùng với gương mặt anh tuấn tỏa ra cao quý như vậy. . .

Nàng khoác áo bước xuống giường, dưỡng thương ba tháng, tuy rằng tạm thời chân đã hồi phục rất tốt, nhưng vẫn còn hơi âm ỉ đau. Nàng cũng từng ở trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh kinh hồn tán đảm mà mình gặp phải trước kia, nhưng hoàn toàn không nhớ ra được.

Kiếp trước, nếu trí nhớ của nàng không sai lệch, như vậy thì nàng vẫn nhớ rõ, mẫu thân sau khi sinh nàng xong, cảm nhiễm phong hàn mới qua đời, Liễu Hậu đau lòng thay cho ái nữ duy nhất mà không thể không cưng yêu chiều chuộng. . .

Mẫu thân mất khi nàng gần 3 tuổi, toàn bộ trí nhớ của nàng về mẫu thân chính là tấm bài vị được thờ trong tử đường, không hề có một chút cảm giác thân thiết nào, ngược lại là vị phụ thân chưa từng tái giá, vừa làm cha vừa làm mẹ thập phần nuông chiều nàng – Liễu Hậu, mới là người duy nhất mà nàng không muốn xa rời.

Hạ Huệ ngủ ở gian ngoài nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng khoác áo đứng dậy, thấp đèn tiến vào.

“Tiểu thư khát sao?”

Liễu Minh Nguyệt đẩy cửa sổ ra, gió tháng sáu giữa hè lúc nửa đêm lạnh lạnh hơn, mùi hoa theo gió từ ngoài cửa sổ tiến vào, nàng hít một hơi, cảm thấy mùi thơm thấm vào trong phổi, “Ban ngày ngủ nhiều, thức dậy ngội một chút.”

Hạ Huệ đặt ngọn đèn lên bàn, đi rót chút nước ấm vào trong chén rồi bung tối, dưới ánh đèn cời nhu hòa, Liễu Minh Nguyệt tiếp nhận chén trà, nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, nửa đêm bình tĩnh, hàn khí trong lòng dần dần tiêu tan.

Hạ Huệ lớn hơn 6 tuổi so với nàng, tiểu nha đầu này bán đến đây làm nô tỳ khi mẫu thân nàng còn sống, từ trước cho đến nay vẫn đi theo hầu hạ nàng, cảm tình giữa hai người không tầm thường chút nào. Nàng còn nhớ rõ, kiếp trước vì bản thân tiền cung, Hạ Huệ được gả cho một quân sự trong nhà, vốn phụ thân chuẩn bị cho nàng không ít tí nữ trong nhà, nhưng bởi vì nàng phải tiền cung mà không thể không tách ra.

Kiếp trước nàng còn trẻ nên kiêu căng, phụ thân chưa bao giờ để nàng phải chịu chút thiệt thòi đau khổ nào, đối với việc Hạ Huệ không đi theo bởi mình tiền cung mà có chút bất mãn, nài nỉ phụ thân nhiều ngày, cuối cùng bởi vì quy định khắc khe ở trong cung, Hạ Huệ sau khi thành thân đã trở thành phụ nhân, vì vậy nàng mới từ bỏ.

Khi đó bản thân chưa bao giờ từng có ký đến cảm thụ của người khác, nhớ lại kết cục kiếp trước của mình, cho dù nay hết thấy đã bắt đầu lại một lần nữa, nhưng Liễu Minh Nguyệt vẫn cảm thấy vô cùng may mắn vì Hạ Huệ chưa từng đi theo nàng tiền cung. Nghĩ như vậy, nàng lại nhớ tới Tiết Hàn Vân.

Việc trên núi gặp phải giặc cướp, nàng hoàn toàn không nhớ một chút gì, sau khi tỉnh lại thì chỉ biết bản thân gãy một chân nằm ở trên giường, nhưng nàng có nghe nói nếu không có Tiết Hàn Vân liều chết bảo hộ, chỉ sợ các nàng đã không còn mạng để chờ quân cứu viện tới.

Lúc ấy Hạ Huệ ở trong xe cùng nàng, lúc Liễu Minh Nguyệt từ xe ngựa ngã xuống, nàng ta cũng nhảy xuống theo, chân cũng bị thương, nghỉ ngơi mấy ngày nay đã hồi phục rất tốt. Nàng ta có cảm giác áy náy tự trách đối với việc không chăm sóc tốt tiểu thư, mấy ngày nay hầu hạ nàng hết sức tận tâm tận lực, mắt nhìn thấy tiểu thư đã gãy đi một vòng, bây giờ lại không chịu ngủ, cho nên chỉ đành phải bồi ở bên cạnh nàng.

“Hàn Vân ca ca... Hai ngày nay thế nào rồi?”

Luôn do dự mãi, Liễu Minh Nguyệt vẫn cảm thấy nên hỏi thăm người này.

Hạ Huệ thấy nàng cư nhiên nhắc tới Tiết Hàn Vân, có chút ngạc nhiên: “Tiểu thư... Không phải người rất chán ghét Vân thiếu gia sao?” Thấy thần sắc trên mặt Liễu Minh Nguyệt là một mảnh mờ mịt, nàng ta lại tự trách: “Đều do nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thư, từ khi tiểu thư bị thương, hình như không còn nhớ rõ chuyện trước kia nữa. Trước kia tiểu thư quả thực rất chán ghét Vân thiếu gia, trước mặt lão gia còn gọi thiếu gia là ‘Hàn Vân ca ca’, nhưng sau lưng lão gia thì người mang cả tên lẫn họ của Vân thiếu gia ra mà kêu, còn mắng thiếu gia là đã nhân thô bị không biết phép tắc lễ nghi...”

Sau khi Liễu Minh Nguyệt bị thương, ở Liễu gia từ Liễu Hậu cho tới thiếp thân nha hoàn bên cạnh Liễu Minh Nguyệt và các hạ nhân, đầu bếp trong phủ, đều cảm thấy nàng im lặng không giống như lúc trước. Trước kia cứ cách ba bữa thì lại đòi ăn chút gì đó mới mẻ, nếu không làm ra được món ăn đa dạng, Liễu Hậu sẽ lập tức gọi quân sự phòng bếp đến thư phòng chửi mắng một trận —— ông ở bên ngoài làm quan lớn như vậy, lại phải hao hết tâm tư đối với việc lật vật của ái nữ trong nhà, ngay cả Hạ Huệ và bọn nha đầu khác cũng âm thầm ao ước trong lòng không thôi.

Dưới khẩu vị xảo quyệt của cái miệng Liễu Minh Nguyệt cộng với sự xúi giục, đốc thúc của Tướng quốc đại nhân, trình độ của đầu bếp phủ Tướng quốc có thể so với ngự trù. Có một vài loại điểm tâm mới mẻ, ngự trù còn chưa kịp nghĩ ra thì đầu bếp của phủ Tướng quốc đã làm ra rồi —— đây là cảm thức mà vị Tướng quốc đại nhân kia đưa ra mỗi lần vào cung tham dự yến tiệc.

Nay Liễu Minh Nguyệt đã dưỡng thương được 3 tháng, vị đại tiểu thư bình thường vẫn hay làm yêu làm sách trong việc ăn uống chẳng những hoàn toàn không có chút yêu cầu nào đối với thức ăn, mà ngay cả mấy thứ đồ chơi linh tinh mà bọn thủ hạ thân cận dưới trướng Liễu tướng hay vài vị phụ nhân, tiểu thư quan viên đưa tới cũng không có chút hứng thú nào, cầm kỳ thi họa từ nhỏ đã tập tành nay nhìn cũng không chịu liếc mắt nhìn một cái, còn khen ngược, bắt đầu hỏi thăm đến thương thế của Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ cảm thấy, có vấn đề lớn nha.

Tiểu thư và Hàn Vân thiếu gia không hợp nhau cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, có đôi khi ở trước mặt lão gia, tiểu thư còn không ngại mà hạ mặt mũi của Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ thật cẩn thận xem xét thần sắc của Liễu Minh Nguyệt rồi trả lời: “Vân thiếu gia... Ngài ấy bị giặc cướp chém rất nặng, đám giặc cò đó muốn tiến lên bắt tiểu thư, ngài ấy lập tức che chắn cho tiểu thư... Bị chém cho cả người đầy máu... Thiếu chút nữa là không cứu được, nghỉ ngơi 3 tháng nay, hai ngày gần đây đã có thể được gả sai vật đi ra ngoài phơi nắng...” Nhớ tới tư thế liều mạng của Tiết Hàn Vân khi ấy, nàng ta vẫn còn kinh hồn tán đảm, đầy lòng sợ hãi không thôi.

Liễu Minh Nguyệt đau xót trong lòng, kiếp trước nàng vẫn luôn chán ghét Tiết Hàn Vân, là bắt đầu từ khi hắn tiến vào cửa lớn Liễu gia.

Lúc 6 tuổi, quân Tây Nhung tiến hành xâm phạm biên giới, toàn gia quan thủ thành Tiết Lương trấn giữ thành Bạch Ngõa của Đại Khai tần quốc[1], chỉ

có hộ vệ bên cạnh liều chết đem đầu từ[2] Tiết Hàn Vân của Tiết gia ra khỏi thành, đưa đứa nhỏ đến phó thác cho bằng hữu cũ của Tiết Lương – Liễu Hậu.

Tiết Hàn Vân lớn hơn Liễu Minh Nguyệt 4 tuổi.

Liễu Minh Nguyệt được Liễu Hậu nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, chỉ cần phụ thân trở về nhà, ngoại trừ xử lý công vụ, nghị sự với quan viên cấp dưới ở thư phòng, thời gian còn lại chính là dành cho nàng. Kết quả... Một khắc khi Liễu Hậu nắm tay Tiết Hàn Vân đưa vào cửa lớn Liễu gia, Tiết Hàn Vân đã lấy mất hơn phân nửa thời gian nhân hạ của Liễu Hậu.

Liễu Minh Nguyệt thấy ánh mắt ngạc nhiên của Hạ Huệ, giật nhẹ tay áo của nàng ta, thò thẻ: “Hạ Huệ tỷ tỷ, người thích Hàn Vân ca ca ư?” Vì che giấu xấu hổ, ngay cả danh xưng “Hạ Huệ tỷ tỷ” mà hai năm nay chưa bao giờ dùng tới nàng cũng đem ra.

Gương mặt trướng ngồng của Hạ Huệ nhất thời đỏ bừng, “Tiểu thư còn nhỏ biết cái gì chứ?” Sau đó nghiêm túc giảng giải đạo lý với nàng: “Vân thiếu gia chính là hậu nhân của trung lương, dưới gối lão gia lại chỉ có một mình tiểu thư, chắc là lão gia xem Vân thiếu gia như nhi tử mà nuôi dưỡng. Huống hồ tuy Vân thiếu gia hơi ít nói một chút, nhưng tâm tư thuần khiết, lại đối xử rất tốt với tiểu thư, liệu mạng che chở tiểu thư như vậy, về sau tiểu thư ngàn vạn lần cũng không thể gây khó dễ cho người ta, hiểu không?”

Từ nhỏ nàng ta và Liễu Minh Nguyệt cùng nhau lớn lên, tuổi lại lớn hơn so với nàng, lấy việc chỉ bảo ra khuyên giải, lần này cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt đã sống một kiếp, nhưng ở trước mặt Hạ Huệ lại giống như thật sự trở về lúc 13 tuổi, lập tức không vui than thở: “... Không phải ta chán ghét hẳn, nhưng mà... Ai kêu hẳn đoạt đi phụ thân của ta chứ?” Chuyện này thì trí nhớ của nàng không có lắm nha, từ kiếp trước cho đến kiếp này, nàng đã canh cánh trong lòng từ lâu.

Rõ ràng là phụ thân của một mình nàng, sau lại khen ngược, tuổi của Tiết Hàn Vân ngày càng lớn, thời gian phụ thân đặt trên người hẳn càng ngày càng nhiều. Tương phản, thời gian dành cho nàng cũng ít đi rất nhiều.

Chẳng những mời đại nho đến dạy dỗ cho Tiết Hàn Vân, chỉ cần có thời gian thì lại muốn kiểm tra công khóa của Tiết Hàn Vân, còn đặc biệt dẫn Tiết Hàn Vân đến bãi La lão tướng quân làm vi sư, học tập binh pháp võ nghệ.

Mỗi một điểm tiến bộ của hẳn, đủ làm cho trên mặt phụ thân nổi lên tươi cười kiêu ngạo đầy tự hào —— giống như Tiết Hàn Vân mới là nhi tử của phụ thân vậy!

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Hạ Huệ “Xì” một tiếng, tiếp đó nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, thầm nghĩ thì ra tiểu thư lại có tâm tính của tiểu hải tử như vậy, chỉ vì việc này mà nhìn Vân thiếu gia không vừa mắt. Hầu hạ nàng ngủ rồi, đang muốn đem đèn đi đến gian bên cạnh, lại nghe được Liễu Minh Nguyệt trên giường đã muốn mơ hồ kêu một tiếng: “Hạ Huệ tỷ tỷ, ngày mai... Người dẫn ta đến thăm Hàn Vân ca ca một lát được không?”

Hạ Huệ khẽ lên tiếng đáp ứng, ánh đèn từ trong phòng lan ra ngoài, trong phòng dần dần tối xuống.

Liễu Minh Nguyệt nghe mùi huân hương quen thuộc trên giường, chỉ cảm thấy trong lòng an bình nói không nên lời, bao nhiêu thê lương, sầu lo, sợ hãi, thống khổ tựa hồ như là một con ác mộng, tỉnh dậy thì không còn gì nữa. Nghĩ đến ngày mai còn phải đi gặp Tiết Hàn Vân, trong lòng nàng lại thấy hồi hộp.

Kỳ thật, sống qua một kiếp, đương nhiên nàng không còn chán ghét Tiết Hàn Vân nữa, bởi vì những gì kiếp trước đã trải qua nói cho nàng biết, phụ thân tận tâm tận lực bồi dưỡng Tiết Hàn Vân thành tài như vậy, ngoại trừ bởi vì Tiết Hàn Vân chính là hải tử duy nhất mà bằng hữu cũ của ông để lại, còn bởi vì ông thật sự rất yêu thương nàng, ông muốn ngày rộng tháng dài trong tương lai, có thể có người tin cậy che mưa chắn gió thay nàng.

Mà kiếp trước, sau khi nàng tiến cung, tuy nàng vẫn luôn cảm thấy vua Thừa Tông yêu thương nàng không giống như đối với các phi tử khác, nhưng không thể không thừa nhận một sự thực, trong phần ân sủng đó của hoàng đế, một phần nguyên nhân ẩn chứa bên trong cũng bởi vì Tiết Hàn Vân.

Hiện tại, nàng không khỏi thầm nghĩ, có lẽ... Đã sớm bắt đầu từ lâu, lúc đầu là vì lung lạc phụ thân và thủ hạ môn sinh dưới trướng của phụ thân, những ân sủng sau đó, hơn phân nửa nguyên nhân lại là vì Tiết Hàn Vân trên chiến trường bách chiến bách thắng, chiến công vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tạo Phận Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dò xét

Hôm sau, Liễu Minh Nguyệt sớm đã dùng xong điểm tâm, hôm này trời trong xanh, thời tiết rất tốt, vì thế nàng dẫn theo Hạ Huệ tiến đến thăm Tiết Hàn Vân.

Phủ đệ của phủ Tướng quốc cũng không lớn, vẫn là phần đất được ban thưởng từ nhiều năm trước sau khi Liễu Hậu lịch lãm ở bên ngoài trở về thăng

chức Lại bộ thị lang. Sau đó chức quan của ông thăng lên từng ngày, hiện tại quan hàm là Tả tướng, các quan viên khác muốn thưởng cho ông một ít phủ đệ, nhưng lại bị ông liên tiếp chối từ, nên chỉ đành từ bỏ.

Nay trong phủ chỉ có 3 vị chủ tử chân chính, Liễu Hậu và nữ nhi, cộng thêm một đứa con nuôi là Tiết Hàn Vân.

Liễu Hậu ở nhà giữa đại viện của tướng phủ, cuộc sống của Liễu Minh Nguyệt thì từ nhỏ đã đi theo phụ thân, cho nên không chuyển đến lầu các ở phía sau, mà vẫn ở tại chính viện bên cạnh – Đông khóa viện. Sau khi Tiết Hàn Vân đến đây, tuổi còn nhỏ mà người nhà đã qua đời hết, hẳn trở thành một tiểu thiếu niên đầy u buồn, Liễu Hậu sợ để hắn ở quá xa chỉ e không chăm sóc được chu toàn, cho nên đơn giản sắp xếp cho hắn ở Tây khóa viện.

Từ Đông khóa viện đi ra, dọc theo hành lang phía sau của nhà giữa đi về phía Tây, ra cửa bên hông sẽ có một đường hẻm, đi tiếp vài bước về hướng Bắc thì sẽ đến Tây khóa viện, phần sân lớn nhỏ cũng giống như Đông khóa viện của Liễu Minh Nguyệt, chẳng qua trong viện này lại không giống như trong viện của Liễu Minh Nguyệt, vườn hoa ở Đông khóa viện của nàng có đủ các loại hoa đầy màu sắc đua nở, mùa này đang là lúc tỏa hương thơm ngào ngạt.

Trong viện của Tiết Hàn Vân thì có trồng một cây hoa quế lâu năm, cành cao lá tốt, phát triển sum sê.

Vào lúc này Tiết Hàn Vân cũng đã ăn xong điểm tâm, đang được gã sai vặt đỡ ra ngồi trên tháp phơi nắng ở trong viện, một ít ánh mặt trời vụn vặt từ kẽ hở của cành lá xuyên thấu qua, chiếu vào trên mặt hắn, thiếu niên này kiếm soát sâu có vẻ đã khỏi bệnh, mũi cao thẳng, không được hoàn mỹ ở chỗ sắc mặt tái nhợt, hơi không bình thường.

Liễu Minh Nguyệt đứng ở cửa đánh giá, đây là lần đầu tiên trong 2 kiếp nàng cẩn thận đánh giá Tiết Hàn Vân.

Gã sai vặt Liên Sinh đứng phía sau Tiết Hàn Vân có cặp mắt rất sắc bén, sớm đã nhìn thấy nàng, vội vàng tiếp đón.

“Đại tiểu thư ——” thần thái kia là kinh sợ nói không nên lời.

Cũng không thể trách gã sai vặt lại có biểu cảm như thế, vì mỗi lần Liễu Minh Nguyệt đặt chân đến Tây khóa viện này, đều là tìm đến để gây phiền toái cho Tiết Hàn Vân.

Từ trước đến nay, Tiết Hàn Vân ở Liễu gia vốn là một người rất kiệm lời, ngẫu nhiên bị khi dễ đến thăm, cũng sẽ phản kích một hai, nhưng hắn luôn chặt chẽ khống chế ở mức... Vừa không khiến Liễu Minh Nguyệt tức giận đến phát khóc, vừa có năng lực làm cho nàng nghẹn đến trình độ nói không nên lời.

Liên Sinh thường xuyên có một loại ảo giác: cho dù thiếu gia có đáp trả lại sự khi dễ của tiểu thư nhưng cũng mang theo không tự giác che chở, thoáng nhìn trong mắt nàng ngẩn ngơ, hình như không có chuyện nàng chỉ đơn giản là đến đây thăm... .

Đã nhiều lần Liễu Minh Nguyệt phải ăn chút thiệt nhỏ khi đối đáp với Tiết Hàn Vân, sau đó sẽ bắt những hạ nhân bên cạnh ra phát tiết, Liên Sinh lại là hạ nhân và cũng là tri kỷ đầu tiên mà Liễu Hậu phải đến chăm sóc cho Tiết Hàn Vân, đương nhiên phải chịu Liễu Minh Nguyệt ép buộc vô số lần, so với người bên ngoài càng thêm thâm nhiều hơn, bởi vậy mỗi khi hắn nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt thì rất tất cung tất kính, xóc lên mười hai vạn phần cẩn thận, chỉ sợ để xảy ra sơ suất.

Liễu Minh Nguyệt bước vào Tây khóa viện, Liên Sinh thì đi vào trong phòng chuyển cái ghế ngồi hình tròn bằng gỗ đàn hương có khắc hoa đến đây, hắn để ghế cách Tiết Hàn Vân xa một chút, nhưng nàng lại chỉ vào vị trí bên cạnh tháp của Tiết Hàn Vân: “Ừm, đặt bên cạnh Hàn Vân ca ca đi.”

Liên Sinh mừng thầm, thầm nghĩ: chẳng lẽ thiếu gia cứu Đại tiểu thư một lần, tiểu thư đã biết cảm kích rồi ư? Không muốn tiếp tục khi dễ thiếu gia nữa phải không?

Nào biết sau khi Liễu Minh Nguyệt ngồi vào vị trí bên cạnh Tiết Hàn Vân, nàng vươn ngón trở ra, chọc chọc chọc vào vết thương trên cánh tay hắn, nói: “Hàn Vân ca ca đau không?”

Ngày nóng bức, Tiết Hàn Vân mặc một bộ y phục mỏng nhẹ thoải mái, vì tay áo rộng nên khi hắn ôm đầu gối thì vết thương trên cánh tay lập tức lộ ra.

Tâm Liên Sinh xám như tro tàn: thì ra Đại tiểu thư lại đến gây phiền phức, xảy ra chuyện lớn như vậy, cư nhiên lại không biết cảm tạ thiếu gia... Không biết thiếu gia có đau hay không, dù sao hắn cũng đau hoảng thay cho Tiết Hàn Vân... .

Ánh mắt của Tiết Hàn Vân thờ ơ đảo qua, biểu tình trên choker giống như người lớn đang nhìn một đứa trẻ con không hiểu chuyện, thần nhiên phun ra 2 chữ: “Không đau.”

Nhất thời khiến mặt mày của Liễu Minh Nguyệt trở nên hớn hờ.

Kỳ thật... Nàng đã chừng này tuổi, sống qua hai kiếp quả thật tuổi không còn nhỏ nữa, lại đi trêu chọc Tiết Hàn Vân, thái độ của người làm thiếp đương nhiên không thể tốt được, thực sự có chút khó xử. Nhưng mà nàng trần trọc cả đêm, dù sao vẫn cảm thấy nếu mình trong một lúc bỗng nhiên biết mang ơn Tiết Hàn Vân, thân ái nồng nhiệt hẳn lên, chưa nói đến người khác, mà ngay cả phụ thân nhà mình và thiếp thân nhà họ Hạ Huệ bên cạnh cũng sẽ cảm thấy quý giá... . Xa cách mấy năm qua, làm sao bỗng nhiên trong thoáng chốc đã tiêu tán rồi?

Huống chi Tiết Hàn Vân người này vốn ít nói kiệm lời, giống như đầu gỗ, cho dù ép buộc thế nào mặt cũng đều không chút thay đổi... . Kiếp trước lúc Liễu Minh Nguyệt bằng tuổi này, ghét nhất nhìn thấy cái bộ dáng khô khan, không thú vị này của hắn, nay quay đầu lại gặp một lần nữa, chẳng lẽ bởi vì nàng khi dễ đến thăm, làm cho thiếu niên nho nhỏ u buồn khi xưa biến thành lạnh lùng, cứng rắn như bây giờ sao?

Trong lúc âm thầm sám hối, nàng lại nhin không được nghĩ, không biết Tiết Hàn Vân có thể cười hay không?

Từ khi quen biết hần đến sau khi tiến cung, nàng chưa từng nhìn thấy Tiết Hàn Vân tươi cười bao giờ.

Nàng vẫn ngồi ở chỗ kia đưa tay chọc vào vết thương của Tiết Hàn Vân mà chơi đùa, Tiết Hàn Vân nhắm mắt dưỡng thần, Hạ Huệ có lòng muốn khuyên nàng hai câu, nhưng biết giờ phút này ở trước mặt Tiết Hàn Vân không nên làm mất mặt của nàng, nàng ta đành phải nháy mắt với Liên Sinh, thầm nghĩ: Đại tiểu thư, người đầu phải tới thăm Vân thiếu gia, rõ ràng là tới dò xét, gây sự đây mà!

Còn tưởng rằng mấy ngày nay tiểu thư bị thương trở nên im lặng hơn rất nhiều, đã sửa lại tính tình lúc trước, nào biết vừa nhìn thấy Tiết Hàn Vân lập tức bệnh cũ tái phát...

Liên Sinh thông minh, lại đi vào trong phòng bưng trà nước và điểm tâm lại đây, sau đó đưa chiếc kỷ trà lên trước tháp của Tiết Hàn Vân, ân cần hầu hạ: “Đại tiểu thư, uống tách trà dùng chút điểm tâm...” Rồi tự tay rót trà nóng dâng lên.

Liễu Minh Nguyệt vẫy vẫy tay: “Các người đều lui ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với Hàn Vân ca ca.”

Trong đầu Hạ Huệ và Liên Sinh đều âm thầm xuất hiện cùng một ý niệm trong đầu, chắc là nàng lại sắp đòi hỏi, yêu cầu gì đó với Tiết Hàn Vân đây mà, ngại ở trước mặt người khác sẽ mất mặt mũi, cho nên bọn họ lập tức mang theo nha hoàn, gả sai vật trong viện đều lui ra ngoài.

“Hàn Vân ca ca ——” Liễu Minh Nguyệt chọt chọt hần.

Tiết Hàn Vân mở to mắt, trước mặt của hần là gương mặt tươi cười sáng lạn đến vô tâm vô phé của Liễu Minh Nguyệt: “Tiết Hàn Vân, lần sau đến phủ Tướng quân, mang theo ta đi cùng được không?”

Tiết Hàn Vân đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt đề phòng, thái độ không chấp nhận, “Ở trong phủ người muốn ép buộc như thế nào cũng được, nhưng ra khỏi phủ thì... Đặc biệt là đến quý phủ của ân sư ta chơi đùa thì lại càng không được, tỉnh lại đi tiểu nha đầu!”

Liễu Minh Nguyệt thành khẩn nhìn hần: “Lần này chúng ta gặp phải giặc cướp, ta đã nghĩ rất nhiều... Nếu từ nhỏ ta đem thời gian học cầm kỳ thư họa đều đặt ở việc học võ công, nhất định hai ta sẽ không bị thương đâu...”

Trước kia cố gắng học tập cầm kỳ thư họa chính là chuẩn bị kỹ năng giống như nữ tử nhà quan lại người ta, kiếp trước ở thâm cung nàng từng dựa vào mấy loại kỹ năng này để lấy được sự sủng ái của vua Thừa Tông, nay vua Thừa Tông vẫn còn là Thái tử, hơn nữa kiếp này nàng cũng không muốn tiến cung nữa, cũng không muốn tự ép buộc mình, thậm chí tùy ý mình mà sống qua ngày, tựa hồ... Học chút võ công phòng thân cũng không tệ.

Không biết tại sao, trong thoáng chốc Tiết Hàn Vân nhận thấy trong đôi mắt của tiểu nha đầu kiều căng ngạo mạn kia lóe lên bi thương không che giấu được, thiếu chút nữa hần đã mềm lòng đáp ứng rồi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại kiên quyết cự tuyệt: “Quý phủ của ân sư đều là những người chỉ biết múa dao động thương...” Bao gồm cả chất nữ của La lão tướng quân – La Thụy Đình. “Người đi thật sự không thích hợp!”

Đại tiểu thư yếu điệu của phủ Tướng quốc, mười ngón tay không dính nước mùa xuân, bình sinh ngay cả một lần xách nặng thứ gì đó cũng đều chưa từng làm qua, được Tướng gia nâng niu như trân như bảo trong lòng bàn tay mà lớn lên... Nếu nàng đến La phủ luyện tập võ nghệ, vạn nhất nổi lên tranh chấp gì đó với La Thụy Đình... Tiết Hàn Vân thật không dám tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

Hần nghĩ đã cho nàng thấy thái độ, cho nên nằm xuống tháp trở lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình lấy im lặng cự tuyệt nói đến việc này.

Hô hấp của tiểu nha đầu bắt đầu nặng nề, hần luyện võ hàng năm, thính lực rất tốt, nhin không được khoe môi cong lên, nghĩ rằng quả nhiên tức giận... Nói không chừng chỉ chớp lát sau sẽ phẩy tay áo bỏ đi...

Trước đây mỗi khi nàng tiến đến khiêu khích, trường kỳ bị hần chọc giận khóc lóc chạy đi cáo trạng... Lớn một chút thì tiến bộ hơn rất nhiều, mỗi lần tức giận đều phẩy tay áo bỏ đi, không được vài ngày sau lại hằm hằm chạy đến đây tính sổ với hần... Cứ lặp đi lặp lại như vậy...

Nhưng mà, hôm nay lại nằm ngoài dự kiến của hần, một lát sau, không nghe thấy động tĩnh nàng đứng dậy, Tiết Hàn Vân nhin không được mở mắt, thì thấy tiểu nha đầu tươi cười như cục mềm giọng khẽ gọi: “Hàn Vân ca ca...” Quả thực xuất ra chiêu thức nàng thường quán lấy gậy vò với Tướng gia, Tiết Hàn Vân nhin không được da đầu run lên, biết hôm nay không dễ dàng đuổi nàng đi như vậy, chỉ có thể liếc chết xụ mặt.

“Hàn Vân ca ca ——”

Trầm mặc.

“Hàn Vân ca ca ——” thanh sắc câu lệ.

Trầm mặc.

“Tiết Hàn Vân ——” cái này là thật sự tức giận.

Tiếp tục trầm mặc. Hần ở trong lòng mặc niệm: lập tức sẽ thắng lợi!

“Tiết đầu gối ——”

“Tiết ngọc từ —— “

Tiết Hàn Vân ở trong lòng cười trộm, cuối cùng đã sắp phẩy tay áo bỏ đi rồi!

Nhưng mà, tiểu nha đầu kia lại nhích tới, uy hiếp:“Ngươi còn không đáp ứng nữa, ta sẽ nhéo lỗ tai ngươi!”

Tiết Hàn Vân:“...”Khi nào thì sức chiến đấu của tiểu nha đầu này cư nhiên lại đề cao như vậy? Hai người khẩu chiến thì hẳn còn có thể thắng, nhưng nếu động võ thì... Hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

Hắn không thể tránh được, không tình nguyện mở mắt:“Đi không được gây sự? Bằng không thì đừng đi!”Lại nhin không được nhắc nhở:“Nữ hài tử khuê các học quyền cước công phu làm cái gì, nếu xảy ra chuyện ta sẽ bảo hộ ngươi, làm sao để ngươi phải chịu khổ chứ?”

Những lời này của hắn về sau khi Liễu Minh Nguyệt gặp được La Thụy Đình, bị nàng tìm được luận cứ đánh thép phản bác.

Lúc ấy hắn vẫn chưa nghĩ nhiều như vậy, nhìn theo bóng dáng rời đi của tiểu nha đầu, nhin không được hỏi Liên Sinh bên cạnh:“Ngươi có cảm thấy... tiểu nha đầu Minh Nguyệt này thay đổi có chút kỳ quái hay không?”

“Là thiếu gia có chút kỳ quái thì có? Hôm nay cư nhiên lại đi quan tâm Đại tiểu thư.”Không phải từ trước đến nay lui lui tới tới đều xa cách hay sao?

“... Không phải do ta sợ muội ấy bị dọa sợ đến xảy ra sự cố hay sao, nhưng hôm nay nhìn muội ấy có tinh thần như vậy, hoàn hảo không có việc gì.”

Liễu Minh Nguyệt không biết chủ tớ Tiết Hàn Vân nghị luận sau lưng mình như thế nào, cả người nàng đều đắm chìm trong hưng phấn vì sắp tới được dẫn đến quý phủ của La tướng quân. Sau khi sống lại một lần nữa, mục tiêu của nàng đó là phải thay đổi quỹ đạo vận mệnh kiếp trước của nàng. Đến La phủ học võ, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Liễu Hậu nghe nói nữ nhi có ý định này, lại thuyết phục được Tiết Hàn Vân đáp ứng dẫn nàng đi theo, cảm thấy an lòng.

Nữ nhi kinh qua một kiếp, ông vô cùng lo lắng ái nữ sẽ bị dọa sợ mà sinh bệnh, trong lòng vừa lo cho thương thế của Tiết Hàn Vân, vừa phải vì việc nước mà làm lụng vất vả, vài tháng qua ép buộc, ngay cả râu mép cũng sẫm trắng hết cả, nay thì tốt rồi, nữ nhi vẫn hoạt bát như cũ, lại ở chung hòa hợp cùng với Tiết Hàn Vân, nhìn thế nào thì chuyện này cũng là một chuyện tốt.

Về phần đến quý phủ của La lão tướng quân học võ... Dựa vào kiến trúc chắc chắn của La phủ, nếu khí thế chỉ huy của La lão tướng quân trấn định... Trấn áp được tiểu nha đầu cá biệt nhà ông, chắc là sẽ không thành vấn đề, phải không?!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiệc thuốc

Trong lúc Liễu Minh Nguyệt bắt đầu bấm ngón tay tính toán ngày thương thế của Tiết Hàn Vân hồi phục, nàng còn chưa gặp mặt La lão tướng quân bao giờ, thì một đám sư huynh đệ, còn có vị tiểu sư muội La Thụy Đình của Tiết Hàn Vân bắt ngờ tới cửa thăm Tiết Hàn Vân một lần nữa.

Lần trước lúc bọn họ đến, Liễu Minh Nguyệt vẫn còn nằm trong tiểu viện của mình dưỡng thương kiêm nhớ lại chuyện cũ, nhìn về tương lai tươi sáng phía trước, lần này nàng muốn sống thật vui vẻ, ban ngày nhàm chán thì sẽ đến Tây khóa viện ăn chực cơm, thuận tiện ép buộc Liên Sinh một trận, đợi đến lúc chàng vạng Liễu Hậu trở về, hưởng thụ phần tình cảm ấm áp ấy.

—— cảm giác qua ngày nhàn nhã vô cùng tốt giống như đã nhiều năm qua chưa từng được hưởng, nàng đã xem nhẹ bóng ma không thoải mái ở kiếp trước, chính là sau sinh thân 13 tuổi của nàng không bao lâu thì gặp được Thái tử, về sau là vua Thừa Tông, chung quy mà nói, nàng phi thường vừa lòng đối với cuộc sống của mình trong khoảng thời gian này.

La Thụy Đình là một tiểu cô nương nhanh nhẹn nhanh miệng, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt ngồi trong viện của Tiết Hàn Vân, lúc này nhú mây:“Chà trách Tiết sư huynh trong khoảng thời gian này lười nhác không chịu đến võ trường, thì ra là có nể nhân bầu bạn a...”Nói xong liền xông lên phía trước tỉ mỉ đánh giá Liễu Minh Nguyệt, càng đánh giá thân sắc nàng ta càng trở nên khó coi.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt có thể làm bạn ở bên cạnh vua Thừa Tông hơn 10 năm, dung mạo tất nhiên là rất xinh đẹp. Nhưng đặc biệt nhất không phải là những kỹ năng cầm kỳ thi họa mà nàng học tập và rèn luyện từ nhỏ đến lớn, hay là cử chỉ phong phạm của tiểu thư khuê các, mấy thứ này chẳng qua chỉ là yếu tố bên ngoài, phẩm là nữ tử có đầu óc, bỏ nhiều sức lực để rèn luyện, tự nhiên cũng sẽ luyện được.

Xuất thân là nữ tử nhà thế gia quan lại, chẳng sợ tuổi còn nhỏ, từ nhỏ đã chính mắt nhìn thấy trong hậu viện của các gia tộc lớn nhỏ xảy ra lục đục, mâu thuẫn nội bộ với nhau, chủ mẫu tiểu thiếp trong hậu viện tranh đấu gay gắt, tất nhiên sẽ không phải toàn là những nữ tử ngu ngốc không có tâm cơ.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt lại đặc biệt theo một cách khác, mảy liễu phối với đôi mắt long lanh, sóng mắt kiêu diễm dao động, trong suốt đến mức có thể

nhìn thấy đấy, xinh đẹp, thanh tú yên tĩnh, thiên chân ngây thơ, người bên ngoài nhìn vào, cơ hồ có thể nhìn thấu tâm tư trong lòng nàng đến không sót một thứ gì.

—— ánh mắt sáng ngời trong veo như vậy, ở trong đám nữ tử nhà quan lại, cực kỳ hiếm có.

Ai bảo Liễu Hậu vô cùng cưng chiều yêu thương đối hôn ngọc quý trên tay này như vậy, ngàn y trăm thuận, hậu viện của ông lại thanh tĩnh đến mức không có lấy một chút gợn sóng nào, mới khiến cho nàng dường thành ánh mắt thanh thuần như vậy.

Trước mắt nàng nở nụ cười ngây thơ, tươi cười tiếp đón khách nhân, thẳng đến khi cả đám nam nhân suốt ngày chỉ biết vui đầu ở võ trường của La gia, bao gồm hai huynh đệ La Hành Chi, La Thiện Chi và vài vị thiếu niên khác mà bọn họ mang đến nhìn nàng đến mức ngây người. Liễu Minh Nguyệt mới dường như hồn nhiên phát giác sắc mặt không vui của La Thụy Đình, thuận miệng đáp trả: “Mỗi ngày Hàn Vân ca ca đều đến La phủ học võ, thì ra là có mỹ nữ làm bạn a, trách không được lúc nào cũng luyện đến khuya lơ khuya lắc...” Dem toàn bộ câu nói của La Thụy Đình đáp trả nguyên vẹn.

Tiết Hàn Vân bất động thanh sắc nhìn tiểu nha đầu vuron móng vuốt đến chỗ La Thụy Đình... Dù sao tóm lại thế nào cũng sẽ có một ngày không thể buông tha như vậy, không ở Liễu phủ thì cũng ở La phủ...

La Thụy Đình đứng ở trước mặt Tiết Hàn Vân, trong mắt lập tức ánh lên ngăn lệ. Nàng ta mười bốn tuổi, còn mấy tháng nữa thì sẽ đến tuổi cập kê, việc hôn nhân như lửa sém lông mày, tâm tư rã rời chỉ hận mấy năm qua không được sống một ngày thoải mái như Liễu Minh Nguyệt trước mắt, hoàn toàn không giống, trong thoáng chốc đã hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Liễu Minh Nguyệt. Cúi đầu nhìn lại mình, một thân nam trang, hai tay vì luyện võ nhiều năm, đầy cả vết chai, màu da như mặt, so với tiểu nha đầu da thịt trắng nõn như ngọc trước mắt, thực sự chênh lệch quá lớn —— tiểu nha đầu nói như vậy, rõ ràng muốn châm chọc mình là kẻ quái dị.

Cũng chẳng trách nàng ta tự ti như vậy, trước kia chỉ biết say mê luyện võ, căn bản chưa từng lo lắng đến mấy chuyện này. Nhưng một hai năm gần đây, khi ra ngoài làm khách bỗng nhiên nàng ta kinh ngạc phát hiện dung mạo của mình chênh lệch quá lớn so với dung nhan của các nữ hài tử cùng tuổi, quay đầu nhìn lại, các sư huynh sư đệ cùng nhau luyện võ hoàn toàn không xem nàng ta là nữ tử, đặc biệt là ngay cả Tiết Hàn Vân cũng cho là như vậy, khiến nàng ta càng thêm thương tâm.

Nhóm thiếu niên còn lại toàn là sư huynh đệ đồng môn với Tiết Hàn Vân, đều là những hậu bối của tướng gia, trong giây lát nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, loại vẻ đẹp hồn nhiên ngây thơ rõ ràng như trẻ con, bộ dạng cổ tình phải tỏ ra đoan chính vô cùng đáng yêu, thật sự là làm cho người ta nhìn không được mà ngứa ngáy trong lòng. Có vài người gan lớn bắt đầu vuron móng vuốt đến, nóng lòng muốn thử, thực có chút xúc động muốn nhéo nhéo hai má của tiểu nha đầu một phen hoặc là sờ sờ trên đầu nàng, nhưng lại bị Tiết Hàn Vân “Khụ khụ” hai tiếng cảnh cáo, cả đám chỉ đành phải thu hồi móng vuốt của mình lại, cũng không chú ý tới ngăn lệ trong mắt La Thụy Đình, mà vội vàng giới thiệu loạn xa bản thân với tiểu mỹ nhân.

“... Minh Nguyệt, ta tên Hành Chi, là sư huynh của Hàn Vân ca ca muội đây nhé, muội cũng gọi ta là Hành Chi ca ca đi...”

Cái ót của La Hành Chi bị La Thiện Chi hung hăng vỗ xuống một chưởng, hấn quay đầu muốn tính toán với người đã đánh mình, nhưng lại bị người bịt miệng ba bước thành hai bước kéo ra phía sau đám người, “Minh Nguyệt, ta là Thiện Chi ca ca, quả đấm của ta rất lợi hại, ai muốn khi dễ muội, ta bảo đảm sẽ đánh hấn rớt rơi đầy đất...”

Liễu Minh Nguyệt ngẩng mặt lên, tươi cười: “Thiện Chi ca ca ——” trong ánh mắt nóng bỏng của thiếu niên, nghiêng đầu hồn nhiên hỏi: “Nếu như chính huynh khi dễ muội, vậy làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ cũng tự đánh mình đến đánh răng rơi đầy đất?

Cả đám thiếu niên ầm ầm cười to, tiếp theo lần lượt tự giới thiệu mình.

Thiếu niên mặt trắng tào nhả là Dung Khánh, người nhỏ gầy da đen răng trắng là Mễ Phi, cao lớn anh tuấn là Hạ Thiệu Tư, trầm mặc ít lời là Đan Dịch Minh... Đều là hậu duệ các chi của nhà La lão tướng quân, tính tới tính lui, chỉ có một mình Tiết Hàn Vân là người ngoài.

Đợi đến khi mọi người nghe Liễu Minh Nguyệt nói muốn đi cầu La lão tướng quân học võ nghệ, cả đám đều trở nên trầm mặc.

Từ trước đến nay La lão tướng quân là người trị quân nghiêm cẩn, nhận bọn họ đến võ trường chẳng qua thuận tiện chi vì nhằm chán mới giúp đám con cháu này tập võ nghệ, cả ngày chỉ biết đánh đấm. Tuy rằng bọn họ ở võ trường luyện tập võ nghệ với sự huấn luyện của quân thù hạ dưới trướng La lão tướng quân nhưng cũng mang danh nghĩa là môn sinh của La đại tướng quân.

Ở ngoài đồn đại, Liễu tướng chỉ có duy nhất một ái nữ này, vô cùng nuông chiều, nhìn lại mười ngón tay vừa nhỏ vừa dài của Liễu Minh Nguyệt, thân thể liễu yếu đào tơ, làm sao mà luyện võ cho được? Chỉ sợ vừa tiến vào võ trường đã khóc lóc bỏ chạy. Nhưng mà đối mặt với một vị tiểu cô nương thướt tha yêu kiều như vậy, thanh âm hơi lớn một chút còn lo làm nàng sợ, nếu như nói ra hiện thực tàn khốc kia, vạn nhất chọc nàng khóc... Thì biết làm thế nào?

La Thụy Đình “Xí” một tiếng khinh thường: “Người nghĩ tiến vào võ trường của La gia là đi dạo cửa hàng sơn phấn đó hả? Muốn vào thì vào, không thích nữa thì bỏ đi?” Nàng ta đứng ở bên cạnh hồi lâu, bị các vị sư huynh đệ làm âm ỉ đến nhức đầu, thật vất vả mới đem nỗi khổ sở chưa xốt trong lòng áp chế xuống, chờ đến lúc này chộp được cơ hội tốt để kích thích Liễu Minh Nguyệt.

“Trước kia lúc La tỷ tỷ học võ, chẳng lẽ tỷ không khóc sao?”

La Thụy Đình ghen lời, lúc trước quả thật nàng ta có khóc, học võ là chuyện rất vất vả, cho dù La tướng quân là tổ phụ của nàng ta, nhưng lão nhân gia kia không chịu nhường nhịn, nàng ta cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Nếu như La tỷ tỷ có khóc, vậy khẳng định muội đây cũng sẽ khóc.”

Một đám thiếu niên đều cười rộ lên, tưởng nàng đùa giỡn cho vui, nhất thời vừa thất vọng vừa nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm một hơi, một mặt tiếc nuối không thể có được vị tiểu sư muội xinh đẹp như vậy, một mặt lại muốn có, nhưng vạn nhất để tiểu sư muội xinh đẹp như vậy đến thao luyện ở võ trường mà khóc lớn lên... Đến lúc đó làm sao để dỗ nàng bây giờ?

Đến võ trường của La gia luyện võ luôn phải tuân theo kỷ luật nghiêm minh, không phải chỉ vài câu nói dễ nghe là có thể đem vất vả ra mặt sát.

Bên tai lại nghe thấy giọng nói của Liễu Minh Nguyệt: “Nhưng không phải cuối cùng La tỷ tỷ vẫn kiên trì được còn gì?” Trong lời nói lộ ra vẻ tán thưởng.

La Thụy Đình ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc mang theo chút kiêu ngạo... Minh như vậy nữ hài tử bình thường há có thể sánh bằng?

“Đến lúc đó cho dù muội khóc, chỉ cần lau khô nước mắt, kiên trì thêm không phải sẽ tốt sao?”

Mọi người: “...”

Mắt roi đầy đất, thiếu chút nữa ngã rạp cả đám.

La Thụy Đình cắn răng, thầm nghĩ đến lúc đó ta sẽ chờ nhìn người khóc!

Đối với việc này, toàn bộ quá trình Tiết Hàn Văn đều giữ vững vẻ trầm mặc, chưa từng phát biểu giải thích cái gì. Càng ngày hần càng cảm thấy Liễu Minh Nguyệt sau khi trải qua kiếp nạn gặp phải giặc cướp thì đã thay đổi, nhưng cụ thể là thay đổi ở đâu, trong khoảng thời gian ngắn hần không thể nói rõ được.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt vui rạo rức, chỉ cảm thấy tương lai cùng các sư huynh đệ thế này, ngoại trừ vị sư tỷ La Thụy Đình thoát nhìn có hơi ngốc một chút kia, ở ngoài cứ thẳng thắn dễ gây xích mích lòng như vậy, còn lại đều rất dễ ở chung.

Đương nhiên, hiện tại nàng ngẫm lại, kiếp trước hình như nàng cũng thẳng thắn như một con ngựa y như vậy, chỉ là sau khi nhận được giáo huấn quá mức thâm thiết, mới dẫn đến việc mỗi ngày nàng không thể không tự cảnh tỉnh mình.

Hai tháng sau, sinh thân 13 tuổi của Liễu Minh Nguyệt cũng gần đến, thương thế của Tiết Hàn Văn cơ bản đã hồi phục hoàn toàn, ngoại trừ ở phía sau lưng và trước ngực có vết sẹo dữ tợn khiến người ta sợ hãi ra, cả người vừa có thể bay vừa có thể nhảy, sinh long hoạt hổ[1].

Liễu Minh Nguyệt lấy ra vốn liếng riêng gần ngàn lượng của mình, vụng trộm mời lão đại nhân ở Thái y viện thường đến chơi nhà nàng điều chế cho nàng hai bình sứ thuốc mỡ trị sẹo, sai Hạ Huệ đưa cho Liên Sinh, dặn dò hần phải thường xuyên bôi lên vết sẹo trên người Tiết Hàn Văn.

Tiết Hàn Văn hỏi thuốc này từ đâu mà có, Liên Sinh gấp gấp nhìn hần khoe khoang thành tích: “... Còn không phải lần trước, Hạ Huệ tỷ tỷ hỏi thương thế trên người thiếu gia ra sao, ta oán giận nói với Hạ Huệ tỷ tỷ rằng trên người thiếu gia nhiều sẹo lắm, tất cả đều là vì xả thân cứu Đại tiểu thư mà ra, bị Đại tiểu thư đi ngang nghe được, đây là thuốc mỡ trị sẹo mà tiểu thư dùng hơn ngàn lượng bạc mời Trình đại nhân ở Thái y viện điều chế, nghe nói rất linh nghiệm...” Nói rồi đưa tay muốn tháo thắt lưng cỡi áo Tiết Hàn Văn để thoa thuốc.

Tiết Hàn Văn đẩy tay hần ra: “Người đi ra ngoài đi, ta tự làm được.”

Đợi đến khi Liên Sinh đóng cửa đi ra ngoài, hần mới cầm lấy 2 bình sứ nhỏ ấy trong tay, cẩn thận nghiêm túc nhìn đi nhìn lại một lúc lâu, sau đó mới cất vào hộp ngầm của tủ đầu giường.

Liễu Minh Nguyệt chỉ nghĩ một phen tâm ý này của mình đã thành công, không lâu sau nghe thấy Liên Sinh nhắc tới vết sẹo trên người Tiết Hàn Văn không giảm bớt một chút nào, tiếp đó ở võ trường của La gia may mắn chính mắt nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên người Tiết Hàn Văn, vừa vặn Trình thái y đến phủ chẩn mạch bình an, nàng quần lấy lão gia tử này lại nhai cắn nhấm mất một lúc lâu, nói rằng thuốc của ông không có một chút hiệu quả nào mà lại đắt tiền muốn chết, có thể so với cao da chó tẩm thuốc ở ngoài, chỉ biết lừa bịp nàng, khả năng trị sẹo hoàn toàn không hiệu quả.

Trình đại nhân tức giận đến mức râu trắng nhếch lên nhếch xuống, nếu không phải ông và Liễu Hậu tương giao tâm đầu ý hợp, lại nhìn nha đầu trước mặt lớn lên, biết rõ nha đầu này kiêu ngạo tùy hứng không phải chỉ ngày một ngày hai thì ông đã sớm mặc kệ nó mà đi cáo trạng với Liễu Hậu.

“... Thuốc của lão nhân ta không hiệu quả? Có lẽ căn bản tên tiểu tử kia không có bôi thuốc thì có.”

“Lão gia tử người nói vậy à!” Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không tin: “Nào có ai có thuốc tốt lại không cần, cứ mặc kệ vết sẹo khó coi trên người như vậy chứ, chẳng lẽ giữ lại làm kỷ niệm à? Rõ ràng là thuốc của người không có hiệu quả, về sau người dùng lấy những thứ thuốc vừa mắc vừa không có hiệu quả đến dỗ con nha!” Căm giận. Mất gần ngàn lượng bạc không công, một chút hiệu quả cũng không có, ngẫm lại mà thấy ruột mình đau.

Đương nhiên, những chuyện này đều là về sau mới phát sinh.

Trước mắt, Liễu Minh Nguyệt phải vội vàng chuẩn bị viết thiệp, mời tỷ muội khuê mật đến ăn mừng sinh thân với mình.

Nàng lấy hoa tiên[2] đã chuẩn bị từ sớm, trước tiên viết vài tấm thiệp ghi tên mấy tiểu cô nương thường lui tới phủ Tướng quốc, bọn họ đều là nữ nhi các chi trong nhà môn sinh dưới trướng của Liễu Hậu, cuối cùng, mới đoan đoan chính chính viết một tấm thiệp cho Trầm Kỳ Diệp, thân thiết nồng nhiệt mời nàng ta đến tham dự tiệc sinh thân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Khách tới

Một ngày trước sinh thần của Liễu Minh Nguyệt, trong nhà có khách tới.

Người đến chính là di ruột và biểu huynh Hạ Từ Thanh của nàng.

Liễu Minh Nguyệt nghe nha hoàn báo lại, vô cùng kinh ngạc mất một hồi lâu, sau đó dưới sự hầu hạ của Hạ Huệ thay đổi một thân quần áo sạch sẽ đi nghênh đón khách tới.

Người di này của nàng gọi là Ôn thị, nghe nói dung mạo xinh đẹp rất giống với vong mẫu, đều xuất thân từ Giang Bắc Hạ gia, sau đó gả cho Quốc Từ Giám đương triều Hạ Giâm Thừa, cuộc sống cũng coi như an khang. Dượng nàng là chủ quản học quy ở Quốc Từ Giám, giám sát việc dạy học, ở nhà cũng nghiêm cẩn giống như ở Quốc Từ Giám, nhiều năm ảnh hưởng, ngay cả người di này của nàng cũng dưỡng thành tính tình ngay thẳng nghiêm túc giống y như vậy.

Liễu Minh Nguyệt bước vào đại sảnh, trước hành lễ chào hỏi Ôn thị, sau lại bái kiến biểu ca Hạ Từ Thanh, nha hoàn đã sớm dâng trà nóng lên. Vốn dĩ trong nhà có nữ tử là bậc trưởng bối tới thăm, hẳn là Liễu Minh Nguyệt nên tiếp đón người đến Đông khóa viện chổ ở của mình, nhưng ngặt nỗi Hạ Ôn thị còn mang theo biểu huynh Hạ Từ Thanh tầm mười sáu tuổi, tuy nói hai người là biểu huynh muội ruột thịt, nhưng cũng không thể ngang nhiên tiến vào tiểu viện của nàng.

Hiện thời Liễu Hậu còn chưa về nhà, Hạ Ôn thị thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, thế này mới lời kéo tay nàng, dường như nhẹ nhàng thờ ra: “Đáng thương, mấy ngày nay làm ta ở nhà hết sức lo lắng cho con. Nghe nói con xảy ra chuyện, chỉ là... Con cũng biết hiếu kỳ của nhà ta chưa hết, chưa hết hiếu trung lại chạy tới nhà con như vậy thì thật không tốt. Nhiều ngày nay hiếu kỳ vừa xong, lại sắp đến sinh thần của con, vì vậy ta dẫn theo biểu huynh con nhanh chóng chạy tới đây, vụng trộm nhìn con một cái.”

Hạ Từ Thanh cùng tuổi với Tiết Hàn Vân, tướng mạo tuấn tú, dung mạo có 3 phần tương tự như Hạ Ôn thị, nhìn nàng ôn nhã hòa khí tươi cười, một bộ dáng giống như thư sinh.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới chợt nhớ ra, tang sự của Hạ gia chính là vì bà bà[1] của di qua đời, chuyện này kiếp trước nàng có chút ấn tượng mơ hồ, chính là không biết vì sao, kiếp trước nàng luôn không thích người di này cho lắm, về phần nguyên nhân tại sao thì lại không nhớ rõ, hình như đối với chuyện này nàng cũng chưa từng để ở trong lòng.

“Con đã khỏe, không có gì trở ngại. Nếu không phải phụ thân bắt con ở nhà hảo hảo dưỡng thương, chắc sớm đã đến quý phủ thăm hỏi di, để di phải lo lắng, là Nguyệt Nhi không phải.”

Nghe mấy lời này, ánh mắt Ôn thị lập tức sáng lên.

Trước kia Liễu Minh Nguyệt bị Liễu Hậu nuông chiều đến kiêu căng, làm sao lại nhu thuận như vậy? Nay xem ra, có thể thấy được là kinh qua một kiếp, nói chuyện làm việc càng ngày càng khéo.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Ôn thị lập tức giãn ra hết cỡ, một tay kéo Hạ Từ Thanh đến trước mặt Liễu Minh Nguyệt: “Tuy biểu ca con là đứa kiêu kỳ, nhưng cũng là cốt nhục trong nhà, nếu con có việc nhất định nó sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu. Về sau nếu có chuyện gì thì phải người đi tìm biểu ca con... Dù sao người ngoài cũng không thể...” Lời còn chưa dứt, Tiết Hàn Vân đã từ ngoài cửa đi vào, đúng lúc nghe vào tai những lời này.

Mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt luôn ở chung với hắn, cũng nhìn ra hắn không hề hờn giận, thầm nghĩ: lời này của di rõ ràng chính là chỉ trích Hàn Vân ca ca không đủ tận tâm.

Nàng đã trải qua một kiếp, sớm đã không còn là kiểu nữ không hiểu chuyện như xưa, lại phá lệ nghĩ sâu xa hơn một tầng, thấy Tiết Hàn Vân không sai cấp bậc lễ nghĩa mà hành lễ chào hỏi Ôn thị, sau đó làm tư thái vừa gặp lần đầu với biểu ca Hạ Từ Thanh, nàng cảm thấy thần sắc Ôn thị thân nhiên, đối với Tiết Hàn Vân thì xa cách khách sáo, trong lòng lập tức có chút không thoải mái, nàng có lòng muốn giải vây thay Tiết Hàn Vân, nhân tiện nói: “Hàn Vân ca ca dẫn biểu ca muội ra hoa viên phía sau hoặc là đến thư phòng của huynh đi dạo đi, mấy ngày nay huynh ở nhà buồn bức mãi, vừa vặn biểu ca muội đến đây thay huynh giải buồn. Cũng đã nhiều ngày muội chưa gặp dì, đang muốn tâm sự với dì đôi câu.”

Tiết Hàn Vân liếc nhìn nàng một cái, khóe môi cong lên, biểu tình này đã xem như là thần sắc hòa khí nhất của hắn, cáo từ với Hạ phu nhân, rồi dẫn theo Hạ Từ Thanh đi ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt đưa Ôn thị ra khỏi đại sảnh, đi đến Đông khóa viện của mình, thẳng đến khi vào phòng của mình rồi, Hạ phu nhân ngồi xuống, vẫy vẫy tay, bà từ đi theo bà mới đưa lên lễ vật mừng sinh thần mà bà đã chuẩn bị cho nàng. Ngoại trừ 4 bộ thường phục, còn có một bộ trang sức bằng bạc mà tiểu cô nương thường thích dùng, rất là tinh xảo.

Mấy thứ này, lẽ ra đều phải do mẫu thân chuẩn bị, nhưng mà mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt đã sớm qua đời, cho nên Hạ Ôn thị mới chuẩn bị mấy thứ này rồi tự mình đưa tới cửa.

“Làm phiền đi rồi!” Liễu Minh Nguyệt nhận lấy lễ vật, tình tế đánh giá, sau đó thần sắc lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng: “May mà đi đã chuẩn bị sẵn cho con, ngày mai con có hẹn với bằng hữu đến chơi, vừa vận mặc ra ngoài cho các nàng nhìn một cái.”

Ôn thị nhìn thần sắc của nàng, dường như thật sự rất thích lễ vật mà bà đưa đến. Tính tình của Liễu Minh Nguyệt chính là như vậy, thích hay không thích đều biểu hiện hết ở trên mặt, bởi vậy bà lập tức thấy yên lòng, kéo tay Liễu Minh Nguyệt ngồi xuống, sau đó lại hỏi chút tình cảnh ngày đó nàng gặp phải tại kiếp nguy nan.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt tỉnh lại đã thấy mình nằm ở trên giường, toàn bộ quá trình nguy hiểm đó dường như chưa từng trải qua, bởi vậy nàng viện cớ lập lòe, hoặc là lấy biểu tình “Lúc ấy Nguyệt Nhi quá sợ hãi” cộng với hành động ôm ngực do gặp phải kinh hách quá độ, hoặc là mấy lời hăm dọa “Con cảm thấy rất đau, cũng không biết làm sao lại té xuống xe ngựa, sau đó vì quá đau cho nên hôn mê bất tỉnh” để lấp liếm cho qua.

Ôn thị chỉ cho rằng một tiểu cô nương như nàng gặp phải chuyện kinh hãi như vậy là một chuyện lớn, sớm đã mất đi sự bình tĩnh, nhắc lại mấy chuyện này trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi, nhưng sự chú ý của bà không tập trung ở vấn đề này, mà là nói bóng nói gió hỏi: “Trước kia chẳng phải con đối với Tiết công tử không lắm thích sao? Vừa rồi ta nhìn qua, hình như hai con ở chung cũng không tệ thì phải?”

Nếu dựa theo tính cách trước kia của Liễu Minh Nguyệt, nhất định sẽ một năm một mười kể rõ hết tất cả cho di của nàng nghe. Vì người di này của nàng có tính tình vô cùng nghiêm túc, cái gì không đúng là lập tức phê bình ngay. Nhưng mà loại chuyện trọng sinh thế này... Ngay cả phụ thân thân sinh của nàng cũng chẳng hay biết gì, chỉ sợ nói ra sẽ khiến lão nhân gia ông sợ hãi, vậy làm sao có thể kể cho Ôn thị?

Trong lòng nàng cất giấu tâm tư, nhưng ánh mắt nhìn Ôn thị vẫn là hồn nhiên vô tội như vậy, giống như tiểu cô nương bình thường làm nũng lười kéo lắt lắt tay Ôn thị: “Hóa ra chuyện con không hợp với Hàn Vân ca ca lộ rõ như vậy, con nghĩ chỉ có người trong phủ mới biết, thì ra... Ngay cả di cũng biết ư?” Một bộ dáng tiểu cô nương ngượng ngùng khi nhận ra mình làm sai chuyện.

Ôn thị trầm nghĩ: đó là bởi vì người và tên tiểu tử kia không hợp nhau, nhưng Liễu Hậu vẫn sùng người như vậy, cho nên ta mới không sốt ruột.

“Di, người không biết đó thôi, lần này Hàn Vân ca ca đã liều mạng cứu con, hơn nữa huynh ấy xem như cũng là ân nhân cứu mạng của Nguyệt Nhi, nếu con cứ khăng khăng đem mọi chuyện đều nhìn vào khuyết điểm của huynh ấy giống như lúc trước thì thật là không tốt.” Nàng nói xong câu này, cẩn thận xem xét thần sắc của Ôn thị, thấy bộ dáng của Ôn thị mơ hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi, không khỏi càng ngày càng kinh ngạc.

Ôn thị lôi kéo tay nàng, yêu thương sờ soạng tới lui mấy lần, ngay cả đôi mắt cũng đỏ lên: “Con của ta, con cũng quá ngây thơ rồi. Con không nghĩ lại xem, Tiết Hàn Vân từ nhỏ đã đến nhà con ở, chi phí mặc ở đi lại, tất cả đều được hưởng đãi ngộ của công tử phủ Tướng quốc, chi bằng với thân phận của cha hắn, có thể mời được Đại nho hiện thời làm vi sư không? Ngoài ra còn có La lão tướng quân truyền thụ võ nghệ? Phụ thân con chẳng những nuôi hắn lớn như vậy, còn dụng tâm bồi dưỡng hắn thành nhân tài, đại ân tình hôm nay, cho dù có lấy mạng báo đáp, cũng không coi là gì. Chẳng qua hắn chỉ thụ thương chút ít, nằm dưỡng một khoảng thời gian thì có thể đổi lấy sự cảm kích của cha con hai người, có sao lại không làm?”

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt có hồ nghi, những lời này của Ôn thị toàn bộ đều nhắm vào Tiết Hàn Vân, Tiết Hàn Vân và bà không hề có liên quan gì, ngược lại, đối với bà lễ nghĩa cấp bậc rất chu toàn, chưa từng làm gì khiến Ôn thị e ngại thì phải?

Lời này của bà nghe vào tai tựa hồ là khắp nơi lo lắng suy nghĩ thay cho nàng, nhưng nếu ngẫm nghĩ cho thật kỹ, hình như hàm chứa ẩn ý châm ngòi ly gián.

Liễu Hậu trở về hơi trễ một chút, cố ý đến thư phòng của Tiết Hàn Vân gặp Hạ Tử Thanh trước, sau đó mới truyền lời muốn giữ hai mẹ con Ôn thị ở lại đây ăn cơm chiều. Nhưng trong nhà Ôn thị bề bộn nhiều việc, cho nên bà cáo từ rồi trở về nhà.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt trăm mối không thể giải, không rõ những lời mà Ôn thị nói là có ý gì? Nếu nói Ôn thị lo lắng cho nàng, loại tình huống này đúng là có, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hình như cũng không đúng cho lắm.

Mặc dù nàng không thích Ôn thị cho lắm, nhưng trong kí ức của kiếp trước, ngày lễ ngày tết hàng năm, Ôn thị đều đưa đến rất nhiều thứ cho nàng, chưa bao giờ để nàng phải thiếu một phần nào. Về sau hai nữ nhi của Ôn thị đã sớm gả ra ngoài, cho nên mỗi khi bà xuất môn xã giao dù thế nào cũng phải mang theo Liễu Minh Nguyệt đi tới đi lui, bà có mối quan hệ quen biết rất rộng đối với giới quý nữ trong kinh thành.

Từ khi mẹ ruột của nàng – Liễu Ôn thị qua đời, ngoại trừ người trong nhà, nếu hỏi trong kinh còn có ai nhớ đến nàng, thì chỉ có một người gọi là Hạ Ôn thị này.

Người di này của nàng, đối đãi với nàng xác thực rất tốt, tình cảm thâm hậu. Nhưng mà dù sao trong lòng nàng vẫn cảm thấy bất an, thừa dịp sau khi ăn xong không có việc gì để làm, chạy tới trong viện của Liễu Hậu hóng mát, nàng nghĩ thuận tiện muốn hỏi phụ thân mình một chút.

Liễu Hậu nghe nàng nói xong, cười như không cười nói: “Đúng nha, vì phụ[2] cũng thấy kỳ quái, không phải trước kia Nguyệt Nhi không thích Hàn Vân cho lắm ư? Làm sao mới qua bao nhiêu ngày, bây giờ đã nghiêng về phía Hàn Vân vậy?”

Liễu Minh Nguyệt không thuận theo kéo ống tay áo của Liễu Hậu: “Như thế nào mà cả A Đa[3] cũng tới cười người ta vậy?” Tựa đầu khê dựa vào trên người Liễu Hậu, cọt cọt: “Trên đời này, người có thể liều mạng vì con có thể có mấy người đâu?” Trong giọng nói ẩn chứa tang thương và cảm khái.

Liễu Hậu im lặng.

Một lúc lâu sau mới sờ sờ ột của nàng, nói: “Nguyệt Nhi của chúng ta đã trưởng thành rồi. Nếu con đã biết là ai tốt, tốt ở chỗ nào, vì phụ cũng an tâm.”

Về phần thâm ý trong lời nói của Ôn thị, dù sao ông vẫn cảm thấy tuổi tác của Liễu Minh Nguyệt vẫn còn rất nhỏ, không nhất thiết phải dạy nàng những việc này.

Liễu Minh Nguyệt ở lại bên cạnh Liễu Hậu một hồi lâu, cha và con gái hai người ngồi ở trên tháp trong viện đón gió, khó có khi Liễu Hậu làm xong hết chính sự như hôm nay, thế nhưng không có ai tiến vào quấy rầy, hai người ngồi đến khi trời tối đen, nàng cọ tới cọ lui kéo dài thời gian rồi mới quay về viện của mình.

Buổi tối nói với Hạ Huệ về sở thích uống rượu và đồ nhắm của các tiểu thư thiên kim mà nàng đã mời đến tham dự yến tiệc vào ngày mai, dù vậy Liễu Minh Nguyệt vẫn thấy không yên lòng.

Nhắc tới mới nói, lúc trước quen biết với Trầm Kỳ Diệp, là trong lễ cập kê của tiểu thư An Quốc Hậu gia, Ôn thị được mời, liền mang theo Liễu Minh Nguyệt cùng đến tham dự, vì vậy nàng mới quen biết một đám nữ hài tử cùng tuổi. Lúc đó Trầm Kỳ Diệp vừa vặn cũng được Trầm phu nhân đưa tới, cùng một đám tiểu thư quan gia tuổi tác tương đương tụ tập ở An Quốc Hậu gia, cho nên bọn họ mới quen biết lẫn nhau.

Về sau nhóm tiểu cô nương nhận thấy tính nết hợp nhau cho nên tự đến cửa bãi phòng lẫn nhau, tiếp đó có mấy lần tụ hội, Ôn thị mang theo Liễu Minh Nguyệt cùng tham dự vài lần, đều gặp gỡ Trầm Kỳ Diệp, tính tình ả hòa thuận thích cười, người cũng rất xinh đẹp dịu dàng, thập phần dễ ở chung, trong bất tri bất giác thì đã biến thành khuê mật[4] của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt rầu rĩ cắn mấy miếng dưa hấu, vẫn không nhin được mà hỏi Hạ Huệ: “Hạ Huệ, vì sao đi lại không thích Hàn Vân ca ca?”

Hạ Huệ bùng nước ầm tới, chuẩn bị để khi nàng ăn xong dưa hấu thì rửa mặt, mở miệng trêu ghẹo: “Vây vì sao Hạ phu nhân lại phải thích Vân thiếu gia?”

Liễu Minh Nguyệt hơi sừng sốt, “Nhưng mà ta cảm thấy... Chẳng những đi không thích Hàn Vân ca ca, mà còn rất chán ghét huynh ấy... Chẳng lẽ trước kia Hạ gia và Tiết gia có thù oán ư?”

Hạ Huệ thấy nàng cau mày, dưa cũng không ăn, chỉ cảm thấy buồn cười, nhin không được thức tình nàng: “Tiểu thư có từng nghĩ tới chưa, ví dụ như Vân thiếu gia không đến phủ Tướng quốc chúng ta, có phải biểu thiếu gia đã có thể đến phủ Tướng quốc xin lão gia chỉ điểm hay không?” Vừa nói vừa giúp Liễu Minh Nguyệt xắn tay áo, cời vòng tay ra để rửa tay.

“Nhưng mà... Cho dù Hàn Vân ca ca đến đây, biểu ca cũng có thể đến quý phủ xin A Đa chỉ điểm kia mà.”

Hạ Huệ trầm nghĩ: điều này sao có thể giống nhau được? Nhưng nhìn thần sắc ngây thơ của tiểu thư nhà mình, nghĩ rằng dù sao thì tuổi của tiểu thư vẫn còn nhỏ, còn chưa từng nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, nhin động tĩnh của Tướng gia bên kia, loại chuyện này cũng không cần nàng ta phải phát sầu, nghĩ thế nên nàng ta chỉ hé miệng cười, không lắm miệng nữa, hầu hạ Liễu Minh Nguyệt rửa mặt đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gây xích mích

Nay vị trí của phụ thân Trầm Kỳ Diệp – Trầm Truyền, đúng là vị trí mà năm đó Liễu Hậu từ bên ngoài lịch lãm trở về đã từng ngồi qua: Lại Bộ Thị Lang.

Chẳng qua Liễu Minh Nguyệt biết, kế tiếp mười năm sau, nhân tài của Trầm gia sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, huynh đệ con cháu có lai lịch lần lượt hiện thân, lục tục đứng vào hàng ngũ quan lớn. Bởi vậy, cho dù vua Thừa Tông đối với Trầm Kỳ Diệp chỉ sủng ái bình thường, nhưng cuộc sống trong cung của ả lại không hề tệ.

Đó là bản lĩnh mà ả luôn nắm vững, cho dù ở cùng với bất kỳ kẻ nào cũng rất thỏa đáng, khiêm tốn có lễ, tuổi còn nhỏ nhưng luôn tạo cảm giác mặc mạc ảm áp như gió xuân.

Liễu Minh Nguyệt hung hăng bấm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay mình, cố gắng áp chế suy nghĩ muốn nhào tới cắn xé ả, muốn bóp chết ả —— nữ tử với khóe môi mỉm cười trước mắt, chính là tử địch của nàng!

Nhưng rõ ràng cũng không phải, đây là Trầm Kỳ Diệp lúc mười bốn tuổi, khi đó ả vẫn là hảo tỷ muội khuê trung của nàng, nhin thấy sắc mặt nàng không tốt, ở bên tai nàng thân thiết hỏi: “Nguyệt Nhi muội muội không thoải mái sao? Tối hôm qua không ngủ ngon phải không? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Ở Vân Đình sau hoa viên Tướng phủ, ngồi tất cả đều là một đám tiểu cô nương tuổi tác trẻ trung, đều là nữ tử con nhà quan lại người ta, vì thế không thể để mọi người nhin thấy sắc mặt khó coi của nàng, ánh mắt của mọi người đều tập trung nhin chăm chăm và đáng người là lướt trẻ trung, giọng hát du dương trong đình, chỉ có nàng là chú ý tới sắc mặt của Liễu Minh Nguyệt, vẫy tay gọi nha hoàn, giúp nàng thay một chén trà nóng.

So với chủ nhân chân chính là nàng, ả còn chu đáo hơn.

Vây kiếp trước... vậy kiếp trước sao nàng lại không hề phát hiện, sau lưng sự quan tâm, săn sóc chu đáo ấy đang che giấu những gì?

Liễu Minh Nguyệt xoa xoa thái dương, nặn ra một nụ cười: “Tỷ tỷ thứ lỗi, thật sự là, nghĩ đến hôm nay các tỷ đều đến đây... Tội hôm qua muội rất hung phẫn, không ngủ được. Tỷ cũng biết mấy ngày trước muội gặp chuyện không may, căn bản không thấy được náo nhiệt nữa, A Đa vẫn bắt muội ở trong phòng dưỡng thương, không cho đi ra ngoài, khiến muội buồn bực muốn chết...” Nàng chu miệng oán giận, mười phần là đáng về của tiểu cô nương được nuông chiều đến mức hư hỏng.

Trầm Kỳ Diệp cười dịu dàng, lại giống như vô cùng tâm mộ: “Tướng gia thương muội như vậy, muội còn chưa thấy đủ hay sao? Tuy rằng... muội còn một vị ca ca nuôi... Rốt cuộc thì muội mới là hài tử thân sinh, hiểu rõ nhất tất nhiên cũng chính là muội!”

Suýt nữa thì sắc mặt của Liễu Minh Nguyệt đại biến: chuyện này là sao đây... Chẳng lẽ Trầm Kỳ Diệp cũng biết rằng mình chán ghét Tiết Hàn Vân? Nghe à nói lời này, chắc là đã biết mình có chỗ bất năn với Tiết Hàn Vân. Nàng cố gắng dùng sức hồi tưởng lại, kiếp trước có phải đã từng nói cho Trầm Kỳ Diệp biết mình có ác cảm với Tiết Hàn Vân hay không, hay là... Nàng chán ghét Tiết Hàn Vân, căn bản ở giữa còn có Trầm Kỳ Diệp chằm ngoi?

Chỉ vì thời gian trôi qua quá lâu rồi, mấy chuyện lật vạt này quả thực nàng nghĩ mãi cũng không ra.

Nghĩ lại tính tình từ nhỏ đến lớn của mình, chỉ cần cảm thấy tính tình hợp với người nào đó, thì nàng sẽ rất dễ tin, chỉ sợ đã tiết lộ không ít tin tức riêng tư của mình cho người khác biết.

Nay nàng nhớ lại mình của kiếp trước, chỉ có thể dùng từ đần độn, đơn giản ngu si để hình dung. Bất quá giờ phút này, cũng là lúc nàng nên hảo hảo mà kiểm điểm lại mình.

“Tỷ tỷ có điều không biết, từ lúc huynh ấy liều mạng cứu muội... thì muội cảm thấy... Cảm thấy kỳ thật huynh ấy cũng không chán ghét giống như trước kia nữa...” Nàng lắp bắp, hình như có chút ngượng ngùng.

Trầm Kỳ Diệp che miệng cười khê một tiếng, đồng tử híp lại, trong nháy mắt lại thả lỏng xuống, trên sân khấu đào kép đang ngâm nga một hí khúc đơn giản, à tiếp tục phá lệ ôn nhu đôn hậu: “Không ngờ Nguyệt Nhi còn có tật xấu là dễ mềm lòng nha, không phải tỷ tỷ không biết. Chẳng qua dù sao tỷ đây cũng phải nhắc nhở muội một câu, muội thường nói vị ca ca nuôi kia hàng năm thường bày ra sắc mặt quan tài cho muội nhìn, trong phủ thì tự coi mình mới là thiếu gia chân chính, dường như không để muội vào mắt, chỉ có ở trước mặt Tướng gia mới có chút cung kính với muội... Người như hấn ta... Thật đúng là không thể nói tốt được...”

Nếu Liễu Minh Nguyệt không sớm biết rằng Tiết Hàn Vân, vị thiếu niên trầm mặc ấy đã ở sau lưng nàng yên lặng canh giữ bảo vệ suốt bao nhiêu năm, làm hết bốn phận và nghĩa vụ của một người huynh trưởng, thậm chí ngay cả thân huynh trưởng cũng khó lòng sánh được, chắc là lòng của nàng đã sớm có suy nghĩ giống như Trầm Kỳ Diệp nói rồi...

“Nhưng Trầm tỷ tỷ, chuyện huynh ấy đã liều mạng cứu muội là sự thật, thiếu chút nữa huynh ấy đã bỏ cả nửa cái mạng...”

Trầm Kỳ Diệp chỉ nhẹ vào cái trán của nàng, nhỏ giọng nói thầm: “Muội là đứa ngốc đó hả? Trách nhiệm của hấn ta là phải hộ tống muội đi bá tể mẫu thân muội, nếu... Vạn nhất nếu xảy ra chuyện lớn gì, hấn làm sao mà giải thích với Tướng gia đây? Tướng gia có dễ dàng bỏ qua cho hấn không? Đến lúc đó đuổi hấn ra khỏi phủ là còn nhẹ... Vị ca ca nuôi này của muội, thật sự là một người thông minh tuyệt đỉnh!”

Thần sắc của Liễu Minh Nguyệt hình như có hơi thả lỏng, liên tục gật đầu, “Những gì Trầm tỷ tỷ vừa dạy, muội cũng hiểu ra, tất nhiên là như thế, bằng không... Khi nào thì hấn ta có lòng tốt như vậy?”

Hạ Huệ đứng sau lưng Liễu Minh Nguyệt thầm nghĩ không xong rồi, từ trước cho đến nay Đại tiểu thư luôn là người tai mềm, vốn dĩ đã có ý kiến với Vân thiếu gia từ trước, nếu không phải lần này Vân thiếu gia liều chết cứu tiểu thư, chỉ sợ hai người cũng sẽ không ở chung hòa hợp giống như mấy ngày gần đây vậy. Hiện tại lại khen ngược, vị tiểu thư Trầm gia này vừa nói mấy câu đã khiến tâm tư của Đại tiểu thư vòng vo chuyển hướng... Không chừng tối nay tiểu thư sẽ đi tìm Vân thiếu gia gây phiền phức...

Đợi đến khi yến tiệc tan rồi, các khuê tú đại gia tận hứng ra về, Trầm Kỳ Diệp đại khái cũng đã hẹn ước ỏn thỏa ngay gặp lần sau với Liễu Minh Nguyệt, sau đó à mới cáo từ rời đi, khuôn mặt to ra tươi cười của Liễu Minh Nguyệt lập tức trở nên trầm xuống.

Hôm nay là ngày lành của tiểu thư, Hạ Huệ không dám khuyên nhiều quá mức, để tránh chọc cho tiểu thư buồn bực, quay đầu nếu để cho Tướng gia biết hạ nhân các nàng hôm nay hầu hạ bên cạnh không được chu toàn, chọc cho Đại tiểu thư mất hứng, chỉ sợ các nàng sẽ phải ăn đòn.

Hạ Huệ bất an không yên, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại tiểu thư nhà mình lạnh dần, bước chân càng chạy càng nhanh, nhưng lại không đi về phía viện của mình mà là hướng về phía Tây khóa viện nơi Tiết Hàn Vân ở đó, nhất thời nàng ta kinh hồn tán đảm, sợ vị Đại tiểu thư kiêu căng này lại nói ra điều gì đó gây khó dễ cho Tiết Hàn Vân — dù gì thì vị thiếu niên kia cũng đã liều chết cứu chủ tử hai người các nàng.

Tuy rằng Tiết Hàn Vân là vì cứu Đại tiểu thư, một thiếp thân nha hoàn như nàng ta bất quá cũng chỉ hưởng lây phần vinh quang đó, nhưng đối với nàng ta mà nói, Tiết Hàn Vân cũng là ân nhân cứu mạng của nàng ta.

Hạ Huệ nín nín môi, bước nhanh về phía trước ngăn cản: “Tiểu thư... Tiểu thư, hiện giờ không còn sớm nữa, khẳng định Vân thiếu gia có chuyện phải bận rộn, không bằng... Không bằng chúng ta đi về trước sắp xếp cho xong đồng lễ vật, nhìn xem hôm nay tiểu thư người có thể thu được những gì... Lần sau lại đến tìm Vân thiếu gia, được không?”

Chỉ cần qua hôm nay, nàng ta sẽ khuyên Đại tiểu thư nhiều hơn, nói không chừng tiểu thư có thể sẽ suy nghĩ lại.

Liễu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời chiều dần ngã về Tây, buồn bực: “Cũng đâu trễ lắm đâu, A Đa vẫn còn chưa về nhà mà, chẳng định Hàn Văn ca ca có ở đó, Hạ Huệ, người ngăn cản ta làm gì?” Sau đó nghĩ lại, không khỏi cười ra tiếng: “Người lo lắng ta tìm Hàn Văn ca ca gây rắc rối à?”

Loại tình hình này nàng rất quen thuộc nha, kiếp trước Hạ Huệ đã làm chuyện như vậy không ít lần đâu, cố gắng ngăn cản nàng để nàng ít có cơ hội chạm mặt với Tiết Hàn Văn.

Về mặt Hạ Huệ rất khẩn thiết: “Hôm nay là ngày lành của tiểu thư, hẳn là tiểu thư nên vô cùng cao hứng mới phải, đừng đến Tây khóa viện nhé?”

“Sao lại không đi?” Liễu Minh Nguyệt sùng sộ lên: “Hôm nay là sinh thần của ta, chẳng lẽ ta không thể đi đòi Hàn Văn ca ca lễ vật ư, chẳng lẽ không công để cho huynh ấy tiện nghi như vậy à?” Nói xong bản thân nàng cũng nhin không được mà cười thành tiếng.

Hạ Huệ thấy choáng váng.

Đây là... cái tình huống gì vậy?

Không phải vừa rồi còn lạnh mặt muốn đi tìm Vân thiếu gia gây sự hay sao?

Liễu Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng như vậy, hoàn toàn không giống như bộ dạng cười vô tư hồn nhiên ngày trước của nàng, Hạ Huệ không thể diễn tả được đó là loại cảm giác gì, chỉ là cảm thấy rất không giống mà thôi. Liễu Minh Nguyệt hỏi tiếp: “Hạ Huệ, có phải Hàn Văn ca ca ở kinh thành rất nổi danh hay không? Sao hết người này tới người nọ lại chán ghét huynh ấy như vậy?”

Hạ Huệ nghe nàng hỏi như thế, coi như không hề đề trong lòng những gì mà tiểu thư Trầm gia đã nói, trong lòng nàng ta cũng buông lỏng, nhin không được bắt đầu khoa trương: “Là từ khi Vân thiếu gia nhận được sự dạy dỗ của ân sư Lâm tiên sinh, La lão tướng quân cũng từng nói, ngài ấy là đang giúp đỡ đám đồ tôn bọn họ, Vân thiếu gia vượt lên vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất, trong kinh ai không biết Vân công tử của Liễu phủ? Nếu không phải...” Nếu không phải vì hắn sống nhờ ở phủ Tướng quốc, mọi người cũng không đoán được rốt cuộc là Tướng gia đưa hắn về làm con nuôi dưới gối hay là nuôi dưỡng như hiền tế đông sàng, bởi vậy không ai dám tùy tiện hành động, nếu không chỉ sợ bà mồi đã sớm đến đập phá cửa.

Nhưng mà những lời này, Hạ Huệ lại không dám nói cho Liễu Minh Nguyệt biết.

Liễu Minh Nguyệt bước vào Tây khóa viện, lao thẳng tới nhà giữa tìm Tiết Hàn Văn đòi lễ vật.

Sau khi Liên Sinh dâng trà lên, lập tức cẩn thận lùi về một góc sáng sủa, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, nhưng lại nhin không được mà âm thầm phi nhò: Đại tiểu thư dưỡng thương mấy tháng qua đối xử với thiếu gia càng ngày càng không kiêng nể gì. Trước kia đến đây chẳng qua là vì tìm chút lời nói khó nghe để phát tiết xong rồi sẽ bỏ đi, hiện tại đến đây quả thực giống hết như cuồng đạo cướp bóc vậy.

Khoảng thời gian trước tiểu thư từng nhìn trúng nghiên mực hồng tỉ [1] trên bàn của Đại thiếu gia, kết quả trực tiếp cầm đi mất, nói cũng không nói qua một tiếng.

Nghiên mực hồng tỉ này là năm trước thiếu gia làm một bài văn vô cùng tốt, Lâm tiên sinh mới tặng cho thiếu gia, thiếu gia vô cùng yêu quý nó, mấy ngày nay nhàn rồi mới đem ra... Còn chưa dùng được bao nhiêu ngày đã bị tiểu thư đoạt mất.

Đại tiểu thư mắng chửi người hay không mắng chửi người cũng thôi đi... Nhưng mà còn tiêm nhiễm cái tật xấu này...

Mấy ngày trước các huynh đệ La gia đến chơi, tặng một vật trang trí bằng gỗ đàn hương điêu khắc 12 con giáp, các loại động vật được điêu khắc trông rất sống động, ở núi đá diên viên cùng nhau thi triển sở trường, trên cây là hầu tử [2] leo trèo nhảy nhót, trước cửa nhà cửa và đất đai có buộc con chó, ngoài ruộng vườn là trâu bò... Một khung cảnh vô cùng sống động và thú vị. Động vật lớn nhất lớn nhỏ chỉ bằng hột đào, mấy hình người thì bằng khoảng hạt đậu phộng, các loại hình như thỏ gà... thì hơi nhỏ một chút, nào biết chờ đến khi bọn họ vừa đi khỏi... Vật trang trí kia lập tức về tay Đại tiểu thư.

Lúc này nàng thét to với hạ nhân, hỏi cũng không hỏi tiếng đã tiến vào tiểu viện này, ngẩng mặt nghiêm túc chờ tính sổ với thiếu gia, bộ dáng tùy thời sẽ nhảy dựng lên mắng chửi người... Rất là đáng giận!

Thật giận ánh mắt thờ ơ của thiếu gia lúc ấy... Thậm chí dường như hắn cảm thấy thiếu gia tựa hồ đang mỉm cười... Hắn vô cùng xác định là do hắn suy nghĩ nhiều!

Liên Sinh trơ mắt nhìn Liễu Minh Nguyệt vươn tay đòi lễ vật với Tiết Hàn Văn, đòi một cách rất đúng lý hợp tình, người bị đòi chỉ thản nhiên nói: “Vài ngày hôm trước chẳng phải đã đưa lễ vật cho muội rồi còn gì?”

Hóa ra thiếu gia cũng rất ghi hận nha!

Đại tiểu thư oán giận, liên tục kêu to: “Huynh đang nói đến vật trang trí 12 con giáp kia đó hả? Làm sao mà được, đó là huynh đưa cho ta chơi mà... Không được, hiện tại ta muốn lễ vật mừng sinh thần của ta! Mau lấy ra đây đừng kéo dài thời gian nữa, một lát A Đa trở về ta còn phải đến chỗ người đòi lễ vật nữa đó!” Quả thực rất giống với thổ phi chặn đường cướp bóc nha.

Miệng Liên Sinh có chút há hốc, đầu thấy hơi choáng váng: ... Đại tiểu thư, hình như trí nhớ của người không được tốt lắm thì phải? Vật trang trí kia rõ ràng chính là người cướp đi mà...

Thật giận chủ tử nhà hắn không hề có một chút khí phách nào, nghe tiểu thư nói như thế thế nhưng lập tức khuất phục, từ trong giày lấy ra thanh chùy thủ

vô cùng sắc bén, đây là do La lão tướng quân thu được trong tay ngoại tộc khi ông chinh chiến nơi sa trường, sau đó tặng lại cho thiếu gia, cũng không biết từ đâu lấy ra một khối nữ nhi hương, hạ đao khắc lên, sau một lát khắc thành một chiếc trâm gỗ, đầu trâm có hình nửa mảnh trăng rằm kèm ngôi sao hình răng cưa, trông rất là thú vị.

Liên Sinh cười nhẹ: có thứ tốt gì mà Đại tiểu thư chưa từng thấy qua chứ? Làm gì mà để ý đến cây trâm gỗ như vậy?

Nào biết từ khi Tiết Hàn Vân bắt đầu điêu khắc, Liễu Minh Nguyệt đã đứng ở bên cạnh tập trung nhìn hẩn, thỉnh thoảng soi mói vài ba câu, nào là hoa văn quá ít gì gì đó. Chờ đến khi Tiết Hàn Vân khắc gần xong, lại mải nắn một chút, nàng đã sớm vui vẻ không chút khách khí đoạt lấy, thuận miệng nói lời cảm tạ, dưới ánh mắt tròn trĩnh nhìn chăm chú, cái miệng há hốc đầy ngốc nghếch của Liên Sinh, nàng mang theo nhóm nha hoàn thân nhiên rời khỏi Tây khóa viện.

Đây là đi rồi đó hả?

Nội tâm của Liên Sinh thật sự rất không cam lòng, vô cùng ám ức thay cho chủ tử nhà mình, nhưng lúc hẩn ngẩng đầu lên, tựa hồ cảm thấy... Đường như khoe môi của thiếu gia hơi cong lên, hiện ra một nụ cười nhợt nhạt thì phải. Nhưng khi hẩn nhìn kỹ lại, bộ dáng của thiếu gia vẫn lạnh băng như cũ.

Nhất định là hẩn hoa mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: La phủ

Edit: Cửu Trùng Cát

Liễu Minh Nguyệt nhìn lão đầu râu tóc bạc trắng đầy uy nghiêm trước mắt, cười ngọt ngào, sau khi hành lễ xong thì trong lòng vô cùng bồn chồn... Mặt lão nhân gia này mang theo sát khí, uy thế bức người, ở gần ông ấy làm cho nàng ngay cả hít thở cũng thấy có áp lực.

Nhưng A Đa đã dặn dò, từ trước đến nay không sai bao giờ, phải không?

Nàng nghĩ như vậy, ý cười trên mặt vẫn không thay đổi.

Từ khi Liễu Hậu thấy khuê nữ nhà mình đưa ra chủ ý muốn cùng La lão tướng quân tập võ về sau, đã cố ý dành ra chút thời gian đến La phủ bái phỏng trước. La gia mấy đời đều là quan võ, không đi cùng một con đường với quan viên khảo thí nhập sĩ[1] như ông. Nhiều năm trước ông từng kéo Tiết Hàn Vân đi cầu La lão tướng quân, bởi vì Tiết gia mấy đời cũng là quan võ, toàn gia đều tuân quốc[2], không thể nói là không lòng lầy, nhìn vào điểm này, nói không chừng lòng La lão tướng quân cảm thấy xót thương, cho nên mới chỉ điểm cho Tiết Hàn Vân một hai.

Về phần khuê nữ nhà mình... Ông chỉ có thể kiên trì đi về phía trước.

Không người nào biết Liễu Hậu và La lão tướng quân đã nói với nhau những gì, nhưng mà sau khi Liễu Hậu từ La gia trở về, ông đã cố ý dặn dò Liễu Minh Nguyệt: "... Vạn nhất lão tướng quân tức giận, thì con chỉ cần mỉm cười... Cười đến khi nào lão nhân gia ông ấy hết giận mới thôi..."

Liễu Minh Nguyệt ngoan ngoãn đáp ứng, nhìn vẻ u sầu đầy cõi lòng của A Đa, ông sờ sờ đầu nàng, vẻ mặt không muốn phải đưa dê vào miệng cạp, thầm nghĩ La gia không biết là nơi hiểm ác đáng sợ thế nào, đến nỗi làm cho người có tính tình quyết đoán như A Đa phát sầu thành bộ dáng này.

Nàng sợ Liễu Hậu thay đổi quyết định, lúc trở lại trong viện của mình, thừa dịp ông phải đi tảo triều sớm, tiến bước Thư sư phó dạy nàng thi thư lễ nghi mà các nhà thế gia vọng tộc khác phải mất một số tiền lớn mới mời được.

Vị sư phó này ở kinh thành cũng khá nổi danh, cầm kỳ thư họa đều giỏi, châm tuyền nữ hồng cũng không phải nói chơi, thân là nữ tử các loại kỹ năng khác nhau cơ hồ đều tinh thông toàn bộ, làm người lại đoan chính biết lễ, tuy rằng kiếp trước Liễu Minh Nguyệt rất tùy hứng, nhưng lễ nghi quy củ lại không tệ, cho nên Thư sư phó cũng tận tâm chỉ điểm nàng một hai.

Nhưng mà sau khi thương thế của Liễu Minh Nguyệt hồi phục, mấy lần Liễu Hậu muốn nàng một lần nữa đi theo Thư sư phó học tập trở lại, nàng nghĩ đến kiếp trước đã hao phí mấy năm thời gian để luyện tập mấy thứ này, mà nay đã được trọng sinh một lần, nàng thấy không kiên nhẫn nổi nữa, cho nên mới mượn cớ đến La phủ học võ, đem Thư sư phó tiến bước.

Thư sư phó nghe nói nàng muốn đi tập võ, mượn cơ hội dò xét khuyên bảo hết mấy lần, nói rằng thân là nữ tử nên ở sâu trong khuê môn mà cửa đóng then cài, không thể xuất đầu lộ diện, sẽ gây trở ngại cho danh tiết, huống chi là ở chung với một nhóm thiếu niên đông đúc cùng nhau học võ, thật sự rất không ra thể thống gì.

Quan văn quan võ, vốn là hai loại hoàn cảnh khác nhau.

Quan võ trọng tình, quan văn trọng lễ, ngay cả nữ tử gia đình quan lại người ta, gia đình văn nhân xuất thân thanh quý trong kinh thành và thiên kim quan

viên con nhà võ cũng hoàn toàn khác nhau, cho dù là vòng lẩn quẩn quan hệ thống gia cũng không thể thống nhất được, Thư sư phó cho rằng Liễu Minh Nguyệt tuổi vẫn còn nhỏ, không hiểu mấy chuyện như vậy, nhưng lại không thể trắng trợn giảng giải cho nàng hiểu, vì thế chỉ đành lấy quy củ lễ nghi đến trời buộc nàng, hy vọng nàng thay đổi chủ ý.

Liễu Minh Nguyệt đã trải qua một kiếp, đối với các loại thể thống này nọ thật sự là căm thù đến tận xương tủy, nếu không có những thứ thể thống chó má đó, sao nàng lại bị nhốt vào lãnh cung âm u lạnh lẽo, mặc danh kỳ diệu[3] bỏ mình? Nếu như có thể làm một đôi phu thê bình thường, cho dù nàng có bị vua Thừa Tông giam giữ, sáng sớm nàng vẫn có thể chạy đến tìm phu quân để lý luận... Đáng tiếc nàng không có loại cơ hội này.

Liễu Hậu thấy nàng đã hạ quyết tâm không chịu quay đầu, không lay chuyển được nữa, lại sợ nàng phải chịu khổ, cực kỳ lo lắng. La lão tướng quân từ nhỏ đã trị quân nghiêm cẩn, nghe nói ngay cả cháu ruột La Thụy Đình của ông ấy lúc trước muốn học võ đều không thể vụng trộm lười biếng, huống chi là Liễu Minh Nguyệt thành linh mới đến?

Liễu Minh Nguyệt lớn lên rất nhu thuận khả ái, ánh mắt trong suốt như nước hồ thu, cười rộ lên lại càng xinh đẹp vui tươi, giống như tiểu hài tử hồn nhiên ngây thơ không hiểu sự đời, chọc giận người lớn mà vẫn ở kia trầm mồi không thể giải. Liễu Hậu trên triều đình so chiêu với quan viên các bộ, bất kể có bao nhiêu mệt mỏi, trở về chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, thì một thân một mình đều tan biến hết.

Nay Liễu Hậu nay chỉ có thể hy vọng nụ cười kia của nữ nhi có thể đã động La lão tướng quân, khiến cho lão nhân gia này lúc dụng tâm thiết huyết[4] có thể nhu hòa chút ít, để nữ nhi nhà mình bớt ăn chút đau khổ.

Trên thực tế, La lão tướng quân căn bản cũng không nghĩ rằng muốn huấn luyện Đại tiểu thư Liễu phủ thành một gã tiểu tướng có dũng có mưu, tốt xấu gì thì ông cũng có ba nhi tử, tất cả đều liệu mạng ở biên cương, lương thảo quân nhu của đại quân không thể thiếu việc phải làm phiền Liễu tướng chú ý một chút, ông cũng không phải loại người chỉ biết chính trực mà không khôn khéo như vậy.

Nhưng mà, La lão tướng quân nhìn tiểu nha đầu quy củ hành lễ trước mặt, vòng eo nhỏ mềm mại như cành liễu mùa xuân, tươi cười nhu thuận dịu dàng, nhìn như thế nào cũng thấy vô cùng khó xử.

Lúc Liễu tướng tìm tới cửa, ông chỉ cho rằng đó là một nha đầu nghịch ngợm, chắc là tốt hơn so với đứa cháu gái La Thụy Đình nhà ông, từ nhỏ đã thích múa đao động thương, nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ đều giống như hầu tử[5], nhưng trước mắt... Đây là có chuyện gì kia chứ?

Để một tiểu nha đầu yêu kiều mảnh mai, yếu ớt như liễu thế kia đến đây học cỡi ngựa bắn cung, tập thương luyện võ, chuyện khó xử này có thể so với việc bắt một tên thư sinh tay trái trái gà không chặt đi cày ruộng làm nông dân —— khác nghề như cách núi[6] nha!

Mặc dù như thế, nhưng ông vẫn không thể không cho người dẫn Liễu Minh Nguyệt đi đến giáo trường nhỏ chạy hai mươi vòng... Sau đó lại ngồi chồm hổm tập trung bình tĩnh. Đương nhiên, nếu Liễu gia Đại tiểu thư không chịu nổi phần khổ sở này, sớm biết điều mà khóc lóc chạy về nhà, biết khó mà lui, vậy thì càng tuyệt vời hơn.

Liễu Minh Nguyệt không biết những suy nghĩ trong lòng của La lão tướng quân, hôm nay là lần đầu tiên tiến vào La phủ, nàng chỉ cảm thấy La lão tướng quân kỳ luật nghiêm minh, uy nghiêm phi phạm, cho nên rất ngoan ngoãn đi đến giáo trường nhỏ chạy bộ.

La lão tướng quân đại khái nghĩ rằng, đều là nữ nhi cả, dễ dàng thông cảm cho nhau, vì thế để cho La Thụy Đình dẫn theo nàng chạy... Đáng tiếc lão nhân gia ông không hiểu được tâm sự của tiểu cô nương, chỉ ngồi ở sảnh Diên Vũ kiểm tra xem thân thủ của Tiết Hàn Vân mấy ngày gần đây có bị thụt lùi hay không, căn bản chưa từng chú ý đến động tĩnh ở giáo trường nhỏ.

Liễu Minh Nguyệt chạy chưa được vài vòng, hô hấp đã trở nên dồn dập, hai chân mỏi nhừ mềm oặt vô lực, tốc độ càng ngày càng chậm. Nàng sống qua hai kiếp cũng chưa từng phải vận động kịch liệt như thế này, cố tình là La Thụy Đình chạy ở phía trước nàng cước bộ lại rất nhẹ nhàng, nửa điểm cũng không thấy mệt, còn không ngừng quay đầu lại cười nhạo nàng: “Liễu Đại tiểu thư, thể lực ngươi chỉ có vậy thôi à, ta thấy ngươi nên ở trong khuê phòng thiếu hoa đi, chạy tới đây học công phu làm gì?” Có phải quá nhân rồi không có việc gì làm nên tự đi tìm việc không?

Hôm nay xuất môn, Liễu Minh Nguyệt đã cố ý đổi một thân y phục nam trang, cho rằng rất là gọn gàng chỉnh tề, thể nhưng hành động càng ngày càng trở nên chậm chạp, hai vòng rưỡi về sau, trong lòng ngực bắt đầu giống như cái ống bể, nàng chỉ biết thở hồng hộc, mồ hôi tuôn như mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bước chân đều thấy như không có thực.

La Thụy Đình dứt khoát không chạy ở phía trước nữa, thi chạy cùng người như vậy, một chút cũng không thú vị, đơn giản chỉ chạy sóng vai cùng Liễu Minh Nguyệt, vừa chạy vừa châm chọc khiêu khích, một lát thì kêu nàng chậm như ốc sên, một lát thì sợ nàng so với ốc sên còn không bằng, thể nhưng đối phương không tiếp chiêu, chỉ buồn bực tập trung cắm đầu vào chạy, bị trào phúng đến khó chịu, rốt cục nàng mới thở hổn hển quay đầu nhìn La Thụy Đình nói một câu: “La tiểu thư, ngươi còn như vậy nữa thì ta sẽ đi mách với Hàn Vân ca ca đó...” Ta quan sát bao lâu nay làm sao không biết tâm sự của ngươi?

“Nói cho... Nói cho huynh ấy biết thì thế nào?” La Thụy Đình theo bản năng chột dạ, nhanh chóng đưa mắt nhìn khắp chung quanh, sợ Tiết Hàn Vân tới đây, “Vốn là người không được, ta... Ta cũng không nói cái gì...”

Liễu Minh Nguyệt thở phì phò, cười đắc ý: “Chỉ cần cha ta... Không đồng ý, cho dù Hàn Vân ca ca muốn kết hôn với ngươi... cũng không thể cưới được. Ta không thích có tẩu tử thô lỗ...” Bước chân hư nhược yếu ớt, chậm rãi từ chỗ La Thụy Đình đang ngẩng người trước mặt mà chạy mất.

La Thụy Đình cảm thấy việc định thân của mình giống như bị người nguyên rủa, cả người đều dừng lại.

Liễu Minh Nguyệt cười thầm, không có sự đã kích của La Thụy Đình, nàng cảm thấy trên người mình lại có chút sức lực, dứt khoát thả chậm bước chân chạy đều đặn hơn.

Kiếp trước, lúc nàng tham gia các loại yến hội, có không ít nữ tử dùng đủ mọi cách tìm nàng hỏi thăm việc hôn sự của Tiết Hàn Vân... Giờ phút này nàng đang đỏ mặt như mưa, toàn thân không có một chỗ thoải mái, nhưng cũng nhớ rất rõ ràng, kiếp trước căn bản là Tiết Hàn Vân chưa từng thành thân... Người nọ căn bản chính là một quái nhân!

Ngày xuân đạp thanh[7], nữ tử quý tộc kết bạn đi chơi, gặp gỡ quen biết không ít thiếu nữ, trong số những người đồng hành đó, cũng có người giống như La Thụy Đình vậy, mang địch ý đối với nàng, mấy lần khiêu khích, nói rất nhiều lời vô lễ, lúc đó nàng không hiểu, thường xuyên không hiểu rõ hai bên không hề có thù hận gì, sao lại đối đãi với nàng như vậy?

Khi đó nàng còn cho rằng những nữ tử này có phụ thân đối nghịch với A Đa nàng trên triều đình. Ngay cả La Thụy Đình trước mắt, kỳ thật kiếp trước tông cộng cũng chỉ gặp qua nàng hai lần, nhưng cũng chưa từng có lời nào tốt đẹp giống như vậy, khi đó nàng chỉ kết luận rằng: thiên kim con nhà văn và tiểu thư con nhà võ xưa nay đều không hợp nhau, cũng không phải chỉ có một người.

Chẳng qua lúc đó nàng chỉ cười mà thôi.

Về sau... sau khi quen biết với người đó, đem toàn bộ trái tim mình đều đặt trên người hắn, trong mắt trong lòng không thể chứa đựng được bất kì ai khác, cho dù đó là Hoàng hậu trong cung, trong lòng nàng cũng không kềm chế được mà đổ lệ... Nàng mới hiểu ra sự thù địch của những nữ tử ngoài sáng trong tối kia dành cho mình.

—— bọn họ đều cho rằng nàng và Tiết Hàn Vân là lửa gần rơm, nhưng từ kiếp trước cho đến khi trọng sinh tới nay, nàng chưa từng động tâm tư gì với Tiết Hàn Vân kia mà?

Ngay cả kiếp trước, nàng cẩn thận đoan trang cũng chưa từng nghĩ tới, trong trí nhớ của nàng đó là vị thiếu niên ít nói không thú vị, sau đó biến thành một trang nam tử trẻ trung khỏe mạnh, lúc hắn hồi kinh báo cáo công tác, vua Thừa Tông khai ân cho hắn đến hậu cung tấn kiến, hắn cũng trầm mặc ít lời đến gần như nam tử chất phác.

Nam tử như vậy, làm sao mà khiến xuân tâm của nữ tử này mải cho được?

Đối với việc này, Liễu Minh Nguyệt là trăm mối không thể giải.

Đợi cho đến khi La lão tướng quân kiểm tra Tiết Hàn Vân xong, dẫn dắt một đám đồ tôn đi đến giáo trường nhỏ, Liễu Minh Nguyệt đã chạy tới nửa vòng cuối cùng của hai mươi vòng quy định, bước chân lao đảo yếu ớt, môi tái nhợt không chút huyết sắc, mồ hôi ướt đầm, chặt vật không chịu nổi.

Các sư huynh đi theo La lão tướng quân tới đây, nhìn thấy tiểu sư muội xinh đẹp nhỏ bé và yếu ớt, đỏ mặt hôi đầm đìa nhưng bộ dáng kiên quyết không chịu bỏ cuộc, không hận mà cùng nghĩ rằng: hóa ra nữ tử lúc chặt vật khó khăn vẫn nhìn rất được nha... Toàn bộ ánh mắt đều sáng quắc.

Nhìn lại La Thụy Đình chạy mệt đứt hơi đã đặt mông ngồi trong đám bụi đất bay đầy ở giáo trường nhỏ, bộ dáng đĩnh đạc lấy ống tay áo ra lau mồ hôi, tiếp đó lại nhìn tiểu sư muội đã đến giới hạn, hai chân rõ ràng run lên, đứng cũng đứng không vững, nhưng vẫn nhẹ nhàng lấy chiếc khăn tay mà thấm mồ hôi... Quả nhiên khác nhau rất lớn nha.

Tiết Hàn Vân bất động thanh sắc đi qua, nửa diu nửa đỡ cánh tay phải của nàng, kéo nàng từ từ mà đi, thuận thế dùng nửa người chặn ánh mắt sáng quắc như kẻ trộm của đám sư huynh đệ, nói nhỏ: “Minh Nguyệt, không bằng... muội vẫn nên trở về đi, được không? Ta thấy muội có chút chịu không nổi...”

Hắn nhìn Liễu Minh Nguyệt lớn lên từ nhỏ, vốn tưởng rằng tất nhiên là nàng sẽ không kiên trì chạy nổi hai mươi vòng, vừa vặn có thể đuổi nàng về nhà... Nào biết mặc dù Liễu Minh Nguyệt người đã mệt mỏi đến cực hạn, hai chân mềm oặt như cọng bún, ngay cả mở miệng nói giọng điệu cũng run rẩy, nhưng lại ngoài ý muốn hết sức kiên định: “La sư tỷ đã làm được, thì muội cũng có thể làm được!”

Tiết Hàn Vân: “...” Chưa bao giờ biết nha đầu này đã thế lại còn có chấp như vậy!

Vì thế, ngoại trừ Tiết Hàn Vân, đám sư huynh đệ ở ngoài đều tỏ vẻ tán thưởng: tiểu sư muội hào kiên cường nha! Luyện võ phải kiên trì bền bỉ, tốt nhất là mỗi ngày mỗi đến!

Ngay cả La lão tướng quân cũng có chút ngoài ý muốn: không ngờ rằng Liễu tướng làm người khéo léo đưa đẩy, sinh khuê nữ ngược lại quật cường cứng đầu đến thế, rất là không tệ!

Chỉ có La Thụy Đình, chờ các sư huynh đệ vây xem đều bị tổ phụ lôi đi đánh nhau, ngay cả Tiết Hàn Vân cũng bị hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi đánh từ hai phía, nàng ta mới dòm từng bước nhỏ đi qua, hiếm khi lời nói có thể nhỏ nhẹ một lần: “Việc đó... Tiểu sư muội, Tiết sư huynh... Tiết sư huynh huynh ấy...”

Liễu Minh Nguyệt lấy khăn tay thay quạt giấy mà phe phẩy, cười hết sức thuần lương: “Hàn Vân ca ca thích nhất là nữ hài tử ôn nhu, hơn nữa cần phải có tay nghề nấu nướng tốt...”

Không lâu sau, lúc Liễu Minh Nguyệt ở La phủ chạy bộ được sáu bảy ngày, đứng được 2 lần trung bình tấn, nghe nói vị La sư tỷ kia của nàng... Bỗng nhiên trong lúc đó lại say mê việc nấu nướng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tin tức

La Thụy Đình thay đổi, tất cả mọi người trong La phủ đều nhìn thấy.

La Đại phu nhân vui sướng vì sự thay đổi của nữ nhi, thậm chí còn không tiếc bỏ ra số tiền lớn mời Thư sư phó, người trước đây không lâu vừa từ Liễu gia đi ra đến giảng dạy cho La Thụy Đình học tập chăm tuyền nữ hồng, cử chỉ lễ nghi, thể phải cải tạo nữ nhi trở thành thực nữ danh môn.

La Thụy Đình ngồi ở giáo trường nhỏ, nhìn Liễu Minh Nguyệt thống khổ tập đứng trung bình tấn, cực kỳ ưu sầu.

Xuống bếp so với học võ còn khó khăn hơn nha!

Gần đây, Liễu Minh Nguyệt vô cùng hài lòng đối với hình thức ở chung với La Thụy Đình, sau đó không có ý tốt cổ vũ nàng ta: “La sư tỷ, tỷ không biết đó thôi, trước kia Hàn Vân ca ca đã từng nói qua với ta, cưới vợ thì phải cưới loại nữ tử vừa dịu dàng lại đoan trang giống như Thư sư phó vậy, vừa lên được phòng khách vừa xuống được phòng bếp...”

Chờ đến lúc La Thụy Đình đi phá hoại phòng bếp kiểm tra tấn nữ đầu bếp của La gia, nàng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm chộc khiêu khích nàng ta.

Tinh thần của La Thụy Đình rung lên, nhưng nhìn lại những vết lõm chỗ trên bàn tay mình do bị kim châm vào lúc làm châm tuyền học nữ hồng, còn có bọt nước do bị phỏng khi nấu ăn, nàng ta chỉ thấy tiền đồ một mảnh tối đen. Mặc dù nàng ta tự nhận thấy bản thân mạnh hơn rất nhiều so với tiểu nha đầu ngu ngốc Liễu Minh Nguyệt kia, ít nhất cũng có thể thành thực làm ra mấy món điểm tâm ngọt, thế nhưng nhớ lại tình hình mấy ngày trước đây khi nàng ta cố ý lấy đến giáo trường nhỏ bắt mọi người ném thử điểm tâm do nàng ta làm ra, hai bên lỗ tai nàng ta đột nhiên mơ hồ phỉm hồng.

Nhị ca Hành Chi và Đường huynh Thiện Chi chỉ mới ném thử một miếng đã ói ra, hơn nữa hai người còn vuốt đầu của nàng ta bộ dáng dường như hơi đồng tình: “Tiểu muội... So với việc xuống bếp, muội vẫn nên đi học võ đi, ít nhất cũng có một chút thiên phú...”

Dung Khánh và Đan Dịch Minh yên lặng gian nan nuốt xuống một miếng điểm tâm, đánh chết cũng không chịu ăn tiếp miếng thứ hai, Mễ Phi thì cau mày oán giận kêu lên: “La sư tỷ, tỷ làm rách cả hũ đường vào trong này hay sao vậy?”

Nàng ta vẫn âm thầm quan sát Tiết Hàn Vân... Căn bản là một miếng cũng chưa ăn.

Thật sự là càng nghĩ càng phiền chán, nàng ta nhìn không được rống: “Liễu Minh Nguyệt bộ dáng kia của ngươi là thế nào? Cầm miệng! Ngẩng đầu ưỡn ngực, dòn khí đàn điền...” Cành cây nhỏ trong tay nàng ta hướng đến chỗ đầu gối của Liễu Minh Nguyệt hung hăng thăm hỏi.

Mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt bị vị sư tỷ này tra tấn không thua gì nữ đầu bếp trong phòng bếp La gia, hề nghe thấy Đại tiểu thư muốn xuống phòng bếp thì nữ đầu bếp kia chỉ hận không thể trốn vào trong hang giống như con chuột. Nghe nói mấy ngày gần đây ngay cả cuộc sống của Thư sư phó cũng không được tốt lắm... Đem La tiểu thư thích múa đao động thương này bịt kín không còn một khe hở, gần đây còn nắm tay nàng ta bắt học châm tuyền nữ hồng gần như muốn tự sát, ngay cả La Đại phu nhân nhìn thấy cũng đều thương tâm không dứt...

“Sư tỷ, tỷ tập nấu đồ ăn không xong đừng lấy ta ra trút giận chứ... Lúc trước ta xuống bếp, còn đốt sập cả nửa gian nhà bếp... Đến nay còn bị Hạ Huệ sống chết cũng không cho xuống bếp nữa kia, tốt xấu gì không phải tỷ cũng làm ra mấy món điểm tâm ngọt đấy thôi...” Tập trung bình tấn quả thật rất mệt, mấy ngày nay chạy bộ hai chân nặng đều mỗi như đến không còn cảm giác... Việc an ủi vị sư tỷ táo bạo trên tay cầm hung khí này, Liễu Minh Nguyệt cảm thấy, chỉ có tự bộc lộ khuyết điểm của mình ra, mới có thể làm cho tâm lý nàng ta cân bằng trở lại.

Nội tâm nàng yên lặng học máu: mình là đồ tôn trên danh nghĩa, vốn tưởng rằng có thể được chân truyền của La lão gia tử, ai biết La lão gia tử kia đứng ở giáo trường nhỏ quan sát nàng mấy ngày, cuối cùng cho ra một kết luận, thể lực quá kém, trước đi theo La Thụy Đình xây dựng nền tảng...

Nàng rất muốn mở miệng nói thêm một câu: để cho Hàn Vân ca ca đến chỉ đạo ta đi?! Nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của La lão gia tử, nàng chỉ dám đem những lời này nuốt vào trong bụng.

Buổi tối về nhà là lúc, nàng lê thân xác lên xe ngựa với Tiết Hàn Vân, ở trong xe cầu khẩn: “Hàn Vân ca ca, không bằng ngày mai... Huynh và La sư tỷ cùng nhau tán gẫu một ngày đi, được không?” Phán tán đi lực chú ý của nàng ta, để cho nàng lúc tập trung bình tấn có thể nghỉ tạm một lát cũng tốt a!

Mặt Tiết Hàn Vân không chút thay đổi, hỏi lại: “Tán gẫu cái gì?”

Thỉnh thoảng hoa, ngắm cây, ngắm mặt trời, từ thi từ ca phú rồi tới lý tưởng cuộc sống gì đó... Ca ca ơi, trời ạ, ngươi muốn tán gẫu cái gì thì cứ tán gẫu cái đó chứ sao, nói chuyện phiếm với nữ tử người ta còn đợi ta đến dạy ngươi ư?

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng thất bại, nhìn không được nói thầm: “Cứ như vậy mãi, ta thấy tám chín phần mười huynh sẽ ế vợ...”

Thính lực của Tiết Hàn Vân vốn rất tốt, nghe như vậy khóe miệng hơi cong lên, hỏi lại: “Muội rất lo lắng ta sẽ ế vợ sao?”

“Lo nha, lo nha, lo lắng gần chết... Hàn Vân ca ca, không bằng ngày mai huynh đến xem thử tay nghề nấu nướng của La sư tỷ được không? Dầu gì thì

muội luyện tập cũng quá mệt mỏi rồi, cũng nên đi đến đó nhìn tỷ ấy một cái, phải không?” Có thể dễ dàng rời khỏi giáo trường nhỏ này thì tốt rồi.

“Mấy thứ muội ấy làm người có thể ăn sao?”

“Ta sẽ chuẩn bị thuốc xổ cho huynh!” Liễu Minh Nguyệt rất là hào phóng nói.

“Hơn nữa, cho dù huynh không ăn một miếng nào, nhưng chỉ cần ở cùng La sư tỷ, trong lòng tỷ ấy sẽ thấy ngọt còn hơn mật...” Còn có gì có thể đã động lòng người hơn so với ánh mắt chăm chú của người trong lòng mình chứ?

Ánh mắt của Tiết Hàn Vân trở nên quái dị, xem xét nàng từ trên xuống dưới: “Tiểu nha đầu này, từ đâu mà muội hiểu được mấy thứ đó vậy?” Không phải từ trước đến giờ luôn tỉnh tỉnh mê mê hay sao, sau khi trải qua chuyện gặp phải giặc cướp, cư nhiên thay đổi bất ngờ, gần đây rất biết nhìn sắc mặt của người khác.

Liễu Minh Nguyệt bị ánh mắt hồ nghi như thế của hắn dọa cho nhảy dựng lên, vốn ngồi gần hắn, ngần xin vạ báo, thật vất vả lắm mới thấy hắn có chút buồn lòng, nào biết lỡ miệng rồi, đột nhiên nàng lùi về phía sau một cái, rầm một tiếng thì đã đập vào thành xe ngựa, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau vô cùng, nhưng với khoảng cách gần, dưới ánh mắt cơ hồ thấy khinh của Tiết Hàn Vân, mặt nàng đỏ hết cả lên, vội vàng sốt ruột kéo theo kẻ chết thay.

“La sư tỷ dạy muội.”

Tiết Hàn Vân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

La lão gia tử thường xuyên ngồi ở sảnh Diễm Vũ kiểm tra công phu của nhóm đồ tôn, ngày thường thì hay giúp nhóm sư huynh sư đệ chia ra từng cặp đấu tay đôi ở giáo trường nhỏ, mấy ngày nay gần đây, đạo sư chính quy của Liễu Minh Nguyệt là La Thụy Đình, cũng có không ít các sư huynh tiến đến dạy theo nghĩa vụ.

Mề Phi thăng thần quá mức đi theo Dung Khánh cảm thán: “Thiên kim phủ Tướng quốc, gia thế rất tốt, tính tình lại ôn nhu... Nếu không phải khoảng cách dòng dõi quá xa, thật muốn phó thác người ta tới cửa cầu hôn.” Vì câu này mà hắn bị hai huynh đệ La gia đuổi theo đánh cho một trận: “Tiểu tử nguoi tuổi mới bao lớn mà đã quan tâm đến chuyện cưới vợ...”

Hạ Thiệu Tư nhìn mấy người huynh đệ đùa giỡn, quay đầu lặng lẽ hỏi Tiết Hàn Vân: “Tiểu sư muội chưa có đính thân phải không?”

Tiết Hàn Vân: “... Kỳ thật Nguyệt Nhi ở nhà rất bá đạo.”

Về mặt “Nguoi lừa ai” và ánh mắt khiển trách kia của mọi người, giống như đã phát hiện ra chuyện không bình thường gì đó, cố gắng dùng sức dõi theo hắn: “Không phải tiểu tử nguoi...”

Tiết Hàn Vân: “...”

Đầu năm nay nói lời thật cũng chưa chắc có người tin nha!

Đáng thương Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không biết các sư huynh đệ nghị luận gì đó về nàng như thế, nếu như nàng biết, chỉ sợ sẽ không cần giả bộ vất vả như vậy, ngày ngày thu liễm tính tình, ôn nhu mà chống đỡ.

Nói tóm lại, Liễu Minh Nguyệt học võ vất vả hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng, nhưng mà... Nàng đều cắn răng nhịn xuống. Và lại các sư huynh đệ đối với nàng trân trọng có thêm, mấy ngày nay ngay cả Hạ Huệ cũng nhận ra, tiểu thư sáng sủa hơn trước rất nhiều, so với những tháng ngày nằm trong phòng dưỡng thương thì tiểu thư tươi cười nhiều hơn.

La lão gia tử dạy bọn đồ tôn có một quy củ, đó là chỉ cần bước vào giáo trường nhỏ hoặc là sảnh Diễm Vũ của La gia, thì không được mang theo hạ nhân, làm việc gì đều phải tự thân tự lực. Bởi vậy mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt ra ra vào vào ở La gia, vì không muốn chọc cho La lão gia tử nổi giận, một nha hoàn bên cạnh cũng không có.

Hôm nay về nhà, lúc ăn cơm chiều, trên bàn cơm Liễu Hậu nhắc tới, 3 ngày sau là đại thọ 40 của công chúa Chiêu Dương, phủ công chúa đã phát thiệp đi, mời tất cả các triều thần họ hàng thân thích, phủ Tướng quốc cũng nằm trong số đó.

Lúc này việc trong nhà không có nữ chủ nhân mới xuất hiện chỗ không tốt.

Giống như Liễu Minh Nguyệt, nữ hài tử lớn như vậy muốn xuất môn ra ngoài gặp người ta, phải do nữ hài tử cùng tuổi mời đến mới là hoàn hảo, còn loại yến tiệc lớn nhỏ như phủ công chúa trịnh trọng mời như vậy, cần phải đi cùng với nữ trưởng bối trong nhà mới không bị dị nghị.

Liễu Hậu vẫn luôn suy nghĩ mãi về vấn đề này, quyết định đến lúc đó đưa Liễu Minh Nguyệt tới Hạ gia, để cho Hạ phu nhân dẫn nàng đi dự yến tiệc.

Liễu Minh Nguyệt nghe đến thọ yến của công chúa Chiêu Dương, trong lòng nhất thời bị đè nặng bởi một tảng đá lớn, làm nàng cơ hồ không thở nổi.

Nàng sẽ không quên, kiếp trước, chính là ở thọ yến của công chúa Chiêu Dương, nàng mới quen biết với vị thiếu niên sáng khoải ấy, khi đó Tư Mã Sách vẫn còn là thái tử, về sau chính là vua Thừa Tông.

Ngày đó, trong thọ yến của công chúa Chiêu Dương, một khúc《Mai hoa tam lộ》của nàng, dẫn tới việc được Thái tử ghé mắt. Sau đó mới biết, người bên ngoài tấu khúc《Mai hoa tam lộ》lần điệu sâu thẳm an tường, phần sau kết thúc bằng tiếng đàn boong boong, đúng như hàm ý bất khuất của hoa

mai, ngày đó nàng đàn vô cùng lưu loát, một khúc《Mai hoa tam lộ》cao vời vọi, cứ thế tấu lên sự hoạt bát trong một khúc phong lai đó.

Cát: Ta ko biết up video lên đây thế nào cả – Đây là Link hòa tấu bằng sáo, Link hòa tấu bằng cổ cầm + tiêu cho nàng nào thích nghe không lời– Đây là Link youtube cho nàng nào thích nghe có lời)

Điều thì không sai, nhưng khúc là từ tâm sinh, sai lầm ở chỗ là tâm tình của nàng lúc đó.

Tỉ mỉ nghĩ kỹ lại, chẳng qua nàng còn trẻ không biết gì, bốn chữ hồn nhiên ngu ngốc.

Nếu có cơ hội, nàng rất muốn gặp mặt chất vấn Tư Mã Sách một câu: rốt cuộc, ở trong lòng người ta là cái gì?

Nhưng mà, ngay cả chính nàng cũng hiểu rõ, những lời này nay chỉ có thể đè nén ở trong lòng, áp chế thật sâu thật sâu xuống tận đáy lòng, cuộc đời này cũng không nhất thiết phải nhắc lại.

Cho dù nói ra, Tư Mã Sách có thể trả lời cho nàng sao?

Bữa cơm này, nàng ăn cảm thấy rất vô vị, đếm từng hạt gạo thật vất vả lắm mới chờ đến khi Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân đều ăn xong, nàng mới trở về trong phòng mình, cuốn cả người vào ổ chăn mà buồn bực, trong ngực vô cùng đau đớn.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, ở nơi đó, từng có cốt nhục của bọn họ... Dường như nàng vẫn còn cảm giác được sinh mệnh nhỏ ấy đang nhẹ nhàng cử động, ở nơi lãnh cung cô đơn rét lạnh kia, đem lại cho nàng rất nhiều hy vọng!

Ngày thứ hai nàng vẫn theo thường lệ đi đến La phủ, bị La Thụy Đình hưng phấn nắm chặt không tha: “Ai khi dễ người? Sao mắt người nhìn có vẻ hờn sâu như vậy? Khóc à?” Nha đầu chết tiệt này mấy ngày nay thà rằng đứng dưới ánh nắng đến ngất xỉu, cổ họng cũng không rên một tiếng, huống chi là khóc.

Làm cho nàng ta chờ để chế giễu không công hết mấy ngày nay.

Chẳng lẽ là buổi tối trở về nhà, càng nghĩ càng ủy khuất, len lén trốn ở trong ổ chăn đặc biệt khóc lóc ư?

Liễu Minh Nguyệt nghiêm trang: “Ta khóc thay cho sư tỷ mà.” Vốn tâm tình và tinh thần của nàng đã sụp đổ đến cực kỳ thấp, mượn một cái cớ, hốc mắt lập tức ứa lệ, nước mắt gần như không thể dừng được.

Nhất thời La Thụy Đình bị dọa sợ đến nhảy dựng: “Thay cho ta... thay cho ta...”

“Đúng vậy, Hàn Vân ca ca nói muốn cưới một nữ tử từ từ trước cho đến nay không luyện qua võ công, ta sầu hoảng thay sư tỷ mà, chẳng lẽ sư tỷ phải phế bỏ một thân công phu, mới có thể gả cho huynh ấy sao?” Đôi dòng lệ không tiếng động rơi xuống, vô cùng bi thương.

Trong lòng La Thụy Đình áy náy kiêm cảm động, nhẹ chân nhẹ tay lấy ống tay áo lau lệ cho Liễu Minh Nguyệt, ngay cả cành cây hung khí cũng ném xuống đất: “Ta... Sao có thể có đạo lý phế bỏ công phu chứ?” Nàng ta có chút do dự.

Nghĩ lại mấy ngày nay bị mẫu thân La đại phu nhân và Thư sư phó ép buộc học châm tuyền nữ hồng, ngón tay đầy những lỗ kim, nàng ta cũng thấy có chút ủy khuất, nước mắt lưng tròng khuyên Liễu Minh Nguyệt: “Tiểu sư muội đừng khóc! Xú nam nhân có gì đặc biệt hơn người đâu, cùng lắm thì... Cùng lắm thì...” Loại câu nói không lấy chồng kia, tất cả đều nói không nên lời.

Trong bất tri bất giác tình cảm đã sớm trở nên sâu nặng, từ cái ngày hấn tiến vào La gia, một ngày nọ nữ hài tử nhỏ cảm giác thân hình của thiếu niên kia càng ngày càng cao ngất, khuôn mặt tuần tú, kỳ thật Hạ Thiệu Tư và Dung Khánh lớn lên cũng không kém so với hắn, nhưng cố tình là trên người Tiết Hàn Vân có một loại khí chất khiến nàng ta nhìn vào muốn đui mù, hận không thể đem toàn bộ những thứ tồn tại trên thế gian này đến trước mặt hắn chỉ vì một nụ cười của hắn mà thôi.

Nàng ta không hề biết, đó là một loại khí chất độc lập tiêu điều, côi cút cô tịch sau khi trải qua kiếp nạn cửa nát nhà tan, khiến người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Gặp lại

Phủ đệ của công chúa Chiêu Dương, nằm ở vị trí tốt nhất của phố lớn Chu Tước.

Nay nàng là ấu muội cùng mẹ duy nhất của đương kim Hoàng thượng, quan hệ giữa nàng với vị huynh trưởng này rất thân thiết, mặc dù Thái hậu đã tạ thế, nhưng ngày lễ ngày tết vẫn nhận được ban thưởng rất hậu so với mấy vị công chúa còn lại, có thể thấy được hoàng ân mệnh mệnh cuốn cuộn.

Phủ Tướng quốc cách phủ công chúa cũng không xa, ngược lại là Hạ gia thì cách phủ công chúa hơi xa một chút, trước đó hai nhà đã bàn bạc với nhau

Ồn thỏa rồi, đến ngày hôm đó, Hạ phu nhân sẽ dẫn Hạ Tử Thanh đặc biệt đến phủ Tướng quốc đón Liễu Minh Nguyệt.

Hạ Tử Thanh vẫn giống như vài lần trước đã gặp, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, chỉ ngại ngùng cất tiếng gọi: “Chào biểu muội!” Sau đó thili về phía sau Ôn thị.

Ồn thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thấy Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân tự nhiên hào phóng tiến lên đón chào mình, hết như một đôi bích nhân[1], trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì, nghĩ lại hôm nay sẽ ngồi chung xe cùng với Liễu Minh Nguyệt, có cơ hội nói bóng nói gió một hồi, vì vậy mặt mày bà mới giãn ra.

Dọc theo đường đi di cháu hai người ngồi cùng xe, Hạ Tử Thanh và Tiết Hàn Vân thì cười ngửa đi song song với nhau. Thân hình Tiết Hàn Vân cao hơn Hạ Tử Thanh nửa cái đầu, ngũ quan sắc sảo, mắt sáng như sao, dáng người cao ngất, cho dù Ôn thị không chịu thừa nhận cũng không được, nếu so sánh với nhi tử của bà, Tiết Hàn Vân quả thật xuất sắc hơn.

Tuy rằng dung mạo nhi tử của bà cũng không kém, nhưng tính tình quá mức hòa nhã ôn hậu, lại mang theo dáng vẻ hay ngại ngùng của thư sinh, vốn dĩ cả hai bằng tuổi nhau, nhưng thoát nhìn nhi tử của bà có vẻ nhỏ hơn vài tuổi so với Tiết Hàn Vân, tính trẻ con vẫn còn thấp thoáng đâu đó.

Bà đưa tay chỉ cho Liễu Minh Nguyệt xem rồi cảm thán: “Nguyệt Nhi, con xem, rốt cuộc Tiết công tử không hổ danh là người luyện võ, so với biểu ca con còn cao hơn nửa cái đầu đấy.”

“Mấy đời nhà Hàn Vân ca ca đều là quan võ, biểu ca học hành cũng rất tốt mà, con nghe A Đa nói qua mấy ngày nữa thì biểu ca Tử Thanh sẽ tiến vào Quốc Tử Giám học hành, so với việc luyện võ của Hàn Vân ca ca, biểu ca học hành cũng sẽ không kém” Liễu Minh Nguyệt cười an ủi Ôn thị.

Mấy câu vừa rồi của Ôn thị không phải không mang theo ý dò hỏi, trái lại là câu trả lời vô tâm của Liễu Minh Nguyệt, làm cho bà hết sức hài lòng.

Bà cho rằng tâm tính của Liễu Minh Nguyệt vẫn chỉ là một đứa trẻ, nói ra lời nào cũng đều là lời thật lòng, nhất thời trong mắt chứa đầy ý cười: “Nguyệt nhi nói không sai, tính tình của biểu ca con rất tốt, vô cùng hòa khí, không thể so với tính tình thô bỉ của kẻ võ phu, một câu không hợp lập tức vung quyền vung cước. Sắp tới biểu ca con sẽ đi học, biểu ca con cũng không có thói hư tật xấu gì, di con nha, chỉ còn chờ đến khi biểu ca con thành thân, đến lúc đó chỉ việc ngồi chờ hưởng phúc là tốt rồi!”

Thấy Liễu Minh Nguyệt chỉ lo nhìn ngắm phong cảnh ven đường, không có chú ý gì nhiều tới hai vị thiếu niên bên ngoài xe, trên mặt là nụ cười ngây thơ thật không biết buồn: “Di phải nói là, đến lúc đó chỉ chờ biểu ca và biểu tẩu con cùng nhau hiếu thuận người mới đúng!” Có thể thấy được từ tận đáy lòng quả thực không có một chút tình cảm tiểu nữ nhi nào. Ôn thị nhìn không được mà thở dài: rốt cuộc tuổi con bé vẫn còn nhỏ a, Liễu Hậu lại dạy dỗ con bé thành đứa trẻ không hiểu chuyện đời, thật sự là... Tội xấu gì cũng là ngoại sinh nữ[2] của mình, vậy thì chỉ có thể chờ đến về sau nó vào cửa, mình sẽ từ từ dạy dỗ lại mà thôi.

Và lại nhìn Liễu Minh Nguyệt đối xử với Tiết Hàn Vân cũng không có tình ý gì khác, nghĩ đến tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, vẫn chưa hiểu rõ chuyện đời, trong lòng Ôn thị không khỏi thả lỏng đôi chút.

Kỳ thật từ khi Liễu Minh Nguyệt ngồi xe ngựa đi đến phủ Công chúa, dọc theo đường đi đầu óc nàng đều hoạt động nhanh chóng, nhất thời chỉ hận không thể tiến lên giống như kiếp trước, dùng biện pháp đã quen biết với Tư Mã Sách để quen biết hẳn lại lần nữa, chờ đến khi thời cơ chín muồi, nếu có cơ hội, tới lúc đó có thể hỏi xem ở trong lòng hẳn thật ra nàng là cái gì? Nhưng nàng lại cảm thấy vạn nhất phải trả giá bằng chính hạnh phúc nửa đời sau của mình, lại tiếp tục bị vây trong Hoàng cung ấy thêm lần nữa, vậy thực sự không đáng, dọc theo đường đi Ôn thị nói rất nhiều điều, nhưng mà nàng lại không nghe lọt tai, đáp lại cũng chỉ là thuận miệng nói cho có lệ mà thôi, làm sao để ý mà xem xét sắc mặt của Ôn thị, lại càng không biết Ôn thị đang dụng tâm kín đáo với mình.

Thẳng đến khi đến phủ Công chúa, nhìn thấy cửa lớn rộng mở trước mặt, náo nhiệt phi phàm, có rất nhiều xe ngựa, cỗ kiệu ngừng ở trước cửa phủ, Sự quan[3] của phủ Công chúa và Tạ Viêm – Trướng tử[4] của công chúa đứng ở cửa đón khách, xe ngựa của nữ quyền đều từ cửa hông trực tiếp tiến vào trong phủ, sau đó ở cửa trong sẽ đổi thành kiệu nhỏ tiếp tục đi vào, tiến về hướng nội viện.

Trướng tử Tạ Viêm của công chúa đã thành thân, cưới một vị Huyện chủ, cũng thuộc dòng họ Tư Mã thị, tên gọi là Anh, chiếu theo quan hệ dòng họ, phải gọi công chúa Chiêu Dương một tiếng “Cô cô”, đây là một thiếu nữ đầy đà ngọt ngào, nàng dẫn theo một đám thị nữ đứng ở trước cửa nội viện phủ Công chúa đón khách, nhìn rất là nhiệt tình vui vẻ.

Ồn thị dẫn theo Liễu Minh Nguyệt đi vào, trước tiên hành lễ mừng thọ cho Công chúa, sau đó dâng lên thọ lễ đã mang tới.

Công chúa Chiêu Dương có vàng trán rộng, xương gò má hơi cao, hai gò má đầy đặn, môi tròn bóng, có loại cảm giác diễm lệ và phú quý xa hoa, giống hệt như trong trí nhớ kiếp trước của Liễu Minh Nguyệt. Ngồi vây quanh Công chúa là vài vị phụ nhân đã lớn tuổi, Liễu Minh Nguyệt nhận ra một vài vị trong đó, chính là các vị chính thân của trọng thần trong triều, có vài vị nàng không biết, trái lại ngồi hai bên trái phải của công chúa Chiêu Dương là công chúa Nghi An và công chúa Thành An, sau khi Tư Mã Sách kể vị thường xuyên đi lại ở trong cung, thì nàng lại nhận ra.

Ba vị công chúa nghe nói đây là ái nữ duy nhất của Liễu tướng, đặc biệt là công chúa Chiêu Dương, còn lôi kéo tay nàng nói thêm mấy câu, chỉ vì người tiến vào mừng thọ quá nhiều, cho nên mới buông lỏng tay nàng ra, chỉ vào Tư Mã thị: “Anh Nhi, dẫn Hạ phu nhân tới chỗ của các vị phụ nhân đi, sau đó đưa Liễu tiểu thư đây tới chỗ các vị cô nương, để cho các nàng làm quen thoải mái hơn, không bị gò bó khi ở đây.”

Liễu Minh Nguyệt hành lễ, sau đó mới đi theo Tư Mã thị lui ra ngoài, “Thiếu phu nhân, người để cho các vị tỷ tỷ đây đưa ta sang đó là được rồi, nơi này nhiều khách nhân cần phải tiếp đón, quả thực không dám làm phiền đến thiếu phu nhân.”

Tư Mã Anh quả thực bận rộn đến mức không có cách nào để phân thân, nghe Liễu Minh Nguyệt nói lời ấy, giống như đã gãi trúng chỗ ngứa, lập tức sai

thiếp thân nha hoàn Thu Sương dẫn nàng đi tới chỗ các vị tiểu thư khác.

Ôn thị có hạ nhân dẫn đường đi về hướng khác, còn Liễu Minh Nguyệt thì đi theo Thu Sương tới sảnh Thiên, nghe trong sảnh không ngừng truyền tới tiếng động lớn xôn xao, thế nhưng không ít người đã có mặt ở đây. Liễu Minh Nguyệt thuận tay từ bên hông kéo ra một cái hà bao căng phồng đưa cho Thu Sương: “Làm phiền tỷ tỷ dẫn đường, hà bao này tặng cho tỷ tỷ, mong tỷ tỷ vạn lần đừng ghét bỏ.”

“Liễu tiểu thư quá khách sáo rồi!” Thu Sương nói như vậy nhưng không có ý chối từ, “Nô tỳ còn phải đi hầu hạ Thiếu phu nhân, Liễu tiểu thư xin cứ tự nhiên!”

Hôm nay, Liễu Minh Nguyệt chỉ dẫn theo hai nha hoàn là Hạ Huệ và Thu Quả, trước đó hai nha hoàn này ngồi chung ở phía sau xe ngựa với nhóm nha hoàn của Ôn thị, sau khi bước vào phủ Công chúa thì vẫn đi theo ngoài kiệu nhỏ, giờ phút này hai người bọn họ lại đi theo nàng vào đại sảnh.

Bước vào đại sảnh của phủ Công chúa, nhìn thấy bảy tám bàn tiệc trong sảnh đã ngồi không ít thiếu nữ, cứ năm ba người thì tùm lại ngồi cùng một bàn, cứ bảy tám người thì tùm lại ngồi cùng một chỗ, từng trận tiếng cười vang lên không dứt. Đại đa số người ở đây Liễu Minh Nguyệt đều nhận ra, chẳng qua quen thuộc cũng rất nhiều.

Trầm Kỳ Diệp đang ngồi dựa vào cửa sổ bên cạnh bàn gần cửa ra vào, ả thấy Liễu Minh Nguyệt tiến đến, lập tức đứng lên, vẫy vẫy tay với nàng: “Nguyệt Nhi muội muội, sao bây giờ muội mới đến?” Ngồi cùng bàn với ả là một nhóm thiếu nữ, trong đó có 3 người ngày thường hay đến chơi với các nàng, Liễu Minh Nguyệt mơ hồ nhớ rõ, Trầm Kỳ Diệp cũng là ở trên thọ yến của công chúa Chiêu Dương lần đầu quen biết với Tư Mã Sách, hôm nay vốn dĩ nàng ôm theo ý nghĩ khác mà đến đây, tự nhiên là vui vẻ đi theo Trầm Kỳ Diệp để xem náo nhiệt.

Trầm Kỳ Diệp kéo tay nàng, chỉ cảm thấy cảm giác lúc chạm tay vào hoàn toàn không giống như trước, ả không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Mấy hôm nay chẳng lẽ muội muội mỗi ngày đều xuống bếp ư? Sao tay muội lại thô ráp thành như vậy?”

“Phải không? Mấy ngày này muội đi theo La lão tướng quân học võ mã.” Liễu Minh Nguyệt muốn thử xem suy nghĩ trong lòng ả đối với mình là như thế nào, lập tức vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát thần sắc của Trầm Kỳ Diệp.

Trầm Kỳ Diệp thấy vô cùng ngạc nhiên, thần sắc mang theo chút nghi hoặc: “Muội muội không ở nhà mà hảo hảo thêu hoa đánh đàn, học công phu làm gì?”

Liễu Minh Nguyệt cười buồn bã: “Nếu cố gắng học thành tài, cũng có thể làm mỹ nhân cứu anh hùng nha!” Rước lấy một trận khinh bỉ của mọi người: “Người nghĩ hay như vậy, gầy thành bộ dạng thế này, còn muốn làm mỹ nhân cứu anh hùng?!”

Các thiếu nữ quen biết lúc trước cảm thấy rất tò mò, hỏi thăm chi tiết việc nàng đi học võ công. Liễu Minh Nguyệt biết rõ Tư Mã Sách chỉ ưa thích loại nữ tử nhu nhược mềm mại và hiểu biết chữ nghĩa, vì thế nàng càng muốn nói toạc móng heo việc này ra. Bởi vậy mặt mày hào hứng phấn khởi, đem chuyện mỗi ngày chạy bộ ra sao, ở dưới ánh nắng mặt trời tập đứng trung bình tấn thế nào, còn có người cầm theo cành cây khô nhìn chăm chăm vào mình, nếu làm sai động tác, nói không chừng sẽ ăn một quát... toàn bộ đều kể ra hết.

Chúng nữ tử đều lộ ra biểu tình sợ sệt: “Nguyệt Nhi muội muội thật sự là, lá gan càng lúc càng lớn!” Còn tưởng nàng gặp một lần giặc cướp, đáng lý nên sợ mất mật mới đúng.

Nhất thời mọi người ầm ầm tùm tùm lại cùng một chỗ, Liễu Minh Nguyệt lưu tâm quan sát Trầm Kỳ Diệp, thấy ả mặc dù đang cười đùa cùng với mọi người, nhưng trong thần sắc thỉnh thoảng vẫn có thái độ đối đáp cho có lệ, nếu nàng không có sự hiểu biết nhiều năm đối với Trầm Kỳ Diệp, với tính tình không tìm không phối của nàng, chắc sẽ không quan sát tỉ mỉ như vậy.

Thị nữ trong sảnh qua qua lại lại như nước chảy, bưng các loại điểm tâm lớn nhỏ lên bàn, qua hơn nửa canh giờ sau, rốt cục cũng đợi đến lúc khai tiệc, một nhóm thị nữ khác bưng nước lên bàn cho các nàng.

Hậu hoa viên của phủ Công chúa có diện tích khá rộng lớn, kiến trúc rất tinh xảo khéo léo, các loại hoa và cây cảnh um tùm sum suê, dòng suối nhỏ bên trong chính là dẫn nước chảy từ bên ngoài vào, vây xung quanh lầu các được xây rất cao bên trong hậu hoa viên, bốn phía mấy thước có rất nhiều hành lang được xây hai bên của đình nghỉ chân, nối liền với các cửa ra vào với các đình đài lầu các khác, phía dưới đình đài lầu các là sóng nước dập dờn bồng bênh, làm dịu mát thời tiết nóng bức của những ngày cuối hè thế này.

Giờ phút này bốn phía đã được bố trí thỏa đáng, trong các đình đài lầu các đều đã an bài số ghế hợp lý, khoảng cách giữa mọi người cũng xa, ở giữa lại có màn che hoặc là bồn hoa, thác nước chảy xuống, ngăn cách tầm mắt giữa các đình đài lầu các với nhau, thế nhưng vẫn có thể để cho người ta nghe được tiếng cười đùa, tiếng hoan hô ở phía đối diện, ở chính giữa các đình đài lầu các còn có âm thanh đàn sáo không dứt, nhóm nha hoàn thị nữ bưng các loại món ngon qua qua lại lại dọc theo hành lang, thọ yến này được tổ chức rất thú vị.

Liễu Minh Nguyệt ngồi ở phía tay trái bên cạnh Trầm Kỳ Diệp, bên tay phải của nàng là Nhị tiểu thư Hoàng Sâm Diệp của nhà Hoàng thị lang, năm nay mười bốn tuổi, mặt trứng ngỗng, cặp mắt hạnh, rất là xinh đẹp, tỉnh tỉnh lại hoạt bát, lôi kéo nàng uống vài chén rượu trái cây, “Muội muội không dễ dàng ra khỏi phủ, hôm nay mượn rượu ngon của phủ Công chúa, nhất định phải tận hưởng cùng muội muội.”

Liễu Minh Nguyệt và Hoàng Sâm Diệp cũng có mấy lần gặp mặt, nàng ta làm người coi như không tệ, về sau cũng không tiến cung, mà gả cho một vị Tiến sĩ bản hàn, nghe nói cuộc sống trôi qua rất ân ái, xem như trong nhóm tỷ muội mà các nàng quen biết lúc trước, là một vị có nhân duyên tương đối trôi chảy. Là một người hiểu chuyện, biết rằng làm mất mặt nàng ta là một chuyện không tốt, cho nên nàng đành phải uống vào mấy chén, sau đó lúi lét Trầm Kỳ Diệp cầu cứu: “Tỷ tỷ cứu muội, Sâm tỷ tỷ muốn chuốc rượu chết muội phải không?”

Trầm Kỳ Diệp tách hai người ra, “Hai người đều ngồi xuống cả đi. Biết rằng rượu trái cây của phủ Công chúa rất ngon, cho dù hai người liều mạng uống,

nhưng cũng phải để lại một chút cho chúng tỷ muội cùng bàn uống chứ, phải không?”

Chúng nữ tử oanh oanh yến yến, nhất thời cười thành một đoàn.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới có thể thở phào một hơi.

Do nàng nhớ rõ kiếp trước, yến tiệc trôi qua được một nửa, các đào kép hát xướng trên sân khấu đều lui xuống dưới, bấy giờ các thiên kim tiểu thư mới thay nhau lên đài biểu diễn chúc thọ cho công chúa Chiêu Dương. Lúc tới phiên nhóm các nàng, Trầm Kỳ Diệp thúc vào người nàng: “Thư sư phó của muội muội cảm kỳ thi họa đều vô cùng tốt, không bằng hôm nay muội muội đại diện cho các vị tỷ tỷ chúng ta lên đài tấu một khúc chúc thọ cho công chúa được không?”

Khi đó đúng là lúc nàng còn trẻ hiếu thắng, thấy chung quanh vài thiếu nữ đều liên tục ồn ào cổ vũ, cho nên lập tức lên đài tấu một khúc..... Sau khi trở về lần đầu tiên bị A Đa mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Nhưng cho dù là như thế, vẫn không thể ngăn được đáy lòng nàng vụng trộm nảy sinh vui mừng vô hạn.

Giờ phút này, mắt nhìn trên đài các đào kép đã đi xuống, phía đối diện bắt đầu có người lên đài hiến một khúc chúc thọ cho công chúa Chiêu Dương. Liễu Minh Nguyệt lặng lẽ đứng dậy, nhưng bị Trầm Kỳ Diệp giữ chặt một phen: “Muội muội chạy đi đâu?”

“Rượu trái cây khiến muội hơi say, muội muốn tìm chỗ hóng gió một chút, để mùi rượu tán đi, tỷ tỷ cứ ngồi đây trước, muội đi một lát sẽ quay lại.”

Trầm Kỳ Diệp buông tay nàng ra: “Hay để ta đi cùng muội nhé?” Nhưng bị nàng cự tuyệt.

Hôm nay nàng đã quyết định trong bữa tiệc này không ở cùng một chỗ với Trầm Kỳ Diệp, miễn cho đến lúc đó gặp phải cảnh không trâu bắt chó đi cày, vạn nhất lại làm ra chuyện gì đó giống như kiếp trước, vậy chẳng phải là không ổn hay sao?

Trầm Kỳ Diệp thấy nàng kiên quyết đi hóng mát, đành phải buông tay để nàng đứng dậy, lại quay sang dặn dò Hạ Huệ: “Bồi tiểu thư nhà người đi hóng mát một lát thì đi nàng trở về đây, nhưng không được trì hoãn quá lâu.”

Hạ Huệ cười đáp ứng, lúc này chủ tớ ba người mới chậm rãi đi dọc từ hành lang theo thác nước ra ngoài.

Đi đến một đoạn cách xa thác nước, nơi có gió thổi qua, Liễu Minh Nguyệt quả thật có cảm giác say đến lão đảo, thấy ở xa xa thấp thoáng có một bụi hoa, chính giữa có một tảng đá lớn, liền bảo Hạ Huệ đi nàng qua đó ngồi.

Hạ Huệ thấy nàng không quan tâm gì đã ngồi xuống, trong lòng gấp gáp, sợ nàng say rượu trúng gió, lấy chiếc khăn trong tay trải lên tảng đá lớn, rồi cùng Thu Quả mỗi người đỡ một một bên giúp nàng ngồi xuống. Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, miệng đắng lưỡi khô, liền sai Hạ Huệ đi tìm chén trà nóng tới cho mình uống.

Tuổi tác của Thu Quả cũng xấp xỉ Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ dặn dò đi dặn dò lại mấy lần, kêu nàng ta canh chừng tiểu thư, không được đi đâu, sau đó mới xoay người đi tìm trà nóng.

Liễu Minh Nguyệt nhớ tới kiếp trước, giờ phút này Tư Mã Sách đang ở ngồi ở một đình nghỉ chân nào đó gần thác nước, dù sao chỉ cần hôm nay không gặp hắn, nhiều thiếu nữ lên đài biểu diễn như vậy, vô luận hắn nhìn trúng ai, cũng đều không liên quan tới nàng. Tốt nhất là nhìn trúng Trầm Kỳ Diệp... Nghĩ như thế, trong lòng nàng hết sức cao hứng, đơn giản gói đầu lên chân Thu Quả, nghiêng người nằm dài trên tảng đá lớn nghỉ ngơi.

Thu Quả là một nha đầu gốc ghéech, cho tới bây giờ Liễu Minh Nguyệt nói cái gì thì chỉ biết cái đó, không giống như Hạ Huệ, còn dám mở miệng khuyên nhiều thêm vài câu. Thấy tiểu thư lấy khăn tay phủ lên mặt đã ngủ mất, trong lòng nàng ta chỉ ngóng trông Hạ Huệ mau trở về, trông đến trông đi không thấy Hạ Huệ đâu, ngược lại lại trông được hai nam tử trẻ tuổi tiến đến.

Hai nam tử trẻ tuổi kia một bên vừa đi một bên vừa tán gẫu, mắt thấy đã tiến đến gần bụi hoa, một vị trong đó chợt lên tiếng: “Hoàng biểu đệ, hôm nay quý phủ nhiều khách nhân như vậy, sao còn có nha hoàn nhân hạ ngồi ở bụi hoa nghỉ ngơi?”

Vị này đúng là Tạ Hoàng, thứ tư[5] của công chúa Chiêu Dương.

Trong nháy mắt hai người này tiến lại gần, Thu Quả lại là nha đầu ngu ngốc, Hạ Huệ không xuất hiện, nàng ta cũng chỉ biết ngơ ngác ngồi đó, tùy ý để Liễu Minh Nguyệt gói đầu lên chân nàng ta thiếp đi, cũng không biết đánh thức chủ tử từ nhà mình, chỉ ngơ ngác nhìn hai vị công tử trẻ tuổi tuần mỷ kia càng ngày càng tiến lại gần.

Tạ Hoàng cách bụi hoa nhìn lại: “Đây hình như không phải nha hoàn của nhà ta? Gì —— biểu ca mau tới xem, chỗ này có tiên tử ngủ...”

Trong kinh thành, Tạ Hoàng có tiếng là hoa hoa công tử, nay bắt gặp một thiếu nữ nằm ngủ bên bụi hoa, thiếp thân nha hoàn cũng là một kẻ ngốc, đơn giản bước lên hai bước, xóc khăn che trên mặt của Liễu Minh Nguyệt lên.

Thu Quả nhất thời bị dọa đến không dám cử động chút nào, Liễu Minh Nguyệt thì đang ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cho rằng Hạ Huệ đã tìm trà nóng trở về, đưa tay dụi dụi mắt ăn vạ: “Tỷ tỷ đến ta đứng lên... Khát chết ta...” Mơ to mắt, trước mặt hiện ra một khuôn mặt tuấn tú ngày một phóng đại.

Mấy ngày nay nàng ở giáo trường nhỏ của La gia rèn luyện không ít, tuy rằng chưa học được chiêu thức hung hiểm gì, nhưng cả ngày đều nhìn thấy tình cảnh từng cặp thiếu niên vật lộn chém giết lẫn nhau, không khỏi cũng bị tiềm nhiễm một chút bạo lực, lập tức vươn tay tặng một chưởng trên mặt Tạ

Hoàng.

“Đặng đồ từ[6] từ đâu đến, dám hồ nháo ở phủ Công chúa sao?!” Một kích trúng đích, đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, hai mắt trợn lên thì lại muốn xuống tay thêm lần nữa.

Tạ Hoàng mặc dù là kẻ phong lưu, nhưng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc, lại thấy trước mặt là tiểu mỹ nhân yêu kiều yếu ớt, ra tay cũng không nặng bao nhiêu, chắc là vì say rượu, cặp mắt nàng lại sáng sánh như nước mùa thu, khiến tâm thần hắn rung động, hận không thể tiến lên đắm mình vào cặp mắt xinh đẹp kia của nàng.

“Muội muội là nữ nhi của nhà ai? Sao ta chưa từng gặp bao giờ?”

Thu Quả đã bị dọa đến choáng váng, chỉ biết ngơ ngác ngồi đó.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt chưa từng gặp qua Tạ Hoàng, về sau lại tiến vào hậu cung càng không có cơ hội diện kiến nam nhân nào khác, bởi vậy làm sao biết hắn là ai, hai mắt nàng trợn trừng, quát: “Ai là muội muội của người? Người còn nói bậy ta đây sẽ đi gặp công chúa cầu người làm chủ!”

Chuyện này khen ngược nha, trốn tới trốn lui, né tránh Tư Mã Sách, lại đưa tới một kẻ đặng đồ từ[6]!

Tạ Hoàng này có tật xấu trên hoa ghẹo nguyệt tồn tại lâu nay, chỉ cần không phải cường thủ hào đoạt dân nữ nào ra chuyện mạng người, công chúa Chiêu Dương cũng mặc kệ hắn. Huống chi giờ phút này vị công tử đứng ở phía sau cũng không hề ngăn cản, ngược lại hưng trí dào dạt khoanh tay đứng xem náo nhiệt, Tạ Hoàng lo lắng làm nàng sợ, da mặt dày khăn cầu: “Muội muội đừng giận, quả thật ta không cố ý, ai kêu muội nằm ngủ trong bụi hoa của nhà ta làm chi? Khiến cho ta lầm tưởng muội là tiên tử hạ phàm. . . Chẳng lẽ là do rượu của nhà ta quá mức thơm ngon hay sao?”

Hắn kẻ sát vào người người, trên người tiểu mỹ nhân mang theo thoang thoảng mùi rượu hoa, mặt dù trên mặt nàng vẫn còn chút trẻ con, nhưng gương mặt tinh xảo xinh đẹp, hơn nữa đôi mắt kia lại thu hút vô cùng, vừa tức giận lên thì mắt long lanh, sóng nước đập dòn, khiến lòng người rung động.

Mắt Liễu Minh Nguyệt vòng vo chuyển động: “Người không phải là Tạ Đại công tử, chẳng lẽ là. . .” Trong lòng thầm kêu xui xẻo rồi, sao lại gặp phải tên phong lưu Tạ Nhị thiếu gia này chứ? Gặp cũng thôi đi, còn tát hắn một cái! Đại danh của tên Tạ Nhị thiếu gia này tồn tại đã lâu, cho dù nằm đó nàng ở trong cung cấm, vẫn như sấm rền bên tai, có thể thấy được bản lĩnh của người này, nếu dính vào sẽ rước lấy khoản nợ tình ái.

Công chúa Chiêu Dương là người bao che khuyết điểm nhất, nếu để bà ấy biết mình tát nhị tử bảo bối của bà ấy một cái. . . Chỉ sợ sẽ chuốc lấy phiền phức không nhỏ đâu.

Liễu Minh Nguyệt khiển trách Thu Quả một tiếng: “Nha đầu ngốc kia, sao người đến lại không thông báo cho ta? Quấy nhiễu Nhị công tử, thỉnh người thứ lỗi, ta sẽ rời đi ngay, mong rằng Nhị công tử đừng trách nha đầu ngu dốt của ta!” Nói xong cầm lấy khăn tay lót dưới tảng đá của Hạ Huệ, rồi vội vàng đi về hướng ngược lại.

Trong lòng nàng sốt ruột, bước đi rất vội vàng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, mạnh mẽ xông vào một lồng ngực rắn chắc, ngẩng đầu nhìn lại là lúc, sắc mặt nhất thời trắng bệch, cả người giống như nằm mộng!

Người ở trước mặt, cho dù có hóa thành tro nàng cũng nhận ra —— mặt như mũi ngọc, phong thần tuấn lãng, tuổi chừng hai mươi, mang theo khí chất cao ngạo tự phụ của hoàng thất, vô cùng nổi bật trong giới quý công tử bình thường ở kinh thành, giờ phút này đang mỉm cười tùy ý đánh giá nàng, đúng là người mà nàng đã tránh né hết nửa ngày ở tiệc rượu, thái tử điện hạ: Tư Mã Sách.

Phía sau lại truyền đến tiếng kêu quái dị của Tạ Hoàng: “Muội muội không chịu nói chuyện cùng ta, lại chui vào lòng của người khác, làm ta rất thương tâm~~~~” tiếng kêu chất chứa việc thổi phồng tâm trạng.

Giờ phút này trong đầu Liễu Minh Nguyệt nổ “Ầm” một tiếng, bắt đầu suy nghĩ lung tung, các loại ý niệm trong đầu cứ trào ra đầy rối rắm, tâm loạn như ma, đã thế thì cũng đành vậy thôi. Lúc chưa gặp hắn, nàng luôn nghĩ không biết khi gặp hắn sẽ là tình cảnh như thế nào, nhưng đến khi gặp được thì sao? Thì nàng mới phát hiện, hóa ra, ngay cả nàng cũng không biết thực sự phải làm thế nào để giáp mặt với hắn.

Dựa theo thói quen hình thành ở kiếp trước, nàng muốn hành đại lễ với hắn, lại bỗng nhiên nhớ ra, đây là lần gặp mặt đầu tiên với hắn ở kiếp này, kỳ thật hắn là nàng không biết hắn là ai mới đúng, vì thế chỉ cúi đầu bồi tội: “Vị công tử này, rất xin lỗi!” Sau đó vội vàng lướt qua Tư Mã Sách đi mất.

Nàng sợ, cứ tiếp tục đứng đó, nàng sẽ không nhận được mà xông lên cào rách mặt hắn!

Đầu óc nàng lại mê muội thêm một trận, Hạ Huệ đi tìm trà nóng từ phía trước đi tới, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng chỉ cho rằng tiểu thư đang say rượu, vội vàng đưa chén trà cho Thu Quả bưng, rồi vươn tay sờ sờ tay nàng, nàng ta chỉ cảm thấy toàn bộ bàn tay của tiểu thư đều thấm mồ hôi, nhất thời hoảng sợ kêu một tiếng: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Liễu Minh Nguyệt mỗi một lần lắc đầu, một câu cũng không muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Âm kém[1]

Lúc trở lại thọ yến, chẳng những là Trầm Kỳ Diệp mà ngay cả người vô tâm vô tư như Hoàng Sầm Diệp cũng phát hiện sắc mặt không ổn của Liễu Minh Nguyệt, nhìn nàng cực kỳ khó coi.

Trầm Kỳ Diệp tự nhiên muốn quan tâm một phen, Liễu Minh Nguyệt chỉ thoái thác rằng trước đó nàng uống chút rượu sau đó bị gió thổi trúng, trên người có chút không thoải mái, ngồi nghỉ một lát thì sẽ tốt.

Cho đến khi tới phiên một bàn các nàng hiến nghệ là lúc, Trầm Kỳ Diệp quả nhiên thúc giục nàng lên đài biểu diễn, Liễu Minh Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, chỉ cầm lấy chén trà nóng không buông tay, “Muội không thoải mái như vậy, tỷ tỷ nhân tâm vậy sao? Vạn nhất muội té xỉu ở trên đài, không phải sẽ khiến công chúa điện hạ mất hứng à? Không bằng để cho Sầm tỷ tỷ đi đi, được không?”

Hoàng thị lang sinh ra trong một gia đình bản hàn, nương của Hoàng Sầm Diệp cũng có tiếng là “Thôn phụ” ở trong kinh, chữ to không biết được một cái, mặc dù có tâm hướng nữ nhi phát triển theo chiều hướng tri thư đạt lễ, nhưng ngặt nỗi Hoàng Sầm Diệp không có chút hứng thú nào đối với các dạng kỹ năng này, mẹ con hai người người tới ta đi, truy truy đuổi đuổi cùng nhau thì triển thủ đoạn... Cuối cùng Hoàng Sầm Diệp cũng không học được cái gì, đương nhiên không thể thể hiện ra được một chút kỹ năng nào.

Liễu Minh Nguyệt hiểu rõ chuyện này nhất.

Quả nhiên Hoàng Sầm Diệp cách Trầm Kỳ Diệp nắm lấy hai bên má đầy đặn của nàng: “Tiểu nha đầu xấu xa, rõ ràng bản thân mình thì nhàn hạ, còn đuổi ta đi lên đài để xấu mặt...”

Liễu Minh Nguyệt chờ chính là những lời này của nàng ta, đáng thương hề hề giải cứu hai má mình từ trong tay Hoàng Sầm Diệp, đẩy đẩy Trầm Kỳ Diệp: “Xem ra chỉ có thể để tỷ tỷ tự thân xuất mã, hôm nay muội muội không được rồi, đầu thấy choáng váng lắm, trong người không rất không thoải mái, tỷ tỷ đừng nên hy vọng vào bọn muội...”

Trầm Kỳ Diệp cứ chối từ mãi, rốt cục vẫn cố mà đáp ứng, nhưng Liễu Minh Nguyệt lại phát giác được sự nôn nóng trong cặp mắt ả, nàng không kềm chế được mà trong đầu nổi lên suy nghĩ.

Chẳng lẽ kiếp trước, Trầm Kỳ Diệp đẩy nàng lên sân khấu tấu một khúc, chính là hư tình giả ý ư? Sau đó... Dựa theo trình tự bình thường, lúc bị thúc giục lên đài biểu diễn, có phải nàng nên biết khiêm nhường một chút mới đúng hay không?

Trước không đề cập tới những người có mặt ở nơi đây trong lòng có tồn tại ý nghĩ muốn lên sân khấu biểu diễn tài nghệ hay không, chỉ nói đến việc nàng vẫn luôn giao hảo rất tốt với Trầm Kỳ Diệp, ở nơi này chỉ có phụ thân của nàng là có chức quan cao nhất, nếu nàng khiêm nhường một chút, tất nhiên phải để cho Trầm Kỳ Diệp tiến lên, người bên ngoài tự nhiên sẽ e ngại tranh cơ hội này với Trầm Kỳ Diệp?

Khi tiếng đàn《Tri âm tri kỷ》của Trầm Kỳ Diệp vang lên, Liễu Minh Nguyệt giống như bị dội một gáo nước lạnh, đột nhiên tỉnh ngộ.

Người nào đó trong nháy mắt đột nhiên trở nên thông suốt, phát hiện từ trước đến nay mình ngốc nghếch đến buồn cười, vừa hồn nhiên lại ngu xuẩn.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt trải qua một trận dờ khóc dờ cười như vậy mới phát hiện, thì ra kiếp trước mình quả thật ngu ngốc đến mức làm cho người ta không nói được lời nào!

Nàng rót thêm một chén rượu trái cây, há to miệng uống cạn, đem những ý niệm quay cuồng phức tạp khó phân biệt tư vị trong lòng đè ép xuống.

Một khúc đàn này, rõ ràng là Trầm Kỳ Diệp đã tập luyện rất lâu, trình độ của ả như thế nào, trong lòng Liễu Minh Nguyệt hiểu rất rõ, nhưng chỉ có thù khúc này, tuyệt đối cao hơn tiêu chuẩn ngày thường của ả...

Nghĩ đến kiếp trước nàng vô tình trở thành chướng ngại vật trên con đường vươn lên cao của Trầm Kỳ Diệp, thì nàng cảm thấy vô cùng buồn bực.

—— loại nhân vật làm chướng ngại thế này, hoặc là vĩnh viễn ngăn cản con đường phát triển của người khác, hoặc là một ngày nào đó sẽ bị người khác giẫm đạp lên.

Không thể nghi ngờ, nàng thuộc về về sau.

Chướng ngại vật Liễu Minh Nguyệt cảm thấy rất phiền muộn.

Nàng vẫn phiền muộn cho đến khi Trầm Kỳ Diệp xuống đài, Hoàng Sầm Diệp lười kéo cánh tay Trầm Kỳ Diệp cố gắng khen ngợi, mặc dù trên mặt ả đã cực lực áp chế, giữ vững đoan trang như lúc ban đầu, nhưng hai mắt vẫn không kềm được mà phát sáng, vui sướng kia quả thực chỉ chực trào ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt không phải người mù, chỉ là kiếp trước nàng chưa bao giờ chú ý quá nhiều đến cảm xúc của người khác, kiếp trước chỉ có người khác quan tâm săn sóc cho nàng mà thôi.

Lâu ngày dài tháng, thì tự nhiên hình thành nên thói quen.

Không bao lâu sau, thiếp thân nha hoàn Thu Sương của Tư Mã Anh tìm tới, nói rằng Thái tử điện hạ tán thưởng vị nữ tử vừa rồi mới tấu một khúc nhạc, chẳng những cầm kỹ cao siêu, khúc phong lại hiếm có, đặc biệt ban thưởng một đôi vòng ngọc dương chi.

Nghe thấy lời tán dương như thế, gấp lại đôi vòng ngọc dương chi của kiếp trước, trong lòng Liễu Minh Nguyệt thiếu chút nữa nôn ra một búng máu: Thái tử điện hạ, ngài khen người ta có thể có chút ý tưởng nào mới hay không a? Hai kiếp cộng với hai vị nữ tử không giống nhau lên sân khấu tấu khúc cũng bất đồng, thế nhưng ngài cư nhiên lại dùng cùng một câu khen ngợi. . . Đặc biệt ban thưởng đồ đặc cũng giống nhau luôn!

Quả thực khinh người quá đáng mà!

Không còn đắc ý như lúc trước, không còn bị Thư sư phỉ báng bình thủ khúc nàng đàn là tệ hại nhất nữa, cũng không bị Thái tử điện hạ coi trọng, rốt cục nàng cũng tìm được người tri âm. . . Nay nàng không sợ bị A Đa quở trách nữa, trong lòng cũng thấy mừng thầm.

Nếu như Liễu Hậu có ở trước mặt nàng, Liễu Minh Nguyệt thật muốn nhào vào trong lòng ông mà khóc lớn một hồi, tỏ vẻ sám hối!

Sao nàng lại ngu ngốc như vậy kia chứ?!

Đồng cung của Tư Mã Sách có không ít nữ nhân, nói không chừng, những lời ngon tiếng ngọt mà hắn đã nói với mình, không biết đã từng nói qua với bao nhiêu nữ tử khác. . . Sao cho tới bây giờ nàng mới nghĩ tới chuyện này?

Tiếp đó, nhân lúc tiếp nhận vật ban thưởng của Thái tử điện hạ, Trầm Kỳ Diệp thúc giục nàng đi cảm tạ ân điển của Thái tử điện hạ. Nàng nghĩ đến việc rất khó cầu kiến Thái tử điện hạ, đã nhận vật ban thưởng, chỉ cần nhờ nô tỳ đem vật ban thưởng đến chuyển lời cảm tạ ân điển với hắn là được rồi, đáng tiếc vì bị Trầm Kỳ Diệp thúc giục, nói rằng loại tạ ơn này, nào có đạo lý nhờ người làm thay?

Nay —— Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng quyết định kéo lại nha hoàn Thu Sương đang muốn rời đi: “Thu Sương tỷ tỷ chậm đã —— “

Lúc này Thu Sương nhận ban thưởng của nàng, nhân lúc ở chỗ kín mở hà bao ra xem xét, phát hiện vị Đại tiểu thư Tướng phủ này quả thực ra tay hào phóng, cho nên khi bị nàng lôi kéo, liền rất khách khí hỏi: “Liễu tiểu thư có chuyện gì sao?”

“Nếu Thu Sương tỷ tỷ đã có thể làm việc thay cho Thái tử điện hạ, ta nghĩ rằng tất nhiên tỷ sẽ biết Thái tử điện hạ đang ở đâu phải không? Trầm tỷ tỷ nhận được ân điển của Thái tử, vừa vặn làm phiền Thu Sương tỷ tỷ dẫn Trầm tỷ tỷ đi tạ ơn. . . Tỷ tỷ cảm thấy như thế nào?” Nửa câu sau, là hỏi Trầm Kỳ Diệp.

Sắc mặt của Trầm Kỳ Diệp từ từ đỏ lên, hơi nhăn nhó: “Chuyện này. . . Như vậy được chứ?” Trong lòng ả là mười hai vạn phần nguyện ý.

Việc đã đến nước này, Liễu Minh Nguyệt hận không thể tự đâm mù hai mắt mình. . . Không, hắn là nên trở về kiếp trước tự tay đâm mù hai mắt của Liễu Minh Nguyệt trước kia!

Liễu Minh Nguyệt quả thật là đại ngu ngốc mà!

Người nói trời sinh người có đôi mắt, cũng coi như sáng ngời, kiếp trước sao lại giống như người mù vậy? Rõ ràng Trầm Kỳ Diệp tỏ vẻ xấu hổ khiếp đảm, nhưng khóe mắt đuôi lông mày đều hiện lên ý mừng, sao người lại có thể không nhìn thấy kia chứ?

Chẳng những làm như không thấy, kiếp trước còn đàn dạo ào ào giờ vòng ngọc trong tay, đắc ý dào dạt đưa cho ả xem, dưới sự thúc giục của ả mà chạy đi tạ ơn, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ tới “Hảo tỷ muội có phúc cùng hưởng” này, lại cố tình xúi giục người dẫn theo ả đi diện kiến Thái tử điện hạ?

Nhớ lại kiếp trước Trầm Kỳ Diệp liên tục thúc giục nàng đi tạ ơn Thái tử điện hạ, có phải ả luôn hy vọng mình có thể mang ả đi cùng, để thuận tiện có thể quen biết với Thái tử điện hạ hay không?

Nàng có thể nhìn thấy, dáng người đã sớm phát dục dạng kia của Trầm Kỳ Diệp hoàn toàn đối lập với tiểu nha đầu gầy yếu khiếp nhược như nàng đây, là nam nhân, lại có nàng làm nền, nếu Trầm Kỳ Diệp đoan trang, khéo léo, dịu dàng, hào phóng như thế mà không thể lọt được vào trong mắt của vị Thái tử điện hạ kia, vậy chắc chắn là ánh mắt của Tư Mã Sách hắn có vấn đề!

Đáng tiếc kiếp trước đầu óc của Liễu Minh Nguyệt lơ lơ như gỗ, tuyệt đối không nghĩ đến mấy chuyện như vậy, lúc ấy chẳng những bỏ lại Trầm Kỳ Diệp một mình mà đi gặp Thái tử điện hạ, hơn nữa còn hồn nhiên đến mức cái gì cũng dám nói, cùng Tư Mã Sách hàn huyên chừng nửa canh giờ ở hậu hoa viên của phủ Công chúa. . .

Hàn huyên chuyện gì đó, nàng gần như đã quên hết, hơn phân nửa cũng là chút chuyện phiến não của tiểu cô nương, ví dụ như việc Thư sư phỉ báng nàng học chậm tuyền, học cầm khúc. . . Cuộc sống có bao nhiêu buồn tẻ nhàm chán. . . Nàng chỉ nhớ rõ vị nam tử trẻ tuổi ngồi ở đối diện vẫn chăm chú ôn nhu nhìn nàng. . . Thân là tiểu nữ tử, làm sao từng trải qua chuyện như vậy. . .

Trái tim trong lồng ngực đập loạn đến nỗi muốn văng ra ngoài, hoàn toàn mất hết phương hướng.

Bây giờ hồi tưởng lại, Tư Mã Sách quả thực là người biết dẫn dắt người khác ba hoa khoác lác, trong lúc thích hợp hắn sẽ hỏi điều chỉnh hướng đi của đề tài một chút, không đến mức làm cho người ta cảm thấy nhột nhèo không thú vị, không thể nói tiếp được nữa. Cho dù sau này khi hắn đã lên ngôi chấp chính, nhưng vẫn cố gắng duy trì thói quen ấy.

Nghe nói ở trong triều đình, khi hắn vui sẽ làm một vị vua biết lắng nghe, luôn có thể dẫn dắt nhóm triều thần nói thoải mái, không đề phòng mà đem những lời tạt đáy lòng nói ra. . .

Điểm này, hắn và Tiết Hàn Văn hoàn toàn tương phản.

Chuyện mà Tiết Hàn Vân thích làm nhất chính là tạt nước lạnh vào lúc Liễu Minh Nguyệt đang hứng thú dào dạt nói chuyện. Cho dù, hẳn là người vô cùng kiêu lòi.

Trầm Kỳ Diệp đỏ mặt đi theo phía sau Thu Sương đi tìm Thái tử điện hạ, một bàn nữ tử cô nương đều nghị luận không ngớt, Hoàng Sầm Diệp xích lại gần Liễu Minh Nguyệt, nhỏ giọng suy đoán: “Nguyệt Nhi muội muội, muội nói xem Trầm tỷ tỷ có thể nhìn thấy Thái tử điện hạ hay không?”

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ: mọi chuyện tiến triển không còn giống như kiếp trước nữa, chẳng lẽ ngay cả Hoàng Sầm Diệp cũng không muốn gả cho vị Tiên sĩ bản hàn kia, ngược lại nàng ta nhìn trúng Tư Mã Sách ư?

Hoàng Sầm Diệp thấy nàng chần chờ, nhất thời cười lăm lăm lết: “Nguyệt Nhi, muội không biết đấy thôi, nghe nói Đông cung của Thái tử điện hạ có không ít cơ thiếp, Trầm tỷ tỷ có gia thế như vậy, không biết có thể nhận được danh phận gì?”

Mấy thiếu nữ nhìn thấy Trầm Kỳ Diệp đi rồi, cũng thấp giọng nghị luận.

Liễu Minh Nguyệt ngăn ra: chẳng lẽ kiếp trước lúc nàng đi theo nha hoàn tới tạ ơn Thái tử điện hạ, mọi người ở đây cũng nghị luận sau lưng nàng như thế này ư?

Trước mặt của nàng, mọi người đều rất thân thiết khách khí, ngay cả chính nàng cũng đặc ý trầm nghĩ, nhân duyên của nàng quả thật không tệ.

Nhưng mà nàng không biết chuyện này không phải vì nhân duyên của nàng không tệ, mà là kết quả của việc A Đa xem nàng như trân như bảo, đó là nguyên nhân quan trọng nhất phải không?

Hóa ra, người đời trước mặt đều là một bộ dáng, sau lưng lại là một bộ dáng khác, trước mặt thì dẹt hoa trên gấm, sau lưng lại lạnh lùng tặng người một đao!

Kiếp này nhìn thấu lòng người, bất giác Liễu Minh Nguyệt cảm thấy nản lòng thoái chí. Từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ tới chỗ thất bại của mình, nay hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy mình từng bước sai, mọi chuyện đều sai, lại không có chỗ nào bản thân hiểu cho rõ ràng thỏa đáng.

Ngày ấy từ phủ Công chúa trở về, Liễu Minh Nguyệt trầm mặc ngoài dự đoán.

Trầm mặc đến ngay cả Hạ Huệ cũng cảm thấy bất an, lời Thu Quả vào trong sương phòng tra tấn nửa ngày.

Tuy rằng Thu Quả làm người có hơi ngờ nghệch một chút, nhưng cũng là một đứa nhỏ thành thật, nàng ta đem chuyện chủ tớ hai người ở hoa viên gặp phải Tạ Nhị công tử một năm một mười kể lại tất cả. Về phần một vị công tử khác... Thứ cho nàng ta không biết tên họ...

Huống hồ vị công tử kia là người cực kỳ hòa khí, nửa câu khó nghe cũng chưa từng nói qua, Thu Quả cho rằng... Cảm xúc của tiểu thư không tốt, chắc là không có can hệ gì tới vị công tử thuần khiết kia.

Hạ Huệ lo sợ bất an, thấy hai ngày đã trôi qua, tuy rằng Liễu Minh Nguyệt vẫn theo thông lệ đến La gia luyện võ, nhưng tâm tình không có bao nhiêu hưng phấn, người cũng trầm mặc đến ngoài ý muốn, nàng ta đành phải lặng lẽ hỏi thăm với Liễu Hậu, chỉ có thể nói lúc tới phủ Công chúa làm khách, bị Tạ Nhị công tử dọa sợ.

Tuổi của tiểu thư còn nhỏ như vậy, làm sao từng trải qua một trận kinh hãi như thế?

Sắc mặt của Liễu Hậu u ám, dọa cho Hạ Huệ kinh hãi chỉ biết quỳ xuống đất liên tục dập đầu: “Đều do nô tỳ không tốt, nô tỳ không chiếu cố tốt tiểu thư, thỉnh lão gia trách phạt...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tỉnh ngộ

Rốt cuộc Liễu Hậu không có trách phạt Hạ Huệ, chỉ kêu nàng ta về sau càng thêm dốc lòng chiếu cố Liễu Minh Nguyệt.

Lúc Ôn thị còn sống, tình cảm giữa bà và Liễu Hậu rất sâu đậm, trước lúc bà lâm chung, chỉ day dứt mãi về Liễu Minh Nguyệt, bà lo lắng vạn nhất Liễu Hậu có người mới, tiện đà lại có thêm nhi tử nữ nhi, thì sẽ bạc đãi Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Hậu hiểu rõ sự lo lắng của Ôn thị, từng ở trước mặt Ôn thị thề sẽ không để nữ nhi phải chịu một chút ủy khuất nào, và quả thực ông đã làm đúng như lời thề ấy, Liễu Minh Nguyệt dưới cánh chim bảo vệ của ông, chưa từng chịu qua nửa điểm ủy khuất nào —— về phần ở ngoài sự che chở ấy, ông chưa từng nghĩ tới khả năng kia...

Lúc Ôn thị qua đời, Liễu Minh Nguyệt chưa tròn ba tuổi, cả ngày khóc tìm nương, cổ họng đều sưng lên, chỉ ngoại trừ có thể ngủ yên trong lòng của

Liễu Hậu một lát.

Sau tang kỳ, Liễu Minh Nguyệt tìm kiếm mấy ngày không gặp nương rớt cuộc cũng nhận ra từ nay về sau Liễu Hậu chính là chỗ dựa duy nhất của nàng, mặc kệ là nhũ mẫu hay là Hạ Huệ cũng đều không thể tách nàng xa rời lồng ngực của Liễu Hậu, phàm là ai tới bế nàng, nàng đều khóc khàn cả giọng, giống như đoạt mạng nàng vậy.

Có một khoảng thời gian, trong đầu của Liễu Hậu toàn là tiếng khóc bén nhọn của nữ nhi —— chỉ vì tiếng khóc ấy quá mức thảm thiết, thế cho nên cả cuộc đời này ông không bao giờ muốn nghe thấy loại âm thanh như vậy nữa, bởi vậy mọi việc luôn ngàn y trăm thuận với ái nữ, so với làm việc trong triều đình còn muốn dụng tâm hơn gấp trăm lần.

Về sau mới dần dần trở nên tốt hơn, ban ngày, lúc Liễu Hậu đi tảo triều, Liễu Minh Nguyệt sẽ khóc một lát tỏ vẻ kháng nghị, chờ đến khi ông đi rồi, cũng sẽ đi theo nhũ mẫu và Hạ Huệ chơi đùa vui vẻ, đợi đến khi Liễu Hậu hồi phủ, nàng lại biến thành hài tử ăn bám trên người Liễu Hậu, sống chết cũng muốn cận kề bên ông, người khác rất khó tiếp cận nàng.

Hạ Huệ vẫn còn nhớ rõ, lúc Tướng quốc đại nhân còn chưa ngồi vào chức vụ như hiện nay, khi đó ông một tay ôm nữ nhi, một tay chấp bút ở dưới đèn phê duyệt công văn đến tối mịt. Chỉ cần ngồi ở trong lòng Liễu Hậu, tiểu nữ hài Liễu Minh Nguyệt luôn im lặng và nhu thuận.

Phần lớn thời điểm ngồi ở đó, tiểu cô nương thì ngủ say sưa, nếu trong lúc nàng đang mơ hồ mà có ai đó có ý đồ bế nàng đi, tất nhiên sẽ đưa tới việc nàng khóc lớn một trận, chỉ có ở trong lòng A Đa, nàng mới thấy điềm nhiên thỏa mãn.

Chút việc vất vả còn con đó, theo thời gian Liễu Minh Nguyệt dần dần trưởng thành, đã bị dòng thời gian như nước lũ cuốn trôi đi mất, nàng đã sớm không còn nhớ rõ những việc này, nhưng ở trong lòng Liễu Hậu, tiếng khóc bén nhọn của ái nữ khi mẫu thân qua đời vẫn luôn vang vọng trong lỗ tai ông.

Cả phủ Tướng quốc đều biết lão gia sủng ái Đại tiểu thư nhất, sủng đến mức không có nguyên tắc gì cả, Hạ Huệ quay trở lại Đông khóa viện, nàng ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Lúc trước chăm sóc tiểu thư còn dễ dàng một chút, nay tiểu thư đã dần dần phát triển... Bây giờ lại xuất hiện một tên hoa hoa đại công tử, loại chuyện tống cổ vị thiếu gia quần áo lụa là này, nàng ta không có kinh nghiệm nha.

Liễu Minh Nguyệt quay trở lại La gia học võ, ngay cả người hay vô tâm sơ ý như La Thụy Đình cũng nhận thấy nàng trầm mặc hơn so với lúc trước.

“Tiểu sư muội, thọ yến ở phủ Công chúa ăn không ngon sao?” Sao lại khiến người u buồn thành như vậy...

Người sống ở trên đời, đến một lúc nào đó bỗng nhiên sẽ có một thời khắc không thể ức chế được mà phát sinh cảm xúc tự căm ghét chính mình. Ví dụ như Liễu Minh Nguyệt giờ phút này, bỗng nhiên sau khi tỉnh ngộ thì bắt đầu căm tức bản thân, sau đó càng ngày càng muốn cảnh tỉnh mình nhiều hơn... Sau khi tỉnh ngộ thì toàn bộ cảm xúc đều nghiêng về một phía, phủ định hết thảy của chính mình!

Liễu Minh Nguyệt vô cùng uể oải phát hiện, kiếp trước từ đầu đến cuối mình mới chính là kẻ thất bại, thất bại nhất là: cho tới chết cũng không biết bản thân mình thất bại ở chỗ nào!

Chẳng lẽ, đây là dụng ý chân chính mà ông trời muốn nàng trọng sinh vào lúc nàng đang trong giai đoạn trưởng thành sao?

Về mặt nàng đưa đám, dựa đầu vào bả vai của La Thụy Đình, sâu kín thờ dài một hơi: “Sư tỷ, ta cảm thấy tay nghề nấu nướng của mình rất tệ... Tệ đến hết thuốc chữa...” Làm người quá thất bại, thất bại đến không còn thuốc chữa...

La Thụy Đình đẩy đầu của Liễu Minh Nguyệt trên vai mình ra, về mặt cảnh giác: “Người cũng muốn luyện tập nấu ăn? Chẳng lẽ gần đây người và Tiết sư huynh...” Loại chuyện lửa gần rơm này, khiến người ta rất lo lắng nha!

Liễu Minh Nguyệt: “...” Luôn cho rằng bản thân mình đã thuộc loại ngu si đần độn độc nhất vô nhị trên đời rồi, kết quả trước mắt đây là xảy ra chuyện gì a?

Tức thời nàng hoàn toàn được chữa khỏi.

Mấy ngày kế tiếp sau khi nói ra những lời này, Liễu Minh Nguyệt phát hiện La Thụy Đình mất đi hưng phấn đi phá hoại nhà bếp, mà chuyện nàng ta thường xuyên làm nhất chính là thời thời khắc khắc tiến hành quan sát theo dõi nhất cử nhất động của nàng —— giới hạn trong phạm vi hoạt động ở phủ Tướng quân.

Đặc biệt nhất là lúc, trước mặt các vị sư huynh đệ nghị ngại sau khi chém giết nhau ở giáo trường nhỏ, Tiết Hàn Văn thường xuyên chạy đến vùng trộm nhìn Liễu Minh Nguyệt một lát, cũng không thể tính là thân thiết, chỉ là hần có thói quen hay hỏi thăm một câu: “Có mệt hay không?” Nhưng trong ánh mắt lại truyền ra ám hiệu “Mệt mới thì trở về nhà nghỉ ngơi đi, về sau đừng bao giờ tới nữa...” một ý tưởng cấp bách như thế.

Nhóm sư huynh đệ ở phía sau cũng âm thầm chạy tới xem náo nhiệt, giờ phút này La Thụy Đình nhìn chằm chằm vào Liễu Minh Nguyệt, ánh mắt bùng nổ giống như con mèo xù lông lên vậy, Liễu Minh Nguyệt ngây ngốc sờ sờ thất lưng đau nhức của mình, lần đầu ném thứ cảm giác đi an ủi người khác: “... Hàn Văn ca ca chỉ xem ta như muội muội...” Sư tỷ người đừng bùng nổ nha!

Sau đó, nhìn Tiết Hàn Văn kiên định lắc đầu: “Hàn Văn ca ca, ta không mệt chút nào cả, nhưng La sư tỷ hình như hơi mệt...” Mau dẫn nàng ta đi đâu đó nghỉ ngơi một lát, uống chút trà, thủ thi trò chuyện gì đó đi, chỉ cầu có thể đem sát khí này đi xa xa một chút...

La Hành Chi và La Thiện Chi đối với tình cảnh muội muội nhà mình hăm sâu vào tương tự thế này ai cũng tỏ vẻ đồng tình, nhưng đối với thái độ băng sơn ngàn năm kia của Tiết Hàn Vân, thật sự lực bất tòng tâm.

Thước Phi ở kế bên hát đệm: “Tiểu sư muội, nếu muội thấy mệt, Thước sư huynh dẫn muội qua bên kia ăn chút điểm tâm nghỉ ngơi một lát...”

Đó là một ý kiến hay!

Trước mắt của La Hành Chi và La Thiện Chi sáng ngời, căn cứ vào ước nguyện ban đầu là vì cuộc sống tương lai hạnh phúc của muội muội nhà mình, thế sẽ tác hợp cho muội từ nhà mình và Tiết Hàn Vân, hưởng hồ... Cùng với vị tiểu sư muội hồn nhiên khả ái này ngồi cùng một bàn, uống chút trà ăn chút điểm tâm, cũng là một loại cảnh đẹp ý vui nha, bởi vậy mọi người đồng loạt vươn móng heo ra với Liễu Minh Nguyệt, “Tiểu sư muội——” tất cả đều bày ra khuôn mặt tươi cười nhiệt tình mời mọc.

Sau đó, trong ánh mắt chờ mong của nhóm sư huynh đệ, Liễu Minh Nguyệt “Vèo” một cái trốn về phía Tiết Hàn Vân, người ở sau lưng nàng còn chưa kịp bắt đầu tấn công đã xuất hiện một cánh tay dài vươn ra, thuận thế kéo nàng vòng ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh thấu xương kèm theo nét mặt cảnh cáo quét một vòng qua chỗ các vị sư huynh đệ. Ở sau lưng, hai tay Liễu Minh Nguyệt gắt gao ôm chặt cánh tay của Tiết Hàn Vân—— các sư huynh đang trong thời kỳ trưởng thành thực sự đáng sợ nha!

Mọi người phần nộ xoay người thu tay lại, trong lòng không khỏi tiếc nuối cảm thán tiểu sư muội khó có thể thân cận a.

Từ khi nàng xuất hiện ở giáo trường nhỏ, đã khiến cho mọi người có được loại cảm giác thế nào mới là “sư muội”, khác xa so với loại cảm giác “sư đệ” mà La Thụy Đình mang lại, đáng người nàng yêu kiều là lướt, cho dù nàng chạy trốn, cũng có loại cảm giác ngây ngô duyên dáng của hải tử chưa trưởng thành, tương đối khiến người ta phải chú ý.

Hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi đã lén lút âm thầm tỷ thí với nhau vài lần, lo lắng xem có nên xuống tay với tiểu sư muội hay không... Loại ý tưởng nước chảy thành sông này, kỳ thật mọi người đều có.

Về phần các sư huynh đệ khác, trước mắt vẫn chưa biết là loại tâm tư gì, nhưng biểu hiện rõ ràng nhất phải nhắc đến Thước Phi da mặt dày mo không hề có kỵ kia, mỗi ngày hễ rảnh rỗi là lại chạy tới bên cạnh tiểu sư muội chuyển động ba bốn lần, chọc cho Tiết Hàn Vân nhiều ngày nay đều dùng ánh mắt vô cùng rét lạnh khi nhìn kẻ trộm mà xem xét hắn.

Loại đãi ngộ này, La Thụy Đình chưa bao giờ có, bây giờ lại bắt gặp Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân thân thiết như vậy, tiểu nha đầu đang trốn sau lưng Tiết Hàn Vân thăm dò lén lút nhìn xung quanh, nhất thời khiến nàng ta càng thêm phần hận, cắn răng quay đầu rời đi.

Bắt đầu từ hôm đó, quan hệ giữa Liễu Minh Nguyệt và La Thụy Đình vừa mới tốt lên một chút đã bị đông lạnh tới cực điểm.

La Thụy Đình thu thập tâm tình, bắt đầu vùng lên, xuất ra chiêu hung hiểm nhất: gia tăng thời gian và cường độ huấn luyện đối với Liễu Minh Nguyệt, ví dụ như để cho nàng ở giáo trường nhỏ chạy thêm vài vòng, hoặc là bắt nàng đứng trung bình tấn dưới ánh nắng gay gắt, gần đây còn tăng thêm thời gian đứng tấn nữa.

Liễu Minh Nguyệt bị chinh đến sống không bằng chết, vài lần rất muốn đánh nhau một trận với nàng ta sau đó hồi phủ, nhưng nghĩ đến việc lại bị nhốt ở trong phủ Tướng quốc mà học thêu hoa, học đàn, sau đó làm một thiên kim tiểu thư nhà cao cửa rộng... Càng ngày càng trở thành loại nữ tử mà Tư Mã Sách yêu thích, trong lòng nàng lập tức sinh ra một cỗ hận ý ngập trời, cắn răng sống chết mà chống đỡ.

Hôm đó trèo lên xe ngựa hồi phủ, nàng kéo tay áo Tiết Hàn Vân than thở khóc lóc: “Hàn Vân ca ca, van cầu huynh sử dụng mỹ nam kế với La Thụy Đình đi... Huynh kêu tỷ ấy đối xử tốt với ta một chút đi...” Nữ nhân ghen tị thật sự rất đáng sợ nha!

Tiết Hàn Vân từ quyển binh thư ngẩng đầu lên, đáp phi sở vấn[1]: “Nguyệt Nhi, gần đây muội vừa đen lại vừa xấu đi... Còn luyện công nữa không biết có thể biến thành một La sư muội khác hay không...?”

Liễu Minh Nguyệt kinh hãi, nữ nhân cho dù đến lúc năm sáu chục tuổi, cũng vẫn hy vọng bản thân đoan trang xinh đẹp, thích chưng diện là thói quen nhiều năm của nữ nhân, cho dù có thành bà lão cũng vậy, huống chi Liễu Minh Nguyệt tự biết mình đang ở độ tuổi thanh xuân, sớm đã quảng việc sử dụng mỹ nam kế gì đi ra sau đầu, từ trong ngăn kéo của xe ngựa vội vàng lấy kính ra soi, tỉ mỉ nhìn kỹ mặt mình, nàng cảm thấy gần đây không biết có phải vì mình hoạt động nhiều quá hay không, sắc mặt nàng ngược lại hồng nhuận, khí sắc tốt hơn rất nhiều so với lúc vừa mới sống lại, nàng toại nguyện buông lỏng lo lắng trong lòng.

Buổi tối về nhà nàng lại đi kéo Liễu Hậu truy vấn, “A Đa, có phải gần đây con biến dạng thành xấu xí rồi không?”

Liễu Hậu sờ sờ đầu của nàng, cá giận nói: “Ai nói Nguyệt Nhi của nhà ta xấu hả? A Đa sẽ đi bắt hán lại lấy roi đánh hán!”

“Hàn Vân ca ca chứ ai!” Liễu Minh Nguyệt chỉ vào Tiết Hàn Vân đắc ý cười to: “A Đa mau sai người bắt huynh ấy lại đi...”

Cả phòng cười ầm, mây đen trong lòng tựa hồ đều tiêu tán cả.

Sau khi ăn xong ba người uống trà tiêu thực, Liễu Minh Nguyệt dựa vào bả vai của Liễu Hậu, khẽ sát vào lỗ tai ông nhỏ giọng lặng lẽ một năm một mười bẩm báo sự tình của La Thụy Đình, một bên kể lể một bên không có ý tốt liếc nhìn Tiết Hàn Vân, liên tục cười trộm, trong ánh mắt treu tức của Liễu Hậu, thần sắc Tiết Hàn Vân chưa từng thay đổi, hần thản nhiên ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp.

Đợi đến khi tiểu nha đầu kia cáo trạng xong, đắc ý đi ra ngoài, Liễu Hậu mới nói: “Nguyệt Nhi nói chát nữ của La lão tướng quân...”

“Bá phụ, người đừng quá lo lắng, Hàn Vân quyết không có ý nghĩ này!” Ánh mắt của thiếu niên cương nghị chính trực, mặt đối mặt với Liễu Hậu không hề lùi bước chút nào.

Liễu Hậu vuốt râu mà cười: “Không bằng sau này con hãy thường xuyên đến chỗ Lâm tiên sinh đọc sách đi, vậy thì Nguyệt Nhi sẽ ở nhà, không cần phải đến La phủ nữa. Cách một ngày thì lại tới phủ Tướng quân một lần, dẫn theo con bé đi cùng cũng tốt.”

“Chất nhi nhớ kỹ.” Sắc mặt Tiết Hàn Vân thả lỏng, khoe môi cong lên.

Sáng sớm hôm sau Liễu Minh Nguyệt mới biết được hậu quả của việc cáo trạng tới qua của mình, từ nay về sau không cần mỗi ngày đến phủ Tướng quân học võ nữa, mà chỉ cần cách ngày đi 1 lần, nhờ việc này mà về sau thời gian năng chịu tra tấn của La Thụy Đình bỗng nhiên được rút ngắn lại, năng vui mừng đến không tự kìm chế được, chỉ cảm thấy chiều này còn tốt hơn nhiều so với việc buộc Tiết Hàn Vân sử dụng mỹ nam kế.

Liễu Hậu đi tảo triều, Tiết Hàn Vân thì cười ngửa đến học đường của Lâm tiên sinh ở kinh thành, trong phủ chỉ còn lại có một mình Liễu Minh Nguyệt.

Mấy ngày nay nàng phải luyện tập đến chết đi sống lại, bỗng nhiên bây giờ lại rảnh rỗi, nghĩ đến việc về sau cứ cách một ngày lại được nghỉ một ngày, dứt khoát viết một bái thiếp sai người đưa qua cho Trầm Kỳ Diệp, hẹn ả tới gặp mặt.

Cách mấy ngày sau thọ yến của công chúa Chiêu Dương, nàng đã lấy lại bình tĩnh, nàng vẫn luôn suy nghĩ mãi, cảm thấy kiếp này tất nhiên nàng phải làm “Hảo tỷ muội” với Trầm Kỳ Diệp mới được.

Trầm Kỳ Diệp nhận được của bái thiếp của Liễu Minh Nguyệt, hẹn ả từ nay về sau thường xuyên đến Ngụy hoa viên ngắm cảnh, người được phái đến hồi đáp với nàng chính là thiếp thân nha hoàn Diêu Hoàng của Trầm Kỳ Diệp, từ khi nàng trọng sinh đến nay chưa từng nhìn thấy nha đầu này. Tính toán kỹ thời gian, lúc này đáng lẽ Diêu Hoàng vẫn chưa phải là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh Trầm Kỳ Diệp mới đúng.

Chờ sau khi Diêu Hoàng đi rồi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ý cười trên mặt từ từ biến mất, trở nên lãnh ý nồng đậm.

Kiếp trước, nha đầu Diêu Hoàng này cũng cùng tiến cung với Trầm Kỳ Diệp, trở thành phụ tá đắc lực của ả, cũng từng được vua Thừa Tông lâm hạnh, tuy rằng cuối cùng vẫn hầu hạ bên cạnh Trầm Kỳ Diệp, là nha đầu tâm phúc của ả, nhưng cho đến lúc nàng chết, nha hoàn này cũng chưa bao giờ có được một danh phận nào, ngược lại nha hoàn này là người rất thông minh và lanh lợi.

Nhìn thấy mặt của Diêu Hoàng, hoặc là mặt của Trầm Kỳ Diệp, Liễu Minh Nguyệt vẫn không nhận được mà trong lòng bốc hỏa... Thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác sợ hãi.

Nàng không thể biết trước tương lai của mình về sau sẽ như thế nào, không biết trong tương lai có phải sẽ đi theo vòng xoay vận mệnh giống như kiếp trước của mình hay không, hoặc là trong đó sẽ có một bước ngoặt nào khác, hoàn toàn không giống như kiếp trước, điều duy nhất mà nàng có thể làm được chính là hoài niệm nhiều, suy nghĩ nhiều, làm nhiều công tác chuẩn bị hơn.

Làm sao cũng khó!

May mắn, bên cạnh còn có A Đa bầu bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xung hô

Liễu Minh Nguyệt cách một ngày lại đi đến La phủ, phát hiện La lão tướng quân vừa nhận thêm một gã đồ tôn, nàng cũng thuận lợi thăng cấp thành sư tỷ, phía dưới còn có một vị tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ họ Tạ tên Hoàng, chính là thứ tử của công chúa Chiêu Dương, trong kinh có tiếng là công tử quần áo lụa là.

Tạ Hoàng không biết trúng gió gì, vốn dĩ là người mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng, bỗng nhiên một ngày nọ lại bỏ chạy đến La gia học võ. Công chúa Chiêu Dương đích thân đến cảm tạ La lão tướng quân, nói những câu đại loại như “Hãy mãi giữa thật tốt tính tình của tên nghiệt tử này, để cho nó hiểu chuyện một chút...”, nhưng mà theo như La Hành Chi quan sát, lúc công chúa Chiêu Dương nói ra những lời này, trong ánh mắt tràn đầy luyện tiếc và không muốn.

Sau đó công chúa Chiêu Dương còn nhìn La lão tướng quân thở dài: “Lão tướng quân không biết đấy thôi, nghiệt tử này từ trong bụng mẹ đi ra thân thể đã rất yếu đuối, ta cũng không dám quán nó quá mức, từ trước đến nay vẫn luôn nuông chiều nó...”

Ngay cả La Thụy Đình nghe xong cũng thấy bất mãn trong lòng, thầm nghĩ vị công chúa nhìn có vẻ ung dung cao quý này, sao nói chuyện câu trước câu sau lại tự mâu thuẫn với nhau quá vậy?

Bà ta nói hai câu này, về sau kêu A Ông đối với Tạ Hoàng là nghiêm khắc quân giáo hay vẫn là mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn đây? Độ mạnh yếu của chuyện này quả thực so với việc quân giáo tiểu nha đầu phủ Tướng quốc kia còn khó nắm chắc hơn.

Ít nhất thì ở việc bao che khuyết điểm, công chúa Chiêu Dương nhỉnh hơn một chút so với Tướng quốc đại nhân.

Năm trước, Tạ Nhị công tử và công tử Tần Mẫn Nhiên của Lễ Bộ Thượng Thư chỉ vì tranh giành một nữ tử mà ra tay đánh nhau, Tạ Hoàng bị thương nhẹ hơn so với Tần công tử nhà Lễ Bộ Thượng Thư, kết quả công chúa Chiêu Dương ra trước ngự tiền cáo trạng, cáo Lễ Bộ Thượng Thư dạy con vô phượng, dung túng nhi tử hành hung...

Cuối cùng Tần thượng thư bị phạt nửa năm bổng lộc, công chúa Chiêu Dương hộ tử[1] một trận chiến thành danh.

Có thể đem loại chuyện nhỏ nhặt tranh giành tình nhân này ra cáo trạng trước ngự tiền, cả nước Đại Khái này chỉ có một mình công chúa Chiêu Dương mà thôi!

Từ nay về sau Tạ Hoàng ở kinh thành luôn có thể tác oai tác quái, đi ngang về dọc.

Nay đột nhiên hắn lại vào La phủ học võ, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, nhất thời khiến cảm xúc của quần chúng sôi trào, dẫn đến việc tất cả mọi người đều suy đoán ý đồ của hắn khi đến La gia. Huống hồ hắn là một công tử trong giới quý tộc, từ nhỏ đã được học tập không ít các thi thư lễ nghi, quyền cước công phu cơ bản vẫn phải có, từ trận đánh nhau giữa hắn và Tần Mẫn Nhiên lúc trước hắn đã giành được toàn thắng mà có thể thấy được điểm này. Lại không giống như các hậu duệ của con nhà tướng, kỳ vọng trong tương lai ở trên chiến trường liều mạng mới có thể có được tiền đồ, chỉ những người đó mới phải dành nhiều thời gian để học tập võ công binh pháp. Cho dù Tạ Hoàng muốn đi, nhưng công chúa Chiêu Dương tất nhiên cũng sẽ không đồng ý, thực không rõ vì sao hắn lại quyết định như vậy.

Đợi cho đến khi Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đến La phủ, Tạ Hoàng mới mở miệng nói một câu:

“Từ buổi thọ yến hôm đó gặp được muội muội, về sau làm cho ta tìm hảo cực khổ a!”

Mọi người buồn bực hận không thể cào tường học máu —— hóa ra là tới sai chỗ hả? Hay là xem La phủ như phủ Công chúa?

Tiết Hàn Vân dùng ánh mắt nặng nề đánh giá hắn một phen, đối mới vị sự đệ tử trên trời rơi xuống này tỏ ra biểu tình xem như “Hữu hảo”: “Vị này là?”

La Thụy Đình đang rất khó chịu, muốn tìm người tỏ bày sự khinh bỉ không thể nói hết đối với Tạ Hoàng, bây giờ đã tìm được cơ hội rồi, lập tức chạy tới đứng bên cạnh Tiết Hàn Vân, một năm một mười đem xuất thân lai lịch của Tạ Hoàng và vị “Công chúa mẫu thân vô cùng yêu thương” kia nhất nhất giải thích ra... Vừa nói vừa ngắm trộm đường cong sườn mặt lạnh như băng của Tiết Hàn Vân, lỗ tai nàng ta từ từ biến thành màu đỏ.

Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy người này thì lập tức đau đầu, đứng ở bên cạnh Tiết Hàn Vân giả ngu: “Hàn Vân ca ca, vị này là ai vậy? Nguyệt Nhi không biết!” Tên này bị tát một cái mà vẫn còn muốn tiếp cận mình, thật sự là... Có loại xúc động muốn xem hắn như bao cát mà hung hăng đánh cho một trận nha!

Tạ Hoàng lại nhích lại gần thêm chút nữa, ánh mắt nóng bỏng: “Ngày ấy muội muội say nằm ở bụi hoa ——” bỗng nhiên cảm thấy trên chân đau nhức, hét thảm một tiếng: “A ——”

Công chúa Chiêu Dương vẫn chưa rời đi, đang ngồi ở đại sảnh tán gẫu chút chuyện nhà cùng La lão tướng quân, thuận tiện để cho nhi tử ở trong viện xây dựng chút tình cảm với các vị sư huynh đệ. Người cùng tiếp khách ở đây còn có La lão phu nhân, công chúa Chiêu Dương mang theo suy nghĩ vất vả nuôi lớn nhi tử không dễ dàng gì, đặc biệt là một hài tử sinh ra đã có thể chất cực kỳ nhu nhược! Đề tài này cũng giống với tâm sự của La lão phu nhân, tướng công nhà bà chẳng những đích thân tham gia chiến trường mà còn bắt vài nhi tử của mình toàn bộ đều đưa ra chiến trường cả, một vị phụ nhân cả đời ở sâu trong nội viện ôm lấy sự lo lắng cho chồng con mình nhanh chóng tìm được đồng minh, hai bên nói chuyện thập phần hòa hợp, nghe được tiếng hét thảm quen thuộc từ bên ngoài truyền tới, sắc mặt của công chúa Chiêu Dương nhất thời đại biến.

Cảm tình vừa rồi mình đã hạ thấp tư thái dạn dỏ La lão tướng quân chưa gì đã trở nên vô ích rồi sao?

Đã nói nhi tử nhà mình đến La gia chỉ mang tính chất chơi đùa cho vui mà thôi, cư nhiên vừa vào cửa đã bị đánh, đây là muốn ồ ào loại nào chứ?

Tuy rằng công chúa Chiêu Dương đối với tiểu nhi tử hồ nháo này luôn bao che dung túng, nhưng đối với việc Tạ Hoàng muốn tiến vào quý phủ La gia để học võ thì có chỗ không giống, bởi vì công chúa Chiêu Dương vốn không đồng ý việc này, nhưng mà lần này Tạ Hoàng rất kiên quyết, công chúa Chiêu Dương cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Ý cười trên mặt công chúa Chiêu Dương phai nhạt dần.

“Nghe tiếng âm ỉ sôi nổi kia của bọn nhỏ trong viện, không bằng chúng ta cũng đi nhìn trộm một chút, được không?” Nhìn một cái xem kẻ nào dám khi dễ nhi tử của bản cung?!

Không đợi công chúa Chiêu Dương đi ra, trong viện lại tiếp tục vang lên một âm thanh kêu thảm thiết khác, vì để che giấu tiếng hét thảm lúc này của Tạ Hoàng. Thước Phi phải hét thảm hơn nữa, một bên kêu một bên còn dùng ánh mắt lên án nhìn Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt đáp trả cho hắn một ánh mắt vô tội, một tay túm lấy phần thịt non bên trong bắp tay của Thước Phi véo mạnh một cái, còn tay kia thì hành hung ở phần thịt non trên bắp tay của Tiết Hàn Vân, đáng tiếc người này không rên một tiếng, quán triệt tính cách trầm mặc chất phác của mình, dù thế nào vẫn là bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng...

Tạ Hoàng ở trong sân bị đau đến giờ chân, bị “vị muội muội xinh đẹp” điều ngoa trước mặt khi dễ —— chân trái của hắn bị Liễu Minh Nguyệt hung hăng giẫm lên kiên nhẫn thêm một chút, hôm nay nàng mang một đôi giày nhỏ bằng da hươu, lại dùng hết toàn lực, Tạ Hoàng làm sao mà chịu được?

Vừa rồi lúc nàng giẫm xuống chân Tạ Hoàng, La Thụy Đình và La Hành Chi đều lập tức lên tiếng ngăn cản: “Tiểu sư muội, công chúa vẫn còn nói chuyện với A Ông ở đại sảnh...”

Liễu Minh Nguyệt trong lòng rung mình.

Lúc công chúa Chiêu Dương đi ra, thì thấy bên cạnh nhi tử nhà mình là hai vị tiểu cô nương, thủ hạ của La lão tướng quân thì đang giúp nhóm tiểu đồ tôn chia thành từng đôi chém giết nhau, trong đó có hai gã thiếu niên một cước đạp gãy giàn trồng hoa ở trong viện, La lão tướng quân tức giận chòm râu run lên, hét to một tiếng, tiếng hét này khiến nhóm thiếu niên nhanh chân bỏ chạy tán loạn, trong đó khuê nữ của Liễu tướng còn không quên kéo theo tay áo của Tạ Hoàng chạy ra bên ngoài...

Chẳng lẽ là vì tiểu cô nương này?

Công chúa Chiêu Dương có chút vui mừng, cuối cùng tiểu nhi tử bướng bỉnh này ở phủ Tướng quân cũng rất có quy củ. Chẳng qua nhi tử nhà mình có thói quen thích tụ tập ở cùng một chỗ với đám tiểu cô nương, trong lúc nhất thời không thể thay đổi được.

Trước đây thân thể của Tạ Hoàng yếu ớt nhu nhược, công chúa Chiêu Dương đau hắn, bản thân công chúa lại không có nữ nhi, cho nên xem tiểu nhi tử như khuê nữ mà sủng nịch nuông chiều, tìm một đám tiểu nha hoàn cực kỳ xinh đẹp chơi với Tạ Hoàng cả ngày... Từ nhỏ đã lăn lộn trong đám nữ nhân mà lớn lên, khiến cho thân thể Tạ Hoàng ngày một tốt hơn, sau khi trưởng thành, tất nhiên rất nhanh sớm có nhà đầu thông phòng và thị thiếp, nhưng mặc kệ là ở nhà hay ra bên ngoài, chỉ cần nội nào có những tiểu cô nương xinh đẹp thì hắn đều thích, dù thế nào cũng nghĩ hết biện pháp để làm cho cô nương nhà người ta ở bên cạnh hắn, như vậy hắn mới thấy vừa lòng.

Công chúa Chiêu Dương nhìn chằm chằm vào bóng dáng chạy xa của nhi tử bà và độc nữ của Liễu tướng, cặp mắt phượng cao ngạo híp lại, trong mắt đều là ý cười ôn nhu.

Từ đó Tạ Hoàng xem như đã bước vào cửa nhà Tướng gia, so với những người khác thì hắn đến muộn nhất, tuy rằng tuổi của hắn lớn hơn cả Thước Phi và Liễu Minh Nguyệt, nhưng xét theo vai vế thì vẫn phải kêu hai người là sư huynh và sư tỷ.

Đối với Thước Phi hắn có thể lạnh lạnh gọi một tiếng “Sư huynh”, nhưng còn đối với Liễu Minh Nguyệt, hắn chỉ có một loại xưng hô: “Muội muội ——”

Liễu Minh Nguyệt phi thường buồn bực, giờ nắm đầm uy hiếp hắn, hắn liền lộ ra vẻ mặt ủy khuất đáng thương, “Muội muội làm cái gì mà dữ như vậy chứ?”

Da dầy có thể so với tường thành.

Đáy lòng Liễu Minh Nguyệt căm giận dị thường, nhóm sư huynh đệ cũng chịu không nổi âm mưu mà hắn dùng để gọi Liễu Minh Nguyệt như vậy, ngay cả La Thụy Đình cũng thấy bực mình với tính tình ngả ngớn đó của hắn, không có gì thì đâm thọc hắn vài câu, nhưng hắn cũng không nổi giận, chỉ có Tiết Hàn Văn là hết sức trấn định, còn tán thưởng hắn thêm: “Đã sớm nghe đến danh tiếng của tiểu sư đệ, ở ngoài đều truyền tụng tính tình của tiểu sư đệ rất hào sảng, làm người khảng khái, lại là người biết cảm kích, biết thấu hiểu cho người khác, nay đã có dịp hạnh ngộ, quả thực ta muốn luận bàn vài thứ với tiểu sư đệ.”

Tạ Hoàng đứng là thiếu niên khí thịnh, huống hồ hắn cho rằng võ công của mình cũng không kém, tự nhiên là không dễ dàng chịu thua như vậy, lập tức xắn tay áo lên muốn nghênh chiến, Tiết Hàn Văn cười khẽ lắc đầu: “Không ôn không ôn, không có phần thưởng gì cả, đánh nhau cũng không thấy thú vị, hay là chúng ta đặt ra một phần thưởng cho người thắng nhé?!”

Các sư huynh đệ của La gia quen biết với Tiết Hàn Văn bao nhiêu lâu nay, thấy tình cảnh này chỉ mỉm cười không nói, Thước Phi nhập môn trễ nhất, đối với tính tình băng sơn ngàn năm của vị sư huynh này tuy cũng có nghe sơ qua, nhưng kỳ thật lại không hiểu rõ ràng cho lắm, cho nên ở một bên ồn ào can rở: “Cục huynh ấy một trăm lượng vàng...” Đây là chắc chắn Tiết Hàn Văn sẽ thắng.

Tiết Hàn Văn thân nhiên lơ đãng thoáng liếc mắt nhìn qua Thước Phi một cái, trong ánh mắt không hề có một chút độ ẩm nào, dọa cho Thước Phi lập tức ngậm miệng, âm thầm kiểm điểm xem bản thân mình gần đây có làm ra chuyện gì quá đáng hay không, chộc cho vị Tiết sư huynh đây thường xuyên dùng ánh mắt rất có lực công kích mà nhìn mình. Tiết Hàn Văn quay đầu đi không thèm quan tâm hắn nữa, chỉ ôn thanh nói với Tạ Hoàng: “Tiểu sư đệ mới đến, ta cũng không khi dễ đệ, chỉ cần đệ thắng, đệ muốn gọi muội muội, kêu tỷ tỷ như thế nào cũng không có ai cản trở đệ, nhưng nếu đệ thua, thì phải ngoan ngoãn kêu là tiểu sư tỷ, được chứ? Tuy rằng đệ không hiểu quy củ của sư môn, nhưng ngay cả lão A Ông, cũng không chấp nhận được đệ gọi sư tỷ thành tiểu sư muội như vậy, hơn nữa nếu đệ thua, xem như ta cũng không chiếm tiện nghi gì của đệ. Không biết tiểu sư đệ có đồng ý hay không?”

Lúc trước, Tạ Hoàng ăn chơi ở trong giới đệ tử quý tộc, đã làm không ít lần loại chuyện đánh cược thế này, tự nhiên miệng đầy đáp ứng, sau đó cả đoàn người lôi kéo nhau tới giáo trường nhỏ...

Ngày hôm sau Tạ Hoàng gặp lại Liễu Minh Nguyệt và Trầm Kỳ Diệp ở Ngự viên, hắn cảm thấy da thịt toàn thân đều đau nhức đến vận vẹo, nhưng vẫn kiên trì tiến lên vấn an: “Tiểu sư tỷ cũng đến ngắm hoa ư?”

Chỉ có một mình Liễu Minh Nguyệt là cười như điên ở trong bụng, nhưng trên mặt phải giả vờ làm ra dáng vẻ đoan trang: “Ừ, tiểu sư đệ, đệ cũng đến ngắm hoa sao?” Chữ “tiểu” kia cố tình nhấn mạnh.

Tuổi nàng còn nhỏ, vẻ mặt vẫn còn tính trẻ con, nhưng hôm nay lại có tình làm ra dáng vẻ của người lớn, Tạ Hoàng thấy thế thì trong lòng ngứa ngáy khó nhin, có xúc động muốn vươn tay捏捏 hai má của nàng, hoặc là xoa xoa đầu nàng một hai cái cũng tốt, nhưng rất nhanh ở sau lưng hắn truyền đến một tiếng ho nhẹ, Tạ Hoàng quay đầu, lập tức giống như nhìn thấy quỷ, hần lắp bắp: “Tiết... Tiết sư huynh...” Hắn lại cảm thấy da thịt toàn thân bắt đầu đau nhức, khuôn mặt tuấn tú trở nên vụn vỡ, xấu hổ muốn chạy trốn.

Vốn hôm nay Tiết Hàn Vân muốn đến thư trai[2] của Lâm tiên sinh, nhưng nghe nói Liễu Minh Nguyệt muốn tới Ngụy viên, lập tức đích thân đưa nàng tới đây, sai gã sai vặt đến chỗ Lâm tiên sinh xin nghỉ.

Từ trước đến nay, cho dù bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, chỉ cần Liễu Minh Nguyệt xuất môn, đều sẽ có Tiết Hàn Vân đi theo hộ tống, từ khi nàng đi bái tế mộ vong nẫu gặp phải kiếp nạn về sau, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài dạo chơi, Tiết Hàn Vân càng muốn đi theo hơn. Chẳng qua ở trước cửa Ngụy viên trì hoãn mất một lúc, thế này mới chậm vài bước thì gặp phải Tạ Hoàng.

Ánh mắt của Tiết Hàn Vân thâm trầm, dõi theo bóng dáng chạy trốn của Tạ Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dương sai[1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngụy viên nằm ở ngoại ô phía Tây kinh thành, nhìn tổng thể quan cảnh chiếm một diện tích rất lớn, trong vườn trồng rất nhiều hoa và cây cảnh, màu đỏ xinh đẹp mỹ lệ, từ trước đến nay các loại hoa và cây cảnh trong hoa viên nổi danh của giới quyền quý thế gia trong kinh đều xuất phát từ nơi này.

Tương truyền chủ nhân của Ngụy viên là một nhà quyền quý, người này không thích làm quan mà chỉ đặc biệt yêu thích chăm sóc hoa và cây cảnh, tích cóp qua 20 năm mới có được Ngụy viên như hiện nay. Ngoại trừ việc bán các giống hoa và cây cảnh ra ngoài, trong lúc sở thích sưu tập hoa quý phát triển hùng hực nhất chính là lúc, Ngụy viên mở cửa tiếp đãi giới quan lại quyền quý trong kinh thành, chỉ là thu phí rất xa xỉ, lại khống chế số lượng người mỗi ngày ra vào Ngụy viên rất nghiêm khắc, vì thế Ngụy viên này từ đầu đến cuối luôn duy trì một loại cảm giác thần bí đối với tầng lớp bá tánh bình dân.

Ngoại trừ ngắm hoa, đồ ăn nơi đây cũng là thứ tuyệt nhất, ngoại trừ một ít nguyên liệu trân quý, còn các loại rau quả tầm thường đều do Ngụy viên tự sản xuất ra, khi có khách nhân yêu cầu, sẽ đặc biệt đi vào vườn rau quả nhỏ đồ ăn tươi mới, còn mang theo mùi bùn đất thơm ngát, đưa vào phòng bếp, lúc mang lên bàn ăn tuyệt đối không vọt qua hơn 1 canh giờ.

Lúc trước Liễu Hậu từng dẫn Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đến Ngụy viên ngắm hoa, khi đó vẫn là mùa xuân, cảnh sắc đương nhiên là không giống với đầu mùa thu như bây giờ. Trầm Kỳ Diệp và Liễu Minh Nguyệt một đường cùng đi song song với nhau, Tiết Hàn Vân thì làm nền ở xa xa phía sau lưng các nàng có hơn 10 bước chân, chộc cho Trầm Kỳ Diệp vô cùng không vui.

“Muội muội, sao muội lại dẫn theo y đến đây?”

Liễu Minh Nguyệt cười khê: **“Tỷ cũng biết lần trước y và ta xuất môn, kết quả xảy ra chuyện, A Đa sợ hãi... Dù sao tỷ cũng biết y vừa đầu gối vừa ngu ngốc, căn bản sẽ không nói lời nào, lại cách xa như vậy, cái gì cũng đều không nghe được, tỷ tỷ muốn nói cái gì thì cứ việc nói...”** Ánh mắt vụng trộm đảo quanh trên người Tiết Hàn Vân, thầm nghĩ La sư tỷ nói vô công khi đã luyện đến trình độ nhất định, cả người đều sẽ trở nên tai thính mắt tinh, không biết Hàn Vân ca ca có nghe được những lời này hay không?

Thấy vẻ mặt hắn vẫn nhàn nhã, ánh mắt hướng về phía đối diện, cách đó không xa trên bãi cỏ có một gốc cây quế đỏ lẻ loi cô độc. Cây quế đỏ kia đang nở hoa, từng đóa hoa màu đỏ nở rộ điểm lẹ, vô cùng náo nhiệt chen chúc cùng một chỗ với nhau, thoạt nhìn có vẻ chật chội, ánh mắt của Tiết Hàn Vân giống như bị cây quế đỏ kia hấp dẫn, chưa từng liếc nhìn qua chỗ các nàng một lần nào, trong lòng Liễu Minh Nguyệt cũng thấy an tâm.

Không biết vì sao, kiếp trước cũng ở độ tuổi này, nàng và Trầm Kỳ Diệp có thể ở sau lưng nói xấu Tiết Hàn Vân một cách đúng lý hợp tình, trong đó nàng nói rất nhiều lời khó nghe để phát tiết oán khí trong lòng, nay lại nghe thấy mấy lời này, hoặc là nghe Trầm Kỳ Diệp hiền hòa nói những lời như vậy, trong lòng không phải không có chột dạ.

“Kỳ thật hôm nay cho dù muội không hẹn gặp ta, ta cũng có ý định mời muội tới... Hôm nay... Hôm nay...” Trầm Kỳ Diệp kéo cánh tay của nàng, lấp bắp, sau khi nhăn nhó một lúc lâu, lại sửa đề tài: ***“Muội muội, muội cảm thấy... Thái tử điện hạ thế nào?”***

Tim Liễu Minh Nguyệt đập lờ một nhịp, giống như có giọng nói thì thầm bên tai: đến rồi! Chuyện nàng vẫn chờ mong rốt cuộc cũng đến rồi!

Nhưng mà trên mặt nàng vẫn không hề thay đổi, nghiêng đầu cười đầy hồn nhiên: ***“Thái tử điện hạ tự nhiên là vô cùng tốt, nghe A Đa muội nói ngài ấy oai hùng phi phàm, lại cao quý vinh hiển, là người cực kỳ tốt đấy.”***

Nói xong câu này, thì thấy trên mặt Trầm Kỳ Diệp mang theo thái độ phòng bị, tựa hồ còn có một chút khản trương và hoảng sợ, giống như sợ thứ bảo bối mà mình ẩn giấu lâu nay bị người phát hiện vậy. Trong lòng Liễu Minh Nguyệt tự giấu cười nhạt một tiếng, thầm nghĩ kiếp trước Trầm Kỳ Diệp coi trọng Tư Mã Sách, ả che giấu rất tốt, thẳng đến khi mình chết, mới hiểu được điều này.

“Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ...”

Trong nháy mắt, Liễu Minh Nguyệt gần như phát hiện trong thái độ lấp bắp của Trầm Kỳ Diệp có chuyện gì đó, nhưng suy nghĩ này vụt qua quá nhanh, nàng chưa kịp bắt lấy, chỉ cẩn thận quan sát thần sắc của Trầm Kỳ Diệp, thấy ả cũng đang kinh ngạc nhìn mình, dường như đang hồi hận, nhưng lại cắn môi không nói gì.

Liễu Minh Nguyệt cười lăm lăm lét, thấy thiếp thân nha hoàn của cả hai người đều cách một đoạn xa, liền kề sát vào bên tai Trầm Kỳ Diệp nhẹ giọng nói: ***“Tỷ tỷ có điều không biết, A Đa nói gần đây Thái tử điện hạ đang tìm kiếm một vị nữ tử vừa có tri thức vừa hiểu lễ nghĩa đấy. Ta cảm thấy, giống như tỷ tỷ vậy, nếu bị Thái tử điện hạ nhìn thấy ... Hi hi...”***

Hai bên tai Trầm Kỳ Diệp lặng lẽ hiện lên một vòng ửng đỏ, nửa thật nửa giả dò xét: ***“...Vậy muội muội còn tiến bước Thư sư phó...”*** Chẳng lẽ người không động tâm đối với Thái tử điện hạ hay sao?

Liễu Minh Nguyệt nhăn nhó cười cười, động tác này thần thái này, kiếp trước nàng đã từng làm ở trước mặt Trầm Kỳ Diệp, giống như một thói quen đã ăn sâu trong máu, mỗi khi làm đều vạn phần tự nhiên, giờ phút này chỉ cần trông mèo vẽ hổ[2] thì được rồi.

“Tỷ tỷ đừng chế nhạo người ta... Tỷ không biết đấy thôi, lần trước lúc muội và Tiết Hàn Vân bị thương, các sư huynh đệ đồng môn đều đến cửa thăm y... Trong đó có tiểu tướng quân của La gia...”

Về mặt của Trầm Kỳ Diệp lập tức thả lỏng, néo mặt nàng một phen: ***“Ta còn đang thắc mắc chuyện này, không hiểu sao muội đột nhiên lại đi học võ ...”*** Ả không còn phòng bị nữa, nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều, ***“Kỳ thật... Hôm nay dự định đến Ngự viên không phải ta, mà là Thái tử điện hạ.”***

“Thái tử điện hạ ——” Liễu Minh Nguyệt cả kinh nói. Thái độ này không phải giả bộ, mà là thật sự giật mình.

Không ngờ Trầm Kỳ Diệp và Tư Mã Sách đã đi đến bước này.

Kiếp trước, nàng và Tư Mã Sách gặp nhau lần đầu ở phủ công chúa Chiêu Dương, từ đó về sau đứt quãng có hơn nửa năm, bọn họ tương kiến ở các loại yến hội khác nhau, nhưng đều chỉ là cách đám người yên lặng tương giao tầm mắt, có đôi khi hẳn sẽ sai tiểu thái giám chuyển giao một ít đồ đạc gì đó cho nàng chơi đùa, thừa dịp người bên ngoài không chú ý trong một khoảng thời gian lặng lẽ qua lại với nàng.

Loại qua lại bí ẩn này vui sướng khôn xiết, nàng ngoại trừ chia sẻ việc này với Trầm Kỳ Diệp, cũng không có người thứ 2 biết, ngay cả A Đa và Hàn Vân ca ca bọn họ cũng chưa từng nói qua.

Chờ đến lúc nàng tròn 14 tuổi, một ngày nọ Tư Mã Sách rốt cục mới lặng lẽ bao trọn Ngự viên, dưới danh nghĩa Trầm Kỳ Diệp hẹn gặp riêng nàng.

A Đa không hề nghi ngờ hẳn.

Chẳng qua giờ phút này, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ đột ngột.

Lần đó Tư Mã Sách hẹn mình đến Ngự viên, người đến truyền tin cho nàng chính là thiếp thân nha hoàn Ngự Tử của Trầm Kỳ Diệp.

Chẳng lẽ... Khi đó Tư Mã Sách và Trầm Kỳ Diệp đã có ý?

Hoặc là, từ đầu đến cuối mình mới chính là đứa ngốc, mình vì người ta may áo cưới hay sao? Tư Mã Sách hư tình giả ý sủng ái mình, đẩy mình ra phía trước làm bia tập bắn, và đem Trầm Kỳ Diệp đặt ở một vị trí không ai thấy được để bảo vệ ả?

Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy thời tiết nóng bức, nhưng phía sau lưng đã ra một thân mồ hôi lạnh... Nếu đúng là loại khả năng này... Vậy...

Trầm Kỳ Diệp vẫn lâm vào ngọt ngào nhớ lại, chưa từng chú ý tới vẻ mặt của Liễu Minh Nguyệt: ***“Từ ngày ấy ở phủ Công chúa quen biết với Thái tử điện hạ, ta... Về sau Thái tử điện hạ đã vài lần mượn cơ hội hẹn gặp ta ở bên ngoài... Hôm nay ngài ấy lại hẹn gặp ta, ta rất cao hứng nhưng cũng thấy hơi sợ hãi, muội muội, muội có thể giúp ta được không? Muội chỉ cần đứng ở xa xa đợi mà thôi, ta cũng thấy an tâm hơn một chút!”***

Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy việc vớ vẩn nhất trong thiên hạ, bất quá cũng chỉ như thế này.

Trầm Kỳ Diệp nắm chặt tay nàng, đầu ngón tay hai người đều trở nên lạnh lẽo. Người trước là khăn trương thêm chờ mong, người sau lại là vừa đau lòng vừa như gặp phải quỷ. Kiếp trước nàng cũng từng cầu xin Trầm Kỳ Diệp như vậy khi nàng đến gặp Tư Mã Sách... Nay vừa vận thứ tự của 2 người bị đảo ngược.

Nàng cảm thấy vô cùng hận hai người này, hận không thể lập tức nhìn thấy hai người này rơi vào tình cảnh cực kỳ thê thảm, nhưng mà cũng không cần thực sự thật thật giả giả như vậy đem chuyện ngu xuẩn nàng đã từng làm tái diễn lại một lần nữa.

Muốn quên đi sự ngu xuẩn của chính mình, quá khó khăn.

Đặc biệt là lúc nào Trầm Kỳ Diệp và Tư Mã Sách cũng ở một bên nhắc nhở.

Nhưng rốt cuộc nàng vẫn phải đáp ứng.

Trầm Kỳ Diệp nắm tay nàng, vẻ mặt của hai người đều rất khăn trương, lo sợ mà đi. Dù rằng ở Đại Khái nam nữ trưởng thành cũng không nghiêm cấm lắm, nhưng mà loại chuyện lên trường bối trong nhà hẹn hò tình lang thế này, nói sao đi chăng nữa cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Hai người dặn dò thiếp thân nha hoàn của cả hai vẫn chờ đợi ở chỗ cũ, Liễu Minh Nguyệt lại sai Hạ Huệ đi chuyển cáo cho Tiết Hàn Vân biết, kêu hẳn cũng an tâm đứng ở đó chờ đừng nôn nóng, sau đó hai người mới một đường trầm mặc đi đến Đan Quế Uyển.

Tâm tư của chủ nhân Ngự viên rất tỉ mỉ chu đáo, Đan Quế Uyển ngoại trừ các loại kim quế, hòn non bộ, núi giả các loại, cũng không xây nhiều phòng lớn, mà chỉ xây dựng một tòa nhà nhỏ bằng gỗ cực kỳ tinh xảo gần hồ nước, trên mái hiên nhà có treo chuông đồng, phong linh thánh thót vang tiếng, phát phơ theo gió, quả thật là một nơi cực kỳ yên tĩnh.

Cuối cùng... Nơi đây cũng không phải là nơi mà bọn họ đã từng gặp nhau ở kiếp trước. Trong lòng Liễu Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhà gỗ nhỏ gần hồ nước lặng ngắt như tờ, bước chân của hai người nhẹ nhàng, còn chưa kịp tới gần, cửa phòng của nhà gỗ kia lại bật mở, một bóng người bỗng chốc xuất hiện, dáng người ngọc thụ lâm phong của Tư Mã Sách từ bên trong đi ra, Tạ Hoàng thi đi theo sát ở phía sau cười to: ***“Biểu ca, nhìn xem tân tâu tử sao lại tới đây?”***

Trầm Kỳ Diệp nghe thấy xưng hô như thế, nhất thời tim đập dâng tới cổ, lại lưu tâm để ý đến Liễu Minh Nguyệt, thấy nàng lộ ra thần sắc thập phần ảo

nào, không khỏi thấy vô cùng khó hiểu. Thì lại nghe Tạ Hoàng hoan hô một tiếng, lập tức vọt tới gần: **“Tiểu sư tỷ tiểu sư tỷ —— sao tỷ lại tới đây?”**

Trầm Kỳ Diệp hiểu ý tươi cười, sau đó tiến lên nghênh diện hành lễ với Tư Mã Sách, người đối diện không đợi ả kịp cúi người hành lễ, đã sớm đỡ ả đứng dậy, nhìn ả đầy thâm tình.

Tạ Hoàng vọt tới trước mặt Liễu Minh Nguyệt, giơ tay muốn sờ đầu nàng một phen, nhưng bỗng nhiên nhớ lại cái gì đó, cảnh giác nhìn khắp nơi xung quanh một vòng, thấy ở sau lưng Liễu Minh Nguyệt ngay cả nửa bóng dáng của ai kia cũng không có, nhất thời cao hứng vươn tay ra, muốn nắm tay Liễu Minh Nguyệt.

“Muội muội, sao lại biết ta ở đây? Muội có thể đến đây ta thật sự rất là cao hứng, bên trong có rất nhiều thức ăn ngon, hay là chúng ta đi vào đó nằm thử nhé?”

Liễu Minh Nguyệt nhất thời nổi giận: **“Câm miệng! Ai là muội muội ngươi?”**

“Tiểu sư tỷ ——” Tạ Hoàng vô cùng vàng lời.

“Ngươi...” Chỉ cảm thấy xa xa có tầm mắt đang nhìn vào mình, ngẩng đầu nhìn lại, hóa ra là Tư Mã Sách ôm Trầm Kỳ Diệp nhân nhân nhìn hai người tranh cãi. Mặt Trầm Kỳ Diệp đỏ hồng như rặng mây, cả người cơ hồ yếu đuối dựa hẳn vào lòng Tư Mã Sách, nhưng bởi vì ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt, càng thêm không được tự nhiên.

Đối diện với tình cảnh như vậy, Liễu Minh Nguyệt nơi nào chịu đi đến gần gánh lấy phiền phức, nàng đứng ở xa xa hành lễ với Tư Mã Sách, tiếp đó bất chợt xoay người rời đi.

Trầm Kỳ Diệp nóng nảy: **“Muội muội... Muội muội...”**

Liễu Minh Nguyệt quay đầu nghịch ngợm cười, hàm chứa ý trêu chọc không thể nói hết, Trầm Kỳ Diệp nhất thời bị kiềm hãm, thuận thế lập tức bị Tư Mã Sách ôm đưa vào trong phòng. Tạ Hoàng phi thường ủy khuất: **“Vì sao nàng ta có thể kêu muội muội còn ta thì không thể chứ?”**

“Bởi vì nàng ta kêu như vậy Hàn Vân ca ca sẽ không đánh nàng, còn ngươi mà kêu thì Hàn Vân ca ca sẽ đánh ngươi!” Liễu Minh Nguyệt nghiêm trang đáp lại, sau đó cố ý vầy vầy kêu gọi hẳn cùng đi: **“Ta muốn đi tìm Hàn Vân ca ca, tiểu sư đệ có đi hay không a?”**

Tạ Hoàng giống như gặp phải khắc tinh, vội vàng chạy trốn giống như con thỏ: **“Không cần! Không cần! Tiểu sư tỷ, tỷ đi tìm Tiết sư huynh trước đi, ta đi đến phòng bếp của Ngụy viên xem hôm nay đã chuẩn bị thức ăn gì ngon, quay đầu nhất định sẽ đến chỗ tỷ...”**

Chú thích:

[1]: Trích trong câu “âm kém dương sai”, ý chỉ có sự lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người, trong văn chương thường được hiểu là ‘không biết vì sao lại...’

[2]: rập theo một khuôn, rập khuôn hoặc noi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Triệu vào

Liễu Minh Nguyệt quay lại theo đường cũ, Tiết Hàn Vân và Hạ Huệ, Ngụy Từ vẫn còn đứng chờ ở chỗ cũ, thấy nàng đi ra, Hạ Huệ kỳ quái nhìn về phía sau lưng nàng tìm kiếm: **“Tiểu thư, Trầm tiểu thư đâu?”**

Trong lòng Ngụy từ đã biết rõ, nhưng chỉ đứng ở một bên không lên tiếng, ả đang muốn nghe xem Liễu Minh Nguyệt sẽ giải thích với đám hạ nhân như thế nào.

“Trầm tỷ tỷ ở bên trong uống say, ta cảm thấy bức bối, ra đây tìm Hàn Vân ca ca hít thở không khí một chút, khi nào tỷ ấy tỉnh rượu thì chúng ta sẽ trở về.” Khóe mắt thoáng liếc qua chỗ của Ngụy Từ, bất gặp bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm của ả, Liễu Minh Nguyệt hé miệng cười trộm, kéo theo Tiết Hàn Vân rồi tự mình đi tới.

Trầm Kỳ Diệp vụng trộm ra ngoài hẹn hò với Thái tử điện hạ, đem Liễu Minh Nguyệt ra làm cái cớ để che giấu, xe ngựa của Trầm gia vẫn còn dừng ở trước cửa Ngụy viên, nếu như Liễu Minh Nguyệt rời đi trước, sau khi Trầm Kỳ Diệp trở về, thật đúng là không thể giải thích rõ với trường bối trong nhà.

Tiết Hàn Vân bị Liễu Minh Nguyệt một đường kéo tay áo đi dạo trong Ngụy viên, hái hoa bắt bướm, hẳn vẫn trầm mặc không nói như bình thường, chỉ chờ cho nàng sai khiến. Liễu Minh Nguyệt đi một vòng, kiểm một tảng đá lớn dưới bóng cây ngồi xuống, bị Tiết Hàn Vân mạnh mẽ kéo về chỗ cũ, hẳn lấy khăn tay trên người ra, trải trên tảng đá lớn, sau đó mới cho phép nàng ngồi xuống.

Loại chuyện này, là chuyện mà ngày thường Hạ Huệ thường hay làm, Liễu Minh Nguyệt cũng đã quen được nằng ta hầu hạ, vốn dĩ không có gì cảm giác, nhưng không biết vì sao, hôm nay chuyện này được Tiết Hàn Vân tiếp nhận, nằng liền cảm thấy vô cùng quái dị, nhỏ giọng nói lời cảm tạ, nào ngờ Tiết Hàn Vân từ trước đến nay vốn kiệm lời lại nói tiếp một câu: **“Dù sao ta vừa đầu gối lại vừa ngu ngốc, ngoại trừ làm loại chuyện này, còn có thể làm cái gì?”**

Hắn nói những lời này vô cùng tự nhiên, nhưng lại khiến cho Liễu Minh Nguyệt đỏ mặt ngồi không yên, vội vàng đứng dậy giải thích: **“Hàn Vân ca ca, muội... Đó là muội cố ý nói cho Trầm Kỳ Diệp nghe ...”**

Tiết Hàn Vân căn bản không nhìn về mặt của nằng, ánh mắt chỉ nhìn về hướng xa xa, cách xa mấy bước bên ngoài là Hạ Huệ và Liên Sinh cùng nhau đùa giỡn, ngắm hoa thưởng lá, chưa từng chú ý tới hai người bọn họ bên này, Liễu Minh Nguyệt cảm thấy lo lắng, kéo tay Tiết Hàn Vân một phen, nắm tay nhau, nằng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay hắn tất cả đều là vết chai, bàn tay lại dày rộng ấm áp, đúng là đã bao trọn bàn tay nhỏ bé của nằng.

Dưới sự gấp gáp, cuống quýt nằng cũng bất chấp tất cả, xuất ra sức mạnh mẽ nheo làm nằng mà ngày thường vẫn sử dụng đối với Liễu Hậu, dùng sức lắc tay của Tiết Hàn Vân: **“Hàn Vân ca ca... Hàn Vân ca ca... Quả thực muội không nghĩ như vậy mà...”** Thấy đối phương bắt vì sở động[1], nằng cúi đầu nhìn mũi chân của mình, có chút ngượng ngùng, chậm rãi, trịnh trọng nói: **“Từ...”** Từ khi trọng sinh về sau, **“Tự khi huynh liệu mình cứu muội về sau, thì muội biết, trên đời này ngoại trừ phụ thân, cũng không tìm được người thứ hai đối xử tốt với muội như vậy...”**

Lời này, có thể chính miệng nói ra với hắn, trong lòng nằng bỗng nhiên thả lỏng, cảm giác nặng nề chịu tội lâu nay nhẹ nhàng buông xuống. Nói với hắn, cũng giống như nói với vị thiếu niên vẫn cố gắng hết sức che chở bảo vệ nằng ở kiếp trước —— thiếu niên này về sau sẽ đình thiên lập địa, dù rằng liễu mạng ở sa trường, nhưng vẫn nhớ thương bóng hình nằng nơi thâm cung —— thiếu niên có tính tình ngoài lạnh trong nóng như vậy, nhiệt huyết can đảm như vậy... vì thế bỗng chốc nằng lớn mật nói ra: **“Hàn Vân ca ca, cho dù muội ở trước mặt Trầm Kỳ Diệp hoặc là ở trước mặt người khác nói về huynh như thế nào, huynh nhất định cũng phải tin tưởng muội, muội... Muội... Muội biết huynh là người tốt nhất!”**

Thiếu niên ngọc thụ lâm phong bị thiếu nữ đơn thuần bừng bừng lời kéo không tha, trên gương mặt từ trước đến nay vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên hiện lên một chút ý cười nhợt nhạt, hắn cúi đầu xuống, vron tay nheo nhẹ một chút ở trên chiếc mũi yêu kiều trắng nõn của thiếu nữ: **“Tiểu nha đầu, ta đùa với muội thôi...”**

Xa xa Hạ Huệ thúc thúc vào bên trái Liên Sinh, dẫn tới việc thiếu chút nữa hắn đã hét rầm lên, nằng ta cười bốn cọt, chỉ vào vị thiếu niên và thiếu nữ đang nắm tay nhau cách đó không xa, **“Liên Sinh người xem —— “**

“Hả ——” Liên Sinh kinh ngạc bị Hạ Huệ bịt miệng, hắn mở to hai mắt, tránh đi bàn tay của Hạ Huệ, thiếu chút nữa kêu rên ra tiếng: **“Sao Đại tiểu thư có thể... Sao có thể cùng thiếu gia...”** Trong lòng là một mảnh thống khổ và tuyệt vọng... Chẳng lẽ... chẳng lẽ vận mệnh cả đời hắn phải đối mặt với vị chủ mẫu điều ngoa ương ngạnh như vậy hay sao?

Hạ Huệ “Xi” một tiếng cười thành tiếng, vỗ một cái thật mạnh ở trên đầu hắn: **“Sao Đại tiểu thư không thể ở cùng Vân thiếu gia? Có gì mà không thể chứ?”**

Liên Sinh một bộ dáng bị kinh hách hồi lâu không thể hoàn hồn được, Hạ Huệ nhìn cảm thấy rất thú vị, dùng sức gõ một cái lên trán hắn: **“Người không thấy Tướng gia tận tâm tận lực bồi dưỡng Vân thiếu gia thành tài như vậy, không phải là muốn bồi dưỡng ra kẻ quý còn gì?”**

Liên Sinh: “...” Tướng gia ngài quá âm hiểm mà!

Lại quay đầu chăm chú nhìn về bên kia, mới giật mình nhìn thấy, thiếu gia mình ngày thường trong trẻo nhưng lạnh lùng và kiệm lời, thế nhưng hôm nay vì bị Đại tiểu thư lôi kéo nắm tay, hai người dựa vào thực sự là quá gần, thân mật thì thâm với nhau, Liên Sinh nhất thời dự đoán được tương lai thâm của chính mình!

Tình huống chân thực kỳ thật hoàn toàn không giống như những gì Liên Sinh đã nhìn thấy.

Tiết Hàn Vân: **“Nghe nói... Muội đến La gia học võ là vì La sư huynh?”**Vị La sư huynh nào đó thoát nhìn có vẻ không vừa mắt hắn, người này giống như muốn bị đánh một trận thì phải?

Liễu Minh Nguyệt nói dối sau lưng bị bắt gặp tại trận, đỏ mặt cúi đầu, thầm nghĩ, Hàn Vân ca ca à, thánh lực huynh cũng quá tốt rồi, tiếng nhỏ như muỗi kêu: **“Không phải vậy... Muội lừa Trầm Kỳ Diệp thôi.”**

Nói ra như thế, ngay cả chính nằng cũng cảm thấy lý do này thật là hoang đường.

Nằng từng này tuổi, trước kia qua lại rất thân thiết với Trầm Kỳ Diệp, nay bỗng nhiên đối với Trầm Kỳ Diệp trong ngoài không đồng nhất, không biết Tiết Hàn Vân sẽ suy nghĩ như thế nào?

Sợ hắn hiểu lầm, nằng vội vàng ngắt đầu làm sáng tỏ với hắn: **“Tuy rằng hiện tại muội không có cách nào để nói rõ cho huynh biết vì sao muội lại đối xử với Trầm Kỳ Diệp như vậy, nhưng Hàn Vân ca ca, huynh nhất định phải tin tưởng muội!”** Ánh mắt này hoàn toàn không còn vẻ hồn nhiên ngây thơ như ngày thường.

“Ừ.” Bày tay to lớn của Tiết Hàn Vân bao trọn lấy bàn tay nhỏ của nằng, tâm tình tựa hồ cũng trở nên sung sướng hơn, dứt khoát cứ nắm chặt tay nằng tiếp tục đi tới phía trước. Không tiếp tục truy cứu đối với thái độ tiểu cô nương mà nằng đối đãi với Trầm Kỳ Diệp nữa.

Liễu Minh Nguyệt trong lòng khó an, vụng trộm ngắt đầu nhìn mặt hắn, thấy hắn bình tĩnh không dao động, không khỏi đứng ngồi không yên, nhỏ giọng nói: **“Vậy chắc huynh cũng biết, hôm nay người hẹn với Trầm Kỳ Diệp là Thái tử điện hạ?”**

“Ta nghe được.”

Ánh mắt Tiết Hàn Vân toàn bộ đều đặt ở trên người nàng, thấy nàng gục đầu xuống, một bộ dáng nhỏ bị ép buộc mà sợ hãi, không khỏi vrun tay nhẹ nhàng sờ sờ hai cái ở trên đầu nàng. Tuổi nàng còn nhỏ, búi tóc lại đơn giản, trong nhà không có nữ trưởng bối, cho nên từ trước đến nay nàng chỉ búi tóc sơ sài, ngược lại như vậy có thể làm cho Tiết Hàn Vân chạm đến từng sợi tóc tinh tế mềm mại của nàng, hẳn chỉ thấy cảm xúc mềm như tơ, hiếm khi nàng có bộ dáng nhỏ ngoan ngoãn nhu thuận ở bên cạnh hẳn như lúc này, cho nên tâm tình của hẳn rất tốt.

Ngày thứ ba sau khi Trầm Kỳ Diệp hẹn hò cùng với Tư Mã Sách, Tiết Hàn Vân bị triệu vào Cẩm trung lâm Vũ Lâm Ky.

Triều đại này nghi thức tuyển chọn người nắm giữ chức vị thủ vệ trong Vũ Lâm Quân như sau: có một số là chọn từ 6 quận, 3 khu vực ngoại ô của lương dân, mặt khác cũng có con cháu của một số người tông quân đã chết trận, còn có chọn từ hậu duệ của những người chinh chiến có công, hoặc là chọn từ con cháu nhà quan lại người ta, trước tiên ở trước mặt Hoàng đế lẫn lộn để được nhớ mặt, có lợi cho con đường làm quan sau này.

Tiết Hàn Vân được triệu vào, bởi vì hẳn là hậu nhân duy nhất còn sót lại sau khi cả nhà họ Tiết đều tuân quốc[2] trong chiến tranh, quả thật hết lòng trung thành, một ngày họ Liễu Hậu lo lắng nhắc tới hẳn, lúc này Thánh thượng mới nhớ tới đứa trẻ mồ côi của Tiết gia, bởi vậy mới triệu hẳn đến.

Nghe nói cùng thời gian tiến vào Cẩm trung Vũ Lâm Quân, ngoại trừ Thước Phi là tuổi quá nhỏ, đáng người rất thấp bé, còn Tạ Hoàng chết sống cũng không chịu tiến vào Cẩm trung khi bị triệu vào, còn lại các sư huynh khác đều vào Cẩm quân.

Vũ Lâm Ky của triều đại này đều là những binh sĩ thiếu niên, đáng về đường đường chính chính, tiên y nộ mã[3], thần thái phấn chấn, đi theo hộ giá, là một cảnh đẹp trong kinh thành.

Liễu Minh Nguyệt lại đến La gia tập võ, giáo trường nhỏ đã trống rỗng, ngay cả La Thụy Đình cũng ỉu rù hơn không ít, cho dù nhìn thấy Tạ Hoàng, cũng không còn hưng hăng nữa.

Tạ Hoàng nhân cơ hội này, mỗi ngày lấy cơ học võ, luôn vây quanh Liễu Minh Nguyệt không ngừng chuyển động.

Mặc dù Liễu Minh Nguyệt biết hẳn là người vô lễ lỗ mãng, nhưng có một số việc vừa vặn cần phải lấy thông tin từ trong miệng hẳn, cho nên đối với hẳn cũng bày ra vẻ mặt ôn hòa.

Thông qua miệng của Tạ Hoàng, Liễu Minh Nguyệt mới biết được, Thái tử Tư Mã Sách chung tình, không chỉ với một mình Trầm Kỳ Diệp, mà còn với không ít các quý nữ con nhà quan lại khác.

“Vậy Thái tử phi và nhóm quý nhân khác ở Đông cung chẳng lẽ không có ý kiến gì sao?”

Tạ Hoàng đối với việc này rất tức giận bất bình: **“Mỗi người đều nói biểu ca hiền lành khiêm tốn, lan truyền ta là kẻ phong lưu, nào biết đâu rằng biểu ca bắt cả nhiều tay chứ? Không nói tới vị Trầm tỷ tỷ kia của tỷ bị huynh ấy mê muội đến đánh mất hồn phách, mà ngay cả muội muội của Tần Mẫn Nhiên – Tần Ngọc Cẩn cũng mê muội vì biểu ca, còn có... Tất cả đều chờ mong Thái tử biểu ca sẽ đón các nàng tiến cung đó.”**

Liễu Minh Nguyệt nhất thời có loại cảm giác được người cảnh tỉnh.

Ngay cả khi hồn nhiên si tình, lấy thật lòng đối đãi người ta, Thái tử điện hạ lợi dụng tất nhiên cũng là một người si tình. Nhưng người si tình này bây giờ không phải là nàng nữa, mà là Trầm Kỳ Diệp. Nay nàng mới hiểu được, hóa ra... Lòng của Thái tử điện hạ, sớm đã chia cho không biết bao nhiêu cánh hoa, si và không si, thật và không thật, chỉ sợ chính bản thân hẳn cũng không hiểu rõ.

Tạ Hoàng nhắc tới đám quý nữ quan lại này, có một số là người có bậc trưởng bối trong nhà nắm giữ chức vụ trọng yếu trong triều đình, có vài người là gia tộc trăm anh thế phiệt, tóm lại đều là bối cảnh gia đình không sang cũng quý.

Nghĩ đến một mảnh si tình của Trầm Kỳ Diệp, nàng lại cảm thấy vui sướng, Thiên Đạo luân hồi, quả thế sao?

Tạ Hoàng thấy nàng cứ hỏi thăm chuyện của Thái tử, nói ra mấy chuyện này vốn dĩ là muốn đánh tan ý niệm trong đầu nàng. Tư Mã Sách đáng về xuất chúng, lại có địa vị cao, trên người luôn chứa một loại ngạo khí bề ngễ của người đứng trên cao, làm cho thiếu nữ xuân tâm này mải, là một chuyện hiển nhiên. Chẳng qua tiêu sư tỷ hồn nhiên rực rỡ, hẳn thấy nàng là một nữ hài tử có tâm hồn rất thanh thuần và trong sáng, tuổi vẫn còn quá nhỏ, hẳn thực sự không muốn nàng vào Đông cung, sau đó trong những tháng ngày ở nội viện tranh thủ tình cảm, khoe sắc giữa đám thiếp thất mà đánh mất bản tâm[4], diện mạo trở nên kinh khủng.

Từ nhỏ hẳn đã ra vào cung đình, nhìn quen các loại sống chết tranh sủng, ác đấu không ngừng ở hậu cung của cậu Hoàng đế, giờ phút này lập tức len lén kể một ít bí mật được giấu kín ở hậu cung cho nàng nghe, thấy đã dọa cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Minh Nguyệt tái nhợt, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng rốt cuộc vẫn vỗ vỗ bờ vai của nàng, an ủi: **“Tiêu sư tỷ đừng lo lắng, dù sao tỷ cũng không tiến cung làm phi, sợ cái gì?”** Trong lòng hạ quyết tâm, cho dù Thái tử điện hạ thường xuyên khen ngợi tiêu sư tỷ có đáng điệu thập phần thơ ngây đáng yêu, nhưng đánh chết cũng không thể để cho hai người bọn họ lại có cơ hội gặp mặt thêm lần nữa.

Hẳn nào biết đâu rằng, Liễu Minh Nguyệt nghe mấy chuyện ác đấu như vậy, hồi tưởng lại những chuyện ngày đó ở trong cung đã gặp phải, 10 năm ở kiếp trước quả thực gió yên biển lặng, ngay cả tảng đá ngầm ba mặt che giấu ở bên cạnh nàng nhiều năm, về sau là đoạt mạng nàng, nàng cũng chưa từng nhìn rõ, cuối cùng mơ mơ hồ hồ bỏ mạng... Đó là nơi có cái dạng gì, kiếp này nàng đã quá khắc sâu ấn tượng, đâu chịu lại giẫm lên vết xe đổ đó nữa chứ?

Thấy Tạ Hoàng thiết tình thực lòng lo lắng vì nàng, nàng liền nặn ra một nụ cười gượng ép: **“Tiểu sư đệ nghĩ đi đâu vậy? Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ tiến cung, ta chỉ là lo lắng cho Trầm tỷ tỷ mà thôi.”**

Liễu Minh Nguyệt và Trầm Kỳ Diệp giao hảo bao lâu nay, Tạ Hoàng cũng có nghe qua. Nghe thấy nàng nói như vậy, cũng yên lòng, báo cho nàng biết: **“Cho dù tỷ và Trầm tiểu thư có giao hảo, nhưng nay nàng ta đã có quan hệ thân mật với Thái tử biểu ca, tỷ cũng không được đem những lời mà ta đã nói về kể cho nàng ta nghe đâu nhé! Miễn cho nàng ta mang oán hận trong lòng, vạn nhất về sau nàng ta vào Đông cung... Lại ngồi ở địa vị cao, sẽ tìm người tính sổ, đến lúc đó tỷ làm sao đối đáp?”**

Tuy rằng đại đa số thời điểm người này chỉ biết trêu ghẹo người khác, làm người lại có chút lỗ mãng, nhưng ngược lại lòng dạ thật đúng là không xấu.

Lúc này Liễu Minh Nguyệt mới phát hiện được.

Chú thích:

[1]: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

[2]: chết vì nước, hy sinh vì Tổ quốc.

[3]: quần áo hoa lệ, cưỡi ngựa hùng dũng.

[4]: chủ định, ý muốn ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trùng dương[1]

Từ khi Tiết Hàn Vân chính thức có chức vụ về sau, Liễu Minh Nguyệt ngoại trừ lần đi với hắn đến Ngụy viên cũng không có gặp được hắn nhiều giống như trước đây nữa, nhưng cứ năm ba ngày thì lại nhận được không ít điểm tâm đặc sắc, đồ ăn vặt linh tinh trong kinh do Liên Sinh mang tới. Đây đều là những thứ mà Tiết Hàn Vân sau khi hết phiên trực, trên đường về nhà mua cho nàng.

Vũ Lâm Quân là một trong số những chức vụ hàng đầu đại diện cho cả nước, còn một bộ phận khác đại diện cho bộ mặt của Hoàng đế, đó là hậu cung, nơi có không ít các phi tử xinh đẹp, ngay cả các đại thần cũng thấy rất mỉa mai.

Tiết Hàn Vân sau khi gia nhập Vũ Lâm Quân, thay đổi lớn nhất đó chính là bỗng nhiên trở nên cởi mở, dường như có chút sống phóng túng hơn hẳn, mỗi lần mua về thứ gì đó, đều là những thứ thức ăn ngon, các loại đồ chơi linh tinh cũng rất thú vị. Có đôi khi là một vài loại mứt hoa quả khô, hoặc là lá sen gói thịt, hoặc những thứ khác, có đôi khi lại mua một đôi hoa tai leng keng rất tinh xảo của cửa hàng bạc, hoặc là một chiếc trâm nho nhỏ để cài trên đầu... Mỗi một lần đều có thể khiến cho Liễu Minh Nguyệt cười rộ lên.

Hiện tại nàng xem Tiết Hàn Vân không khác gì là thân huynh trưởng, chỉ cảm thấy hắn đau mình như vậy, trong lòng rất là vui mừng, cũng nhờ Liên Sinh chuyên đạt lòng biết ơn đến hắn, vốn dĩ nói là: **“... Nay Hàn Vân ca ca đã học được cách khiến nữ tử trở nên vui vẻ, tương lai cưới tần tử, tất nhiên cũng có thể khiến tần tử vui vẻ!”**

Liên Sinh: **“...”** Chẳng lẽ Đại tiểu thư đây là đang ngượng ngùng biểu đạt tình cảm vui sướng của tiểu thư đến cho thiếu gia sao?

Có thể thấy rằng đôi khi dùng từ ngữ biểu đạt không đúng ý quả thật có khả năng khiến cho người nghe hiểu lầm.

Tiết Hàn Vân nghe nói như thế, vẫn chưa nói thêm gì, chỉ là hai ngày kế tiếp lại không mua thêm gì mang về nhà cả, nhưng ba bốn ngày sau, chắc là ngứa tay, sau khi kết thúc công việc ở Vũ Lâm Quân về là lúc, đi ngang qua cửa hàng bán thức ăn, ngửi được mùi thơm ngọt của điểm tâm trong đó, nhớ tới Liên Sinh từng nói rằng sau khi Liễu Minh Nguyệt ăn qua vài lần điểm tâm hắn mua, vô cùng thích và đặc biệt chú ý đối với mùi vị của bánh táo đỏ gạo nếp nhất, vì vậy hắn không nhịn được mà cất bước tiến vào cửa hàng bán thức ăn...

Thu nhập của Vũ Lâm Quân cũng không tệ lắm, thừa sức mua cho nàng mấy thứ đồ ăn vặt, trang sức nhỏ linh tinh.

Chẳng qua lần này sau khi mua bánh táo đỏ gạo nếp về nhà, Tiết Hàn Vân muốn tự mình đưa sang cho nàng, còn chưa tiến vào sân viện của Liễu Minh Nguyệt, thì đã nghe được tiếng nói cười của nam nam nữ nữ. Hắn đẩy cửa viện ra, thì thấy ở trong viện là Tạ Hoàng giống như con khỉ ngồi trên bàn đu dây nhàn nhã đang đưa, Thước Phi và La Thụy Đình đang tranh chấp cái gì đó, còn Liễu Minh Nguyệt thì nhìn xung quanh Tạ Hoàng cười nhạo: **“Tiểu sư đệ không phải đệ đó chứ, không phải là đệ thích chơi đùa với nữ tử nhất hay sao? Chắc là công chúa sinh nhằm giờ tốt của đệ rồi thì phải?”**

Chẳng qua chỉ không đến La gia một khoảng thời gian, mà độ thân thiết của hai người này tăng lên nhiều như vậy rồi sao, Tiết Hàn Vân mang theo gương mặt u ám đầy lạnh lùng bước vào Đông khóa viện, Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy hắn tới, cười đứng dậy chạy ra nghênh đón: **“Hàn Vân ca ca về rồi**

ư?”

Ngồi bên cạnh nàng là La Thụy Đình, mấy ngày nay nàng ta mong nhớ ngày đêm, mấy lần mượn cớ đến phủ Tướng quốc để chơi đùa cùng Liễu Minh Nguyệt, chờ mong có thể được nhìn thấy Tiết Hàn Vân một lần, nào biết nhiều lần hụt hẫng, hôm nay không biết gặp phải vận may gì, thế nhưng để cho nàng ta đựng phài.

La Thụy Đình đỏ mặt đứng lên, so với thái độ nháy nhót ở La phủ, đoan trang như thế này ở phủ Tướng quốc quả thực là thay đổi thành một người khác.

“Tiết sư huynh ——” đồng thời cảm thấy, Liễu Minh Nguyệt cười tươi như hoa trực tiếp lôi kéo Tiết Hàn Vân đi vào là thập phần chướng mắt.

Liễu Minh Nguyệt bị nàng ta hung hăng dùng ánh mắt từng xèo mười bảy mười tám lần, thầm nghĩ: La sư tỷ lại muốn bùng nổ à? Trước khi nàng ta còn chưa phát tác, nàng đã vội vàng hỏi Tiết Hàn Vân: **“Hàn Vân ca ca, trùng dương[1] lần này huynh có phải làm việc không? Nếu huynh không có phiên trực, hay là chúng ta kêu tất cả các sư huynh đệ cùng ra ngoài đạp thanh được không?”**

Nghe Tạ Hoàng nói trùng dương lần này Tư Mã Sách cũng sẽ ra cung, Trầm Kỳ Diệp nơi đó đã truyền đến tin tức, cũng muốn ra ngoài dạo chơi, kiếp trước Liễu Minh Nguyệt vẫn luôn bị nhốt nơi thâm cung, có cảm giác bị cầm tù 10 năm, nay tuy rằng cứ cách 1 ngày lại đến La gia học võ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể thoải mái bằng so với xuất môn đạp thanh lên núi du ngoạn.

Nhân dịp trùng cửu, đương nhiên là phải chơi đùa thật vui vẻ một phen.

La Thụy Đình nín thở ngưng thần, mới nghe được Tiết Hàn Vân nói một câu:

“... Đến lúc đó nếu không có phiên trực, sẽ dẫn muội đi.”

Đôi mắt Liễu Minh Nguyệt cong cong, ý cười trong suốt.

La Thụy Đình càng thấy chướng mắt hơn, dứt khoát sớm cáo từ.

Tạ Hoàng và Thước Phi cũng đi cùng nàng ta, hướng hồ Tiết sư huynh cứ lâu lâu lại ném cho bọn họ một ánh mắt đe dọa cảnh cáo, bởi vậy bọn họ cũng dứt khoát rời đi cùng với La Thụy Đình.

Liễu Minh Nguyệt lại một lần nữa sâu sắc nhận thấy: Hàn Vân ca ca thật sự là vị vua tề ngất vô địch nhất trên đời, chỉ cần nơi nào có hắn, dù thế nào cũng có thể đánh tan được tiếng nói cười sôi nổi, thật là một cảm giác cực kỳ quý dị. Cũng may nàng đã quen với bộ dáng lãnh tính như vậy của hắn, hơn nữa có đôi khi nàng cảm thấy, kỳ thật đối với nàng, vẻ mặt của hắn dường như luôn nhu hòa hơn rất nhiều so với những người khác.

Không biết có phải là ảo giác hay không, loại cảm giác này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng.

Hôm trùng dương[1], Thánh thượng vẫn không ra khỏi cung, chỉ ở trong cung dự tiệc rượu với nương nương các cung, sau đó là đến thần tử được hưu mộc[2], may mà Tiết Hàn Vân và các sư huynh của La gia đều không có phiên trực, đợi đến khi mọi người tề tụ đông đủ đi về hướng núi Phụng Minh ở ngoại ô kinh thành, đoàn người ở ngoài đã là một mảnh mênh mông cuộn cuộn.

Hôm nay Liễu Hậu cũng nhàn rồi, lại bị Liễu Minh Nguyệt kéo ra ngoài giải sầu, ra khỏi cửa thành thì nhìn thấy sáu bảy chiếc xe ngựa, đoàn xe ngựa kia cũng không dừng lại, thế nhưng điểm dừng đầu tiên lại chính là thư trai của Đại nho đương triều – Lâm Thanh Gia.

Đúng lúc chỗ này khắp nơi đều là hoa cúc nở rộ, mùi thơm xông vào mũi, đợi đến khi Liễu Hậu bị Liễu Minh Nguyệt đẩy từ trên xe ngựa xuống dưới, thì lập tức bắt gặp La lão tướng quân cũng bước ra từ trong xe ngựa của La phủ. Hai người gặp nhau, không khỏi cười to.

Đều là bị bọn nhỏ lôi đi, nhưng thời tiết cuối thu mát mẻ, trước mắt lại có cảnh đẹp vui mắt, hiếm có khi được thanh nhàn như vậy, tâm tình của hai người cũng rất tốt. Lâm Thanh Gia nghe thấy hai người đại giá quang lâm, ném việc luyện chữ đang làm một nửa qua một bên rồi đi ra ngoài, tiếp đó căn dặn thư đồng đem rượu hoa cúc đã được phong kín ở trong hầm ra đãi khách.

Mọi người ở lại biệt viện của Lâm gia thường hoa ngắm cảnh một lúc, Tiết Hàn Vân liền chỉ huy chúng thiếu niên đi theo thư đồng vào hầm lấy rượu, ồn ào cướp đoạt lẫn nhau một hồi, đem toàn bộ rượu hoa cúc của Lâm Thanh Gia tích góp bao lâu nay tranh giành đến không còn gì, tiếp đó nửa lời nửa ép Lâm Thanh Gia lên xe ngựa, trong tiếng kháng nghị của ông, chúng thiếu niên cười ngựa cười to mà đi.

Liễu Minh Nguyệt đã sớm trèo lên xe ngựa ngồi cùng La Thụy Đình. Lâm Thanh Gia thì bị lôi lên xe ngựa ngồi cùng Liễu Hậu, nghe tiếng ồn ào nhón nháo nói cười của nhóm thiếu niên lang mười mấy tuổi đầu ở bên ngoài, châm chọc Liễu Hậu: **“Liễu huynh, huynh tìm cho ta hạt giống tốt thật đấy, chắc là giặc cướp chuyển thể, chỉ một khoảng thời gian ngắn, chẳng những cướp người, còn thưởng rượu...”** Đau lòng không thôi nha, rượu hoa cúc kia, chỉ khi nào có khách nhân đến thăm thì mới lấy ra một ít để đãi khách, còn lại hơn phân nửa là do ông tích góp giữ gìn rất lâu, chỉ dám uống một mình thôi đấy.

Nghiệt đồ này!

Hai người năm đó cùng đỗ Tiến sĩ, chỉ là Liễu Hậu một mực luôn cúi chôn quan trường, còn Lâm Thanh Gia thì không thích các quy tắc ở đó, cuối cùng dốt lòng học hành, trở thành Đệ nhất Đại nho. Cho dù ông chưa làm quan bao giờ, nhưng đã vài thập niên trôi qua, môn sinh dưới trướng có mặt ở khắp triều đình và dân gian, dạy dỗ không ít đệ tử tốt, ông trở thành vị Đại nho đương triều, danh vọng cực kỳ cao.

Nhưng hai người vẫn giữ được giao tình sâu đậm, bởi vậy Liễu Hậu mới có thể đưa Tiết Hàn Vân tới chỗ của ông.

Liễu Hậu chỉ biết mỉm cười, giả bộ sầu khổ thở dài: ***“Lâm hiền đệ, chẳng phải đã từng nghe qua, không thể phân biệt được đâu là binh lính và kẻ cướp. Ái đồ của đệ xuất thân từ nhà binh nghiệp, hướng tới việc nổi loạn nhiều, nếu bây giờ là thưở ban đầu khai quốc nói không chừng nó sẽ là Sơn đại vương lập nghiệp đó.”***

Lâm Thanh Gia hồi hận không thôi: ***“Một lần sơ sẩy, thật sự là dẫn sói vào nhà a!”***

Đoàn xe đi tới chân núi Phụng Minh, nhưng không phải đi theo con đường dẫn lên núi, mà là đi về hướng một nơi rất yên tĩnh.

Đi được nửa khắc[3], thiếu niên cỡi ngựa dẫn đường phía trước rốt cục cũng ngừng lại, mọi người xuống xe ngựa, mới phát hiện phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp. Hóa ra đây chính là một khe núi dưới chân núi Phụng Minh, tuy đang là mùa thu, nhưng cây cỏ dưới chân vẫn xanh biếc mát mẻ, xa xa sông biếc như lụa, non xanh nước biếc, phong cảnh tuyệt đẹp. Xuống xe ngựa, giẫm xuống chỉ cảm thấy lòng bàn chân xốp như chiên, các thiếu nữ nhất thời lưu lo ríu rít, cười đùa nhón nhào.

Hôm nay đến đây, ngoại trừ một đám đồ tôn của La lão tướng quân, còn có muội muội của Dung Khánh, ôn nhu thanh lịch – Dung Tuệ, tỷ tỷ của Thước Phi, khéo léo linh lung nhưng tính cách hoạt bát – Thước Nghiên, cặp song sinh muội muội của Hạ Thiệu Tư – Hạ Đại Xuyên, Hạ Đại Thiên.

Tỷ tỷ Hạ Đại Xuyên tính tình ôn nhu trầm tĩnh, muội muội Hạ Đại Thiên tính tình lại nóng nảy như lửa.

Hơn nữa còn có La Thụy Đình e sợ thiên hạ không loạn, một đám nữ hài tử đều là con nhà võ, tài thiện xạ của Dung Tuệ vô cùng tốt và chính xác, tỷ tỷ của Thước Phi lại thông thạo sử dụng trường thương, cặp sinh đôi của Hạ gia cũng là người luyện võ, cho dù là thoát nhìn tính tình ôn nhu trầm tĩnh, vẫn có phẩm cách kiên nghị, chỉ có Liễu Minh Nguyệt là tính trẻ con một đoàn, thân thủ kém cỏi nhất, là người nhập môn học võ trẻ nhất trong đám, lại là nữ nhi con nhà văn, ngoại trừ La Thụy Đình, các nữ tử còn lại đều là lần đầu tiên gặp mặt.

May mà nàng tự nhiên hào phóng, tâm địa ngay thẳng, rất khác so với nữ tử nhà quan văn thường có tâm tư quanh co lòng vòng, đều dựa theo thân phận đích thứ gia thế để chia nhóm tụ hội, nàng cũng không giống với dạng quý nữ tham gia du ngoạn ở ngoài.

Nữ nhi quan văn ra ngoài dạo chơi, thấy hoa cỏ cây cối gì đều thích ngâm thơ đối câu, nhìn thấy đình đài lầu các thế nào cũng phô bày kỹ năng chốn khuê phòng một lần, ví dụ như cảm kỳ thi họa, hoặc là âm thầm bàn tán xem trang phục và đạo cụ của ai là xuất chúng nhất, hoặc là các vấn đề liên quan đến quần áo trang sức... Mấy thứ này, tuy rằng Liễu Minh Nguyệt cũng từng tham dự, nhưng trước sau vẫn cảm thấy không có bao nhiêu hứng thú.

Nàng học thơ học vẽ, cũng chỉ vì thanh thoi dưỡng thần, học đàn là vì để mình cảm thấy vui sướng, đến cuối cùng ngược lại trầm luân thành lợi thế để câu dẫn ánh mắt của người khác, thực sự là đi quá xa so với ý muốn lúc đầu.

La Thụy Đình là người không thể ngồi yên một chỗ, sớm đã cùng Dung Tuệ và Dung Khánh đi vào rừng săn thú, Thước Nghiên và cặp sinh đôi của Hạ gia thì lấy điều ra chơi, lôi kéo Liễu Minh Nguyệt chạy đi thả điều, nào biết đâu Hạ Huệ từ trong đám nha hoàn đi tới xe ngựa ôm đến một con điều rất lớn hình mỹ nhân, giống như hiến vật quý mà dâng cho nàng.

Thước Nghiên hoan hô một tiếng, bỏ lại con điều hình bướm của mình, cặp sinh đôi cũng bỏ lại điều của mình, ba người đồng loạt hướng tới con điều mỹ nhân của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt mở to hai mắt nhìn: ***“Đây... Hạ Huệ, người cư nhiên dám cất giấu điều hử?”*** Thèm nhỏ dãi nha.

Hạ Huệ hé miệng cười trộm: ***“Lương tháng của nô tỳ quá ít, mua không nổi con điều tốt như vậy. Đây là Vân thiếu gia sớm đã chuẩn bị tốt thay cho tiểu thư đây.”***

“Nha đầu kia, có phải người đang chê ta phát tiền tiêu vật hàng tháng quá ít hay không?” Trong lòng Liễu Minh Nguyệt nhất thời như được uống mật vậy, vui sướng không thể biểu đạt bằng lời, miệng lại trêu ghẹo Hạ Huệ, ánh mắt vụng trộm xem xét khắp nơi, trong lòng chợt dạ, sợ bị La Thụy Đình bắt gặp, nàng ta sẽ lại bùng nổ, nhưng may mắn hôm nay nàng ta và Dung Tuệ đã đi săn thú, nàng cũng tránh khỏi một trận tai nạn.

Ánh mắt nàng như vậy, không hẹn mà giao nhau với ánh mắt mang theo ý cười của Tiết Hàn Vân, gặp khẩu hình của đối phương nhả ra 2 chữ, nàng cân nhắc suy nghĩ kỹ lại một hồi, hóa ra hắn nói là ***“Ngu ngốc!”*** Lại đưa mắt ý bảo nàng chú ý đến kết cục của con điều mỹ nhân kia.

Nhưng nhìn vào mặt mũi của con điều mỹ nhân này, hôm nay tâm tình nàng rất vui sướng, tạm thời không so đo với Tiết Hàn Vân.

Con điều mỹ nhân này được đặt làm riêng, đuôi điều nhẹ nhàng tung bay theo gió, giờ phút này đang bị Thước Nghiên và cặp sinh đôi Hạ gia lôi kéo chạy ở phía trước, lờ lờ kéo kéo, chạy lấy đà rồi lại chạy lấy đà, hoàn toàn xem nhẹ tâm tình của vị chủ nhân đích thực là nàng đây.

Quả nhiên nàng không phải ngu ngốc thì là cái gì?

Chuyện chơi đùa tốt như vậy cũng có thể bị người đoạt trước.

Không biết là chủ ý của ai, thay La lão tướng quân, Liễu tướng, và Lâm Đại nho chuẩn bị sẵn cần câu, giỏ cá, kèm với đầu lạp[4] và một ít mồi câu linh tinh, ba người mỗi người cách nhau 7 – 8 bước chân, ngồi quay mặt ra hướng bờ sông, đồng loạt đội trên đầu đầu lạp giống nhau, và tri kỷ thay, ở dưới chân nhỏ bên cạnh xiêm áo của bọn họ, mỗi người đều có thêm một bầu rượu, cũng không biết là đang câu cá hay là đang uống rượu ngắm cảnh, loại thích ý nhàn nhã như vậy, đối với Liễu Hậu mà nói, là cơ hội cực kỳ hiếm có.

Đội đến khi nhóm hạ nhân chuẩn bị nổi và bếp xong rồi, nhóm nha hoàn mới đưa tới điểm tâm, trà nóng đã được pha chế tốt, La lão tướng quân còn

chưa câu được một con cá nào, Liễu tướng gia thì câu được 3 con cá, mà bí thảm nhất chính là Lâm đại nho... vì uống quá nhiều rượu hoa cúc, cho nên ông cầm đầu xuống mặt sông, được gã sai vặt và hai huynh đệ La gia liều mạng vớt lên bờ, ném vào trong xe ngựa, thay đổi quần áo, ông bị đông lạnh đến hàm răng va vào nhau kêu lập cập, nhưng sống chết cũng không chịu trở về, nhất quyết phải chờ ăn cho được cá nướng, thịt nướng.

Liễu tướng giận quá không biết nói ông cái gì mới đúng, **“Lâm hiền đệ, trước mặt đệ tử của đệ, cũng phải chú ý một chút chứ, đừng bày ra thái độ sâu rượu tham ăn như thế, mạng là của đệ đó!”**

“Ấn xong thịt nướng ta còn muốn lên núi nữa kìa, lửa hết rượu của ta, còn muốn đóng gói ta quăng về phủ hả?”

Nhóm nha hoàn đành phải pha trà gừng bùng vào cho ông uống trừ lạnh.

Ông ngồi trên đệm êm trong xe ngựa, thấy thoải mái cho nên không chịu xuống nữa.

Không bao lâu sau, huynh muội Dung gia và La Thụy Đình đi săn thỏ trở về. Huynh đệ La gia lôi kéo thêm Tiết Hàn Vân đi qua, mấy người lột da mổ bụng, đem tới dòng suối rửa thật sạch sẽ rồi lấy gia vị ra ướp, giờ phút này ngay cả số thịt đã được ướp sẵn từ tối hôm qua cũng được đem ra đặt trên lửa nướng chín, Liễu Minh Nguyệt lặng lẽ nuốt nước miếng.

Loại chuyện này... Hai kiếp làm người trước nay nàng chưa từng tham gia bao giờ.

Kiếp trước nàng không quan tâm đến Tiết Hàn Vân, không ai dẫn nàng đi dã ngoại chơi đùa, về sau lại vào thâm cung, vốn dĩ không có những ngày tháng tự do tự tại như thế. Kiếp này nàng cải thiện quan hệ với Tiết Hàn Vân, mới có loại cơ hội này.

Thật sự cảm tạ ông trời!

Nhưng mà, có lẽ nàng đã cảm tạ quá sớm, bởi vì trong hoàn cảnh an bình tuyệt đẹp như thế, rất nhanh, từ xa xa có một đoàn ngựa xe chạy tới, hướng về chỗ này.

Đoàn ngựa xe đó càng ngày càng tới gần, Liễu Minh Nguyệt mới phát hiện, vì sao thân ảnh ở xa xa kia nhìn rất quen mắt như thế.

Bởi vì khi nam tử ngồi trên ngựa kia, chính là Thái tử điện hạ Tư Mã Sách, người còn lại chính là vị tiểu sư đệ mặt dày không biết xấu hổ của nàng, chẳng qua... Chiếc xe ngựa ở phía sau không phải là xe ngựa của Trầm gia, không biết là xe ngựa của vị quý nữ trẻ tuổi nào, người còn chưa tới, ở phía sau đã truyền tới âm thanh lanh lảnh của nha hoàn: **“Hán tử nhân rồi từ đầu tới, còn không mau tránh ra?!”**

Liễu Minh Nguyệt không nói gì quay đầu nhìn lại nhóm người bọn họ, các tỷ muội chơi đùa chạy nhảy như nha đầu thôn dã, các vị thiếu gia thì đều động thủ làm việc, ngay cả ba vị lão gia tử có liên quan ngồi ở bờ sông... Đều hết như mấy ông lão đánh cá, làm sao có khí phái như nhà quan lại người ta.

Chả trách bị người xem thường!

Chú thích:

[1]: Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương.

[2]: Tắm gội: Tục lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ bây giờ cũng gọi là hưu mộc.

[3]: một khắc = 15 phút.

[4]: nón, mũ rộng vành.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp lại

Nhìn thấy Liễu tướng, La lão tướng quân cùng Lâm đại nho, Tư Mã Sách và Tạ Hoảng nhảy xuống ngựa.

Mọi người tiến lên chào hỏi lẫn nhau, Tư Mã Sách đâu chịu nhận lễ, sớm đã đỡ La lão tướng quân đứng dậy, lại mời Liễu tướng và Lâm Thanh Gia cùng đứng lên.

“Hai vị sư phó thật là hăng hái, nhân dịp nhân hạ vụng trộm xuất môn đạp thanh.”

Tư Mã Sách làm Thái tử là lúc, thanh danh tốt đẹp khiêm tốn hiểu lễ đã sớm lan truyền rất xa, tất cả mọi người đều ca tụng hắn, nói rằng Thái tử điện hạ chiêu hiền đãi sĩ, tương lai nhất định là Đệ nhất minh quân.

Liễu Minh Nguyệt nghe thấy hân xưng hô như vậy, nhủ mảy. Đối với việc trong triều nàng không hiểu rõ lắm, giờ phút này nghe Tư Mã Sách kêu hai vị sư phó, không khỏi mờ mịt, vụng trộm kéo tay áo Tiết Hàn Vân cầu giải thích nghi hoặc.

“Thái tử gọi hai người nào là sư phó vậy?”

Tiết Hàn Vân nói nhỏ bên tai nàng: **“Đương nhiên là bá phụ và Lâm tiên sinh rồi. Nay bá phụ đã kiêm chức Thái phó của Thái tử, đầu năm mới vừa nhậm chức, Thái tử đối với bá phụ rất là cung kính. Về phần Lâm tiên sinh, những lúc nhàn hạ, có đôi khi Thái tử cũng sẽ đi đến thư trai của người để thỉnh giáo học vấn.”** Khi nói những chuyện này, ngữ khí của hắn có vẻ rất phấn khởi: **“Thái tử nhất định có thể trở thành Đế nhất minh quân!”**

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt nhất thời mây đen kéo đến che phủ mặt trời: mới nửa ngày Tư Mã Sách đã trở thành đồ đệ trên danh nghĩa của phụ thân rồi ư? Điem chết người là, bộ dáng sùng bái và khẩu khí ủng hộ của Hàn Vân ca ca thế này là xảy ra chuyện gì vậy hả?

Nhiều thế hệ của Tiết gia đều là trung quân ái quốc, huynh ấy... Chẳng lẽ trong lòng huynh ấy đã nguyện trung thành tôn sùng Tư Mã Sách là minh chủ? Ca ca à, huynh xác định huynh không nhìn lầm người đó chứ?

Liễu Hậu từng nhậm chức Thái phó Thái tử, Tiết Hàn Vân và Tư Mã Sách đã sớm quen biết, và lại còn hơi có duyên, sao kiếp trước nàng không có chút ấn tượng nào vậy nhỉ?

Trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nàng cũng phải bỏ qua. Không thể không thừa nhận, kiếp trước nàng thật sự là một người rất thất bại, chưa bao giờ từng tìm hiểu đến biến cố phong vân trong triều, chức vụ của phụ thân, Hàn Vân ca ca một đường dốc sức làm việc, đối với tình trạng thật sự mà hai người bọn họ phải đối mặt ở thế giới bên ngoài nàng hoàn toàn không biết gì cả, cũng bởi phụ thân và Hàn Vân ca ca đã tỉ mỉ tạo ra một cuộc sống thoải mái trong chiếc lồng son cho nàng, nàng không khác gì với con chim hoàng oanh, quan trọng nhất là: nàng còn cảm thấy cuộc sống đó rất hạnh phúc, hoàn toàn không có một chút lo lắng nào cả.

Trong cuộc sống yên ổn mà ý thức được phải làm thế nào để đối mặt với những ngày gian khổ nguy nan, ở trong lòng nàng hoàn toàn không có những thứ đó.

Chờ đến lúc Thái tử cất tiếng nói muốn đi du ngoạn cùng với nhóm bọn họ, toàn bộ người ở đây ngoại trừ Liễu Minh Nguyệt là không tình nguyện, còn có một Ôn Thanh Dung từ lúc bước xuống xe ngựa đến giờ đều tỏ ra vô cùng bất mãn, tất cả những người còn lại thì đều thấy rất vui mừng.

Từ khi nhìn thấy Ôn Thanh Dung bước xuống xe ngựa, Liễu Minh Nguyệt liền cảm thấy đặc biệt có thể lý giải được sự ngang ngược của tì nữ lúc này là từ đâu mà đến.

Ôn Thanh Dung này chính là chất nữ ruột của Ôn hoàng hậu, là nữ nhi của Quốc cữu Ôn Thế Hữu.

Ôn quốc cữu có một đồng lớn con thứ, nhưng chính thể sinh ra thì chỉ có hai nhi tử một nữ nhi, và cũng chỉ có vị cô nương này là từ nhỏ vẫn luôn ở trong cung bầu bạn với Ôn hoàng hậu, có tình cảm rất sâu đậm với Thái tử, có thể xem như thanh mai trúc mã.

Bên ngoài lưu truyền, trước đây lúc lập Thái tử phi, nếu không phải vì Ôn Thanh Dung tuổi còn nhỏ, thì đã để cho ả đảm đương chức vị Thái tử phi đương triều. Ôn hoàng hậu ước chừng đã sớm có tâm tư này, từ nhỏ đã đem Ôn Thanh Dung tiến cung mà nuôi dưỡng, ả là chất nữ ruột của Hoàng hậu, là biểu muội ruột của Hoàng đế tương lai, tất cả mọi người đều phải kiêng kỵ ả 3 phần, liền dưỡng ả thành tính tình không xem người nào để vào mắt thế này. Cũng giống như một vị công chúa được nuông chiều, khiến cho ả nở mày nở mặt.

Kiếp trước sau khi Liễu Minh Nguyệt nhập cung từng nghe nói, Ôn Thanh Dung từ nhỏ đã hết lòng cảm mến Tư Mã Sách. Kiếp trước, tuy rằng cuối cùng Ôn Thanh Dung cũng gả cho Tư Mã Sách, đáng tiếc ả làm người ngang ngược ác độc, không thể khiến Tư Mã Sách yêu thích. Sau đó Ôn hoàng hậu lại ốm chết, Tư Mã Sách đối đãi với ả lại càng lãnh đạm. Chẳng qua dù sao thì ả cũng là biểu muội ruột của Tư Mã Sách, đãi ngộ phẩm cấp đều còn ở đó, làm an lòng của họ hàng bên ngoại, cho nên có thể tưởng tượng được cuộc sống của hắn ở trong cung có bao nhiêu khó khăn.

Liễu Minh Nguyệt vạn lần cũng không ngờ rằng hôm nay có thể ở nơi đây gặp được Ôn Thanh Dung. Tính toán theo thời gian, tháng ba sang năm sau khi Ôn Thanh Dung đủ tuổi cập kê, sẽ tiến vào Đông cung. Hiện giờ nàng chỉ muốn trở về Liễu phủ, lẽ ra bây giờ Tư Mã Sách trưng cử đập thanh, hẳn là nên cùng với Trầm Kỳ Diệp vụng trộm ra ngoài du ngoạn mới phải chứ? Sao có thể cùng với Ôn Thanh Dung đi đến đây?

Tạ Hoàng sớm đã nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, bị kích động nhìn nàng chào hỏi: **“Tiểu sư tỷ ——”** thoáng nhìn thấy ánh mắt không tốt của La Thụy Đình, nghĩ đến sau này vẫn phải quay lại La gia học võ, vạn nhất ở giáo trường lại bị vị đại sư tỷ đây bắt đi chém giết tay đôi thì phiền phức lắm, bởi vậy hắn vội vàng vui vẻ chạy lên nịnh bợ: **“Đại sư tỷ ——”**

Rước lấy một trận xem thường của La Thụy Đình!

Rõ ràng là La Thụy Đình và Liễu Minh Nguyệt đứng quá gần, nhưng trong mắt của Tạ Hoàng thì địa vị của La Thụy Đình thấp hơn rất nhiều so với Liễu Minh Nguyệt. Cho nên hắn mới nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt đầu tiên.

La Thụy Đình cảm thấy rất ghen ghét.

Chẳng qua lần này xuất môn đập thanh, ghen ghét ngoại trừ nàng ta, còn có một người nữa, chính là Ôn Thanh Dung.

Vốn dĩ lần này ả đang chờ mong cùng với Thái tử diện hạ chỉ đơn độc hai người đi du ngoạn, kết quả người đến đón ả ngoại trừ Tư Mã Sách, thế nhưng còn có một Tạ Tiểu Lang kẻ ăn chơi này.

Chuyện này cũng thôi đi, à đều nhin.

Dù sao Tạ Hoàng cũng thường ra vào cung cấm, hai người cũng coi như quen biết từ nhỏ. Huống hồ Hoàng đế yêu thương công chúa Chiêu Dương, cho nên đối với Tạ Tiểu Lang cũng rất dịu dàng và yêu mến không thôi. Ngay cả cô cô Ôn hoàng hậu của ả, cũng rất khách khí đối với công chúa Chiêu Dương.

Bọn họ nói đi đến chân núi Phưong Minh này du ngoạn một chút, à nghĩ, cho dù bọn họ không dẫn ả leo núi đi chẳng nữa, thì tìm một nơi non xanh nước biếc dạo chơi một chút cũng được, chỉ cần ở cùng một chỗ với biểu ca, thì ả đã cảm thấy thỏa mãn rồi, ai biết đâu. . . Tìm tới tìm lui, cuối cùng thế nhưng lại thành ra bộ dáng như thế này.

Một đám thiếu niên thiếu nữ dẫn theo 3 lão nhân gia ra bên ngoài du ngoạn, chen chúc cùng một chỗ tranh nhau nướng cá, nướng thịt thỏ để ăn.

Thiếu niên lang còn chưa tính, nhưng một đám nữ hài tử, tất cả đều không hề biết rụt rè đứng ở bên cạnh đồng lửa chờ thịt nướng, có người vào rừng săn thỏ, còn có người thì tranh nhau phân đùi —— nữ hài tử tranh nhau cái đùi thỏ chính là Liễu Minh Nguyệt và Thước Nghiên —— nếu để cho các quý nữ nhà cao cửa rộng trong kinh nhìn thấy cảnh này, bảo đảm sẽ kinh ngạc đến nỗi ngay cả cảm cũng rớt xuống!

Đây là người mà Thái tử biểu ca luôn miệng khen ngợi: tiểu cô nương rất đáng yêu nhà Liễu tướng đây sao?

Nếu không phải thân thể Liễu Minh Nguyệt gầy gò yếu ớt, còn mang theo chút tính trẻ con ngây ngô của thiếu nữ chưa hoàn toàn phát dục, à tất nhiên sẽ nghĩ rằng Thái tử biểu ca có suy nghĩ gì đó đối với khuê nữ nhà Liễu tướng.

Liễu Minh Nguyệt cố gắng nhớ lại loại nữ tử mà kiếp trước Tư Mã Sách yêu thích để tránh xa, hẳn chán ghét loại nữ tử như thế nào thì nàng sẽ phát triển theo chiều hướng như thế đó.

Ví dụ như hiện tại: Liễu Minh Nguyệt cảm phần đùi thỏ nướng thơm ngon, cắn vào vô cùng thô lỗ khiến ngay cả Liễu tướng cũng phải liên tiếp nhìn theo, dưới đáy lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ gần đây đầu bếp trong phủ lại lười biếng rồi à, không có hảo hảo nuôi nấng tiểu khuê nữ nhà ông, nhìn bộ dáng nhỏ ham ăn ham uống và tướng ăn thế này của con bé kia kia!

Số nữ tử còn lại thì bậc trưởng bối trong nhà đều là người trong quân đội, tướng ăn tướng uống thế nào vốn dĩ cũng không yêu cầu nghiêm khắc bao nhiêu, huống hồ đây là nơi dã ngoại, càng không cầu nệ, cũng không quản đến bộ mặt nhẵn nhụi của người ở bên cạnh Thái tử, cùng nhau cắn thịt thỏ hoặc gặm chân gà, chỉ cảm thấy vô cùng ngon miệng.

Duy chỉ có một mình Ôn Thanh Dung là ghét bỏ quay mặt sang chỗ khác, không chịu nổi khi phải làm bạn cùng với một đám người thô lỗ thế này.

Thiếp thân thị nữ Yên Nhi dùng chiếc mâm nhỏ trên xe ngựa bưng một cái chân thỏ dâng lên cho ả, bị ả đẩy ra tát mạnh một cái, quát: ***“Nha đầu đáng chết! Vẫn chưa chuẩn bị sạch sẽ cắt thành từng miếng nhỏ đã dâng lên cho ta, kêu ta ăn như thế nào hả? Người cho ta là kẻ thô lỗ hay sao?”***

Nửa bên mặt của Yên Nhi lập tức nổi lên dấu bàn tay đỏ ửng.

Mọi người đang ăn uống vui vẻ đều ngừng đầu lên nhìn chăm chú vào ả: “...”

Dung Tuệ tao nhã rời khỏi chỗ ngồi, Hạ Đại Xuyên theo sát sau đó, lời kéo vị muối muối xinh đẹp Hạ Đại Thiên không tình nguyện cũng rời khỏi chỗ ngồi.

Thước Nghiên âm ỉ tranh giành với Liễu Minh Nguyệt hơn nửa ngày, thấy nàng vẫn không thèm để ý chút nào vẫn cắm đầu vào thức ăn, lại gấp cho nàng một miếng cá nướng vàng óng ánh, bỏ vào cái chén trên tấm khăn trải bàn ở trước mặt nàng cười nói: ***“Muội muội thích ăn thì cứ ăn nhiều một chút đi, tiểu thô lỗ!”***

La Thụy Đình nhéo nhéo hai má căng phồng của nàng: ***“Còn ăn? Ăn nữa sẽ thành heo con đấy!”***

Đối với Ôn Thanh Dung nàng ta không muốn cứng đối cứng, nhưng mà lại không muốn khi không để cho Ôn Thanh Dung xem thường tiểu sư muội. Loại sinh vật mang tên tiểu sư muội này, chỉ có thể để cho mình khi dễ thì mới được, ở bên ngoài mà bị người khác xem thường. . . Hừ, thật sự là làm cho trong lòng người ta không thoải mái.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt đã trải qua cơm canh lạnh lẽo ở lãnh cung, từ đó về sau đối với lương thực phá lệ quý trọng, huống hồ hôm nay nàng muốn khiến cho Tư Mã Sách chán ghét nàng từ tận đáy lòng, tự nhiên càng muốn ăn đến thô lỗ và ngon miệng, sao lại bị những lời này của Ôn Thanh Dung làm cho chùn bước chứ?

Nàng đang ăn uống vui vẻ, trong chén đột nhiên lại được người ta gấp vào một cái chân gà vàng ươm, ***“Tiểu sư muội ăn nhiều một chút!”*** Liễu Minh Nguyệt ngừng đầu, trước mắt là gương mặt quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm của Tư Mã Sách, nhất thời một ngậm thịt thỏ bị nghẹn ở trong cổ họng nàng, khiến nàng ho khụ khụ đến kinh thiên động địa.

Ai là sư muội của người hả?

Đầu năm nay còn lưu hành việc kết thân ở khắp nơi à?

Liễu Minh Nguyệt bị phần, tức giận dâng trào từ đáy lòng, thực sự muốn bùng nổ lập tức để tiêu trừ cảm giác phiền muộn trong lòng, nàng có xúc động muốn nhào lên tính toán nợ cũ cùng với Tư Mã Sách. Đáng tiếc nàng ho đến mắt nước mắt lưng tròng, ngay cả ánh mắt hung ác kia, ở trong mắt của người khác, nhìn thấy cũng chỉ là điềm đạm đáng yêu, ngay cả Tư Mã Sách, trong đầu cũng nổ ầm một tiếng, bị bộ dáng nhỏ này của nàng trấn áp.

—— có nữ tử nhà ai được Thái tử điện hạ tự mình gấp đồ ăn cho, không phải cảm động đến hai mắt đầm lệ lưng tròng, mà là bị kinh hãi đến mức mắc nghẹn ho khan một cách kinh thiên động địa, dám lộ ra loại ánh mắt oán hận như nàng chứ?

Động vật nhỏ giương nanh múa vuốt, thật sự là đáng yêu nhất!

Trong lòng Tư Mã Sách trầm nghĩ như vậy, nhìn không được mà nương theo khoảng cách gần làm một động tác vươn tay, chính là động tác mà nhóm sư huynh đệ La gia, ngoại trừ Tiết Hàn Vân còn lại đều dẫn đo thật lâu nhưng chưa dám ra tay: vươn móng vuốt sói, sờ sờ ở trên đầu nhỏ của Liễu Minh Nguyệt...

Tiết Hàn Vân nhanh tay nhanh mắt, đưa tay vỗ lưng cho Liễu Minh Nguyệt, kéo nàng đứng dậy, một bên trách cứ: **“*Ấn có chút thịt mà cũng bị nghẹn, thật sự là đáng ghét mà!*”** Một bên cẩn thận vỗ lưng cho nàng, không tiếng động kéo nàng cách xa Tư Mã Sách phạm vi một cánh tay.

Tư Mã Sách lưu luyến thu hồi móng vuốt.

Đầu ngón tay chạm vào sợi tóc tinh tế mềm mại, giống như tơ lụa vậy. Nhưng quan trọng nhất là trên đầu nhỏ của nàng căn bản là không có trang sức châu ngọc gì cả, sờ vào đúng là rất thuận tiện.

Ôn Thanh Dung thu một màn này vào đáy mắt, gương mặt xinh đẹp tinh xảo lập tức trở nên vẩn vèo, gất gao nén nước mắt, cố gắng không nổi giận ngay tại chỗ.

Liễu Minh Nguyệt nuốt nước miếng, đã hết ho khan, trong lòng âm thầm kinh ngạc: dựa vào tính cách lúc trước của Ôn Thanh Dung, hẳn là nên lập tức nhảy dựng lên tranh chấp cùng với Tư Mã Sách mới đúng chứ nhỉ? Sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Tư Mã Sách làm ra loại hành động thân mật như vậy với mình?

Nàng tập trung toàn bộ tinh thần và sự chú ý để nghiên cứu thái độ của Tư Mã Sách và Ôn Thanh Dung, căn bản không chú ý tới dáng vẻ thân mật của mình và Tiết Hàn Vân đã rơi vào trong mắt của mọi người xung quanh, Liễu tướng mỉm cười, mời La lão tướng quân và Lâm Thanh Gia tiếp tục đi câu cá.

Bọn họ đều đã là những cụ già lớn tuổi, cần gì phải chú ý tới những lời không hay của tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng chứ.

La lão tướng quân vừa đi vừa nói thầm: **“*Vốn dĩ... Ta nhìn trúng tên tiểu tử Hàn Vân kia lớn lên không tệ... Nha đầu Thụy Đình nhà ta rất xứng đôi với tiểu tử này nha...*”**

Liễu Hậu cười bình tĩnh: **“*Loại chuyện này vẫn nên thuận theo tự nhiên thôi, chắc là lão tướng quân cũng không hy vọng bọn chúng kết thành một đôi phu thê trẻ bất hòa phải không?*”** Gần quan được ban lộc, hưởng hồ Nguyệt Nhi nhà ông không có gì là không tốt, chỗ nào cũng đáng yêu ngoan ngoãn... Trừ khi ánh mắt của Tiết Hàn Vân có vấn đề.

—— chất nữ La gia, thoát nhìn đúng là có hơi “Đôn hậu ngay thẳng” một chút.

Nhưng đối với một người làm việc công như ông mà nói, những phẩm chất đó đều bị bác bỏ.

Chẳng qua ông rất hồn nhiên không phát giác trên người khuê nữ nhà ông cũng có mấy tật xấu như thế này, bởi vì trong mắt của trưởng bối đưa nhỏ nhà mình luôn là tốt nhất.

Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, những nữ hài tử bên ngoài muốn kết thân cùng với Tiết Hàn Vân, ông liền cảm thấy mọi mặt đều không ổn, chỉ cảm thấy cho dù thế nào cũng đều không xứng đôi, thật hổ hèn với cha mẹ của Tiết Hàn Vân, nhưng quay đầu nhìn lại khuê nữ nhà mình, ông lại cảm thấy cho dù thế nào con bé cũng đều nhu thuận đáng yêu khiến người ta thích... Tiệm nghĩ nhất vẫn là Tiết Hàn Vân nha!

Thật sự là tự mâu thuẫn mà.

Lâm Thanh Gia lẻ loi một mình, không vợ không con, đối với loại chuyện này hoàn toàn không có kinh nghiệm, chỉ cười hớ hớ nói: **“*Cưới vợ vẫn nên chọn người hợp ý, cuộc sống sau này mới có thể mỹ mãn.*”** Lập tức bị La lão gia từ tâm tình đang bất mãn trách móc: **“*Người cẩn thận đừng uống nhiều rượu nữa, quay đầu lại lại té xuống sông bây giờ...*”**

Đại nho đương triều miệng lưỡi khéo léo linh hoạt, tài hùng biện thao thao bất tuyệt Lâm Thanh Gia bị một lão tướng quân vô cùng quê mùa đi ra từ quân đội làm cho bị nghẹn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tiểu định[1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời nói của La lão tướng quân đã nhắc nhở Liễu Hậu, làm cho trong lòng ông nhất thời dâng lên cảm giác nguy cơ tới.

Ngoại trừ gia thế hơi yếu một chút ra, bất kể nhìn về phương diện nào, Tiết Hàn Vân đều là người có đủ điều kiện để được chọn làm tiểu tể[2]. Thiếu niên này là tự tay ông nuôi dưỡng nên người, văn võ song toàn, tính tình phẩm hạnh đều quen thuộc, quan trọng nhất là từ khi bước vào cửa Liễu gia, đối đãi với Liễu Minh Nguyệt khoan dung ôn hòa, tướng mạo lại khiến người yêu thương.

Huống chi La lão tướng quân còn vì chất nữ La Thụy Đình mà ngóng trông hy vọng tự tiến cử với ông rằng: **“Thật ra thì, hai đứa tôn tử của nhà ta cũng không tệ, người để Hàn Vân làm cháu rể cho lão nhân ta, hai đứa tôn tử nhà ta người cứ tùy ý lựa chọn, thế nào?”**

Cũng không phải bán củ cải ven đường, hề không có thì lại đổi thành cái trắng!

Liễu tướng hết ý kiến.

Đôi mắt của La lão tướng quân như hóa nhãn kim tinh, tâm tư của chất nữ như thế nào, ông vừa nhìn là biết ngay. Huống hồ tính tình của con bé rất bướng bỉnh, nếu không để cho con bé được toại nguyện, chỉ sợ toàn bộ La gia đều không được an bình.

Lúc ấy, Liễu Hậu đã trả lời như thế nào?

Sau khi ông về nhà lại nặng nề suy nghĩ thêm lần nữa.

“Lão gia tử, ngài xem Hàn Vân là đồ đặc à, có thể tặng tới tặng lui hay sao? Thăng bé là người đã có nơi có chốn, ngài đừng đánh chủ ý lên nó nữa!”

Nếu gã khuê nữ ra ngoài, con bé phải ở lại trong nhà người ta, hiếu kính cha mẹ chồng, hầu hạ tướng công, vạn nhất gặp phải tiểu cô khó đối phó... Nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất vẫn nên gả cho Tiết Hàn Vân đi thôi, sau khi thành thân cũng không phải chuyển ra ngoài, sinh thêm mấy tiểu hài tử cùng nhau hầu hạ dưới gối... Cuộc sống lúc tuổi già thật là mỹ mãn.

Liễu tướng có thói quen sát phạt quyết đoán, đêm đó lập tức kêu Tiết Hàn Vân đến thư phòng của ông.

“Hàn Vân à, trước mắt ta thấy con đã mười bảy tuổi, không biết lúc trước nhà con đã từng nói qua chuyện đính ước hôn nhân cho con hay chưa?”

Trên mặt Tiết Hàn Vân hiện lên vẻ nghi hoặc, nhưng cũng lắc đầu: **“Con chưa nghe nói qua bao giờ.”**

“Nay con đã mười bảy tuổi đầu, cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc phải thành gia lập nghiệp, con thấy chất nữ của La lão tướng quân thế nào?” Có thói quen sử dụng thủ đoạn chính trị, Liễu tướng bắt đầu câu chuyện một cách vòng vèo nhưng rốt cục vẫn quay trở lại chủ đề chính.

Quả thật, cho tới lúc này ông mới phát hiện, nếu gã khuê nữ của mình đến nhà khác... Chỉ sợ con bé không thể nào đảm nhiệm được vai trò của một người con dâu, chẳng qua nếu đem con bé so sánh với La Thụy Đình, vậy tính tình cũng có thể xem như một chín một mười.

Tiết Hàn Vân chưa từng đấu đá ở chốn quan trường đối với vị bá phụ đã dưỡng dục và đốc lòng dạy dỗ hấn lớn lên này, cho tới bây giờ chỉ có kính nể và vâng lời, nhưng khi nghe ông nói như thế vẫn mang theo vẻ mặt khiếp sợ, nếu như Liên Sinh cũng ở đây, nhất định sẽ lý giải rằng: chắc chắn thiếu gia đang suy nghĩ xem hôm nay cùng với tiểu thư La gia ra bên ngoài đạp thanh có chỗ nào không quy củ? Chẳng lẽ bị tướng gia bắt được nhục điểm sao?

“Liễu bá bá... Con...”

Liễu Hậu trầm ngâm: Đây là ý gì? Chẳng lẽ tên tiểu tử này quả thực có tình ý với tiểu cô nương La gia ư? Hay là bây giờ nó sẽ nói dối mình?

Người làm việc công có uy tín nổi tiếng xưa nay như ông dù cho có đối mặt với bộ mặt âm trầm của Hoàng đế cũng chưa bao giờ biết sợ hãi là gì, nhưng nay khi nhìn bộ mặt hoảng hốt lo sợ của thiếu niên này một lát lại làm ông nghĩ đến mười mấy nguyên do —— chuyện quốc gia đại sự cho dù khó giải quyết đến đâu cũng không thể khó bằng chuyện giải quyết vấn đề chung thân đại sự của nữ nhi nhà ông.

“Hôm nay La lão tướng quân mở lời muốn kết thông gia với ta, ngài ấy muốn gả tiểu nha đầu nhà ngài ấy cho con, ý của con như thế nào?” Liễu Hậu ép sát từng bước, quả thật muốn nhìn một chút xem Tiết Hàn Vân sẽ phản ứng ra sao.

Về mặt Tiết Hàn Vân ủy khuất, bùm một tiếng quỳ xuống, mím chặt môi, hốc mắt căng lên, cuối cùng đập đầu thật mạnh: **“Bá bá, tiểu chất chưa bao giờ nghĩ sẽ thành thân cùng La sư muội...”**

Hắn đập đầu, bởi vậy không thể nhìn thấy sự vui mừng trên mặt của Liễu Hậu, hắn dùng một loại thanh âm gần giống như mộng du mà cúi đầu thì thào nói: **“Con vẫn muốn trông chừng Nguyệt Nhi, sẽ trông chừng muội ấy cho đến khi tóc bạc... Tương lai, con muốn đầu quân ra chiến trường! Bá bá, con không muốn thành thân, không muốn hại người khác... Xin người đừng nhận lời kết thông gia thay con!”**

Đây không phải là nằm mơ sao?

Những lời này, hần vẫn cất giấu ở trong lòng, chưa bao giờ thổ lộ cùng với bất kì người nào. Ngay cả gã sai vặt theo bên cạnh nhiều năm – Liên Sinh, cũng chẳng qua là từ những dấu vết nhỏ nhất mà xâu chuỗi lại, âm thầm suy đoán một hai.

Vốn dĩ Liễu Hậu chỉ muốn lừa hần ga hỏi một trận, nào biết thiếu niên này đối với ông không hề giữ lại chút tâm tư nào, đem toàn bộ những lời từ tận đáy lòng đều lời ra nói hết, loại tình huống trên chiến trường thế này, ông quả thực chưa từng lo lắng tới, nhưng nghe thiếu niên nói như vậy, làm ông lộ vẻ xúc động.

“Đưa ngọc bội trên người con cho ta rồi quay về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Tiết Hàn Vân nghĩ rằng sau khi nó xong mấy câu đó, không chừng có thể đổi lấy một trận đòn, nhưng hần nhớ tới năm ấy lúc bản thân vừa mới nhặt về một cái mạng sau khi chạy thoát từ trong kiếp nạn lớn thành phá gia vong[3], kinh hoàng chưa bình tĩnh lại được, đã bị Liễu Hậu nắm tay dắt vào cổng lớn Liễu gia, nghênh đón hần là một vị tiểu cô nương phấn điều mây ngải, sáng rỡ như ngọc minh châu.

Thiếu niên được sinh ra và lớn lên ở biên quan, chỉ quen nhìn thấy những cô nương có màu da xanh đen không được hồng nhuận và khuôn mặt thê lương, chưa bao giờ từng nghĩ tới có một ngày có thể nhìn thấy một tiểu cô nương trong sáng hồn nhiên hết như ngọc lưu ly trong suốt thế kia.

Hần yên lặng tháo xuống tiểu khóa ngọc tùy thân, vật duy nhất hần mang từ biên quan đến đây, từ sinh ra chưa bao giờ rời khỏi người hần, giao cho Tướng quốc đại nhân.

Ngày thứ hai sau khi ăn điểm tâm xong, ở trước mặt Tiết Hàn Vân, Tướng quốc đại nhân đem vật ấy đưa cho Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt cầm tiểu khóa ngọc xanh biếc sáng bóng trong tay, tán thưởng không thôi: **“Tiểu khóa ngọc này thật là đẹp, A Đa, ở đâu mà người có vậy?”** Chẳng lẽ tối hôm qua trong nhà lại có khách tới ư?

Mỗi lần trong nhà có khách tới, các môn sinh dưới trướng của Tướng quốc đại nhân thế nào cũng đưa tới một hai món đồ chơi linh tinh cho Liễu Minh Nguyệt chơi, nàng có một hân một cái rương đặc biệt dùng để cất giữ những món đồ chơi kỳ quái này.

Tướng quốc đại nhân mặt không đổi sắc: ***“Đây là bùa hộ mệnh, về sau con nhớ phải luôn mang theo bên người, vạn lần cũng không thể đánh mất.”***

Liên Sinh đứng phía sau Tiết Hàn Vân dùng sức xoa xoa hai mắt: rõ ràng... Rõ ràng đây chính là ngọc bội tùy thân của thiếu gia kia mà? Lão gia à, ngài cũng quá khi dễ người... Sau đó, trong đầu Liên Sinh hậu tri hậu giác[4] xuất hiện một suy nghĩ cực kỳ bất khả tư nghị[5].

Hắn vội vàng nhìn Tiết Hàn Vân, thì bất gặp vị thiếu niên ngày thường trong trẻo nhưng lạnh lùng tuy rằng vẫn bình tĩnh ngồi yên như lúc ban đầu, nhưng hai lỗ tai trắng nõn dần dần phồng hồng, sống lưng rất thẳng tắp, gần giống như cứng ngắc.

Nếu hắn có thể đứng ở trước mặt Tiết Hàn Vân, tất nhiên có thể nhìn thấy biểu tình vui sướng quần bách của thiếu niên rồi.

Đáng tiếc Liễu Minh Nguyệt căn bản không hề biết đến lai lịch của chiếc tiểu khóa ngọc này, nàng chỉ cho rằng nó là bùa hộ mệnh mà A Đa đã tự tay chọn cho mình, vô cùng cao hứng kêu Hạ Huệ giúp nàng đeo lên trên cổ, tiếp đó nhét vào áo trong.

Lỗ tai của Tiết Hàn Vân càng đỏ hơn... Ngay tối hôm qua, tiểu khóa ngọc này vẫn được hắn đeo ở bên người, thậm chí xúc cảm ôn nhuận của khóa ngọc vẫn còn lẩn quẩn trong đầu hắn, hắn chưa từng quên...

Sau khi Tướng quốc đại nhân chuyển giao chiếc khóa ngọc cho Liễu Minh Nguyệt, lại lấy ra một khối điển ngọc cực phẩm hình đồng tử đánh trống, đưa vào tay Tiết Hàn Vân.

“Mỗi đứa một món, dù gì thì vì phụ cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia.”

Tiết Hàn Vân cung kính nhận lấy, kêu Liên Sinh đeo lên giúp hấn. Hấn nghe hiểu được hai chữ “Vi phụ” kia, Liễu Minh Nguyệt mặc dù cũng nghe thấy, nhưng chả thấy có vấn đề gì.

Liên Sinh cảm thấy, bản thân hình như đã mơ hồ đoán được ngụ ý trong chuyện này rồi.

Ngược lại với Tiết Hàn Vân từ khi mất đi chiếc tiểu khóa ngọc hai tai đã nhiễm hồng, Liên Sinh cảm thấy, Đại tiểu thư thật là có chút ngốc nghếch.

Ngay cả Tướng quốc đại nhân cũng quá trẻ con đi, làm tiểu định[1]... Chẳng qua nhà gái lại không biết gì cả...

Liễu Minh Nguyệt đúng là không biết gì cả.

Khóa ngọc này là lúc Tiết Hàn Vân ba tuổi, Tiết phu nhân đã cố ý mua lại từ trong tay thương nhân ở biên quan, sau khi khắc xong, lại mời cao tăng khai đạo, vì Tiết Hàn Vân cầu bình an. Từ khi cả nhà tuần quốc[6], vật này xem như là vật kỷ niệm cuối cùng của Tiết Hàn Vân, hấn luôn mang ở bên người, ngoại trừ Liên Sinh biết, Tướng quốc đại nhân biết, cả Liễu gia và người ở bên ngoài cũng không ai biết hấn còn có một vật kỷ niệm như vậy.

Hôm nay Tiết Hàn Vân đến phiên nghỉ, cũng không cần tiến cung, hấn tự mình hộ tống Liễu Minh Nguyệt đến La gia học võ, một đường ngồi trên xe ngựa chỉ nhìn Liễu Minh Nguyệt mỉm cười, cười không ngừng đến mức tóc gáy trên người Liễu Minh Nguyệt đồng loạt dựng thẳng lên.

Hàn Vân ca ca thân thiết quý dị như vậy thật sự là rất dọa người a! Chỉ vì nhận được một khối ngọc bội như vậy thôi mà đã vui vẻ thành bộ dáng thế này à?

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy rất khó hiểu!

Đến giáo trường nhỏ, không ngờ hai huynh đệ La gia cũng có ở đây, thấy Tiết Hàn Vân tươi cười như vậy gió xuân quét vào mặt, bọn họ cũng cảm thấy hết sức kinh dị, **“Tiết sư đệ, đệ không sinh bệnh đó chứ?”**

Ý cười trên khóe môi Tiết Hàn Vân dần dần nhiều hơn, nhưng vẫn lắc đầu không nói.

La Hành Chi hung hăng tặng một quyền trên bả vai hắn: **“Chẳng lẽ thắng quan? Phát tài? Hay là muốn cưới vợ hả?”** Câu cuối cùng thành công hấp dẫn ánh mắt La Thụy Đình quét tới, vô cùng sắc bén, dọa cho La Hành Chi liên tục xua tay, **“Tiết sư đệ, nhất định là đệ không cưới vợ đâu nhỉ? Sao đệ có thể thành thân phải không?”** Người muốn thành thân với người khác vậy muội tử của ta phải làm sao đây?

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ: La sư huynh, huynh nói đúng, Hàn Vân ca ca chưa hề cưới vợ bao giờ.

—— hoàn toàn không biết chính mình đã bị Tướng quốc đại nhân gả ra ngoài mắt rồi.

Ánh mắt Tiết Hàn Vân hàm chứa ý cười nhìn lướt qua chỗ Liễu Minh Nguyệt, quay trở lại công kích bằng cách đá liên tục về phía La Hành Chi... Đại sư huynh lắm miệng này, thật sự đáng đánh đòn!

Lúc chạng vạng, La lão gia tử mượn cớ muốn đến Liễu phủ tìm Tướng gia cùng nhau uống rượu đối ẩm, chen chúc ở trên xe ngựa của Liễu Minh Nguyệt quay về Liễu phủ.

Cả ngày hôm nay ông nhìn thấy Tiết Hàn Vân tinh thần không yên, thường xuyên len lén liếc mắt nhìn Liễu Minh Nguyệt, trong lòng ông bỗng nhiên có loại dự cảm không lành, dứt khoát buổi tối đi tìm Liễu tướng, sớm quyết định việc kết thân giữa chất nữ nhà ông và tên tiểu tử này thì tốt hơn.

Liễu Hậu tiếp khách ở đại sảnh, nghe La lão tướng quân nói muốn ông mời bà mới đến La gia cầu thân thay cho Tiết Hàn Vân, Tướng quốc đại nhân tiên hạ thủ vi cường không hề áy náy chút nào hồi đáp: **“Lão gia tử, thật là không phải! Tối hôm qua sau khi ta suy trước nghĩ sau, vẫn cảm thấy sợ là đêm dài lắm mộng, nên đã sớm để cho hai hài tử nhà ta tiểu định[1] mất rồi.”**

La lão gia tử trợn mắt há hốc mồm siết chặt nắm tay muốn vung quyền, nhưng lại cảm thấy thân thể của Tướng quốc đại nhân thật sự là không chịu nổi một chiêu hung ác như vậy, chỉ đành phải bắt đầu dĩ hòa vi quý. Dù sao ông vẫn cảm thấy, Liễu tướng tuyệt đối là cố ý! Ngày hôm qua ông vừa nói muốn gả chất nữ cho Tiết Hàn Vân, sáng nay Liễu tướng lại giúp Tiết Hàn Vân và ái nữ trong nhà làm tiểu định[1]... Rõ ràng là quá khi dễ người mà!

“Tiểu tử Hàn Vân kia đồng ý sao?” La lão tướng quân vẫn chưa từ bỏ ý định, nhớ tới tính tình của chất nữ nhà mình, ông chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

Liễu tướng dứt khoát sai người cho gọi Tiết Hàn Vân đến, để La lão gia tử tự mình hỏi, kết quả... Ông lại càng thêm thất vọng.

Thiếu niên vốn kiêu kỳ hôm nay vẫn lì lợm mà ý nhiều như cũ: **“Con sẽ đợi cho đến khi Nguyệt Nhi cập kê.”** Phong tục ở Đại Khai, nữ tử sau khi cập kê thì có thể thành thân. Sau đó rất áy náy nói tiếp: **“Lão gia tử, từ trước cho đến nay con chỉ xem La sư muội là thân muội tử!”** Huynh muội thành thân đó là loạn luân!

Ngày đó, La lão gia tử sống chết cũng không chịu quay trở về phủ Tướng quân, ông dứt khoát ở lại phòng khách của phủ Tướng quốc, sai người chạy đến ngoại ô kinh thành, nhanh chóng trước giờ đóng cửa thành, bắt trời Lâm Thanh Gia mang tới đây.

Người đến ‘mời’ Lâm Thanh Gia chính là cận vệ bên cạnh ông, là một binh lính dưới trướng mà La Hành Chi mang ra từ quân đội, kỷ luật nghiêm minh, đối với La lão gia tử rất trung thành và tận tâm, nhận mệnh lệnh đến thư trai ô ngoại ô trời người, cũng không quản người bị bắt trời là loại người nào, chỉ biết hoàn toàn kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Lâm lão tiên sinh đáng thương liên tục gặp phải chuyện binh lính cướp đoạt giống hệt thổ phi, không biết gần đây ông đã phạm phải chuyện gì, hoặc là đắc tội với nhà quyền quý nào mà tai họa cứ liên tục ập xuống bất ngờ, trăm mối không thể giải. Sau khi bị ‘áp giải’ đến, nghe La lão gia tử khiêu nại xong, lúc này ông mới bắt đầu âm ỉ: **“Ngài nói Hàn Vân và nha đầu Liễu gia đã tiểu định[1] rồi? Chỉ vì chuyện đính thân của hai đứa nhỏ này mà ngài sai hộ vệ trời ta lại giải đến đây đó hả?”**

Ánh mắt La lão gia tử trốn tránh: **“Khụ... Thật ra thì ta chỉ muốn mời người đến uống rượu...”** Vốn đang muốn mời Lâm lão tiên sinh đến để chủ trì công đạo, xem có thể khuyên Liễu tướng hồi hôn hay không. Kết quả nhóm hộ vệ nhà ông không có đầu óc, đắc tội với Lâm tiên sinh... Chẳng qua là ông có thói quen hạ lệnh bắt trời người khác... Hoàn toàn là do bệnh nghề nghiệp khi còn ở quân đội quấy phá.

Ngay lúc Lâm tiên sinh nổi giận dùng dưng chất vấn La lão gia tử, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói: **“Cái gì gọi là Hàn Vân và nha đầu Liễu gia đã tiểu định[1] rồi?”**

Liễu Minh Nguyệt từ ngoài cửa đại sảnh chậm rãi tiến vào từng bước một.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quyết định

Kiếp trước, Liễu Hậu từng đưa ra quyết định gả Liễu Minh Nguyệt cho Tiết Hàn Vân, khi đó nàng đã sớm có ý với Tư Mã Sách, dưới sự che giấu của Trầm Kỳ Diệp mà lén lút gặp gỡ Tư Mã Sách vài lần, việc này bị Liễu Hậu biết được, sau đó lập tức mở miệng đồng ý gả nàng cho Tiết Hàn Vân.

Kết quả đã khơi dậy sự phản kháng quyết liệt của Liễu Minh Nguyệt.

Lúc ấy, Tiết Hàn Vân cũng có mặt, khi đó nàng chính là một tiểu cô nương được nuông chiều đến hư hỏng, ở trước mặt hai người bọn họ tuyên bố lòng tình tương duyệt[1] cùng Thái tử điện hạ Tư Mã Sách, nhất định phải tiến vào Đông cung.

Không biết có phải từ khi nàng trọng sinh về sau, có nhiều chuyện đã thay đổi hay không, kiếp trước, khi Liễu Hậu một lòng muốn hai người bọn họ thành thân là lúc, nàng và Tư Mã Sách đã qua lại rất lâu, nàng cũng sắp cập kê, khi đó tuổi còn nhỏ, lại đang là lúc nùng tình mật ý[2], một lòng một dạ si mê nồng cháy, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Hai cha con bọn họ làm âm ỹ một trận rất lớn ở đại sảnh, Liễu Hậu cố ý không cho nàng tiến cung, chẳng qua ông chỉ là một lòng từ ái, nhưng sao có thể địch nổi với nữ nhi đã bị nuông chiều đến ương bướng ngang ngược cơ chứ?

Cuối cùng, Liễu Minh Nguyệt lấy cái chết ra uy hiếp, Tiết Hàn Vân chạy tới đỡ lấy Liễu Hậu sắp ngã xỉu vì quá tức giận, hần xin ông hãy bớt giận, lúc ấy nàng đã nói những gì?

Nàng cười lạnh, châm chọc Tiết Hàn Vân: **“Người cũng biết nói người là do A Đa ta nuôi lớn, cho dù không biết báo đáp ân tình ấy cũng thôi đi, sao lại dám có suy nghĩ xấu xa như vậy trong đầu hả? Cho dù ta không thể gả cho Thái tử điện hạ, gả heo gả chó cũng sẽ không gả cho người! Người chết cái tâm này đi!”**

Năm đó Tiết Hàn Vân còn lạnh lùng hơn nhiều so với bây giờ, trên mặt hần quanh năm suốt tháng không có lấy một nụ cười, cả người đôn hậu kiệm lời như một tảng băng, hễ nàng nhìn thấy là lại ghét cay ghét đắng, cố hết sức để gây sự với hần, nhưng từ đầu đến cuối, cho dù nàng nói chuyện khó nghe cỡ nào, xé ruột xé gan người ta như thế nào, cũng chưa bao giờ thấy hần nổi giận với nàng.

Những lời này cũng thế.

Nàng nhớ rất rõ, sau khi nàng nói xong câu đó, sắc mặt Tiết Hàn Vân tái nhợt, ánh mắt lạnh băng đến cực điểm, nhưng cũng chỉ chậm rãi nói: **“Minh Nguyệt, bất kể muội gả cho ai, A Đa cũng chỉ có một!”**

Nàng lúc ấy, không hề biết phân nặng nhẹ trong từng câu nói, đặc biệt là những lời mà Tiết Hàn Vân đã mất mẹ cha từ thưở nhỏ thốt ra thì nàng lại càng không muốn nghe.

Khi đó, chắc là nàng bị mỡ heo xông lên đầu, đáp trả hần, dĩ nhiên là một câu: **“Thái tử điện hạ cũng chỉ có một!”**

A Đa và Thái tử, sao có thể đánh đồng? Sao có thể chứ?

Chắc là A Đa đã nản lòng thoái chí, chỉ thờ dài một tiếng, ngã về phía sau, che mặt thờ dài: **“Thôi thôi!”**

Cha và con gái hai người tranh chấp đến đó thì lập tức có kết quả, sau khi cập kê, rốt cục nàng cũng được như nguyện bởi ở bên cạnh Tư Mã Sách.

Từ đó về sau hơn mười năm, chuyện này vẫn bị nàng chôn sâu ở trong lòng, chưa bao giờ từng nhắc tới. Cho dù nay Tiết Hàn Vân luôn đối xử rất tốt với nàng, nàng đều rất tin tưởng không nghi ngờ gì, hần đối với nàng, trân trọng tựa như huynh trưởng, mà nàng đối với hần, cũng thế.

Nhưng trái lại việc năm đó, cho dù lúc ấy nàng và Tiết Hàn Vân không hề có tình yêu nam nữ, nhưng nếu chọn hần làm trượng phu, tất nhiên rất đáng giá để phó thác chung thân cả đời cho hần.

Chỉ vài bước chân ngắn ngủi, Liễu Minh Nguyệt một đường đi vào đại sảnh, cảm xúc ủa về, chuyện cũ như ở trước mắt.

Liễu Hậu thấy Liễu Minh Nguyệt chậm rãi đi đến, còn chưa kịp mở miệng, La lão tướng quân đã tiến lên nghênh đón, tà tâm chưa chết: **“Con xem tính cách của Hành Chi ca ca và Thiện Chi ca ca vui vẻ đáng yêu có thể sánh bằng tên tiểu tử Hàn Vân này, tiểu nha đầu vừa mắt người nào đừng ngượng ngùng, nói cho lão nhân ta biết, lão nhân ta làm chủ thay con?”**

Lâm Thanh Gia đối với La lão tướng quân tràn ngập oán giận, hướng hồ Tiết Hàn Vân lại là môn sinh đặc ý nhất của ông, sao có thể để cho La lão tướng quân đạt được ý đồ chứ, vội vàng ngăn cản: **“Tiểu nha đầu đừng tin những gì mà La lão đầu nói, theo lão phu thấy, cha con định việc hôn nhân này thay con là vô cùng tốt!”**

Liễu Minh Nguyệt mỉm cười, đối với những gì hai vị lão nhân này nói mất diếc tai ngơ, chỉ đứng thẳng ở trước mặt Tiết Hàn Vân, hai tròng mắt bình tĩnh đánh giá hần, ôn nhu nói: **“Con muốn hỏi Hàn Vân ca ca một câu.”**

Dáng người Tiết Hàn Vân đứng thẳng tắp ở nơi đó, Liễu Minh Nguyệt cảm thấy hần giống như một bức tượng điêu khắc, hoặc là, giống như cây cung căng thẳng. Ở chung hòa hợp mấy ngày nay, ngay cả một biểu tình rất nhỏ của hần có đôi khi nàng cũng có thể phát hiện một hai, nếu nàng không đoán sai, chẳng lẽ giờ phút này Hàn Vân ca ca đang thấy rất khẩn trương?

Sau một lúc lâu, trong ánh mắt nhìn chăm chăm đầy căng thẳng của ba lão nhân gia, từ trong cổ họng của hắn mới phát ra một chữ: **“Được!”**

“Hàn Vân ca ca có tình ý đối với La sư tỷ hay không?”

Lần này hắn trả lời rất nhanh và kiên định: **“Không có!”**

Liễu Minh Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng còn muốn hỏi thêm một câu: Hàn Vân ca ca có ý trung nhân hay chưa, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định từ bỏ.

Chỉ cần huynh ấy không có tình ý đối với La sư tỷ, như vậy, việc hôn nhân này thứ nhất sẽ không làm nàng thấy áy náy, thứ hai cũng sẽ cho nàng có cơ hội bù lại sai lầm đã phạm phải ở kiếp trước, nàng không thể để A Đa thương tâm như vậy, quan hệ giữa cha và con gái hai người không thể có vết rạn giống như kiếp trước, nàng thế như vậy... Huynh ấy không hề phản đối, cho dù trong lòng huynh ấy có ý trung nhân đi chăng nữa, nhưng chắc là tình nghĩa ấy cũng không sâu, lâu ngày dài tháng, rồi cũng sẽ có lúc quên được.

—— từ khi nàng đi theo Tư Mã Sách, A Đa chưa bao giờ trách cứ nàng nửa câu, mà lại càng ra sức che chở nàng, ngay cả Tiết Hàn Vân bị nàng chàm chọc không chịu kết thân cũng hoàn toàn chưa từng để việc đó ở trong lòng, một năm nào đó nàng ở trong cung cấm, nhớ tới những chuyện xảy ra khi xưa, còn cảm thấy, ngay cả khi đó nàng và Tiết Hàn Vân không hề có tình yêu nam nữ, nhưng những lời nàng nói khi đó, quả thật đã làm Tiết Hàn Vân khó chịu.

Cũng may, hết thấy đều còn kịp.

Liễu Minh Nguyệt thân nhiên cười, tiến đến đứng bên cạnh Liễu Hậu, cách xa La lão tướng quân ép sát từng bước một chút, mới nói: **“Về chuyện hôn nhân, cha mẹ chỉ mệnh, mỗi chước ngôn[3], con nghe theo A Đa.”**

Nắm tay nắm chặt trong tay áo Tiết Hàn Vân chậm rãi buông ra, trên gương mặt băng sơn ngàn năm xuất hiện ý cười nhàn nhạt, trong mắt hiện lên ánh sáng ôn nhu hòa hoãn, khiến cho ánh mắt Lâm Thanh Gia trở nên mãnh liệt, trái lại La lão tướng quân, vẻ mặt không giấu được sự thất vọng, ngã ngồi ở trên ghế phía sau: **“Gần đây lão phu sẽ ở lại phủ Tướng quốc!”**

Liễu Hậu cao giọng sai người ra phía sau hoa viên lấy rượu nữ nhi hồng chôn dưới tàng cây mai lên, tiếng cười sang sảng tiếp đón khách nhân: **“Năm đó sinh Nguyệt Nhi, ta và phu nhân đã tự tay ủ vài bình nữ nhi hồng, sau này mỗi khi đổi sang một chỗ ở mới, ta đều mang theo vài bình rượu này. Hôm nay là ngày đại cát, trước lấy một vò ra mời hai vị nể thử!”** Quay đầu bắt gặp Liễu Minh Nguyệt vẫn còn ở bên cạnh mình, hoàn toàn không thấy một chút xấu hổ nào, lại than thở một tiếng: **“Khuê nữ nhà người ta khi đính thân đều là vừa then lại vừa mừng, còn tiểu khuê nữ nhà ta lại không tìm không phổi, nửa điểm ngượng ngùng cũng không có, ta biết làm sao cho phải đây?”**

Liễu Minh Nguyệt tựa đầu vào cánh tay của Liễu Hậu hờn dỗi: **“A Đa ~~”** hai mắt ướt át, hạnh phúc rơi mấy giọt lệ, chôn hai má vào trong tay áo của Liễu Hậu, thẳng đến khi lau khô dòng nước mắt vừa dâng trào nơi khóe mi, nàng mới ngẩng đầu rời khỏi tay của Liễu Hậu đi ra ngoài: **“Không nói với A Đa nữa... Nào có ai lại nói người ta như vậy?”**

Ba lão nhân gia phía sau cao giọng cười vang.

Thật tốt!

Hết thấy đều còn kịp!

Còn kịp để thấy hạnh phúc, còn kịp để bắt đầu lại!

Phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Liễu Minh Nguyệt thả chậm bước chân, nhưng không dừng lại. Tiếng bước chân kia cũng chậm rãi đi theo sau nàng, đến khi thấy nàng không phải đi về hướng Đông khóa viện, mà là đi về phía sau hoa viên, bước chân ấy vẫn đi theo như thế.

Hạ nhân đang cầm bình rượu nữ nhi hồng vừa mới đào lên đi từ sau hoa viên bung đến phía trước viện, nhìn thấy đôi tiểu uyển ương xứng lứa vừa đôi bọn họ, trên mặt mang theo sự vui vẻ mà thi lễ với hai người, sau đó mỉm cười rời đi.

Liễu Minh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng... Rốt cục nàng lại đính thân cùng với Tiết Hàn Vân, chuyện này cũng quá kỳ dị đi!

Nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới!

Nghe tiếng bước chân ở phía sau, bỗng nhiên nàng xoay người, vừa vặn chắn trước mặt Tiết Hàn Vân, phụng phịu, bày ra một tư thế tính sổ: **“Tiết Hàn Vân huynh đứng lại đó cho muội!”**

Tiếng nói rất đù khí thế, bước chân của Tiết Hàn Vân đột nhiên bị kiềm hãm, tự nhiên là đứng nghiêm ở trước mặt nàng. Vì dáng vóc hắn cao lớn, cho nên hắn cúi đầu rất kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu trước mặt, đưa mắt ý bảo: Đây là thế nào?

Nét mặt Liễu Minh Nguyệt nóng như lửa đốt, chỉ vì lúc này bóng đêm dày đặc, đã che giấu mất dáng vẻ quần bách của nàng. Bởi vì vóc người nàng thấp hơn rất nhiều so với Tiết Hàn Vân, bị hắn cúi đầu quan sát như vậy, nàng cảm thấy mình giống như bị rút hết sức lực không thể mở miệng ra được, nhưng vẫn cố chống đỡ.

“Muội hỏi huynh, sáng sớm hôm nay A Đa đưa cho muội chiếc tiểu khóa ngọc đó là xảy ra chuyện gì?” Mới vừa rồi sau khi nàng đi ra, nàng chợt hồi tưởng lại – dường như đã nghĩ ra chuyện gì đó. Chẳng lẽ —— nàng đã sớm bị A Đa bán đi rồi sao?!

Lúc này Tiết Hàn Vân mới hậu tri hậu giác[4] nhớ lại, đúng là có chuyện này. Hắn mạnh mẽ chớp mắt một cái, lập tức nói: **“Sợ rằng bá phụ và sư phụ cùng lão tướng quân bọn họ uống rượu đối ẩm suốt đêm ở đại sảnh mà không ai ngăn cản, hay là huynh đi nhìn trộm một chút xem sao nhé?!”** Sau đó nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Bình pháp có dạy: Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

La lão tướng quân cũng có đã dạy: Quân ta thể yếu, lực lượng quân địch lại mạnh mẽ, không bằng tránh đi!

Chỉ là, hắn đi được hai bước mới phát hiện ống tay áo bị níu lại rất chặt, tiểu nha đầu một bộ dáng ngang ngược đánh đá, cái cổ ngẩng rất cao, nỗ lực nhón chân lên, cố gắng để cho mình càng cao càng có thêm một chút khí thế: **“Hôm nay nếu như huynh không nói cho rõ ràng, đừng mong quay về phòng ngủ...”**

Tiết Hàn Vân bị nàng níu lấy, bỏ chạy không có kết quả, dứt khoát không thêm trốn nữa. Thật ra thì người luyện võ, năng lực và thính lực trong đêm tối đều rất mạnh mẽ, có thể cảm nhận được làn gió ở xa xa, bên gốc cây bọn người hầu đang thì thầm to nhỏ, còn ở gần bên là tiếng hô hấp dồn dập của tiểu nha đầu này, thậm chí cặp mắt trong suốt ngượng ngùng nhưng vẫn cố lớn mật níu kéo ống tay áo kia... Cũng không thể nào thoát khỏi cặp mắt của hắn.

Bộ dáng nhỏ vừa đắc ý vừa phách lối của nàng gần ngay trước mắt hắn, Tiết Hàn Vân nhất thời bị ma xui quỷ khiến, ngứa tay khó nhịn, trong lúc chưa kịp ý thức thì móng vuốt đã vươn ra, nắm lấy cái mũi trắng nõn đáng yêu của Liễu Minh Nguyệt...

Rất lâu trước đây, hắn vẫn luôn muốn làm như vậy!

Bởi vì nàng đang tức giận, hai mắt bốc hỏa, giống như một con thú nhỏ khi bị dính bẫy mà vùng vẫy, cả người tràn đầy sức sống... Bộ dáng kia, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu!

“Nếu như huynh không nói cho rõ ràng chuyện chiếc tiểu khóa ngọc kia là thế nào, muội sẽ... Muội sẽ trả lại nó cho huynh!” Liễu Minh Nguyệt ngoài cứng trong mềm, hậu tri hậu giác[4] mới phát hiện chiếc mũi nhỏ của mình bị hắn không nhẹ không nặng捏o một cái... Rõ ràng là đang tính sổ với hắn nhưng hành vi vô cùng thân thiết thế này là gì vậy trời?

Ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không hề có chút khí thế, nhất thời Liễu Minh Nguyệt ảo não muốn chết!

Tiết Hàn Vân thành thật trả lời: **“... Đây là do nương huynh nhờ người điều khắc mà thành, đã mời cao tăng khai đạo làm bùa bình an, là vật tùy thân mà huynh vẫn mang theo bên người từ nhỏ, tặng cho muội rồi không nghĩ sẽ nhận lại!”** Ngắt cái mũi nhỏ một cái, phát hiện tiểu nha đầu vẫn không phản kháng, hắn tiện tay cũng sờ luôn cái đầu nhỏ của nàng một cái, rõ ràng là một tiểu nha đầu tính khí nóng nảy, nhưng mái tóc lại hết sức ngoài ý muốn mềm mại như tơ, tuyệt đối không giống với bản tính ngang ngược hung dữ của nàng.

Trong đầu Liễu Minh Nguyệt nổ “Ầm” một tiếng, nét mặt nóng hổi giống như phát sốt: Tên gia hỏa đáng chết này không nói cho mình biết một tiếng mà đã... hắn lại có thể... Hắn lại có thể... Đây rõ ràng là đồ vật tùy thân của hắn, hiện tại lại có thể...

Nàng cảm thấy nóng giống như bị bén lửa, vội vàng đưa tay vào áo trong kéo chiếc vòng cổ kia ra, muốn tháo xuống. Nhưng ngặt nỗi cái khóa của món trang sức này vô cùng rắn chắc, bất kể như thế nào cũng không tháo được. Ban đầu lúc đeo vào là do Hạ Huệ ở bên hỗ trợ, hôm nay trước mặt chỉ có một tên ngọc Tiết Hàn Vân này... Hai người còn dùng tư thế kỳ quái mà đứng bên nhau như vậy... **“Huynh ngốc rồi à, còn không giúp muội cởi xuống?”**

Về phần đầu đuôi của câu chuyện này... Một ngày nào đó nàng không thể tới tìm A Đa tra hỏi mười bảy mười tám lần được sao?

Tiết Hàn Vân cười đến gập cả lưng, nhìn thẳng vào ánh mắt của tiểu cô nương đang hoảng loạn quẩn bách, thản nhiên nói: **“Khóa ngọc này ban đầu đúng là đã dùng mộc uyên ương làm thành, nếu mang lên rồi đừng mong tháo xuống, chờ đến sau này... Lúc đó ta sẽ giúp muội tháo xuống.”** Lúc động phòng hoa chúc, có thể từ từ tháo ra... Tháo cả đêm cũng không sao... Tháo không được cũng không sao!

Liễu Minh Nguyệt gần như muốn khóc thét: A Đa, người chọn cho con cửa hôn nhân thế nào vậy nè?

Tiết Hàn Vân đại ngu ngốc!

Nàng vốn đang muốn tính sổ với hắn, bởi vì hai người bọn họ kết phùng tính toán lừa gạt nàng, ngay cả chung thân đại sự cũng không nói cho nàng biết một tiếng, nhưng lúc này nàng lại nhận được kết quả là: Tiết Hàn Vân cao cao tại thượng bình luận với nàng một trận; không phải bộ dáng của hắn phải khom lưng sám hối, song song đó là bị ép ký kết vô số hiệp ước mất nước mất chủ quyền, từ nay về sau sẽ làm trâu làm ngựa mặc nàng sai phái hay sao? ... Sao bây giờ lại xuất hiện loại tình huống như thế này chứ, cúi người xuống chóp mũi hắn gần như đụng tới lỗ mũi của nàng, gần đến mức nàng có thể nghe được tiếng hít thở cực lực đè nén của Hàn Vân ca ca... Còn dám ép buộc đến nàng phải đỏ mặt rớt nước mắt mà bỏ chạy...

A Đa, Hàn Vân ca ca, hai người quá khi dễ người mà!

Chú thích:

[1]: hai bên đều yêu nhau.

[2]: tình ý ngọt ngào, sâu đậm.

[3]: thời xưa việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt hay do lời nói của người mối lái. Con cái không có quyền định đoạt.

[4]: trì độn, ngu ngốc. Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tính số

Sau khi La Thụy Đình biết chuyện Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đã tiểu định[1], ở nhà tìm không được La lão tướng quân, thì trực tiếp truy sát tới phủ Tướng quốc, đi theo phía sau là hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi chầm ngời thổi gió.

Vốn dĩ, việc Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đã tiểu định[1], trước mắt vẫn còn ở trong trạng thái bí mật, chỉ có mấy người thân cận là biết mà thôi. Nhưng từ cái đêm La lão tướng quân đi theo hai người Tiết – Liễu đến Liễu phủ, đã mấy ngày không trở về nhà, mọi người La gia lập tức thấy kỳ quái.

Tính tình La Hành Chi cơ biến[2] giáo hoạt, lúc ở phiên trực đi theo Tiết Hàn Vân nói bóng nói gió hỏi tới hỏi lui cũng không được gì, ngược lại sai khiến Trương Hải – thủ hạ đắc lực của mình đi hỏi thăm gã sai vật Liên Sinh của Tiết Hàn Vân.

Liên Sinh không hề biết La lão gia từ không trở về nhà chính là vì muốn tránh né La Thụy Đình, hấn cho rằng đúng như lão nhân gia ông nói, là luyện tiếu rượu ngon của Tướng phủ, bởi vậy một năm một mười đem chuyện tiểu định[1] của Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt ra kể hết, ngay cả chuyện La lão gia từ uống rượu nữ nhi hồng, lưu luyến không rời phủ Tướng quốc cũng nói ra luôn.

Tiết Hàn Vân người này ngoài lạnh trong nóng, tuy rằng La Hành Chi có ý thành toàn cho tình cảm si mê một lòng một dạ của muội tử nhà mình, nhưng nay nghe nói Tiết Hàn Vân đã đính thân cùng với tiểu sư muội, tự nhiên hấn muốn tiếp thêm một liều thuốc mạnh để La Thụy Đình tỉnh lại, không nói hai lời trở về lập tức dặm nắm thêm muối kể chuyện này lại cho La Thụy Đình biết, hơn nữa... Cục kỳ vô lương tâm đem chuyện tổ phụ bởi vì uống rượu mừng của nhà người ta mà đến nay vẫn không chịu về nhà báo cáo lại toàn bộ.

La Thụy Đình tràn ngập bi phẫn, truy sát đến phủ Tướng quốc, nhưng nàng ta không đến Tây Khóa viện tìm Tiết Hàn Vân gây phiền phức, mà là bắt lấy một hạ nhân của Liễu gia hỏi cho rõ ràng chỗ ở của khách nhân, sau đó đánh thẳng tới chỗ đó tìm La lão tướng quân tính sổ!

Rõ ràng lần trước khi ông cháu hai người trò chuyện, lão nhân gia ông đã ám chỉ có thể chu toàn việc này, nào biết nói thì hay nhưng lại làm cho nàng ta khi không vui mừng không công một hỏi.

Lâm Thanh Gia đang uống rượu đánh cờ cùng với La lão gia tử, bỗng nghe một giọng nữ ngọt ngào giòn vang: **“A ông ——”** Tay La lão tướng quân run lên, quân cờ trắng trong tay rơi vào bàn cờ, đảo loạn mất một ván cờ tốt đẹp, Lâm tiên sinh đang muốn giễu cợt ông, thì lại thấy được một La Thụy Đình hằm hằm chạy vào, vài bước thì đã áp sát tới, vươn tay kéo ống tay áo của La lão tướng quân.

Nếu La Thụy Đình không có kéo ống tay áo, Lâm Thanh Gia chắc chắn sẽ cho rằng nàng ta vì giận dữ mà kéo cả cổ áo của La lão tướng quân xuống để tính sổ.

“Đã mấy ngày tiểu cô nương không gặp a ông của cháu rồi, chắc là bây giờ sốt ruột nên đi tìm a ông cháu phải không?”

Lâm Thanh Gia là loại người nào chứ? Lần trước trùng cừu đập thanh, cả một đám thiếu niên thiếu nữ tụ tập cùng một chỗ, ông đã sớm nhìn ra được tâm tư của từng đứa. Tuy về mặt đồ nhi ông luôn nhân nhật, nhưng ánh mắt tiểu tổ tôn của La lão tướng quân vẫn chỉ đảo quanh trên người thằng bé...

La gia là gia đình võ tướng, dạy dỗ nữ nhi tính tình cương liệt, mà trên mặt của Tiết Hàn Vân lại không thể hiện bất cứ thái độ gì, thật ra thì thằng bé là một thiếu niên có tính tình vô cùng cố chấp, nếu hai người này tiến đến với nhau, vừa quá cường liệt lại quá lạnh lùng, thật ra thì cũng không phải là chuyện gì tốt.

Ngược lại là nữ nhi của Liễu Hậu, đứa trẻ này ông cũng biết từ nhỏ, tuy rằng ngây thơ và bị nuông chiều hơi thái quá một chút, nhưng con bé lại có tính tình mềm mại dịu dàng, càng thích hợp với Tiết Hàn Vân hơn so với nữ nhi của La gia.

Hơn nữa, ông đồng ý với việc kết thân của hai nhà Tiết – Liễu hơn.

Nay lại thấy tiểu nha đầu lỗ mãng này không chú ý cái gì mà cứ thế xông vào đây, trên mặt vô cùng thể lương và phần nộ, tóm chặt lấy La lão gia tử không chịu buông tha, ông cũng giả vờ ngây ngốc trên ghẹo vài câu, tiếp đó đập đập 2 cái ở ngang thất lung: **“Ngồi lâu rồi, có chút chịu không nổi, lão tướng quân hảo phúc khí nha, mấy ngày không về nhà đã có cháu gái tìm đến, vậy ta đi trước tạm nghỉ ngơi một lát.”** Đúng lúc ở phủ Tướng quốc có một vài cô bản[3] mà Liễu Hậu cất giấu kỹ, ông có thể nhân cơ hội này xem qua một chút.

La lão gia tử tiến Lâm tiên sinh ra cửa, nhìn trong ánh mắt tiểu tôn nữ hằm chứa ý khiển trách và mơ hồ có ánh lệ, trong lòng cười khổ, rồi lại thấy không sao cả.

Chờ đến khi Lâm Thanh Gia đi rồi, La Thụy Đình lập tức nhào đầu vào trong lòng La lão tướng quân khóc rống lên.

Từ nhỏ nàng ta được La lão gia tử nuôi dạy giống như một nam nhi, ngay cả thân mẫu của nàng ta là La đại phu nhân cũng không dám trách mắng nàng ta nặng lời.

La lão gia tử dạy nàng ta tập võ múa kiếm, đối với nàng ta cũng coi như nghiêm khắc, nhưng trong cuộc sống thật ra thì dễ dãi đối với tiểu tôn nữ này. Cả đời ông đều chinh chiến nơi sa trường, sinh ra ba đứa con đều là nhi tử, không có nữ nhi, bởi vậy đối với cháu gái kỳ thực rất là yêu thương. Mà càng yêu thương, thì lại càng muốn đem hết thầy bản lãnh của cả đời mình ra dạy cho La Thụy Đình, đó là vì lo sợ tương lai nàng ta phải gả ra ngoài, nếu như vị hôn phu không nghe lời, vậy nàng ta cũng có khả năng dùng gậy to dạy dỗ lại, dù sao —— phụ mẫu của La Thụy Đình vẫn còn tráng niên, bậc cha ông trong nhà đều có công danh, ông cũng không lo cháu gái mình không có chỗ dựa.

Lão tướng quân và Liễu tướng hai người này trong cách dạy dỗ con gái và cháu gái nhà mình, đúng là hai người cực đoan.

Một người thì cố gắng dốc hết toàn lực khiến cho cháu gái mình trở nên mạnh mẽ, kiên cường, lúc học võ nghệ tuyệt đối không được buông lơi, về sau chỉ xem như đây là dùng căn bản của cả đời mình ra mà chỉ dạy; còn một người thì dùng toàn lực che chở, bảo hộ, không muốn nữ nhi nhà mình phải chịu một chút ủy khuất nào, che gió che mưa, dưỡng thành một đóa hoa yêu kiều trong nhà ấm.

Bởi vậy, La Thụy Đình ngang tàng hoành hành, có rất ít người có khả năng chống đỡ được.

Nàng ta lăn vào trong lòng La lão gia tử, gào to khóc lớn, khiến nửa vạt áo trước ngực của La lão gia tử ướt đẫm, La lão gia tử kinh ngạc đến mức trong lòng đại loạn, âm thầm hối hận sớm biết như vậy thì ngay từ đầu nên tới Liễu gia cầu thân luôn cho rồi, chỉ cần đưa sinh lễ để tiểu nhà đầu Liễu gia trở thành cháu dâu của mình, vậy Tiết Hàn Vân chẳng phải là của La Thụy Đình rồi sao? Nay tiểu tôn nữ của ông chắc sẽ không thương tâm như vậy đúng không?

La Thiện Chi thấy Đường muội khóc lóc thương tâm, trách cứ La Hành Chi lảm nhảm, không nên đem chuyện này nói cho La Thụy Đình biết, chộc cho nàng ta chạy tới Liễu gia khóc lóc thảm thương như vậy.

La Hành Chi đáp: **“Đại ca thật sự là lòng dạ đàn bà! Tiểu muội vừa lòng Tiết sư đệ cũng không phải mới chỉ ngày một ngày hai, lúc này còn không nhân lúc Tiết sư đệ đính thân, chặt đứt ý niệm nay trong đầu con bé, sau này phải làm sao cho đúng bây giờ?”**

La Thiện Chi là Trưởng tử của nhi tử thứ 2 – La Duyên Thành của La lão tướng quân, năm đó lão đại La Duyên Quân của La gia và Đại phu nhân thành thân mấy năm cũng chưa có con, lão nhị thành thân sau nhưng lại sinh ra La Thiện Chi trước, sau đó La đại phu nhân mới có La Hành Chi.

Tuy La Thiện Chi là người của chi thứ hai, nhưng cũng là huynh trưởng, lại rất chăm sóc và yêu thương đệ muội nhà mình. La đại phu nhân ở trong phủ coi sóc việc nhà, La nhị phu nhân thì ra biên cương tùy quân, từ nhỏ La Thiện Chi đã bị đưa vào kinh thành nuôi dưỡng, bởi vậy hẳn rất thân thiết với nhóm đệ muội của Đại phòng, so với anh chị em cùng mẹ còn muốn thân hơn.

Giờ nghe La Hành Chi nói như vậy, nghĩ lại cũng thấy có lý, cho nên không khuyên thêm gì nữa, chỉ cùng với La Hành Chi hai huynh đệ khoanh tay đứng đó nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của tổ phụ, lâu lâu lại thêm dầu thêm củi cho lửa cháy to hơn.

“... Muội muội à, a ông cũng không tán thành chuyện này, muội khóc cũng vô dụng thôi...” Đây là lời của La Hành Chi không có ý tốt.

“...Muội muội, Tiết sư huynh và tiểu sư muội đã đính thân rồi... Chúng ta cũng không nên chia rẽ đúng không?” Muội khóc thì khóc nhưng khóc rồi cũng phải nhận mệnh chứ nhỉ?! La Thiện Chi nói lời thật lòng.

Hai huynh đệ này thay phiên nhau mở miệng an ủi, nhưng lại càng khiến La Thụy Đình khóc to hơn.

Mất hờ của La lão tướng quân trừng to, giận dữ: **“Hai tên tiểu tử thôi này, ở bên cạnh nói lung tung gì đó? Sao còn chưa cút ra ngoài cho ta?”** Không giúp đỡ ông khuyên cháu gái thì thôi, còn thêm dầu thêm củi nữa, đúng là không có ý tốt mà!

Hai huynh đệ La Hành Chi và La Thiện Chi trao đổi một ánh mắt trong dự liệu, La Hành Chi lùi về phía sau vài bước, sợ bị La lão gia tử bạo lực đánh trúng, sau đó mới không sợ chết nói: **“A ông nghe nhà người ta có tin vui, đến chúc mừng thôi cũng tốn hết mấy ngày rồi? Bọn cháu cũng là huynh đệ cùng với Tiết Hàn Vân một thời gian, hôm nay nếu đã đến đây, cũng thuận tiện đòi uống chén rượu mừng mới phải chứ!”**

“Cút!” La lão gia tử bắt được một vài quân cờ trên bàn cờ, cũng không quản là cờ đen hay cờ trắng, không đầu không đuôi đập tới.

Lực bắn quân cờ của ông, ngay cả khi hai người La Thiện Chi và La Hành Chi đã né được đại đa số, nhưng trên người vẫn bị trúng vài cái, đau đớn khó nhin, ai ôi gào khóc thảm thiết từ trong khách viện của Liễu gia khách bỏ chạy mất dạng.

—— loại trọng trách an ủi muội muội thất tình này, cũng thuận tiện chuyển giao cho La lão gia tử!

Động tĩnh ở khách viện lớn như vậy, đã sớm kinh động tới Liễu Minh Nguyệt.

Hôm nay Tiết Hàn Vân ở trong cung đến phiên trực, Liễu Hậu vẫn còn ở trong triều chưa về nhà, việc này lại có liên quan đến nàng, nhất thời nên quan hay là mặc kệ, khiến nàng do dự rất lâu.

Sau khi nghe được tiếng hét đầy giận dữ của La lão gia tử, hai huynh đệ của La gia cũng bỏ chạy ra ngoài, nàng chỉ phải kiên trì tiến lên, nghênh đón hai huynh đệ La gia đang chật vật chạy trốn, La Hành Chi kêu lên trước tiên: **“Tiểu sư muội, muội muốn đi tới đó để ăn quân cờ à?”**

La Thiện Chi cũng ngăn cản nàng: *“A ông đang nổi nóng, tiểu sư muội đừng nên đi đến đó làm mất mặt của người nữa.”* Mới vừa rồi bị một quân cờ của a ông đánh trúng vai trái, bây giờ hẳn cảm thấy đau nhức không thôi.

“Các sư huynh không biết làm sao lại chọc a ông tức giận, cho nên mới bị đánh. A ông rất hiểu lý lẽ, sao có thể giận chó đánh mèo lên muội chứ?” Liễu Minh Nguyệt ở La gia lâu như vậy, đối với tính tình của hai huynh đệ La gia này đã sớm hiểu rõ bảy tám phần, ngày thường cho dù bọn họ không có việc gì vẫn có thể chọc cho La lão tướng quân tức giận vài lần, huống chi nay lại xảy ra chuyện như thế này, chỉ sợ bọn họ ở bên cạnh lại làm miệng đầy mả.

La Hành Chi: “...”

La Thiện Chi: “...” Đã sớm biết tiểu sư muội không phải ngu như vậy mà...

Liễu Minh Nguyệt cười sai người dẫn hai huynh đệ bọn họ đi đến sân viện của Tiết Hàn Vân sân, sau đó phân phó hạ nhân đến phòng bếp chuẩn bị một bữa tiệc rượu, toàn bộ đều được đưa tới Tây Khóa viện, trước tiên dàn xếp ổn thỏa cho hai huynh đệ La gia, sau đó mới đi về hướng khách viện.

Chậm trễ mất một lúc lâu như vậy, La Thụy Đình đã khóc không sai biệt lắm, nhưng vẫn đang níu chặt lấy vạt áo trước của La lão tướng quân không chịu buông, toàn bộ nước mắt nước mũi đều bồi lên trên người La lão gia tử, ở trong lòng ông chất vấn: *“... Không phải a ông đã nói... Không phải a ông đã nói... Sao tiểu sư muội có thể đánh thân với Tiết sư huynh chứ? Sao lại có thể như thế?”*

La lão gia tử cười khô, nhìn nàng ta khóc lóc om sòm, cổ tình gây sự, nhưng cũng không tức giận, ông vuốt đầu của nàng ta: *“Cháu ngốc của ta, hôn sự của Tiết sư huynh cháu, làm sao a ông có thể quyết định được? Liễu tướng gia đã dưỡng dục thành bệ nhiều năm, dốc lòng bồi dưỡng nó thành tài, đã ký thác kỳ vọng này lên người nó, thì nó không có khả năng từ chối đâu. Tiểu sư muội cháu làm sao được nhiều người che chở hơn so với cháu chứ?”*

Ánh mắt của Lão gia tử gay gắt ngoài dự đoán, Liễu Hậu vì ái nữ mà có dụng ý bồi dưỡng tiểu tể, ông đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở[4], lại cảm khái Liễu Minh Nguyệt chỉ có một chỗ dựa duy nhất là Liễu Hậu, nếu không gả cho Tiết Hàn Vân, tương lai sẽ không biết thành ra bộ dạng gì?

La Thụy Đình nằm úp sấp trong lòng La lão gia tử không chịu đi ra, chẳng qua không thuận theo: *“Làm sao tiểu sư muội kém hơn cháu được? Muội ấy có điểm nào kém hơn cháu đâu? Sao lại muốn tranh chuyện này với cháu... Rõ ràng muội ấy đã nói không có tình ý gì với Tiết sư huynh kia mà... Muội ấy đã chính miệng nói với cháu như thế, sao bây giờ lại có thể đánh thân cùng với Tiết sư huynh chứ?”*

Liễu Minh Nguyệt đi đến trước cửa khách viện nghe những lời như thế, trên trán nàng yên lặng đổ mồ hôi —— chẳng lẽ chấp niệm cứ mãi tồn tại trong lòng La sư tỷ, cũng bởi vì nàng đã gia tăng lòng tự tin cho tỷ ấy hay sao?

Từ trước đến nay nàng luôn cho rằng mình là người ngu ngốc đàn độn nhất thế gian, nay La sư tỷ lại đảm nhiệm chức vụ này, bỗng nhiên trong lúc đó nàng cảm thấy sự tự tin của mình tăng lên, hóa ra không ngừng cảnh tỉnh mình sửa chữa lại những sai lầm trong kiếp trước, bản thân cũng vì vậy mà tiến bộ lên nha!

Liễu Minh Nguyệt cười khanh khách đi vào hành lễ với La lão tướng quân, sau đó nghe thấy âm thanh lời kéo của nàng, nàng cảm thấy rất khó khăn để lời được La Thụy Đình đang đem toàn bộ đầu mình vùi ở trong lòng La lão gia tử không chịu đi ra: *“La sư tỷ, lát nữa A Đa và Hàn Vân ca ca sẽ trở về, nếu để cho bọn họ nhìn thấy bộ dạng của tỷ thế này, không biết sẽ nghĩ sao đây? Không bằng đến phòng của muội rửa mặt rồi thay một bộ quần áo khác được không?”*

Chú thích:

[1]: trao vật đính ước để định hôn nhân.

[2]: tùy cơ ứng biến.

[3]: bản đơn lẻ (sách chỉ còn một bản vì bị thất lạc).

[4]: hoàn toàn rõ ràng, hiểu biết rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nạp mỹ

Cho dù La Thụy Đình không hiểu lễ tiết, nhưng ở nhà người khác đại não như vậy cũng thấy hơi ngượng ngùng, bằng lòng đi theo Liễu Minh Nguyệt vào trong khuê phòng của nàng rửa mặt chải đầu.

Vóc người Liễu Minh Nguyệt nhỏ nhắn thanh thoát, thấp hơn so với nàng ta một chút, đáng mừng là vài ngày trước đó nàng vừa may một loạt quần áo

mới rộng rãi hơn, nàng ta mặc vào cũng rất phù hợp.

La Thụy Đình hấp tấp xông đến, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không mang theo người nào, chỉ có hai vị ca ca đi theo phía sau châm ngòi thổi gió, nay nàng ta mới thấy xấu hổ, bởi bên cạnh không có ai hầu hạ.

Từ trước đến nay Hạ Huệ là nha hoàn ôn trọng, đương nhiên đã chuẩn bị tốt tất cả các vật dụng dùng để rửa mặt chải đầu, tiếp đó hầu hạ La Thụy Đình rửa mặt thay quần áo, đậm tảo Nga Mĩ[1], sau một lúc lâu ép buộc cũng xong, mới có thể ngồi xuống uống chén trà nóng do Liễu Minh Nguyệt đưa tới.

Đối với vị La sư tỷ này, thật ra thì Liễu Minh Nguyệt vẫn rất thích. Vì đã trải qua việc nhìn thấy con người nham hiểm như Trầm Kỳ Diệp, giáp mặt xưng hô tỷ muội, nhưng sau lưng lại tặng cho nàng một đao mà không hề nương tay chút nào, sau khi nàng tỉnh ngộ thì rất thích dạng nữ tử như La Thụy Đình, yêu ghét rõ ràng, vui cười tùy tâm, ngay thẳng trong sáng, có thù oán gì thì cứ giáp mặt nói rõ, khinh thường việc đâm sau lưng người khác.

Nhưng mà vì chuyện của Tiết Hàn Vân, đã nhiều ngày nàng thường xuyên thấy hổ thẹn, dù thế nào vẫn cảm thấy có lỗi với La Thụy Đình. Nhưng chuyện hôn nhân đại sự, dù sao cũng không thể bởi vì La Thụy Đình mà lại tái diễn hiềm khích giống như kiếp trước cùng với phụ thân. Huống hồ quan trọng nhất là, cho dù La Thụy Đình có si mê Tiết Hàn Vân đến thế nào, nhưng Tiết Hàn Vân lại không hề có một chút tình yêu nam nữ nào đối với La Thụy Đình, điểm này, Liễu Minh Nguyệt nàng có thể khẳng định.

“Tiểu nha đầu, có phải bây giờ trong lòng ngươi đang rất dắc ý hay không? Có phải ngươi vẫn luôn chê cười ta hay không?”

La Thụy Đình đang cầm trà nóng, lông mi thoáng rũ xuống, che khuất thần sắc cô đơn và buồn rầu trong mắt, giọng điệu đau khổ tự giễu cợt mình.

Liễu Minh Nguyệt vỗ vỗ bả vai nàng ta, cổ vũ tinh thần: ***“Sư tỷ nói gì vậy? Hàn Vân ca ca không cười tỷ, là huynh ấy không có phúc khí. Huynh ấy là người vừa chất phác vừa không thủ vị như đầu gỗ, ngoại trừ chuyện luyện chữ tập võ, không có việc gì thì chỉ biết ôm lấy quyển sách nghiên ngẫm, sao xứng để sư tỷ chờ đợi huynh ấy như vậy? Tương lai ai gả cho huynh ấy sẽ phải buồn chết...”*** Sau khi nói ra cả một tràng dài, trong giây lát nàng mới kịp phản ứng... Trong tương lai người sẽ buồn chết không phải là mình còn gì?

Nhất thời gương mặt nàng nóng lên như phát sốt.

La Thụy Đình náo thì cũng náo rồi, khóc cũng đã khóc rồi, biết mọi chuyện không thể vẫn hồi được nữa, tiếp đó lại nghe thấy Liễu Minh Nguyệt nói cả một tràng dài những lời an ủi, không khỏi “Xì” cười thành tiếng, tròn trĩnh liếc mắt nhìn nàng một cái: ***“Ai dạy ngươi nói những lời như vậy, đã được lợi còn muốn ở trước mặt ta khoe mẽ à!”*** Nàng ta khịt khịt cái mũi, thương cảm không thôi, cố gắng điều chỉnh tâm tình, rõ ràng ở trong lòng vẫn còn khúc mắc.

Liễu Minh Nguyệt hô to oan uổng, cuối cùng cũng tìm được người có thể kể hết lòng mình, lời kéo nàng ta kể khổ: ***“Tỷ tỷ, tỷ không biết đó thôi, ngay cả muội cũng mới biết chuyện này cách đây một ngày...”*** Sau đó đem toàn bộ chuyện Liễu Hậu làm thế nào để thiết kế việc tiêu diệt giữa nàng và Tiết Hàn Vân kể cho La Thụy Đình nghe, tiếp đó La lão gia tử tìm tới cửa, nàng mới biết hóa ra phía sau còn có chuyện như vậy.

Khó trách ngày đó thần sắc của Hàn Vân ca ca khi nhìn nàng trông không giống ngày thường, chẳng lẽ... Trong lòng nàng vừa động...

Bình thường nàng không để ý hấn hám, nhưng nay nghĩ kỹ lại, từ cái ngày nàng đeo chiếc tiểu khóa ngọc kia, trong thần sắc của Tiết Hàn Vân hình như có một loại tình cảm vui sướng khó giải thích, hấn đối với nàng...

Tìm Liễu Minh Nguyệt đập rộn ràng, lại liên tưởng tới kiếp trước, càng nghĩ càng cảm thấy thật bất khả tư nghị[2].

Nàng đối với Tiết Hàn Vân luôn tới tấp đến mức có thể nói là chẳng tốt đẹp gì, không lý nào hấn lại động tâm với nàng... Tất nhiên là do nàng đã suy nghĩ nhiều!

Ngồi bên cạnh La Thụy Đình, trong đầu Liễu Minh Nguyệt đột nhiên lại xuất hiện suy nghĩ như vậy, cả người trở nên đờ đẫn. Bị La Thụy Đình cầm lấy cánh tay dùng sức捏 một cái, nàng hết thảm một tiếng, mới hồi phục tinh thần lại.

“Sư tỷ muốn bóp chết muội à?”

“Ở trước mặt ta, không được nghĩ tới người khác đến xuất thần...” La Thụy Đình thấy rõ ràng là tinh thần của nàng không có ở đây, quơ quơ nắm tay uy hiếp ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt.

Đáng giận không phải là chuyện nha đầu này đã tiêu diệt với Tiết Hàn Vân, dù sao từ trước đến nay quả thật nàng ta chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Liễu Minh Nguyệt có cảm tình nam nữ với Tiết Hàn Vân... Mà tức nhất là, đứng ở trước mặt của mình mà tơ tưởng đến Tiết Hàn Vân chứ... Rất đau lòng người đó nha!

—— huống chi người ta là danh chính ngôn thuận tơ tưởng!

La Thụy Đình thấy tiểu sư muội như vậy, dù loại tư vị xông lên đầu.

Trong đám tỷ muội nàng ta quen biết chỉ có một mình Liễu Minh Nguyệt là gầy yếu mảnh mai như vậy, nhìn tới nhìn lui thế nào cũng chỉ thấy tính trẻ con ngây thơ một đoàn. Ánh mắt tiểu sư muội quá mức thuần khiết và vô tội, nếu là nữ tử nhà khác nàng ta còn có khả năng kéo qua một bên hung hăng đánh cho một trận, đáng tiếc cấp độ vũ lực của nàng ta và Liễu Minh Nguyệt chênh lệch quá lớn, cho dù có đánh một trận, người ngọc với da thịt oánh nhuần trong suốt thế này, chỉ sợ bị nàng ta đánh rồi sẽ không đứng dậy nổi...

Kết quả cuối cùng đương nhiên là đi theo một phương hướng vô cùng quý dị.

Tỷ muội hai người nhắc tới Tiết Hàn Vân thì trên mặt ai cũng đều thấy ngượng ngùng, nhưng mà thật sự lại không có biện pháp nào bởi vì việc này mà ghét cay ghét đắng đối phương, cả đôi không qua lại với nhau nữa là không được. Ngược lại, đối với đối phương đều mơ hồ có ý vui vẻ thay cho nhau, dút khoát ngồi ở một bên suy nghĩ thay cho đối phương.

La Thụy Đình ngai Liễu Minh Nguyệt là thiên kim tiểu thư của phủ Tướng quốc được nuông chiều sinh hư, thể chất gầy yếu hư nhược, thân kiều thị quý, chịu không nổi nửa điểm khổ cực, bông hoa nhỏ trong nhà ấm nên ngây ngốc ở nhà thì hơn còn mưu toan muốn đi luyện võ để mạnh mẽ làm gì không biết...

Liễu Minh Nguyệt thì ngai La Thụy Đình thô lỗ như nha đầu thôn dã, làm việc không theo một khuôn mẫu nào, đều là đệ tử do Thư sư phó đào tạo ra, sao nàng ta nửa điểm đáng về tiểu thư khuê các cũng không học được, vậy mà còn chạy đến nhà người khác khóc nhè...

Lúc đầu Hạ Huệ nhìn hai người các nàng giương cung bạt kiếm, vô cùng kinh hồn táng đảm, nào biết mới nửa ngày hai người bọn họ lại bình thường trở lại, thần sắc trên mặt càng thêm hòa hoãn, dây đàn căng cứng trong lòng Hạ Huệ cũng dần dần thả lỏng. Trước đó trong mắt La Thụy Đình tràn đầy lệ khí, nàng ta quả thực sợ vị tiểu thư con nhà võ tướng này sẽ giữ quyền đầu võ... Tiểu thư nhà nàng làm sao mà chịu nổi, chỉ sợ sẽ bị người ta đánh chết.

Nếu đơn giản chỉ bàn về công phu miệng lưỡi, hai La Thụy Đình cũng không phải đối thủ của Liễu Minh Nguyệt.

Ngược lại sau khi Hạ Huệ giúp La Thụy Đình cẩn thận trang điểm thì cho rằng, trong gương mặt anh khí của nàng ta cũng hàm chứa ý nhu hòa của nữ tử, lúc đầu La Thụy Đình bị phần quá mức, về sau lại bắt đầu thấy nhàm chán, tự mình soi gương ngắm dáng vẻ của mình, chỉ cảm thấy rất là thích bộ dáng xinh đẹp thế này, quay đầu lại thảo luận với Liễu Minh Nguyệt xem nên mặc loại trang phục nào, gắn trâm cài nào, đeo vật trang sức nào thì phù hợp, những vấn đề về phục sức, váy áo linh tinh của nữ nhân thôi không đề cập tới.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt vô cùng say mê những vấn đề này, xiêm y trang sức trong cung của nàng ở kiếp trước cũng có thể xem là đứng nhất nhì, nhắc đến việc này có đạo lý rõ ràng, không phát giác ra nàng đã đem vị Đại sư tỷ này dạy dỗ đến nỗi gặt gù như gà mổ thóc —— vừa nghe vừa gặt đầu.

Nàng càng cảm thấy La Thụy Đình như vậy rất đáng yêu, vờn móng vuốt ra xoa nhẹ mấy cái trên đầu La Thụy Đình. La Thụy Đình không đề phòng bị Liễu Minh Nguyệt nhỏ hơn mình một tuổi bất ngờ tập kích, nhưng nhìn lại thì thấy vẻ mặt nàng tràn đầy yêu thương, nàng ta chỉ cảm thấy cả người đều rụng tóc gãy, **“Tiểu nha đầu dám làm loạn trên đầu ta à!”** Sao đó nhào lên néo lỗ tai của người đang ngồi trên tháp, hảo hảo mà chà đạp một chút, đầy mặt đắc ý...

La Thụy Đình khóc lớn mà đến, cười to mà về, mặc dù trong lòng đau đớn, nhưng nàng ta là một nữ tử tiêu sái phóng khoáng, khi đã hiểu rõ là vô vọng thì không còn quán quýt si mê gì nữa, chỉ đem tình ý ngày xưa đều chôn chặt tận đáy lòng.

Chẳng những là La lão gia tử và hai huynh đệ La gia, mà ngay cả Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân, tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Từ đó về sau Liễu Minh Nguyệt vẫn như cũ đến La gia tập võ rèn luyện thân thể, chỉ thấy thân thể mình dường như tốt lên rất nhiều, đầu tháng 11, có không ít người đều cảm nhiễm phong hàn không được khỏe, còn nàng thì vui vẻ, nửa điểm khó chịu cũng không có.

Liễu Hậu thấy vậy, càng phát giác được suy nghĩ lúc trước của mình muốn nữ nhi đi học võ là vô cùng chính xác, chẳng những thân thể của nữ nhi đã trở nên khỏe mạnh, mà ngay cả tính tình cũng càng ngày càng sáng sủa lên không ít, cho dù là tính khí thích bộp chộp nóng nảy lúc trước cũng biến mất tăm mất tích, mà ngay cả sở mũi hắt hơi cũng không có, nay trên dưới Liễu phủ hề nhắc tới Đại tiểu thư, đều là đầy mặt ca tụng... Bây giờ Liễu Minh Nguyệt nàng không còn thích ép buộc người ta nữa.

Tuy rằng mọi người trong nhà bếp âm thầm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà không có ai đồn đoán, bọn họ cảm thấy tay nghề bị thụt lùi đi không ít, không khỏi thương cảm rầu rĩ hơn.

Trong tất cả mọi người, duy chỉ có một mình Tiết Hàn Vân là trong lòng không được tự nhiên.

Từ khi La Thụy Đình đại náo một trận rồi bỏ đi, La lão gia tử và Lâm đại nho cũng trở về nhà mình, đã gần một tháng trôi qua, sớm tối gì, Liễu Minh Nguyệt chẳng những không hề đến làm ấm ỹ với hắn, còn có vài lần hắn nhìn thấy tán bộ ở trong vườn, xa xa nhìn thấy hắn cũng tránh mặt không gặp...

Liên Sinh nhìn hai bên đại sảnh Tây Khóa viện tràn ngập những vật trang trí nhỏ, tinh xảo thú vị, tất cả đều do Tiết Hàn Vân thuận tiện mua về lúc hết phiên trực trở về nhà.

Lúc mới bắt đầu hắn cũng kinh dị không thôi, sau lại suy đoán, đây tất nhiên là thiếu gia cố ý mua để chờ Đại tiểu thư đến đòi đây mà... Qua một tháng, mấy thứ này dần dần tăng nhiều, nhưng lại không thấy bóng dáng của Đại tiểu thư đâu, trong lòng Liên Sinh cũng không khỏi rầu rĩ không thôi, âm thầm suy nghĩ, rất muốn mở cửa ngóng trông tiểu thư kiều ngao xông tới, chẳng nói chẳng rằng lấy hết mấy thứ này đi...

Chứ cứ cái đà này, không bao lâu sau đại sảnh chắc chắn sẽ bày biện tràn đầy... Tới lúc đó thiếu gia còn không lòi đến tiểu khố phòng à...

Đợi cho đến lúc tuyết đầu mùa buông xuống, Đại tiểu thư Phó Cẩm Tâm của Hậu phủ An quốc đã gả đến phủ Thành quốc công mở tiệc chiêu đãi hảo tỷ muội ngày xưa tảo tuyết pha trà[3], Liễu Minh Nguyệt lại có cơ hội gặp được Trầm Kỳ Diệp.

Từ ngày nàng và La Thụy Đình ở chung hòa hợp, lại cùng một đám các sư huynh đệ La gia và bọn tỷ muội của bọn họ lui tới thân mật, trong bất tri bất giác đã cách xa khỏi Trầm Kỳ Diệp một chút. Giờ phút này Trầm Kỳ Diệp đang tiến thoái lưỡng nan, nhưng ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt vẫn cố giữ

lấy bộ mặt bậc thầy cuộc sống mà xuất hiện, loại tình huống như vậy à ta cũng chẳng vui về gì mà kể cho Liễu Minh Nguyệt nghe.

Đợi cho đến khi Liễu Minh Nguyệt nghe được tin tức, cũng là ở phủ Thành quốc công.

Ánh mắt của bọn tỷ muội đi cùng nhìn Trầm Kỳ Diệp có chút khác thường, nàng chào hỏi với bọn họ một tiếng, giữa yến tiệc, Hoàng Sầm Diệp đi thay quần áo, trong lúc hạ nhân của phủ Thành quốc công lui ra ngoài, nàng ta đứng ở giữa vụng trộm nói cho Liễu Minh Nguyệt biết, nghe nói trong cung để lộ ra tiếng gió, chỉ sợ năm sau Trầm Kỳ Diệp sẽ phải tiến cung.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, tươi cười đầy chân tình tha thiết, nhỏ giọng nói: ***“Đây không phải là chuyện tốt sao?”*** suy nghĩ một lát lại nói tiếp: ***“Lúc này ở đại sảnh muội thấy Trầm tỷ tỷ hình như có chút buồn bực, hay là chưa ai nói tin này cho tỷ ấy biết.”***

Ánh mắt của Hoàng Sầm Diệp loe loe, kêu thiếp thân nha hoàn ra ngoài canh cửa, mới mở miệng nói: ***“Chẳng qua, lần này nghe nói người tiến vào Đông cung không phải chỉ có một mình Trầm tỷ tỷ đâu, còn có Ôn Thanh Dung nữa...”***

Thân phận của Ôn Thanh Dung như thế nào, ai cũng đều biết, tuy à là thân chất nữ của Ôn hoàng hậu, nhưng tính cách à lại quá mức ương ngạnh, thật ra thì rất khó tạo được sự vui vẻ cho Tư Mã Sách.

Hoàng Sầm Diệp lắc đầu, cười thần bí: ***“Chỉ riêng một Ôn Thanh Dung mà thôi, đối với bối cảnh sau lưng vững chắc của nàng ta, Trầm tỷ tỷ cũng có thể sắp xếp được. Ngay cả Thái tử phi và mấy vị cơ thiếp của Đông cung, tốt xấu gì Trầm tỷ tỷ cũng có thể ganh đua được, chẳng qua... Còn có một vị... Vị này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ...”***

“Vị nào?” Liễu Minh Nguyệt chân động.

Tư Mã Sách này cũng quá tự tung tự tác đi, một lần nạp cả ba cơ thiếp.

Hướng hồ thời gian những người này tiến cung vậy mà sớm hơn kiếp trước một năm rưỡi, trong đầu nàng cố gắng hồi tưởng lại một phen, thật sự nghĩ không ra năm đó ngoại trừ nàng và Trầm Kỳ Diệp, đồng thời tiến cung còn có vị tiểu thư con nhà quan lớn quyền quý nào, đáng để cho Hoàng Sầm Diệp thần bí như vậy.

Chú thích:

[1]: ám chỉ vẻ đẹp chuẩn mực của người con gái.

[2]: chẳng hiểu ra sao.

[3]: dọn dẹp sạch sẽ tuyệt và thưởng trà.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đối thủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Doãn Tổ Nhị!”

“Nàng?!”

Liễu Minh Nguyệt mở to hai mắt mà nhìn... Lại có thể là vị này sao?

Bây giờ trong lòng nàng bỗng nhiên có cảm giác cao hứng nói không nên lời ——trong tương lai vị này tất nhiên là kình địch của Trầm Kỳ Diệp!

Sau khi Thái tử phi sanh non từ một năm trước, vẫn chưa thể điều dưỡng khỏe lại được, chỉ nằm trên giường tĩnh dưỡng mà thôi. Nội vụ của Đông cung đều được giao cho nữ quan thiếp thân của Thái tử phi xử lý, các cơ thiếp còn lại trong Đông cung không phải phẩm chất quá thấp thì chính là xuất thân không đủ, nhưng nếu y theo những gì Hoàng Sầm Diệp nói, lần này Đông cung nạp ba vị tân thiếp này, xuất thân xem như đều là nhà cao cửa rộng, nói lời không dễ nghe, nếu ngày nào đó Thái tử phi không còn nữa, người tiếp theo nhậm chức Thái tử phi, vô cùng có khả năng sẽ được đề cử bởi một trong ba vị tân thiếp này.

Trầm Truyền – phụ thân của Trầm Kỳ Diệp chính là Lại bộ thị lang, nhưng Lại bộ Thượng thư Đại nhân Thôi Chính Nguyên đã lớn tuổi, trong hai vị Lại bộ thị Lang, sớm muộn gì sẽ có một vị được thăng chức. Nếu sự tình đi theo trật tự của kiếp trước, mấy năm sau, Trầm Truyền sẽ được thăng lên làm Lại bộ thượng thư.

Phụ thân của Ôn Thanh Dung chính là Quốc cửu đại nhân, tính cách nham hiểm gốc rễ thâm sâu lại được tín nhiệm, chương quản ba đội cấm vệ quân.

Về phần Doãn Tổ Nhị, ở kiếp trước, Liễu Minh Nguyệt từng có duyên gặp qua người này vài lần, Đại nhân Doãn Sĩ Lỗ phụ thân của Doãn Tổ Nhị nhậm chức ở Đại Lý Tự, quan hàm tam phẩm, vô cùng cương trực, căm ghét a dua xu nịnh, nhưng Doãn Tổ Nhị nổi danh không phải vì có người phụ thân này, mà là bởi vì vị Lỗ đại nhân có gương mặt to đen như quan tài kia, vậy mà lại sinh ra được một nữ nhi ngọc diện phù dung[1], duyên dáng như minh châu, rất nổi danh ở kinh thành, ngay cả thái hậu nương nương cũng khen không dứt miệng.

Vị Doãn tiểu thư này đầu năm mới vừa cập kê, nhưng mấy năm trước, cửa lớn của Doãn gia cơ hồ đã bị bà mối đập phá không biết bao nhiêu lần.

Doãn gia lại là thế gia hào môn có căn cơ thâm sâu trong triều, có vô số quan hệ thông gia, ngay cả người sinh ra trong một gia tộc rắc rối phức tạp như Doãn Sĩ Lỗ đại nhân đây cũng có thể thiết diện vô tư, trong triều đình rất có thanh danh, cộng thêm Doãn Tổ Nhị thiên sinh lệ chất[2], mang theo danh hiệu đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành, cho nên vô số vương tôn công tử phải cúi đầu khom lưng mong ngóng có thể rước nàng ta về làm thê tử.

Vốn dĩ, Doãn Tổ Nhị cũng không có danh hiệu này, nhưng năm trước công chúa Chiêu Dương cử hành yến hội, Doãn phu nhân dẫn theo Doãn Tổ Nhị cùng đi tham dự, đúng lúc Phùng thái hậu tâm huyết dâng trào, hạ giá tới phủ Công chúa, ở nơi cảnh sắc tươi đẹp của hoa viên phủ Công chúa gặp được nữ hài tử đáng vẻ mong manh cô đơn Doãn Tổ Nhị, bà kéo nàng ta lại gần xem xét, hỏi han vài câu, khen nàng ta xinh đẹp, thể gian khó tìm, bởi vậy nàng ta mới có một cái danh hào tuyệt đẹp đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành này.

Trên thực tế, Doãn Tổ Nhị đúng là có dung mạo khuynh thành, vừa có dáng vẻ bề ngoài xinh đẹp lại vừa có đầu óc thông minh sáng sủa, đủ đức đủ tài, làm người điềm tĩnh dịu dàng, hiền lương thực đức, mềm mại đáng yêu lại đoan trang, kiếp trước nàng gả cho Sở vương Tư Mã Quân.

Tư Mã Quân là nhi tử của Ngô quý phi, rất được Thánh thượng yêu thích, làm người đáng vẻ bất phàm, bác học đa tài, văn võ song toàn, sau khi thành thân với Doãn Tổ Nhị, yêu quý nàng như trân bảo. Kiếp trước khi bệnh tình của Thánh thượng nguy kịch là lúc Sở vương liên minh với vài vị Hoàng tử tôn thất, có ý định kéo Thái tử điện hạ xuống ngựa, cuối cùng bị Tư Mã Sách dẫn người đến giết sạch dòng máu để trấn áp... Doãn Tổ Nhị tự sát theo chồng, nhất thời trở thành chuyện đáng tiếc nhất đối với phần lớn vương tôn công tử ở trong kinh thành.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt thân ở tướng phủ làm sao lại biết những chuyện này? Đó là khi nàng trốn ở thư phòng của Liễu tướng đùa nghịch, vô tình ở bên trong nghe được Liễu tướng nghị luận với môn sinh, nhắc đến Doãn Tổ Nhị, từ việc tra xét khắp nơi, cuối cùng mới giật mình phát hiện, hóa ra có rất nhiều việc quan trọng cơ mật Sở vương đều thương nghị với Doãn Tổ Nhị, ngay cả nhiều mật hàm tới lui, đều xuất phát từ tay nàng ta. Doãn Tổ Nhị mưu trí bất phàm, đáng tiếc chỉ có thể đứng khuất sau màn, không thể có cái nhìn khái quát toàn bộ được.

Khi đó nàng rất buồn bực, chẳng qua chỉ muốn trốn ở thư phòng của A Đa để tặng cho ông một kính hi, kết quả chờ đến chờ đi, ở trên nhuyễn tháp trong thư phòng ngủ mất, tỉnh lại tỉnh cờ có được cơ hội nghe thấy đoạn hội thoại nói trên.

Kiếp trước trong thế giới của nàng, ngoại trừ A Đa và Tư Mã Sách, những việc còn lại nàng chẳng quan tâm. Ngay cả đối với Tư Mã Sách cũng vậy, thứ nàng muốn chẳng qua chỉ là tình cảm của hắn mà thôi, còn những thứ khác, toàn bộ đều không có quan hệ gì với nàng.

Cùng một vị nữ tử vừa mỹ mạo vừa tài học mà lại có mưu lược thâm sâu như vậy đồng thời tiến nhập Đông cung... Thật sự là may mắn của Trầm Kỳ Diệp!

Nội tâm của Liễu Minh Nguyệt vui sướng nói không nên lời!

Trở lại yến tiệc, nàng rất nhiệt tình thực lòng kéo tay Trầm Kỳ Diệp, biểu đạt tình cảm vui sướng của chính mình với ả ta.

“Chúc mừng tỷ tỷ, tâm nguyện đã được đền bù!”

Thấy nàng chân thành chúc phúc như vậy, chẳng qua Trầm Kỳ Diệp chỉ miễn cưỡng cười: **“Tiểu nha đầu nói bậy gì đó?”** Nhưng trên mặt đã xuất hiện lo âu quen thuộc không thể kềm chế được.

Loại vẻ mặt này, Liễu Minh Nguyệt đã từng trải qua, đó là lúc cùng Tư Mã Sách âm thầm đính ước nhưng vẫn chưa thể bầu bạn bên cạnh hắn, lúc nàng trần trọc miễn man, lo âu khắc khoải từng ở trong gương nhìn thấy gương mặt mình biểu lộ ra, bởi vậy vô cùng hiểu rõ loại tâm tình này.

Đó là một loại cảm xúc bất an không yên, lo lắng không sao kể xiết.

Trong lòng nàng cười lạnh: hóa ra Trầm Kỳ Diệp đã bắt đầu nếm trải mùi vị này rồi sao? Trên mặt lại bộc lộ nụ cười hồn nhiên ngây thơ: **“Sầm tỷ tỷ đã nói cho muội biết rồi... Nghe nói ít ngày nữa tỷ tỷ sẽ tiến vào Đông cung, Điện hạ đối đãi với tỷ tỷ vô cùng tốt... Muội cao hứng thay tỷ tỷ không được sao?”**

Các thiếu nữ xung quanh tốp năm tốp ba tới tới lui lui ngắm cảnh thưởng hoa, ngay cả Hoàng Sầm Diệp cũng bị tiểu nữ nhi Tần Vi Lan của nhà Lễ Bộ Thượng thư lôi kéo vừa đi vừa thấp giọng nói cười. Máu đối thoại này giờ của các nàng, người bên ngoài vẫn chưa chú ý tới.

Liễu Minh Nguyệt rõ ràng thấy được trên mặt Trầm Kỳ Diệp có chút cười khổ: **“Nguyệt Nhi thực sự cảm thấy... Đây là chuyện đáng để cao hứng sao?”**

Thực sự cho tới bây giờ, ngay cả ả cũng không dám chắc chắn đây có phải là chuyện đáng để cao hứng hay không.

Trầm Kỳ Diệp không ngốc, Đông cung một lần nạp cả ba vị quý nữ, bắt kể từ xuất thân hay bối cảnh, so sánh với Ôn Thanh Dung hay Doãn Tổ Nhị ả đều rơi xuống thế hạ phong, ả chỉ có thể dựa vào một chữ tình... Nhưng tình yêu của nam nhân, là hư vô mờ ảo cỡ nào kia chứ?

Chẳng qua hiện tại muốn ả mở miệng nói cho Tư Mã Sách biết, bởi vì hắn đồng thời nạp quá nhiều nữ nhân mà ả thì không muốn chia sẻ tình yêu của mình, cho nên không chịu tiến vào Đông cung, những lời như vậy đánh chết ả cũng sẽ không nói.

Bởi vì ả đã có thói quen, lúc nào cũng chỉ yếu ớt thở thê: **“... Bất kể bên cạnh Điện hạ có bao nhiêu người, cuối cùng thiếp vẫn muốn ở bên cạnh điện hạ...”**

Tư Mã Sách thích nhất là những nữ tử biết thông cảm hiểu lễ nghi, nghe được những lời ấy, lần nào cũng lộ vẻ xúc động, trong mắt ẩn chứa tình cảm sâu kín, đối với ả yêu thương không thôi.

Nhưng mà, ả đã từng gặp qua vị Doãn Tổ Nhị kia một lần, nữ tử xinh đẹp rạng rỡ như minh châu khiến ai cũng phải ngược nhìn... Trầm Kỳ Diệp chợt thấy không thờ nổi.

Ả lôi kéo tay Liễu Minh Nguyệt, lui về ngồi ở chỗ mà phủ Thành quốc công đã sắp xếp sẵn, như muốn roi lệ, **“Muội muội... Ta thật sự rất yêu thích Thái tử điện hạ...”**

Liễu Minh Nguyệt thầm nghĩ: kiếp trước ta cũng trúng độc của hắn, chẳng qua kiếp trước vô tình trở thành chướng ngại vật trên tình trường của người, nếu không ta cũng không thể...

Ngày đó tàn tiệc, Tiết Hàn Vân đến phủ Thành Quốc Công đón Liễu Minh Nguyệt, nàng vụng trộm đánh giá Tiết Hàn Vân ngồi thẳng tắp ở trên tuấn mã bên ngoài xe ngựa, bất tri bất giác khuôn mặt ửng hồng.

Tuy Tiết Hàn Vân ngây ngô cứng ngắc như đầu gỗ, nhưng nhân phẩm đáng tin cậy hơn rất nhiều so với Tư Mã Sách. Bọn họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, người này... căn bản là không gần nữ sắc.

Trong trí nhớ kiếp trước, sau khi nàng cập kê, tin tức nàng muốn vào cung làm phi truyền ra ngoài, trong nhà không biết có bao nhiêu bà mồi đập cửa tới cầu hôn Tiết Hàn Vân, nhưng tất cả đều bị hắn từ chối đuổi ra khỏi cửa, vĩnh viễn cũng không chịu lập gia đình. Bởi vì chuyện này mà Liễu tướng phi không biết bao nhiêu tâm tư, đều bị hắn nhất nhất chối từ, về sau hắn đầu quân ra biên quan, ngoài tầm tay với của Liễu tướng, nữ tử do nàng đích thân lựa chọn để hầu hạ hắn cũng đều bị hắn trả trở về, chộc cho trong lòng nàng khi đó không biết đã từng mắng hắn bao nhiêu lần câu “Tiết đầu gỗ”, nay nàng lại âm thầm cảm thấy may mắn và vui vẻ, bởi tính tình hắn không bao giờ giống như Tư Mã Sách.

Tiết Hàn Vân dường như cảm nhận được tầm mắt từ trong xe ngựa, quay đầu nhìn lại, cách một tấm màn mỏng manh, hắn hoảng hốt nhìn thấy một gương mặt tươi cười lộ vẻ ngây ngô, bất tri bất giác hắn cũng mỉm cười.

Đợi cho đến khi vào cửa nhỏ Tướng phủ, Liễu Minh Nguyệt xuống xe ngựa, quay đầu lại, nhóm nha hoàn, gã sai vặt, bà tử ở phía sau tất cả đều lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài vài bước, cách xa bọn họ, mặc dù dáng người Tiết Hàn Vân cao lớn, nhưng bước chân rất nhẹ nhàng thanh thản, Liễu Minh Nguyệt mấy lần muốn lướt qua hắn, nhưng lúc ngừng đầu lên, đều bị ngăn cản bởi thân hình cao lớn kia.

“Huynh... Tiết đầu gỗ!”

Trên đường trở về Liễu Minh Nguyệt ở trong lòng âm thầm khen ngợi hắn, nào biết vừa hồi phủ đã cản đường nàng, rõ ràng là cố ý, nhất thời hai mắt phun lửa, lập tức bùng nổ tại chỗ.

Tiết Hàn Vân vô tội quay đầu: **“Nguyệt Nhi muội muội làm sao vậy?”** Cực kỳ thành khẩn: **“Vừa rồi ta còn đang suy nghĩ, vài ngày trước ta mua rất nhiều thứ đồ chơi nhỏ, bày chật đại sảnh xem ra không được lịch sự cho lắm, đang chuẩn bị ném đi...”**

Liễu Minh Nguyệt tức qua hóa cười, trừng hắn: **“Huynh cho rằng chỗ của huynh thanh nhã lắm đấy hả?”** Đã lớn như vậy chứ có phải còn là tiểu hài tử nữa đâu, tướng phủ lớn như vậy, có bao nhiêu là sân, không chiếm lấy Đại viện làm chỗ ở, mà lại làm chủ Tây Khóa viện gần chỗ ở của phụ thân...

Trong lòng nàng căm giận, nhưng dưới chân lại một đường đi về hướng Tây Khóa viện.

Tiết Hàn Vân bị nàng bỏ lại ở phía sau, khóe môi hắn dần dần cong lên, từ từ đuổi theo.

Liên Sinh và Hạ Huệ xa xa đứng ở phía sau lưng hai người bọn họ lặng lẽ thì thầm với nhau.

“Hạ Huệ tỷ tỷ, tỷ không biết đấy thôi, từ lúc tiểu định về sau, mỗi lần thiếu gia hết phiên trực từ trong cung trở về, trên đường về thường xuyên mua một ít những đồ chơi nhỏ linh tinh, nào là mấy cây đao thương nhỏ bằng bạc, quân cờ bàn cờ, búp bê vải, thẻ tre, bình gốm, mấy con rối gỗ... Còn có một đôi ma hợp la* đặc biệt đi tìm Viên Hữu Xương nặn thành, cực kỳ tinh tế xinh đẹp.”

Hạ Huệ cực kỳ hâm mộ không thôi: **“Nghe Triệu bà tử ở nhà bếp nói, vị Viên sư phó chế tác ma hợp la* này được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất đấy, mỗi ngày người ra ra vào vào cầu cạnh không dứt, nhưng hàng tháng người này chế tác ra ma hợp la cũng không nhiều... Tiểu thư thích nhất là thứ này đấy...”**

(Cát: Nguyên văn “魔合罗”: ma hợp la. Hình như là một loại búp bê gốm sứ gì đó của TQ. Ta không rõ lắm. Ai biết chỉ giúp nhé!!!)

Liên Sinh thầm nghĩ là do người không nhìn thấy nữ ma hợp la kia, nhìn bộ dáng của nó giống như một nữ hài tử chỉ khoảng năm sáu tuổi phần điều ngọc mài, nhìn ngược nhìn xuôi thế nào cũng có bốn năm phần giống hệt như Đại tiểu thư...

Không chỉ riêng Liên Sinh nghĩ như thế, mà ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng vậy, nàng lao thẳng tới Tây Khóa viện, bước vào phòng khách, nhìn thấy đại sảnh để một loạt những đồ chơi nhỏ linh tinh, hoan hô một tiếng rồi nhào tới, nhắc từng cái từng cái lên xem xét, một bên vừa nhìn một bên vừa nói: **“Gói con búp bê vải này lại cho ta... Rồi gỗ kia ta cũng muốn... Ấy ầy vậy mà còn có cả ma hợp la...”** Nàng cầm lên nhìn thật kỹ, **“Kỳ lạ, sao ma hợp la này nhìn giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải...”**

Thắng lợi trở về, đợi đến tối lúc gỡ trang sức trăm cài, soi bóng mình trong gương, Liễu Minh Nguyệt mới tỉnh ngộ, nhất thời cả gương mặt ửng hồng.

—— ma hợp la mặc nữ trang nho nhỏ kia, rõ ràng là bộ dáng của nàng lúc năm sáu tuổi đây mà.

Nàng vội vàng cầm ma hợp la mặc nam trang đến nhìn kỹ lại, không khỏi âm thầm nện xuống giường: ma hợp la mặc nam trang nho nhỏ này... Có ba phần rất giống với Tiết Hàn Vân.

Hạ Huệ thấy Liễu Minh Nguyệt ở dưới ánh đèn cầm đôi ma hợp la kia xem xét một hồi lâu, yêu thích không buông tay, trong lòng cười thầm, rồi đột nhiên tiểu thư dừng lại một chút, gương mặt ửng hồng, chỉ phần phớt đem đôi ma hợp la này bỏ vào trong rương, khóa kỹ lại, nàng ta giả vờ làm như không biết, vẫn cẩn thận như thường lệ thay tiểu thư cất giữ đôi ma hợp la này thật kỹ, trong lòng nàng ta cũng cao hứng thay Tiết Hàn Vân.

Không thể ngờ rằng Vân thiếu gia bình thường trầm mặc kiệm lời, vừa tiểu định xong thì đã đưa tặng một đôi ma hợp la rất giống với hai người bọn họ, vị Viên sư phó nặn ra đôi ma hợp la này có tay nghề cực kỳ tinh xảo, ngũ quan tỉ mỉ, từ mặt mày đến lông tóc trên người đều rất sống động, ngay cả màu sắc kiểu dáng trang phục trên người, hà bao hình hồ lô rũ xuống bên hông, đúng là những thứ mà năm đó Liễu Minh Nguyệt đeo ở trên người khi Tiết Hàn Vân lần đầu tiên tiến vào Liễu phủ.

Đáng tiếc thời gian đã trôi qua lâu như vậy, trang sức và quần áo của Liễu Minh Nguyệt lại quá nhiều, cho nên nàng chưa từng chú ý tới những chi tiết nhỏ nhặt này. Chẳng qua nghĩ đến bức tượng ma hợp la kia có gương mặt giống hệt mình, tim nàng đập như trống bỏi, trần trọc đến nửa đêm mới ngủ được.

Chú thích của tác giả: Những món đồ chơi được đề cập trong chương này đều là những món đồ chơi thời Tống, thứ gọi là ma hợp la, hay còn gọi là ma ha la, xuất phát từ một bài nhạc chơ, đều là dịch âm tiếng phạn, tên nằm trong phạm vi kinh Phật, truyền từ Tây Vực tới. Trong tiểu thuyết lớn thời nhà Tống, chủ yếu là trong các vở kịch, ma hợp la hóa thân trở thành nhân vật xinh đẹp đáng yêu. Bình thường hay gọi ma hợp la là một tượng đất nhỏ được nặn thần

Chú thích:

[1]: xinh như ngọc đẹp tựa như hoa phù dung.

[2]: trời sinh có khí chất thanh lệ thoát tục.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Độc thủ khuê phòng

Thánh chỉ cho phép Tư Mã Sách nạp ba vị mỹ nhân còn chưa kịp ban xuống, Liễu Minh Nguyệt đã có cơ hội gặp được vị Thái tử điện hạ những ngày gần đây sắp sửa trở thành tân lang.

Đạo gần đây long thể Thánh thượng bất an, đã hơn nửa tháng chưa từng tảo triều, toàn bộ sự vụ trong triều đều phó thác cho chúng đại thần và Thái tử

điện hạ toàn quyền xử lý, Tư Mã Sách mới có cơ đường đường chính chính đến thăm Liễu phủ, mang danh là thỉnh giáo chính vụ, do đó đi xe đơn giản mà đến, không đi vào vội vàng vàng, ở trong thư phòng của Liễu Hậu gặp được Liễu Minh Nguyệt, hiển nhiên ngoài ý muốn gây ngạc nhiên cả người.

“Hóa ra tiểu sư muội cũng thích đọc sách à?”

“Điện hạ nói đùa, ta căn bản không hề thích đọc sách, chẳng qua đến vợ vét một ít du ký cho Hàn Vân ca ca, để huynh ấy đọc cho ta nghe, xem ở Đại Khai này có chỗ nào hảo hảo vui chơi hay không thôi.” Một ngày nay Liễu Minh Nguyệt chưa đến La phủ, trong lòng đang ôm một xấp du ký, chuẩn bị trở về để giết thời gian, thấy A Đa nháy mắt với mình, lập tức nghĩ kế thoát thân.

Chân mày dài của Tư Mã Sách khẽ nhúc nhích, hiển nhiên không tin.

“Nghe nói tiểu sư muội học tập cùng Thư sư phó, chắc là cầm kỳ thư họa đều có học qua, sao lại tự coi nhẹ mình như vậy?”

Nay Liễu Minh Nguyệt hồi tưởng lại, ghét nhất là Tư Mã Sách thường xuyên sử dụng thi thơ đàn hát làm người mai mối, phàm là nữ tử hơi có chút tài văn chương, làm sao có cơ hội tâm tình cùng nam tử tuổi trẻ anh tuấn lại quyền cao chức trọng như vậy? Huống hồ hai trông mắt hấn đều hướng tới đây, hàm chứa ý “Trong mắt ta chỉ có mỗi mình nàng”, khiến cho xuân tâm của nữ tử nảy mầm, coi trọng hấn. Nàng lập tức ngăn chặn mỗi hận ý trong lòng, lộ ra ý cười thần nhiên: **“Điện hạ có điều không biết, chỉ vì Thư sư phó cố gắng dạy dỗ một đồ nhi ngu dốt không chịu nổi như ta, lòng ta không hề có sự kiên nhẫn, cho nên người mới tức giận bỏ đi. Huống hồ về sau ta mới phát hiện, múa đao động thương càng thích hợp với ta hơn...”**

Tư Mã Sách sớm đã biết việc nàng đến quý phủ của La lão tướng quân học võ, nhưng thấy thân thể nàng mềm mại và uyển chuyển, thướt tha như đoá hoa, đợi chừng một hai năm nữa khi nàng trưởng thành thêm một hai tuổi, không biết còn xinh đẹp và kiều diễm đến thế nào. Lại nghe Tạ Hoàng từng nhắc tới nàng, tình cảnh nàng ở giáo trường nhỏ của La gia chịu đựng gian khổ, bất giác hấn nổi lên tâm tư muốn ngắm nhìn.

Liễu Hậu chìm nổi chốn quan trường đã mấy chục năm qua, bắt gặp ánh mắt của Thái tử điện hạ chỉ một đường chăm chú nhìn theo bóng dáng của Liễu Minh Nguyệt ra khỏi thư phòng mới quay lại, trong lòng ông vừa động, nhưng vẫn đơn giản cười nói: **“Điện hạ có điều không biết, khuê nữ này của ta thật sự rất khó dạy, cả nhà chỉ có mỗi lời của Hàn Vân là con bé còn có thể nghe lọt tai vài câu, người làm phụ thân như ta đây, thật sự là phí không biết bao nhiêu tâm tư. Chờ đến khi con bé cập kê, sau khi thành thân với Hàn Vân, ta mới có thể nhàn hạ mà ít hao tổn tâm sức lo lắng cho con bé...”**

Tư Mã Sách ngẩn ra, lập tức nói: **“Thái phó nói đúng, tuy rằng hiện nay phụ hoàng đang ốm đau nằm trên giường, nhưng vẫn đủ chuyện không yên lòng...”**

Bên này Liễu Hậu và Tư Mã Sách hai người ở thư phòng thương nghị chính sự, Liễu Minh Nguyệt ôm du ký một đường ra khỏi thư phòng của Liễu Hậu, dưới chân đi thẳng đến phòng của Tiết Hàn Vân.

Vì sao Tư Mã Sách phải đến Liễu phủ, trong lòng nàng cực kỳ bất an, nhưng trước mắt chưa phải cơ hội thuận tiện để hỏi Liễu Hậu, mà Tiết Hàn Vân làm việc ở trong cung, chắc cũng nghe được chút tiếng gió gì đó chứ nhỉ.

Tiết Hàn Vân thấy nàng trẻ như vậy còn tới đây, vô cùng ngoài ý muốn.

Dân phong ở Đại Khai cũng được xem như cởi mở, cho dù hôn phu hôn thê có thể gặp nhau ở các trường hợp, hoặc là lên vụng trộm hẹn hò nhau, nhưng sắc trời đã trở thế này, tiến vào phòng riêng gặp gỡ cũng có chút không thích hợp. Chẳng qua chủ tử Liễu Hậu của Liễu gia đối với việc hai người lên gặp mặt thế này cũng vui vẻ cho qua, đối với Tiết Hàn Vân là tín nhiệm 200%, còn lại chỉ có hạ nhân trong nhà, nếu muốn xen vào cũng phải xem liệu bọn họ có còn đường sống không mới được chứ nhỉ?!

Từ ngày đoạt được một đồng lớn đồ chơi trở về, nàng đã tránh gặp mặt hấn vài ngày, đêm nay đột nhiên lại tự mình tìm tới cửa, hấn liên tục nháy mắt với Liên Sinh.

Liên Sinh há lại không hiểu, vội vàng thu gom lấy đồng đồ chơi lớn nhỏ mà hôm nay Tiết Hàn Vân đã mua trên đường từ hoàng cung trở về sau khi hết phiên trực, còn chưa kịp thu gom hết, đã bị Liễu Minh Nguyệt quát bảo ngưng lại.

“Liên Sinh, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Liên Sinh bị dọa đến run rẩy, trong lòng rơi lệ thành sông: Đại tiểu thư à, người có thể đừng mỗi lần tiến vào đây đều bày ra một bộ dáng tràn ngập khí thế của thổ phi có được hay không, tiểu nhân sợ hãi nha!

“Tiểu nhân... Tiểu nhân không làm cái gì...”

Liễu Minh Nguyệt ôm sách, trên tay không rãnh, dứt khoát nhét nguyên đồng sách vào trong lòng của Liên Sinh rồi nói: **“Đồng đồ chơi và sách này, chuyển toàn bộ đến phòng của ta đi, bảo Hạ Huệ cất giữ cẩn thận nghe chưa.”**

Về mặt Liên Sinh đau khổ ôm một cái bao lớn đựng đồ đi mất.

Liễu Minh Nguyệt một mình tiến đến, nay trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, thần sắc Tiết Hàn Vân tự nhiên rót một chén trà nhỏ đưa cho Liễu Minh Nguyệt, chẳng qua Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy gương mặt bất động thanh sắc của hấn, lại nghĩ đến đôi ma hợp la đang được cất kỹ trong rương kia, trên mặt hết sức ngượng ngùng, ngay cả mặt hấn nàng cũng không dám nhìn trực tiếp, chỉ nhận lấy chén trà trong tay hấn, đầu ngón tay chạm phải ngón tay ấm áp của hấn, thiếu chút nữa nàng đã nhảy dựng lên.

—— loại cảm giác này rất quái dị!

Lấy lại bình tĩnh, nhấp một ngụm trà, nàng mới ngẩng đầu hỏi hần: **“Hàn Vân ca ca có biết vì sao Thái tử điện hạ lại đến tìm A Đa không?”**

“Thái tử đến đây ư?” Mặt Tiết Hàn Vân hiện lên vẻ kinh ngạc, cân nhắc một hồi lâu, rốt cục mới nói: **“Gầy đây long thể Thánh thượng ngày càng bất an, đã mấy ngày không tảo triều rồi, toàn bộ việc trong triều đều giao cho vài vị trọng thần và Thái tử gánh vác.”**

Liễu Hậu nuôi Liễu Minh Nguyệt ở nơi khuê phòng, mọi chuyện không hỏi, nhưng còn Tiết Hàn Vân thì không ngại để cho nàng hiểu biết thêm một chút về thế giới bên ngoài.

“Sao lại như vậy?” Liễu Minh Nguyệt kinh hãi, lại nghĩ tới kiếp trước, lúc Tư Mã Sách kể vị, cũng chẳng phải là do Thánh thượng băng hà, mà chẳng qua là bởi vì long thể người ngày càng sa sút, cuối cùng không chịu nổi mà nằm liệt trên giường, không thể xử lý chính sự, cho nên đành phải truyền ngôi cho Tư Mã Sách.

Chẳng qua... Dựa theo thời gian kiếp trước mà suy tính, sau khi nàng cập kê nửa tháng mới xảy ra chuyện này. Bởi vậy, năm đó khi Tư Mã Sách kế vị, mới có thể nạp mỹ nhân vào cung.

Liễu Minh Nguyệt, Trầm Kỳ Diệp, Ôn Thanh Dung đều đồng thời nhập cung cùng một lượt vào năm đó.

Các nàng nhận được thánh chỉ tiến cung cùng với tám vị nữ tử xuất thân từ nhà quan lại trong triều, xem như là nhóm nữ tử đầu tiên tiến cung sau khi Tư Mã Sách kế vị.

Nay dựa theo thời gian mà suy tính, cách giai đoạn Hoàng thượng bệnh nặng không thể xử lý chính vụ, tính toán đầu ra đẩy thì còn khoảng hai năm.

Hơn nữa... Nghe nói Doãn Tổ Nhi cũng muốn tiến vào Đông cung, thời gian mà Trầm Kỳ Diệp và Ôn Thanh Dung tiến cung cũng sớm hơn 2 năm, Liễu Minh Nguyệt vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ là không đúng ở chỗ nào.

Chẳng lẽ, tất cả thay đổi thế này, nguyên nhân là do việc nàng trọng sinh hay sao?

Bởi vì vận mệnh của nàng thay đổi, cho nên vận mệnh của những người có liên quan cũng sẽ thay đổi?

Liễu Minh Nguyệt không biết, nhưng ít nhất trước mắt, nàng cảm thấy tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Khoảng cách giữa nàng và Tư Mã Sách càng ngày càng xa, cơ bản là hai người sẽ không có cơ hội cùng nhau xuất hiện, cuộc sống của nàng cũng không có cơ hội bị giam cầm nơi thâm cung hơn mười năm như kiếp trước, cuối cùng chết thảm dưới hình phạt loạn côn đánh chết... Còn có chuyện gì tốt hơn so với việc thoát khỏi con ác mộng của kiếp trước kia chứ?

Nhất thời nàng hưng trí bưng bưng nói: **“Nghe nói gầy đây Thái tử điện hạ muốn một lần nạp cả ba vị tân thiếp, đây cũng là ý của bệ hạ sao?”**

Tiết Hàn Vân nghe giọng điệu này của nàng, không hề giống như đang lo lắng thay cho hảo tỷ muội Trầm Kỳ Diệp, cho nên rất thoải mái kể cho nàng biết.

“Những ngày gần đây long thể của Hoàng thượng bất ổn, Đại nội Ngự y trắng đêm canh giữ bên cạnh long nhan, Phiền vương khắp các nơi và các vị Hoàng tử trong cung đã bắt đầu ực rịch có chút ý kiến, cho dù Thái tử điện hạ có danh chính ngôn thuận lên ngôi, bệ hạ cũng phải chuẩn bị sẵn sàng con đường cho y.”

Liễu Minh Nguyệt bấm ngón tay tính toán: **“Sau lưng của Ôn Thanh Dung đại biểu cho một gia tộc lớn, là toàn bộ lực lượng bảo vệ của kinh thành, lão đại nhân Lại bộ Thượng thư cũng đã lớn tuổi, nghe nói Trầm đại nhân cũng là quan thanh liêm không tỳ, còn rất khôn khéo giỏi giang nữa, nhìn về lâu về dài mà nói, cưới Trầm tỷ tỷ, Lại bộ đã nằm trong túi của y, về phần Doãn tiểu thư... Doãn đại nhân chẳng những đại biểu cho thanh liêm trong sạch, còn là dòng dõi thế gia... Hơn nữa lúc đầu người của Đông cung cũng đã liên mạch...”** Nàng không có ý tốt nói tiếp: **“Bệ hạ đem nhiều người thế này tụ tập cùng một chỗ, hoặc là Thánh thượng sinh bệnh... có thể sẽ không sao cả, chỉ vì trải đường sẵn cho Thái tử mà thôi, nhưng vạn nhất... Vạn nhất trong lúc nhất thời Thánh thượng cho rằng có ai đó muốn thay mình ngôi lên ghế rồng ở trên cao kia...”**

—— vậy cuộc sống sau này của Tư Mã Sách sẽ không dễ chịu lắm đâu!

Tiết Hàn Vân tròn mắt há hốc mồm.

Hần chưa bao giờ từng hoài nghi sự thông minh của Liễu Minh Nguyệt, nhưng mà một lời vạch trần điểm mấu chốt của vấn đề như thế này... Nếu như giờ phút này Thái tử điện hạ có mặt ở đây, chỉ sợ cũng sẽ bị những lời này của nàng dọa ra một thân mồ hôi lạnh đấy.

Không cần Liễu Minh Nguyệt vạch trần chân tướng ở trước mặt Tư Mã Sách, giờ phút này Tư Mã Sách cũng đang sầu mi khổ kiểm.

Thì ra dựa theo kế hoạch có sẵn của hần, Thái tử phi nằm trên giường tĩnh dưỡng đã lâu, Đông cung không con, chỉ cần hần trần tình với Hoàng hậu, cầu xin Hoàng hậu nói giúp để Phụ hoàng giúp hần nạp thêm một người vào Đông cung, là nữ nhi của Lại Bộ thị lang, quan hàm tứ phẩm, thân phận cũng không tính là đặc biệt cao quý tiến nhập Đông cung, chỉ cần hỗ trợ Thái tử phi coi sóc Đông cung, kéo dài huyết mạch hoàng gia, hần là phụ hoàng sẽ

không phản đối.

Vốn dĩ hẳn cho rằng, chuyện này nắm chắc mười phần, không thể xảy ra chuyện nửa đường xuất hiện sự cố.

Nhưng mà... Thánh thượng đồng ý thì đúng là đồng ý rồi đó, chẳng qua mơ mơ hồ hồ lại để lộ ra ý muốn nạp thêm vài người nữa vào Đông cung cho hẳn.

Hoàng hậu từ lâu đã muốn nạp thêm người vào Đông cung, từ sau khi bà nuôi dưỡng Ôn Thanh Dung bên cạnh đã có tâm tư này, nhân cơ hội này lại bồi thêm vài câu, lại có triều thần thương nghị, kết quả cuối cùng làm cho Tư Mã Sách hai mắt choáng váng.

Vốn dĩ chỉ muốn nạp một người, kết quả... Biến thành cùng lúc nạp cả ba vị mỹ nhân!

Quan trọng nhất là ba vị nữ tử này đều có bối cảnh, kém cỏi nhất là Trầm Kỳ Diệp cũng xuất thân từ nhà quan lại quan hàm tứ phẩm, địa vị của ả còn bỏ xa cả địa vị của Thái tử phi đã nằm trên giường tỉnh dưỡng lâu nay.

Không đề cập tới bộ tộc sau lưng Thái tử phi trong lòng lạnh lẽo đến run rẩy như thế nào, ngay cả ý chỉ của Thánh thượng nằm trên giường bệnh kia cũng cực kỳ quái lạ, hy vọng Thái tử điện hạ có thể nhanh chóng nạp ba vị mỹ nhân vào Đông cung, tuy rằng thánh chỉ chưa hạ, nhưng rốt cuộc việc này đã trở thành kết cục đã định, chẳng phải do Tư Mã Sách quyết định cũng chẳng phải hẳn không có lo âu.

Điều mà hẳn lo lắng, vừa vặn trùng với vấn đề cốt lõi mà Liễu Minh Nguyệt vừa vạch trần: vạn nhất Thánh thượng lành bệnh vào triều chủ chính, vị Thái tử điện hạ hẳn đây đã mượn sức vài lực lượng bằng cách liên hôn phải ứng đối như thế nào mới đúng?

Tư Mã Sách được sinh ra trong hoàng gia, trời sinh có độ nhạy cảm, dự đoán được tương lai là kết quả xấu nhất, mà Liễu Minh Nguyệt, thì dựa vào kinh nghiệm 10 năm kiếp trước ở bên cạnh hẳn, đối với sự hiểu biết về người nam nhân này, cộng với việc năng biết được chính xác thời gian Thánh thượng băng hà mà đưa ra suy đoán.

Trăm sông đổ về một biển, hai người đều lo lắng, thế nhưng ngoài ý muốn không mưu mà hợp.

Tư Mã Sách thỉnh giáo Liễu Hậu nhờ chỉ điểm, đúng là nói đến vấn đề trọng tâm này.

Sau khi nạp ba vị nữ tử ấy vào Đông cung, hẳn phải ứng đối như thế nào bây giờ?

Sau khi Liễu Hậu trầm ngâm rất lâu, chỉ cho mấy chữ.

“Hiếu.”

“Làm bất hòa.”

Nay trong cung, được ban cho danh hào Hoàng tử, chỉ có bốn vị. Đại Hoàng tử và Nhị hoàng tử là do Hoàng hậu sinh ra, nhưng Đại hoàng tử đã chết non lúc được 3 tuổi, còn Nhị Hoàng tử Tư Mã Sách đã yên vị trên ghế Thái tử. Tam Hoàng tử Tư Mã Quân được phong là Sở vương, do Ngô Quý phi sinh ra, năm nay vừa tròn mười chín, đến nay chỉ có hai sủng phi, chưa cưới chính phi. Tứ Hoàng tử Tư Mã Khang sáu tuổi, là do Vinh phi sinh ra.

Trong đó mặc dù Tư Mã Sách đã được lập làm Thái tử, nhưng nay người được Thánh thượng yêu thích nhất lại là Sở vương do Ngô Quý phi sinh ra.

Chỉ vì Ngô quý phi là người được sủng ái nhất trong hậu cung, ngay cả Hoàng hậu có khi cũng phải nhường nhịn 3 phần, không dám trực tiếp đối đầu với mũi nhọn này.

Sở vương chẳng những trẻ tuổi khí thịnh, nay còn nhận được sự ủng hộ của vài vị hoàng đệ trẻ tuổi khác, là hoàng thúc của Tư Mã Sách, hẳn rất được yêu thích bởi hai vị phiến vương và rất được lòng dân, trẻ trung khỏe mạnh, có tương lai.

Theo như lời Liễu Hậu nói, dưới tình huống này, Tư Mã Sách chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Trước tiên, hiếu tử chính là nhằm vào bệnh tình của Thánh thượng hiện nay mà nói, tự mình chăm sóc, làm tròn hiếu đạo của một Thái tử.

Về phần phía sau, làm bất hòa... Tự nhiên là chuyện sắp sửa nạp ba vị mỹ nhân của Thái tử.

Tuy rằng cùng lúc nạp ba vị nữ tử vào Đông cung là ý chỉ của bệ hạ, nhưng nếu Thái tử làm bất hòa với cả ba vị mỹ nhân này, thứ nhất có thể bảo toàn được quan hệ thân mật giữa Thái tử và Thái tử phi, thứ hai... trong giai đoạn không bình thường thế này, biểu hiện cho Thánh thượng thấy được rằng trong lòng Thái tử không hề nóng lòng và không hề có quyết tâm muốn độc chiếm ngôi cao!

Trầm Kỳ Diệp chưa bao giờ nghĩ tới, đêm động phòng hoa chúc của mình, thậm chí là mấy tháng từ nay về sau, đều sống ở Đông cung mà độc thủ chốn khuê phòng, chặn đơn gối chiếc sống qua ngày.

Lúc chưa gả đi, ả từng khao khát không biết bao nhiêu lần, có thể sống một cuộc sống tân hôn ngọt ngào ân ái, chẳng qua hơi nước bên trong giọt sương, nhất thời gặp được ánh sáng mặt trời, rất nhanh đã biến mất vô tung vô ảnh.

Liễu Minh Nguyệt không biết, âm kém dương sai, dưới sự chỉ điểm của A Đa nàng, chẳng qua Thái tử điện hạ chỉ hỏi về vấn đề chính trị, nhưng ông đã chỉ giáo cho Tư Mã Sách một sự lựa chọn thoát nhìn hết sức bình thường... Chẳng qua mấy tháng từ đó về sau, đã khiến Trầm Kỳ Diệp u ám sống

trong cuộc sống đầy tuyệt vọng sau hôn kỳ, trái ngược với tâm tình tốt đẹp như ánh sáng mặt trời của Liễu Minh Nguyệt.

Và lại nàng cũng đã thức mắc một chuyện từ lâu: Thái tử điện hạ à, người đã được ngài cưới vào Đông cung mấy tháng mà vẫn không động phòng, đây là chuyện muốn ồn ào đến thế nào chứ?

Dù sao thì khừu giác về chính trị của nàng cũng không được nhạy cảm cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bất an

Sau một tuần Liễu Hậu và Tư Mã Sách mật đàm, một đám lão thần có kinh nghiệm phong phú bắt đầu ủng hộ cho vị tân quân sắp sửa đăng cơ, quấy rầy lẫn nhau, dò xét lẫn nhau, sửa cầu lót đường cho nhau, để sau này có thể hợp tác lâu dài.

Liễu Minh Nguyệt trầm mồi không thể nào giải, lúc trước thân mật như vậy, nhưng sau khi Tư Mã Sách lên đài, lý ra quân thần nên hỗ trợ lẫn nhau mới phải, vậy vì đâu nàng lại có thể mạo danh kỳ diệu chết thăm nơi lãnh cung?

Bởi sau này nàng chỉ sống nơi thâm cung, rốt cuộc thế giới bên ngoài đã xảy ra thay đổi như thế nào, nàng một mực không biết.

Chẳng qua trước mắt, Thái tử điện hạ nghe theo đề nghị của Liễu Hậu, đại thánh chỉ trong cung ban xuống, ngày Đông cung nạp tân thiếp đã định rồi, Lễ bộ vội vàng phái người an bày, sắp xếp tổ chức mọi việc cho ổn thỏa, đến ngày lành hôm đó, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ sự xuất hiện của tân lang mà thôi.

Trong chính điện của Đông cung, sắc mặt của Thái tử phi khô vàng, triền miên nằm trên giường bệnh, lại không thể không cố gắng mà nở nụ cười, vực dậy tinh thần sai khiến nữ quan của Đông cung đốc lòng chuẩn bị, nghênh đón người mới.

Ôn Thanh Dung, Doãn Tổ Nhị, Trầm Kỳ Diệp đồng thời cùng tiến nhập Đông cung, đêm đó khắp nơi trong Đông cung đều nín thở theo dõi tình hình, muốn nhìn xem Thái tử điện hạ sẽ hạ giá vào điện nào, nào biết chờ đến lúc ánh mặt trời ló dạng, vẫn chưa gặp được bóng dáng của Thái tử.

Sáng sớm ngày đầu tiên tiến vào Đông cung, ba vị tân thiếp đến thỉnh an Thái tử phi, thấy được gương mặt vẻ loạn phần son của Thái tử phi bệnh nặng rồi, tâm tình các tân giai nhân cực kỳ phức tạp, tiếp đó nghe thấy nữ quan của Đông cung nói: ***“Đêm qua thái tử điện hạ hầu hạ ở điện Kiền Thái...”*** Ba vị tân thiếp này đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Thái tử điện hạ đến điện Kiền Thái hầu hạ chính là mấy tháng.

Sau khi ba vị tân thiếp tiến nhập Đông cung, Thái tử phi liền dần dần uỷ quyền lại. Mặc dù Ôn Thanh Dung có hoàng hậu làm chỗ dựa, nhưng ả không thích nhất chính là làm loại việc phiền phức này, ngày ngày có rảnh thì tiến cung thỉnh an và bầu bạn với Hoàng hậu, để có thể gặp thêm vài lần vị Thái tử điện hạ nay đã trở thành phu quân của ả.

Trầm Kỳ Diệp nhần nại hề có thời gian thì trở về nhà, nhưng rốt cuộc vẫn có tình cảm sâu nặng đối với Tư Mã Sách, đôi khi cũng có vài động tác mờ ám, chỉ có Doãn Tổ Nhị, từ khi tiến vào Đông cung thì lấy việc hầu hạ chăm sóc Thái tử phi làm chủ, sai đâu đánh đó, ngày thường ngay cả nói về Thái tử điện hạ cũng không hề nói tới, dần dần, Thái tử phi liền giao một ít chuyện vụn vặt trong Đông cung cho nàng ta trông coi, thấy mọi chuyện được an bày sắp xếp ổn thỏa, lại càng coi trọng nàng ta hơn.

Ôn Thanh Dung có Hoàng hậu làm chỗ dựa, Doãn Tổ Nhị thì đối với Thái tử phi nói gì nghe nấy, nay lại giúp Thái tử phi trông coi một ít chuyện vụn vặt của Đông cung, chỉ có Trầm Kỳ Diệp, mấy tháng chờ đợi, độc thủ khuê phòng, chịu đủ dày vò, chỉ cảm thấy cuộc sống sau tân hôn không cách nào so sánh được với trước hôn kỳ, trước khi thành thân hai người còn xuyên cách vài ngày lại gặp mặt, nhưng mấy tháng sau khi thành thân Thái tử vẫn ở lại trong chính điện Kiền Thái, căn bản nửa bước cũng chưa từng bước vào Đông cung, cuộc sống trôi qua thật là gian nan.

Trong bất tri bất giác, cuộc sống của Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong.

Thái tử thực hiện hiếu đạo, mỗi ngày ngoại trừ giải quyết chính sự giám quốc, còn phải hầu hạ Thánh nhan, phàm là thuốc đắng đều chính miệng uống thử, nào có thì giờ mà tham luyện nữ sắc?

Đã gần hai tháng, cây khô phù Tướng quốc cũng phát triển nhánh mới, khắp nơi đều là một màu xanh mướt tươi đẹp. Bởi vì năm nay thân thể Thánh thượng bất ổn, chẳng những là trong cung, mà ngay cả gia đình quan lại hay dân chúng bình thường, cũng không thể nào nhiệt tưng bừng chúc mừng khắp nơi, năm mới trong nháy mắt cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Liễu Minh Nguyệt chạy đến Tây Khóa viện, sống chết lôi kéo Tiết Hàn Văn hiếm khi có được ngày nghỉ, đứng nghiêm trang tập trung muốn nghe xem tình cảnh của Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung.

Sau năm mới, long thể Thánh thượng ngày càng không ổn, mấy tháng nay cấm vệ quân trong cung bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, thời gian biểu sắp xếp

phiên trực của đám người Tiết Hàn Vân thay phiên nhau rất sát sao, thật vất vả và mới rồi rảnh được một chút, còn phải đến chỗ Lâm Thanh Gia thỉnh giáo học vấn, hoặc là bị La lão tướng quân kêu đi tập võ và học tập binh pháp, khó khăn lắm mới thoát thân được, lại gặp phải Liễu Minh Nguyệt tiến đến đây dựa.

Nay Liên Sinh cực kỳ hoan nghênh Liễu Minh Nguyệt, phàm là Liễu Minh Nguyệt đến, chẳng sợ đem Tây Khóa đánh cướp đến hoàn toàn thay đổi, tâm tình thiếu gia nhà mình cũng trở nên cực kỳ tốt.

Hắn rút cho Liễu Minh Nguyệt chén trà mới, lại cầm trái cây đến, rồi tự động lui ra ngoài, để lại hai người ở cùng một chỗ.

Liễu Minh Nguyệt đã được mười bốn tuổi, mấy ngày trước Tiết Hàn Vân đến thư phòng của Lâm tiên sinh trên đường còn đụng phải Hạ Tử Thanh, nghe thấy y ập a ập ứng hỏi: **“Gần đây được và biểu muội có khỏe không? Bọn họ ở nhà làm cái gì? Nương ta vô cùng thương nhớ biểu muội, bảo rằng có thời gian muốn đến đón biểu muội đến nhà chơi hai ngày, cùng chơi với bọn tỷ muội trong nhà.”** Trong lòng Tiết Hàn Vân bất chợt nổi lên cảnh giác.

Hạ phu nhân chỉ có một đứa con trai duy nhất là Hạ Tử Thanh, nhưng mà... Hạ đại nhân thì lại có căn bệnh chung thường tình của nam nhân, bên cạnh có không ít thông phòng thị thiếp, Hạ Tử Thanh cũng có vài vị thứ muội, bọn tỷ muội mà y nhắc đến, tự nhiên là chỉ bọn thứ muội của Hạ Tử Thanh.

Tiết Hàn Vân cũng không cho rằng, Liễu Minh Nguyệt và bọn thứ muội của Hạ Tử Thanh có gì để tụ tập vui chơi.

Nay thiếu nữ trước mặt so với năm trước, thân thể đã cao hơn một chút, mùa xuân mặc áo mới càng biểu lộ dáng người thướt tha, mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, tuy rằng vẫn đi theo La lão gia từ tập võ, nhưng ngoại trừ việc làm cho thân thể của nàng thoát nhìn càng khỏe mạnh hơn một ít, khí sắc càng hồng nhuận thêm một ít, tựa hồ vẫn chưa có tác động mấy đến khung xương của nàng, nàng vẫn thế không hề thay đổi.

Ngay cả La lão gia từ cũng thấy rất kỳ quái, vốn dĩ La Thụy Đình là một nha đầu không yên phận, Liễu Minh Nguyệt cũng kiêu căng lợi hại, theo lý thuyết thì hai người này ở chung một chỗ, không có khả năng yên yên ổn ổn mà đoan trang đứng đắn, nhưng sự thật chứng minh, nay hai nha đầu này sống vai ra ngoài đi đạo, đối nhân xử thế, tự nhiên hào phóng, đoan trang có lễ, không khác gì so với tiểu thư khuê các.

La Đại phu nhân vui vẻ không thôi, cho rằng đây chính là công lao của Thư sư phó. Làm cho Thư sư phó – người đã gặp qua rất nhiều nữ tử, cũng không nhìn thấu, khiêm tốn chối từ: **“Ta cũng không dám kể công, Đại tiểu thư quý phủ không biết lễ từ lúc còn nhỏ, chẳng qua bây giờ đã lớn, hiểu chuyện hơn lúc xưa mà thôi.”**

Lời này ngụ ý: lúc trước La Thụy Đình không hiểu chuyện!

Thật ra thì Thư sư phó nói cũng không sai, ngay cả Liễu Minh Nguyệt không thừa nhận cũng không được, chẳng những là La Thụy Đình không hiểu chuyện từ nhỏ, mà ngay cả nàng, cũng y như vậy.

Nay nhìn từng cái giờ tay nhắc chân cũng không giống nhau, chẳng qua tự bản thân đã trải nghiệm, nhận rõ sự thật mà thôi.

Nàng đã nhận rõ sự thật, cho nên thế phải thoát khỏi vận mệnh cũ.

Tiết Hàn Vân thấy nàng muốn thám thính chuyện này, vô cùng nghi hoặc: **“Nguyệt Nhi, ta vẫn không rõ, sao muội lại quan tâm đến Trầm Kỳ Diệp như thế?”** Hình thức quan tâm khác thường thế này nhất định không phải là sự quan tâm bình thường giữa hảo tỷ muội.

Liễu Minh Nguyệt cười ‘Ha ha’ đầy ngây ngô: **“Trầm tỷ tỷ vẫn luôn giao hảo với muội, tỷ ấy đối đãi với muội như tỷ muội ruột thịt, muội hỏi thăm tình trạng của tỷ ấy, có gì mà kỳ quái đâu?”**

Chân mày dài của Tiết Hàn Vân khẽ nhúc nhích, rõ ràng không tin: **“Phải không? ... Rốt cục ta vẫn cảm thấy, thái độ khi muội hỏi thăm Trầm tiểu thư... Có một chút gì đó giống như hỏi thăm kẻ thù...”**

Liễu Minh Nguyệt dưới cái nhìn chăm chú của hắn chợt dạ xoay đầu, **“Hàn Vân ca ca huynh nghĩ nhiều rồi.”** Thấy vẻ mặt hắn không tin, nàng lại nửa thật nửa giả nói: **“Trước kia muội... Đã mơ thấy một con ác mộng, muội mơ thấy Trầm tỷ tỷ đâm muội một đao...”**

Tiết Hàn Vân lập tức biến sắc, **“Muội nói là... Muội đã nằm mơ thấy mình chết?”**

Liễu Minh Nguyệt cười chua xót: **“Trong mơ vốn dĩ nàng ta là hảo tỷ muội của muội..., nhưng mà... Về sau lại đâm muội một đao giết chết muội.”** Sợ Tiết Hàn Vân không tin, nàng nghĩ tới nghĩ lui, lại bồi thêm một câu: **“Trong mơ... Nàng ta cũng vào Đông cung, gả cho thái tử điện hạ... Kết quả không bao lâu sau, chuyện này liền ứng nghiệm... Hàn Vân ca ca...”**

Ở trên mặt nàng, Tiết Hàn Vân thấy có thần sắc bất an rất sâu, đột nhiên hắn đứng lên, tiến về phía trước vài bước, vươn bàn tay to ôm chặt lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, thần sắc nghiêm túc: **“Đây là... Muội nằm mơ thấy khi nào?”**

Tâm tư của Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn đặt ở trên người hắn để xem xét thái độ của hắn, thấy hắn phản ứng kịch liệt, trong lòng mừng rỡ, chỉ cần hắn tin nàng, hết thấy đều dễ dàng hơn. Cho dù hai tay bị hắn nắm chặt, nàng cũng trực tiếp xem nhẹ.

“Chính là năm trước lúc muội ngã xe ngựa gãy chân, có một buổi tối nằm mơ thấy. Trong mơ... Trầm tỷ tỷ châm ngòi hai chúng ta, hét sức hạ thấp huynh, sau khi muội tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong mộng có chút vấn đề, thế nhưng sự thực trong ngày thường nàng ta thường xuyên đi theo hướng như trong mơ, tình huống lúc ấy là huynh liền chết cứu muội, muội nghĩ kỹ lại, thấy huynh thực sự không phải người giống như nàng ta đã nói... Hàn Vân ca ca, trước kia muội rất vô lễ, thực xin lỗi huynh...”

Tiết Hàn Vân chưa bao giờ từng nghĩ tới, có một ngày Liễu Minh Nguyệt lại chính miệng nói lời xin lỗi với hắn. Vốn dĩ hắn lớn hơn Liễu Minh Nguyệt bốn tuổi, lại gặp phải biến cố lớn trong đời, tâm tình sớm thành thực, Liễu Minh Nguyệt dùng đủ loại lời lẽ công kích hắn, chẳng qua chỉ là gãi không đúng chỗ ngứa, dù sao cũng chẳng làm hắn bị thương chút nào, trước nay chưa bao giờ từng lưu lại bất cứ dấu vết gì ở trong lòng hắn.

Trái lại hôm nay nàng chính miệng nói với hắn những lời này, làm hắn há hốc miệng mà kinh ngạc. Thì ra trong lòng nàng, Trầm Kỳ Diệp rõ ràng làm cho nàng thấy bất an như vậy.

Vì thế về tình cảnh mà Trầm Kỳ Diệp sống ở Đông cung, tự nhiên là hắn đem ra nói hết.

Chẳng nê hà nguyên tắc đối nhân xử thế của bản thân, là không nghị luận sau lưng về chuyện của người khác.

Liễu Minh Nguyệt nghe thấy Trầm Kỳ Diệp tạm thời chưa đắc thế ở đông cung, thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Doãn Tô Nhị đã được gả cho Tư Mã Sách, trở thành kim chi ngọc diệp chốn Hoàng gia, cho dù có muốn tái giá với Sở vương, chắc là cũng không thể. Nhưng còn nàng vẫn chưa tiến cung, mặc dù cách thời gian nàng tiến cung cũng còn 1 năm nữa, nhưng nay nàng và Tư Mã Sách đã hình thành quan hệ người qua đường, nghĩ đến chuyện tiến cung là không có khả năng, nàng cũng thoáng yên lòng.

Tiết Hàn Vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng từ từ trắng bệch, ánh mắt u buồn, không khỏi nhớ tới từ sau khi nàng ngã gãy chân năm trước đã xảy ra đủ loại thay đổi, nay hắn hồi hận sâu sắc vì mình đã sợ ý, đưa tay kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng nàng an ủi: **“Nguyệt Nhi đừng học võ là vì trong lòng thấy bất an, muốn mạnh mẽ lên phải không?”**

Hắn không biết cách an ủi người khác, ngay cả chuyện võ nhẹ, dừng ở trên lưng Liễu Minh Nguyệt cũng chẳng tính là nhẹ nhàng đâu, huống hồ là lần đầu ôm hôn hương nhuyễn ngọc thơm ngát vào trong ngực, tuy bảo rằng vì muốn an ủi Liễu Minh Nguyệt, nhưng trái lại tim hắn cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chớp mũi ngửi được mùi thơm ngát tự nhiên phát ra từ thân thể mềm mại của nàng, thiếu chút nữa đã nhịn không được mà cúi đầu hôn xuống.

Liễu Minh Nguyệt từ trong ngực hắn gãy ra, tròn mắt liếc hắn một cái nói: **“Hàn Vân ca ca, huynh ôm muội muốn tắt thở rồi nè...”** Nghe được tin tức mà nàng muốn nghe, trong chớp mắt nàng lại trở thành nữ tử xinh đẹp hoạt bát như cũ.

Nhất thời trong ngực Tiết Hàn Vân trống trơn, dường như mất mát rầu rĩ không thôi.

Đợi đến lúc Liễu Minh Nguyệt vô cùng cao hứng trở về phòng, hắn mới nhớ tới cần phải nói cho nàng biết việc Hạ gia sẽ sai người đến đón nàng, hỏi xem ý của nàng thế nào.

Ngay lúc ấy Liên Sinh đã giải thích nghi hoặc thay hắn: **“Hôm qua thiếu gia không ở nhà, Hạ phu nhân đã sai người đến truyền tin cho lão gia, bảo rằng mợ của tiểu thư dân theo hai vị biểu huynh đến kinh thành tham gia kỳ thi mùa xuân, hiện nay đang ở tại Hạ phủ, để tránh người ta nói ra nói vào, nên chưa từng đến Tướng phủ bái phỏng, nói rằng đã nhiều năm chưa gặp lại Đại tiểu thư, ngày mai muốn đến đón tiểu thư đến Hạ phủ ở chơi mấy ngày.”**

Tiết Hàn Vân hồi hận sâu sắc vừa rồi lúc ôm nàng vào lòng, chưa hôn nàng cái nào. Nhưng mà... Dưới ánh mắt ngây thơ trong suốt như thể của nàng, rõ ràng hắn cảm thấy ý niệm trong đầu của mình thật là đáng xấu hổ... Để cho tiểu nha đầu ngây thơ hồn nhiên như vậy đến Hạ gia, hắn quả thật có chút lo lắng.

“Liên Sinh, ngày mai người có thể cùng lên xe đến Hạ gia hay không... Cứ ở lại Hạ gia mấy ngày đi, làm chân chạy việc thay cho tiểu thư cũng được...”

Liên Sinh khó hiểu: **“Thiếu gia, tiểu thư đến Hạ gia, chỉ có thể mang theo nha hoàn bà vú gì đó thôi, ngay cả lão Lưu đánh xe và hộ vệ trong phủ, sau khi hộ tống Đại tiểu thư đến Hạ gia, cũng phải quay về mà.”**

Một lần nữa dưới ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của Liên Sinh, Tiết Hàn Vân xoay người sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng: **“... Người cũng biết Minh Nguyệt thích đồ chơi bày bán trên đường, vạn nhất muội ấy muốn mua gì đó, cũng không tiện sai sớ hạ nhân của Hạ gia làm chân chạy việc. Lễ giáo của Hạ gia lại đặc biệt nghiêm khắc, nghe nói các vị tiểu thư Hạ gia cổng lớn không ra cổng nhỏ không bước, nếu muội ấy ở đó không quen, người cũng tiện mua một ít đồ chơi nhỏ đưa đến giải khuây cho muội ấy...”**

Liên Sinh bưng bình đại ngộ: **“Loại chuyện này chính là sở trường của tiểu nhân, thiếu gia cứ yên tâm!”**

Hắn nào biết đâu rằng, thật ra thì Tiết Hàn Vân rất lo lắng, thấy đáng về không tìm không phổi của hắn, không thể không cẩn thận dặn dò: **“... Đến Hạ gia phải thông minh một chút, nhìn xem Đại thiếu gia Hạ gia thường ngày làm những chuyện gì... Nếu giữa ban ngày ban mặt dám làm ra chuyện quấy rầy gì đó... Ta không thể không đi thỉnh giáo y một ít quy củ lễ tiết...”**

Liên Sinh tròn mắt há hốc mồm: Thiếu gia, ngài thật sự dám nói tiếp đây à, thật ra thì người thường xuyên qua loa quy củ lễ tiết là ai nhỉ?

—— chẳng qua, trong Tướng phủ không có nữ chủ nhân, còn Tướng gia thì chưa bao giờ thêm để mắt cẩn thận chú ý kỹ đến mấy chuyện này, mới cho phép thiếu gia và Đại tiểu thư ở chung một chỗ hàng ngày thì có ấy...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dạy dỗ

Ôn lão phu nhân, ngoại tổ mẫu của Liễu Minh Nguyệt cả đời chỉ sinh hai nhi tử và hai nữ nhi, ngoại trừ nữ nhi nhỏ nhất đã qua đời chính là mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt – Liễu Ôn thị, còn lại toàn bộ đều khoẻ mạnh.

Nay ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của nàng đã đi theo nhi tử lớn nhất Ôn Thời Nhân đến sống tại tổ trạch ở Giang Bắc, nhi tử thứ hai Ôn Quân thì mang theo thê thất Vạn thị và các nữ nhân khác đến nhậm chức ở Vân Hương Giang Nam, kỳ thi mùa xuân năm nay, hai nhi tử của Ôn Quân muốn lên kinh thi hội, Vạn thị lo lắng, dứt khoát để Ôn Quân ở lại đó đảm nhiệm chức vụ, để thiếp thất thông phòng ở lại hầu hạ, còn bản thân thì mang theo hai nhi tử và ấu nữ lên kinh.

Tuy rằng Hạ Giam Thừa không làm quan lớn, nhưng trên người vẫn có không ít tật xấu phong lưu của văn nhân thanh cao.

Tuy Hạ phu nhân rất yêu thương Liễu Minh Nguyệt, nhưng Liễu Hậu lại thường xuyên không cho Liễu Minh Nguyệt đến Hạ phủ, bởi nhân khí ở Hạ phủ không được tốt cho lắm, hậu viện của người dượng kia luôn có muôn hồng nghìn tía, nếu không phải toàn bộ tổ nghiệp đều dựa vào đồ cưới của Hạ Ôn thị, chưa biết rốt cuộc sẽ náo loạn sụp đổ đến thế nào.

Bởi vì Hạ phu nhân có khả năng, chẳng những có thể nắm trong tay nhóm oanh oanh yến yến ở hậu viện của Hạ Giam Thừa, mà ngay cả nhóm thê thiếp, con thứ đối với vị chính thê này cũng rất quy củ, ở trước mặt bà không dám làm càn quá đáng.

Hậu viện của Liễu Hậu thanh tịnh có thể so với miếu hòa thượng, bởi vậy ông không muốn khuê nữ nhà mình nhìn thấy mấy thứ loạn thất bát tao kia, người di đặt nặng vấn đề quy củ như vậy, nhưng mặt khác trong lòng lại bất hòa cùng với nhóm thiếp thất và con thứ.

Chẳng qua, Ôn Vạn thị lên kinh, tự mình mở miệng đến mời, ông cũng không tiện chối từ, chỉ phải dặn dò Hạ Huệ cẩn thận thu xếp hành trang, phái người hộ tống xe ngựa đưa Liễu Minh Nguyệt đến Hạ gia.

Vị Nhị cữu mẫu này của Liễu Minh Nguyệt xuất thân từ dòng dõi thư hương thế gia, hai nhi tử của bà: trưởng tử là Ôn Hữu Tư năm nay mười chín tuổi, thứ tử là Ôn Hữu Niên mười bảy tuổi, ấu nữ Ôn Dục Hân còn hai tháng nữa thì tròn mười lăm, lớn hơn một tuổi so với Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt và Hạ Huệ cùng ngồi xe vào cổng nhỏ của Hạ gia, dọc theo đường đi Liên Sinh và lão Lưu đánh xe đều ngồi ở trên cang xe, nghe thấy tiểu tử này một đường không ngừng lải nhải, nào là muốn ăn cái gì, mua cái gì thì chỉ cần sai tiểu nha đầu đến cổng sau của Hạ gia truyền lời cho hắn biết, hắn nhất định sẽ nhanh chóng chạy đi mua rồi đưa tới cho nàng.

Liễu Minh Nguyệt không chịu nổi sự lải nhải của hắn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, cắn răng nói: **“Người đi rồi, ai hầu hạ Hàn Vân ca ca?”**

Liên Sinh một đường lải nhải không ngừng nghỉ, chỉ hy vọng nàng hỏi ra câu này, nghe nàng nói như thế, lông mày cũng dựng thẳng cả lên, trong giọng nói cũng mang theo ý cười: **“Đại tiểu thư đừng lo lắng, thiếu gia lo sợ người ở Hạ gia không quen, cho nên mới sai tiểu nhân đến Hạ gia làm chân chạy việc thay tiểu thư. Thiếu gia nói người không cần lo lắng cho thiếu gia.”** Một câu sau cùng, chỉ đơn giản là hắn vô sự tự thông, chính mình tự thêm vào.

Về mặt Liễu Minh Nguyệt buồn bực, lúc xuống xe hung hăng trừng mắt nhìn Liên Sinh liếc mắt một cái, nếu không phải nha hoàn bà tử của Hạ gia cùng với hai vị thứ nữ của Hạ Tử Thanh đã sớm đi ra đón nàng, nàng đã tặng cho Liên Sinh một đấm rồi.

Người tiến lên tiếp đón Liễu Minh Nguyệt, chính là Đại muội Hạ Đan Ngọc của Hạ Tử Thanh, Nhị muội Hạ Bội Ngọc, cùng tuổi với Liễu Minh Nguyệt, người trước được sinh ra bởi thê thiếp Bạch di nương của Hạ đại nhân, người sau là do thiếp thất Phùng di nương sinh ra, trời sinh chính là oan gia đối đầu, Liễu Minh Nguyệt ngẫu nhiên đến Hạ gia làm khách đã sớm quen biết.

Hai tỷ muội Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc từ nhỏ đã thích phân bì cao thấp, ngay cả một chiếc áo nhỏ, một đôi hạt châu cũng muốn so kè với nhau, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt, về mặt lại trở nên nhất trí thần kỳ, cười như mặt đường, thân ái sốt sắng tiến lên chào hỏi: **“Nguyệt Nhi muội muội đã đến rồi sao? A nương và mợ đều đang sốt ruột chờ ở bên trong đây.”**

Hai người sinh ra đều cực kỳ thanh tú xuất sắc, Hạ Đan Ngọc nỏ nà như ngọc, dáng người đầy đặn, Hạ Bội Ngọc thân hình cao cao gầy yếu, thắt lưng rất yêu kiều, đối với hai khuôn mặt tươi cười nở hoa như vậy, cho dù Liễu Minh Nguyệt vốn dĩ không thích hai vị tỷ muội này cho lắm, cũng phải lộ ra một nụ cười yếu ớt đáp lễ, đi cùng các nàng vào trong viện thính an Hạ phu nhân.

Tiến vào sân của Hạ gia, chính thê, trưởng tử của Hạ Giam Thừa, các vị di nương thông phòng, thứ nữ con của thiếp thất, ngồi đầy ắp cả phòng. So với sự trống trải của Tướng phủ, khối lửa nơi đây cực kỳ dày đặc. Một đường đi tới, gặp phải không ít.

Ở Liễu gia không có loại sinh vật tên gọi thứ nữ như thế này, ngay cả bản thân Liễu Minh Nguyệt cũng không muốn quen biết với loại thân phận thứ nữ đáng xấu hổ như thế, kiếp trước nàng chưa bao giờ có sắc mặt hòa nhã đối với đám thứ nữ của Hạ gia.

Chẳng qua hiện tại nàng đã không còn là nữ tử bốc đồng của kiếp trước nữa, nếu trong lòng không vui, tươi cười trên mặt cũng không nhìn ra manh mối, không thể không nói, đây cũng là một loại tiến bộ.

Hai tỷ muội Hạ Đan Ngọc đã sớm biết vị Đại tiểu thư của phủ Tướng quốc này vốn dĩ xem thường thân phận thứ nữ của bọn họ, nhưng ngẫu nhiên nghe mẩu thân ở trong phòng nghị luận, tựa hồ mẩu thân rất vừa ý vị thiên kim Tướng phủ này, chỉ chờ sau khi nàng cập kê sẽ đem sinh lễ đến Liễu gia hỏi cưới, tự nhiên là bọn họ tìm đủ mọi cách để lấy lòng, tương lai trở thành thuộc hạ của nàng kiếm ăn cũng không tệ.

Liễu Minh Nguyệt nào biết được tâm tư của hai tỷ muội này, lập tức đi theo bọn họ một đường thẳng tiến vào trong phòng của Hạ phu nhân.

Ôn Vạn thị đã rất nhiều năm không gặp Liễu Minh Nguyệt, vốn dĩ bà muốn dẫn nữ nhi ra đón Liễu Minh Nguyệt, nhưng Hạ phu nhân là người có tính tính quy củ thủ lễ, liên tục ngăn cản: **“Đệ muội làm cái gì vậy? Minh Nguyệt là vẫn bồi trong nhà, chúng ta là bậc trưởng bối sao có thể ra ngoài nghênh đón kia chứ? Ta đã sai nữ nhi trong nhà ra đón con bé rồi, một lát sẽ tới, đệ muội cứ an tâm chờ đợi trong chốc lát đi, đừng nóng vội làm gì.”**

Thật ra thì, trưởng bối chờ vẫn bồi tiến đến bái kiến, vốn dĩ là chuyện đúng đắn. Chẳng qua Ôn Vạn thị trời sinh mềm lòng, năm đó lần cuối gặp được Liễu Minh Nguyệt, chính là trong tang lễ của Liễu Ôn thị, tiểu nha đầu còn đỏ hỏn khóc khàn cả giọng, đáng về nước nở tìm mẩu thân, làm cho người của Ôn gia tới tham gia tang lễ trong lòng ai cũng thấy chua xót đến khó nhịn.

Trong chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, cũng không biết tiểu cô nương năm đó đã trở mã thành bộ dáng gì.

Nhắc tới Liễu Minh Nguyệt, Hạ Ôn thị liền có một chút bất mãn: **“Đệ muội không biết đấy thôi, em rể nuông chiều nữ nhi đến mức không biết cấp bậc lễ nghĩa gì cả, năm trước con bé đi bái tế muội muội gặp phải giặc cướp, ngã gãy chân, sau khi thương thể lành lại, lại có thể chạy tới chỗ La lão tướng quân học võ... Không biết em rể nghĩ như thế nào nữa...”**

Ôn Vạn thị đã từng chính mắt trông thấy Liễu Hậu ôm ấu nữ khóc đến thở hổn hển khi Liễu Ôn thị lia đời, một hán tử thân cao bảy thước ngang tàng với hốc mắt hồng hồng, đáng về bồi rồi không biết làm sao, trong lòng bà cảm thán: chắc là vị em rể này quá mức yêu thương và nuông chiều khuê nữ mà thôi.

Bà đang muốn nói vài lời giải thích thay cho em rể bởi vì quá mức yêu thương nữ nhi mới nuông chiều ngoại sinh nữ này đến mức không biết lễ tiết để nàng học múa đao động thương đến thô kệch, nào biết chưa kịp nói gì thì nha hoàn đã vén rèm đi vào, theo sau là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa làm cho trước mắt bà sáng ngời.

Rõ ràng là liễu yếu đào tơ như gió thoảng, tướng mạo như hoa soi trong bóng nước, thướt tha uyển chuyển, có chỗ nào nhìn thấy thô kệch cơ chứ? Thấy con bé sống vai đi cùng với hai nữ nhi Hạ gia, nhìn bọn họ có vài phần lóng ngóng tay chân, ngược lại ở trong mắt bà trông bọn họ giống như nha hoàn theo hầu hơn.

“Nguyệt Nhi, Nhị cửu mẫu nhớ cháu muốn chết, mau tới đây để cho Nhị cửu mẫu nhìn cháu một cái!”

Vạn thị vẫy tay, nhưng Liễu Minh Nguyệt vẫn quy củ hành lễ cùng Hạ Ôn thị và Vạn thị, sau đó mới nhẹ nhàng đi đến trước mặt Vạn thị, tùy ý để bà nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Ban đầu lúc Ôn Vạn thị vào cửa Ôn gia, mẩu thân của Liễu Minh Nguyệt vẫn còn là khuê nữ, hai người ở chung vô cùng hòa hợp, cho nên nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt có bốn năm phân giống như Liễu Ôn thị, bà đối với vị ngoại sinh nữ này yêu thích không buông tay, gặt gao lời kéo tay nàng, đôi mắt đỏ ửng.

“Ta còn nhớ năm đó gặp cháu, cháu vẫn chỉ là một tiểu cô nương hai ba tuổi... Nay, thế nhưng đã lớn như vậy...”

Liễu Minh Nguyệt không hề có chút kìm ức nào về vị Nhị cửu mẫu này, nhưng đối với người vừa gặp mặt lần đầu đã lôi kéo tay nàng chảy nước mắt như vậy đã thực sự rất thích.

Trái lại là Hạ Ôn thị, tuy rằng cũng được gả tới kinh thành giống như muội muội, nhưng Liễu Ôn thị và Liễu Hậu chồng già vợ trẻ, vợ chồng kém nhau tám tuổi, Liễu Hậu lại vô cùng yêu thương thế tử, chưa bao giờ để nữ tử nào khác dính vào người, ngay cả khi sức khỏe của Liễu Ôn thị không tốt, ông cũng chưa bao giờ nạt hiếp có thông phòng, hoàn toàn không giống như ở Hạ gia.

Khi Liễu Ôn thị còn sống, Hạ Ôn thị thường dạy dỗ muội muội phải hiền lành độ lượng, không thể độc chiếm trượng phu, hướng chỉ sức khỏe của muội tử nhà mình lại không tốt, Liễu Hậu thân ở địa vị cao, đáng lý muội muội nên sắp xếp cưới thiếp thất cho chồng mình, nhưng Liễu Ôn thị nhất định không chịu đồng ý, tỷ muội hai người không ít lần vì chuyện này mà tranh cãi.

Nay Liễu Ôn thị đã chết, tuy rằng Hạ Ôn Thị cảm thấy trong lòng yêu thương ngoại sinh nữ, nhưng vẫn nhất quyết cho rằng nếu thực sự yêu thương con bé, thì càng phải dạy dỗ con bé nhiều hơn, không nên khẳng khái sủng con bé như vậy. Bởi vậy đối với việc Ôn Vạn thị vừa thấy mặt đã tặng Liễu Minh Nguyệt một đôi vòng tay bằng dương chi bạch ngọc cực phẩm, lại lôi kéo nàng hỏi đông hỏi tây, hoàn toàn đối đãi với nàng giống như một tiểu hài tử bốn năm tuổi, thì cực kỳ bất mãn.

Đợi đến khi Liễu Minh Nguyệt hành lễ chào hỏi với hai vị biểu huynh và biểu tỷ Ôn Dục Hân xong, lại đi theo Hạ Tử Thanh và nhóm biểu huynh muội của Hạ gia ra ngoài dạo, Hạ Ôn thị lập tức bắt đầu dạy dỗ Ôn Vạn thị.

“Đệ muội à, Nguyệt nha đầu đã bị em rể nuông chiều không ra bộ dáng gì rồi, muội còn sủng con bé như vậy, đừng sủng con bé đến độ không biết trời cao đất rộng như thế, tương lai bước vào cửa Hạ gia, còn khiến ta phải lo lắng.”

Ôn Vạn thị cả kinh hỏi: **“Sao không hề nghe Thanh Nhi đã dính thân cùng Nguyệt nha đầu vậy?”** Chẳng lẽ Liễu Hậu mất trí rồi ư, lại có thể hứa gả Minh Nguyệt đến Hạ gia sao?

Không phải bà nói Hạ Từ Thanh không tốt, Hạ Từ Thanh là một đứa trẻ hiền lành đôn hậu, nhưng mà vị Đại cô này, hoàn toàn không hợp với tính tình của Liễu Minh Nguyệt.

Ôn Vạn thị xem như đã hiểu rõ, tính tình Liễu Minh Nguyệt giống hệt Liễu Ôn thị, trước đây khi chưa quen biết Liễu Hậu, cho dù có là người gia thế tốt, Liễu Ôn thị cũng không chịu liếc mắt nhìn một cái, ngay cả thanh mai trúc mã có sẵn, hai nhà cũng có ý đồ kết thân, mà Liễu Ôn thị còn không chịu đồng ý nữa là.

Mặc dù sau khi Liễu Minh Nguyệt lớn lên bà mới được gặp, nhưng dựa theo cách nói chuyện của con bé, bà đã biết ngay con bé có tính cách này, sao con bé có thể chịu được quy củ của Hạ gia kia chứ?

Hạ Ôn thị nói: **“Việc này ta vẫn chưa đề cập với em rồi. Chẳng qua Nguyệt nha đầu là đứa bé duy nhất của muội muội, gã con bé đến nhà khác, làm sao em rồi có thể yên tâm cho được? Chỉ có gã đến nhà của ta, đi ruột làm bà bà, chẳng lẽ còn có thể khất khe quá đáng với con bé hay sao? Huống chi Từ Thanh và Minh Nguyệt, hai hài tử bọn chúng ở chung cũng hòa hợp, dù sao việc này cũng không thể không thành.”**

Ôn Vạn thị thầm nghĩ: chính vì là bà bà ruột thịt, khi khất khe mới không giống như bà bà không có huyết thống ấy chứ, sẽ dạy những thứ mà người khác không dạy. Huống chi hai ngày nay bà xem như đã hiểu rõ cách làm việc của Hạ Ôn thị, quy củ của quý phủ Hạ gia được xem là lớn bằng trời, vậy mà con thứ của tỷ phu cũng xếp thành hàng thế này, tương lai...

“Nếu tỷ tỷ làm bà bà của Nguyệt nha đầu, không biết tỷ muốn sắp xếp người vào phòng Thanh Nhi như thế nào?” Trong lòng Ôn Vạn thị quả thực rất yêu thương Liễu Minh Nguyệt từ nhỏ mất mẹ, không khỏi cười dò hỏi thử Hạ Ôn thị.

Hạ Ôn thị đành mặt lại, nói: **“Đệ muội nói vậy là có ý gì? Chúng ta là loại người nào, nào có đạo lý không sắp xếp người vào phòng nhi tử mình chứ? Mặc dù là ngoại sinh nữ ruột thịt thật đấy, nhưng mà tương lai cũng là nữ nhân trong nhà, mang thai sinh con hoặc là đến tháng, luôn luôn có lúc không tiện, chẳng lẽ còn có thể dạy nam nhân ở yên trong phòng mà được chắc? Cho dù có là ngoại sinh nữ ruột thịt đi chăng nữa, ta đau con bé cũng chỉ có thể đặc biệt nhiều hơn một chút, nhưng con bé vẫn phải tuân theo quy củ!”**

Ôn Vạn thị nghe được lời này, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy phát lạnh, thầm nghĩ: trừ phi em rồi mất trí, mới có thể gả khuê nữ như trân như bảo trên tay đến Hạ gia để chịu tra tấn giày vò.

Liễu Hậu người này, cả đời thâm tình, ân ái cùng phu nhân Ôn thị chưa bao giờ thay đổi, làm sao có thể trơ mắt gả nữ nhi của mình cho một nam tử phong lưu vô độ kia chứ?

Ôn Vạn thị cực kỳ hoài nghi việc này.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tâm tư

Hoa viên phía sau Hạ phủ so với hoa viên của phủ Tướng quốc, chẳng qua chỉ là một cái sân nho nhỏ.

Hạ Từ Thanh dẫn một đám thiếu niên, thiếu nữ ra ngoài dạo, ánh mắt thường xuyên lơ đãng thoáng lướt qua chỗ Liễu Minh Nguyệt, đáng tiếc người ở phía sau rất thích vị biểu tỷ ôn nhu mới gặp này, vô cùng hứng thú nói chuyện, hoàn toàn không hề chú ý tới hắn.

Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân là lần đầu gặp mặt, nhưng bởi vì vị này có bốn năm phần giống Ôn Vạn thị, là một người cực kỳ hòa khí, cho nên lôi kéo tay Liễu Minh Nguyệt hỏi thăm một đường, ví dụ như: **“Muội muội thường ngày ở nhà hay làm gì? Dượng có quản nghiêm muội muội không? Muội muội có biết chữ hay chưa?...”** Toàn là những câu hỏi linh tinh, nhưng rất thân thiết, Liễu Minh Nguyệt và nàng ta vừa gặp như đã thân quen từ lâu, lúc này tùm tùm lại một chỗ trò chuyện.

Hai huynh đệ Ôn Hữu Từ và Ôn Hữu Niên lúc mới tới Hạ gia, cũng từng nghe qua thiếu gia của Hạ gia đã được vào Quốc tử giám đọc sách, lần này là lần đầu tiên mà hai người bọn họ vào kinh tham gia kỳ thi mùa xuân, vốn dĩ đã muốn khẩn cấp tìm Hạ Từ Thanh lãnh giáo học văn, nhưng đến đây hai ngày nay không thể không xã giao với thân thích, nay thật vất vả mới không có xuất hiện ở trước mặt trưởng bối, lập tức muốn lãnh giáo một hai, nào biết Hạ Từ Thanh không yên lòng, ánh mắt vẫn không ngừng đảo quanh trên người của biểu muội.

Ôn Hữu Từ tương đối ôn trọng, mặc dù trong lòng cảm thấy có hơi không vui, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì, còn Ôn Hữu Niên lại là một đứa trẻ nghịch ngợm, từ ánh mắt của Hạ Từ Thanh nhìn lại, bắt gặp dáng người mềm mại thướt tha của tiểu biểu muội, nụ cười nàng rất xinh đẹp, nhất thời hứng thú: **“Tiểu biểu muội thật sự xinh đẹp quá nhỉ?”**

“Đúng vậy.” Hạ Từ Thanh dễ dàng nói ra lời trong lòng mình, đột nhiên mới tỉnh ngộ, quay đầu xem xét người vừa mới mở miệng hỏi, nhưng thấy vẻ mặt trêu chọc của Ôn Hữu Niên nhìn mình, nhất thời gương mặt hần bối rối đỏ bừng.

Ôn Hữu Niên giả vờ như không tìm không phổi, chấp tay nói: ***“Sớm nghe nói học vấn của biểu ca rất tốt, đang muốn thỉnh giáo huynh vài điều đây.”***

Hạ Từ Thanh vực dậy tinh thần để ứng đối.

Năm nay hắn đã mười tám, từ năm đó, lúc Ôn thị sắp xếp cho nha đầu thông phòng bước vào phòng hắn, hắn đã thông hiểu chuyện đời, nay trên mặt mặc dù thoát nhìn có phần ngại ngùng, nhưng rốt cuộc cũng là một nam tử đã trưởng thành. Tuy rằng hai nha đầu thông phòng kia cũng ôn nhu xinh đẹp, bộ dáng tiêu hồn, nhưng ngay cả chữ to cũng không nhận biết được một cái, bình thường chẳng qua chỉ hầu hạ hắn ăn no mặc đẹp, kiêm công cụ làm ấm giường mà thôi, đương nhiên hoàn toàn không thể cùng chung chí hướng, không có tiếng nói chung với hắn, không thể hòa nhập với ý tưởng và hứng thú tao nhã mà người đọc sách hướng tới, hoàn toàn không giống với tư thái phu xướng phụ tùy.

Từ lúc hắn mười lăm tuổi thì Hạ Ôn thị đã dạy dỗ hắn, trong tương lai sẽ vì hắn cưới một tức phụ cùng giai cấp, sau đó làm như vô ý tiết lộ cho hắn biết, tương lai bà sẽ cưới tiểu biểu muội Liễu Minh Nguyệt làm thê tử cho hắn, chỉ có thể hận tuổi của tiểu biểu muội còn quá nhỏ, dù sao vẫn phải chờ đến lúc nàng cập kê thì mới được.

Hàng năm Hạ Từ Thanh vẫn gặp được Liễu Minh Nguyệt đôi ba lần, mắt thấy nhan sắc của tiểu biểu muội càng ngày càng biểu lộ, càng ngày càng trở nên xinh đẹp, đối với việc thành thân hắn càng thêm hy vọng, huống chi thê tử tương lai không phải là thực nữ mơ hồ không xác định nào cả, mà là vị tiểu biểu muội sống sờ sờ trước mắt, bởi vậy trong lòng hắn càng ngày càng rục rịch không yên.

Vài ngày trước hắn lại nghe thấy người của nhà Nhị cửu sẽ tới thăm, Nhị cửu mẫu muốn dẫn theo hai vị biểu huynh đệ đến tham dự kỳ thi mùa xuân, đúng lúc gặp được Tiết Hàn Văn, không khỏi thốt ra.

Hôm nay mặc dù Hạ Từ Thanh ảo não vì không cẩn thận đã thốt ra lời trong lòng, nhưng nghe nói Ôn Hữu Từ đã đính thân, Ôn Hữu Niên thì vẫn chưa có nữ tử hợp ý để hôn phối, hắn đối với vị biểu đệ này, liền phá lệ để lại chút tâm nhãn, cố ý làm như vô tình ám chỉ một phen chuyện mình sẽ thành thân cùng với biểu muội trong tương lai.

Ôn Hữu Niên cũng chẳng phải kẻ ngốc, thấy tiểu biểu muội tính trẻ con vẫn còn một đoàn, trong khi đó giọng điệu của Hạ Từ Thanh lại làm như lơ đãng ám chỉ, nhưng trong đôi mắt ngây thơ trong sáng của biểu muội nửa điểm tư tình nhi nữ cũng không có, hắn cảm thấy kinh ngạc, thừa dịp hai thứ nữ của Hạ gia và Liễu Minh Nguyệt đi thay quần áo, huynh trưởng Ôn Hữu Từ và Hạ Từ Thanh thì cố gắng dốc sức thảo luận học vấn, hắn mới trao đổi tìm hiểu tình huống ở chỗ muội muội Ôn Dục Hân.

Ôn Dục Hân nghe thấy Hạ Từ Thanh có ý này, cũng bất thành kinh ngạc: ***“Nghe tiểu biểu muội nói, muội ấy chưa bao giờ qua đêm ở Hạ gia, một năm cũng có đến Hạ gia vài lần, nhưng Tiểu dưỡng không thích muội ấy lui tới Hạ gia quá nhiều, sao có thể gả muội ấy cho Hạ biểu ca được chứ?”***

Rốt cuộc Ôn Hữu Niên cũng xứng danh là lớn hơn 2 tuổi, lo lắng càng chu toàn hơn một chút: ***“Chớ không phải là Tiểu dưỡng nghĩ tương lai hai nhà sẽ làm thông gia, cho nên mới cố ý giữ lễ với Hạ gia sao?”***

“Muội thấy không giống đâu.” Ôn Dục Hân lắc đầu: ***“Muội thấy trong cách nói chuyện của biểu muội, thực sự rất xa cách với Hạ biểu ca, thật ra thì muội ấy có vẻ rất thân thiết với nhi tử của nhà Tiết Tướng quân mà Tiểu dưỡng đang thu dưỡng trong Tướng phủ hơn, nghe nói muội ấy muốn đến Hạ gia, Tiết công tử đã đặc biệt an bày cho gã sai vặt tùy thân của mình đến chờ ở cửa sau của Hạ gia, phòng khi biểu muội muốn cái gì, không tiện sai sử hạ nhân của Hạ gia...”***

Ôn Hữu Niên sờ sờ đầu Ôn Dục Hân, có vài phần tiếc nuối nói: ***“Thường nghe mẫu thân nhắc đến Tiểu cô Tiểu dưỡng, mặc dù Tiểu cô đã sớm qua đời, nhưng vị Tiểu dưỡng này lại là người trọng tình trọng nghĩa, nghe nói phong độ học vấn cũng Tiểu dưỡng cũng tuyệt hảo, nếu không sợ người ta nói này nói nọ khi kỳ thi mùa xuân sắp đến, huynh cũng muốn tới phủ Tướng quốc bái phỏng người, để lãnh giáo người một phen. Tuy rằng Hạ biểu ca cũng là người nhã nhặn, nhưng... Rốt cuộc huynh vẫn cảm thấy huynh ấy cũng giống hệt như Đại dưỡng...”***

Hai ngày nay mặc dù hai huynh đệ Ôn Hữu Từ và Ôn Hữu Niên ở tại thư phòng của Hạ gia, nhưng có đôi khi đến phòng trong tìm Hạ Từ Thanh, đương nhiên cũng từng gặp qua người trong phòng của y, chẳng qua mấy lời nha đầu thông phòng của biểu ca xinh đẹp như hoa, ôn nhu mềm mại, tự nhiên không tiện mở miệng nói trước mặt biểu muội rồi.

Ôn Dục Hân che miệng cười trộm: ***“Hạ biểu ca không giống Đại dưỡng chẳng lẽ có thể giống như Tiểu dưỡng hay sao? Nhị ca à, huynh cẩn thận kẻo bị người của Hạ gia nghe được đấy!”***

Bọn họ đến đây hai ngày nay, xem như đã hiểu rõ hậu viện Hạ gia của Đại dưỡng, có không ít di nương, thông phòng, thứ nữ con thiếp thất thành đàn. Chẳng qua tương đối mà nói, mẹ ruột của Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc đều đã lớn tuổi nhan sắc phai tàn, dưới gối lại chỉ có nữ nhi, đã sớm không dám giao phong cùng với phu nhân chính thê, đành phải khúm núm hầu hạ Hạ Ôn thị, hy vọng đương gia chủ mẫu có thể thay mình tìm cho khuê nữ yêu thương một mối hôn sự tốt đẹp.

Về phần những di nương thiếp thất còn trẻ tuổi khác chỉ biết đầu đầu lẩn nhau để tranh giành tình cảm của Hạ đại nhân, bọn thứ nữ thừa thãi cũng chỉ biết giẫm đạp lên nhau mà thôi, đối với Hạ Ôn thị mà nói, xem như vui mừng khi bọn họ tranh giành đầu đầu lẩn nhau, bà chỉ làm như không biết.

Hạ Ôn thị chỉ sinh được một nhi tử, hai thứ nữ lớn nhất cũng chỉ biết tranh nhau nịnh bợ, còn bà thì hân hoan vui mừng biểu hiện việc mình nhân từ khoan dung và độ lượng, tự nhiên cũng nguyện ý để cho hai tỷ muội thứ nữ này ra ngoài gặp khách nhân, về phần những di nương thiếp thất còn trẻ lại được sủng ái khác bà chẳng quan tâm, hải tử của thiếp thất thông phòng tuổi vẫn còn nhỏ, đương nhiên không cho bọn họ ra ngoài tiếp xúc với khách nhân rồi.

Ngày đó không có chuyện gì, ba vị thiếu niên chẳng qua chỉ loanh quanh thảo luận việc học vấn cho kỳ thi mùa xuân, Liễu Minh Nguyệt thì cùng Ôn Dục Hân bởi vì đã thân quen và hiểu biết lẫn nhau, cho nên nói đến một số việc của nhà ông bà ngoại. Ôn Dục Hân cẩn thận kể cho nàng nghe từng chuyện một, hơn nữa lại có hai vị thứ nữ của Hạ gia bầu bạn, ngày mà Liễu Minh Nguyệt sống ở Hạ gia cũng xem như trôi qua an bình thoải mái.

Đến buổi tối, Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân cùng ở trong viện của Hạ Ôn thị.

Hai ngày nay Vạn thị đến đây, đều cùng với nữ nhi ở lại trong viện của Hạ Ôn thị. Hạ Ôn thị trực tiếp nói: **“*Ta và đệ muội đã nhiều năm không gặp, tỷ muội ta gặp nhau hết sức vui mừng hân hoan, hẳn là nên ở chung một chỗ, cũng tiện để bày tỏ sự thân thiết.*”** Hạ Giam Thừa lâu lâu mới đến nghỉ tạm ở trong viện của Hạ Ôn thị, buổi tối mỗi ngày thường xuyên nghỉ lại ở trong phòng của thiếp thất và di nương, phu thê Hạ gia chỉ có thể gặp mặt một lần trong bữa cơm mà thôi.

Chẳng qua theo như những gì Vạn thị chứng kiến, chính là nơi hậu viện của Hạ Giam Thừa tràn đầy thiếp thất, thông phòng, di nương, con thứ của Hạ gia xếp thành đàn, căn bản không thể dành ra viện để khách nhân ở, mới không thể không để mẹ con Vạn thị đến ở viện dành cho chủ nhân.

Liễu Minh Nguyệt chưa bao giờ từng cùng giường chung gối và nói chuyện với tỷ muội, hưng phấn lẫn qua lộn lại mãi mà không ngủ được, được Ôn Dục Hân ôm vào trong ngực vỗ về.

Ôn Dục Hân cũng rất thích vị tiểu biểu muội này, bởi thấy nàng hồn nhiên ngây thơ, nghĩ lại tình hình của Hạ gia rối loạn như vậy, u ám đáng tiếc thay cho nàng, nói bóng nói gió tìm hiểu: **“*Biểu muội cảm thấy Hạ biểu ca thế nào?*”**

“*Hạ biểu ca... Thì cứ vậy thôi à, không thích nói chuyện cho lắm.*” Thật ra thì do nàng chưa bao giờ cẩn thận quan sát người ta mà thôi.

Ôn Dục Hân thấy nàng đối với Hạ Tử Thanh quả thực không hề có nửa điểm ái mộ nào, lại vụng trộm kè sát vào bên tai nàng nói nhỏ: **“*Sao ta lại nghe nói... Hạ gia có ý muốn kết thân với nhà muội đây?*”**

Vốn dĩ nàng ta nói lời này chỉ để dò hỏi, nào biết vừa mới nói xong, lúc này tiểu biểu muội lại cười ra tiếng, sau đó đỏ mặt trừng nàng ta liếc mắt một cái: **“*Tỷ tỷ nói bậy gì vậy? Cho tới bây giờ A Đa muội chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.*”** Bỗng nhiên nàng ngăn ra: **“*Chẳng lẽ tỷ tỷ quả thật đã nghe được tiếng gió gì đó rồi sao?*”**

Ôn Dục Hân thấy thần sắc nàng đứng đắn, quyết không phải vui đùa, trong lòng cũng ngăn ra: chẳng lẽ Hạ biểu ca chỉ đơn phương có tư tâm với biểu muội thôi sao?

“*Biểu muội, muội không gạt ta đó chứ? Sao muội biết Tiểu dưỡng chưa bao giờ có ý này?*”

Liễu Minh Nguyệt khề cán môi, kè sát vào bên tai nàng ta, nhỏ giọng thuật lại cho nàng ta nghe việc nàng đã tiểu định rồi, khuôn mặt hồng hồng, càng thêm chộc người yêu thương.

Ôn Dục Hân vừa nghe lời này, nhất thời ngốc lảng, quả nhiên là trong lòng Hạ gia đã nảy sinh suy nghĩ không nên có, đáng tiếc tiểu biểu muội hoàn toàn không biết, cho nên lại nhỏ giọng dò hỏi nàng xem đối phương là con cái nhà ai và là người thế nào.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt chỉ có một bằng hữu khuê mật duy nhất là Trầm Kỳ Diệp, ả là người mà nàng có thể nói hết chút tâm sự của một nữ tử, nhưng trong mấy người mà kiếp này nàng có thể giao hảo, Hoàng Sâm Diệp là người có tính tình hào sảng, La Thụy Đình lại có ý với Tiết Hàn Vân, càng không tiện để bàn luận về việc này, về phần vài vị sư huynh và bọn tỷ muội ở La gia, nàng cũng chưa thân quen đến độ có thể trút bầu tâm sự, hôm nay gặp gỡ Ôn Dục Hân, thế nhưng lại giống như rót cục có thể gặp được người để trút cạn tâm tình, lúc bấy giờ nàng mới đỏ mặt nhỏ giọng nói về chuyện giữa nàng với Tiết Hàn Vân.

Ôn Dục Hân nghe nàng kể sơ đến ngây người, đầu tiên là vì nàng ta nghĩ Tiết Hàn Vân không cha không mẹ, tương lai Liễu Minh Nguyệt gả cho cũng không sợ ở với bà bà, thành thân xong cũng có thể ở lại nhà mẹ đẻ, không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, liền cực kỳ hâm mộ Liễu Minh Nguyệt; tiếp đó lại nghe thấy Tiết Hàn Vân đã liệu cách cứu tiểu biểu muội, nàng ta lại càng tăng thêm hảo cảm, nghe bảo rằng hẳn là người ổn trọng đoan chính, đúng là nam tử hảo hán vô song toàn, làm sao mà Hạ biểu ca có thể sánh bằng, nhất thời thiết tình vì Liễu Minh Nguyệt cao hứng, trông mong trong tương lai có cơ hội gặp được vị em rể trong truyền thuyết này một lần.

Lý do sinh tồn của nữ tử, dù sao cũng chỉ vì muốn có một chốn đi về.

Ngày thứ hai Hạ Tử Thanh dẫn theo mọi người xuất môn đạp thanh.

Ôn Dục Hân nhân cơ hội này, nhanh chóng âm thầm sau lưng mọi người thông báo chuyện Liễu Minh Nguyệt đã tiểu định cùng với Tiết Hàn Vân, Tiểu dưỡng trước sau chưa bao giờ có ý kết thân với Hạ gia vụng trộm nói cho Ôn Hữu Niên biết, nhất thời huynh muội hai người nhìn nhau mà cười, âm thầm cảm thấy Hạ Tử Thanh vừa đáng thương lại buồn cười cũng có chỗ đáng tiếc.

Đưa tầm mắt ra xa, ở ngoài kia là Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc đang cùng Liễu Minh Nguyệt chơi thả diều, Hạ Tử Thanh và Ôn Hữu Tư thì ở gần đó, nhưng ánh mắt Hạ Tử Thanh luôn dao động, rất nhiều lần hướng tầm mắt tới chỗ Liễu Minh Nguyệt.

Đáng tiếc tiểu biểu muội hoàn toàn bỏ qua vị biểu ca này, ánh mắt đều bị hấp dẫn bởi con diều đang bay cao trên bầu trời kia, cũng chỉ có gã sai vặt tùy thân của Tiết Hàn Vân là đứng ở cách đó không xa chờ phân phó, vận mệnh thế này đúng là có chút kỳ lạ và buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Khóe miệng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai tỷ muội Hạ Đan Ngọc, Hạ Bội Ngọc có cơ hội gặp được Liễu Minh Nguyệt từ trước, chẳng qua vội vã hàn huyên, mặc dù có lòng muốn nịnh bợ, nhưng khổ vì không có cơ hội.

Nay Liễu Minh Nguyệt đến thăm người của Hạ gia, bọn họ đã được mẹ ruột nhà mình dẫn dò, tất nhiên phải chăm sóc chiếu cố Liễu Đại tiểu thư này cho tốt, trong tương lai đồ cưới của bọn họ nhiều hay ít đều phải trông cậy vào vị Liễu Đại tiểu thư này, tương lai nàng sẽ là thiếu chủ mẫu của Hạ gia.

Bên trong Hạ gia sớm đã là trống rỗng, toàn bộ đều phải dựa vào đồ cưới và địa tô của Ôn thị mà chống đỡ, ngoài ra còn có bổng lộc của Hạ Giam Thừa để sống qua ngày, nhân khẩu trong nhà đông đúc, cứ dăm ba bữa là Hạ Giam Thừa lại muốn ra bên ngoài cùng bằng hữu, đồng僚 uống rượu ngâm thơ nghe hát xướng, nói cho dễ nghe là đi xem hát, nhưng sự thật là ra bên ngoài mang loại “Phấn hồng tri kỷ” trở về, mà loại phấn hồng tri kỷ này, có thể hiểu theo nghĩa cảm kích thì ít mà toan tính thì nhiều, trong cuộc sống chịu không nổi một chút ủy khuất, cơm canh quần áo, vật dụng chi tiêu hàng ngày, đều tính toán tỉ mỉ, chuyển thành số bạc gấp đôi để đòi cho được.

Nguồn gốc của các phụ nhân nội hậu viện nhà Hạ Giam Thừa, đầu tiên chính là loại phấn hồng tri kỷ mang từ bên ngoài về này, còn một loại khác đó chính là do Ôn thị lao tâm lao lực, tỏ vẻ hiền lành đích thân giúp Hạ Giam Thừa thu xếp vào phủ.

Ban đầu lúc Hạ Giam Thừa mang về một vị “Phấn hồng tri kỷ”, được thế mà ngấm ngấm lần lượt phu nhân chính phòng, Ôn thị bắt đầu hoảng hốt, liền tuyển thêm một vị nữ tử xinh đẹp trẻ trung, thay Hạ Giam Thừa thu vào trong phòng, nhằm chia bớt sự yêu sủng của vị phấn hồng kia.

Từ đó về sau mỗi khi Hạ Giam Thừa lại mang về nhà một vị “Phấn hồng tri kỷ”, thì Ôn thị cứ như cũ thay ông nạp một vị nữ tử nữa vào phòng, vì thế số lượng phụ nhân của Hạ Giam Thừa càng ngày càng tăng dần lên.

Thời gian lâu dần, ngay cả Hạ Giam Thừa cũng không thấy hứng thú nữa, có vị đồng僚 trong nhà có vợ cả ghen rất hung hãn, ông ta liền dào dạt đắc ý đem Ôn thị hiền lành đi ra khoe khoang. Hành động này khiến cho việc Ôn thị hiền lành đi sâu vào lòng người ở kinh thành, ai cũng nói tính tình Ôn thị độ lượng và hiền lành, chính là người vợ cả nhân từ hòa khí nhất, không ít nam tử hy vọng phu nhân chính phòng nhà mình cũng có thể học tập theo hình mẫu như vậy.

Song có không ít đương gia chủ mẫu tuy rằng giáp mặt thì khen ngợi hành vi của Ôn thị, nhưng mà sau lưng khó tránh khỏi châm biếm bà “... **Cổ hủ khô khan, đã bị quy củ trời buộc đến choáng váng đầu óc...**”

Thứ tử, thứ nữ của Hạ gia cứ như vậy mà mọc lên như nấm sau mưa, hết đứa này đến đứa khác cứ thế mà sinh ra.

Tình hình hậu viện Hạ gia được chia làm hai phe phái, một bên là phái của phu nhân, môn bên là phái của lão gia.

Phái phu nhân, phần lớn là những nữ tử có tướng mạo đẹp, ôn nhu yếu ớt, dễ bắt chẹt do Ôn thị tự tay chọn ra, phái lão gia thì đều là những vị hồng nương xinh đẹp, có một hai dạng thuật phòng the giữ kín không nói ra, giữ được ân sủng mấy năm không dứt.

Ôn thị quản lý hậu viện, những nữ tử theo phía sau bà ngoại trừ một vài người cá biệt quy hàng, ở hậu viện này có thể xem như là phái cầm quyền, những nữ tử phái lão gia dựa vào ân sủng để sống yên ở hậu viện, nhưng trải qua mấy năm tranh qua đấu lại, cũng phát hiện Hạ Giam Thừa ngoại trừ việc đi ra ngoài đem người về nhét vào hậu viện, thường xuyên đến phát tiết một phen, còn việc ở hậu viện căn bản không nói một lời, cung cấp áo cơm hàng ngày đều phải trông cậy vào phu nhân.

... Vì thế hậu viện Hạ gia lấy một loại trạng thái kỳ quái mà an bình yên tĩnh, mọi người chỉ chờ phu nhân đi ra ngoài ném tiền lập uy.

Dưới loại tình huống này, Hạ Đan Ngọc, Hạ Bội Ngọc đi nịnh bợ Liễu Minh Nguyệt cũng chẳng có gì lạ.

Tối đó hai người bọn họ trở về, Bạch di nương – mẹ ruột Hạ Đan Ngọc cảm theo cái hà bao tình mỹ mà bà thức đêm thêu ra đưa cho nàng: “**Đại tiểu thư Liễu gia chưa bao giờ ở lại nhà chúng ta, lần này có thể ở lại hai ngày, nói không chừng đã là cực hạn. Nghe nói Tướng gia cực kỳ sủng ái nàng ta, ngày mai con đem hà bao này đi tặng cho nàng ta, tuy rằng thứ này không đáng tiền, nhưng tốt xấu gì nàng ta mang theo thứ này, có thể lúc nào cũng nghĩ đến con là tốt rồi...**”

Trước khi Bạch di nương bị nhét vào Hạ phủ, vốn xuất thân là tú nương, tay nghề thêu thùa rất tốt, vốn định truyền cho Hạ Đan Ngọc tay nghề này, nhưng Hạ Đan Ngọc nhiều năm luôn đi theo bên cạnh để nịnh bợ Ôn thị, sau khi mở rộng tầm mắt, nàng ta chỉ cảm thấy ngốc ở phía sau viện cả ngày vui đầu thêu thùa, thực là chậm trễ thời gian, cho nên không để bụng cho lắm, tay nghề của Bạch di nương nàng ta chỉ học được bảy tám phần, ngược lại thêu thùa còn không bằng Liễu Minh Nguyệt.

Hạ Đan Ngọc nhận lấy hà bao kia, sờ sờ bên trong rỗng tuếch, ngay sau đó lập tức mếu máo: “**Người bên ngoài đưa hà bao cho Liễu Đại tiểu thư, bên trong người nào không phải bỏ vào cho phình ra chứ? Trong hà bao này ngay cả chút ít thứ cũng không có, người bảo ta làm sao dám đem ra?**”

Bạch đi nương thất sủng đã lâu, nghe được lời này, vô cùng âm đạm, trở lại trong phòng mình xem có thể lục lại lấy ra được thứ gì đó hay không.

Gian đối diện là phòng ở của hai mẹ con Phùng di nương và Hạ Bội Ngọc. Phùng di nương tuy là người khéo tay, nhưng tay nghề thêu thùa thua xa Bạch di nương – người được huấn luyện chính thống từ phùng thêu như vậy, hai ngày nay Phùng di nương đã vội vàng làm mười cái túi lưới, có loại thắt, hoa mai, cành liễu, liên hoàn, đủ loại và màu sắc khác nhau, yêu cầu màu sắc phải xinh đẹp mềm mại, phù hợp với Liễu Minh Nguyệt.

Buổi tối trông mong mà đem ra đưa cho Hạ Bội Ngọc nhìn, ***“Con thấy trên người Liễu Đại tiểu thư ăn mặc như thế nào?”***

Hạ Bội Ngọc đã quen so sánh với Hạ Đan Ngọc, hai ngày nay lại được gần gũi quan sát tiểu thư Tường phủ vô số lần, lúc này chưa xót nói: ***“Di nương, túi lưới này tuy rằng được thắt tinh xảo, nhưng không bằng mấy thứ mà Liễu Đại tiểu thư mang trên người đâu, mang mấy thứ không tinh xảo bằng người ta như vậy ra ngoài, ta thật sự làm không được.”***

Tay cầm túi lưới của Phùng di nương run rẩy.

Trong tay bà cũng không dư dả gì, nếu nói xuất ra tiền vốn một lần, nịnh bợ Liễu Đại tiểu thư, từ nay về sau về lâu về dài có thể có chỗ dựa là được, vậy mới đáng để trầm trồ khen ngợi. Nhưng nếu như Liễu Đại tiểu thư thường xuyên đến đây, bà nào có nhiều tiền vốn để bỏ ra như vậy?

Thật ra thì hai vị thứ nữ Hạ gia này đánh chủ ý muốn nịnh bợ Đại tiểu thư tương lai cũng không hề sai, nhưng trước mắt đã tự đánh mất bản tâm đáng quý khi ở chung với người nhà, từ nay về sau làm việc khó tránh khỏi sẽ bất công, càng ngày càng đưa mình đi tới lối nhỏ ngõ hẹp.

Thật ra thì Liễu Minh Nguyệt đối với mấy vật ngoài thân chưa bao giờ thực sự quá để ý, tất cả mọi thứ trên người nàng đều là do Hạ Huệ lưu tâm đến, nếu như ở chung mà tính nét hòa hợp, bất kể các nàng tặng cái gì, Liễu Minh Nguyệt cũng đều vô cùng cao hứng mà thu nhận.

Hồi đầu năm, La Thụy Đình học Thư sư phó thêu hà bao, châm tuyến hỗn độn, bông hoa thêu trên hà bao hình dạng quái dị, ngay cả dáng vẻ của hà bao cũng... quả thật nhìn sao cũng không giống hà bao, thế mà La Thụy Đình cũng dám đưa cho Liễu Minh Nguyệt, còn đòi tự tay đeo vào cho nàng.

Trên thực tế sau khi thêu xong cái hà bao kia, La Thụy Đình trước sau muốn tặng cho tất cả mọi người ở La gia, ví dụ La lão gia tử, La Đại phu nhân, hai vị ca ca và đám sư huynh đệ đồng môn... Mọi người nhìn thấy bộ dáng của hà bao kia, trong lòng thê lương: Tết nhất ai cũng phải xuất môn xã giao, cho dù không ra khỏi cửa xã giao cũng phải tiếp khách, đeo thứ này, nếu nói cho người ta biết đây là do La Thụy Đình thêu... Chuyện này có bao nhiêu dọa người chứ?

Chuyện mà La Đại phu nhân lo lắng thì sâu kín hơn, vạn nhất bị người nào đó có ý muốn cầu hôn La gia phát hiện bà có nữ nhi vụng về như vậy, thêu cái hà bao mà có thể thêu ra loại hiệu quả này... như vậy rồi không dám cầu thân nữa thì biết làm sao cho phải bây giờ?

La Đại phu nhân rơi vào thế khó xử, một bên sợ đã kích lòng tự tin của nữ nhi, một bên còn phải cố vũ nàng: thêu thật không tồi, lại có thể tự mình làm hà bao nữa chứ... Con ta thật là có tiến bộ; một bên phải lao tâm khổ tứ lo lắng cho hôn sự của La Thụy Đình, uyển chuyển tỏ vẻ thật ra thì đồ vật này thuộc phạm trù vật kỷ niệm, lần đầu nữ nhi nhà mình làm ra thứ gì đó thì nên thu hồi mà cất giữ cho nó có vẻ có ý nghĩa kỷ niệm.

Đáng tiếc không có ai hiểu được tâm trạng vui sướng và hy vọng mãnh liệt muốn chia sẻ niềm vui đến cho mọi người khi thành phẩm hà bao do nàng chính tay làm ra sau mọi cực khổ đâm kim vào tay không biết bao nhiêu lần. La Thụy Đình bắt khuất tặng một vòng hà bao xuống dưới, lúc đang thất bại đến muốn khóc, nghe tin tiểu sư muội và Tiết Hàn Vân đến chúc Tết La lão gia tử, tình cảm vui sướng kia vỡ òa thể nào chứ.

Lần đầu tiên nàng ta không để mắt đến sự tồn tại của Tiết Hàn Vân, lôi kéo Liễu Minh Nguyệt đi tặng lễ, còn trông mong khoe khoang: **“Xem đi, sư tỷ đối với muội thật tốt, Tiết sư huynh cũng không tặng, ngay cả lần đầu tiên làm ra hà bao đều chỉ tặng cho một mình muội...”**

Khỏe miệng Liễu Minh Nguyệt co rút, nhưng đối với vị sư tỷ có giá trị vũ lực cao hơn mình nhiều lắm này, nàng thông minh không hề phản kháng, tùy ý để nàng ta lôi kéo đeo vào cho mình... Hơn nữa còn mang thân sắc tự nhiên đeo cái hà bao kỳ quái đó đi dạo ở La gia, chọc cho một đám hạ nhân ghé mắt cười trộm.

Nay nhận được đồ vật gì đó của hai vị thứ nữ Hạ gia, nàng cũng chỉ hơi nhìn sơ qua một cái, lễ phép nói lời cảm tạ sau đó bảo Hạ Huệ cất giữ, ngay cả trong hà bao đựng cái gì cũng chưa từng mở ra xem. Hạ Huệ làm việc này cực kỳ chu toàn, thu nhận lễ vật của người ta đương nhiên là phải có quả đáp lễ, lập tức kêu Thu Quả đi lấy cái tráp mà Liễu Minh Nguyệt mang đến, tìm ra bốn cây gắm hoa sản xuất từ trong cung đưa sang, còn có bốn cái khăn giao sa mới tinh, đều là đồ vật ban thưởng Tết trong cung do nương nương thưởng cho, chia đều cho hai vị thứ nữ Hạ gia mỗi người hai cây gắm và cái khăn mới.

Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc nhận được hai loại đáp lễ này, sai tiểu nha đầu nhanh chóng cầm về trong phòng mình, Bạch di nương và Phùng di nương nhìn thấy quả đáp lễ, vô cùng kinh hi, trở ra cửa khoe khoang với đối phương, nào biết nhìn thấy đồ vật trong tay của đối phương cũng giống y như mình, chỉ đành phải hành quân lặng lẽ, rút về lại phòng mình.

Ở đây hai ngày, Liễu Minh Nguyệt cũng thấy Hạ gia chật chội, đúng lúc công trong truyền tin đến, Tiết Hàn Vân phụng lệnh của Liễu tướng, tới đón nàng về nhà.

Liễu Minh Nguyệt không nỡ chia tay Nhị cửu mẫu Vạn thị và biểu tỷ Ôn Dục Hân, chỉ biết lôi kéo tay Ôn Dục Hân mãi không tha, Hạ Huệ thấy tình cảnh như vậy, nói: **“Nhị cửu phu nhân đừng trách nô tỳ lắm miệng, tiểu thư nhà nô tì vẫn còn tâm tính của tiểu hài tử, bao lâu nay khi nào thì có cơ hội thân cận với tỷ tỷ như vậy? Dù sao tiểu thư cũng hợp ý với biểu tiểu thư, chỉ bằng nô tỳ thay tiểu thư thỉnh biểu tiểu thư đến quý phủ chúng ta ở chơi mấy ngày được không?”**

Liễu Minh Nguyệt nghe nói như thế, lúc này liền nở nụ cười: **“Chủ ý này rất tốt.”** Lôi kéo tay Ôn Dục Hân càng không muốn buông tay.

Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc trông mong nhìn Liễu Minh Nguyệt, hy vọng nàng cũng có thể mở miệng mời mình cùng đến Liễu phủ. Dù sao cùng Liễu Minh Nguyệt lui tới cũng có điểm ích lợi, người ta là tiểu thư nhà quan, thân phận cũng không thấp.

Liễu Minh Nguyệt chỉ lo cao hứng, huống hồ nàng không thân cận với hai vị thứ nữ Hạ gia cho lắm, cho nên không mở miệng nhắc tới. Hạ Huệ tuy là người biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ, bởi vậy mặc dù nhìn thấy tâm tư của hai thứ nữ Hạ gia, nàng ta cũng chỉ làm như không biết.

Vạn thị thấy tỷ muội hai người hợp ý, trong lòng rất là vui mừng, và lại tới qua lúc đi ngủ, nghe Ôn Dục Hân len lén nói rằng Liễu Minh Nguyệt đã sớm làm tiểu định rồi, chẳng qua Tiểu dưỡng vẫn chưa thông báo đến bằng hữu thân quyến gần xa mà thôi, trong lòng bà cười thầm Đại cô tỷ tự tiện quyết định, tương lai không biết sẽ xấu hổ thế nào, tự nhiên là bà cũng sẽ không lắm miệng nói ra. Nghe nói tình cảnh chỗ Hạ Tử Thanh bên kia, cũng đã âm thầm nổi lên tâm tư không nên có đối với Liễu Minh Nguyệt, con bé chỉ là tiểu cô nương mà thôi, vẫn nên về nhà thì tốt hơn. Lúc này bà lập tức đồng ý.

Nói liền một mạch: **“Đến nhà Tiểu dưỡng, nhớ không được bướng bỉnh, phải hành lễ vấn an Tiểu dưỡng con, đợi đến khi các ca ca của con thi xong kỳ thi mùa xuân, ta sẽ tự mình tới cửa bái phỏng...”**

Ôn Dục Hân lập tức gật đầu đáp ứng.

Ôn thị ở một bên thấy mẹ con Vạn thị mới đến đây mấy ngày, lại có thể thân mật cùng Liễu Minh Nguyệt như vậy. Tuy rằng Liễu Minh Nguyệt đối với bà cũng rất tôn kính, nhưng độ thân mật rõ ràng không thể sánh bằng với mẹ con Vạn thị, trong lòng không khỏi thấy không vui, nhưng bà chỉ nghiêm mặt lạnh ngồi ở một bên.

Nhất thời nghe thấy gã sai vặt ở phía nhà trên chạy tới nói, Tiết thiếu gia tới đón Liễu Đại tiểu thư, lão gia đã ra đón và mời ở lại dùng cơm, vài người trẻ tuổi cùng ngồi hàn huyên đàm đạo, lão gia dặn nhất định phải chuẩn bị nhiều món ăn ngon để tiếp đãi khách, Ôn thị đối với Tiết Hàn Vân vẫn luôn coi là cái đinh trong mắt, ghét cay ghét đắng, bởi vậy khẩu khí lập tức trở nên không tốt: **“Lão gia cũng thật là, không câu nệ những thứ chó mèo không đáng gì đó mà phải cần dọn bàn tiệc để chiêu đãi, chẳng phải ngồi không ăn núi bạc cũng lỗ...”**

Hai đứa con của Vạn thị đang muốn đến nhà trên đón khách, nhất thời sắc mặt xấu hổ, trong lòng cũng thấy không cao hứng.

Liễu Minh Nguyệt nghe Ôn thị nói lời ấy, tươi cười chột tắt, nói với Ôn thị rằng: **“Dì nói lời này... Hàn Vân ca ca nhà cháu sao lại trở thành con chó con mèo rồi? Huynh ấy ở nhà cũng không phải không có cơm ăn mà chạy đến Hạ gia xin cơm ăn.”**

Ôn thị nghe thấy Liễu Minh Nguyệt dám tranh luận cùng mình, trong lòng bốc lửa, quát lên: **“Giỏi, nha đầu không biết xấu hổ này! Đâu phải người đính ước gì với Tiết gia, như thế nào Tiết Hàn Vân lại trở thành người nhà người? Đúng là đứa chẳng biết phân biệt tốt xấu, khuyến tay chỉ biết hướng ra ngoài...”**

Còn chưa vào cửa, nha đầu này đã dám tranh luận với mình!

Nay Liễu Minh Nguyệt đã khác trước rất nhiều, trong lòng nàng Liễu Hậu chiếm vị trí thứ nhất, Tiết Hàn Vân thì chiếm vị trí thứ hai, không bàn tới tình yêu nam nữ, nam nhân này cũng là huynh trưởng tốt dám lấy tính mạng ra để bảo hộ nàng, đau nàng nhất, nàng lập tức không khỏi thấy khó thở mà mở miệng đáp: **“Cháu đã cùng Hàn Vân ca ca tiểu định, sao huynh ấy không phải người nhà cháu chứ?”**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sét đánh

Liễu Minh Nguyệt vừa nói xong, Ôn thị lập tức sợ ngây người.

—— chuyện này xảy ra khi nào? Sao bà không biết!

“Nha đầu này nói bậy gì vậy, tiểu định là chuyện lớn như vậy, sao A Đa cháu lại không thông báo gì cho thân hữu gần xa chứ? Càng ngày càng không quy củ gì cả!”

Nhưng thật ra thì trong lòng bà đã hơi hốt hoảng. Trước kia cho dù Liễu Minh Nguyệt thấy bà làm khó làm dễ Tiết Hàn Vân thế nào, ngay cả khi bà quở trách Tiết Hàn Vân trước mặt nàng, cũng không thấy nàng phát tác, hôm nay chẳng qua mới nói có một câu, liền khiến cho nàng phản kháng kịch liệt như vậy, có thể thấy được sự khác thường trong đó.

Điều đầu tiên mà Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc cảm giác được chính là: hai phần lễ vật chứa tiểu ý ân cần, là tặng lễ nịnh bợ, đã tặng không mất rồi!

Làm nhiều chuyện vô dụng không công như vậy, quay đầu nhìn lại sắc mặt của mẹ cả, đen kịt miến bàn có bao nhiêu xấu xí vụn vụn.

Tối hôm qua Vạn thị đã biết tin tức này, lúc ấy bà nghĩ, việc này chắc chắn không hợp ý với Đại cô tỷ cho mà xem. Hôm nay thấy di cháu hai người bọn họ căng cứng như dây đàn, bà là người đứng giữa duy nhất có khả năng cứu vãn, cho nên vội vàng lôi kéo Ôn thị đang tức giận đến phát run đi, lại nhảy mất ra hiệu cho Ôn Dục Hân, ý bảo nữ nhi lời kéo Liễu Minh Nguyệt đi thu thập đồ đạc.

Liễu Minh Nguyệt tự giác nhận thấy chẳng những chính mình chịu nhục, bị đi chỉ trích, mà ngay cả Tiết Hàn Vân cũng bị coi rẻ, từ khi ra đời đến nay nàng vẫn được Liễu Hậu cưng chiều trong lòng bàn tay, cho dù tiền cung cũng là thân phận cao quý, ngoại trừ kiếp trước lúc sắp chết bị Trầm Kỳ Diệp nhục nhã, hai kiếp cộng lại cũng chưa từng bị ai sỉ nhục như vậy, lập tức cất cao giọng sai sử thiếp thân nha hoàn: **“Hạ Huệ, còn không mau đi thu dọn hành lý? Thu Quả người ra ngoài thông tri cho Liên Sinh, kêu chủ tử hai người bọn họ ra bên ngoài chờ, chúng ta lập tức rời khỏi đây!”**

Ôn thị thấy nàng từ năm ngoái sau khi gặp phải giặc cướp đã sửa đổi tính tình, càng ngày càng ngoan ngoãn nhu thuận hẳn lên, nhưng chỉ có tự bản thân Liễu Minh Nguyệt mới biết, dưới hoàn cảnh bình tĩnh luôn tạo thành một loại biểu hiện giả dối, nhớ lại mình trải qua một kiếp sống chết, tính cách biến đổi lớn, thật ra thì đó là chuyện nếu không tự mình trải nghiệm thì sẽ không đưa đến kết quả này.

Giống như cái loại cảm giác khi tôn nghiêm bị găm đạp, một khi đụng phải chuyện chạm đến điểm mấu chốt của mình, trong lòng nàng vẫn luôn là Đại tiểu thư cao ngạo của phủ Tướng quốc, nhất định sẽ phản ứng kịch liệt hơn nữa!

Chẳng qua hiện nay nàng đã không còn là Liễu Minh Nguyệt chỉ biết quyết chí tiến lên mà bất kể hậu quả ngày trước, chẳng qua trong phút chốc tức giận, cũng biết cân nhắc lợi hại, nàng biết cho dù bây giờ có trở mặt, Ôn thị cũng không thể làm gì được nàng, bởi vậy mới tức giận công khai, không hề che dấu cảm xúc như vậy.

Ôn thị chỉ vào Liễu Minh Nguyệt, cực kỳ giận dữ: **“Đây là... Đệ muội nhìn xem, nha đầu kia là muốn tức chết ta sao? Muội muội đi rồi, ta vì nó không biết đã hao tổn bao nhiêu tâm tư, nay thế nhưng nhận được thương tâm như vậy...”** Nói xong nhỏ lệ khóc ròng.

Ôn thị lẫn lộn ở hậu viện nhiều năm, sử dụng không biết bao nhiêu mẹo kế trên trận doanh tranh phần hồng mồi có được ngày nay, co được giãn được, thấy Liễu Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt kiên định bất khuất, lập tức lui từng bước ý đồ dùng thâm tình đã động nàng.

—— về phần việc tiểu định kia, cho dù Liễu Minh Nguyệt có chính miệng nói ra, chẳng qua cũng chỉ là lời của tiểu hài tử mọi nhà thường nói cho vui mà thôi, Liễu Hậu chưa từng thông báo cho thân hữu biết kia mà. Tiết Hàn Vân chẳng qua chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, cả người đều phải dựa vào phủ Tướng quốc che chở, chỉ cần Liễu tướng không đồng ý cửa hôn sự này, hẳn còn có thể lật trời hay sao?

Tương lai, tiền đồ của hắn đều nằm trong tay của Liễu Hậu!

Liễu Minh Nguyệt thấy Ôn thị lấy mẹ ruột mình ra để áp chế, nàng nhớ lại rất nhiều năm về trước, tuy rằng di cả có vẻ hà khắc, rất thích giáo huấn, nhưng đối xử với nàng cũng coi như không tệ, nhưng mà rốt cuộc phần tình cảm này có lẽ cũng vì bản thân bà có tư tâm. Nếu như... A Đa nàng không phải là Tướng quốc của Đại Khái, mà là một sĩ tử nghèo túng, không biết người di này có muốn một hài tử đã mất mẹ như nàng hay không?

Chuyện trên thế gian, mọi việc cũng không thể ngăn nghĩ quá kỹ, hồ đồ một chút còn có thể vui vẻ sống sót. Nếu như miệt mài theo đuổi, trước sau gì

cũng hoàn toàn lạnh tâm.

Giờ phút này trong đầu Liễu Minh Nguyệt suy đi nghĩ lại, lập tức xuất hiện ý niệm như vậy. Nàng rất phiền chán việc Ôn thị thường xuyên dùng gương mặt ân nhân để thân cận mình. Nếu nương nàng còn sống, đoán chừng sẽ không giống Ôn thị như vậy phải không?

“Dì cũng đừng khóc, cho dù đi có đối xử với cháu tốt hơn, nhưng nuôi nấng cháu lớn lên, yêu chiều nâng niu cháu trong lòng bàn tay cũng là A Đa cháu. Việc hôn nhân, theo lệnh cha mẹ, nếu A Đa đã tiểu định cho cháu và Hàn Vân ca ca, người khinh thường huynh ấy, đó là khinh thường cháu! Nếu người so sánh huynh ấy với con mèo con chó, vậy có khác nào người cũng xem cháu như con chó con mèo đâu! Phủ Hạ Giam Thừa này, về sau cháu sẽ không bao giờ đặt chân đến đây nữa!” Nói xong phất tay áo lập tức xoay mặt đi ra ngoài.

Vạn thị vội la lên: **“Dục Hân, nhanh đi trông chừng muội muội, đưa con bé về phủ Tướng quốc đi, đừng để con bé tức giận mà hỏng thân mình!”** Lại quay đầu đi an ủi Ôn thị: **“Tỷ tỷ cũng đừng tức giận mà hỏng thân mình, so đo với một tiểu nha đầu như con bé làm gì? Chúng ta có thể không biết tỷ tỷ sao? Tuy lời chưa ngoa nhưng tâm đều hủ, mọi việc đều vì muốn tốt cho con bé, Nguyệt Nhi còn nhỏ, đương nhiên không hiểu mấy chuyện này.”**

Ôn thị gạt lệ, trong lòng chua xót, còn có ba phần xấu hổ, hai ngày trước ở trước mặt Vạn thị còn tự quyết định, hôm nay giống như tự tát vào mặt mình, cái mặt mo này thật sự không biết phải giấu vào đâu.

“Đứa nhỏ này... Từ nhỏ đã khó uốn nắn, tính tình như vậy...”

Vạn thị thầm nghĩ: ngay cả Tướng quốc cũng xem trọng thiếu niên người ta, nghe nói là tự mình nghênh đón, để ở bên cạnh mà dạy dỗ, lớn lên trung thực thẳng thắn, vậy mà người còn xem thường người ta. Trái lại những gì mà Liễu Minh Nguyệt đã nói, càng làm bà thích tiểu cô nương này hơn.

Rốt cuộc cũng là đứa trẻ khí khái!

Đứa trẻ khí khái nọ giờ phút này đang đứng trong viện Ôn thị, sắc mặt đỏ bừng, trong hốc mắt ngân ngấn nước, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, phía sau là Ôn Dục Hân, nàng ta cũng ngơ ngác nhìn đám người đang đi tới.

Liễu Minh Nguyệt đột nhiên vén rèm, liền nhìn thấy vài vị thiếu niên đứng trong viện, ba vị biểu ca cộng thêm Tiết Hàn Vân.

Vừa rồi nàng mới tức giận xong, cũng không để ý hay có kỳ chút nào đến tâm tình của Ôn thị, nói thẳng một tràng những lời khí phách quyết tuyệt, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới tất cả sẽ rơi vào trong tai Tiết Hàn Vân.

Tiết Hàn Vân đi đến phía trước, gặp qua Hạ Giam Thừa, Hạ Giam Thừa vốn muốn giữ hân ở lại ăn cơm, mới lệnh cho gã sai vặt đến truyền lời, nhưng Tiết Hàn Vân lại nói, nếu đã đến đây rồi, thì nên ra sau hậu viện thỉnh an Hạ phu nhân mới phải phép.

Ôn thị không thể so với Hạ Giam Thừa, bà không ở trong triều, không biết cái nhìn của chúng triều thần đối với Tiết Hàn Vân, chỉ cho rằng hân là một con chó được nuôi bởi cơm thừa của Liễu gia, dùng mạng để báo đáp ân tình này cũng không có gì quá đáng. Kì thực, Hạ Giam Thừa lại biết, tình bằng hữu giữa Liễu tướng và Tiết tướng quân cha của Tiết Hàn Vân quả thật không tầm thường, nếu không Tiết tướng quân cũng không thể phó thác ấu tử cho người không quen biết và không có quan hệ gì như Liễu Hậu.

Mà Liễu tướng dốc lòng dốc sức bồi dưỡng Tiết Hàn Vân thế nào, chúng triều thần đều biết, ngay cả Thánh thượng, đối với huyết mạch duy nhất còn sót lại của một nhà Tiết gia trung liệt này cũng rất để ý, biết Liễu tướng dốc lòng nuôi nấng, không phụ phó thác của bằng hữu cũ, trong lòng cũng cực kỳ tán thưởng.

—— bằng không trọng trách nuôi nấng dạy dỗ hậu nhân của quan quân đã trung liệt tần quốc, đó là chức trách phải thực hiện của quốc gia.

Bởi vậy, thấy Tiết Hàn Vân tới cửa, tự nhiên ông hết sức cao hứng, lại thấy thiếu niên này quả là tuấn tú lịch sự, mặc dù hậu viện nhà mình không có đích nữ, nhưng thứ nữ với nhan sắc xinh đẹp cũng có được vài đứa, chỉ cần lấy danh nghĩa của Ôn thị, nhờ em rể Liễu tướng làm mai, đoán chừng cũng có thể chu toàn một chuyện tốt.

Hai vợ chồng nhà này, đều tự mình tính toán, nhưng người đã lâu chưa từng thương thảo qua mấy chuyện vật thể này, rõ ràng là không hề biết sự tính toán của đối phương. Cho dù mấy di nương trong nhà có nhìn ra toan tính của Ôn thị, cũng không có ai dám lẩm miệng mà nói cho Hạ Giam Thừa biết.

Làm chuyện khoe mẽ, nếu như hồng chuyện, vạn nhất khiến phu nhân chính thất tức giận, gặp phải tai ương chính là thiếp thất ở hậu viện, có quan hệ gì đến nam nhân ở tiền viện đâu?

Thấy Tiết Hàn Vân vô cùng hiểu lễ nghĩa, Hạ Giam Thừa lập tức thấy cao hứng, kêu Hạ Tử Thanh dẫn Tiết Hàn Vân ra phía sau hậu viện thỉnh an Ôn thị, huynh đệ Ôn gia cũng cùng đi.

Tiết Hàn Vân sớm biết Ôn thị không thích hân, nhưng hân cũng có thích Ôn thị gì cho cam? Chẳng qua là vì nể mặt lẫn nhau, cũng vì để Liễu tướng và Liễu Minh Nguyệt không thấy mất mặt thôi.

Nào biết còn chưa kịp đến tiền viện, đã thấy Thu Quả chạy tới, tiểu nha đầu dần dần động, nhìn thấy hân lập tức vô cùng cao hứng: **“Vân thiếu gia đã chuẩn bị tốt rồi sao? Tiểu thư đang tức giận, muốn Liên Sinh thúc giục thiếu gia nhanh chóng quay về nhà đấy.”**

Hạ Tử Thanh nghe thấy Liễu Minh Nguyệt tức giận, trong lòng nhất thời xuất hiện một dự cảm không tốt: mẫu thân hân thích giáo huấn như vậy, chắc không phải hôm nay đem biểu muội ra giáo huấn đấy chứ?

Nghĩ như vậy nên bước chân vội vàng, nào biết Tiết Hàn Vân còn đi nhanh hơn so với hắn, bước chân y như sao xẹt xông vào sân của Ôn thị.

Mới đứng trước cửa phòng, đúng lúc nghe được Liễu Minh Nguyệt nói mấy lời khí phách kia, Tiết Hàn Vân lập tức ngây người tại chỗ!

Những lời đó, Hạ Tử Thanh cũng nghe được, chẳng qua hắn nghe vào tai nhưng nhất thời không hiểu hết, cho nên bước tới phía trước mấy bước, rồi đột nhiên dừng lại.

Câu nói của Liễu Minh Nguyệt vang lên như sấm rền bên tai hắn: “... **Nếu A Đa đã tiểu định cho cháu và Hàn Vân ca ca, khinh thường huynh ấy, chính là khinh thường cháu! Nếu đem huynh ấy ra so sánh với con mèo con chó, vậy có khác nào cũng xem cháu như con chó con mèo đâu! ...**”

Hắn khó khăn quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch, nhìn người thiếu niên trước mắt đứng thẳng lưng, Tiết Hàn Vân phảng phất giống như bị điểm huyết, đứng nghiêm ở tại chỗ, hắn chỉ cảm thấy giống như trên mặt vừa bị giáng một quyền thật mạnh, nhất thời mũi sưng mặt nóng, nhớ lại hai ngày trước hắn còn phồng bì Ôn Hữu Niên, ám chỉ Ôn Hữu Niên như vậy, nói rằng trong tương lai trước sau gì hắn cũng thành thân với tiểu biểu muội... Một quyền này quả thực là tự đánh vào mặt mình mà!

Thiếu niên này, từ nhỏ cha mẹ đều mất, gia tộc suy tàn, ăn nhờ ở đậu, y có khả năng gì kia chứ? Y có tài đức gì, vậy mà biểu muội lại bảo vệ y như vậy?

Hạ Tử Thanh cảm giận trong lòng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Sau đó, Liễu Minh Nguyệt vén rèm, mang theo gương mặt đỏ bừng đi ra, nhìn thấy Tiết Hàn Vân, cũng không biết hắn đã đến đây bao lâu, nếu như nghe được những lời của Ôn thị, không biết sẽ khó chịu bao nhiêu?

Khó chịu này, là nàng gây ra cho hắn!

Thoáng chốc Liễu Minh Nguyệt đau lòng đến hốc mắt đều đỏ lên... Sao nàng có thể khiến cho Tiết Hàn Vân chịu vũ nhục và chà đạp như vậy? Chỉ hận vừa rồi những lời đã nói với Ôn thị còn chưa đủ quyết tuyệt!

Loại cảm giác khó chịu khi bị chà đạp khuất nhục thế này, làm nàng cắn chặt môi, cố gắng lấy dũng khí, bước một bước đến gần Tiết Hàn Vân, tay nhỏ bé sợ hãi nắm lấy bàn tay to của hắn —— trước mặt chúng thiếu niên, không hề kiêng kỵ gì mà nắm lấy tay hắn, ôn nhu hỏi: “**Hàn Vân ca ca, chúng ta về nhà được không?**”

Đôi mắt Tiết Hàn Vân đen bóng kỳ lạ, cả người cứng cứng lại tại chỗ, trong lòng Liễu Minh Nguyệt khó chịu thay hắn... Thiếu niên tốt như vậy, sao lại bị đi sỉ nhục như thế? Nàng nhìn không được mà rơi lệ: “**Xin lỗi Hàn Vân ca ca...**”

Về mặt Tiết Hàn Vân có một tia hoảng hốt, hai mắt chăm chú nhìn nàng, vрон ngón tay thô nhẹ nhàng lau đi dòng lệ nơi khóe mắt nàng, trên môi bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng như ngọc, có thể gọi là nụ cười chói mắt nhất: “**Được, chúng ta về nhà!**” Nói rồi nắm lấy tay nàng, một cánh tay nhỏ bé khác của Liễu Minh Nguyệt đang lôi kéo Ôn Dục Hân, ba người lấy một cách thức nắm tay kỳ quái, từ trong viện Ôn thị đi ra ngoài.

Ôn Dục Hân đã sớm choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Rời xa

Lần đầu tiên Ôn Dục Hân bài kiến vị Tiểu dưỡng kia của mình, thật ra là một chuyện có phần hơi xấu hổ.

Xấu hổ đến nỗi, về sau mỗi khi nàng ta và Liễu Minh Nguyệt nhắc tới việc này, đều phải đem nha đầu kia đề lên trên tháp, hung hăng chà đạp một chút, thẳng đến khi làm cho nha đầu kia chủ động cầu xin tha thứ mới chịu bỏ qua.

Ôn Vạn thị yêu cầu Ôn Dục Hân đích thân đưa Liễu Minh Nguyệt về nhà, nàng ta một đường ngồi xe ngựa Liễu gia đến phủ Tướng quốc —— Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt ngồi cùng xe thì hai mặt nhìn nhau, không biết thời gian trôi qua như thế nào.

Cho dù bản thân Ôn Dục Hân có đơn thuần cũng có thể hiểu được loại hành động lớn mật này, nhưng đợi cho đến khi gặp được Liễu Hậu, Liễu Minh Nguyệt nhào tới làm nũng nửa ngày, trong đó có đủ các loại ủy khuất, đủ các loại làm nũng, sắp xếp quy kết lại chỉ có một điều: Hàn Vân ca ca của nàng bị đi Hạ khi dễ, về sau nàng kiên quyết không đặt chân đến Hạ phủ nữa!

Liễu Hậu lấy việc sủng ái nữ nhi làm trách nhiệm suốt đời, lúc này miệng liên tục đáp ứng, làm Ôn Dục Hân bất tri bất giác sinh ra cảm xúc cực kỳ hâm mộ.

Ôn Quân, phụ thân của nàng ta... Nghiêm túc cứng nhắc đến nỗi làm cho tất cả mọi người đều phải phát điên, không bao giờ tùy tiện nói cười, nếu so

với Tiểu dưỡng, có thể làm cho người ta nảy sinh ý tưởng hoang đường “Không phải cùng giới tính”.

Sao thế gian này lại có nam nhân sùng hài tử của mình như vậy chứ?

Hơn nữa còn là sùng nữ nhi?!

Thật là không có đạo lý mà!

Nàng ta lăm lét nhìn Liễu Hậu đã trung niên, thanh liêm nho nhã, cả người lộ ra uy nghiêm của người đứng ở địa vị cao, nhưng loại uy nghiêm này gặp được Liễu Minh Nguyệt lập tức sụp đổ trong nháy mắt, tiêu tán không thấy bóng dáng, chỉ còn lại ôn nhu.

—— Ôn Dục Hân thực sự bị bỏ qua hoàn toàn!

Cho đến khi Tướng quốc đại nhân thật vất vả mới có thể kéo được nữ nhi vô có gây rối nhào vào người ông, vừa làm nũng vừa cáo trạng xuống dưới, ông ho khan một tiếng, hỏi: **“Vị tiểu thư này là ——”** Liễu Minh Nguyệt mới quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Dục Hân, cực kỳ kinh ngạc: **“Tỷ tỷ?!”**

Biểu tình *“Hoàn toàn không biết người còn sống sờ sờ ra đó vẫn đi theo nàng từ đầu đến giờ nay giống như từ trên trời rơi xuống”* kia của Liễu Minh Nguyệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Rõ ràng là các nàng ngồi cùng xe một đường về tới phủ Tướng quốc đây được không?

Chẳng qua... ánh mắt của Liễu Minh Nguyệt từ đầu đến cuối hoàn toàn dính vào trên người *“Hàn Vân ca ca nhà nàng”*, làm sao còn có kị đến vị khách như Ôn Dục Hân đây?

Ôn Dục Hân rất muốn bạo phát, may mà gia giáo của nàng ta rất tốt, từ nhỏ đến lớn Ôn Vạn thị đặt ra yêu cầu rất nghiêm đối với nữ nhi nhà mình, cho nên mới không làm nàng ta nảy sinh xúc động tức đến giờ chần.

Nàng ta tiến lên, đoan trang cười, hành lễ chào hỏi với Liễu Hậu.

“Chát nữ gặp qua Tiểu dưỡng!”

Liễu Hậu thông minh tuyệt đỉnh, lập tức biết ngay vị này chính là khuê nữ của nhà Nhị huynh, lúc này lập tức lấy lại gương mặt của nhà ngoại giao chính trị, tươi cười hiền lành, liên tục nói: **“Sớm nghe nói Nhị cửu huynh chỉ có một nữ nhi, vẫn chưa từng nhìn thấy, không ngờ hôm nay lại được gặp mặt, so với tiểu hầu tử nhà ta nhu thuận hiểu chuyện nhiều hơn...”**

Các trưởng bối khen ngợi trẻ con nhà khác, luôn thích khen đối phương mà làm thấp đi trẻ con của nhà mình. Loại thủ pháp đối lập này được Liễu Hậu sử dụng vô cùng thuần熟, đáng tiếc khuê nữ bị làm thấp đi nhà ông không ngừng kháng nghị: **“Sao A Đa lại nói như vậy?”**

Nàng cất giọng lên án, khiến Liễu tướng không dám lại tiếp tục nói gì nữa.

Chỉ cần ở trước mặt ông, tuổi tác của Liễu Minh Nguyệt sẽ biến thành rất nhỏ... rất nhỏ..., nhỏ đến khi trở thành một tiểu vô lại càn quấy. Chẳng qua kẻ vô lại này diện mạo xuất chúng, tươi cười khiến người yêu thích, chỉ cần không phạm phải sai lầm về nguyên tắc làm người, trong lòng của Tướng quốc đại nhân luôn hướng đến công chính nghiêm minh lập tức có thể mềm mại đến mức hóa thành một vũng nước.

Tiết Hàn Vân giữ yên lặng quan sát, trong mắt chứa đầy ôn nhu, cuối cùng Ôn Dục Hân cũng lĩnh giáo được thế nào là *“Hàn Vân ca ca trầm mặc, kiệm lời nhất, vừa không thủ vị lại khô khan...”* trong miệng Liễu Minh Nguyệt, nàng ta vụng trộm chà chà cánh tay nổi đầy da gà —— tình cảnh này quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Tốt xấu gì xin mời cô kị tâm tình của những người chưa đính thân đứng xem như vị khách này chứ!

Phủ Tướng quốc so với Hạ phủ, chẳng những rộng lớn hơn rất nhiều, mà cảnh trí cũng đẹp hơn rất nhiều so với Hạ phủ.

Ôn Dục Hân đi theo Liễu Minh Nguyệt một đường đi tới tiểu khóa viện mà nàng ở, cảnh trí trên đường rất là mê người, tới sân viện của Liễu Minh Nguyệt, còn chưa bước vào, đã ngửi được mùi hoa thơm ngát, đi vào trong viện, thấy dưới hành lang bày toàn là bồn hoa với những loài hoa quý, lộ ra vẻ xinh đẹp, lúc này hoa đang nở rộ, chắc là chúng rất xa xỉ.

Hạ Huệ đã chỉ huy nhóm tiểu nha đầu dọn dẹp sắp xếp cho ổn thỏa những đồ đạc mà hai ngày nay Liễu Minh Nguyệt mang đến Hạ gia, rồi giúp đỡ hai nha hoàn Ngô Nhi và Đồng Nhi của Ôn Dục Hân sửa sang lại hành lý thật ngay ngắn, chỉnh tề.

Ôn Vạn thị vào kinh, vốn dĩ nghĩ rằng chỉ ở lại hai ngày, đợi hơi quen thuộc một chút, rồi dẫn Ôn Dục Hân và hai nhi tử đi đặt mua một vài bộ quần áo, vài món trang sức đang thịnh hành ở kinh thành, nhưng bọn họ chưa kịp xuất môn, Liễu Minh Nguyệt đã dẫn theo Ôn Dục Hân trở về Liễu phủ.

Tâm tình Liễu Minh Nguyệt trầm thấp một đường trở về phủ, rồi nằm úp sấp trong lòng Liễu Hậu náo loạn làm nũng một lúc lâu, sau khi cáo trạng xong rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, thế này mới nhớ ra: mình đã mơ mơ hồ hồ “dẫn theo” biểu tỷ đến Liễu gia, vậy Nhị cửu mẫu và hai vị huynh trưởng còn ở lại Hạ gia phải làm sao bây giờ?

Nay không sai biệt lắm chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi mùa xuân rồi, Hạ gia quả thật không phải chỗ để người ta yên tĩnh học hành, nhìn về mặt của Nhị cửu mẫu thế kia, không biết người có tính toán tìm một nơi ở khác hay không, dù sao cũng không tiện để biểu tỷ và Nhị cửu mẫu bọn họ xa cách lâu ngày phải không?

Nàng nhớ lại kiếp trước lần đầu nhìn thấy Ôn Dục Hân, là lúc bọn họ mới tới kinh thành, Ôn Vạn thị cũng phái người đến mời Liễu Minh Nguyệt đến Hạ gia. Kiếp trước nàng đối với người mơ và hai vị biểu huynh kia cực kỳ lãnh đạm, khi đó nàng chỉ một lòng muốn bỏ nhào vào trên người Tư Mã Sách, mỗi ngày đều thầm nghĩ tìm cách để có thể tiến nhập hậu cung, đối với những chuyện khác, nàng rất thờ ơ. Khi đó nàng cực kỳ tùy hứng, lúc tâm tình không tốt làm sao nguyện ý đi gặp thân thích xa lạ... Cuối cùng chưa từng đặt chân tới Hạ gia.

Về sau hai vị biểu ca học cao trung, Nhị cữu mẫu Ôn Vạn thị mới dẫn theo hai con trai và một con gái đăng môn báai phòng, mới gặp được nàng.

Nàng nhớ rõ, lúc ấy tâm tình Nhị cữu mẫu cũng rất là kích động, hốc mắt phỉếm hồng, nhưng mà Liễu Minh Nguyệt nàng rất khó tìm được tình cảm chung trên người một vị nữ tử xa lạ, biểu hiện ngay lúc đó của nàng vô cùng lãnh đạm, làm cho Ôn Vạn thị rất là xấu hổ, bà nghiêng người lạng lẽ lau khóe mắt, chẳng qua chỉ ngồi lại ăn bữa cơm, sau đó dẫn theo các con rời đi.

Từ đầu đến cuối, Liễu Minh Nguyệt chưa bao giờ từng có suy nghĩ muốn hiểu biết thêm về Ôn Dục Hân, tính cách đáng yêu của vị biểu tỷ này bị nàng hoàn toàn xem nhẹ.

Nay, hai người cùng sinh hoạt trong một gian phòng, cùng ngủ trên một cái giường rồi cùng thức dậy trên chính cái giường ấy, chen chúc trên tháp nhỏ tranh đoạt sách để đọc, giành giật đồ ăn vặt, cho dù tuổi của Ôn Dục Hân lớn hơn mấy tháng so với Liễu Minh Nguyệt, thân thể lại đầy đà hơn không ít so với một Liễu Minh Nguyệt thân hình gầy yếu mỏng manh, nhưng mấy tháng qua Liễu Minh Nguyệt luyện tập võ công không phải luyện không, đại đa số thời điểm dĩ nhiên là nàng chiếm thế thượng phong, trừ phi nàng cố ý nhường cho.

Trải qua cuộc sống từ từ trưởng thành như vậy, là chuyện mà Liễu Minh Nguyệt đã hai kiếp làm người chưa từng trải qua.

Nàng cảm thấy: rất là thỏa mãn.

Chẳng qua duy nhất không được hoàn mỹ là, từ ngày nàng ở Hạ phủ nói qua những lời kia về sau, Tiết Hàn Vân trở về, nàng vẫn chưa có cơ hội âm thầm trò chuyện cùng Tiết Hàn Vân, thì hẳn đã bị triệu vào trong cung để làm việc.

Nghe nói... long thể Thánh thượng không được tốt lắm, cấm vệ quân đề phòng càng sâm nghiêm hơn nữa.

Ôn Dục Hân rất là lo lắng cho hai vị huynh trưởng năm nay thi kỳ thi mùa xuân, vạn nhất Thánh thượng băng hà, kỳ thi mùa xuân năm nay đại khái sẽ bị hoãn lại.

Trong cuộc sống bức thiết chờ đợi như vậy, mọi người đều cảm thấy Thánh thượng đã hôn mê ba ngày kia không có khả năng tỉnh lại nữa, ngay cả thủ hạ theo phe Thái tử, cũng đã lạng lẽ chuẩn bị làm lễ đăng cơ cho Thái tử... Ngay lúc mọi người đều cảm thấy Thánh thượng không có hy vọng tỉnh lại, đến ngày thứ năm, Thánh thượng tỉnh lại.

Ôn Vạn thị vui vẻ mà niệm phật.

Phật tổ phù hộ long thể Thánh thượng an khang!

Kỳ thật không chỉ do việc hai con trai phải tham gia kỳ thi mùa xuân, mà còn có một việc khác cũng làm Ôn Vạn thị cực kì phiền chán.

Từ khi Liễu Minh Nguyệt rời khỏi Hạ gia, vị Đại cô tỷ Hạ Ôn thị kia giống như không được bình thường, không nhận được thường xuyên hỏi bà: **“Đệ muội, con bé Nguyệt Nhi nói vậy là có ý gì? Tên tiểu tử Tiết gia kia khắc phụ khắc mẫu, khắc đã chết cả nhà, sao muội phu có thể coi trọng người này kia chứ?”**

Mặc dù Ôn Vạn thị chưa từng gặp Tiết Hàn Vân, nhưng theo lời của hai nhi tử bà cũng biết được, thiếu niên họ Tiết kia đáng về đường đường chính chính, vẫn thi theo Đại nho đương thời Lâm Thanh Gia học tập, võ thì theo lão soái vệ quốc La lão tướng quân rèn luyện, quả nhiên văn võ toàn tài, rất xứng đôi với Liễu Minh Nguyệt.

Về phần Hạ Tử Thanh và Tiết Hàn Vân đứng cùng một chỗ, Ôn Hữu Niên có câu nói di dõm để hình dung như sau: **“Giống y như tiểu tử ngốc chưa lớn mà thôi, cứ muốn đứng bên cạnh người lớn hơn mình, già bộ lớn bao nhiêu vẫn chỉ là một đứa bé chưa dứt sữa!”**

Hạ Tử Thanh trải qua việc ngày ấy, đột nhiên phát sốt, vậy mà nóng sốt mất vài ngày.

Hạ Ôn thị không nhận được liên tục lời nhai bên tai Ôn Vạn thị: **“Việc hoang đường bậc này, nếu như muội muội còn sống, đương nhiên muội phu không thể gả nữ nhi cho người không có căn cơ như vậy. Tâm tư của ta và đệ muội đều đau Nguyệt nha đầu giống nhau, chẳng qua mấy ngày nay ta không thể thoát thân, thật là chuyện oan nghiệt, nếu con ta không đột nhiên phát sốt, ta đã sớm đến phủ Tướng quốc bàn bạc lại chuyện này với muội phu, giải trừ ước định kia! Không bằng đệ muội thử đi một chuyến xem sao?”**

Ôn Vạn thị há lại đồng ý dính vào vũng nước đục này?

Huống hồ hai nhi tử đều nói Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt cực kỳ xứng đôi, Ôn Hữu Niên nói còn chưa tính, hẳn là hài tử bướng bỉnh, có thể giả truyền một chút tin tức chỉ tốt ở bề ngoài để lừa gạt Ôn Vạn thị, nhưng ngay cả trưởng tử Ôn Hữu Tư ỏn trọng đoan chính cũng nói như vậy, gián tiếp cho thấy khen ngợi đối với vị biểu muội phu tương lai kia, trong lòng Ôn Vạn thị lập tức có tính toán.

Bà cảm thấy rất phiền chán hoàn cảnh như thế này, quyết chí đưa hai nhi tử đến một nơi đọc sách tốt hơn.

Đúng lúc này, đại quân gia của phủ Tướng quốc tới Hạ phủ cầu kiến Ôn Vạn thị.

Ôn Vạn thị chỉ cho rằng Liễu Minh Nguyệt phải người đưa thức ăn hay đồ đạc gì đó đến, nào biết đại quân gia phủ Tướng quốc lại dẫn theo cả một đoàn gã sai vặt cường tráng khỏe mạnh đi theo, tiến vào giúp Ôn Vạn thị chuyển nhà.

Ôn Vạn thị vô cùng mờ mịt hỏi: **“Đây là... Muốn chuyển đến chỗ nào?”**

Đại quân gia phủ Tướng quốc – Liễu Mậu cực kỳ cung kính: **“Đại tiểu thư nhớ rõ lão gia từng mua một tòa nhà ở ngoại ô kinh thành, đến nay vẫn để trống. Vốn dĩ phòng ốc như vậy không dám thỉnh Nhị cửu phu nhân và hai vị cửu thiếu gia ở lại, nhưng mà cách đó không xa bên cạnh tòa nhà kia chính là thư trai của Lâm tiên sinh, nay đã sắp đến kỳ thi mùa xuân, Đại tiểu thư nói có thể nhờ Vân thiếu gia dẫn hai vị Nhị cửu thiếu gia đến bãi phóng Lâm tiên sinh lãnh giáo học vấn, xem như cực kỳ thuận tiện!”**

Ôn Hữu Tư nghe thấy Đại nho Lâm Thanh Gia cũng ở gần đó, miệng đã sớm liên thanh đáp ứng. Ôn Hữu Niên chậm nửa nhịp mới phát hiện, hiếm khi vị huynh trưởng ôn trọng của mình mặt tươi như hoa, hoàn toàn không giống như ngày thường.

Ôn Vạn thị trông thấy hai nhi tử đều hài lòng, bà cũng thống khoái mà đáp ứng, hướng hồ Hạ phủ quả thật không phải chỗ thích hợp để đọc sách, nghe nói thứ nữ của Hạ gia thường xuyên đến thư phòng phía trước viện để đưa điểm tâm, nước trà, canh ngọt linh tinh, bà cũng cực kỳ lo lắng sẽ phát sinh chuyện tình không tốt, đầu thêm đề ý đến tòa nhà ở ngoại ô Liễu gia bố trí thế nào, cứ chuyển tới đó trước đã rồi lại nói sau.

Hạ Ôn thị nghe tin Ôn Vạn thị muốn chuyển đi, vốn dĩ mạnh mẽ giữ người lại, sau đó lại nghe thấy bọn họ có thể lãnh giáo học vấn cùng Lâm Thanh Gia, liền trầm mặc.

Cho dù bà không hiểu chuyện, cũng biết không thể trì hoãn được tiền đồ của huynh đệ hai người này.

Ngày đó ba mẹ con Ôn thị lập tức chuyển đến tòa nhà ở ngoại ô kinh thành của Liễu gia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cười ngây ngô

Sau khi Vạn thị vào ở mới phát hiện, tòa nhà này chẳng khác gì nơi ở của thần tiên.

Từ bên ngoài nhìn vào, gạch xanh tường trắng, chẳng qua cũng chỉ là một tòa nhà của thân hào nông thôn bình thường, chỉ là chiếm diện tích hơn lớn một chút thôi. Nhưng sau khi vào ở mới có thể cảm thấy, nơi đây vô cùng thanh tịnh đẹp đẽ, chẳng những trong thư phòng cất giữ một lượng sách phong phú, hơn nữa tiến vào tòa nhà này, thiết trí bên trong đều lấy thanh nhã thực tế làm chủ, chứ không phải vì muốn làm nổi bật phú quý và quyền thế của chủ nhân.

Hạ nhân giữ lại hầu hạ ở đây là lão bộc nhiều năm của Liễu gia, cung kính biết lễ. Mẹ con Vạn thị không dám chiếm chủ viện, lão bộc kia liền dẫn Vạn thị đến một sân viện tinh xảo, nói: **“Tiểu thư đã dặn dò, nếu như cửu phu nhân không chê, thì cứ ở lại trong viện của tiểu thư, đợi vài ngày nữa tiểu thư sẽ đến thỉnh an cửu phu nhân.”**

Vạn thị liền vào ở trong viện của Liễu Minh Nguyệt, chẳng qua bà vào ở mới thấy, đồ đạc ở đây được đổi mới hoàn toàn, hỏi lão bộc kia mới biết, viện này vừa mới được xây hai năm trước, không ngừng mua thêm đồ đạc, vốn dĩ Liễu Minh Nguyệt cũng không biết nhà mình có phòng ốc ở nơi đây, chẳng qua Tướng gia cảm thấy phủ Tướng quốc trong thành có đôi khi không khỏi gò bó ái nữ nhà mình, liền phí sức tự thân vẽ bản vẽ, lặng lẽ phân phó quản sự trong phủ ở ngoại ô kinh thành xây nên một tòa nhà như thế này, hè năm trước vốn định dẫn Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân cùng đến đây ở vài ngày để tránh nóng, chẳng may Liễu Minh Nguyệt xảy ra chuyện, nên đành phải từ bỏ ý định đó.

Nếu Liễu Minh Nguyệt chưa từng ở đây, Vạn thị cũng không chịu nghỉ lại ở chính viện, mà bà đến ở sương phòng.

Hạ nhân không lay chuyển được bà, đành phải tùy bà vậy.

Mà hai huynh đệ Ôn thị thì vào ở trong viện của Tiết Hàn Vân.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tình, bản vẽ Liễu tướng tự mình thiết kế, sân viện của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân chỉ cách nhau có một bức tường, gắn kết chặt chẽ, càng làm cho mẹ con Vạn thị cực kỳ thuận tiện.

Vạn thị hỏi Liễu Minh Nguyệt bao lâu nữa sẽ đến, lão bộc nói: **“Hai ngày nay tiểu thư phải đến La phủ học võ, chỉ sợ qua hai ngày nữa tiểu thư mới đến được.”**

Vạn thị nhớ tới dáng vẻ nũng nịu nhất gan, chỉ sợ sẽ bị thương của Liễu Minh Nguyệt, cảm thấy rất là quái dị, hỏi: **“Chẳng lẽ Nguyệt nha đâu vậy mà có bản lĩnh như thế sao?”** Ngay cả hai vị biểu huynh của Liễu Minh Nguyệt cũng lấy làm kỳ lạ. Triều đại này nữ tử lấy trinh tiết làm chủ, nữ tử con nhà quan văn nhiều nhất chỉ biết chữ đọc sách, đánh đàn vẽ tranh, biết cưỡi ngựa bắn cung phần lớn là nữ tử con nhà võ tướng.

Lão bộc có mấy phần ý tự hào, nói: **“Cửu phu nhân đừng nhìn tiểu thư nhà ta thân thế yếu đuối thì cho rằng lá gan tiểu thư cũng nhỏ. Năm trước tiểu thư nhà ta đi tế bái phu nhân, trên đường trở về gặp phải giặc cướp, về sau liền lập chí muốn học võ, nhằm tự bảo vệ mình. Thứ nghĩ xem tiểu thư nhà ai gặp phải chuyện như vậy, không bị dọa cho khiếp vía đến chết thì thôi, làm sao còn muốn đi học võ?”**

Vạn thị ghen hòng nhìn trân trối, từ nhỏ bà đã dạy nữ nhi trình tỉnh hiền thực, đoan trang yếu ớt, cùng với phương châm Liễu tướng dạy nữ nhi thật quá bất đồng rồi, cũng không biết tỷ muội hai người này ở chung như thế nào?

Thật ra Vạn thị lo lắng chuyện này chỉ là uổng công vô ích, đương nhiên hoàn cảnh sinh trưởng từ nhỏ đến lớn của Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân hoàn cảnh không giống nhau, ngay cả phương thức giáo dục của hai nhà cũng đối lập, nhưng tính tình hai tỷ muội này lại cực kỳ hòa hợp. Liễu Minh Nguyệt thì có sự hồn nhiên ngây thơ khiến ai cũng yêu thích, còn Ôn Dục Hân cũng rất có phong thái của trưởng tỷ, cực kỳ độ lượng và bao dung.

Nghỉ ngơi ở Liễu phủ một ngày, Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng muốn đến La gia luyện võ, nằng nạt Ôn Dục Hân cảm thấy cô đơn, dứt khoát lôi kéo nàng ta cùng nhau tới La gia. La lão gia từ cho rằng Liễu Minh Nguyệt lại dẫn đến một đồ tôn bất ông thu nhận, cho nên ông trốn ở Diễn Vũ thánh mãi không chịu đi ra.

Liễu Minh Nguyệt không biết vì sao, hỏi La Thụy Đình: **“Sư tỷ, muội đã làm gì sai khiến a ông tức giận, vậy mà a ông ngay cả mặt của muội cũng không chịu gặp a?”**

La Thụy Đình coi như đã gặp qua Ôn Dục Hân, thấy nàng ta hào phóng thông dong, tuy là nữ nhi văn thân, đối với mình cũng không có chút thành kiến nào, nàng ta còn hiểu kỳ phía đông sờ một cái phía tây sờ một cái, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú đối với vài cái giá đề bình khí xung quanh giáo trường nhỏ, một bên La Thụy Đình giúp Ôn Dục Hân bổ sung một ít kiến thức bình khí thông dụng, một bên quay đầu vừa cười vừa đáp: **“Nói không chừng a ông sợ muội lại dẫn theo một đồ tôn đến bắt a ông thu nhận. Mấy ngày trước a ông còn nói thấy hối hận khi đã nhận muội làm đồ tôn kia kìa.”**

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt hô to oan uổng, nàng đã rất cố gắng rồi mà, nhưng thể lực trời sinh có hạn, không thể so sánh được với La Thụy Đình, rõ ràng là nàng yếu hơn một chút, chẳng qua tương đối mà nói nàng cũng đã khá khổ lắm rồi.

Ôn Dục Hân nhận thức được chỗ học võ của Liễu Minh Nguyệt, La Thụy Đình lại cảm thấy tính tình của Ôn Dục Hân vô cùng tốt, rất dễ ở chung, liền dứt khoát mời Dung Tuệ, Thuốc Nghiên, còn có cặp sinh đôi của Hạ gia Hạ Đại Xuyên, Hạ Đại Thiên đến La gia làm khách.

Nay đám nữ tử này đã cực kỳ quen thuộc với Liễu Minh Nguyệt, từ ngày trùng dương đó về sau, cũng đã gặp nhau hai ba lần rồi, ai cũng ngầm nói tuy rằng Liễu tướng sủng nữ nhi, nhưng vị Liễu Đại tiểu thư này cũng là nữ tử vô cùng đáng yêu, hoàn toàn không giả vờ nũng nịu yếu ớt, nay thấy biểu tỳ của nàng lại đoan trang hào phóng, ôn nhu trầm tĩnh, cùng ở chung làm người ta cảm thấy như gió xuân mộc mạc, mọi chuyện chu toàn ổn thỏa, bọn họ lại thấy thích hơn, liền liên tiếp mấy ngày nhờ a ông làm chủ, mở tiệc chiêu đãi Ôn Dục Hân.

Ép buộc mấy ngày như thế, đợi cho đến khi Ôn Dục Hân cũng mượn danh nghĩa phủ Tướng quốc mở tiệc chiêu đãi, cảm tạ tấm thịnh tình của chư vị tỷ muội, đã là bảy tám ngày sau đó, nay bệnh tình của Thánh thượng cũng đã ổn định, rốt cục Tiết Hàn Vân cũng có thời gian nghỉ ngơi, Liễu Minh Nguyệt liền đưa ra chủ ý muốn hấn dẫn các nàng ra ngoại ô kinh thành thăm Vạn thị.

Tiết Hàn Vân mấy ngày chưa được gặp Liễu Minh Nguyệt, không ngờ Liễu Minh Nguyệt lại từ miệng Hạ Huệ nghe được một chuyện rất buồn cười, đang định chính miệng hỏi hấn một chút xem sao.

Chả là ngày ấy sau khi từ Hạ gia trở về, khỏe môi Tiết Hàn Vân vẫn mang theo ý cười, ngồi ở trong thư phòng ngắm người nửa ngày. Hấn vốn không hay cười, nay tên đầu gối này lại ngồi cười ngây ngô nửa ngày, dọa Liên Sinh cho rằng hấn bị trúng tà, trong lòng vô cùng bồn chồn. Tối đó Tiết Hàn Vân ngồi cười từ đầu hôm đến tận nửa đêm, lúc nên đi ngủ thì hấn lại hưng phấn kỳ lạ, ở trong sân đánh quyền cả đêm, thẳng đến khi hùng dũng lên, mới tắm rửa thay quần áo vào trong cung canh gác.

Đợi đến khi chân trước Tiết Hàn Vân vừa mới đi, sau lưng Liên Sinh liền lúi vào trong viện Liễu Minh Nguyệt. Hấn cũng không dám tự mình đi hỏi Liễu Minh Nguyệt, chỉ nhờ tiểu nha hoàn len lén kêu Hạ Huệ đến, hỏi thăm nàng ta xem Tiết Hàn Vân ở Hạ gia đã gặp phải chuyện gì.

Hạ Huệ thấy thần sắc Liên Sinh quý dị, nghĩ đi nghĩ lại rồi đem chuyện Hạ Ôn thị nói lời vũ nhục Tiết Hàn Vân kể y nguyên cho Liên Sinh nghe.

Liên Sinh là nô bộc trung tâm, lúc này tức đến nhất phát xuất thế nhị phát thăng thiên[1], chửi ầm lên, nhớ lại dị trạng của Tiết Hàn Vân tối hôm qua, không khỏi giậm chân thờ dài: **“Hong rồi, hong rồi! Ta đã nói tối hôm qua sao thần sắc của thiếu gia lại quái dị như vậy, ngồi yên cười ngây ngô đến nửa đêm, sau nửa đêm thì ở trong sân đánh quyền, cả đêm không ngủ, sắc trời nhô lên mới đi vào cung... Chẳng lẽ là bị Hạ phu nhân đã kích quá mức ư?”**

Hạ Huệ che miệng cười, bởi vì nàng ta không có kẻ những lời mà Liễu Minh Nguyệt đã nói ở Hạ gia cho Liên Sinh nghe.

Lúc đó Liên Sinh vẫn còn ở cửa viện phía trước, hấn không biết Tiết Hàn Vân đã nghe được Liễu Minh Nguyệt nói những lời kia.

“Thiếu gia... Có thể bị Hạ phu nhân kích thích quá mức hay không, thiếu gia ngồi cười ngây ngô như vậy, có thể phải đang nghĩ cách để trả thù hay không a?”

Trong kinh thành dân cư đông đúc, đủ các loại án kiện ùn ùn kéo đến, đều là những đại án nghiêm trọng chấn động kinh sư, nếu miệt mài truy xét tận tường, phía sau khuôn mẫu xã hội hơn phân nửa cất giấu loại thảm án **“Lúc trước người khinh thường ta như thế nào, về sau ta nhất định phải đòi lại gấp bội”**.

Hạ Huệ bực mình vỗ một cái thật mạnh vào ót của Liên Sinh: **“Nói không chừng Vân thiếu gia còn ước gì Hạ phu nhân có thể nói thêm vài câu khó nghe về thiếu gia nữa kìa...”** Có thể đoán được mấy câu che chở bảo vệ của tiểu thư, cơ hội như vậy rất hiếm có nha.

Liên Sinh càng cảm thấy khó hiểu, nhưng trên ót đã trúng một cái vỗ thật mạnh, cho nên hấn không dám tiếp tục truy hỏi Hạ Huệ nữa, chỉ đành phải mang theo nghi hoặc quay trở về.

Thật vất vả mới chờ được Tiết Hàn Vân hết phiên trực thì trong cung trở về, thấy hấn vào cửa đã mang theo rất nhiều đồ chơi nhỏ linh tinh, Liên Sinh thuận tay nhận lấy, suy nghĩ lát nữa sẽ đem đến viện của Liễu Minh Nguyệt, thấy sắc mặt Tiết Hàn Vân bình tĩnh, hoàn toàn không có nụ cười ngây ngô dọa người ta sợ hãi mấy ngày trước nữa, thế này mới thật cẩn thận an ủi: **“Thiếu gia, những lời Hạ phu nhân nói vài ngày trước, người đừng để ở trong lòng, dù sao lão gia chưa bao giờ đánh giá người như vậy...”**

Nào biết hấn nói mấy câu đó đã thành công khiến Tiết Hàn Vân biến sắc, nhắc chân đạp cho hấn một cước: **“Cút!”**

Lúc Liên Sinh bị đá ra ngoài cửa, xoay người nhìn lại, hoảng hốt phát hiện lỗ tai thiếu gia nhà mình hình như hơi đỏ... Chẳng lẽ tức giận sẽ làm cho tai, thậm chí là vành tai của người ta biến thành màu đỏ hay sao?

Hoặc là hấn nhìn lầm rồi cũng không biết chừng!

Liễu Minh Nguyệt nghe Hạ Huệ lặng lẽ thuật lại việc này, vẻ mặt cười hài hước, mặt Liễu Minh Nguyệt cũng không đỏ lên, chỉ cực kỳ bình tĩnh nhìn Hạ Huệ, trái lại nhìn thấy mặt Hạ Huệ càng ngày càng đỏ lên.

Dưới đôi mắt trong suốt như mặt nước tĩnh lặng của Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ cơ hồ chạy trời chết: **“Tiểu thư... sao tiểu thư lại nhìn em như vậy?”**

Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng khụ một tiếng, nghiêm trang đáp: **“Vốn dĩ Hàn Vân ca ca là nam nhi tốt hiếm có trên thế gian này.”** Những lời này phát ra từ tận đáy lòng, lộ ra vài phần chân thành, **“Nhưng mà... Thật sự hay ngược ngùng một chút.”** Nhớ lại năm đó sau khi Tư Mã Sách đính ước cùng nàng, khó tránh khỏi hay động tay động chân một chút, tựa như mèo thấy mỡ vậy, tuy rằng chưa làm đến bước cuối cùng, nhưng có rất nhiều mảnh khõe, nay nàng nhớ lại, cũng chỉ có thể cảm thán một câu: không hổ là người có cơ thiếp thành đàn, hơn nữa còn được chuyên gia dạy bảo, trêu chọc như vậy —— mảnh khõe ái ân như thế...

Hai mắt Hạ Huệ trừng lớn, mặt cười đến đỏ hồng: **“Tiểu thư, người...”** Làm sao có thể có suy nghĩ lớn mật như vậy a?

Trải qua rất nhiều năm sau, nàng mới có thể hiểu được, đó không phải là tình yêu. Nhưng còn Hàn Vân ca ca... Cũng làm cho nàng đoán không được, ở trong lòng hấn rốt cuộc đối với nàng thực sự có vài phần tình ý không? Hay chỉ là vì A Đa đã đích thân nuôi nấng hấn nhiều năm như vậy, ân tình kia không thể chối từ, cho nên mới bắt buộc đi tiếp nhận cửa hôn sự này?

Chỉ sợ, hấn đối với nàng chỉ là giả vờ mà thôi... Ví dụ như ngoài kéo kéo tay nhỏ thì cũng chả có những hành động nào khác... Ít nhất cũng làm cho nàng có thể hơi xác định một chút, hấn quả thật có tình ý với nàng chứ.

Hiện tại thoát nhìn, hoặc là Hàn Vân ca ca vẫn xem nàng như thân muội muội mà sủng ái, mới có thể dăm ba bữa lại một ít đồ chơi nhỏ, thức ăn vặt linh tinh trở về...

Về phần hấn ngồi cười ngây ngô hơn nửa đêm, chẳng lẽ là vì lúc trước mình chèn ép hấn quá lợi hại, bây giờ ngẫu nhiên che chở hấn một lần, làm cho hấn quá mức cao hứng... Liễu Minh Nguyệt sâu sắc nhớ lại bản thân mình ngày trước, hồ thẹn không thôi.

Điều duy nhất khiến trong lòng nàng không yên, đó là không thể nào biết người trong lòng Tiết Hàn Vân là ai, lại nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ kia của Hạ Huệ, mặt nàng trở nên nghiêm túc: **“Ừ, Hạ Huệ tỷ tỷ cũng nên tìm tiểu tướng công rồi... Hai ngày nữa ta sẽ tìm A Đa nói chuyện này, đỡ phải khiến tỷ tỷ chậm trễ việc chung thân đại sự...”**

Nàng là một nữ hài tử chưa lấy chồng, lại muốn thay nha hoàn nhà mình mà thu xếp việc hôn nhân, Hạ Huệ vốn dĩ muốn đến trêu ghẹo nàng, thuật lại cho nàng nghe về dị trạng của Tiết Hàn Vân, để cho nàng suy nghĩ nhiều hơn, trong tương lai vợ chồng son thành thân cũng hòa hợp tốt đẹp, chẳng phải nghe vào tai sẽ thấy vui mừng sao? Nào biết lại bị tiểu nha đầu này trêu ghẹo ngược lại, nàng ta lập tức đỏ mặt chạy trời chết.

Chú thích:

[1]: đại khái có nghĩa là chết đi sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chủ ý

Trước khi lên đường ra ngoại ô kinh thành, Liễu Minh Nguyệt vẫn chưa có cơ hội lên hỏi suy nghĩ trong lòng Tiết Hàn Vân một chút. Ngày ấy từ Hạ gia một đường trở về, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau đến nỗi ngẩn ngơ, nay nàng nhớ lại, cũng thấy hoảng hốt: chẳng lẽ nhìn nhau như vậy, đã bộc lộ được tâm tình kích động không giống ngày thường của nàng, cho nên mới khiến Hàn Vân ca ca thăm dò ra sự thật sao?

Tình tình của Tiết Hàn Vân trầm mặc kiệm lời, rất nhiều lần bị người ta nói này nói nọ đến uất ức, hắn cũng không dễ dàng nói cho ai biết. Liễu Minh Nguyệt đoán đông đoán tây, ngay cả Ôn Dục Hân nói chuyện với nàng, trong lòng nàng cũng thấy không yên.

Ôn Dục Hân vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy Tiết Hàn Vân cỡi tuần mã, thân thể cao lớn như tùng như bách, quang minh chính đại, lớn lên cực kỳ tuần mỹ, từ phủ Tướng quốc một đường đi ra, tiến thẳng về hướng ngoại ô kinh thành, không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt đuôi theo. Trong đó chú ý nhiều nhất chính là tiểu biểu muội, ánh mắt giống hệt như cây đinh, chỉ hận không thể biến hai mắt mình thành đinh mà đính lên trên người Tiết Hàn Vân, dán chặt mình vào hắn.

Nàng ta “Xì” cười ra tiếng, tay ngọc khê nâng lên, nhéo nhẹ vào lỗ tai trắng nõn của Liễu Minh Nguyệt, kéo nàng tới đối mặt với mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ***“Muội chỉ có chút tiền đồ như vậy thôi sao? Chỉ biết nhìn chăm chăm như chết Tiết thiếu gia như vậy, ngày mai tỳ sẽ nhờ A Nương đi thương lượng với Tiểu dưỡng, dứt khoát cho hai người thành thân là được rồi, nửa khắc cũng không xa rời nhé!”***

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Minh Nguyệt hồng rực lên, nhưng lại ản chứa bất an: ***“Biểu tỳ, tỳ nói xem... trong lòng Hàn Vân ca ca suy nghĩ như thế nào?”***

Ôn Dục Hân chỉ cảm thấy trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thoát nhìn hai mắt của Tiết Hàn Vân khi đối diện với người bên cạnh luôn luôn lạnh lùng, nhưng chỉ đối với hai người, là trong mắt hắn sẽ mang theo một chút độ ấm. Lúc nhìn Tiểu dưỡng, trong mắt hắn sẽ có nhiều thêm một thứ tình cảm quần quýt, giống như trẻ con quyến luyến không rời xa cha mẹ của mình vậy, nhưng ánh mắt hắn nhìn tiểu biểu muội... Chỉ hận không thể hòa tan đối phương mà thôi...

Nhưng trời ạ, nha đầu ngu ngốc này cứ liên tục truy vấn nàng ta, Tiết Hàn Vân chưa bao giờ chính miệng thừa nhận, Liễu Minh Nguyệt thì lúc nào cũng do dự, khắp nơi nghỉ kỵ, đi đứng nằm ngồi gì cũng nhớ tới việc này, mỗi lần nghĩ tới đều cảm thấy bất an.

Hạ Huệ hầu hạ bên cạnh Liễu Minh Nguyệt nhiều năm, sợ tiểu thư nhà mình lại trêu ghẹo mình nữa, bởi vậy trong bụng không ngừng lặp đi lặp lại căn dặn chính mình, đánh chết cũng không dám hó hé nửa chữ.

Trước đây tiểu thư rất thờ ơ với Tiết thiếu gia, thậm chí là ở sau lưng lẫn trước mặt khiêu khích đủ các thứ, về sau thì đơn thuần xem đối phương như huynh trưởng, nhưng bây giờ rất rõ ràng là cực kỳ quan tâm hành động của đối phương... Hạ Huệ cười tủm tỉm, trong lòng mặc niệm: tiểu thư động tâm rồi, động tâm rồi...

Tới biệt viện của Liễu gia ở ngoại ô, Vạn thị sớm đã nhận được tin tức, biết hôm nay Ôn Dục Hân sẽ cùng Liễu Minh Nguyệt tới thăm bà, bà thức dậy rất sớm, thiếp thân nha hoàn giúp bà sửa sang y phục, đầu tóc chỉnh tề, bắt chợt bà hỏi nha hoàn: ***“Không biết nhà bếp đã chuẩn bị thức ăn và rượu chưa?”***

Bà vào ở đây mấy ngày nay, còn có một phen cảm khái khác, đó là: đồ ăn của phòng bếp Liễu gia có hương vị phải nói là thật sự quá ngon!

Không chỉ có bà, mà ngay cả hai nhi tử nhà bà cũng được mở rộng khẩu vị một phen, ai cũng khen không dứt miệng.

Lão bộc trung tâm kia nghe thấy Vạn thị khen ngợi đầu bếp nhà ông, còn thương cho không ít ngân lượng nữa, cho nên cao hứng giải thích thay bà: ***“Cửu phu nhân không biết đấy thôi, tiểu thư nhà nô tài đối với đạo ẩm thực vô cùng kén chọn, vì thế đầu bếp trong phủ bị lão gia bắt buộc mỗi tháng dù thế nào cũng phải làm ra vài món thức ăn mới, đừng nói ở trong kinh này, mà ngay cả đồ ăn trên bảo ở trong cung, mùi vị cũng không ngon bằng đồ ăn của phủ nô tài đâu ạ.”*** Chẳng qua từ năm trước, sau khi Liễu Minh Nguyệt ngã xe ngựa gãy chân tình lại, đầu bếp trong phủ mới dần dần không còn bị ép buộc làm chuyện khổ sở vô tích sự như thế nữa.

Nhưng cho dù như thế, trải qua nhiều năm khắc khổ nghiên cứu, trù nghệ của đầu bếp trong phủ Tướng quốc vẫn là tuyệt nhất ở kinh thành này.

Liễu Hậu muốn sắp xếp để Vạn thị và hai nhi tử của bà ở lâu dài trong biệt viện, ông lo rằng ở biệt viện chỉ có vài lão nô bộc sẽ khiến cuộc sống của họ trở nên cô đơn vắng vẻ, bà từ ở nhà bếp cũng chỉ biết nấu một vài món thức ăn thông thường, bởi vậy sáng sớm đã kêu quản sự trong phủ tới dặn dò, cần phải khiến cửu phu nhân và hai vị biểu thiếu gia ở lại biệt viện thấy thoải mái. Vị quản sự kia thấy tiểu thư nhà mình thích biểu tỳ Ôn gia như vậy, Tướng gia cũng coi trọng mẹ con Vạn thị thế kia, bởi vậy lập tức đưa đầu bếp có tay nghề tốt trong phủ và mấy vị nương tử phụ giúp việc bếp núc lật vật tới đây, còn phái thêm vài nha hoàn thô sử và gã sai vặt tới hầu hạ ở biệt viện.

Huống chi, vị quản sự kia còn mang đến thư do chính tay Liễu Hậu viết. Đợi đến khi Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân tới biệt viện gặp Vạn thị, Ôn Dục Hân hỏi hai vị huynh trưởng nhà mình đâu, Vạn thị vui vẻ mặt mày hớn hờ nói: ***“Không biết nữa, dưỡng con sai người mang thư đến đây, vị quản sự đem thư tới đây đã dẫn hai ca ca con đến chỗ thư trai của Lâm tiên ở gần đây để làm quen rồi, mấy ngày nay hai ca ca con chẳng những khô công đọc sách đến tận đêm khuya, ban ngày cũng dành nhiều thời gian đến thư trai của Lâm tiên sinh thỉnh giáo chút công khóa.”***

Tuy rằng từ khi vào kinh đến nay bà chưa từng gặp mặt vị muội phu Tướng gia này lần nào, nhưng được ông tương trợ như vậy, Vạn thị cảm thấy may mắn cảm kích không biết nói sao cho hết.

Sau khi vào ở đây, sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, bà cũng từng phái người tới chỗ Hạ Ôn thị thăm hỏi. Hạ Ôn thị tự nhận ra vị đệ muội này không dễ nghe lời mình, trước đó muốn Vạn thị đến phủ Tướng quốc khuyên nhủ Liễu Hậu, thấy Vạn thị một mực ản giấu không chịu xuất đầu, cho nên sau khi thấy quản sự của Liễu gia tới đón mẹ con Vạn thị, đợi đến khi bọn họ đi rồi, sau lưng bà khó tránh khỏi oán giận: ***“Không ngờ Nhị đệ vậy mà lại cười***

một người biết giả vờ giả vệt như vậy, yên lặng chọn cảnh cao mà đậu.”

Hầu hạ bên cạnh bà là nha hoàn hồi môn đến từ nhà mẹ đẻ, họ Hà, gọi là Hà ma ma, mấy năm nay đi theo bà mắt lạnh nhìn thấy không ít việc của Hạ gia, đã sớm hy vọng Liễu Minh Nguyệt có thể vào cửa, giảm bớt một chút áp lực kinh tế của Hạ phủ. Nay mắt thấy việc này sắp không thành, Hạ Ôn thị ôm một bụng oán khí, nhưng lại không thể đến phủ Tướng quốc phát tiết, cho nên chỉ có thể đổ hết lên trên đầu Ôn Vạn thị, bởi vậy lập tức giúp bà ra chủ ý: ***“Hay là... Phu nhân viết một bức thư gửi đến tổ trạch Giang Bắc? Nếu Nhị cửu phu nhân không chịu xuất lực, luôn có cách để khiến bà ấy nghe lời mà. Lão phu nhân và lão thái gia nhà ta lúc trước yêu thương nhất chính là Nhị tiểu thư, chắc là Tướng gia cũng phải nể tình của lão phu nhân và lão thái gia chứ, huống chi việc tác hợp tiểu thư Liễu gia và Thanh Nhi, vốn dĩ xuất phát từ một tấm lòng từ ái mà thôi, trên đời này làm sao có người nào làm bà bà biết đau con dâu hơn so với di ruột trong nhà mình kia chứ?”***

Hạ Ôn thị bị Hà ma ma bỏ bùa mê, bà cảm thấy chủ ý này vô cùng tốt, lập tức hạ bút, viết một phong thư gửi về nhà mẹ đẻ, trong thư liệt kê từng việc một, nào là bị Ôn Vạn thị qua loa, nào là lơ là yêu cầu của mình, lại đem chuyện đính ước hôn nhân của Liễu Minh Nguyệt bảm báo cho cha mẹ bà biết, một tấm lòng từ ái rất rõ ràng thể hiện trên giấy, ngay cả Hà ma ma nghe bà đọc thử, cũng thấy bà viết vô cùng tốt. Nếu như Ôn lão phu nhân và Ôn lão thái gia thật lòng yêu thương Liễu Minh Nguyệt, nhất định sẽ nghĩ cách chu toàn việc này.

Vạn thị không hề biết Đại cô tỷ Hạ Ôn thị đã hạ độc thủ sau lưng mình, cáo trạng với cha mẹ chồng về những tội danh mà bà đã phạm, giờ phút này bà đang ở biệt viện của Liễu gia tỉ mỉ xem xét quần áo phục sức mà Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân đem tới cho bà.

Ôn Dục Hân ở lại phủ Tướng quốc với Liễu Minh Nguyệt, ra ngoài xã giao cũng nhiều, Hạ Huệ thấy quần áo trang sức của nàng ta không nhiều lắm, nghĩ lại việc nàng ta mới vào kinh không lâu, liền thương nghị với Liễu Minh Nguyệt, ngay bây giờ đặt làm chắc chắn không kịp, chỉ bằng đến tiệm may lớn nhất trong kinh thành chọn mua, tỷ muội hai người cũng nhân dịp đó mà đi dạo giải sầu.

Liễu Minh Nguyệt lập tức dẫn Ôn Dục Hân bớt chút thời gian đi dạo trên đường chọn mua vài thứ, từ quần áo, trang sức, khăn tay cho đến hộp đựng trang sức, hai người vừa đi vừa tán gẫu thảo luận, kinh hi phát hiện sở thích của cả hai cực kỳ hợp nhau. Tình cảm của hai tỷ muội càng nhanh chóng tiến thêm một bước.

Lúc hai người đi dạo, Ôn Dục Hân nhớ tới Vạn thị cũng mới vào kinh, chưa có dịp đặt mua quần áo, nàng ta đã định bỏ tiền ra mua, nhưng khi Liễu Minh Nguyệt ra cửa, đã đến phòng thu chi lấy một số bạc ra để chiều đãi biểu tỷ, làm sao chịu cho nàng ta tự bỏ tiền túi ra cơ chứ, nàng mỉm cười nói: ***“Vừa vặn Nhị cửu mẫu vừa vào kinh, muội vẫn chưa có cơ hội hiếu kính với người, chỉ bằng dùng mấy thứ quần áo trang sức này coi như hiếu kính người cũng được.”***

Ôn Dục Hân không lay chuyển được nàng, chỉ phải tùy ý nàng mà thôi

Vạn thị nhìn quần áo trang sức chất đầy trên giường, dưới sự thúc giục của hai tỷ muội, bà mặc quần áo trang điểm, hai tỷ muội thì hi hi ha ha cười thành một đoàn, giễu cợt lẫn nhau, sau đó lại khen Vạn thị mặc quần áo gì đó vô cùng ung dung khí phái.

Vạn thị thấy tỷ muội hai người ở chung mấy ngày nay, cảm tình đột nhiên tăng mạnh, chợt nhìn thấy tình cảm thân mật ăn ý như vậy, giống như con cùng một mẹ, trong lòng cảm thấy thiên tính huyết thống, cho nên cực kỳ cao hứng.

Tiết Hàn Vân tới ngoại ô kinh thành thì đến thư trai của Lâm Thanh Gia ở gần đó, huynh đệ Ôn gia không có ở đây, không cần người tiếp khách, cho nên nói với Vạn thị một tiếng, rồi đi về hướng thư trai.

Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên đã nhiều ngày bị Lâm Thanh Gia độc hại, hướng hồ trong lời nói của ông cực kỳ tán thưởng vị đệ tử nhập thất Tiết Hàn Vân của mình, trước sau thế nào cũng thấy Tiết Hàn Vân đối lập với huynh đệ Ôn gia. Ôn Hữu Tư thì thôi không bàn tới, nghe nói Tiết Hàn Vân chính là người văn võ song toàn, thâm nghĩ cho dù tài văn chương của Tiết Hàn Vân không phân cao thấp được với mình, nhưng về văn võ học thì hẳn cũng biết được đôi chút, có lẽ vốn dĩ bản thân cực kỳ cần mẫn học hành tấn tới, tất nhiên hao phí nhiều thời gian và tinh lực hơn so với người thường, mới có thể đạt được thành tựu như hôm nay. Huống chi Tiết Hàn Vân chính là hậu nhân của trung lương, vốn dĩ xuất thân đã bất phàm, lại còn được Tướng gia đích thân nuôi dưỡng dỗ lớn lên, thân ở trong hoàn cảnh như thế, vậy mà vẫn trở thành người lương thiện như hôm nay, trong lòng đối với Tiết Hàn Vân không những sinh ra hảo ý mà còn kính trọng xuất hiện ý tương trợ giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng Ôn Hữu Niên lại là thiếu niên có tâm tính của trẻ con, nghĩ tới nghĩ lui thế nào cũng nhất định phải so sánh với Tiết Hàn Vân một phen, nghe tin Tiết Hàn Vân đến đây, hẳn liền tiến lên khiêu khích, trong lòng khó tránh khỏi có suy nghĩ: ***“Không biết vị muội phu tương lai này có mấy cân mấy lượng đây”***, nào biết chỉ mới thân chinh mấy hiệp đã bại trận, kinh, sử, tử, tập[1] không quen thuộc bằng Tiết Hàn Vân, Ôn Hữu Niên lại là người có tính tình nhanh nhẹn không ổn định, trải đời cũng có hạn, rốt cuộc vẫn là công tử nhà quan lại được sủng ái cưng chiều mà lớn lên, rất nhiều kiến thức cũng kém hơn nhiều so với Tiết Hàn Vân, tài viết thư pháp càng không đuổi kịp Tiết Hàn Vân, cuối cùng thua một cách tâm phục khẩu phục.

Nghĩ lại chẳng những mình thua thiếu niên trước mắt về tài văn chương, mà còn có kiến thức binh pháp các thứ, hẳn càng cảm thấy thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân[2], thích thú mà nhiệt tình gửi gửi không ngừng kêu ***“Muội phu muội phu”*** với Tiết Hàn Vân.

Tiết Hàn Vân cùng hần tỷ thí nửa ngày đều không quan tâm hơn thua, sau khi toàn thắng cũng không tỏ vẻ kiêu căng chút nào, nhưng giờ phút này bị hần không nhận được mà liên tục kêu ***“Muội phu”***, vậy mà lại lộ ra vài phần không tự nhiên. Huynh đệ Ôn gia chỉ cảm thấy thú vị, không khỏi nhìn nhau cười to.

Làm sao lại có tiểu tử nhà binh ngai ngồi như vậy không biết?

Lâm Thanh Gia ở một bên nhìn mà hăng hái nổi lên, vuốt râu mỉm cười, sớm biết vị đệ tử này của ông tâm tính thuần lương, tuy rằng trên phương diện học tập rất có thiên phú, nhưng từ nhỏ thân thể đáng thương, bởi thế rất coi trọng tình thân, mà nhìn thẳng bé có cái bộ dạng thế kia, chắc là đã đem nha đầu Liễu gia khắc sâu vào trong lòng rồi, ông cũng cực kỳ cao hứng thay cho tiểu đồ đệ này. Hơn nữa nghe nói Liễu Minh Nguyệt cũng đến đây, dựa

vào tình tình điều ngoa thành thói của nàng, chắc chắn hôm nay đầu bếp của Liễu gia tất nhiên sẽ nhất trí mười hai vạn phần cẩn thận mà hầu hạ, trong bữa ăn đương nhiên không thể thiếu món ngon, ông dứt khoát cử động nhóm đồ đệ đi đến biệt viện của Liễu gia dự tiệc.

Từ khi biệt viện của Liễu gia được xây xong đến nay, chỉ có hôm nay là ngày náo nhiệt nhất. Nhà bếp nâng cao tinh thần mà cẩn thận hầu hạ, đặc biệt tỉ mỉ làm ra hai bàn thức ăn, một bàn đưa đến thư phòng trong tiền viện, một bàn khác thì đưa tới viện của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt bắt đầu răn đe nha hoàn bùng thức ăn lên: ***“Mấy ngày nay ta không đến đây, có phải các người hầu hạ cho có lệ không đấy, chờ hôm nay ta đến rồi, mới dụng tâm như vậy?”***

Nha hoàn kia bị dọa đến một đầu đầy mồ hôi lạnh, gần như muốn quỳ xuống. Vạn thị vội vàng giải vây: ***“Nguyệt Nhi, cháu nói lung tung gì đó? Mấy ngày nay ta và hai biểu ca cháu ở lại đây vô cùng thoải mái, ăn cũng rất ngon miệng, ai cũng nói đầu bếp của phủ Tướng quốc có tay nghề rất cao, xem ra mẹ đã được chứng kiến rồi!”***

Liễu Minh Nguyệt cười nói: ***“May có mẹ ta cầu tình, nếu như để ta biết các người ở trước mặt giả vờ, sau lưng không chịu hảo hảo hầu hạ mẹ và nhị vị biểu huynh của ta, quy củ trong phủ cũng không phải chỉ nói cho có vẻ đâu đấy!”***

Nha hoàn kia liên tục cầu xin tha thứ, sau khi lui xuống lập tức chạy đi báo cho mọi người trong phòng bếp: nhất định phải dụng tâm mà hầu hạ khách nhân ở trong viện!

Từ đó về sau chúng nô bộc ở biệt viện Liễu gia càng xem trọng ba mẹ con Vạn thị hơn.

Chú thích:

[1]: cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập.

[2]: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ “vỏ quít dày có móng tay nhọn” hoặc “cao nhân đắc hữu cao nhân trị”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kỳ thi mùa xuân

Đầu tháng ba, kỳ thi mùa xuân chấm dứt, theo sát sau đó chính là kỳ thi đình, sau khi Thánh thượng bệnh nặng toàn bộ việc này đều được đẩy cho Thái tử và các trọng thần trong triều chăm lo giải quyết, mọi người cho rằng lần này bệnh tình của Thánh thượng vừa mới có chút khỏi sắc, đương nhiên vẫn là do Thái tử sắp xếp bổ nhiệm các vị trí đỗ đạt, ngay cả yến tiệc ngự tứ chỉ sợ cũng do Thái tử thay mặt đảm nhiệm, nào biết ngày đó thi đình, Thánh thượng lại kéo thân thể bệnh tật tới, ngay cả Thái tử trước đó cũng không hề biết, tình cảnh kỳ quái của hai cha con khi ấy, rất nhiều đại thần trong điện cũng có thể lãnh hội một hai.

Trạng nguyên lần này chính là Thôi Thiện Khanh, nhị tử của Lại Bộ thượng thư, Bảng nhãn là Ôn Hữu Tư, Thám hoa là sĩ tử bản hàn Chu Hành Dung, toàn bộ đều là thiếu niên anh tài có dung mạo tuấn mỹ, tài hoa hơn người.

Về phần Ôn Hữu Niên năm nay cũng có kết cục giống như Hạ Tử Thanh, tuy rằng vẫn thi đỗ, nhưng thứ tự lại tụt ở phía sau rất nhiều, đều xếp sau nhị giáp. ***(Cát: Ta không rõ lắm mấy thứ hạng thi cử này, tra GG thì thấy chừng khoảng từ 7 đến 6 điểm)***

Tình tình Ôn Hữu Niên nhanh nhẹn, kinh nghiệm trải đời chưa đến nơi đến chốn, mặc dù văn vẻ cũng toàn vẹn mỹ lệ, nhưng cách hành văn như vậy trong con mắt của quan chủ khảo và các quan viên đứng đầu Lễ bộ không được đánh giá cao, rốt cuộc vẫn e ngại còn non nớt. Về phần Hạ Tử Thanh, bởi vì hấn làm bài thi một cách sòng yên biển lặng, tập trung vào quy củ, chỉ vì quá mức bình ổn, mất đi linh khí, mà hơi bị nghi ngờ như thường.

Trong yến tiệc ngự tứ, tâm tình Thánh thượng rất tốt, không để ý đến lời khuyên can của thái y, vậy mà cũng uống được hai chén rượu ngon, tự mình cúi xuống hỏi han Trạng nguyên, Bảng nhãn và Thám hoa vài câu, sau đó được thái giám điều đờ quay trở về, để lại Thái tử và các vị triều thần, Tân khoa tiến sĩ cùng vui.

Trạng nguyên Thôi Thiện Khanh có dáng vẻ bất phàm, năm nay vừa tròn hai mươi, cũng là hậu nhân nhà quan lại giống như Bảng nhãn Ôn Hữu Tư, bối cảnh gia đình cũng có vài phần tương tự, nói tới nói lui cũng thấy tương xứng, nhưng Thám hoa lại xuất thân bản hàn, chỉ biết vui đầu khổ học, đối với các loại tiêu khiển của con cháu nhà quan không quen thuộc, không thể hòa nhập vào không khí này, tuy rằng ở đây cả ba người lớn lên đều xuất chúng bất phàm, rốt cuộc nhìn Thám hoa vẫn có hai phần ngờ nghệch.

Không ngừng có người tiến đến kính rượu cùng tân khoa tiến sĩ, cũng có quan viên cao thấp trong triều muốn bám víu để kết giao tình. Ba năm mới có một kỳ thi mùa xuân, trong triều bất kể là Trạng nguyên, Bảng nhãn hay Thám hoa, vốn dĩ cũng không có chỗ nào khác người, nhưng năm nay người đỗ Trạng nguyên chính là nhị tử của Lại Bộ thượng thư, chúng quan viên cũng muốn kéo quan hệ để kiểm tra đánh giá tiền đồ, bất kể như thế nào cũng sẽ tiến tới hỏi han vài câu kết giao tình với tân khoa Trạng nguyên.

Hiếm khi có người như Thôi Thiện Khanh, tuy là hậu nhân nhà quan lại hào môn nhưng không tỏ vẻ kiêu ngạo, nói chuyện với mọi người cũng khách khách khí khí, khiến ai cũng khen ngợi Lại Bộ thượng thư Thôi đại nhân rất biết cách dạy con.

Bên cạnh Lại Bộ thượng thư Thôi đại nhân chính là Lễ Bộ thượng thư Tần Hân Tông, nhi tử của ông ta – Tần Mặc Nhiên chính là một tay ăn chơi chỉ biết chơi bởi lêu lổng, đó là người đã từng đánh nhau với Tạ Hoàng, sau đó bị công chúa Chiêu Dương chạy tới cáo trạng trước ngự tiền, lần này hẳn cũng bị Tần đại nhân ép buộc đi thi, nhưng thi rớt, ông ta nhìn tình cảnh vui vẻ náo nhiệt thế này trong lòng cảm thấy không được vui, không biết là tư vị gì, thuận miệng nói: **“Ta thấy Bảng nhân cũng là thiếu niên tài cao, không thua Trạng nguyên đâu.”**

Hai người đang đứng ở một chỗ khác trò chuyện, thì thấy Liễu tướng thông thả đi qua, đứng ở trước mặt tân khoa Trạng nguyên.

Xưa nay Liễu Hậu công chính liêm minh, chưa bao giờ kết giao với Tần sĩ tử trong triều, thu nhận môn hạ sử dụng dưới trướng cũng vậy, lần này bỗng nhiên đi tới, khiến ngay cả Thôi Chính Nguyên và Tần Hân Tông đều kinh ngạc không thôi.

Tần Hân Tông vội vàng quay đầu quan sát thần sắc trên mặt của Thôi Chính Nguyên, thầm nghĩ: chẳng lẽ hai người này... khi nào thì bọn họ đứng về một phe thế nhỉ?

Quan hệ giữa các quan viên trong triều rắc rối khó gỡ, nhưng Thôi Chính Nguyên và Liễu Hậu trước nay không qua lại thân cận cho lắm.

Bản thân Thôi Chính Nguyên cũng thấy kỳ quái, liền nâng bước đi về hướng bên kia, mới đi tới gần, đã nghe Tướng quốc ôn nhu cất tiếng: **“... Lần này cháu làm bài thi không tệ, không uổng công mầu thân cháu dẫn theo hai huynh đệ các cháu ngàn dặm xa xôi vất vả đến đây...”**

Bảng nhân Ôn Hữu Tư cung kính nghe lời dạy dỗ, cực kỳ kính trọng Tướng quốc đại nhân.

Vì Thôi Chính Nguyên đã tiến lại gần, bởi vậy phải thuận thế cười nói: **“Hóa ra bài thi của Bảng nhân đây được Tướng gia coi trọng...”** Nói xong một câu, đột nhiên giật mình tỉnh ra, chính thể đã mất nhiều năm của Liễu tướng kia, không lẽ chính là nữ nhi của Ôn gia sao?

Bảng nhân cũng họ Ôn, chẳng lẽ là họ hàng bên nhà mẹ đẻ của Liễu phu nhân?

Nếu là con cháu của nhà mẹ đẻ Liễu phu nhân, dù thế nào Tướng gia cũng không thể không quan tâm tới, trước kia chưa bao giờ thấy Liễu Hậu nhắc tới bất kỳ thân thích nào bên nhà mẹ đẻ của Liễu phu nhân sẽ tới đây tham gia kỳ thi mùa xuân lần này.

Trong tình cảnh như vậy, Ôn Hữu Tư chợt giật mình, cũng không biết phải giải thích như thế nào, rõ ràng hắn nhìn thấy một đám quan viên dùng ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ trông đợi nhìn về phía hắn, đang chờ, lại nghe thấy Liễu Hậu thân nhiên nói: **“Bảng nhân đây đúng là nhi tử của Nhị cửu huynh bên nhà mẹ đẻ nội tử.”** Lại quay sang dặn dò Ôn Hữu Tư một câu: **“Quay đầu có thời gian, dẫn theo đệ đệ cháu đến phủ ta nhé.”**

Vốn dĩ lần này là Thôi Thiện Khanh đỗ đầu, còn là Trạng nguyên xuất thân là con trai trưởng của nhà trọng thần, Bảng nhân và Thám hoa nói sao cũng không thể so sánh được, nào biết chỉ trong chớp mắt lại xuất hiện thân phận là cháu trai bên nhà vợ của Tướng gia tay nắm uy quyền, ngoài ra phụ thân cũng làm quan, cai quản một quận, càng tăng thêm xuất thân bản hàn, ảm đạm không ánh sáng của Thám Hoa.

Trong triều phần lớn đều là lay cao giã thấp, đều là hạng người chỉ biết nịnh nọt, nghe thấy Liễu tướng nói lời ấy, lập tức hùng dũng tiến lên, không ngừng kính rượu Thôi Thiện Khanh và Ôn Hữu Tư vừa hiểu rõ thân phận, đợi đến khi yến tiệc ngự tứ kết thúc, chỉ có Thám hoa là vẫn phong độ ngồi ngồi như trước, còn Trạng nguyên và Bảng nhân đều có bảy tám phần say rượu.

Ôn Hữu Niên đỡ Ôn Hữu Tư, đang muốn ngồi lên trên xe ngựa trở về biệt viện của Liễu gia, thì thấy một chiếc xe ngựa tới gần, rèm xe được vén lên, lộ ra gương mặt uy nghiêm, không nói cười tùy tiện bao giờ của Liễu tướng, ông nói: **“Đêm nay tạm trở về Tướng phủ nghỉ ngơi trước đã.”**

Đây là lần đầu tiên Ôn Hữu Niên tiếp xúc gần gũi với vị Tiểu dượng trong truyền thuyết ở Ôn gia này, nhất thời chân tay luống cuống, hắn đỡ lấy Ôn Hữu Tư đi ra ngoài hứng gió, đương nhiên là say đến bất tỉnh nhân sự mà ngốc lãng liên tục gật đầu, tiếp đó ngẩng đầu nhìn lên, thì rèm xe bên kia đã được buông xuống, trước khi đi, xa phu của xe ngựa còn nhỏ giọng nhắc nhở bọn họ: **“Nhị công tử đỡ Đại công tử ngồi cho vững nhé, tiểu nhân đánh xe đây.”**

Đợi đến khi mọi người quay lại Tướng phủ, Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân nghe tin hai người trở về, vội vàng ra đón.

Ôn Dục Hân thật lòng cao hứng thay cho hai vị huynh trưởng, Liễu Minh Nguyệt thấy Ôn Hữu Tư say thành bộ dáng bất tỉnh nhân sự như vậy, lập tức dặn dò phòng bếp chuẩn bị một ít canh giải rượu. Sắp xếp cho hai huynh đệ Ôn gia đến nghỉ ở khách viện, cách Tây Khóa viện cũng không xa, vừa vặn có thể làm hàng xóm bầu bạn cùng với Tiết Hàn Vân.

Sau khi thi đình, tất cả các sĩ tử thi đỗ đều đãi tiệc rượu để ăn mừng, hai huynh đệ của Ôn gia ở lại ngoại ô kinh thành cũng không tiện, vẫn nên ở lại phủ Tướng quốc thì thuận tiện hơn.

Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân cân nhắc một phen, ngày khác sẽ đến biệt viện ở ngoại ô đón Vạn thị cùng tới đây ở thì mới tốt.

Đúng lúc Tiết Hàn Vân hết phiên trực từ trong cung trở về, Ôn Hữu Tư say đến rối tinh rối mù, vào phòng lập tức nôn mửa dữ dội, khiến tỷ muội hai người không thể ở yên trong phòng được, gãi sai vật hầu hạ bên cạnh hai huynh đệ Ôn gia đã trở về biệt viện ngoại ô từ sáng sớm, Liễu Minh Nguyệt sợ sợ ý giữ lại hạ nhân không đáng tin, cho nên mượn tạm Liên Sinh đến chiếu cố Ôn Hữu Tư, Tiết Hàn Vân cũng một đường cùng đi theo.

Vóc người Ôn Hữu Tư cao thẳng, Liên Sinh thì giống như khi ốm, giúp Ôn Hữu Tư trở mình lật người cũng phải cố gắng hết sức, Ôn Hữu Niên thì ngày thường vô mồm vô cùng lạnh lợi, nhưng hôm nay chiếu cố huynh trưởng nhà mình thì chỉ dám nhẹ tay nhẹ chân, còn không thuận thực bằng Tiết Hàn Vân,

hắn cực kỳ hâm mộ: **“Không thể tưởng tượng được muội phu làm việc này lại thuận tay đến như vậy.”**

Tiết Hàn Vân đã quen nghe hai huynh đệ Ôn gia gọi mình là muội phu, chỉ vài động tác đã lột sạch áo dài trên người Ôn Hữu Tư, thủ pháp cực kỳ lưu loát, mang theo sự quyết đoán của một người lính, chỉ để lại trung y và tiết khố trên người Ôn Hữu Tư rồi nói: **“Nếu như huynh cũng có vài vị sư huynh đệ, cứ đâm bữa nửa tháng lại say khướt một lần, chiều có mấy con ma men như vậy rồi cũng sẽ luyện được thủ pháp thuận buồm xuôi gió thôi.”**

Giờ phút này nhà bếp bùng tới canh giải rượu, Ôn Hữu Tư say không biết trời đất mải mà không chịu mở miệng, Tiết Hàn Vân liền nắm mũi bóp miệng bắt hắn uống hết một chén canh giải rượu, còn việc lau người thì giao lại cho Liên Sinh.

Mấy ngày nay Ôn Hữu Niên đã nghe được không ít tin tức nhỏ về Tiết Hàn Vân, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm xúc hâm mộ.

La lão gia tử thu nhận đồ tôn, cũng không biết là sợ mấy đệ tử con nhà lính này bị kinh thành phồn hoa làm cho mờ mắt, mất đi sự quyết đoán hay vì nguyên nhân nào khác, mùa thu hàng năm, đều dẫn một đám đồ tôn của La phủ mang theo rượu ngon đến Tây Sơn săn bắn, đêm thì ngủ lại ở Tây Sơn, đốt lửa trại, nướng thịt, chén tạc chén thù mà uống rượu, bên cạnh ông đều là những khuôn mặt trẻ trung khí thịnh, hàng năm vào lúc này, ông đều thấy tâm thần hoảng hốt, dường như mình cũng trẻ ra được mười mấy tuổi, uống rượu cực kỳ dừng mãi, trong chớp mắt lập tức say năm sáu phần.

—— nửa đời ông, đều ở biên quan mà ngồi hứng gió cùng lửa trại, uống rượu ăn thịt, những ngày tháng ngắm trăng ca hát thật sự là nhiều vô số kể, bên cạnh ông có rất nhiều... rất nhiều thiếu niên cứ như vậy mà vui chơi nơi tha hương, tất cả đều là những khuôn mặt trẻ tuổi như thế, chỉ có một vài người có thể may mắn sống sót trở về, mà ông, là một trong số đó.

Lão nhân gia ông không kiên nhẫn được người hầu hạ, hàng năm lúc đi săn bắn, ra lệnh cho nhóm đồ tôn không được mang theo hạ nhân hầu hạ, mọi việc đều phải tự thân vận động. Có một năm, La đại phu nhân lo lắng cho La Hành Chi, rất muốn La Hành Chi dẫn gã sai vặt thiếp thân đi theo, bị ông trừng mắt hô giận dữ, trước mặt cả nhà dạy dỗ một chút.

“Phụ nhân vô tri! Tương lai nếu ra chiến trường, chẳng lẽ đi đứng ngồi nằm cũng cần người hầu hạ à? Ngay cả tự gánh vác cũng không có năng lực làm, chẳng phải giống như phế vật hay sao?”

La Đại phu nhân bị ông mắng xấu hổ vô cùng, trong mắt rung rung, không dám nói thêm gì nữa, chỉ phải cố gắng mà chịu đựng.

Nhiều năm trôi qua, La lão gia tử dạy dỗ nhóm đồ tôn của ông đều cho ra tửu lượng rất cao, chẳng qua cao nhất phải kể đến Tiết Hàn Vân, có thể nói là ngàn chén không say, hàng năm sau khi săn bắn mùa thu xong, người cuối cùng còn giữ được thanh tỉnh đều là hắn —— đương nhiên, người khiêng từng con ma men một về lều trại, xử lý “hậu sự” sau khi say xin kèm gác đêm, cũng chỉ có thể là hắn.

Tuy rằng La lão gia tử rất nghiêm khắc, nhưng chỉ cần không say rượu đến mức làm hỏng việc, cũng sẽ không cản trở nhóm đồ tôn nhà ông uống rượu, đặc biệt trong nhà còn có hai tên nội tặc là La Hành Chi và La Thiện Chi, thường xuyên cô động kiềm dãn đất giúp các sư huynh đệ lên lút vụng trộm tiến vào hầm rượu của La gia ăn trộm rượu uống, lão nhân gia ông cũng biết việc này, nhưng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngày hôm sau Ôn Hữu Tư tỉnh lại, nghe kể đêm qua chính là Tiết Hàn Vân hỗ trợ chăm sóc mình, liên tục trách cứ Ôn Hữu Niên: **“Xú tiểu tử nhà ngươi, lại có thể không hiểu chuyện như vậy, còn làm phiền đến Tiết công tử tới chăm sóc ta.”**

Ôn Hữu Niên cười nói: **“Dù sao cũng là người một nhà, cần gì phải khách sáo như vậy? Huống hồ muội phu chăm sóc huynh rất thuận buồm xuôi gió, biểu muội không tức giận thì thôi, huynh ở đây tức giận làm gì?”**

Ôn Hữu Tư cười khò: **“Ngốc tiểu tử nhà đệ! Không biết chỗ bắt phàm của Tiết công tử, ngày đó còn ngu ngốc hàm hồ tỷ thí với đệ ấy, còn cho rằng Lâm tiên sinh khen đệ ấy văn võ song toàn chỉ là lời ba hoa mà thôi, đệ không biết đấy thôi, trong kỳ thi mùa xuân ba năm trước Tiết công tử đã đỗ đầu đó, khiến cho các sĩ tử trong kinh thành kinh ngạc không ngừng tán thưởng, các vị lão đại nhân trong triều cũng khen ngợi không dứt, nhưng rốt cục đệ ấy không tham gia thi đình, cũng chưa từng nhậm chức làm quan, không biết là nguyên nhân vì sao, khi đó đệ ấy chưa tròn mười lăm tuổi, vẫn còn nhỏ, kiến thức đã bắt phàm như vậy, thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên mà...”**

Ôn Hữu Niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: **“Cho dù có bắt phàm thì thế nào, rơi vào trong tay biểu muội nhà chúng ta, không phải cũng mềm nhũn như bột mì còn gì, có gì hay mà huynh cảm thán như thế? Cho dù đệ ấy có bắt phàm, trong tương lai cũng phải gọi đệ và huynh một tiếng biểu cứu huynh!”**

Ôn Hữu Tư bị thái độ lưu manh vô lại một cách chí khí hiên ngang của đệ đệ nhà mình làm cho tức quá hóa cười, không khỏi giơ chân đạp hắn một cước: **“Hỗn tiểu tử không biết sống chết này!”** Sau đó bàn bạc với Ôn Hữu Niên một chút thời gian đến biệt viện ngoại ô đón Vạn thị.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mạnh mỗi

Hai nhi tử Ôn gia thi đỗ, Trương tử chỉ thứ hai còn là Bảng nhãn, đây chính là một chuyện đại hỷ sự. Sáng sớm Vạn thị đã viết hai lá thư, một lá báo tin vui cho phu quân bà, một lá thư khác thì gửi đến Tổ trạch Giang Bắc báo tin vui cho cha mẹ chồng.

Những thân hữu xa gần của Ôn gia rải rác trong kinh thành và thân hữu nhà mẹ đẻ của Vạn thị nghe được tin vui, hỏi thăm khắp nơi, mới biết hiện nay mẹ con Vạn thị đang ở ngoại ô kinh thành, về phần là ở biệt viện của nhà ai, nhất thời còn chưa hỏi thăm được, liền như ong vỡ tổ tiến đến chúc mừng.

Vạn thị không muốn xã giao với đám họ hàng thân hữu này, huống hồ trong số những gia đình thân thiết ở kinh thành, ngoại trừ Hạ gia và Liễu gia, không hề có nhà nào khác, đám họ hàng hỏi thăm đề tới cửa chúc mừng kia, chẳng qua chỉ là một số thân hữu khác chi, cho nên dù hai nhi tử cùng Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân nhiều lần yêu cầu bà chuyển đến Tướng phủ, bà cũng đều lần lựa từ chối, bởi biết không tiện.

Những họ hàng này đều là vì muốn kéo quan hệ mới đến, nếu bà vào Tướng phủ ở, chẳng phải rất thích hợp với tâm tư của những người đó sao, nếu không nói hai lời vọt đến phủ Tướng quốc, quấy nhiễu thanh tịnh của Liễu tướng, đó là lỗi của bà.

Bởi vậy sau bữa tiệc ngự tứ, bà vẫn kiên quyết ở lại biệt viện ngoại ô. Hơn nữa biết được Hạ Tử Thanh cũng thi đỗ, mặc dù xếp sau nhị giáp, nhưng cũng là việc vui, bởi vậy lập tức chuẩn bị trọng lễ, tự mình tới Hạ gia chúc mừng.

Nào biết khi bà tới Hạ gia, Hạ Ôn thị lại tỏ vẻ qua loa có lệ, nói chuyện hàm chứa ý châm biếm, ***“Tur Nhi đỗ Bảng nhãn, tốt hơn nhiều so với Thanh Nhi, vốn dĩ hẳn là nên đến biệt viện Liễu gia để chúc mừng đệ muội, nhưng trên người ta thấy không thoải mái, mới chậm trễ hai ngày nay, đệ muội đừng để ý nhé!”***

Hai ngày nay một nha hoàn hầu hạ bút nghiêng trong thư phòng Hạ Giam Thừa vừa mới chẩn đoán đã có thai hai tháng, trong lòng bà buồn bực không thôi, nay lại nghe được tin Ôn Hữu Tư thi đỗ Bảng nhãn, tuổi trẻ khí thịnh, bà vẫn luôn đặt kỳ vọng cao rằng nhi tử bà sẽ xếp đầu nhị giáp, bởi vậy trong lòng bất kể ra sao cũng sẽ không thoải mái.

Lúc Vạn thị đến rất vui vẻ, nhưng nghe thấy trong lời nói của vị Đại cô tỷ này toàn mùi giấm chua, bà cũng chỉ đành giả vờ nghe không hiểu, thân thiết hỏi: ***“Trên người Đại cô nãi nãi không thoải mái, hay là tìm đại phu đến chẩn mạch xem sao?”***

Ôn thị nghĩ lại việc hôn sự trong tương lai của Hạ Tử Thanh khó tránh khỏi phải nhờ Vạn thị bôn ba nói vun vào, đích thân nói chuyện với Liễu tướng, liền miễn cưỡng xúc cảm không thoải mái trong lòng, bắt đầu cùng Vạn thị hàn huyên tâm sự.

Hạ Tử Thanh thi đỗ, theo lý mà nói, cha con Liễu gia hẳn là phải đích thân tới cửa chúc mừng. Hạ Ôn thị vốn cho rằng, bất kể như thế nào Liễu Minh Nguyệt cũng phải tự mình tới cửa chúc mừng người di này, nào biết chờ đến chờ đi, lại chỉ chờ được quản sự của phủ Tướng quốc mang theo lễ vật long trọng tiến đến, còn có hai vị bà tử ăn nói khéo léo.

Hai vị bà tử này bước vào hậu viện, trước tiên là chúc mừng Hạ Ôn thị.

Hạ Ôn thị nhận ra, hai vị bà tử này là người của Liễu Ôn thị, chính là bà tử hồi môn lúc trước của muội muội bà ta, lập tức nghĩ đến việc muốn thám thính chút tin tức, bởi vậy một bên nói chuyện với hai vị bà tử kia đôi câu, một bên âm thầm nháy mắt với Hà ma ma.

Hà ma ma cũng có quen biết với hai vị bà tử này, chẳng qua là trước khi bà ta làm bà tử hồi môn của Đại tiểu thư, hai vị bà tử này, một vị họ Tất, một vị họ Văn, đều là bà tử hồi môn của Nhị tiểu thư ngày trước. Hôm nay bọn họ thân ở hai phủ, cuộc sống của bà ta ở quý phủ Hạ gia vô cùng kham khổ, còn hai vị bà tử này thân ở Tướng phủ, lại thêm Liễu tướng luôn thương nhớ người vợ đã qua đời, đối với hạ nhân ngày trước của vong thê đều vô cùng ưu đãi, hai vị bà tử này được lệnh xuất phủ với phong thái cực kì có thể diện, ăn mặc trên người không vàng cũng bạc, hết sức phú quý.

Sau khi Tất ma ma và Văn ma ma chúc mừng Ôn thị xong, lại bị Ôn thị sai lui xuống uống rượu trò chuyện với Hà ma ma.

Trước tiên Hà ma ma cảm thán với hai vị ma ma này về cuộc sống của bọn họ ngày trước ở Ôn gia, tiếp đó ca ngợi hai vị tiểu thư tỷ muội tình thâm, hôm nay Nhị tiểu thư bất hạnh hôn bay về trời, chỉ để lại một nữ nhi là Liễu đại tiểu thư lẻ loi hiu quạnh.

Tất ma ma là người nhanh nhẹn nhanh miệng, tuy rằng không biết Hà ma ma than thở như vậy là có ý gì, nhưng vẫn nói: ***“Tuy rằng Tiểu tiểu thư nhà ta mất mẹ từ nhỏ, nhưng phải biết rằng, trên đời này, rất hiếm có người cha nào yêu thương chiều chuộng nữ nhi được như Liễu tướng gia. Năm đó ở Giang Bắc, chẳng phải Hà tỷ tỷ cũng thấy rồi sao, có rất nhiều gia đình đánh chết nữ nhi mình khi còn quần tã, ngay cả những hộ gia đình giàu có cũng xảy ra chuyện như vậy. Nào có ai giống như Liễu tướng gia đối xử với Tiểu tiểu thư, thật sự là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã...”***

Năm xưa hai người bọn họ đi theo hầu hạ Liễu Ôn thị, gọi Liễu Ôn thị là Nhị tiểu thư, bởi vậy nay gọi Liễu Minh Nguyệt là Tiểu tiểu thư.

Văn ma ma là người có tính tình trầm ổn, cho nên chỉ im lặng ngồi gắp thức ăn và uống rượu, âm thầm đánh giá thân sắc của Hà ma ma.

Thấy trong lúc hàn huyên thân sắc của Hà ma ma có vài phần không kiên nhẫn, nhưng vẫn có nén xuống, chỉ cúi đầu nói: ***“Lời này của Tất tỷ tỷ có hơi quá. Bất kể nữ nhi có ra sao, tương lai gả cho nhà người ta, quan trọng nhất là phải hầu hạ cha mẹ chồng và phu quân, cho dù Tướng gia có đau Liễu tiểu thư hơn, nhưng sao có thể nâng niu bảo vệ cả đời chứ?”***

Văn ma ma trầm nghĩ: đây là... Tìm hiểu chung thân của tiểu thư ư?

Chuyện tiểu định của Tiết Hàn Văn và Liễu Minh Nguyệt, nay đã là bí mật công khai trong phủ Tướng quốc, nhưng chưa từng thông báo đến thân hữu xa gần ở bên ngoài. Tâm tư của Liễu Hậu là muốn nhân lúc tổ chức lễ cập kê cho Liễu Minh Nguyệt, cũng là lúc mở tiệc chiêu đãi thân hữu gần xa, thuận tiện thông báo cho cả thiên hạ đều biết.

Việc xảy ra ở Hạ gia ngày ấy, chỉ có nha hoàn thiếp thân Hạ Huệ bên cạnh Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân là biết, hai người cũng chưa từng truyền ra ngoài, người của Liễu gia không hề biết bản tính của vị Hạ phu nhân này. Nếu như biết, cho dù bà ta có là di ruột của Liễu Minh Nguyệt đi chăng nữa, cũng khó tránh khỏi bị người ta cười nhạo.

Tất ma ma nghe được lời này, liền bĩu môi nói: **“Dù sao trong Tướng phủ cũng chỉ có một vị tiểu thư này, Tướng gia đau tiểu thư như vậy, nếu không đành lòng gả ra ngoài còn không dễ dàng hay sao? Chỉ cần tuyển con rể vào phủ là sẽ ổn cả thôi!”**

Hà ma ma nghe được lời này trong lòng trầm xuống.

“Trên đời này nào có nam nhi tốt nào chịu đi ở rể? Huống chi nếu sinh hài tử, cũng không thể mang họ của mình.”

Bà ta và Ôn thị ngàn tính vạn tính, chỉ tính toán đến lúc đó khiến Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân ở Tổ trạch Giang Bắc tổ cùng Vạn thị đến Liễu phủ nói vun vào, để Liễu Minh Nguyệt gả tới đây, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, vạn nhất Liễu tướng không đành lòng gả khuê nữ ra ngoài, trực tiếp kén rể đưa vào phủ, chuyện này không phải là không có khả năng.

Nhưng ngặt nỗi Ôn thị chỉ có một nhi tử Hạ Tử Thanh này, vậy phải làm sao bây giờ?

Đợi đến khi hai vị ma ma của Liễu phủ rời khỏi Hạ gia, Hà ma ma lập tức chạy nhanh tới chỗ Ôn thị bẩm báo. Ôn thị nghe được ý này, cũng trở nên ngần ngại.

Con bài chưa lật của bà ta chẳng qua cũng chỉ là di ruột biến thành bà bà, tất nhiên sẽ không khắt khe với con dâu, nhưng trên đời này, việc không có bà bà chẳng phải càng không sợ bị khinh bỉ hơn là việc có bà bà hay sao?

Huống hồ Liễu tướng chỉ có một nữ nhi này, nếu ông nói vì thừa tự mà tuyển con rể vào cửa, chắc là hai vị lão nhân gia của Ôn gia cũng không thể mở miệng cản trở, đúng không?

Phiền não của Hạ Ôn thị càng được tăng thêm.

Lại nói đến hai vị ma ma của Liễu phủ, sau khi uống rượu hàn huyên với Hà ma ma rồi rời khỏi Hạ gia, Văn ma ma ngồi xe ngựa một đường trở về phủ, nhớ lại những gì Hà ma ma đã nói, bà có cảm giác không ổn, dứt khoát sau khi hồi phủ lập tức đích thân tới bẩm báo mọi chuyện với Liễu Hậu. Liễu Hậu nghe được lời của hai vị ma ma thuật lại, cũng không nhiều lời, từ nay về sau hãy có bà tử nào của Hạ phủ tới đây, nói Hạ Ôn thị thương nhớ Liễu Minh Nguyệt, gần đây lại sinh bệnh, thân mình khó chịu, muốn gặp Liễu Minh Nguyệt, đều bị quản sự của Liễu gia ngăn cản.

Quản sự kia chỉ nói: Tướng gia đích thân dặn dò, tiểu thư mỗi năm một lớn, nay cũng đến lúc nên tránh người ta nói ra nói vào rồi.

Bà tử kia quay về hồi bẩm với Ôn thị, nhất thời Ôn thị tức muốn chết!

Tiếp đó về sau mỗi khi trong kinh có nhà nào mở tiệc, mời Liễu Minh Nguyệt, bình thường những dịp này đều là do Hạ Ôn thị dẫn Liễu Minh Nguyệt xuất phủ tham dự, nhưng nay cho dù Hạ Ôn thị và Liễu Minh Nguyệt đều nhận được cùng một bài thiệp của gia đình nào đó, trong lòng bà ta luôn cho rằng nhất định Liễu gia sẽ phải người tới mời mà bà ta đến đón Liễu Minh Nguyệt đi tham dự yến tiệc, nhưng trái chờ phải chờ, cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Ai biết bà ta tới nhà gia chủ nhìn lại, thiếu chút nữa tức nổ phổi.

Người đi cùng Liễu Minh Nguyệt đến dự tiệc, không phải ai khác, mà đúng là đứa em dâu Vạn thị của bà ta.

Vạn thị dẫn Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân xuất phủ tham dự yến tiệc.

Vạn thị vốn phu nhân nhà quan quan hàm tứ phẩm, lại xuất thân từ dòng dõi thư hương, cử chỉ tao nhã thông dong, khí độ vô cùng tốt, huống hồ bà còn là mẹ ruột của Băng nhãn, là thân thích thân cận với Liễu tướng, nay các gia đình trong kinh có hài tử hoặc họ hàng chưa có hôn phối, nhóm chủ mẫu đương gia đều có tâm tư muốn kén rể, thấy bà đi cùng Liễu Minh Nguyệt đến, làm sao có thể không chào đón?

Hơn nữa tiểu thư của Liễu tướng gia và tiểu thư Ôn gia đều chưa đính thân, mấy phu nhân nhà quan liền giả vờ làm như vô tình nhắc tới việc hôn phối của nữ nhân để dò xét.

Vạn thị cũng có tâm trong đó, vì nữ nhi nhà mình mà chọn một mối hôn nhân tốt, tự nhiên là cố gắng giao hảo cùng với nhóm phu nhân nhà quan. Nhưng nếu có ai đó tìm hiểu việc chung thân của Liễu Minh Nguyệt, Vạn thị liền cười nhẹ, lời nói dịu dàng: **“Nói đến chuyện này, người mẹ như ta đây cũng thật thất trách. Tiểu cô nữ nãi mất nhiều năm như vậy, mà ta vẫn chưa từng tận hết tâm tư đối với Nguyệt Nhi. Chẳng qua lần này đến đây, nhìn thấy Tướng gia đau Nguyệt Nhi như châu như bảo, như vậy hẳn là đối với việc hôn nhân của Nguyệt Nhi, Tướng gia nhất định sẽ đích thân lựa chọn hiền tế, làm sao đến lượt ta xen mồm chứ?”**

Đám phu nhân nhà quan tiến đến thăm dò liên phần nộ im miệng, âm thầm cân nhắc, đích nữ độc nhất của Liễu tướng cũng sắp cập kê, không bằng trở về kêu lão gia nhà mình đi thám thính tin tức ở chỗ Liễu tướng một chút.

Mặc dù trong nhà Liễu tướng có nuôi dưỡng một Tiết Hàn Vân, nhưng năm nay tuổi của Tiết Hàn Vân cũng không còn nhỏ, vẫn chưa bao giờ nghe thấy có chút tiếng gió nào, huống hồ Liễu tướng chỉ có một nữ nhi này, nếu có ý muốn hôn phối, chắc là đã sớm định ra rồi, hiện nay vẫn chưa thấy gì, có lẽ Liễu tướng không có ý định này đâu.

Trong kinh chưa bao giờ thiếu các loại lời đồn và suy đoán, không đợi Vạn thị xem tướng chọn được con dâu và con rể, Tiết Hàn Vân vào cung canh gác, lại gặp được Sở vương.

Trong nhà Sở vương đã có sùnon phi, nhưng từ trước đến nay vị trí chính phi luôn bỏ trống, việc này cũng coi như độc thân.

Hắn thấy Tiết Hàn Vân liền hết sức khách khí, ban đầu cũng hỏi một chút việc học nghệ của Tiết Hàn Vân, sau khi hỏi tới hỏi lui, vừa vận chuyển đề tài, nhân tiện hỏi: **“Sao ta nghe nói, nay tiểu thư của Liễu tướng gia cũng đi theo La lão gia tử học võ à?”**

Vốn dĩ hắn không biết chuyện này, nhưng ngày hôm trước đến quý phủ của cô cô Chiêu Dương, nghe thấy Tạ Hoàng ôn ào, trái một tiếng “Tiểu sư tỷ”, phải một tiếng “Tiểu sư tỷ”, trong lòng hắn nổi lên hiếu kỳ, hỏi ra mới biết, vị tiểu sư tỷ này không phải ai khác, chính là ái nữ duy nhất của Liễu tướng, tính toán tuổi tác của tiểu thư Liễu gia, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa động.

Tiết Hàn Vân nghe thấy Sở vương vô duyên vô cớ đem đề tài kéo đến chỗ Liễu Minh Nguyệt, tuy rằng cực kỳ tự nhiên, nhưng hắn vẫn nhận ra một loại cảnh giác theo bản năng, lập tức đáp lời qua loa có lẽ hơn rất nhiều.

Sở vương cũng không giận, vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai hắn: **“Sau này ta và ngươi nên thân cận nhiều hơn.”** Đánh vẻ bình tĩnh ung dung.

Lúc này đầu óc của Tiết Hàn Vân trở nên tê dại, buổi tối thay phiên gác trở về nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Liễu Minh Nguyệt, trong bất tri bất giác liền mang theo một chút khổ sở.

Liễu Minh Nguyệt hồn nhiên không biết sự lo lắng của Tiết Hàn Vân, chỉ lo dựa vào bên người Liễu Hậu liên tiếp làm nũng, lại đem từng món lễ vật mà ban ngày đi dự tiệc được tặng nở ra cho Liễu Hậu xem.

Khó phòng trong nhà có không biết bao nhiêu là thứ tốt, nhưng nàng vẫn cứ khẳng khẳng đưa đồ đến chỗ Liễu tướng như hiến vật quý.

Ôn Dục Hân giữ che miệng cười trộm, dáng vẻ bên ngoài của biểu muội cũng có vài phần thực nữ, nhưng chỉ cần gặp được Liễu tướng, lập tức trở nên giống như bị bệnh thoái hóa xương, không dính chặt vào là không được.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Vạn đã sớm quay về biệt viện ở ngoại ô.

Bà là vì tránh cho người ta nói ra nói vào, tiểu cô đã sớm tạ thế, nay quý phủ Liễu gia chẳng qua chỉ có một nam tử trưởng thành là Liễu Hậu, bà cũng không tiện ở lại. Cho nên chỉ để nữ nhi ở lại bầu bạn với Liễu Minh Nguyệt, gần đây hai nhi tử nhà bà cũng ở lại Tướng phủ, chẳng qua cũng chỉ vì để tiện xã giao.

Người bên cạnh không nhìn thấy thần sắc bất thường của Tiết Hàn Vân, nhưng còn Liễu tướng thì đã sớm nhận ra, đợi đến khi đuổi được vị tiểu khuê nữ thích làm nũng nhà ông rồi, mới gọi Tiết Hàn Vân đi vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thông báo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì ngữ điệu của Sở vương, kết hợp với sự biến hóa kì lạ trong triều đình mấy ngày gần đây, mặc dù Liễu Minh Nguyệt không hề hay biết mây đen đã giăng đầy đầu mình, nhưng Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân thì lại sâu sắc hiểu được hung hiểm trong đó.

Lúc trước Thánh thượng bệnh nằm liệt trên giường, trong một lần hôn mê, Thái tử làm giám quốc, thực chất thì Thái tử gần như đã toàn quyền xử lý quốc gia đại sự, rất nhiều quân thần dưới trướng cũng đã làm tốt việc chuẩn bị tâm lý nghênh đón tân quân thượng vị, thế nhưng tất cả đều bị phá vỡ bởi... Thánh thượng đã tỉnh lại.

Tỉnh lại còn chưa tỉnh, mà sức khỏe càng ngày càng tốt hơn, sắc mặt dần dần hồng nhuận, thân thể dần dần trở nên cường tráng khỏe mạnh, cả ngày hoạt động ở ngự hoa viên rèn luyện thân thể, có đôi khi Thái tử đem chuyện quốc gia đại sự đến thỉnh giáo, đều bị Thánh thượng ậm ừ qua loa đuổi trở về, nói rằng Thái tử hãy tự mình làm chủ, hiện nay ông chỉ lo tinh dưỡng thân thể, mọi việc đừng quấy nhiễu đến ông.

Một lần hai lần, thái độ của Thái tử vẫn còn vô cùng thành khẩn, chỉ nói rằng kinh nghiệm của bản thân không đủ, người lại non trẻ, thật sự không thể quản lý giang sơn rộng lớn như vậy, số lần Thánh thượng chối từ nhiều hơn, số lần thỉnh giáo của Thái tử cũng dần dần ít đi.

Đợi cho đến sau kỳ thi mùa xuân đầu năm, có một vài người trong đám Tiến sĩ không có ánh mắt lộ mặt điểm danh, trong bữa tiệc ngự tứ uống vào hai chén liền bắt đầu bàn tán về cách đối đãi của Thánh thượng đối với các vị lão thần đã cáo lão hồi hương, tuy có tôn trọng, nhưng thiếu đi sự kính sợ đối với người đang cầm quyền trên cao, ngay cả trong cung cũng ngấm ngấm xuất hiện một vài tin tức nhỏ, nói rằng đám Tiến sĩ này đều là môn sinh của Thái tử... Sắc mặt của Thánh thượng âm u đến nỗi có thể chảy ra nước.

Sau khi thi đình, không bị truyền ra đều là môn sinh của Thiên tử, khi nào lại trở thành môn sinh của Thái tử hả?

Bởi vậy những ngày gần đây Thánh thượng thường xuyên triệu Sờ vương vào cung, bày ra thái độ cực kỳ ân sủng, còn thường xuyên đến điện Vọng Nguyệt của mẫu thân Sờ vương – Ngô quý phi, đám đại thần thấy gió trong triều có chiều hướng thay đổi, một vài người đã bắt đầu âm thầm giao hảo cùng với Sờ vương.

Nghे nói những ngày gần đây Thánh thượng tâm huyết dâng trào, đột nhiên nói năm nay Sờ vương đã mười tám, chưa lập chính phi, muốn Ngô quý phi tự mình chọn ra người con dâu vừa ý.

Hướng hồ mỗi ngày Liễu Hậu vào triều, luôn có đồng liêu tiến đến thăm dò tin tức, hoặc là tỏ ý muốn cưới dâu, hoặc là muốn gả nữ, đều xoay quanh việc hôn sự của đôi trẻ nhà ông.

Hàm Binh Đoàn ngo hai mươi lăm tháng năm, Thánh thượng vốn mượn cớ dưỡng bệnh lại dẫn theo đám trọng thần trong triều đến Kim Minh trì xem hí nước[1], làm cho bàn tính đã âm thầm chuẩn bị rất lâu, muốn dẫn các vị nương nương Đông cung tới ngắm cảnh tại Lưong Tương Lâu của Thái tử điện hạ thất bại hoàn toàn.

Nửa năm nay, thân thể Thái tử phi nương nương dần dần khá hơn, Thái tử lại nắm đại quyền, ba vị mỹ nhân lúc trước nạp vào cửa cũng đã được hầu hạ qua, nhưng mà khiến Trầm Kỳ Diệp có chút tiếc nuối là, vị khuê trung[2] mà ả ta từng rất thân thiết, rất quan tâm tới ả ta khi ả ta có được lang quân nay căn bản không rảnh để tâm sự tư tình nhi nữ nữa —— tuy rằng vẫn không ngừng qua lại, nhưng chuyện qua lại này không chứa tình cảm.

Hóa ra Lại Bộ thượng thư Thôi Chính Nguyên năm nay đã gần sáu mươi tuổi, một vài năm gần đây sức khỏe không được tốt lắm, Tư Mã Sách vốn từng hứa bên tai Trầm Kỳ Diệp rằng, sẽ để cho A Đa ả – Trầm Truyền tử chức Lại Bộ thị lang thăng lên chức Lại bộ thượng thư.

Ai biết kỳ thi mùa xuân đầu năm nay, đứa con trai út mà Thôi Chính Nguyên gần bốn mươi tuổi mới sinh được – Thôi Thiện Khanh lại đoạt được giải nhất, làm Trạng Nguyên, người gặp chuyện vui tình thần thoải mái, khiến cho Thôi Chính Nguyên thần sắc hàng năm bệnh tật lại dần dần có chuyển biến tốt, tựa hồ trẻ hơn mười tuổi, chỉ sợ sẽ ngồi chắc ở vị trí này thêm mười năm cũng không thành vấn đề.

Hướng hồ Thôi Chính Nguyên vẫn luôn không muốn thấy Trầm Truyền, cho dù nay nữ nhi của Trầm Truyền đã bước vào Đông cung, nhưng thành kiến của ông đối với Trầm Truyền vẫn chưa từng thay đổi, bởi ông căm ghét thái độ luôn cúi chôn quan trường của Trầm Truyền. Trầm Truyền cực kỳ khổ não, thậm hận Thôi Chính Nguyên đã bao nhiêu tuổi đầu mà vẫn không chịu buông tha cho vị trí Lại bộ thượng thư, lúc Tư Mã Sách giám quốc, đã điều Trầm Truyền đến nhậm chức Hộ bộ thị lang.

Hộ bộ thượng thư Hồ Dụ đã gần bảy mươi tuổi, mặc dù tuổi già sức yếu, nhưng vô cùng tinh ranh.

Hộ bộ trong tay ông dầu muối không vào, ngay cả khi Tư Mã Sách làm giám quốc, mấy lần muốn đưa người dưới trướng vào Hộ bộ, đều bị ông không mềm không cứng cản trở về. Chẳng qua đúng lúc một vị Hộ bộ thị lang có đại tang, Tư Mã Sách mới đưa được Trầm Truyền vào Hộ bộ.

Cháu gái của Hồ Dụ được gả vào nhà mẹ đẻ của Ngô quý phi, chính là tiểu cữu mẫu của Sờ Vương, Tư Mã Sách nghĩ tới điểm này, tâm thần bất an.

Mà nay đứng ở trên bờ Kim Minh trì, Nhan Trí – quân sư bên cạnh Đông cung Thái tử Tư Mã Sách dùng ngón tay chỉ về một hướng, nhỏ giọng nói thầm: **“Một đám lão bất tử!”**

Tư Mã Sách khiển trách hần: **“Đáng phạt!”** Nhưng ánh mắt chuyển tới đám đại thần vây xung quanh chỗ Thánh thượng, khóe môi liền dần dần cong lên.

Nhan Trí quan sát nét mặt của Thái tử, biết mình đã nói đúng.

Đưa mắt xem xét, nay chúng đại thần vây xung quanh Thánh thượng đều là những người cao tuổi, bao gồm cả Thánh thượng, tất cả đều là lão hủ, nhưng trái lại đám quan lại bên cạnh Thái tử đều là những người trẻ tuổi khỏe mạnh, thông minh tháo vát.

Tình cảnh này, khiến chúng quan viên có tâm nhãn sáng ngời nhất đều phải lưu tâm.

Kim Minh trì chính là nơi khai quốc ban đầu của triều đại này, bình định thiên hạ, Thái tổ cỡi ngựa đến Nam Sơn, bởi vì bên ngoài rất vắng lặng mới hạ lệnh mở thủy thành, thao luyện thủy quân. Lúc trước vận dụng hơn ba vạn năm ngàn binh lính để xây dựng nơi này, chu vi của Kim Minh trì ước chừng được khoảng 9 dặm 30 bộ[3], đường kính ở phía Tây có kích thước gần 7 dặm, có thể hình dung được trận thế không lồ khi diễn tập quân sự.

Nhưng trải qua mấy đời, thái bình lâu ngày, bá tánh bình dân không nhận được mà đến quan sát, diễn tập thủy chiến biến thành hí nước[1], bình thường đã lâu không diễn tập thủy chiến, nay nơi này trở thành địa điểm tổ chức ngày hội long trọng mà toàn dân cả nước đua nhau kéo tới chúc mừng

Trước khi bắt đầu đua thuyền, thánh thượng tự tay đưa một lá cờ thưởng cho người đóng vai quân tốt, quân tốt kia nâng cờ thưởng móc lên trên sào tre nổi trên mặt nước làm đích cuối của cuộc so tài, tiếng trống gấp hơn, hai thuyền nhanh chóng mạnh mẽ tiến vào, người vây xem như nước thủy triều, bọt sóng văng lên cả trên người du khách hai bên bờ, đưa tới một trận hoan hô âm ỉ, hết sức náo nhiệt.

Tiếng hoan hô hai bên bờ vang lên từng đợt từng đợt một, không chỉ có tham gia đua thuyền giành phần thưởng, mà những con thuyền khác ở Kim Minh trì cũng bắt đầu ca múa long trọng, trước tiên là tiết mục mạo hiểm “Đu dây nước”.

Ý nghĩa như tên gọi, đu dây nước chính là ngồi trên bàn đu dây được dựng trên thuyền, trong tiếng nhạc cổ, nghệ nhân sẽ nhân lúc thuyền chạy, đánh bàn đu dây, tốc độ đánh phải càng ngày càng nhanh, càng ngày càng cao, cho đến khi bàn đu dây ngang với cột dựng bàn đu, dứt khoát mạnh mẽ buông dây bàn đu ra, thả người bay về phía không trung, giữa tiếng hoan hô rầm trời của dân chúng vây xem, người nghệ nhân sẽ nhanh nhẹn linh hoạt lộn vòng giữa những đám mây cao, sau đó giống như con chim yến xuyên qua bờ nhào xuống mặt nước.

Không chỉ là dân chúng vây xem hai bên bờ, mà còn có một đám trọng thần trong triều và nhóm quý tộc, mới vừa từ trong xúc cảm hồi hộp khẩn trương khi cạnh tranh đua thuyền kịch liệt bình tĩnh hồi thần trở lại, giờ lại tiếp tục bị nghệ nhân chơi bàn đu dây nước làm cho kinh hãi một phen, vô số ánh mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm dưới mặt nước kia, chờ người nghệ nhân nhô đầu lên khỏi mặt nước, ai nấy mới hoan hô một tiếng, vạn người bái phục.

Dường như Thánh thượng không hề phát giác đám quan viên trẻ tuổi vây xung quanh Thái tử điện hạ, cười dài thành tiếng quay đầu hàn huyên cùng Liễu Hậu: **“*Hôm nay náo nhiệt như vậy, nha đầu nhà Liễu tướng không đến xem hí nước[1] sao?*”**

Liễu Hậu nhìn cặp mắt thiên uy khó dò của Thánh thượng, nhanh chóng đứng dậy trả lời: **“*Bệ hạ không phải không biết, tính tình nha đầu nhà thần lợi hại thế nào, náo nhiệt như vậy con bé có thể bỏ qua sao? Hôm nay tiểu tể vừa vận được nghỉ, đôi tình lữ này sáng sớm đã tay nắm tay đến Kim Minh trì đi dạo rồi ạ.*”** Nói xong ông quay đầu nhìn về bên người tập nập phía sau xem xét, tiếp đó nói: **“*Không biết giờ phút này bọn chúng đang ở nơi nào...*”** Dáng vẻ nhân từ của một người cha hiền.

Hai mắt Thánh thượng đột nhiên loe lóe, nhưng rất nhanh đã cười nói: **“*Tiểu tể... Liễu tướng khanh cũng quá hẹp hòi rồi, nha đầu của khanh thành thân khi nào sao trẫm lại không biết, chẳng lẽ sợ mọi người đòi uống rượu mừng hay sao?*”**

Chúng đại thần nghe xong, thần sắc khác nhau, nhưng vẫn đồng loạt nói lời chúc mừng.

Liễu Hậu cười khò: **“*Bệ hạ cũng biết, hạ thần nuôi dưỡng ấu tử của Tiết Lương, đã nuôi dưỡng bao nhiêu lâu nay. Đứa bé này không cha không mẹ, nha đầu nhà thần thì bị thần nuông chiều đến có hơi ngang ngược một chút, nhưng may thay ở cùng đứa bé này lại cực kỳ hòa hợp. Hè năm trước, Lâm tiên sinh đích thân tới cửa làm mai giúp ái đồ của ngài ấy, thần nghĩ đôi bên dù gì cũng là người một nhà, tương lai... Sinh lễ của đứa bé này và đồ cưới của khuê nữ đều phải tốn một khoản bạc, không bằng hợp tác cho đôi trẻ làm một, chuyện này không phải vừa bớt được đồ cưới vừa giảm được sinh lễ hay sao? Vì thế đã giúp cho hai đứa nhỏ làm tiểu định, nhưng vẫn chưa thông báo cho thân hữu xa gần được biết.*”**

Lời ông còn chưa dứt, Thánh thượng và triều thần đã cười lên ha hả.

Thánh thượng đưa tay chỉ vào Liễu Hậu, có vài phần chỉ tiếu rên sát không thành thép: **“*Đường đường là Hữu Tướng, bỗng lộc hàng năm trẫm đưa cho khanh cũng không ít, sao có thể ngay cả đồ cưới của nữ nhi cũng không lo nổi thế kia, còn tiết kiệm như vậy? Thật sự là làm mất mặt trẫm mà!*”**

Hộ bộ thượng thư Hồ Dụ rất miễn cảm đối với vấn đề tiền bạc, ông là người đầu tiên vỗ tay khen ngợi: **“*Biện pháp này hay a, quả thật là giảm được một khoản tiền lớn!*”**

Mọi người đều biết Hồ Dụ là người rất keo kiệt, đối với đạo lý tiết kiệm cực kỳ đề bụng, nhìn không được đều nở nụ cười. Những người tháng trước đến dò xét tin tức ở chỗ Liễu tướng nghe được lời này, có người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng về nhà cũng có cái để trả lời với phu nhân nhà mình, cũng có người âm thầm tiếc hận, hai cơ hội cưới gả tốt đẹp như vậy, nhưng bởi vì Liễu tướng hành động sớm mà đã không còn.

Nếu như ông đem nữ nhi gả cho nhà khác, Tiết Hàn Văn lại cưới phụ nhân khác vào cửa, chẳng phải là có nhiều thêm hai mối quan hệ thông gia đáng tin cậy hay sao?

Chuyện ái nữ duy nhất của Liễu tướng đã làm tiểu định rất nhanh được lan truyền khắp nơi trên lầu thuyền. Ngô quý phi dẫn đám tùy tùng tiến đến nghe thấy trong lòng cảm thấy không vui. Một ngày gần đây, Sở vương đã từng nhắc tới trước mặt bà việc ái nữ duy nhất của Liễu tướng năm nay đã được mười bốn tuổi, sang năm sẽ cập kê, nếu nói đến quyền thế trong triều, tất nhiên không thể khinh thường Liễu Hậu, ông chỉ yêu thương một mình đứa bé

này, nếu có thể cưới con bé về, thì từ bà sẽ có thêm một trợ lực rất lớn.

Đêm qua bà đã thổi gió bên gối với Thánh thượng, nghĩ vài ngày sau sẽ tìm ngày lành truyền Liễu Minh Nguyệt tiến cung xem tướng, nào biết bên này bà còn chưa kịp mở miệng, thì bên kia Liễu Minh Nguyệt đã làm tiểu định rồi, thật sự là rất đúng lúc.

Huống hồ chuyện hôn nhân của nữ nhi Liễu gia đã được quyết định, nếu như vẫn chưa có ai biết, còn có khả năng xin Thánh thượng trực tiếp hạ chỉ tứ hôn cũng được. Cho dù đã tiểu định, nhưng chắc hẳn Liễu tướng và tên tiểu tử họ Tiết kia cũng không dám kháng chỉ. Nhưng mà hôm nay lão già hồ li Liễu Hậu kia không đợi Thánh thượng kịp mở miệng rỗng, đã đem chuyện hôn nhân của hai đứa bé chiều cáo thiên hạ, người làm mai lại là Đại nho đương triều Lâm Thanh Gia, người này có không ít môn hạ, đa tài đa học, được nhiều người kính nể, thân lại giữ chức vị quan trọng. Chẳng qua bản thân ông luôn giữ thái độ danh sĩ, không cầu chức tước, không cầu phú quý, ẩn cư nơi thư trai ở ngoại ô kinh thành, khi chúng đệ tử muốn đến bái kiến ân sư, chỉ cần đem theo mấy cuốn sách hoặc vài hũ rượu ngon là được rồi, kim ngân châu báu gì đó đều bị ông ném thẳng ra ngoài cửa.

Quả thật là nhân vật không dễ chọc vào!

Ngay cả Sở vương đang đứng trên lầu thuyền ngắm cảnh, nghe thấy tin tức này, sắc mặt cũng trầm xuống vài phần.

Người ngắm cảnh trên lầu thuyền không ngừng tính kế, còn Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đang chen chúc giữa đám người vẫn còn chưa biết.

Từ lần ở trong cung gặp phải Sở vương cố ý tiến đến bắt chuyện, Tiết Hàn Vân lập tức nâng cao cảnh giác, từ đó về sau mấy lần đụng phải Sở vương, hẳn đều vô cùng khách khí và xa cách, nếu Sở vương nhắc tới Liễu Minh Nguyệt, thì hẳn sẽ cố ý đánh trống lảng chuyện đề tài khác.

Ngoài trời mưa gió, Liễu Minh Nguyệt vẫn hồn nhiên không biết. Hồi đầu tháng năm, Tiết Hàn Vân cố ý đến tìm nàng, hẹn nàng mừng bốn tháng năm đến Kim Minh trì xem hí nước[1].

Liễu Minh Nguyệt rất muốn đi cùng Tiết Hàn Vân, nhưng lại không thể để Ôn Dục Hân thấy cô đơn, cực kỳ buồn rầu, trái lo phải nghĩ hồi lâu rồi đề nghị: **“Hàn Vân ca ca, hay là kêu luôn La sư tỷ và các vị sư huynh, còn có biểu tỷ và hai vị biểu huynh đi chung đi, nhiều người cũng náo nhiệt một chút.”**

Tiết Hàn Vân gật đầu đáp ứng, xoay người lại đi tìm các vị sư huynh đệ đến giáo trường nhỏ ở La gia “Luận bàn” một phen, La Hành Chi bị hắn đánh đến cơ hồ không đứng dậy nổi, nằm ở giáo trường nhỏ thều thào nói: **“...Tiết sư đệ, đệ có yêu cầu gì cứ việc mở miệng nói nha... Đừng tìm các huynh đệ xả giận mà...”**

Tiết Hàn Vân vẫn giữ sắc mặt băng sơn ngàn năm không đổi, nói: **“Tiểu sư muội nói... năm nay muốn mời mọi người cùng đến Kim Minh trì xem hí nước[1].”**

Dung Khánh đột ngột ngã cảm đầu xuống đất, nói không ra lời, bị Tiết Hàn Vân đánh một cách tàn nhẫn như vậy, chỉ còn sót lại vẻ mặt với biểu tình bị phần. Có đi hay không chỉ cần hắn nói rõ ra không phải là được rồi sao? Làm chi bạo lực dữ vậy?

Thước Phi tức quá nện một đấm, **“Tiết sư huynh, huynh muốn cùng tiểu sư muội một mình du ngoạn Kim Minh trì thì cứ nói thẳng ra, cần gì đánh các huynh đệ nặng tay như vậy chứ?”**

“Ta có nói không cho các người đi sao?” Tiết Hàn Vân ngạo nghễ đứng thẳng, thần nhiên hỏi lại.

La Thiện Chi là người có tính tình hiền lành, xoa xoa cái eo sắp gãy của mình, hòa giải: **“Biết rồi... biết rồi, chúng ta đi tiểu sư muội đương nhiên sẽ vui vẻ, không chối từ là được, nhưng đến lúc đó sẽ biết nhìn hơn, nhất định không gây trở ngại hai người các người ở cùng một chỗ...”**

Lúc này Tiết Hàn Vân mới hài lòng, ném lại một xấp thuốc dán rồi nhanh nhẹn rời đi, để lại một đám sư huynh đệ bầm dập ngã xuống ở giáo trường nhỏ cần rặng thâm hận ——

Chú thích:

[1]: biểu diễn tạp kỹ dưới nước.

[2]: bạn bè thân thiết chốn khuê phòng.

[3]: đơn vị đo độ dài thời xưa, một bộ bằng 5 thước.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Sóng vai

Tiết Hàn Vân đối xử với hai vị biểu huynh so với các sư huynh đệ mà nói, đãi ngộ tương đối tốt hơn nhiều lắm.

Đãi một bữa tiệc rượu nhỏ ở tửu lâu Đông Hoa, không khí thân thiết và hữu hảo, cuối cùng Tiết Hàn Vân mới nói ra ý đồ mở bữa tiệc này, bảo rằng tới Đoan ngo Liễu Minh Nguyệt có lời mời. Hai huynh đệ Ôn gia đã sớm nghe được tin tức này từ miệng Ôn Dục Hân, cho nên cũng không thấy kinh ngạc.

Chẳng qua bọn họ từ miệng của Tiết Hàn Vân còn nghe được một tin tức khác: đó là các vị sư huynh đệ rất hiểu biết và thức thời, quyết định ngày ấy sau khi hội họp ở phía Tây Kim Minh trì đều sẽ tự động chia nhau ra...

Ôn Hữu Tư có thể hiểu được, lúc này tỏ vẻ: tới Đoan ngo, hai huynh đệ bọn họ chỉ có một muội muội Ôn Dục Hân, bởi vậy sẽ đặc biệt cẩn thận bảo hộ, còn biểu muội thì phải giao phó cho muội phu toàn quyền chăm sóc vân vân các thứ.

Lập tức khách và chủ đều vui.

Liễu Minh Nguyệt không hề biết những chuyện này, đợi đến khi mọi người tập hợp ở phía Tây Kim Minh trì, sau khi chào hỏi lẫn nhau thì đều chia nhau ra tản đi khắp nơi. Các vị sư huynh thì che chở tỷ muội của bọn họ, không có tỷ muội thì cũng đi theo đồng hành với các tỷ muội trong nhóm, ngay cả Ôn Dục Hân cũng đi theo hai vị huynh trưởng hòa vào dòng người dự lễ đông đúc, nháy mắt, bên cạnh nàng chỉ còn lại một mình Tiết Hàn Vân.

Tình cảnh giống như đã được hẹn trước, quả nhiên quý dị.

Tiết Hàn Vân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thần sắc tự nhiên, nói: **“Kim Minh trì rất nhiều người, cẩn thận đi lạc, ta dẫn muội đi.”** Nếu như lúc này Liên Sinh có mặt ở đây, chỉ sợ sẽ sớm nhận ra, rõ ràng tứ chi của thiếu gia nhà mình cứng ngắt đần độn, toàn thân phòng bị, đáng vẻ như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần gặp phải đã kích nếu bị từ chối.

Đáng tiếc giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Minh Nguyệt lại đỏ bừng, một chữ cũng không thốt nên lời, lại càng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy và chăm chú của Tiết Hàn Vân, chỉ lặng lẽ đem bàn tay nhỏ bé của mình bỏ vào bàn tay to lớn của hắn.

Triều đại này dân phong cũng coi như cởi mở, nam nữ đã đính thân hoặc đến tuổi cập kê hay là những đôi phu thê trẻ tuổi nắm tay nhau đi trên phố không phải không có, nhưng mà đối với người nam nhân này, bọn họ tương đương lớn lên bên nhau từ nhỏ, người mà nàng luôn xem là huynh trưởng, đột nhiên bị hắn nắm tay hòa vào trong đám người đông đúc giữa không khí náo nhiệt phồn hoa thế này... Loại cảm giác đó vừa kinh hoàng ngọt ngào vừa thẹn thùng khiếp sợ, cũng giống như cắn vào quả ô mai, vừa ngọt vừa chua, trong vị chua luôn có vị ngọt ngào khó mà xem nhẹ, tư vị khó tả.

Tiết Hàn Vân chỉ cảm thấy tay mình nắm lấy một bàn tay nhỏ tròn nhắn mềm mại, trong lòng rung động không thôi, trong đầu không khỏi nổi lên một ý niệm: chả trách trong sách đều nói nữ tử trắng trẻo nõn nà, ngay cả tay cũng mềm như cô mượt, nay nắm tay nàng, mới biết lời ấy không phải giả. Lập tức càng dùng sức nắm lấy, chỉ sợ lát nữa bị đám người chen chúc sẽ lạc mất. Lại thấy nàng ngoan ngoãn để mình tùy ý nắm tay, trên gương mặt lạnh lẽo nghiêm túc không khỏi nổi lên nụ cười ôn hòa như gió xuân, nhất thời khiến cho nhóm nữ tử thiếu phụ trẻ tuổi ở bên cạnh tiến đến du ngoạn đó mặt không thôi, hẳn lại làm như hồn nhiên chưa thấy, chỉ để ý lôi kéo nàng đi về hướng bên cạnh Kim Minh trì.

Hôm nay toàn bộ nha hoàn, gã sai vặt thiếp thân đi cùng đều bị hắn một mực đuổi đi hết, hai người càng giống như một đôi tình lữ dân chúng bình thường trong kinh thành ước hẹn xuất môn cùng nhau, vừa sợ người quen nhìn thấy, lại hận không bị người quen nhìn thấy.

Ánh mắt của Liễu Minh Nguyệt mơ hồ, xem xét khắp mọi nơi xung quanh, cũng không thêm nhìn Tiết Hàn Vân liếc mắt một cái, nhưng rõ ràng hắn nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng, lỗ tai bình thường trắng như bạch ngọc cũng đã hồng thắm, hiển nhiên là cực kỳ quần bách, ý cười trên mặt Tiết Hàn Vân không khỏi càng thêm tăng lên, nắm tay nàng chỉ hận không thể cứ như vậy cả đời đừng buông ra.

Đi được một lát, đến chỗ đám người chen chúc, phía trước chính là bên cạnh Kim Minh trì. Tiết Hàn Vân là người học võ, che chở nàng chen chúc vào giữa đám người chật chội, tháng năm trời nóng, hai người đều đã thay đổi áo đơn, nàng được Tiết Hàn Vân ôm vào trong ngực, toàn thân cứng ngắt, mồ hôi nhanh chóng toát ra. Chỉ cảm thấy sau lưng phơi bày một bộ ngực rắn chắc khỏe mạnh, nóng như lửa của lò sưởi, khiến phần lưng nàng nhanh chóng ướt mồ hôi.

Tiết Hàn Vân ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, càng cảm thấy nóng hơn so với nàng. Đám đông xung quanh giống như nước lũ ào ào đổ xuống vây xung quanh, mà trong ngực Tiết Hàn Vân chính là một ốc đảo biệt lập an toàn nhất —— rất nhiều năm về sau, mỗi khi Liễu Minh Nguyệt nhớ lại giờ khắc này, trong lòng vẫn còn thấy ngọt ngào.

Người nam nhân này chắc là cả đời sẽ không yêu thương nàng bình thường như muội tử, sẽ không che chở nàng giống như che chở nữ tử khác! Vậy là đủ rồi!

Trong lòng huynh ấy chỉ có một mình mình, vậy thật tốt!

Ở Kim Minh trì, bất kể là hí nước, thổi tiêu hay là ca múa, đua thuyền, hoặc tiết mục đu dây nước rung động tâm hồn, nàng đều hoàn toàn chưa từng đề vào mắt, lúc đầu còn có vài phần xấu hổ, không dám nhìn thẳng hắn, nhưng sau đó thừa dịp chung quanh xuất hiện tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc, nàng mới len lén ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng qua vừa ngẩng lên nhìn thì lại bị dọa giật nảy mình.

Tiết Hàn Vân làm sao mà là đang xem đu dây nước ở Kim Minh trì a? Rõ ràng hắn đang ngưng mắt tập trung nhìn nàng một cách chăm chú, đôi mắt chớp cũng không chớp, nhu hòa trong mắt cơ hồ khiến người ta chết chìm trong đó...

Liễu Minh Nguyệt nhất thời xấu hổ cúi đầu, rồi đột nhiên lại ngẩng đầu: nam nhân này, dám nhìn nàng chăm chăm như vậy a!

Nàng thấy xấu hổ, lặng lẽ vươn tay nhỏ bé ra, véo một cái ở phần thịt mềm dưới xương sườn của hắn, đắc ý ngẩng đầu nhìn hắn: ai kêu huynh dám dùng

ánh mắt sáng quắc giống như tặc tử nhìn ta cơ chứ?!

Tiết Hàn Vân giống như không hề phát giác, chỉ không tiếng động nhìn nàng, tiếng hoan hô chung quanh giống như vang lên từ một nơi nào đó rất xa, nửa điểm cũng không thể khiến hần bùng tỉnh từ trong mộng đẹp. Trong trăm ngàn tiếng hoan hô của dòng người chật chội, ánh mắt hần chỉ chặt chẽ khóa trụ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt kia, đôi môi hồng như quả anh đào ấy, mắt đen bóng, mũi rất cao, còn có trên gương mặt kia rõ ràng e lệ lại quật cường tỏ ra tiêu bộ đáng không chịu yếu thế... Đám đông phía sau lưng hần bất chợt chen chúc lên, đẩy hần một cái, hần lại cúi đầu, thân thể không hề phòng lại tiện đà, hướng tới phía trước động một cái, môi lập tức không sai không lệch, dừng ở trên cái trán tròn bóng của nàng...

Liễu Minh Nguyệt bị đẩy đến bước lui hai bước, nhưng lại bị Tiết Hàn Vân kéo vào trong ngực, thế này nàng mới hậu tri hậu giác xuất hiện một ý niệm trong đầu: huỳnh ầy... Huỳnh ầy hôn mình... hôn mình a...

—— bàn tay nhỏ bé véo bên hông hần buông ra khi nào, chính nàng cũng quên mất.

Xa xa trên lầu thuyền quân thần vui vẻ ngắm cảnh, thái giám và các cung nữ bưng từng mâm điểm tâm tinh xảo, từng đĩa hoa quả tươi mới dâng lên bàn, bày ở trước mặt mấy vị hoàng tộc và triều thần.

Tình cảnh này thoát nhìn tựa hồ không tệ.

Nữ nhi Liễu tướng không thể thành hôn cùng Sở vương, lại chưa từng định thân với bất cứ một trọng thần trong triều nào, chỉ chọn một thiếu niên Tiết Hàn Vân không có căn cơ và bối cảnh như vậy, nhìn theo phương diện khác, coi như là một chuyện tốt.

Hướng hồ Tiết Hàn Vân chính là hậu nhân của trung lương, phụ thân Tiết Lương của hần dẫn theo cả nhà hy sinh vì đất nước, chỉ để lại một tia huyết mạch này, cho dù là Hoàng đế, cũng không thể không cảm động và nhớ thương đến một nhà Tiết gia trung trực, phối với nữ nhi của Liễu Tướng, cửa hôn sự này vô cùng thích hợp.

Hôm nay Trầm Kỳ Diệp đi cùng Thái tử phi tiến đến, đồng hành còn có Ôn Thanh Dung và Doãn Tổ Nhị.

Gần đây Ôn Thanh Dung thường xuyên được gọi đến chỗ Hoàng hậu, ả và Hoàng hậu vừa là cô cháu ruột vừa có thân phận mẹ chồng nàng dâu, thân cận hơn rất nhiều so với đám người Thái tử phi, Doãn Tổ Nhị và Trầm Kỳ Diệp.

Ngô quý phi thấy vậy, che miệng mà cười: ***“Người không biết còn tưởng rằng, so với Thái tử phi, Hoàng hậu nương nương càng yêu thương Ôn sủng phi hơn đấy.”***

Chuyện này là chuyện khiến Trầm Kỳ Diệp âm thầm căm tức vô cùng.

Ba người đồng thời tiến cung, vốn dĩ đều là *Lương Viện** ngũ phẩm, nào biết năm sau trong cung đã truyền xuống ý chỉ, tấn phong Ôn Thanh Dung thành *Sườn phi*** tam phẩm, mà ả ta và Doãn Tổ Nhị vẫn là Lương Viện như trước.

* Nguyên văn là “良媛”: Lương Viện

** Nguyên văn là “良娣”: Lương Đệ

Dựa theo sử sách ghi lại: Năm Thiên Bảo thứ 4 (năm 745), Đường Huyền Tông phục trí tước vị Quý phi [貴妃], đứng đầu bậc Phu nhân [夫人]; sách lập Dương Thái Chân [楊太真] làm Quý phi.

Chính thế Hoàng thái tử nhà Đường gọi là Hoàng thái tử phi, thứ thiếp có các bậc:

1. Chính tam phẩm: Lương đệ (2 người).
2. Chính ngũ phẩm: Lương viên (6 người).
3. Chính lục phẩm: Thừa huy (10 người).
4. Chính thất phẩm: Chiêu huấn (16 người).
5. Chính cửu phẩm: Phụng nghi (24 người).

(Nguồn Wiki – [Link](#))

Rất rõ ràng, đây là chủ ý của Hoàng hậu nương nương.

Nay ả ta và Doãn Tổ Nhị thấy Ôn Thanh Dung đều phải thi lễ. Doãn Tổ Nhị là người hướng đến cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, lại thường xuyên ở bên cạnh Thái tử phi, trước khi Trầm Kỳ Diệp tiến vào Đông cung cũng có tư tình với Thái tử, nay trong lòng hết sức cáu giận, nhưng lại không thể phát tiết đối với Ôn Thanh Dung.

Hoàng hậu bất động thanh sắc đánh trả: ***“Thái tử phi thông minh trí tuệ, sao có thể là người ghen tức bậc này? Chẳng qua Thanh nha đầu từ nhỏ đã ở bên cạnh bốn cung lớn lên, tính tình có hơi trẻ con một chút, xưa nay thích làm nũng, bởi vậy mới hơi tùy ý. Thật ra ta có nghe nói mấy ngày nay muội muội xem tướng rất nhiều cô nương tốt, duy chỉ nhìn trúng nha đầu nhà Liễu tướng, còn chưa kịp cầu thân, nhưng mà lúc này không hiểu sao ta lại nghe được tin tức, nói nha đầu nhà Liễu tướng đã tiểu định với nhi tử của Tiết Lương rồi thì phải?”***

Vốn dĩ trong lòng Ngô quý phi đã buồn bực, lại bị Hoàng hậu đập cho một cước ở tại chỗ, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi, chỉ lạnh lùng

đáp: **“Hoàng hậu nương nương nghe lầm rồi, nha đầu nhà Liễu tướng gia tuổi còn quá nhỏ, con bé và Quân Nhi không xứng đôi cho lắm.”**

Trái lại Trầm Kỳ Diệp nghe nói như thế, thần sắc đại biến, quay đầu nhìn mặt cung nữ thiếp thân Diêu Hoàng.

Diêu Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói nhỏ bên tai ả: **“Nô tỳ vẫn luôn đi theo chủ tử ở trong cung, không hề biết chút nào về chuyện của tiểu thư Liễu gia, bây giờ mới nghe nói.”**

Trầm Kỳ Diệp chỉ cảm thấy phiền muộn không thôi, tư vị trong lòng quả thật nói không nên lời.

Tình hình ngắm cảnh trên lầu là như vậy, Hoàng hậu nương nương và Ngô quý phi vì chuyện chung thân của Liễu Minh Nguyệt mà suýt chút nữa trở nên căng thẳng, trong khi đó đôi tình lữ đi dạo ở bên cạnh Kim Minh tri lại hồn nhiên không biết, chỉ sống ở trong thế giới của riêng bọn họ.

Liễu Minh Nguyệt bị Tiết Hàn Vân ôm vào ngực có hơi lâu, chỉ cảm thấy mồ hôi tuôn ra như mưa, cũng không biết là nóng hay là vì xấu hổ, liền đẩy đẩy hân muốn chen ra bên ngoài.

Lúc đó trong Kim Minh tri đang có hai nghệ nhân biểu diễn tiết mục đu dây nước, lắc qua lắc lại phiêu đảng giữa không trung, Tiết Hàn Vân dứt khoát che chở Liễu Minh Nguyệt chen ra khỏi đám người đông đúc, bị gió thổi qua, Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy phía sau lưng có vài phần cảm giác mát mát sáng khoái. Nàng thử từ trong tay Tiết Hàn Vân rút tay mình về, nhưng mà người phía sau vẫn nắm chặt không buông, khiến cho người đi đường cho rằng bọn họ là một đôi tiểu tình lữ đang náo loạn không được tự nhiên, ai cũng che miệng cười trộm.

“Huynh buông ra!” Liễu Minh Nguyệt cúi đầu quát.

Tiết Hàn Vân lại lờ đi nàng không chịu buông, nói từng chữ một: **“Nắm cả đời mới được!”**

Liễu Minh Nguyệt bị những lời này khiến đầu óc nổ ầm một tiếng, choáng váng, theo bản năng liền thốt ra: **“Không biết huynh nghĩ sẽ nắm tay ai cả đời?”**

“Không có người khác!”

Tiết Hàn Vân kéo nàng bước đi, giọng nói rõ ràng quả quyết.

Không có người khác...

Không có người khác...

“Nha đầu ngốc, chỉ có một mình muội!”

Lúc này đây, bước chân của hân nhanh hơn, thật giống như ở phía sau có thứ gì đó đuổi sát hân vậy, nhưng mà hân lại nắm tay Liễu Minh Nguyệt, nàng chỉ là nữ tử, khi đi có thói quen bước từng bước nhỏ, bị nắm tay kéo đi nhanh như vậy liền có chút nghiêng ngã lão đảo.

Nhưng mà cho dù có hoảng hốt hụt hơi, nghiêng ngã lão đảo, ý cười trên mặt Liễu Minh Nguyệt lại càng lúc càng lớn, càng ngày càng đậm, cũng giống như vết mực rơi vào trên vải bông, từ từ lan rộng ra, tốc độ phát triển như thế này, tình cảm vui sướng chôn nơi đáy lòng, trong nháy mắt liền trở nên tràn đầy.

Hóa ra, nàng thấp thòm, cũng chỉ là lo sợ không đâu mà thôi.

Người này... Người này... **“Hàn Vân ca ca...”** Nàng kêu nhỏ, sau đó đột nhiên hét to một tiếng: **“Hàn Vân ca ca ——”** Giọng điệu phấn khởi nói không nên lời.

Bước chân Tiết Hàn Vân bị kiềm hãm, thanh âm có vài phần chần chờ vài phần chột dạ: **“Làm gì?”** Giống như sợ nàng truy vấn gì đó thì phải.

Từ trước đến này nàng đã quen tùy tâm sở dục, lúc trước che giấu, cũng thường xuyên bị nàng cười nhạo, nếu như để cho nha đầu này biết trong lòng hân có tâm tư như vậy, không biết sẽ bị nàng cười nhạo đến thế nào.

Nhưng suy nghĩ của Liễu Minh Nguyệt đã sớm không đặt ở những chi tiết nhỏ nhặt này nữa, lòng của nàng đã bị vui sướng ngọt ngào nhét đầy cả rồi, gọi hân lại, nhưng rồi lại chẳng biết phải nói cái gì cho tốt, chỉ hung hăng oán giận một câu: **“Huynh đi nhanh thế, muốn muội ngã chết à?”** Khuôn mặt nhỏ nhắn cổ gĩa vò tức giận thoáng chốc lại bị tươi cười xán lạn thay thế.

Vui sướng ngọt ngào như vậy, cho dù muốn giấu cũng giấu không được.

“Ừ.” Tiết Hàn Vân đáp một câu, rồi đi chậm lại, dáng vóc hân cao lớn như vậy, chân dài vai rộng, mang theo trên người tinh thần đặc biệt phấn chấn của thiếu niên, ngày thường đã quen rồng bay hổ bước, nay bỗng nhiên phải đi chậm lại, nhất trí bước đều chân với tiểu cô nương kia, chỉ thấy hân ngốc lảng mất tự nhiên, nhưng lộ ra hài hòa kỳ dị.

Nếu dáng vẻ hân thế này bị chúng sư huynh đệ hoặc là nhóm đồng liêu cấm vệ quân nhìn thấy, chỉ sợ bọn họ sẽ cười đến rụng răng.

Chẳng qua giờ phút này tâm tư của hân âu cũng không quan tâm đến ánh mắt của người khác, mà chỉ tận lực điều chỉnh hô hấp, thả chậm bước chân, hết

sức cố gắng để bước đi có thể giống như bước chân của Liễu Minh Nguyệt, chỉ cầu có thể cùng nàng sống vai mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phàn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Độc hành

Chuyện chung thân của nữ nhi độc nhất nhà Liễu tướng đã được quyết định, chẳng qua chỉ là một cục đá nhỏ rơi xuống vũng nước đục trong triều đình mà thôi, đơn giản làm xuất hiện vài gợn sóng lăn tăn, nhưng đáy ngầm thực sự, sâu và u tối trong đó, không thể lộ ra ở trước mặt người đời được.

Người đầu tiên cảm nhận được bất đồng chính là Tiết Hàn Vân làm cấm vệ quân ở trong cung.

Võ Lâm Quân là một quần thể, trong đó có rất nhiều người có đặc quyền giai cấp, tất cả đều là thiếu niên nhiệt huyết, ít có ai không nghĩ tới chuyện muốn kết thân với Liễu gia, ở triều đại này, nhiều tộc trưởng có tư tưởng hơi cởi mở một chút, trước khi tính chuyện cầu thân, luôn sẽ hỏi tượng trưng ý kiến đứa nhỏ nhà mình một chút.

Ví dụ như: Con à, cưới vị tiểu thư nhà nào đó cho con có được không?

Bởi vì con cháu sinh ra trong nhà quan lại quyền quý, từ nhỏ đã nhận được nền giáo dục tinh anh, lớn lên cưới một người có bối cảnh hùng hậu, thế từ ôm theo một khoản đồ cưới lớn vào cửa, có thể có Thừa tướng đương triều làm chỗ dựa vững chắc sau lưng, thật sự là một chuyện cực kỳ có lợi. Và quan trọng nhất là, ngọn núi vững chắc ấy chỉ có một nữ nhi này, lại có tiếng là yêu nữ nhi như mạng, toàn bộ của cải trong nhà hẳn là đều giữ lại cho nữ nhi kia.

Huống hồ, bộ dạng của nữ nhi Liễu tướng thật sự không tệ, kiểu thế phú quý, có sao không cưới kia chứ?

Có vài vị Võ Lâm Quân đã nhận được vô số ám chỉ của trưởng bối trong nhà, kết quả sau một lần hí nước Đoan Ngọ, người vốn tưởng rằng sẽ là Đại cữu ca trên danh nghĩa... Bỗng nhiên biến thành tình địch, vậy mà hắn đã từ từ tiến dần đến có danh phận, sao mà không tức giận cho được đây?

Sau Đoan Ngọ, Tiết Hàn Vân đã liên tiếp nhận được mấy trận khiêu chiến từ chính đồng liêu trong cung, chẳng qua may là thân thủ của hắn không tệ, không thua một lần nào, chẳng những không bị người ta giáo huấn, ngược lại càng ngày càng đứng vững ở Võ Lâm Quân, tạo dựng được uy tín, bằng không không chừng đã bị người khác xem thường rồi.

Vậy mà về nhà còn bày ra bộ dáng nằm trên giường không dậy nổi, giả vờ giống như thể lực không chống đỡ nổi nữa, chỉ nói ở trong cung tỷ thí với người ta rồi bị thương, Liên Sinh là một hài tử lanh lợi, sáng sớm đã có mặt báo danh ở trong viện của Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt vội vàng dẫn theo Hạ Huệ chạy đến xem sao, tiếp đó thúc giục hạ nhân đi mời Trình thái y tới.

Nhưng mà thuốc của Trình thái y phạm là gặp phải bệnh nhân như Tiết Hàn Vân vậy, vốn chỉ cần dán xuống một miếng là có thể hết sưng, vậy mà dán năm ba miếng rồi vẫn không thấy kết quả đầu hết, thậm chí hắn còn đau đớn nghiêm trọng hơn so với lần đầu tiên được chẩn trị nữa, việc này làm cho Liễu Minh Nguyệt nhũn mày nghi ngờ y thuật của Trình thái y.

Trình lão nhân tức đến râu mép nhếch lên nhếch xuống, hận không thể đánh Tiết Hàn Vân một trận mới thỏa.

—— dù có là diệu thủ hồi xuân, gặp phải bệnh nhân không chịu phối hợp trị liệu, chỉ sợ cũng không có cách nào khác để thể hiện chỗ tinh diệu của y thuật.

Tiểu tử kia vì muốn làm cho nha đầu Liễu gia sốt ruột, vậy mà dám sử dụng chiêu này?!

Trình lão nhân dứt khoát một bước cũng không rời, đến ở lại luôn trong Tây Khóa viện, mặt nghiêm trang, nói: ***“Nha đầu cháu đừng có gấp, ta coi bệnh tình của Tiết tiểu tử không nhẹ, ta rời khỏi đây cũng thấy lo lắng, cho nên dứt khoát đến đây ở luôn để chăm sóc tiểu tử này!”*** Đờ phai vì một chứng bệnh nhỏ của hắn mà ép buộc đến bộ xương già của ông nha.

Liễu Minh Nguyệt tận mắt trông thấy dược đồng của Trình thái y sắc thuốc đem đến, một chén thuốc lớn sênh sênh đen sì sì rót hết vào miệng Tiết Hàn Vân, đáng đến nỗi thiếu chút nữa Tiết Hàn Vân đã nhảy dựng lên ở trên tháp, nhưng dưới ánh mắt tinh tường của Trình thái y, hắn chỉ phải rụt đầu trở về...

Lần này thuốc của Trình thái y mang lại hiệu quả trị liệu vô cùng rõ rệt, sau khi uống hết ba chén thuốc to ấy, Tiết Hàn Vân lập tức khỏe trở lại, không chịu nằm yên ở trên tháp nữa.

Liễu Minh Nguyệt không ngừng tán thưởng: ***“Lần này Trình bá bá thật sự là diệu thủ hồi xuân!”***

Trở về trong viện của mình, nàng vui toàn bộ đầu mình vào trong chăn đệm, cười muốn nhún cả ra... Khổ nhục kế nào có dễ sử dụng như vậy?

Cũng không biết Trình bá bá đã bỏ vào trong chén thuốc kia mấy cân hoàng liên[1], đáng đến nỗi khiến sắc mặt Hàn Văn ca ca phát xanh luôn?

Kiếp trước sau khi nàng tiến cung, Tư Mã Sách cũng sử dụng khổ nhục kế với nàng, tất nhiên là mấy ngày liên tiếp đều ở lại trong điện của nàng, cơm nước không ăn, chỉ than thở, kể lể từng nỗi khổ của mình, nào là bị đại thần cản trở, cuối cùng thổ lộ không thể không nạp nữ nhi của vị đại thần nào đó vào hậu cung, nhưng bất kể hấn nạp bao nhiêu nữ tử vào hậu cung, người hấn yêu nhất vẫn chỉ có một mình nàng, ôi thôi đủ kiểu...

Khi đó lòng dạ nàng ngay thẳng, ruột để ngoài da, chỉ cảm thấy những nỗi khổ kia tất cả đều là thật, rung rung nước mắt nhìn hấn nạp người mới, nhưng cũng may, hàng tháng thời gian hấn đến điện của mình luôn là nhiều nhất.

Thỉnh thoảng nửa tháng không đến, lúc nửa đêm nàng cô đơn rơi lệ, luôn sẽ có thái giám nội cung len lén tiến đến an ủi nàng, tỏ vẻ Tư Mã gia biết tất nhiên sẽ đau lòng.

Qua hai ba ngày sau, Tư Mã Sách sẽ lại đến, so với lúc trước càng thêm triền miên, càng thêm ngọt ngào.

Mà nàng, luôn luôn sẽ bỏ qua chuyện cũ, chỉ một lòng một dạ ái mộ nam tử này đến điên dại.

Khi đó dường như nàng mơ hồ nghe được, A Đa quyền khuynh thiên hạ... Nhớ lại đoạn chuyện xưa thế này, nhất thời trong lòng Liễu Minh Nguyệt cảm thấy không ổn.

Lần này Hàn Văn ca ca sử dụng khổ nhục kế, chẳng qua là vì muốn chiếm được sự quan tâm của nàng, nhưng còn thần thái của Tư Mã Sách năm đó, kiếp trước nàng có thể si ngốc ngẩn ngơ cho rằng hấn thật lòng yêu mình, nay suy nghĩ lại, đó có phải cũng là một loại thủ đoạn nhằm trấn an A Đa của nàng hay không?

Chẳng lẽ năm đó A Đa quyền khuynh thiên hạ, nguyên nhân thực sự lại là vì che chở nàng, không muốn nàng ở trong cung chịu đựng ủy khuất ư?

Kiếp trước nàng không hề biết, tuy thường nghe người ta nói bóng nói gió, nhưng chưa bao giờ nghe thấy việc A Đa có thể lấy thúng úp voi. Hoặc là, A Đa quyền khuynh thiên hạ là khi vua Thừa Tông Tư Mã Sách kế vị, hay là sau khi nàng tiến cung?

Ý cười trên mặt nàng dần dần biến mất, hóa thành tràn ngập chua xót.

Phiên phức của Tiết Hàn Văn vẫn còn chưa xong.

Một ngày ở trong phiên trực gặp mặt Sở vương Tư Mã Quân, vị hoàng tử trẻ tuổi này mang thần sắc phức tạp, thật lâu sau lại vỗ vỗ vai hấn như trước, khẩu khí quen thuộc đến nỗi không nên lời: ***“Khi nào được nghỉ đi cùng Tiểu vương uống một chén nhé?”***

Bị Tiết Hàn Văn khéo léo từ chối, y cũng không giận, lại bình dị gần gũi một cách hết sức ngoài ý muốn: ***“Người bên ngoài chỉ nhìn thấy Tiểu vương xuất thân cao quý, nào đâu biết đến nỗi khổ của Tiểu Vương?”***

Tiết Hàn Văn bị những lời này của y làm cho da đầu run lên —— nghĩ thử xem, Hoàng tử kể cho người nghe hết tâm sự trong lòng, cục than để trước mắt vừa chạm tay là có thể phồng này, bấy nhiêu cũng đủ để chống lại đương kim Thái tử, hấn nào dám nghe?

Sau khi được nghỉ hấn lập tức đến tìm La Thiện Chi và La Hành Chi, lặng lẽ bàn bạc: ***“La sư muội có thể tìm một mối hôn nhân để đính thân ngay hay không?”***

Tháng 3 La Thụy Đình đã cập kê rồi, nhưng vẫn chưa đính thân.

La Hành Chi trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái nói: ***“Ai chẳng biết đệ đã đính thân cùng tiểu sư muội rồi? Cho dù đệ đã đính thân, cũng không nhất thiết phải đẩy muội muội ta ra ngoài như vậy chứ, hấn không thể gả muội ấy ra ngoài ngay ngày mai à? Dù sao muội ấy cũng không dây dưa với đệ từ lâu rồi kia mà.”***

Có thể cảm lên được thì cũng buông xuống được, điểm này La Thụy Đình được chân truyền từ người của La gia.

Tiết Hàn Văn trào phúng nói: ***“Sư mẫu cũng không có suy nghĩ này, có phần cho đệ xen vào ư? Dù sao nếu như La sư muội được Ngô quý phi nhìn trúng, phong làm chính phi của Sở vương, nhà huynh vừa vặn có Hoàng tử làm chỗ dựa, thật là chuyện tốt, phải không?”***

Sắc mặt La Hành Chi đột nhiên đại biến, La Thiện Chi thất thanh nói: ***“Chuyện này... Không thể nào?”***

Huynh đệ hai người đưa mắt nhìn nhau, chuyện này... Thật sự có khả năng.

Nghe nói gần đây Ngô quý phi liên tiếp triệu nữ nhi chưa thành thân của quan viên tam phẩm trở lên tiến cung, Dung gia, Thước gia, Hạ gia không nằm trong quan hàm tam phẩm, bởi vậy nữ nhi của ba nhà này ngược lại không cần lo lắng. Nhưng cha của La Thụy Đình là võ tướng đóng quân ở biên cương, quan hàm nhị phẩm, tay nắm binh quyền, hai vị thúc thúc đều là trọng thần quan võ, cai quản một phương, hưởng hồ tổ phụ La lão tướng quân là quan võ có quan hàm nhất phẩm, mặc dù không nắm binh quyền, nhưng rốt cuộc sau lưng vẫn còn ba người con quyền cao chức trọng, La Thụy Đình thân là đích nữ duy nhất của ba chi La gia, không có đạo lý không có ai chú ý đến nàng ta.

Đêm đó trở về, La Hành Chi và La Thiện Chi lập tức đến gặp La lão gia tử.

La lão gia tử mạnh mẽ vang dội, không chờ La đại phu nhân chọn ra người thích hợp, ông đã lặng lẽ phái người đến tìm đương gia chủ mẫu của Hạ gia,

mẫu thân Hạ Thiệu Tư. Hạ gia rất nhanh mời quan mai đến đưa sính lễ, đến ngày thứ ba, La Thụy Đình lập tức đính thân với Hạ Thiệu Tư.

Liễu Minh Nguyệt nghe tin vui như thế, lúc ấy chỉ biết sững sốt.

Lần trước La Thụy Đình đòi sống đòi chết lưu luyến si mê Tiết Hàn Vân mới qua được bao lâu đâu chứ? Vậy mà nay tỷ ấy lại đính thân với Hạ Thiệu Tư.

Lúc Liễu Minh Nguyệt tới La gia, gặp vị sư tỷ lớn đầu nhưng trẻ con này, hoàn toàn không có vẻ vui sướng e lệ của một nữ tử, nàng không biết phải an ủi nàng ta thế nào cho phải, nào biết vừa đến đã bị La Thụy Đình kéo vào giáo trường nhỏ hạo hạo mà khổ luyện một phen... Đây là kết quả khi nàng đồng tình với La Thụy Đình.

Khổ luyện xong rồi, thấy nàng cơ hồ muốn tê liệt ngã xuống giáo trường, La Thụy Đình mới cười vui sướng khi người gặp họa, nói: ***“Chút tâm tư nhỏ mọn này của ngươi, khi dễ ta nhìn không ra à? Bản thân đang ngọt ngào, giờ đến đây trên gheo người ta phải không, ngươi cho rằng phu thê khắp thiên hạ này đều phải ngọt ngào giống như mật như đường mới có thể sống ư? Nếu không thể gả cho Tiết sư huynh, gả cho ai mà không phải gả chứ?”***

Liễu Minh Nguyệt thấy nàng ta tiêu sái như vậy, liền nói ra những lời mà ở bên ngoài đồn đại: ***“Vậy vì sao tỷ không lấy Sở vương làm trượng phu chứ? Chẳng phải so với gả cho Hạ sư huynh sẽ phú quý hơn rất nhiều sao?”***

La Thụy Đình giả vờ muốn đánh nàng: ***“Ngươi cho rằng nơi đó tốt lắm à?”***

Nhất thời hai người ở giáo trường vừa đánh vừa náo loạn thành một đoàn.

Từ sau Đao Ngạo Ôn Dục Hân trở về phụng bồi Vạn thị, mấy ngày nay rốt cuộc Liễu Minh Nguyệt vắng vẻ hơn rất nhiều. Huống hồ hiện tại La Thụy Đình và Hạ Thiệu Tư đã đính thân, tỷ tỷ Thước Phi – Thước Nghiên cũng đính thân cùng một tiền sĩ họ Từ, nghe nói gần đây Dung Tuệ cũng bị Dung phu nhân thường xuyên dẫn ra ngoài, cặp sinh đôi của Hạ gia cũng thế, bọn họ hoặc là đến chơi với tỷ muội khuê trung hoặc là ở nhà chờ gả, hoặc là đang trên đường chuẩn bị đính thân, ngay cả một ngày tụ hội giống lúc trước cũng không rồi rảnh mà làm.

Liễu Minh Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định đến biệt viện ngoại ô thăm Vạn thị và Ôn Dục Hân.

Bên này nàng trung cầu ý kiến của Liễu Hậu nhận được sự đồng ý, bên kia lại cùng Tiết Hàn Vân bàn bạc xem bao lâu nữa thì đến ngày nghi của hân, để hân đưa nàng sang đó, còn chưa quyết định được ngày, thì đã nhận được bái thiếp của Trầm Lương Viện ở Đông cung, mời nàng đến Đông cung chơi một chuyến.

Từ sau khi Trầm Kỳ Diệp tiến cung, dường như nàng đã dần dần quên mất con người này, nỗi hận thấu xương đều bị một mình Trầm Kỳ Diệp mang vào chôn thâm cung, mà kiếp này, rõ ràng nàng chỉ là kẻ bàng quan.

Nhìn ả lập lại vận mệnh của kiếp trước, bấm gót đi theo bên cạnh Tư Mã Sách, chẳng qua kiếp này ả không thể trốn ở phía sau giả bộ vô tội nữa, mà ả cần phải tự mình tiến lên tranh đấu.

Đối với cuộc sống ở Đông cung của vị “Khuê mật[2]” này, thật ra thì nàng vẫn có hơi tò mò.

Người đến đưa bái thiếp là nha hoàn thiếp thân của Trầm Kỳ Diệp – Diêu Hoàng, tiến cung đã hơn nửa năm, nhìn gầy yếu đi rất nhiều.

“Trầm tỷ tỷ... Trầm Lương Viện có tốt không?”

Diêu Hoàng cười khỏ một tiếng: ***“Liễu tiểu thư cũng biết Ôn tiểu thư, đại khái cũng biết tính tình của nàng ta như thế nào, ngay cả Thái tử phi nương nương cũng không thể làm khó dễ, cũng rất thiên vị vị Ôn Sườn phi này... Mỗi khi Trầm Lương Viện thấy nàng ta, đều phải hành đại lễ...”***

Lần trước gặp mặt chưa hành đại lễ, trước mặt mọi người của Đông cung, Trầm Kỳ Diệp lập tức bị Ôn Thanh Dung phạt vạ miệng.

Ngay cả khi ở trước mặt Thái tử và Thái tử phi, Ôn Thanh Dung cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: ***“Thiếp đang dạy Lương Viện hiểu chút quy củ.”***

Thái tử phi vẫn luôn yếu ớt, nay toàn bộ việc lật vật ở Đông cung đều giao cho Doãn Tổ Nhị xử lý, phẩm cấp của nàng ta và Trầm Kỳ Diệp ngang nhau, nay chẳng qua cũng chỉ là một Lương Viện, làm sao dám nói gì?

Ngược lại là Thái tử không đành lòng, nói một câu: ***“Trầm Lương Viện không hiểu quy củ, ta thấy nàng cũng không hiểu biết quy củ.”***

Ôn Thanh Dung sớm đã không quen nhìn Tư Mã Sách ngọt ngào thương yêu đối với nữ tử khác, chỉ vì đêm trước Tư Mã Sách đã qua đêm ở tẩm điện của Trầm Kỳ Diệp, ả mới mượn cơ hội này phát tác mà thôi. Giờ phút này lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: ***“Quy củ của thiếp là do Hoàng hậu nương nương đích thân dạy dỗ, điện hạ nói lời này chẳng lẽ ý muốn nói Hoàng hậu nương nương không dạy dỗ tốt quy củ cho thiếp sao?”***

Đối với mẹ ruột của mình, Tư Mã Sách phần lớn vẫn luôn thoái nhượng, nghe vậy bất giác đau đầu, ngay cả Trầm Kỳ Diệp cũng không thèm quan tâm nữa, phát tay áo bỏ đi.

Ôn Thanh Dung lại đắc ý dào dạt.

Lần này Trầm Kỳ Diệp bị phạt, thanh tỉnh hơn không ít, gần đây đều trốn ở trong tầm điện của mình không chịu ra ngoài. Nào biết tối hôm qua Tư Mã Sách giá lâm, hỏi ả một chuyện: **“Ta nhớ rõ quan hệ giữa Diệp Nhi và thiên kim của Liễu tướng rất tốt, phải không?”**

Trầm Kỳ Diệp chần chờ gật đầu, không rõ hẳn có ý gì. Huống hồ cách gọi “Diệp Nhi” này cũng là cách gọi thân mật ban đầu khi hai người bọn họ ở chung một chỗ, từ sau khi ả tiến cung, đã rất lâu rồi hẳn chưa từng gọi như vậy.

“Có thời gian thì nàng mời nàng ấy đến Đông cung ngồi chơi một lát.”

Trầm Kỳ Diệp càng thấy kỳ quái, mờ mịt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trước mắt này.

Chân mày Tư Mã Sách cau lại, có vài phần không kiên nhẫn: **“Con rể của Liễu tướng là một nhân tài...”**

Trầm Kỳ Diệp cảm thấy chua xót, trên mặt lại không dám lộ ra một tia không vui nào, chỉ đành thuận theo: **“Mời người vào Đông cung, thiếp không có quyền lợi này ạ.”**

Cho dù là Trầm phu nhân muốn vào Đông cung để thăm ả, cũng phải xin phép Thái tử phi trước.

Không ngờ đến ngày hôm sau, Trầm Kỳ Diệp lại nhận được thủ lệnh của Thái tử, từ nay về sau ả được quyền tự do mời Liễu Minh Nguyệt vào Đông cung bầu bạn.

Thái tử phi căn bản chưa từng ngăn trở, thái độ hoàn toàn cam chịu.

Chú thích:

[1]: tên của một vị thuốc.

[2]: bạn bè thân thiết nơi khuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bất công

Mặc dù đối với tin tức của vị “Khuê mật” này Liễu Minh Nguyệt hết sức vui vẻ lắng nghe, nghe được từ miệng của người ngoài và nghe được từ miệng của thị nữ thiếp thân bên cạnh Trầm Kỳ Diệp có sự khác biệt rất lớn, người sau đương nhiên tỉ mỉ và chính xác hơn.

Chắc là Điều Hoàng kim nén đã lâu, cho dù là Trầm phu nhân tiến cung, cũng không dám bằm lại lời thật lòng, huống hồ bây giờ ngoài mặt Liễu Minh Nguyệt và Trầm Kỳ Diệp vẫn thân như tỷ muội, vị này lại có thói quen khờ khờ ngu si, ruột để ngoài da, Liễu tướng lại là Thái phó của Thái tử, Thái tử muốn lung lạc lời kéo Tiết Hàn Vân đầu nhập về phe mình, bởi vậy Điều Hoàng không ngừng kể lể ca thán đủ chuyện.

Từ sau khi Trầm Kỳ Diệp tiến cung chịu đủ các loại ủy khuất, ví dụ như bị các loại chèn ép của vị Thái tử phi “bệnh tật đã lâu” kia, thỉnh an trễ, hoặc là ít đi thỉnh an, có phải bởi vì Trầm Lương Viện thấy bất mãn với Đông cung? Hoặc là mỗi ngày chỉ trốn ở trong điện của mình, chưa từng lui tới với “Tỷ muội bên cạnh”, không hòa đồng với mọi người chút nào...

Những lời này, Thái tử phi chọn lúc Thái tử đến thăm mới nói ra.

Về mặt Thái tử phi lo lắng: **“Không biết trước đây Trầm muội muội sống ở ngoài cung như thế nào, nhưng mà sau khi vào Đông cung, thỉnh thoảng thiếp nhìn thấy vẻ mặt của muội ấy rất buồn bực, thái tử có rảnh thì phải dành nhiều thời gian đến bầu bạn với Trầm muội muội...”** Về mặt hết sức ôn hòa độ lượng.

Tư Mã Sách vỗ vỗ tay Thái tử phi: **“Nàng cứ hảo hảo dưỡng bệnh, mấy việc này sao đáng để nàng phí sức?”** Quả thật là phu thê đồng lòng.

Ôn Thanh Dung làm sao có thể bỏ qua cơ hội đã kích Trầm Kỳ Diệp chứ, lập tức che miệng cười khê: **“Nương nương không biết đấy thôi, trước khi Trầm muội muội tiến cung, ở bên ngoài rất là hoạt bát, làm sao buồn bực giống như hôm nay chứ? Chắc là không thể ra khỏi cung tìm bằng hữu trò chuyện, điện hạ lại bận chính vụ, không thể thường xuyên làm bạn với nàng ta, cho nên khiến cho dung nhan nàng ta ngày càng gầy yếu...”**

Trước khi thành thân, Tư Mã Sách đã cùng với ả xong xuôi mọi chuyện, rất nhiều chuyện ả đều chiều lòng Tư Mã Sách, chỉ vì đêm động phòng nhất định phải có “lạc hồng” trên khăn lụa để kiểm chứng, cho nên mới chưa làm đến bước cuối cùng. Nay nghe thấy vài câu nói ít ỏi của Thái tử phi và Ôn Thanh Dung, trong lòng hẳn đột nhiên rất nghi hoặc: nàng ta tùy tiện như vậy, lúc trước phải chăng chỉ cùng với một mình hắn...

Sắc mặt hắn lập tức âm hàn hơn vài phần.

Hắn là người có tính tình rất đa nghi, bình thường người ngoài không phát hiện được, nhưng Trầm Kỳ Diệp và hắn cùng giường cộng chằm lâu như vậy, đương nhiên cũng từ từ nhận ra được một ít tính tình này của hắn.

Trong nháy mắt tim ả lập tức dâng lên tới cổ họng.

Doãn Tố Nhị bưng thuốc tới, tự mình hớp thử một muỗng, rồi đích thân hầu hạ Thái tử phi uống thuốc, ôn nhu nhỏ nhẹ cất tiếng: **“Nếu muội muội ở trong điện thấy nhàm chán, có thể đến điện của nương nương, ngồi chơi một lát. Nương nương nhàm chán cả ngày, vẫn luôn hy vọng muội muội có thể đến đây ngồi chơi nhiều một chút.”**

Nàng ta nói những lời này thay Thái tử phi, vừa chứng tỏ được hình tượng khiêm tốn nhu hòa của Thái tử phi, vừa ám chỉ Trầm Kỳ Diệp không làm tròn bổn phận của thị thiếp, chưa từng tận tâm hầu hạ Thái tử phi. . .

Miệng lưỡi lạnh lợi trẻ con của Điều Hoàng không ngừng lú rú, khiến Liễu Minh Nguyệt khi thì nhíu mi lo lắng, khi thì ôn nhu an ủi, sau đó đồng ý ngày mai sẽ đến Đông cung để khuyên giải Trầm Kỳ Diệp, tiếp đó ra lệnh để Hạ Huệ mang một cái hà bao thật dày tới: **“Biết người ở Đông cung không thiếu mấy thứ này, cầm lấy đi, bình thường người hầu hạ bên cạnh tỷ tỷ cũng vất vả.”**

Điều Hoàng đưa tay nhận lấy cái hà bao dày kia, trong lòng đau xót, tạ ơn rồi rời đi.

Nàng ta làm sao không thiếu mấy thứ này. Cho dù là Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung, nay cũng túng quẫn.

Vốn dĩ người ngoài đều nghĩ rằng cao môn phú quý, khắp nơi đều đủ đầy rực rỡ, nhưng lại không biết những khó khăn ở nơi phú quý. Trầm Truyền chẳng qua chỉ là một Thị lang, tuy rằng đã đưa nữ nhi vào Đông cung, nhưng trong cung nhà quan lại chuẩn bị chỗ dựa để phát triển trái ngược với việc gả cưới vào cung còn nhiều hơn gấp mấy chục lần. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nay Trầm gia chỉ ngóng trông bụng Trầm Kỳ Diệp có thể sớm có tin tức, mỗi tháng đều lên lút đưa bạc vào trong cung giống như nước chảy, nhưng mà số ngân lượng này cũng không thể đổi lấy vinh sủng đặc biệt cho Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung.

Thái tử đối xử với ả, chẳng qua chỉ thân cận hơn một chút so với Phụng Nghi, Chiêu Huân tâm thường trong cung mà thôi.

Những chuyện này, đều không có chỗ nào đáng nói.

Xa cách khoảng nửa năm, Liễu Minh Nguyệt gặp lại Trầm Kỳ Diệp, cũng thấy kinh ngạc.

Nữ tử hiền thực uyển chuyển rực rỡ lúc trước, vậy mà mới tiến vào Đông cung không bao lâu, tuy rằng mặt mày vẫn tinh xảo như trước, dung nhan vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại không còn vẻ hồng hào oánh nhuận của lúc trước nữa, dường như mang theo chút đáng về già nua, cảm giác nặng nề.

Cũng không biết là vì muốn gặp nàng, bởi trước kia bọn họ rất thân cận, hay là do ả diễn trò quá giỏi, lần này đơn giản lấy yếu thế nhằm nhận được đồng tình làm chủ, cố tình để lộ vẻ mệt mỏi giữa khóe mắt đuôi lông mày, nếu nàng là tỷ muội ruột thịt với ả, đã sớm vì ả mà đau lòng không thôi.

Liễu Minh Nguyệt tiến lên hành lễ, liền bị ả lôi kéo tay ngồi ở trên tháp. Bàn tay lạnh lẽo, Liễu Minh Nguyệt thì đánh giá tấm điện của ả, tuy rằng bài trí tráng lệ, hương thơm lượn lờ, thời tiết gần tháng 6, lộ ra một chút bất đồng, cao sang trong trẻo nhưng lạnh lùng hàn ý như thế. Có lẽ nguyên nhân là vì các tấm điện quá rộng rãi trông trải chăng?

Cung nhân hầu hạ trong tấm điện đều lui ra, chỉ còn lại hai người Trầm Kỳ Diệp và Liễu Minh Nguyệt.

“Sao tỷ tỷ lại gầy thành bộ dáng này?”

Trên mặt Liễu Minh Nguyệt xuất hiện vẻ lo lắng, nắm tay Trầm Kỳ Diệp hỏi han. Trong lòng Liễu Minh Nguyệt hồi tưởng, kiếp trước ả cũng đến khuyên giải mình như vậy. Thế sự khó lường, nay người làm loại chuyện này lại là nàng, vậy mà cũng dần dần vô cùng thuần thực.

Trầm Kỳ Diệp nắm tay nàng, nước mắt rơi xuống, lộ ra một nụ cười khổ, nói: **“Ta chỉ là... Có chút nhớ nhà thôi.”**

Nữ nhân trong cung, chỉ cần bước vào con đường này, muốn về nhà mẹ đẻ đó là chuyện muôn vàn khó khăn, trừ khi đạt được tước Phi, còn phải nhận được thánh sủng, chỉ như vậy mới có thể. Nay Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung phải ráng nhẫn nhịn đủ điều, cách tước Phi rất xa, vài năm gần đây ả đừng hy vọng có thể về nhà.

Liễu Minh Nguyệt khuyên giải ả: **“Muội nghe nói Trầm bá mẫu thỉnh thoảng có thể vào cung thăm tỷ tỷ một lần, tỷ tỷ đừng quá thương tâm như vậy. Tốt xấu gì Thái tử điện hạ cũng là phu quân của tỷ, điện hạ và tỷ tình sâu nghĩa nặng, chỉ cần phu thê tốt đẹp, Trầm bá mẫu cũng cao hứng, tỷ tỷ cũng có thể đạt thành tâm nguyện, nhất định phải hảo hảo yêu quý thân mình mới được.”**

Trầm Kỳ Diệp thầm hận: tiếng phu thê ấy, đời này ả không thể tương xứng với Tư Mã Sách. Tư Mã Sách và vị Vi thị kia mới có thể gọi là phu thê, còn ả chẳng qua chỉ là thiếp, là thiếp mà thôi.

Thiếp Hoàng gia, ngay cả thiếp dân gian cũng không bằng.

Thiếp dân gian không sợ nhận được chút sủng ái, chỉ cần chính thê không hé răng, thì không có phiền phức gì, nhưng còn thiếp Hoàng gia, nếu được sủng ái quá mức, tình cảnh giống như Thái tử hiện nay bị Thánh thượng quân chế, làm việc gì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó toàn bộ gia pháp quốc pháp quay đầu đổ ập xuống, cho dù có là Lương Viện ngũ phẩm, cũng không thể sống nổi.

— Đám người Ngự sử nhàn rỗi kia rất thích buộc tội chuyện lông gà vỏ tỏi của gia đình phía Tây, thích bói móc chuyện linh tính lật vật của gia đình phía Đông, ngay cả chuyện Thánh thượng sủng ái Ngô quý phi hơi nhiều một chút, đối với Sở vương sủng ái có thêm cũng muốn dâng sớ cảnh tỉnh, hướng hồ là sinh hoạt cá nhân của Thái tử?

Liễu Minh Nguyệt an ủi Trầm Kỳ Diệp một phen, thấy tiếng khóc của ả át cả tiếng an ủi của nàng, trong lòng không biết vì sao, đột nhiên dâng lên bi thương nhàn nhạt. Từ khi nàng trọng sinh đến nay, từ đầu tới cuối, nàng đều cảm hận Trầm Kỳ Diệp tận xương tủy, không có cách nào khác để tha thứ cho ả. Nhưng mà nhìn thấy ả rơi vào hoàn cảnh này, không hiểu sao bất giác nàng không thấy sáng khoái khi báo được thù, ngược lại chỉ cảm thấy rất bi ai.

Nàng cảm hận là hận một Trầm Kỳ Diệp làm người quá mức tâm cơ, nàng một lòng một dạ dâng hết chân thành, toàn bộ đổi lấy ả tính kế bằng mọi cách, chỉ vì tính kế mình, một chút lương tri cũng không có. Nhưng nay nhìn thấy ả ở Đông cung sống cuộc sống khổ sở như vậy, cũng giống như nhìn thấy tình cảnh lúc mới tiến cung của mình kiếp trước, lúc đó Tư Mã Sách mới kể vị... Tình yêu nam nữ tới cuối cùng, đứt áo ra đi luôn là nam nhân, mà không bỏ xuống được vẫn luôn là nữ nhân...

Chẳng qua xúc cảm bi ai này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, nàng lại bắt đầu tán gẫu cùng Trầm Kỳ Diệp.

Trầm Kỳ Diệp thấy nàng vẫn không tim không phổi như trước, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không bị cuộc sống u ám xâm nhập, trong lòng thâm hận. Thật ra Trầm Kỳ Diệp không biết là, kiếp trước bọn họ cũng như vậy.

Phụ mẫu Trầm gia luôn muốn ả qua lại thân cận với thiên kim nhà Liễu tướng. Bằng không dựa vào chuyện ả chỉ là nữ nhi của một quan viên nho nhỏ, sao có thể tiếp xúc được với giới quý nữ cao môn trong kinh?

Sau khi Trầm Kỳ Diệp nghe theo mệnh lệnh của cha mẹ quen biết với Liễu Minh Nguyệt, càng quen lâu càng cảm thấy ông trời bất công. ả tự xưng là băng tuyết thông minh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn đánh không lại xuất thân. Mà Liễu Minh Nguyệt dựa theo cách nói của ả, là ngu xuẩn như heo, chỉ biết ăn uống chơi đùa rồi ngủ, nhưng Liễu tướng lại sủng ái nữ nhi này đến mức độ nào không ai không biết, còn mời cả Thư sư phó nội danh kinh thành đến để đốc lòng dạy dỗ.

Trầm Kỳ Diệp rất muốn cha mẹ mình mời Thư sư phó đến Trầm gia dạy ả cảm kỳ thư họa, kèm theo rất nhiều lễ nghi quy củ của nữ tử, nhưng quả thực Trầm gia ả không kham nổi nhiều tiền như vậy. Vậy mà Liễu Minh Nguyệt chỉ có một loại xinh đẹp hồn nhiên ngây thơ, kiêu căng tùy hứng, dường như lễ nghi quy củ gì đó cũng không thể trói buộc được nàng, lễ nghi rườm rà nàng làm không được, luôn mang theo một chút tùy tiện không quan tâm, nhưng loại tùy tiện này lại tăng thêm phần quý khí cho nàng.

Ả đau khổ muốn mà không được, còn Liễu Minh Nguyệt thì không phải lo việc gì, còn có thể thuận tay vứt đi.

Điểm này, làm cho ả càng thêm thống hận!

Sau đó mắt thấy Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân không xảy ra chuyện gì, bởi khi đó nàng đã lún sâu vào vũng bùn với Thái tử diện hạ, gần như mê muội vì tình yêu, lại thêm việc ả ở bên cạnh xúi giục, Liễu tướng mới không thể không đưa nàng vào cung. Khi đó mặc dù Trầm Kỳ Diệp oán hận trong tương lai ả phải tranh ân sủng với loại nữ tử ngu xuẩn như vậy, nhưng cũng tin chắc rằng mình nhất định có thể giẫm nát nàng dưới chân, hung hăng chà đạp nàng đến vĩnh viễn cũng không thể trở mình được.

Sự thật chứng minh, Trầm Kỳ Diệp đã làm được!

Nhưng mà vận mệnh hậu đãi Liễu Minh Nguyệt, cho nàng có cơ hội trọng sinh làm lại một lần. Trầm Kỳ Diệp vĩnh viễn cũng không biết, nàng đã phải trải qua thống khổ đến thế nào mới có thể lột xác thành bộ dáng như hôm nay. Trầm Kỳ Diệp chỉ nghĩ hoặc mấy tháng không gặp, dường như Liễu Minh Nguyệt thông minh hơn rất nhiều.

Nhắc đến Tiết Hàn Vân, cũng không còn tràn ngập oán hận nữa, mà còn thần nhiên nói: **“Hôn sự là do A Đa làm chủ.”** Tiếp đó không hề mở miệng nói nhiều.

Ở nơi ả không biết, trong thời gian nửa năm không gặp này, chẳng lẽ giữa Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng qua trước nay ả chưa từng mong muốn Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt sẽ ở cùng một chỗ, bởi chuyện này sẽ khiến Liễu tướng có thêm một trợ lực lớn. Đây cũng là ý của phụ thân Trầm Truyền nhà ả. Bản thân ả đơn giản cảm thấy, Liễu Minh Nguyệt nữ tử ngu xuẩn cái gì cũng không biết như vậy, hẳn là phải gả vào một gia đình có quy củ nghiêm khắc, tốt nhất là phía trên có hai tầng bà bà đè nặng, phía dưới còn có năm ba đứa tiểu cô đích thứ điều ngoa, rồi để cho bà bà đưa đến một phòng đầy thiếp thất, sinh ra một đồng thứ tử, thứ nữ con thiếp thất thông phòng, để cho nàng hảo hảo biết được chỗ lợi hại của cuộc sống!

— Nhắc đến mới nói, hậu viện của Trầm Truyền đương nhiên không hề thanh tịnh, di nương thông phòng, thứ tử, thứ nữ con thiếp thất, cũng giống như đích nữ của Trầm Truyền như ả, nếu không phải ả cố gắng không chịu thua kém, từ nhỏ một lòng nịnh bợ ngon ngọt với Trầm Truyền, sao có thể được ông ta coi trọng vài phần đây?

Trời sinh Liễu Minh Nguyệt mệnh tốt, ngay cả chuyện đánh thân, cũng chọn được trượng phu không cha không mẹ, trên người lại có công của tổ tiên, nếu như triều đình không hậu đãi Tiết Hàn Vân, nhất định sẽ khiến tâm của chúng văn thần võ tướng thấy rét lạnh.

Tương lai chẳng những nàng không có bà bà, cô cô bên chồng làm khó dễ, hơn nữa... Ngay cả Tiết Hàn Vân cũng là do một tay Liễu tướng nuôi nấng lớn lên, cảm kích sự cao thượng của Liễu tướng không hết, đương nhiên sẽ đối xử với Liễu Minh Nguyệt như trân như bảo.

Nghĩ đến đây, Trầm Kỳ Diệp càng cảm thấy vận mệnh bất công! —

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tạm lánh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liễu Minh Nguyệt vào cung một chuyến, thu hoạch được hai cây gấm loại thượng phẩm dùng trong cung, bốn quyen hoa được nội cung đặc chế, một đôi trâm cài.

Mặc dù Trầm Kỳ Diệp giữ nàng ở lại dùng cơm, nhưng mấy thứ này lại là do Thái tử phi ban tặng. Vì thế Liễu Minh Nguyệt phải đích thân đến điện của Thái tử phi để tạ ơn, thậm chí ở điện của Thái tử phi còn gặp được Thái tử điện hạ, Tư Mã Sách trước mặt chúng thê thiếp trên ghẹo kêu nàng “Tiểu sư muội”, Liễu Minh Nguyệt ngay cả lên tiếng đáp lời cũng không dám.

Thái tử phi Vi thị khoảng chừng hai mươi, dung nhan tiêu tụy, mang theo chút bệnh trạng, tùy ý hàn huyên với Liễu Minh Nguyệt đôi câu, Doãn Tổ Nhị đứng ở bên cạnh, quần áo đơn giản, ăn mặc so ra còn kém hơn cả đại cung nữ thiếp thân của Thái tử phi, chẳng qua nàng ta đang độ xuân sắc, khí tức như u lan, dung nhan so với tây tử, đều có một phen tươi mát kiều diễm như phù dung trong vát, khiến Liễu Minh Nguyệt phải len lén đưa mắt nhìn thêm vài lần.

Tư Mã Sách bật cười, **“Tiểu sư muội, muội lên nhìn gì đó?”**

Liễu Minh Nguyệt đại quần, thành thành thật thật trả lời: **“Thần nữ đang nhìn Doãn Lương Viện nương nương ạ.”** Ở trước mặt một đám người thành tinh thế này, nàng nói dối còn không bằng nói thật.

Tư Mã Sách cười to: **“Muội cũng thấy Doãn Lương Viện rất xinh đẹp có phải không?”**

Doãn Tổ Nhị được Tư Mã Sách khen ngợi, trước tiên tự đỏ mặt, bộc lộ một vẻ quyen rũ rất khác biệt, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng nhìn đến ngây dại.

—— nữ tử xinh đẹp và xem trọng tâm cơ như vậy, nếu nàng là Trầm Kỳ Diệp, tất nhiên con đường phía trước chỉ còn là một mảnh mờ mịt.

Liễu Minh Nguyệt ra khỏi Đông cung, lập tức nhìn thấy Tiết Hàn Vân đứng ở ngoài chờ, cả người đứng thẳng như ngọn giáo, hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm Đông cung, giống như Đông cung là một đầu mãnh thú, lúc nào hắn cũng chú ý xem khi nào thì đầu mãnh thú này sẽ nhả Liễu Minh Nguyệt ra, nếu như không chịu nhả ra, ngay lập tức sẽ có một trận đánh nhau long trời lở đất.

Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy hắn, nhanh chóng chạy vài bước trốn sang chỗ hắn, Hạ Huệ ở phía sau ôm tặng phẩm của trong cung liên tục ngăn cản, nhưng nàng đã ba bước thành một bước chạy đến trước mặt Tiết Hàn Vân rồi.

“Hàn Vân ca ca...”

Tiết Hàn Vân thấy nàng đi ra, thần sắc ngưng trọng rồi cực cũng buông lỏng, đưa tay sờ sờ đầu nàng: **“Ở Đông cung có chuyện gì không?”**

Liễu Minh Nguyệt lắc đầu, **“Chẳng qua Trầm Lương Viện ở trong cung nhàm chán, liền triệu muội đến chơi. Còn gặp được Thái tử và Thái tử phi, Doãn Lương Viện thật sự rất xinh đẹp...”** Nàng nhanh chóng lủi rủ kể lại mọi chuyện trong ngày cho hắn nghe, lại chỉ vào Liên Sinh đang dắt ngựa cho Tiết Hàn Vân, tâm huyết dâng trào nói: **“Hàn Vân ca ca, muội muốn cưới ngựa...”**

Tiết Hàn Vân nhớ lại lần trước nàng kể về việc Trầm Kỳ Diệp kia giết nàng, thấy tuy rằng nàng ra vẻ cao hứng như vậy, nhưng đôi mắt sáng ngời lại cất giấu u ám mà hắn nhìn không thấu, luôn cảm thấy nàng chẳng những có chuyện gì đó gât hắn, mà còn rất không vui, nhưng không tiện vạch trần nàng, chỉ giúp nàng lên ngựa, còn mình thì từ tay Liên Sinh nhận lấy dây cương chậm rãi dắt ngựa đi.

Liễu Minh Nguyệt lên ngựa, chợt cảm thấy Tiết Hàn Vân thấp hơn so với nàng nhiều, nàng ngồi ở trên lưng ngựa, lập tức có một loại cảm giác chiếm được ưu thế khi ngồi ở trên cao, cảm xúc áp lực bởi trước đó ở điện Thái tử phi gặp được Tư Mã Sách nhanh chóng dần dần giảm bớt, vậy vậy tay sai sử đám người Hạ Huệ, Liên Sinh: **“Các người tự mình về trước đi, ta và Hàn Vân ca ca muốn đi chơi.”**

Liên Sinh chăm chú nhìn Tiết Hàn Vân cực kỳ cam tâm tình nguyện dắt ngựa cho Liễu đại tiểu thư, liên tục thở dài: **“Đây vẫn là chưa thành thân đâu, nếu tương lai thành thân rồi, cũng không biết Đại tiểu thư sẽ ức hiếp thiếu gia như thế nào nữa.”**

Hạ Huệ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: **“Dù sao một người tình nguyện đánh một người cam tâm bị đánh, người rảnh rồi lo lắng làm gì?”** Dẫn đầu bước lên xe ngựa.

Tiết Hàn Vân một đường dắt ngựa cho Liễu Minh Nguyệt từ từ đi tới, nhìn thấy các loại đồ ăn vặt ven đường, Liễu Minh Nguyệt liền ngồi thẳng dậy rướn cổ nhìn xung quanh, không nhìn được mà hít hít mùi thơm của đồ ăn vặt ven đường. Tiết Hàn Vân thấy bộ dáng nàng như vậy, không khỏi bật cười, đưa dây cương lại cho nàng rồi tự mình đi mua đồ ăn vặt.

Liễu Minh Nguyệt một đường cười ngựa, tay cầm theo một đồng đồ ăn vặt, tâm tình từ từ chuyển biến không còn âm u nữa, nhìn thấy sắc trời còn sớm, hơi nghiêng người cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: ***“Hàn Vân ca ca, hay là chúng ta đến biệt viện đưa chút đồ ăn ngon đến cho biểu tỳ có được không?”***

Tiết Hàn Vân tiện đà xoay người lên ngựa, thuận thế ôm nàng vào trong ngực, cảm giác được toàn bộ thân thể nàng đều cứng ngắc, hấn lại thổi khí ở bên tai nàng: ***“Nếu muội cảm thấy không được tự nhiên, thì ta sẽ leo xuống dắt ngựa như cũ nhé?”*** Từ trong thành đi ra ngoài ô, nếu như dắt ngựa đi như vậy, chỉ sợ không chỉ mất một hai canh giờ đâu.

Sắc mặt Liễu Minh Nguyệt ửng đỏ, nâng tay áo che mặt, cúi đầu thúc giục: ***“Còn không mau đi, mọi người trên đường đang nhìn chúng ta đó.”***

Khỏe môi Tiết Hàn Vân cong cong, hai chân kẹp bụng ngựa một cái, con ngựa lập tức phóng ra ngoài như tên bắn.

Hắn rất tinh thông việc cưỡi ngựa, giờ phút này người đi đường trên phố cũng không nhiều, nghe được tiếng vó ngựa đều lập tức né tránh, không bao lâu sau hai người một ngựa nhanh chóng ra khỏi ngoại thành.

Hai huynh đệ Ôn gia đồng thời thi đỗ, Ôn Hữu Tư theo lệ thường đảm nhận chức biên soạn thất phẩm ở Hàn Lâm Viện, Ôn Hữu Niên cũng vào học tập ở Hàn Lâm Viện, nay là Thứ cát sĩ, cần học tập thêm một năm, rồi tham gia cuộc thi khảo hạch, bất kể như thế nào, hai nhi tử của Vạn thị đều phải ở lại kinh thành, bởi vậy nhất thời bà cũng chưa chuẩn bị trở về.

Huống chi, đã nhiều ngày không ngừng có bà mới tới cửa cầu thân với Ôn Hữu Niên và Ôn Dục Hân, trong lúc Vạn thị cân nhắc, còn có vài phần chưa xác định được chủ ý. Nghe thấy nha hoàn bẩm báo, biết Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đến đây, lập tức sai nha hoàn đi mời Ôn Dục Hân đến.

Liễu Minh Nguyệt một đường ngồi ở trong lòng Tiết Hàn Vân, trước mặt đón lấy gió mát phát phơ, sau lưng lại là một thân thể nóng bỏng, không bao lâu lập tức đổ một thân mồ hôi nóng, chỉ ngóng trông sớm đến biệt viện một chút. Lại thăm nghĩ khó trách bình thường La Thụy Đình rất thích cưỡi ngựa, hóa ra đón gió rong ruổi đúng là chuyện thích ý như vậy, âm thầm hạ quyết tâm ra chủ ý quay đầu trở về sẽ tìm La Thụy Đình dạy mình cưỡi ngựa.

Nào biết chờ đến lúc nàng quay đầu về đến cầu người ta, La Thụy Đình đã bị La Đại phu nhân bắt ở nhà chờ gả, việc này còn chưa tính, La Thụy Đình còn nhéo nhéo mặt nàng giễu cợt: ***“Không bằng chờ sau khi ngươi thành thân, quay sang mà thỉnh giáo Tiết sư huynh, chắc chắn huynh ấy sẽ vui vẻ mà dạy tiểu ngu như ngươi đó!”***

Liễu Minh Nguyệt hất móng vuốt heo của nàng ta từ trên mặt mình xuống, hết sức tức giận: ***“Cho dù là bây giờ cũng có thể kêu huynh ấy dạy vậy, tại gì phải chờ đến sau này làm chi?”***

Sau đó nàng quả nhiên quán lấy Tiết Hàn Vân đòi dạy cưỡi ngựa, tình cảnh kiều diễm lúc ấy, không cần nói cũng biết, đây cũng là chuyện sau này.

Giờ phút này hai người xuống ngựa ở trước cửa biệt viện, trong tay Liễu Minh Nguyệt mang theo hai bao ăn thức ăn vặt, nào là bánh xốp hạt dẻ, mứt hoa quả, *mì mao tô*...

(*: đây là một món điểm tâm xốp giòn, có thể gọi là bánh xốp, trông có vẻ giống bánh quai vạt ở VN mình, nhưng mà nhìn kĩ hình như không phải. Nguyên văn “眉毛酥”. Tình yêu Show my love của chúng ta hỗ trợ cho ta thêm thông tin về loại bánh này, trông rất giống bánh ngàn lớp, các nàng xem **Link** tham khảo nhé!)

Tiết Hàn Vân xuống ngựa trước, rồi lại đỡ nàng xuống ngựa, hai tay nàng cầm quá nhiều đồ đạc, khi leo lên ngựa thì dễ dàng nhưng giờ phút này muốn xuống thì có vẻ hơi khó khăn, đúng lúc hôm nay Ôn Hữu Từ được hưu mục[1], nghe tin hai người Liễu Minh Nguyệt tới, hai huynh đệ Ôn Hữu Niên liền dắt tay nhau mà đến, nhận lấy đồ đạc trong tay Liễu Minh Nguyệt, mới giúp nàng thoát khỏi quần cảnh.

Vạn thị và Ôn Dục Hân thấy Liễu Minh Nguyệt bất ngờ tới đây, cũng hết sức cao hứng. Ôn Dục Hân thân thiết kéo tay nàng, không đề phòng bắt lấy một cánh tay đầy nước đường... Hóa ra là vì nàng ăn đồ ngọt mà trên tay dính đầy nước đường, Ôn Dục Hân giờ một tay dính đầy vết bẩn lên trọn mắt há hốc mồm, quay đầu đưa mắt nhìn nương Vạn thị của nàng ta, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Vạn thị quyết định phải gả Ôn Dục Hân đến kinh thành, những ngày gần đây bắt nàng ta học tập quy củ vô cùng nghiêm cẩn, đi đứng nằm ngồi đều có bà tử nha hoàn nhìn chăm chăm, nửa điểm cũng không dám khác người. Ôn Dục Hân cho rằng tất cả những nữ tử bên ngoài chờ gả cũng giống như mình mà thôi, ai biết Liễu Minh Nguyệt đây cũng đang chờ gả, nhưng mà tính tình còn tiêu sái hơn so với lúc chưa làm qua tiểu định, vị muội phu tương lai này chẳng những chưa từng quản nàng, còn dung túng nàng ăn uống mấy thứ bán ven đường, đem theo đồ ăn vặt đầy tay đến nhà... Đây làm sao mà là bộ dáng chờ gả?

Đội đến khi Tiết Hàn Vân và hai huynh đệ Ôn gia đến thư phòng phía trước, Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt cũng được nha hoàn hầu hạ rửa sạch tay, thế này mới nhéo lên mu bàn tay của Liễu Minh Nguyệt một phen: “**Tiểu nha đầu, sao muội lại vô pháp vô thiên như vậy?**” Nửa phần ăn giám nửa phần hăm dọa.

Vạn thị cười ôn nhu lại bắt đầu dĩ nói: “**Muội muội con mệnh tốt, chẳng những không có bà bà, cô cô bên chồng làm khó dễ, ngay cả công tử Tiết gia cũng là người kiệm lời, tương lai cho dù không ở phủ Tướng quốc, cũng sẽ sống trong phủ riêng biệt, chỉ sợ muội muội con có ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao cũng không có ai quản.**”

Liễu Minh Nguyệt ôm cánh tay Vạn thị làm nũng: “**Nhị cứu mẫu nói gì vậy? Cháu không muốn rời khỏi A Đa, cháu muốn mỗi ngày đều ở cùng A Đa cơ.**”

Nàng biết vị cứu mẫu này của nàng ngoài mềm trong cứng, là người thông tình đạt lý nhất. Liễu Minh Nguyệt ở chung cùng bà càng lâu, chỉ thấy càng thêm thân thiết với bà. Có lẽ bởi vì nàng từ nhỏ đã mất mẹ thiếu vắng tình thương, có một lần còn từng ngây ngốc ở trước mặt Vạn thị nói rằng: “**Thật sự kỳ lạ, tuy rằng Đại A đi mới là tỷ muội ruột thịt với A nương cháu, nhưng cháu lại cảm thấy tính tình của Đại A đi và A nương cháu nhất định không giống nhau. Ngược lại rất cuộc cháu cảm thấy Nhị cứu mẫu rất giống A nương cháu...**”

Lúc ấy vành mắt của Vạn thị đỏ lên, vuốt ve đầu của nàng mà cảm thán: “**Cháu là hài tử ngọc!**”

Đến khi nàng đi rồi bà mới rơi lệ hồi lâu, Ôn Dục Hân khuyên mát một lúc bà mới ngừng khóc: “**Con làm sao biết Tiểu cô con là dạng người gì. Tính tình của muội ấy rất ôn nhu, nhưng cũng là người có chủ ý nhất, trí tuệ của A nương không sánh kịp muội ấy, thua kém muội ấy rất nhiều... Nhưng chỉ có một điều, mệnh của A Nương tốt hơn so với muội ấy, có thể tận mắt trông thấy ba người các con lớn lên thành gia lập thất. Còn muội ấy sớm đã rời khỏi nhân gian, bỏ lại một mình Nguyệt nha đầu bơ vơ...**”

Ôn Dục Hân không còn cách nào khác, chỉ phải khuyên giải bà: “**A nương và Tiểu cô giao hảo tốt như vậy, người cũng rất thích Nguyệt nha đầu, dứt khoát xem Nguyệt nha đầu giống như nữ nhi thân sinh mà đau lòng không phải giống nhau sao? Xem như con cũng có thêm một vị muội tử ruột thịt...**”

Vạn thị mới nín khóc mỉm cười.

Từ đó về sau Liễu Minh Nguyệt đến chơi, quả nhiên bà đối xử với Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân từ ái như nhau, có đôi khi thậm chí còn sùng ái

nàng hơn rất nhiều so với Ôn Dục Hân. Ôn Dục Hân ngoài miệng kêu gào bất công, nhưng đối xử với Liễu Minh Nguyệt cũng thật tình rất tốt, tỷ muội hai người thân thiết đến nỗi không giấu nhau bất cứ điều gì.

Mặc dù Liễu Minh Nguyệt làm người ngu si đến hồ đồ, nhưng rốt cuộc trải qua quá nhiều chuyện, dần dần cũng đã hiểu thấu, có thể nhận ra vị Nhị cữu mẫu này và Ôn biểu tỷ đúng là thật sự xem nàng như thân nhân mà đối đãi, bởi vậy cũng dần dần tôn kính Vạn thị giống như mẫu thân, chẳng những kính bà, còn yêu bà, tình cảm mẫu tử mà nàng thiếu vắng đều dành hết cho Vạn thị, cũng giống như Vạn thị yêu thương nàng như nữ nhi thân sinh.

Nơi này mẹ con ba người thân cận, trong thư phòng Ôn Hữu Tư lại nói cho Tiết Hàn Vân biết một chuyện.

Vài ngày trước Vạn thị nhận được thư của Ôn lão gia tử, căn dặn bà thay mặt Hạ gia đến cầu thân với Liễu gia, muốn đem Liễu Minh Nguyệt kết đôi với Hạ Tử Thanh.

Thì ra Hạ Ôn thị đã viết thư gửi tới Giang Bắc cho Ôn lão gia tử, Ôn lão gia tử mất tiểu nữ nhi yêu thương từ sớm, cho nên nay cùng Ôn lão thái thái thương nghị hồi lâu, liền viết phong thư này cho Vạn thị, chỉ nói Tiết Hàn Vân xuất thân từ nhà võ tướng, tương lai tất nhiên phải đến chiến trường, nếu Liễu Ôn thị đã tạ thế, Liễu Minh Nguyệt vạn vạn không thể có sơ suất gì, không biết trong lòng Liễu Hậu suy nghĩ như thế nào, vậy mà lại chọn một tiểu tể như thế.

Ôn lão gia tử chẳng những hạ lệnh cho Vạn thị, yêu cầu bà nhất định phải ngăn cản việc hôn nhân này, cũng tự tay viết một phong hồi đáp yêu cầu Ôn Hữu Tư chuyển giao cho Liễu Hậu. Ôn lão gia tử nhất định phải gả Liễu Minh Nguyệt cho Hạ gia, cho dù trong tương lai Hạ Tử Thanh quan chức không cao, rốt cuộc vẫn là người xuất thân từ gia đình thư hương, bình an luôn luôn được bảo đảm, đương nhiên tốt hơn nhiều so với gả cho một người ra chiến trường lấy mệnh độ sức với công danh.

Vạn thị đoán được việc này tất nhiên là chủ ý của Hạ Ôn thị, nhưng nay Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt đã làm tiểu định rồi, Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên thi đỗ, những ngày gần đây mặc dù đến Hàn Lâm Viện, nhưng vài người thân đã báo tin đến nói là phải về quê tể tổ, bà quay về nhất định phải đến gặp cha mẹ chồng, cho nên vô cùng khó xử.

Ôn Hữu Tư đem chuyện này ra giải thích, Tiết Hàn Vân nói: ***“Chuyện giữa đệ và Nguyệt Nhi, lần trước Doan Ngộ, Liễu bá bá đã nói ra trước mặt Thánh thượng rồi, lúc ấy người ngắm cảnh trên lầu thuyền đều là trọng thần triều đình, sao có thể muốn đổi ý là đổi ý được? Huống hồ cho dù Liễu bá bá muốn đổi ý, đệ cũng không chấp nhận. Vị biểu huynh đệ kia của nhà Đại cô các huynh, mọi việc đều chỉ biết nghe theo lệnh của mẫu thân y, tương lai làm sao có thể gánh vác được việc che chở Nguyệt Nhi? Đệ há có thể để muội ấy gả đến Hạ gia chịu ủy khuất chứ?”***

Ôn Hữu Tư đầy bụng nghi ngờ: ***“Việc khác ta không dám nói, nhưng nghe nói Tiểu dưỡng đối với A ông trước nay vẫn luôn tôn kính hiếu thuận, chuyện này dù sao cũng phải khiến lão nhân gia người vui mừng chúc phúc thì mới được. Lần này chúng ta quay về Tổ trạch Giang Bắc, cho dù có thể hảo hảo kể rõ với lão nhân gia người, nhưng ta nghe nói biểu đệ cũng đổ Nhị giúp, Hạ gia ở kinh thành đã tể tổ xong rồi, Đại cô muốn dẫn biểu đệ về tổ trạch Giang Bắc thỉnh an A ông, đến lúc đó nếu Đại cô ở sau lưng nói mấy câu, A ông nghĩ như thế nào cũng chưa biết được. Tại nghe mất thấy mới là sự thực, dựa vào tài hoa của muội phu đây, không bằng đệ cũng xin phép nghỉ, rồi đến thỉnh an tổ phụ tổ mẫu nhà chúng ta đi, được không? Đến lúc đó, dựa vào ánh mắt của A ông, dù thế nào cũng sẽ không bỏ qua đệ mà chọn biểu đệ đâu, đúng chứ?”***

Vạn thị sáng suốt, cho nên nuôi dưỡng Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên cũng đều có thói quen độc lập tự chủ, nhìn thấy Hạ Tử Thanh mọi chuyện đều nghe theo căn dặn của mẫu thân như vậy, căn bản bọn họ không có cách nào thích ứng được. Mặc dù bọn họ cùng chung dòng máu với Hạ Tử Thanh, chính là họ hàng thân thích, nhưng cũng không thân cận bao nhiêu, ngược lại rất hợp tính với Tiết Hàn Vân, ba người ở chung cực kỳ hòa hợp.

Tiết Hàn Vân nghĩ đến thế cục trong triều những ngày gần đây, Sở vương và Thái tử càng ngày càng đối chọi gay gắt, Thánh thượng phần lớn thời gian đều nghỉ lại trong điện của Ngô quý phi, thường xuyên triệu Sở vương tiến cung, làm cho một đám quan viên trong triều tự mình chia phe mà theo, ngoại trừ những người trung tâm với phe của Thánh thượng là đứng ngoài cuộc, có một phần lựa chọn Sở vương, một phần lại lựa chọn Thái tử, còn lại đều là những người nửa vời ba phải, xem xét hai bên rồi chẳng tiến lên được.

Dăm ba lần tình cờ Sở vương gặp được hán khi đang trong phiên trực, luôn tỏ thái độ thân cận kì lạ. Mà nay Lương Viện của Thái tử lại triệu Liễu Minh Nguyệt tiến cung, rõ ràng là có ý mượn sức. Tuy rằng Liễu tướng thân là Thái phó Thái tử, nhưng ông là người theo phe Thánh thượng, tuy lúc nào Thái tử cũng tìm ông thỉnh giáo, nhưng người ngoài luôn nói Liễu tướng công chính liêm minh, trung thành và tận tâm, chỉ có Tiết Hàn Vân là biết, thế cục hiện nay, ngay cả Liễu tướng cũng không đoán được thánh ý của Thánh thượng.

Trình thái y từng lên lút âm thầm tiết lộ, tuy rằng bây giờ nhìn Thánh thượng đã bình phục, nhưng thực tế sinh bệnh lần này, căn cơ đều đã thương tổn nghiêm trọng, nếu nghỉ ngơi điều dưỡng, sống thêm mười năm sau cũng không phải không có khả năng. Đáng tiếc từ sau khi Thánh thượng bình phục, lúc đầu còn có thể nhẫn nại kiềm chế tính tình phũ phàng không làm chương quây, không để ý tới triều chính, mọi việc toàn bộ đều đẩy cho Thái tử xử lý, nhưng thời gian kéo dài, trong lòng buồn bực, nhìn thấy Thái tử đủ loại không vừa mắt, vừa nghi ngờ Thái tử đoạt mất quyền lực của ông, dường như mình không còn cầm quyền nữa, cho nên bây giờ lại bắt đầu lâm triều xử lý chính vụ, trái lại đem rất nhiều chuyện mà Thái tử đã xử lý ra đề ép lại.

Mặc dù Thái tử là do Thánh thượng giáo dưỡng từ nhỏ, nhưng suy nghĩ của cha con hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng. Thánh thượng nhân từ, xử lý chuyện quốc gia đại sự viên mãn với mảnh khốc không vội vàng, nhưng đến khi Thái tử tay nắm đại quyền, đúng là lúc tuổi trẻ hăng hái, hơn nửa làm việc mạnh mẽ vang dội, mà Thánh thượng chỉ ở hậu cung dưỡng bệnh không quản, đến khi kháng phục trở lại triều đình, đã vài lần khiển trách Thái tử quá thô bạo cương liệt, không hiểu đạo trị quốc.

Cho dù Liễu tướng thân là Thái phó Thái tử, đứng giữa cha con hai người này, cũng có chút khó khăn.

Dạy dỗ Thái tử tốt, sợ sẽ bị đem pha có ý định oán ngôi. Dạy dỗ không tốt, trên lưng ông sẽ mắc phải tội danh vô năng... Trái phải đều là sai, rất khó

lựa chọn.

Nay Thái tử và Sở vương đều có ý lôi kéo ông xuống nước. Chỉ cần Tiết Hàn Vân cho thấy thái độ đứng về phe nào, chắc chắn cho dù Liễu tướng hoàn toàn im lặng không có động thái không phù hợp nào, nhưng mọi người cũng sẽ đoán ra ông ủng hộ người nào kể vị...

“Trở về để sẽ thương lượng với Liễu bá bá một chút, nhất định sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục.”

Tiết Hàn Vân trầm nghĩ: nay thế cục trong triều không ổn định, hay là mình tạm thời tránh đi một thời gian, cũng tiện giúp Liễu bá bá có thể giữ vững vị trí trung lập. Trong lòng đã nắm chắc, Liễu tướng nhất định sẽ đồng ý để hắn đến Giang Bắc một chuyến ——

Chú thích:

[1]: tục lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ bây giờ cũng gọi là hưu mộc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Dạy bảo

Liễu tướng nhìn thấy phong thư mà nhạc phụ đại nhân tự tay viết, lại nghe thấy đề nghị của Tiết Hàn Vân, trực giác mách bảo có thể làm được, cho nên không lo lắng gì thêm đã lập tức đáp ứng.

Từ kinh thành tới Giang Bắc, đi đường thủy phải mất hơn nửa tháng, đường bộ thì mất một tháng. Khi một nhà bốn người Vạn thị đến kinh thành là đi đường bộ, nhưng đến lúc trở về thì nhân khẩu tăng nhiều hơn, Liễu Hậu tự mình làm chủ bao trọn một con thuyền đi đến Giang Bắc.

Ôn thị nhiều năm chưa từng về nhà mẹ đẻ, nay dẫn theo nhi tử trở về, vốn dĩ chính là một chuyện vui, chẳng qua cùng đồng hành với hai chất tử đều thi đỗ, không những thế Ôn Hữu Tư còn là Bảng nhãn, vô tình đã đoạt mất phần nửa sự nổi bật của Hạ Tử Thanh, trong lòng bà ta lập tức thấy không vui nhiều hơn.

Bà ta sống ở kinh thành nhiều năm như vậy, từ khi tiểu Ôn thị mẹ ruột của Liễu Minh Nguyệt qua đời, bà ta đối với vị ngoại sinh nữ này chiều có rất nhiều, nay vậy mà con bé lại không thân cận với mình bao nhiêu, ngược lại cùng với Vạn thị trước nay chưa từng gặp mặt lại thân như mẹ con, trong lòng Ôn thị càng ngày càng khó chịu, lâu ngày liền ở lì trong phòng ngủ của khoang thuyền, không chịu ra gặp mặt đoàn tụ với mẹ con Vạn thị và Liễu Minh Nguyệt.

Nay mặc dù Liễu Minh Nguyệt đã từ từ thông suốt, nhưng rốt cuộc vẫn chưa hiểu được quá nhiều về đạo lý đối nhân xử thế, lại thiếu người dạy dỗ. Thư sư phó chỉ dạy nàng một chút tài nghệ, còn những lục đục quanh co trong đó thì chưa bao giờ nói cho nàng biết, trái lại là Vạn thị, thấy nàng có vài phần tinh tinh mê mê, dứt khoát đem kinh nghiệm tâm đắc nhiều năm của mình ra dốc lòng dạy bảo, từ thuật trạch đấu, thê thiếp tranh chấp ở hậu viện đến đạo lý khi chung đụng với người khác, đủ thứ mảnh khõe chiều số khi giao tiếp với các dạng người khác nhau đều nhất nhất giải thích, cho đến khi khiến Liễu Minh Nguyệt có loại cảm giác bỗng nhiên cõi mở hẳn ra.

Chẳng qua thời gian chỉ hơn nửa tháng, nội tâm của Liễu Minh Nguyệt đã có thể xem như thoát thai hoán cốt.

Những chuyện mà trước nay nàng không để ý tới, hay trong lòng có chút nghi hoặc, lập tức thỉnh giáo Vạn thị chi điểm cho mình, đem những chuyện mà kiếp trước nàng đã từng trải qua giả vờ thành chuyện xưa mà nàng nghe thấy người bên ngoài kể để thủ thi với Vạn thị, chẳng qua thân phận của người trong câu chuyện sẽ được nàng thay hình đổi dạng, nhưng chi tiết vẫn thế không thay đổi gì.

Vạn thị suy nghĩ một chút, uyển chuyển nói: **“Có một loại người, vốn dĩ trong lòng đã bất chính, luôn không muốn thấy người khác tốt hơn mình. Người có tâm lòng đoan chính, cho dù thân mình ở trong nghịch cảnh, tâm hồn vẫn thiện lương như thườ ban đầu, nhưng còn những người trong lòng bất chính, cho dù thân ở địa vị cao cũng nhất định sẽ có điều oán hận, nếu như nhất thời bị vây trong hoàn cảnh xấu, trong lòng khảng khái sẽ tính kế tất cả, nhẹ thì tổn hại thanh danh, tiền tài của người ta, hoặc là sẽ làm xấu đi nhân duyên của người ta, nặng thì hãm hại tánh mạng của người ta cũng là chuyện có khả năng. Hạng người này một khi đắc thế, trên tay nhiễm máu cũng là chuyện thường.”**

Liễu Minh Nguyệt yên lặng suy nghĩ trong lòng một lát, hóa ra kiếp trước Trầm Kỳ Diệp đối xử với nàng như vậy, Tư Mã Sách chính là một nguyên nhân trong đó, một nguyên nhân khác chính là vì sự đố kỵ phát ra từ nội tâm của ả.

Tuy rằng ả và nàng làm tỷ muội nhiều năm, nhưng sợ là trong lòng ả không có một khắc nào là không thống khổ. Có lẽ hai mắt của ả sớm đã bị ghen tị che lấp mất, còn sống mỗi một khắc đều giống như thân ở địa ngục, ngược lại là mình. Ngoại trừ khoảng thời gian sống ở lãnh cung trước khi chết thảm, thời gian còn lại tất cả đều là chân thật hư ảo, sống một cách ngu ngốc hồ đồ, tuy nhiên khi còn sống trong lòng nàng vẫn ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Quay đầu nhìn lại, ai hạnh phúc hơn ai, cơ hồ không cần nói cũng biết.

Nhìn lại kiếp này, lúc trước ả lén lút qua lại với Tư Mã Sách, chỉ sợ đã sớm truyền khắp trong ngoài cung rồi, Thái tử phi bệnh tật nằm trên giường, có

bệnh khó trị, hẳn là ả đã có ý định nhắm vào vị trí Thái tử phi kia, cho nên mới liều lĩnh dấn thân vào Đông cung như thế.

Nào biết chẳng qua ả vẫn chỉ là nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, làm sao có thể thoát được lưới tình mà Tư Mã Sách cố ý giăng ra, tới cuối cùng trở thành ý loạn tình mê, nhiều lần mơ mơ màng màng không thoát ra được.

Trước khi ả tiến vào Đông cung cho rằng vị Thái tử phi kia chỉ là con ma bệnh, đương nhiên không chú trọng việc ninh bọ vị Thái tử phi bệnh hoạn này, nhưng Doãn Tổ Nhi lại đụng vào điểm kiêng kỵ này của ả, trong lòng ả không ít lần cười nhạo sự ngu xuẩn của Doãn Tổ Nhi.

Hai vị chủ tử của Đông cung, ả cho rằng mệnh của Thái tử phi kia không thể kéo dài bao lâu, muốn lấy lòng đương nhiên chỉ có thể khiến Thái tử điện hạ được vui vẻ.

Huống hồ trước đó ả cho rằng Thái tử đối với ả tình thâm ý trọng, nào biết sau khi nhập cung lại thất vọng nặng nề, hóa ra ả chỉ là một trong số đông nữ nhân của Thái tử, vừa không phải là người đẹp nhất cũng không phải là người được sủng ái nhất... Trong lúc nản lòng thoái chí, sĩ khí đã giảm xuống đến mức thấp nhất.

Lại gặp gỡ Ôn Thanh Dung, đôi đầu khóc liệt như vậy, quả thực là tự đâm đầu vào ngõ cụt.

Trên người Ôn Thanh Dung, thân phận bối cảnh đều đủ để mạnh mẽ áp chế ả, từ nhỏ đã dưỡng thành tính tình kiêu ngạo, nhìn ai cũng thấy không vừa mắt, cho dù ả có quỳ rạp trên mặt đất xách giày thay cho ả ta, cũng sẽ bị ả ta chán ghét mà vứt bỏ. Ngay cả Diêu Hoàng cũng vụng trộm tỏ khổ với Liễu Minh Nguyệt: ***“Ôn sườn phi người này trời sinh tính tình hung bạo, làm sao mà muốn lấy lòng là có thể lấy lòng được?”***

Nay Liễu Minh Nguyệt đã hiểu được, trừ khi Trầm Kỳ Diệp không phải nữ nhân của Tư Mã Sách, cuộc đời này không có khả năng tranh giành nam nhân với Ôn Thanh Dung, cho dù ả có ninh bọ Ôn Thanh Dung, có lẽ có thể nhận được chút sắc mặt hòa nhã, nhưng bây giờ ninh bọ so với không ninh bọ còn khó khăn hơn rất nhiều.

Không ninh bọ, tốt xấu gì vẫn có thể giữ lại một hai phần tôn nghiêm.

Đây là cũng là do Vạn thị phân tích, Trầm Kỳ Diệp thân ở hoàn cảnh xấu, nhưng vẫn giữ được một ít lí trí.

Chiều tà trên sông, thuyền đi ngàn dặm, trên con thuyền từ từ tiến về phía trước, rốt cục Liễu Minh Nguyệt cũng có thể buông xuống ân oán tình thù của kiếp trước, thoải mái tiến lên.

Đây là chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng nàng sau khi trọng sinh trở lại, từ nay về sau những người, những chuyện của kiếp trước không còn liên quan đến nàng nữa, ai đi đường nấy, phúc họa tự gánh.

Nàng xem Vạn thị như mẹ, huống hồ Vạn thị cũng xem nàng như nữ nhi, trước đây cũng vì không có cơ hội đem những thuật của phụ nhân ra mà tỉ mỉ giảng giải cho nàng hiểu, nay bị nhốt ở bên trong khoang thuyền, lại không có Hạ Ôn thị chen vào quấy rầy, Vạn thị mới có thể dốc lòng dạy dỗ Liễu Minh Nguyệt.

Trước khi rời khỏi kinh thành, đã có một nhà quan nhân họ Phùng đến cầu thân Ôn Dục Hân, Vạn thị đã cố ý đáp ứng, nhưng nói trọng phụ nhậm chức ở Vân Hương, việc này phải được ông đồng ý đã. Nghe nói Phùng gia đã phái người khởi hành đến Vân Hương thông báo, mà Vạn thị thì đã sớm viết một phong thư, giải thích với trọng phụ chuyện bà đã đáp ứng với Phùng gia.

Nay mắt thấy Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt đều trở thành nữ tử chờ gả, bà liền có ý dẫn đường để hai nàng có thể biết nhiều hơn một chút về những âm mưu ngầm ngầm xấu xa của phụ nhân ở hậu viện.

Đây cũng là do Vạn thị thiết tình đau lòng Liễu Minh Nguyệt, xem nàng như nữ nhi thân sinh mà đối đãi.

Liễu Minh Nguyệt học hỏi vô cùng cao hứng, ở trong khoang thuyền gặp gỡ các vị biểu huynh đồng hành với Tiết Hân Vân, ánh mắt nàng quái dị ngay cả Ôn Hữu Niên không tìm không phổi như vậy cũng cảm giác được chỗ quỷ dị —— ánh mắt này hoàn toàn giống như đồ tể nhìn thấy cừ non đang nằm trên thớt gỗ đợi làm thịt nha.

Hắn quay đầu nhìn lại hình thể của Tiết Hân Vân... Hoàn toàn không giống với cừ non nha!

Ôn Dục Hân ở bên cạnh che miệng cười trộm, đoán rằng nha đầu kia chắc là muốn đem thuật ngự phụ[1] do mẫu thân đại nhân nhà mình dạy cho đều dùng ở trên người Tiết Hân Vân rồi thì phải? Trong lòng không khỏi có một chút đồng tình nho nhỏ với vị Tiết công tử này.

Thuyền đi được mười bảy ngày, ngoại trừ lúc ăn cơm, Ôn thị mới hàn huyên đôi câu với những người khác, thời gian còn lại Ôn thị chỉ nhốt mình ở trong phòng riêng của mình, đóng cửa không ra ngoài cũng không trò chuyện với ai.

Tới ngày thứ mười tám rốt cục thuyền cũng cập bến, người ở trên bờ tiếp đón bọn họ chính là đích trưởng tử Ôn Hữu Chính của Đại cừ Liễu Minh Nguyệt – Ôn Thời, tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, bộ dáng bình thường, nhìn cực kỳ hòa khí.

Hạ nhân Hạ gia chuyển hành lý lên xe ngựa, Vạn thị và Ôn thị cùng ngồi một chiếc xe ngựa, tỷ muội hai người Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt thì ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, còn mấy người nam nhân còn lại thì tự chia ra ngồi trên hai chiếc xe ngựa khác nhau, đi về hướng An trấn.

Ôn gia ở Giang Bắc, hết đời này đến đời khác đều ở An trấn.

Ở An trấn đại đa số đều là người của Ôn gia, thật ra ngoại tổ phụ của Liễu Minh Nguyệt là chi thứ ba của Ôn gia, gọi là Tam phòng. Phòng ở của Tam phòng chiếm một diện tích lớn rất rộng rãi ở Ôn gia, Đại phòng ở chủ viện, Nhị phòng và Tam phòng thì phân biệt ở tòa nhà đại trạch liên thông hai bên, tuy rằng năm đó sau khi Ôn lão thái gia qua đời Tam phòng đã ở riêng, ngay cả tòa nhà Tổ trạch cũng vậy, trên thực tế vẫn ở ngay cùng một chỗ, mọi người đều ra vào từ cổng lớn, đương nhiên vẫn là một gia đình.

Còn các chi còn lại của Ôn gia thì tự xây nhà riêng của mình ở xung quanh, phụ thuộc vào chi chính mà ở, càng ra bên ngoài thì phòng ốc càng nhỏ hẹp, gia cảnh cũng càng thêm bần hàn.

Nhiều thế hệ của Ôn gia đều là người đọc sách, ở Giang Bắc xem như là nhà giàu người ta, hưởng hồ Đại phòng, Nhị phòng, Tam phòng đều có người làm quan. Hóa ra ba huynh đệ Ôn lão gia từ đều từng đỗ đạt, năm đó ngoại tổ phụ của Liễu Minh Nguyệt làm quan tới chức Ngự sử đại phu quan hàm tam phẩm, miêng lưỡi đánh thép cương liệt nha, không biết đã đắc tội với bao nhiêu triều thần, sau khi Ôn lão thái gia qua đời, ông luôn ở nhà chịu tang, sau đó chưa bao giờ tìm cách khôi phục quan chức, triều đình thiếu đi một viên quan chính trực như ông, không biết có bao nhiêu quan viên thở phào nhẹ nhõm một hồi.

Đích tôn Đại phòng Đại lão gia từ cả đời chưa từng ra làm quan, chỉ ở nhà tần hiếu với cha mẹ, lại là người đứng đầu một tộc. Nhị lão gia từ làm người không hề giống như Ôn Tam lão gia từ, đối nhân xử thế khéo léo đưa đẩy và lời đời hơn, năm đó làm quan tới chức Quận thủ quan hàm tứ phẩm, cuối cùng lại mất chức trở về nhà.

Về nguyên nhân Nhị lão gia từ mất chức trở về nhà, Nhị phòng quy kết cho Ôn Tam lão gia từ đắc tội với người quyền cao chức trọng, liên lụy huynh trưởng bị bãi quan, mà Tam phòng lại cho rằng năm đó Nhị lão gia từ làm quan không đủ thanh liêm, nhiều năm qua Nhị phòng và Tam phòng không ít lần tranh chấp về việc này, hai vị lão gia từ trực tiếp trở mặt thành thù.

Nhị lão gia từ hết sức căm hận Tam lão gia từ, Tam lão gia từ lại khinh bỉ phẩm tính làm quan của Nhị lão gia từ, không chịu nổi huynh trưởng nhà mình chỉ biết luôn cúi nịnh bợ.

Năm đó khi Nhị lão gia từ bị bãi quan trở về nhà, còn cùng Ôn Tam lão gia từ, tức ngoại tổ phụ của Liễu Minh Nguyệt làm ẩm ỹ một trận rất lớn trong lễ tế tổ, huynh đệ hai người không ai nhường ai, sau đó trực tiếp trở mặt thành thù, hai phòng biến thành như nước với lửa, thế không liên quan gì đến nhau nữa.

Bởi vậy tuy rằng hai nhà Nhị phòng và Tam phòng chỉ cách nhau một đại viện của Đại phòng, khoảng cách không xa, nhưng mấy năm nay ngoại trừ lúc tế tổ là còn có thể thấy được nhau một lần ở ngoài, ngày thường người của hai phòng có gặp nhau, cả hai bên đều trực tiếp xem đối phương như không khí, cả đời không qua lại với nhau nữa.

Mặc dù thời gian Ôn Dục Hân sống ở nhà cũ không lâu, nhưng nay đã tiến tới gần nhà cũ, nàng ta liền nói cho Liễu Minh Nguyệt biết chút chuyện, đỡ phải khiến Liễu Minh Nguyệt không biết tình hình, sẽ gặp phải phiền toái.

Còn chưa tới Tổ trạch, trong lòng Liễu Minh Nguyệt đã nơm nớp lo sợ.

Nghe Ôn Dục Hân miêu tả, trong mắt ngoại tổ phụ nhà mình không thể chứa nổi hạt cát, hẳn là người cực kỳ cố chấp. Nhưng nghe nói vị lão nhân gia này rất yêu thương đứa con gái út, chính là tiểu Ôn thị mẹ ruột của Liễu Minh Nguyệt, ngay cả hai nhi tử một nữ nhi còn lại cũng không thể sánh bằng, trong lòng nàng âm thầm cầu nguyện: hy vọng ngoại tổ phụ yêu ai yêu cả đường đi, đối với nàng cũng có thể giống như đối với nương nàng mà khoan dung là tốt rồi.

Đợi đến khi Liễu Minh Nguyệt tới trong viện của Tam phòng Ôn gia, tự mình đến chính viện bái kiến ngoại tổ phụ, chỉ cảm thấy lão nhân gia trước mặt ngoại trừ nhiều râu một chút, biểu tình trên mặt hơi khô khan một chút, giọng to một chút, cũng không có đáng sợ như vậy.

Trong lòng Ôn Dục Hân rất bồn chồn, thấy Liễu Minh Nguyệt hoàn toàn không ngại nhìn chăm chăm xem xét tổ phụ, lại thấy tổ phụ cực kỳ kinh ngạc lộ ra một nụ cười có thể gọi là từ ái, nhất thời nàng ta bị kinh hách không nhỏ.

Thậm chí Ôn lão gia từ còn coi miếng ngọc bội bạch ngọc kim ti khảm bảo thạch xuân thủy đeo bên hông đưa cho nàng như lễ gặp mặt.

Liễu Minh Nguyệt nhận lấy miếng ngọc bội kia, nhìn ra vẻ mặt Ôn lão gia từ rõ ràng có chút dao động, hơn nữa năm nay đại khái nàng đã quan sát biểu tình trên mặt của Tiết Hân Vân quá mức cẩn thận, cho nên đối với vẻ mặt nhìn như lạnh lùng khô khan kia của Ôn lão gia từ, vậy mà cũng dễ cho nàng có thể nhìn ra một hai phản biến hóa.

Hạ Từ Thanh và Tiết Hân Vân cũng tiến lên hành lễ, Ôn lão gia từ chỉ thưởng cho mỗi người một bộ văn phòng tứ bảo thượng hạng.

Ngay cả Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên cũng được thưởng một bộ văn phòng tứ bảo giống như vậy, cộng thêm được lão gia từ khen ngợi một tiếng, nghe nói chuyện này đã là cực kỳ hiếm có ——

Chú thích:

[1]: thuật dạy chồng, giữ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lần đầu diện kiến

Liễu Minh Nguyệt nhận được lễ vật gấp mặt như vậy, còn Ôn Dục Hân thì chỉ nhận được hai thỏi kim quả tử nhỏ, chắc là Ôn lão gia tử quay đầu nhìn lại, thấy một đám thiếu niên thiếu nữ, duy chỉ có một mình Ôn Dục Hân là không có cái gì, thế cho nên mới sai lão bộc thiếp thân đi lấy vật này đến.

Nàng có vài phần ngượng ngùng, cầm ngọc bội cùng một đám biểu huynh, biểu tỷ và Tiết Hân Vân ra khỏi chính viện của Ôn lão gia tử, thần sắc lập tức xấu hổ nhìn Ôn Dục Hân. Ôn Dục Hân cười nheo khuôn mặt oánh nhuận hồng hào của nàng: ***“Nha đầu ngọc, nghĩ gì thế? Từ khi bọn huynh đệ tỷ muội chúng ta ra đời đến nay, hề là con của chính thế, tổ phụ đều ban thưởng ngọc bội...”*** Chẳng qua, không thể trân quý bằng miếng ngọc bội này.

Liễu Minh Nguyệt nghe xong lời này, mới yên tâm cất giữ ngọc bội, sau đó đến hậu viện gặp Ôn lão phu nhân và Đại cữu mẫu. Nghe nói hôm nay Đại phòng có việc đến mời, Đại cữu Ôn Thời của nàng giờ phút này vẫn còn trong tộc chưa quay về nhà.

Tới nội đường, chỉ thấy Hạ Ôn thị tựa vào một vị lão phụ nhân đầu tóc bạc trắng, mà Vạn thị và một vị phụ nhân trung niên phúc hậu khác thì ngồi ở hai bên tay của lão phụ nhân nọ, nàng lập tức đoán được vị lão phụ nhân này chính là ngoại tổ mẫu của nàng.

Ôn lão phu nhân thấy một đám thiếu niên thiếu nữ đi vào nội đường, đầu tiên cánh tay nắm chặt tay của Hạ Ôn thị cũng hơi buông lỏng ra, tiếp đó hai mắt nhìn chăm chăm vào trên người đám thiếu niên thiếu nữ này đảo quanh một vòng, vành mắt đã hơi đỏ lên.

Đợi đến khi mọi người tiến lên hành lễ vấn an, bà mới đưa tay vẫy vẫy với hai nữ tử trong nhóm, ý bảo các nàng tiến lên, mỗi bên lôi kéo một người, nhưng ánh mắt phần lớn đều dừng ở trên người Liễu Minh Nguyệt, nhìn thấy nàng, trong mắt bà tuôn rơi dòng lệ, đôi môi run run mấy cái, nhìn thấy gương mặt trước mắt có vài phần tương tự như khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ nhi yêu thương đã mất, một tay bà ôm chặt lấy Liễu Minh Nguyệt vào trong ngực, rồi cất tiếng khóc lớn...

Liễu Minh Nguyệt đã sớm không nhớ rõ vị ngoại tổ mẫu này, nhưng bây giờ bị tình cảm đau thương bộc phát từ trong nội tâm của lão nhân gia cuốn hút, bất giác nàng cũng không nhận được mà nhỏ lệ, vẫn là hai con dấu một nữ nhi bên cạnh đau khổ khuyên bảo, Ôn lão phu nhân mới ngừng khóc, mỗi tay lôi kéo một đứa cháu gái, lại chỉ vào thê tử của Ôn Thời – Lâm thị, nói: ***“Đây là Đại cữu mẫu của cháu.”***

Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt xoay người hành lễ với Lâm thị, Lâm thị cười đôi vòng ngọc dương chỉ cực phẩm trên cổ tay mình xuống, thuận tay lập tức đeo vào cho Liễu Minh Nguyệt: ***“Đôi vòng tay này là năm đó lúc ta xuất giá nương ta đã tặng cho ta, tuy rằng chất lượng không được tốt, nhưng tốt xấu gì cũng là vật gia truyền, Nguyệt nha đầu cháu đừng ghét bỏ nhé.”***

Liễu Minh Nguyệt nghiêm túc nhìn lại, chất lượng của đôi vòng ngọc này rõ ràng vô cùng hiếm có, Đại cữu mẫu nói vậy chỉ vì khiêm tốn mà thôi, bởi vậy nàng hoảng sợ vội vàng cười ra: ***“Vật quý trọng như vậy, Nguyệt Nhi vạn lần không dám nhận, mong Đại cữu mẫu hãy thu hồi.”***

Ôn lão phu nhân cười nói: ***“Đại cữu mẫu cháu có rất nhiều thứ tốt, Nguyệt Nhi trăm ngàn đừng từ chối, ngày khác cứ đến chơi phòng Đại cữu mẫu cháu nhiều hơn, Đại cữu mẫu cháu rất thích nữ nhi, không chừng đồ Đại cữu mẫu cháu cao hứng, còn cho cháu nhiều thứ tốt hơn nữa đó.”***

Vạn thị cũng ở một bên cổ vũ, Liễu Minh Nguyệt đành phải nhận lấy, rồi trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Ôn lão phu nhân và Lâm thị nhận ra, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, vậy mà cấp bậc lễ nghĩa lại không tệ chút nào, lớn lên còn xinh đẹp hơn người, tươi cười ngọt ngào, dĩ nhiên là càng ngắm càng yêu. Ôn lão phu nhân kéo nàng vào trong ngực, trong lòng nhất thời vừa ngọt ngào vừa chua xót không thôi, nhớ đến ấu nữ đã qua đời, bà lại quay đầu lau nước mắt, mọi người đều giả vờ như không nhìn thấy lão thái thái thương cảm, chỉ nói đến những chuyện khác để giải trí, mới làm cho vẻ mặt bà lộ ra tươi cười.

Đám thiếu niên còn lại gặp qua Ôn lão phu nhân và Lâm thị, sau khi nhận được lễ vật gấp mặt, liền bị Ôn Hữu Chính dẫn đến tiền viện.

Trái lại là hai nữ tử trong nhóm, bị Ôn lão phu nhân lôi kéo mỗi bên ngồi một người, ngay cả Hạ Ôn thị cũng bị ném ra phía sau.

Hạ Ôn thị ngồi ở bên cạnh Lâm thị, chưa chút nói: ***“A nương nhìn thấy Nguyệt nha đầu, thì trong mắt ngay cả nhà Thanh Nhi nhà con cũng xem như không thấy, thật sự là quá thiên vị rồi.”***

Từ nhỏ đến lớn bà ta luôn cảm thấy mẫu thân bất công đối với mình, yêu thương đối với ấu muội nhiều hơn, nay Liễu Minh Nguyệt đến đây, Hạ Từ Thanh cũng là lần đầu đến nhà của ngoại tổ, nhưng đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực.

Ôn lão phu nhân nghe bà ta nói vậy, trong lòng chỉ biết âm thầm thở dài một tiếng: vốn tưởng rằng nữ nhi này gả ra ngoài nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ có tiến bộ, ai biết ngay cả một việc nhỏ thế này mà nó vẫn muốn so đo.

Lời này của Hạ Ôn thị lại gợi lên bi thương trong lòng Ôn lão phu nhân, Lâm thị và Vạn thị không kịp cứu vãn tình thế, Ôn lão phu nhân đã gắt một cái: ***“Thanh Nhi cha mẹ song toàn, lại có một A nương biết tính toán chu toàn thay nó như người vậy, ta còn lo lắng cái gì? Chẳng qua ta nghĩ đến Nguyệt nha đầu tuổi nhỏ mất mẹ, trong lòng yêu thương cốt nhục của muội muội người một chút, ngay cả Hân nha đầu cũng chưa từng so đo với muội muội nó, người thân là di con bé, có gì mà so đo?”***

Hạ Ôn thị nhiều năm chưa từng về nhà mẹ đẻ, nay bị Ôn lão phu nhân giáp mặt gắt một cái như vậy, còn là ở trước mặt nhóm tiểu bối và chị em dâu trong nhà, lập tức trên mặt liền không nhìn được, đôi mắt đỏ lên, ngẩng đầu lại nhìn thấy trong tay đại nha hoàn thiếp thân của Liễu Minh Nguyệt đang cầm miếng ngọc bội hết sức quen mắt, trong mắt đầy ghen tị, dĩ nhiên đây là vật tùy thân bên người của phụ thân đây mà, bởi vậy bà ta càng cảm thấy u uất.

“Ngọc bội của A Đa sao lại ở trong tay nha đầu kia vậy?”

Ôn lão phu nhân quay đầu nhìn sang, lại nhìn không được mà rút nước mắt. **“Năm đó khi muội muội người còn nhỏ, mấy lần quần quít lấy A Đa người hỏi xin miếng ngọc bội này, kết quả A Đa người chưa từng đáp ứng, nay A Đa người tặng miếng ngọc bội này cho Nguyệt nha đầu, coi như bù lại nỗi tiếc nuối năm đó đã không sẵn khoải cho muội muội người, chẳng lẽ một chút đồ vật nhỏ nhặt như vậy mà người cũng muốn tranh lấy hay sao?”**

Liễu Minh Nguyệt mới biết, hóa ra miếng ngọc bội này còn có một nguyên nhân sâu xa như vậy.

Buổi chiều Ôn Thời trở về, Lâm thị căn dặn nhà bếp chuẩn bị bày một bữa tiệc, vì mọi người mà đón gió tẩy trần, giữa bữa tiệc Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân thấy được nhân phẩm xuất sắc hơn người của Tiết Hàn Vân, làm người ổn trọng và đáng tin cậy, cùng với chất tử tính trẻ con một đoàn, mọi việc chỉ biết nghe lệnh của mẫu thân làm chủ, so sánh giữa Hạ Từ Thanh và Tiết Hàn Vân, cao thấp thế nào lập tức phân biệt ra ngay, Ôn lão phu nhân bắt đầu thấy do dự.

Mẹ con xa cách, nhiều năm không gặp, lời lẽ trong thư của Hạ Ôn thị lại hết sức thành khẩn, đại đa số đều tỏ ý rất quan tâm đến chuyện của Liễu Minh Nguyệt, nhưng hôm nay gặp mặt mới thấy, trực giác của Ôn lão phu nhân cho thấy Liễu Minh Nguyệt không thân cận với vị Đại A di này cho lắm, ngược lại còn không thân cận bằng Vạn thị.

Liễu Minh Nguyệt và Ôn thị sống chung ở kinh thành nhiều năm, tiểu nha đầu lại không thể thân cận cùng Ôn thị, Ôn lão phu nhân chưa bao giờ tin, trưởng nữ của mình sẽ lấy đức báo oán với người ta.

Đợi đến khi tàn tiệc, Vạn thị lập tức đi hầu hạ Ôn lão phu nhân, Lâm thị thì đã sớm đi chuẩn bị phòng để tiếp đãi khách nhân.

Hạ Ôn thị gả đi từ sớm, khi bà ta chưa gả thì ở phần sân nay là nơi ở của một nhà trưởng tử Ôn Thời – Ôn Hữu Chính, gồm một thê một thiếp hai nhi tử.

Ôn Thời chỉ có hai nhi tử là con của chính thê, thứ tử Ôn Hữu Xương hai mươi bốn tuổi, cho đến nay vẫn không chịu thành thân, đến khi trưởng thành vẫn chỉ thích ngao du bên ngoài lịch lãm, lúc này cũng không biết đang ở nơi nào, lần trước nhận được thư của hắn đã là chuyện của nửa năm trước. Ôn Thời còn có một thứ nữ là Ôn Dục Quỳnh, là nữ nhi do thị thiếp Hồng thị sinh ra, luôn được Lâm thị mang theo bên cạnh nuôi dưỡng dạy dỗ, hiện nay được mười ba tuổi, quy củ cấp bậc lễ nghĩa nửa bước cũng không sai, đáng tiếc Liễu Minh Nguyệt có thói quen không thích con thứ, dù thế nào trong lòng vẫn không có cách nào khác để thích vị tiểu biểu muội này, cho dù có ở chung cũng chỉ qua loa hân huyên một hai câu cho có lệ.

Ôn Dục Quỳnh ở tại tiểu khóa viện bên cạnh sân của Lâm thị, cho dù nàng ta có là nữ nhi duy nhất của đích tử Ôn Tam gia cũng vậy, phần sân viện mà trước khi Liễu Ôn thị chưa gả đi ở vẫn luôn để trống, không một ai được phép chuyển vào đó.

Bởi vậy khi Lâm thị chuẩn bị khách viện khác cho Hạ Ôn thị. Hạ Ôn thị lại không yên lòng để Hạ Từ Thanh phải ở viện ngoài, bởi vậy hai mẹ con Hạ gia dùng chung một viện. Lâm thị tri kỷ, nhanh chóng sắp xếp cho Liễu Minh Nguyệt ở lại trong viện mà trước đó mẫu thân nàng lúc chưa gả đi đã từng ở, một mình Liễu Minh Nguyệt ở trong một sân viện rộng lớn, nàng lại ngại cô đơn, kéo theo Ôn Dục Hân cùng đi qua ở chung.

Ôn Dục Hân từ nhỏ đến lớn vẫn luôn đi theo Ôn Quân nhậm chức, số lần đến nhà cũ ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng vẫn luôn ở chung một sân với cha mẹ, nay có thể thoát khỏi tầm mắt của Vạn thị, cùng Liễu Minh Nguyệt ở chung một chỗ, đương nhiên hết sức vui mừng.

Hai huynh đệ Ôn Hữu Từ thì cùng với Tiết Hàn Vân ở tại viện ngoài.

Lâm thị sắp xếp ổn thỏa, Vạn thị thấy không có chuyện gì cần mình quan tâm, liền đi Ôn lão phu nhân trở về phòng, tự tay hầu hạ bà rửa mặt, Ôn lão phu nhân chối từ, chỉ thần nhiên nói: **“Trên đường đi con cũng vất vả, gọi con đến chẳng qua chỉ muốn hỏi một chút, Liễu Hậu đối với hôn sự của Nguyệt nha đầu, tính toán thế nào?”**

Vạn thị trong lòng bồn chồn, đoán chắc hôm nay vị bà bà này sẽ trách mắng mình hành sự bất lực, trên mặt đầy ý hổ thẹn: **“A nương bớt giận, quả thật muội phu đã nhận được thư rồi, chẳng qua... Chẳng qua theo như con dâu thấy, Nguyệt nha đầu thực sự không thích hợp với cuộc sống ở Hạ gia...”**

Bà âm thầm giương mắt xem xét thần sắc của Ôn lão phu nhân, thấy thần sắc của Ôn lão phu nhân vẫn thần nhiên, chỉ mở miệng nói: **“Hôn nhân từ xưa đến nay, làm sao có thích hợp hay không thích hợp? Chỉ có một lòng thích ứng mà thôi, có nữ tử nào gả vào nhà chồng mà không phải thích ứng với cuộc sống nhà chồng đâu chứ?”** Cho thấy là không vui rồi.

Vạn thị cả gan giải thích: **“Đó là A nương chưa từng nhìn thấy thái độ muội phu sùng ái Nguyệt nha đầu, đệ ấy quyền cao chức trọng, làm sao có thể chịu được nữ nhi chịu chút ủy khuất nào? Cho dù hai nhà kết thân, vạn nhất tương lai Đại tỷ muốn dạy bảo con dâu... Bị muội phu biết được, nếu hai nhà nảy sinh hiềm khích thì biết làm thế nào ạ?”**

Tính tình của Hạ Ôn thị như vậy, mặc kệ là ngoại sinh nữ có vào cửa hay không, làm sao mà không chịu ủy khuất?

Trước mặt mẹ ruột của Ôn thị, đương nhiên Vạn thị khó mà nói bậy về Ôn thị, nhưng dù thế nào cũng phải giải thích việc Liễu tướng yêu chiều sủng ái độc nữ Liễu Minh Nguyệt cho Ôn lão phu nhân hiểu rõ mới được.

Dường như Ôn lão phu nhân có vẻ không tin: “... *Nguyệt nha đầu chẳng qua chỉ là nữ hài tử a...*” Nào có nữ hài tử nào xuất giá mà không chịu ủy khuất?

Vạn thị cười khò: “*Đó là do A nương chưa từng chính mắt nhìn thấy muội phu yêu thương Nguyệt nha đầu như thế nào, con dâu đã tận mắt trông thấy, ngay cả đại sự trong triều cũng không thể hơn được chuyện của Nguyệt nha đầu, nữ nhi này ở trong mắt đệ ấy, giống như là nhi tử cũng không thể cưng chiều được như vậy. Năm đó... Muội muội mất, con dâu từng đích thân đến kinh thành dự tang lễ, chắc là A nương cũng từng nghe nói qua, năm đó Nguyệt nha đầu đều ngủ ở trong lòng muội phu. Vốn dĩ nhà chúng ta chỉ cho rằng đó là vì muội muội đột ngột qua đời mới như vậy, nào biết năm nay khi con ở lại biệt viện của Liễu gia, từ trong miệng của lão bộc mới nghe nói, Nguyệt nha đầu gần như là ngồi ở trong lòng muội phu mà lớn lên...*”

Ôn lão phu nhân trầm mặc.

Vạn thị thấy Ôn lão phu nhân dường như đã dao động, bèn rộn bỏ thêm cùi vào: “*A nương không biết đấy thôi, trong nhà Hạ tỷ phu cơ thiếp thành đàn, thứ tử, thứ nữ con thiếp thất ở hậu viện không biết có bao nhiêu. Nhưng con dâu lại nghe lão bộc của Liễu gia từng nói, năm đó trong phòng của Liễu muội phu chỉ có duy nhất một mình muội muội là phụ nhân, ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có, bằng không sao đệ ấy chỉ có một mình Nguyệt nha đầu là cốt nhục thân sinh chứ? Nếu không phải tự bản thân Liễu muội phu không chịu thay đổi tình cảm, muội muội đã mất nhiều năm như vậy, đệ ấy lại quyền cao chức trọng, thậm chí muốn cưới một vị danh môn khuê tú nào đó mà không được? Trong nhà lại không có trưởng tử, chỉ có một đích nữ, đó là ngại không có chuyện gì, tự mình tìm tội chịu khổ ư? Nói đến nói đi, chẳng qua cũng chỉ vì sợ Nguyệt nha đầu chịu ủy khuất mà thôi. Nếu thật vậy thì làm sao đệ ấy lại đồng ý gả nữ nhi vào nhà người ta như vậy?*”

Trong lời nói còn chưa hết ý, chính là: Hạ Tử Thanh chỉ biết nghe theo lệnh của mẫu thân, tương lai chỉ sợ lại là Hạ Giam Thừa thứ hai, Liễu tướng há có thể không nghĩ đến điểm ấy ư?

Ôn lão phu nhân cũng không vì mấy lời uyển chuyển của Vạn thị mà tức giận, chỉ một mồi phát phát tay, “*Con trở về tạm nghỉ ngơi trước đi, để ta suy nghĩ thêm.*”

Vạn thị lặng lẽ thở phào một cái.

Cửa ải cuối cùng này rốt cục cũng trôi qua.

Liễu Minh Nguyệt vẫn không biết đêm nay Vạn thị vì bảo vệ hạnh phúc của nàng mà đã cố gắng thuyết phục Ôn lão phu nhân như thế nào, sáng sớm ngày thứ hai rửa mặt chải đầu, nha hoàn thiếp thân của Ôn lão phu nhân – Lục Tiểu liên đưa tới hai bộ trang sức, một bộ trang sức bạc đơn giản, một bộ trang sức ngọc trai, đều là thứ thích hợp để nữ tử mang.

Nàng dặn dò Hạ Huệ đeo cho nàng bộ trang sức ngọc trai, Ôn Dục Hân thì đeo kia bộ trang sức bạc kia, một đôi nữ tử trang phục xinh đẹp yêu kiều đi đến phòng Ôn lão phu nhân để thỉnh an ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Ăn mừng

Tôn tử Tam phòng Ôn gia thi đỗ, hồi hương tế tổ, ngoại tôn nữ của Tam phòng cũng đến, đồng hành với ái nữ độc nhất của phủ Tướng quốc chính là con nuôi của Tướng gia – Tiết Hàn Vân, ngoài ra còn có ngoại tôn Hạ Tử Thanh cũng là Tiến sĩ hạng trung, nhất thời Tam phòng hết sức nở mặt nở mày.

Ôn Quân nhậm chức Quận thủ ở Vân Hưng, hai nhi tử đỗ đạt về quê tế tổ là do Ôn Thời dẫn dắt, Tam lão gia từ phải tay mọi chuyện không lo, chỉ đi theo bên cạnh Đại lão gia từ nhân tân, bị Nhị lão gia từ giễu cợt một phen.

“*Chẳng qua chỉ xuất hiện vài tên tiểu tử chết bầm biết đọc sách, có gì để đắc ý? Phải dùng tới chiêu ra oai trước mặt huynh đệ trong nhà chắc là đầu bị úng nước phải không? Cho dù biết đọc sách, tương lai cũng phải có chức vị, bây giờ khoe khoang làm cái gì?*”

Vốn dĩ Đại lão gia từ vì chuyện huynh đệ bất hoà nhiều năm nay mà hao tổn tinh thần không thôi, chẳng qua từ lần lão Nhị và lão Tam đánh nhau một trận ầm ĩ nhiều năm trước, cho đến nay hai vị lão huynh đệ của ông vẫn tuân mệnh quân tử động khẩu không động thủ, bất kể mồm mép đánh nhau kịch liệt thế nào, cũng không hề xung đột bằng tay chân nữa. Hôm nay không khí đang tốt đẹp như vậy, ông cũng lười xen vào, giả vờ cầm điếu, làm như không nghe thấy.

“*Nếu huynh coi trọng chức vị như vậy, sẽ không bị bãi quan đâu, trước tiên tự lo cho mình đi đã!*” Trôi sinh khuôn mặt của Tam lão gia từ có hơi đen, trải qua việc bị Nhị lão gia từ khiêu khích, hiển nhiên biến thành ngăm đen.

Nhị lão gia từ nhảy dựng lên xắn tay áo: “*Hạng người ngay cả làm người cũng không biết cách như ngươi, trong mắt không có lớn có nhỏ, xứng đáng có chức vị hay sao? Hôm nay để ta giáo huấn ngươi một chút rồi nói sau!*”

Một đám tiểu bối phía dưới đồng loạt im lặng, theo thứ tự từ cao xuống thấp, đều cúi đầu đứng yên.

Ngày trước mỗi khi Nhị lão gia từ xắn tay áo, Tam lão gia từ cũng nhảy dựng lên xắn tay áo theo, tiểu bối phía dưới còn có thể nhào tới can ngăn, trước mặt phụ thân đại nhân của Nhị phòng, Tam phòng nhà mình, vì muốn tỏ vẻ đội mình không làm gì sai, còn có thể công kích khuyết điểm của đối phương một phen, ví dụ như lời chuyện năm ngoài từng có lời đồn đại khó nghe nào đó ra để nói. Chẳng qua chuyện này đã xảy ra quá nhiều lần, hàng năm tế tổ đều hỗn loạn thành một đoàn, nhanh chóng trở thành phiên chợ náo nhiệt vượt qua cả An trấn.

Nhưng năm nay Tam phòng của Ôn gia có hai người đỗ Tiến sĩ, trong đó có một người còn là Bảng nhãn, đây thật sự là một chuyện khiến gia tộc vinh quang, hai huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên đều tự giác nhận ra bây giờ thân phận của mình không còn giống như lúc trước nữa, không thể tiếp tục đi theo tổ phụ hồ nháo được, bằng không truyền ra ngoài thực sự là không để nghe, vạn nhất rơi vào trong lỗ tai của Ngự sử đại nhân, thực sự không phải là tin tức tốt gì, cho nên ai ai cũng đồng loạt trầm mặc.

Ôn Thời rất biết xem xét thời thế, ông cũng không phải người có tính tình nóng nảy hung bạo, đã sớm chán ghét việc Nhị phòng và Tam phòng chất chứa oán hận nhiều năm qua, cho nên bây giờ ông cũng khoanh tay đứng nhìn.

Con cháu hậu bối của Nhị phòng cũng có đọc sách, không ai chú ý đến nghiêm lệnh kinh thương của Nhị lão gia từ, hai người đỗ đạt cử nhân bên kia, vẫn là cháu ruột của Tam lão gia từ, còn bọn họ bên đây vẫn chưa có ai đỗ Tiến sĩ đây này, nghĩ rằng về sau còn phải kéo quan hệ với Tam phòng, nếu có thể được Tam phòng dẫn dắt, đương nhiên tiền đồ vô lượng.

Bảng nhãn Ôn Hữu Tư thì không cần phải nói, thân là huynh đệ cùng tộc, quan hệ huyết mạch lại thân cận như vậy, còn có vị Quận thủ Tứ phẩm Ôn Quân kia, nếu hai phòng quả thực có thể giao hảo, thật sự đến cửa xin bọn họ giúp đỡ, chắc là cha con hai người bọn họ cũng không có cách nào khác để chối từ. Huống chi, phía sau Tam phòng còn có một vị rể quý, nay vị rể quý đó còn là Tướng quốc đại nhân, tội gì phải đắc tội với vị này cơ chứ?

Bởi vậy bọn họ tro mắt đứng nhìn Nhị lão gia từ như lệ thường nhìn thấy Tam lão gia từ là nhảy dựng lên xắn tay áo, đám con cháu hậu bối của Nhị phòng không có một người nào xuất đầu hô trợ ồn ào, lập tức hình thành cục diện vô cùng quỷ dị.

Nhị lão gia từ xắn tay áo nửa ngày, Tam lão gia từ cũng nhảy dựng lên ứng chiến, lão huynh đệ hai người cách nhau năm bước xa nhìn nhau rít gào chửi bậy, đều chờ con cháu hậu bối nhà mình tiến lên để châm dầu vô lửa, cuối cùng bị Đại lão gia từ quát mắt nhìn trừng trừng mới phần nộ lùi trở về, kết quả đôi lấy cả một đám văn bối đều giả vờ cảm động, lão huynh đệ hai người ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều cứng ngắc ở tại chỗ.

Đại lão gia từ biết nếu không đưa thang cho hai lão huynh đệ nhà mình một phen, hai cái mặt mo của bọn họ sẽ không còn chỗ mà giấu nữa, bởi vậy ho khan một tiếng, nói: ***“Đã bao nhiêu tuổi đầu rồi, không sợ mắc bệnh nóng giận mà chết à? Còn là ở trước mặt bài vị tổ tông và con cháu văn bối của huynh đệ trong nhà, hai đệ không sợ mất mặt u?”***

Hôm nay tế tổ chính là đại sự, ngoại trừ Đại phòng, còn có các chi khác của Ôn gia cũng đến tham dự, đồng lứa với Ôn lão gia từ cũng có hai ba vị, còn lại đó là đám con cháu hậu bối, vốn dĩ bọn họ không phải chi chính, chẳng qua chỉ dựa vào chi chính mà sống, gia cảnh cũng bình thường, có mặt trong ngày trọng đại này cũng chỉ là để phù hợp với tình hình mà thôi, nào dám ra mặt khuyên can trong lúc hai vị lão gia từ chi chính đang phát hỏa cơ chứ?

Nay nghe thấy Tộc trưởng nói thế, là có ý đưa thang cho hai vị lão gia từ kia trào xuống, tất cả đều vội vàng tiến lên, lời kéo tách hai vị Nhị lão gia từ và Tam lão gia từ ra, nói: ***“Nhị ca, Tam ca đây là sọt ruột chờ uống rượu, Đại ca mau phân phó mở tiệc rượu ăn mừng chứ nhỉ?! Bọn ta đều chờ không được nóng lòng muốn uống rượu mừng của huynh đệ Tư Nhị rồi đây...”***

Nhị lão gia từ và Tam lão gia từ tròn mắt trừng đối phương một cái, rồi mới đi theo phía sau Đại lão gia từ ra bên ngoài từ đường.

Từ đường Ôn gia được xây dựng ở đại viện của chi chính, chiếm suốt một cái sân, rộng rãi sáng sủa và rất nghiêm trang, bình thường chỉ có lão bộc quét tước, ngày lễ ngày tết hoặc là trong nhà mở tiệc ăn mừng gì đó, nơi này đều náo nhiệt một phen.

Hôm nay đại viện của chi chính đã sớm bày rượu, mở tiệc chiêu đãi mọi người trong tộc. Hậu viện, là nơi mà nữ quyền các phòng tề tụ.

Ôn lão phu nhân dẫn theo Hạ Ôn thị, hai con dâu, ba đứa cháu gái tiến vào, họ hàng thân thích các chi còn lại của Ôn gia đều có chút ấn tượng đối với Ôn Dục Hân, nàng ta theo cha nhậm chức ở bên ngoài đã nhiều năm, thỉnh thoảng cũng có hồi hương, đích trường nữ của quan lớn Tứ phẩm, thân phận trong tộc Ôn thị cũng cực kỳ cao, tức thời khiến các vị trưởng bối khen rồi lại khen, các thế hệ tỷ muội trong tộc đều tiến lên phía trước cười nói vui vẻ.

Bữa tiệc hôm nay chính là vì ăn mừng hai vị huynh trưởng của nàng ta thi đỗ, đương nhiên cũng phải chúc mừng nàng ta.

Có phụ thân là quan lớn, hai vị huynh trưởng thì tiền đồ xán lạn rộng mở, tương lai đồ cưới hỏi môn của nàng ta đều phải cao hơn nhiều so với chúng tỷ muội các chi khác trong tộc, làm sao mà không khiến người ta cực kỳ hâm mộ cho được?

Còn một vị khác, đó chính là ngoại tôn nữ của Tam phòng – Liễu Minh Nguyệt, vị này là ái nữ độc nhất của Liễu tướng.

Mọi người chỉ biết nàng từ kinh thành tới, còn là nữ nhi quyền quý nhà cao cửa rộng, tất nhiên khó có thể thân cận, bởi vậy cũng chỉ khách khí hành lễ vắn an. Nhóm nãi nãi, phu nhân chi trưởng của Nhị phòng thấy dung mạo của nàng vô cùng xinh đẹp, y phục trang sức trên người cùng một loại với Ôn Dục Hân, dưới sự chỉ dẫn của Ôn Tam lão thái thái mà hành lễ với các trưởng bối có mặt ở đây, mọi người ra tay cũng hết sức hào phóng, không bao lâu sau lập tức nhận được rất nhiều lễ gặp mặt.

Thấy nàng tươi cười ngọt ngào, cực kỳ hiếu lễ nghĩa, nhóm nãi nãi phu nhân chi trưởng của Nhị phòng Ôn gia không ngừng khen ngợi hết lời.

Trong số những người tụ tập ở đây, chỉ có Hạ Ôn thị là đặc biệt khác lạ, tuy phu quân của bà ta chỉ là quan Thừa[1] lục phẩm của Quốc Tử Giám, nhưng thân ở trong kinh thành, so với việc nhậm chức ở địa phương thì cao hơn nửa cấp, huống hồ Quốc Tử Giám là nơi nổi tiếng cao quý, bà ta ở kinh thành xã giao nhiều năm nay, cực kỳ có khí phái của phu nhân nhà quan, bởi vậy có vài phần xem thường nhóm nãi nãi, phu nhân cùng thế hệ ở Giang Bắc này, thế cho nên khi có ai đó hỏi bà ta về chuyện ở kinh thành, bà ta cũng chỉ qua loa đáp lại một hai câu lầy lẹ, hoàn toàn không có ý muốn tán gẫu lâu dài.

Trái lại là Liễu Minh Nguyệt, trước đó các tỷ muội trong tộc Ôn thị đều cho rằng nàng là thiên kim nhà cao cửa rộng, rất khó thân cận, nhưng nay thấy nàng bị Ôn Dục Hân lôi kéo tay trên ghẹo, ai cũng cao hứng hẳn lên, vị đường tỷ này còn dám nhéo nhéo hai má phần hồng của nàng, trong lòng mọi người đều sinh ra cảm giác thân cận gần gũi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Đại phòng là Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân, Nhị phòng là Ôn Dục Vân, Ôn Dục Hà, còn có chi khác là Ôn Dục Phi, Ôn Dục Quê, Ôn Dục Anh... hơn mười thiếu nữ đều tụ tập cùng một chỗ, lại có sáu bảy thiếu nữ đều là thân thích trong nhà, nhất thời tiếng cười đùa không ngừng vang lên.

Trong nhóm nữ nhi chi chính, đặc biệt là do đích tôn nữ của Đại phòng – Ôn Dục Châu dẫn đầu, vài nữ nhi còn lại đều tin phục nàng ta. Hôm nay có thêm người mới là Ôn Dục Hân, Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt lại như hình với bóng, mọi cử chỉ hành vi của mọi người ở đây đều phải trông chừng hai vị này, còn các nữ tử khác chi khác, ngày thường luôn thân cận quen thuộc với Đại phòng, ngay cả các nữ tử thân thích khác cũng tiến đến muốn tìm nơi nương tựa, đối với các vị đích nữ chi chính này ai ai cũng cẩn thận hầu hạ.

Ôn Dục Châu thấy Ôn Dục Quỳnh theo sát bên cạnh Ôn Dục Hân im lặng không lên tiếng, liền nói: ***“Quỳnh tỷ nhi, nhiều ngày nay Chính Đại tẩu tử có ra khỏi viện không? Tẩu ấy đã đồng ý về giúp ta vài mẫu hoa đấy.”***

Ôn Dục Quỳnh thò thê đáp: ***“Mấy ngày nay Văn Nhi, Võ Nhi còn chưa khỏe lên, nghe nói đã lan xong hết rồi, nhưng mà sân viện đã được bịt kín, người ở bên trong không ra được, người bên ngoài không cho bước vào, chắc là cũng sắp khỏi.”***

(Cát: Giải thích chỗ này chút xíu ngen, ở TQ thời xưa, trong xưng hô nói chuyện thường gọi nam tử bằng ‘tên + ca nhi’, gọi nữ tử bằng ‘tên + tỷ nhi’.)

Hóa ra vị Đại tẩu tử mà Ôn Dục Châu nhắc tới chính là chính thê Nhan thị của Ôn Hữu Chính, Văn Nhi, Võ Nhi là cặp nhi tử sinh đôi của nàng ta, được 5 tuổi, vài ngày trước đó bắt đầu nổi ***đậu mùa*** bởi vậy phần sân kia đã bị niêm phong, không cho ai ra vào, chỉ có nha đầu đưa cơm và đại phu là được phép đi lại, mấy ngày nay Nhan thị và tiểu thiếp Hồng Liễu của Ôn Hữu Chính cùng nhau chăm sóc cho cặp sinh đôi này.

Tuy rằng Ôn Tam lão thái thái cũng nhớ thương chất trai, nhưng nghe nói hai đứa nhỏ đã nổi hết ***đậu mùa*** rồi, nhiệt độ cơ thể cũng giảm xuống, không còn sốt cao nữa, mấy ngày nay chỉ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, phải ngày đêm chăm sóc, tránh gió, chỉ để lại sẹo, bởi vậy bà an tâm hơn rất nhiều.

Vì thế khi Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân đến đây, vậy mà vài ngày cũng chưa từng gặp được vị Đại tẩu tử này.

Trong số các nữ tử tụ tập ở đây có một vị tiểu thư là cháu gái vợ khác chi bên nhà mẹ đẻ của mẫu thân Ôn Dục Châu, tên gọi Hà Tú Liên, năm nay mười sáu tuổi, vẫn chưa đính thân, nghe nói trong nhà quá nghèo, cho nên mẫu thân nàng ta mới đưa nàng ta tới làm khách ở Đại phòng Ôn gia, vừa làm khách một lần đã trôi qua rất nhiều năm.

Đại phòng của Ôn gia rất giàu có, cũng không thiếu một chén cơm ăn, ngay cả mẫu thân của Ôn Dục Châu tính tình cũng khoan dung nhân hậu, đối xử với đứa cháu gái vợ này cũng không tệ lắm, chẳng qua chưa từng vì nàng ta thu xếp việc hôn nhân, vị tiểu thư này tuy rằng thân ở đại trạch, nhưng ăn nhờ ở đậu, bởi vậy mỗi ngày trong lòng luôn ưu sầu không thôi.

Nha hoàn thiếp thân bên cạnh nàng ta chính là vào năm nàng ta bước vào Ôn gia, mẫu thân nàng ta đã căn dặn bỏ ra đồ cưới mua về cho nữ nhi, vì sợ nữ nhi ở Ôn gia không có tâm phúc. Nha hoàn kia tên gọi Tiểu Phân, tuổi tác còn lớn hơn một hai tuổi so với vị tiểu thư này, chủ tớ hai người xưa nay chỉ đi theo Ôn Dục Châu, nhưng khoảng thời gian gần đây Ôn Dục Châu đã sắp đính thân, lần này Ôn Dục Châu hỏi Nhan thị về mấy mẫu hoa kia, chính là vì muốn thêm lên đồ cưới của nàng ta.

Mấy ngày nay Hà Tú Liên phát sầu vì sợ nếu Ôn Dục Châu xuất giá, các vị tiểu thư khác của Đại phòng đều do người ngoài sinh ra, đến lúc đó vị đường cô này sẽ đuổi nàng ta về nhà, khi đó không biết nàng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào?

Tiểu Phân thấy Ôn Dục Hân và Liễu Minh Nguyệt là thiên kim tiểu thư, liền khuyến khích Hà Tú Liên tới nịnh bợ hai vị này. Trong hai người này bất kể là vị nào, chỉ cần có thể nói đỡ cho Hà Tú Liên đôi câu, hoặc là suy nghĩ thay nàng ta một hai, nói không chừng chuyện chung thân của nàng ta sẽ có tin tức.

Bởi vậy hôm nay Hà Tú Liên đặc biệt ân cần nịnh hót Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân, mang theo thái độ cực kỳ hâm mộ: ***“Người giống như ta, không có phúc khí đi nhìn trộm bộ dáng ở kinh thành xem thế nào. Hân tỷ nhi và Liễu muội muội đều đến từ kinh thành, hay là kể một vài chuyện về phong cảnh ở kinh thành, để bọn ta cũng được mở mắt đi.”***

Ôn Dục Châu thấy thái độ nịnh hót của nàng ta, trong lòng không vui, có ý lôi kéo Ôn Dục Quỳnh nói chuyện tán gẫu, thái độ hết sức thờ ơ lạnh nhạt.

Liễu Minh Nguyệt nhiều năm đều sống ở kinh thành, đối với cuộc sống vùng sông nước ở Giang Bắc ngược lại khá tò mò, cười hi hi nói: ***“Ta thấy trong kinh còn không thú vị bằng Giang Bắc đâu. Ta thấy lúc mọi người ra khỏi cửa, chủ tử của mỗi nhà, đều rất tùy ý ngồi thuyền ngắm cảnh, hôm qua ta còn nhìn thấy ở cửa sau của viện ông ngoại có người chèo một thuyền đưa và trái cây đến bán kiếm tiền nữa đó...”***

Ôn Dục Châu gặp thấy vị ái nữ của Tướng gia này đối với Giang Bắc không hề có chút khó chịu nào, ngược lại còn tỏ ý yêu thích, nụ cười bên khóe

miệng dần dần nhiều thêm: **“Nếu Liễu muội muội thích ngồi thuyền, ngày khác tỷ tỷ mời muội và Hân tỷ nhi ngồi thuyền đi chơi nhé.”**

Liễu Minh Nguyệt vỗ tay tán thưởng, Ôn Dục Hân thì giật mình cười: **“Nha đầu kia, muội ngồi thuyền hơn nửa tháng, vậy mà còn chưa sợ sao?”**

Hà Tú Liên vốn tưởng rằng lời kéo khiến Liễu Minh Nguyệt trò chuyện nhiều hơn, rồi mượn cơ hội tốt này để kéo gần quan hệ của bọn họ. Nếu là nhà phú quý bình thường người ta, người khen nhà nàng phú quý, có lẽ nàng sẽ không nhin được mà bắt đầu khoe khoang, tới khi đó, nàng ta lại hòa theo khen ngợi thêm vài câu, không sợ Liễu Minh Nguyệt sẽ không thao thao bất tuyệt nói tiếp.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cuộc sống ở kinh thành hết sức bình thường, cũng không có chỗ nào đáng nói. Huống hồ trong số nữ tử mà nàng giao hảo, Hà Tú Liên không quen biết một người nào, chẳng qua cũng chỉ gặp mặt một lần, không có gì quan trọng đề nói, chứ cũng không có ý lạnh nhạt với nàng ta.

Tâm tư êm đẹp của Hà Tú Liên, vậy mà lại không công mất trắng một phen.

Ôn Dục Trân chính là nữ nhi của đích thứ tử Đại phòng – Ôn Phưởng, làm người hoạt bát to gan, trực tiếp ồn ào: **“Đại tỷ tỷ đã nói là mời Hân tỷ tỷ và Liễu muội muội ngồi thuyền đi chơi, hôm nay thời tiết đẹp như vậy, không bằng chúng ta nói với các trưởng bối, xin phép ngồi thuyền đi chơi nhé?”**

Nàng ta là người được tổ phụ tổ mẫu rất yêu thích, lập tức chạy tới xin chỉ thị của Ôn Tam lão thái thái, được bà cho phép, lại có một đám nha hoàn bà tử và người lái đò che chở, mấy người chia ra ngồi ở hai cái thuyền nhỏ, từ cửa sau của Đại phòng ra khỏi Ôn gia, từ từ đi dọc theo dòng sông.

Trong An trấn sông ngồi dày đặc, năm đó Ôn gia xây Tô trạch, trước cửa là đường bộ dành cho xe ngựa, nhưng cửa sau thì giữ lại để đi bằng đường thủy, dùng thuyền mà đi.

Một đám nữ tử ngồi thuyền cùng với người lái đò ra khỏi Tô trạch Ôn gia bằng đường thủy, dần dần thuyền đi hướng theo lối rộng rãi thoáng mát, đưa mắt nhìn về phía sau có một con thuyền nhỏ không nhanh không chậm kịp đuổi theo, trên mũi thuyền có vài vị thiếu niên đang đứng, đều là nam nhi có dung mạo tuấn kiệt, khiến các nữ nhi trên thuyền không ngừng lú rú, chỉ trò thảo luận.

Liễu Minh Nguyệt bị Ôn Dục Hân kéo tay chạy xuống chỗ đuôi thuyền nhìn xem, nhất thời hoan hô: **“Là Hân Vân ca ca và biểu ca bọn họ đó...”** Đứng dậy hướng về người đứng trên chiếc thuyền nhỏ kia vẫy vẫy.

Từ khi bước vào hậu viện của Tam phòng Ôn gia, mấy ngày nay nàng chưa từng được gặp Tiết Hân Vân, trong lòng hết sức nhớ nhưng.

Ôn Dục Hân cũng cười sáng giọng: **“Đại ca, Nhị ca cũng thật là, hôm nay rõ ràng mở tiệc là vì ăn mừng bọn họ thi đỗ, bọn họ không ở trong nhà dự tiệc với trưởng bối, lại chạy ra sông hồ nháo, cũng không biết trở về có bị A ông trách cứ hay không?”**

Ôn Dục Châu thì bỏ qua không nói, vì nàng ta đã sắp đĩnh thân, còn Hà Tú Liên nhìn thấy thì hai mắt nhìn thẳng sáng rực như sao.

Từ khi nàng ta bước vào cửa Ôn gia, mẫu thân của Ôn Dục Châu quản nàng ta rất nghiêm, sợ vị đường chất nữ này ở bên cạnh mình làm ra chuyện sai quấy gì đó, không thể giao phó với người nhà của nàng ta, bởi vậy mấy năm nay mặc dù Hà Tú Liên ở Ôn gia ăn mặc hết sức đủ đầy, so với nhà nàng ta không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng lại không hoàn toàn tự do, ở trong viện lâu ngày, nào biết hôm nay có thể có cơ hội nhìn thấy nhiều thiếu niên tuấn kiệt như thế?

Chú thích:

[1]: Quan phụ việc, giúp việc thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Rơi xuống nước

Trong tiệc rượu ở tiền viện Đại phòng, chỉ có bốn người Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên, Tiết Hân Vân và Hạ Tử Thanh là bị đám người cùng thế hệ xông lên kính rượu, Tiết Hân Vân may mắn, tửu lượng rất không tồi, nhưng Hạ Tử Thanh sớm đã say bảy tám phần, Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên cũng có bốn năm phần say. Ôn Hữu Niên thấy tình thế không ổn, không hề có chút nghĩa khí nào bỏ Ôn Hữu Chính ở lại xã giao, cùng ba vị khác lấy cớ đi nhà xí để chạy trốn, lục tục rời khỏi bữa tiệc.

Ở tiền viện quá nhiều người, bốn người đều đi về hướng hậu viện, trước đây khi Ôn Hữu Niên còn bé không ít lần tình nghịch ở đại viện Đại phòng, cho nên bây giờ dẫn theo ba người còn lại trốn bằng lối cửa sau, vừa bước xuống lập tức nhìn thấy trước mặt có hai con thuyền nhỏ.

Đã nhiều ngày Tiết Hân Vân cũng chưa có cơ hội được gặp Liễu Minh Nguyệt, đang cảm thấy ảo não rầu rĩ không thôi, đến Giang Bắc, thật sự không tiện như khi còn ở kinh thành, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng không dễ nhìn thấy, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy tiểu nha đầu đứng ở đuôi thuyền bên kia

vẩy vẩy tay với hắn.

Ý cười bên môi hắn càng ngày càng sâu, chắc là cũng vì có một hai phần say rượu, cảm xúc lộ ra ngoài nhiều hơn so với ngày thường. Hạ Tử Thanh nhìn nụ cười kia thấy cực kỳ chói mắt, trái lại Ôn Hữu Niên nhìn không được giấu cột: **“Còn cười, cẩn thận từ trên thuyền ngã xuống bây giờ!”**

Đang nói, thì con thuyền nhỏ phía trước đi đến một ngã ba, thân thuyền đang tiến vào bên trong, nhưng đột nhiên bên trong lại xuất hiện một con thuyền còn lớn hơn rất nhiều so với thuyền của Ôn gia, tốc độ tiến lên của con thuyền kia rất nhanh, trong nháy mắt, ầm một tiếng đụng vào con thuyền mà Liễu Minh Nguyệt đang ngồi.

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, nhưng ở trong mắt Tiết Hàn Vân, trở thành chuyện cực kỳ dọa người

Lúc hai chiếc thuyền đụng vào nhau, chiếc thuyền nhỏ chao đảo cơ hồ gần như muốn lật úp, chực vị nữ tử ngồi trong khoang thuyền đồng loạt duyên dáng gọi to, vài người đang đứng ở đuôi thuyền thì nguy hiểm hơn, Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân vốn dĩ đang nắm tay đối phương, thời khắc nguy cơ, Ôn Dục Hân nhanh tay kéo Liễu Minh Nguyệt lại một phen, hai người đồng loạt ngã về phía sau, bỗng nhiên lại nghe bùm một tiếng, hóa ra là Hà Tú Liên đứng bên cạnh Liễu Minh Nguyệt đã rơi xuống nước.

—— Vốn dĩ nàng ta đứng ở đuôi thuyền nhìn vị nam tử trên chiếc thuyền bên kia đến ngây dại, không hề phòng bị, lúc thân thuyền rung mạnh, dưới chân trượt một cái lập tức rơi xuống nước.

Một khắc lúc nàng ta rơi xuống nước, thoáng nhìn về chiếc thuyền ở đối diện, thấy thần sắc của vị nam tử đứng ở mũi thuyền bên kia đại biến, đương nhiên là cực kỳ lo lắng, trong lòng nàng ta xuất hiện một tia vui sướng, chiếc thuyền phía sau bằng tốc độ cực nhanh lướt đến, hai thuyền còn chưa tới gần, thân hình của vị nam tử bên kia đã nhoáng lên một cái, nhảy vào con thuyền của các nữ tử bên này.

Mấy năm nay tuy rằng Hà Tú Liên ở lại Ôn gia, nhưng trước đây ở trước nhà nàng ta cũng có một con sông nhỏ, khi còn nhỏ nàng ta thường xuyên đi theo nhóm tiểu tử đến giữa sông học bơi, mặc dù đã nhiều năm chưa xuống nước, rốt cuộc kỹ năng quen thuộc vẫn chưa biến mất, chẳng qua trong lòng nàng ta tràn ngập chờ mong để nửa người nổi trên mặt nước, làm ra tư thế gãy dựa, chờ nam tử cao lớn khỏe mạnh kia tới cứu.

Nào biết vị nam tử kia sau khi nhảy lên thuyền đối diện, chỉ nhanh chóng kéo Liễu Minh Nguyệt tới trước mặt, nhìn chăm chăm đánh giá nàng từ trên xuống dưới xem nàng có bị thương ở đâu không, giống như người bị rớt xuống sông kia chính là đại tiểu thư của phủ Tướng quốc vậy.

Ngay sau đó, hai bà tử trên thuyền nhỏ lập tức nhảy xuống, cứu Hà Tú Liên lên.

Cả người nàng ta ướt đầm, đường cong trên người lộ ra hoàn toàn, nhóm bà tử nửa đùa nửa đỡ ôm nàng ta từ dưới nước lên, Tiểu Phân đã sớm từ trong khoang thuyền tìm một cái áo choàng trắng thật dày tiến tới, bọc lấy cả người nàng ta, từ đầu đến cuối, ánh mắt của vị nam tử vừa nhảy lên thuyền kia lên chưa từng mấy may liếc nhìn nàng ta lần nào.

Hà Tú Liên âm thầm đau lòng.

Chiếc thuyền lớn ở đối diện vừa đụng vào thuyền nhỏ lúc này, có người hô lớn: **“Chớ cản đường!”** Lúc này trên thuyền nhỏ cũng có người cảm giận nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền kia, chợt thấy từ trong khoang thuyền một thiếu niên dung mạo xinh đẹp kì lạ đi ra, thoát nhìn tuổi tác vẫn còn nhỏ, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng khí thế cao ngạo tự phụ, hết sức khinh thường bình dân bá tánh.

Vốn dĩ người ngồi trên thuyền nhỏ đều là nữ tử, vừa rồi lại bị kinh hách một trận, ai nấy đều thấy tràn ngập cảm giác căm hận đối với chiếc thuyền lớn bên kia, nào biết trên chiếc thuyền đó lại có vị thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, nhất thời khiến một đám nữ tử giật mình kinh ngạc, ngay cả Hà Tú Liên được Tiểu Phân ôm lấy đi vào trong khoang thuyền cũng không nhìn được quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy dung mạo của thiếu niên kia nàng ta lại ngẩn ra.

Mấy năm qua nàng ta vẫn luôn ở hậu viện đại trạch Ôn gia, hiếm có cơ hội được ra ngoài, nào biết hôm nay chẳng qua chỉ ra khỏi cửa một lần, liền gặp được nhiều thiếu niên có dung mạo tuấn mỹ như vậy, trong đó người đặc biệt nổi bật nhất chính là vị thiếu niên ở chiếc thuyền đối diện.

Thiếu niên kia tựa như minh châu, dung mạo đã hơn người, khí chất lại càng cao quý, còn đứng lý hợp tình không hề thấy áy náy mà kêu bọn họ nhường đường, ngay cả Hà Tú Liên bị y hại rớt xuống nước cũng bất chợt có loại cảm giác rất muốn tha thứ cho y... Mặc dù đối phương không hề ân cần thăm hỏi an nguy của nàng ta.

Đáng tiếc vị nam tử duy nhất trên chiếc thuyền này không thể làm như không thấy loại cư xử sai trái như vậy, hắn lớn tiếng quát: **“Đụng vào người ta còn không chịu xin lỗi, hôm nay đừng mơ tưởng rời đây!”**

Vị thiếu niên kia ngẩng đầu, vẻ mặt khinh rẻ: **“Không để ta đi, chẳng lẽ muốn giữ ta ở lại đây sao?”** Quay đầu quát gã sai vặt ở phía sau: **“Ném bạc ra đi... Thứ điều dân này chẳng qua cũng chỉ là muốn đòi chút bạc mà thôi!”**

Gã sai vặt đứng phía sau thiếu niên liếc mắt ngó dáo dác chiếc thuyền phía trước, thấy vị thiếu niên trên chiếc thuyền đối diện không hề có ý sợ hãi, rất muốn khuyên đối phương một câu nhân nhượng cho khỏi phiền, nhưng thấy ánh mắt cương trực không muốn bỏ qua chút nào của đối phương, gã liền đưa tay vào ngực, ném cái hà bao căng phồng qua.

Đối phương đón lấy hà bao rồi tiện tay vứt loạn ở trên thuyền, nhưng vẫn cố chấp lặp lại: **“Xin lỗi! Không xin lỗi đừng mơ tưởng rời khỏi đây!”**

Thiếu niên giận dữ, hướng vào trong khoang thuyền hô to: **“A Tam ngươi say chết ở trong khoang thuyền rồi à? Còn không mau ra đây?”**

Trong khoang thuyền không có một chút động tĩnh nào, gã sai vặt ngó dáo dác một lát rồi xốc rèm che của khoang thuyền lên xem xét, lát sau đi ra hỏi bẩm: **“Tam... Tam gia uống rượu ...”**

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: **“Chắc là gặp phải thứ cản đường này, y không dám đáp lại, liền trốn ở trong khoang thuyền già chết chứ gì?”** Lại hướng tới chỗ Tiết Hàn Vân bên kia ngoắc ngoắc tay: **“Tiểu tử, nếu ngươi không sợ ta, thì lên thuyền của ta đánh với ta mấy chiêu, nếu ngươi thắng còn để nói, nếu như thua...”**

Nửa câu sau hắn không nói hết, Liễu Minh Nguyệt liền phát hiện Tiết Hàn Vân đang đỡ mình muốn đi tới chiếc thuyền ở đối diện để lý luận, mặc dù nàng biết rõ khả năng của Tiết Hàn Vân, nhưng lại không biết thiếu niên ở thuyền đối diện có bản lĩnh như thế nào, bởi vậy nàng kéo Tiết Hàn Vân lại không chịu để hắn đi qua.

Bọn họ mới đến Giang Bắc, không quen cuộc sống ở nơi đây, dù sao cũng không thể để Tiết Hàn Vân vì việc này mà chịu thiệt.

“Hàn Vân ca ca, vạn nhất trên thuyền đối diện có mai phục thì biết làm thế nào bây giờ?”

Tiết Hàn Vân gạt tay nàng ra, dịu dàng an ủi: **“Không quan trọng, cho dù có một thuyền người, cũng không thể để tên tiểu tử này điếu võ giường oai như vậy được, đụng vào người ta mà còn kiêu ngạo như thế!”** Nói xong nhảy lên chiếc thuyền đối diện trực tiếp xông tới chỗ thiếu niên kia.

Vốn dĩ một đám nữ tử trên thuyền nhỏ muốn kết thúc chuyện này ở đây, có vài người nhát gan còn muốn kêu người lái đò chèo thuyền sang bên kia để nhường đường cho thiếu niên trẻ tuổi, nhưng cũng có vài người tức đến giơ chân, ví dụ như Đại phòng Ôn Dục Châu, Ôn Dục Trân, hai người một lớn, một nhỏ, đều được trưởng bối trong nhà hết lòng sủng ái, làm sao có thể chịu được khi nhìn thấy thiếu niên này giương oai thế kia, lập tức cổ động Liễu Minh Nguyệt: **“Nguyệt Nhi muội muội đừng sợ, để cho Tiết công tử giáo huấn tên tiểu tử kia một chút đi!”**

Bọn họ đã sớm nghe nói trong số nam nhân mới đến Tam phòng có một vị biểu huynh Hạ gia, chính là người chỉ biết biết đọc sách, còn một vị khác chính là con nuôi của Liễu tướng, hậu nhân của quan võ, văn võ song toàn, thấy hắn đối xử thân thiết gần gũi với Liễu Minh Nguyệt như vậy, lại nghe Liễu Minh Nguyệt gọi hắn là “Hàn Vân ca ca”, lập tức biết ngay người này chính là Tiết Hàn Vân.

Trên chiếc thuyền đối diện, giờ phút này đã đánh nhau loạn thành một đoàn. Hai vị thiếu niên đánh nhau ở trên thuyền khó phân thắng bại. Bên hông vị thiếu niên trẻ tuổi kia có kiếm, nhưng đánh nhau với Tiết Hàn Vân, hắn lại dùng tay không, thiếu niên kia trời sanh tính tình cao ngạo, cho nên không chịu sử dụng kiếm, hai người quyền đâm chân đá, một đám nữ tử thuyền bên này đã sớm quên mất kinh hách ban đầu, bây giờ giống như xem sân khấu hí nước, nhìn hai người bọn họ đánh nhau mà thảo luận không ngừng.

Phải nói rằng Tiết Hàn Vân võ nghệ cao siêu, nhưng thiếu niên trẻ tuổi kia cũng có phong thái nhanh nhẹn, không ai hơn ai, trong khoảng thời gian ngắn, trên thuyền của cả hai bên đều náo loạn không thôi.

Thời gian đánh nhau được khoảng một chén trà nhỏ, Tiết Hàn Vân tìm được chỗ sơ hở, nhìn thiếu niên kia mắc mưu, hắn bay lên một cước, đá thiếu niên kia xuống sông. Gã sai vặt trên thuyền nhất thời hô to: **“Người đầu mau tới đây! Người đầu mau tới đây!”**

Bốn năm gã sai vặt trên thuyền bùm bùm nhảy xuống, nhưng tất cả đều ở trong nước giãy dụa, hóa ra bọn họ đều giống như thiếu niên kia, tất cả đều không biết bơi, chỉ biết ở trong nước giãy dụa, bởi vì tiểu chủ tử rơi xuống nước, dưới tình thế cấp bách không chút nghĩ ngợi đã nhảy xuống.

Nhà dò thấy vậy, lập tức nhảy xuống cứu người. Bỗng nhiên, trong khoang thuyền một nam tử trẻ tuổi đi ra, không thấy thiếu niên kia đâu, nhìn xuống nước thì thấy một đám người đang giãy dụa dưới đó, trên mặt y nhất thời hiện ra biểu tình vận vẹo, vừa khoái trá vừa lo lắng, làm cho người ta hoài nghi không biết rốt cuộc người này là muốn để thiếu niên kia chịu chút đau khổ hay là đang lo lắng cho an nguy của thiếu niên kia?

Giờ phút này thuyền mà bọn Ôn Hữu Tư ngồi lảng lạng đổ ở dưới đuôi thuyền của bọn Liễu Minh Nguyệt, mấy người bọn họ đang nhìn chằm chằm vào trong sông, bỗng thấy vị nam tử trẻ tuổi kia bước ra, huynh đệ hai người nhìn nhau: **“Đây là... Nhị ca?”**

Không cần hai người bọn họ đoán tiếp, các thiếu nữ ngồi trên thuyền nhỏ, Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ và Ôn Dục Trân đã kêu to: **“Xương ca ca... Xương ca ca...”**

Hóa ra nam tử nọ đúng là thứ tử của Ôn Thôi – Ôn Hữu Xương đã nhiều năm lách lăm ở bên ngoài, vốn dĩ hắn định chỉ đi ngang qua An trấn nhưng không ghé lại, cho nên hắn trốn ở trong khoang thuyền già chết, nhưng nghĩ lại vị thiếu niên cùng đồng hành với mình không biết bơi, sợ y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn mới chạy ra ngoài âm thầm nhìn trộm một chút, nào biết nhìn tới nhìn lui thì lập tức bị chúng huynh đệ tỷ muội Ôn gia phát vờ.

Ôn Hữu Xương lấy phương thức từ trên trời giáng xuống này mà xuất hiện, hai huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên đều hết sức cao hứng, đứng ở đầu thuyền tiếp đón: **“Nhị ca trở về bao lâu rồi? Sao không quay về nhà vậy? Hôm qua A ông có nhắc tới Nhị ca đó, nói trong bốn huynh đệ chúng ta Nhị ca là thông minh nhất...”**

Quả nhiên, Ôn Hữu Xương nghe được mấy chữ này, miệng như nuốt phải hoàng liên, thần sắc trên mặt càng thêm thống khổ.

Ôn Hữu Niên có nghe nói, mặc dù vị Nhị ca này trời sinh rất trí tuệ, nhưng vô cùng chán ghét việc đọc sách thi khoa cử, bình sinh chỉ thích đi lịch lãm học du ký, tập học linh tinh, bởi vậy tuy rằng trên danh nghĩa là đi lịch lãm, nhưng rốt cuộc hắn ở bên ngoài làm cái gì, thật ra trong nhà không hề hay biết.

Ôn Hữu Niên nhớ đến Ôn Hữu Chính giờ phút này vẫn còn gian khổ chống đỡ ở bữa tiệc, chỉ cảm thấy mình không có đủ tình nghĩa huynh đệ, lập tức hướng tới chỗ Tiết Hàn Vân kêu to: **“Tiết huynh đệ, mau bắt huynh ấy lại đừng để huynh ấy chạy mất!”**

Nhà dò kia cứu được thiếu niên trẻ tuổi lên bờ, giờ phút này thiếu niên trẻ tuổi kia cũng bị ướt sũng, có lẽ thua một trận này, vậy mà lại dọ ngoan không ít, chẳng qua miệng vẫn cần nhân: **“Chờ lên trên bờ ta sẽ cùng người đánh một trận phân thắng thua...”** Ôn Hữu Niên nghe thấy câu này, hai tròng mắt trừng trừng.

Tiếp đó thiếu niên kia hoảng hốt: **“A Tam có phải người thiếu tiền những người này hay không vậy? Nếu số tiền quá lớn, đừng nghĩ đến chuyện ta sẽ trả thay người nha!”**

Ôn Hữu Xương cười khò: **“Những người này... Những người này đều là huynh đệ tỷ muội của ta...”**

Thiếu niên quay đầu nhìn một đám thiếu niên nam nữ trước mặt, trợn mắt há hốc mồm: **“Nương người thật sự có thể sinh à!”**

Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên và một đám nữ tử Ôn gia nhất thời cười hi hi ha ha loạn thành một đoàn.

Lần xuất hành này, cuối cùng bắt đắ dĩ phải bỏ dờ.

Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên áp tải Ôn Hữu Xương đi về bữa tiệc ở Đại phòng, thay thế cho Ôn Hữu Chính vẫn còn đang đau khổ chống đỡ, Hạ Từ Thanh, Tiết Hàn Vân thì dẫn thiếu niên trẻ tuổi kia về Tam phòng.

Nhóm nữ tử còn lại không cam lòng lãng phí một cơ hội hảo hảo du lịch như vậy, vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu mà đi dạo chơi. Duy chỉ có Hà Tú Liên là ở trong khoang thuyền thay quần áo, lúc nàng ta trở ra, đám thiếu niên kia đã kết bạn cùng nhau trở về mất rồi, đột nhiên nàng ta thấy rầu rĩ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Ngâm đồng ý

Lần này Ôn Hữu Xương ra ngoài du lịch, ban đầu vẫn còn thuận lợi. Hắn đã quen lêu lổng bên ngoài, mỗi ngày đều ngắm sông ngắm núi, có đôi khi vô tình gặp được người cùng lý tưởng, làm bạn đồng hành với nhau một đoạn, sau đó mỗi người đi một ngã, vui đến quên trời đất.

Chẳng qua đến đất Thực, không biết sao lại trêu chọc tới Tư Mã Du, khiến y nhất định đòi theo, cuối cùng đã đồng hành với hắn được mấy tháng.

Thiếu niên cùng đánh nhau một trận với Tiết Hàn Vân ở trên thuyền, chính là Thế tử Tư Mã Du của Thực vương, cũng là đường đệ của đương kim Thái tử Tư Mã Sách. Thực vương và Thánh thượng chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ, dưới gối chỉ có một nhi tử duy nhất là Tư Mã Du.

Tuổi tác của Tư Mã Du thoát nhìn chừng 14 – 15 tuổi, nhưng thật ra thì do vóc dáng y cao ráo, chứ tuổi thực bất quá cũng mới 13 tuổi. Thực vương có lòng muốn để cho y xuất môn lịch lãm, Thực vương phi khóc lóc một phen nước mắt nước mũi tèm lem, nhưng cũng không thể ngăn cản được ý nguyện của Thực vương. Thực vương phi chỉ đành cắn răng chuẩn bị cho nhi tử mình nhiều tiền bạc để lên đường.

Ôn Hữu Xương không biết vì sao mình lại trêu chọc đến Tư Mã Du, nhưng còn Tư Mã Du thì lại biết vì sao y phải quần lấy Ôn Hữu Xương.

Tư Mã Du bị Thực vương đuổi ra khỏi Thực vương phủ lịch lãm, mang theo mấy gã sai vặt chỉ rong chơi ở thành Phù Dung, chưa tới nửa tháng, tiền bạc như nước đổ ra ngoài. Thực vương nghe hạ nhân báo lại, Tư Mã Du tiêu tốn không ít bạc, đến nay nhưng vẫn chưa rời khỏi thành Phù Dung, ông hận đến nghiến răng, song sau đó lại nghe hạ nhân báo lại, Thế tử đã đi theo một vị thư sinh rời khỏi thành Phù Dung rồi.

Thực vương nhất thời ngẩn ra, tiếp đó mặt mày hớn hờ.

Ôn Hữu Xương vạn lần cũng không ngờ được, lý do mà Tư Mã Du kết bạn với mình, chính là vì trên người hắn lúc ấy không có nhiều tiền, nhưng lại nhìn trúng một bức họa, liền dùng mười hai vạn phần sức mạnh dây dưa, quần lấy chủ cửa hàng mặc cả giảm hơn phân nửa giá gốc, mới thuận lợi mua được bức họa ấy.

Lúc đó Tư Mã Du đứng ở một bên quan sát đến hứng trí dạt dào.

Hắn là Thế tử Vương phủ, từ nhỏ cảm y ngọc thực, chưa bao giờ từng quan tâm đến chuyện tiền bạc. Nhưng lần này thì khác, tuy rằng mỗi lần Vương phi đều giúp hắn chuẩn bị đầy đủ tiền bạc, nhưng hắn đã quen với cuộc sống xa hoa tinh xảo, bởi thế tiền bạc luôn cực kỳ thiếu thốn.

Hắn đi dạo loanh quanh trong thành Phù Dung, chính là vì muốn tìm người có kinh nghiệm du lịch lão luyện, nhìn thấy Ôn Hữu Xương thuần thực trả giá như vậy, lập tức đoán được Ôn Hữu Xương là thư sinh hàng năm đều lịch lãm ở bên ngoài. Lại theo dõi Ôn Hữu Xương hai ngày, thấy y phải rời khỏi thành Phù Dung, lúc này hắn mới xuất hiện quần lấy y.

Lần quần lấy này kéo dài tận mấy tháng, từ đầu năm cho đến bây giờ, Tư Mã Du đi theo Ôn Hữu Xương đi đến rất nhiều nơi, quen biết gặp gỡ rất nhiều người, bạc... cũng tức thì giảm xuống như hắn mong muốn.

Ôn Hữu Xương bị các huynh đệ Ôn gia áp tải về Đại phòng, Tư Mã Du thì ở trên thuyền thay đổi quần áo sạch sẽ, tiếp đó đi theo Hạ Từ Thanh và Tiết Hàn Vân đến Tam phòng.

Giờ phút này Tam phòng chỉ còn lại một vài lão nô bộc, các vị chủ nhân đương gia đã đến Đại phòng dự tiệc, may mắn Ôn Hữu Xương có để lại gã sai vặt cho Tư Mã Du, gã sai vặt kia lập tức dẫn Tư Mã Du đến sân viện của Ôn Hữu Xương.

Lâm thị hàng năm thương nhớ đứa con trai này, bởi vậy bình thường sân viện của Ôn Hữu Xương đều được quét tước cực kỳ sạch sẽ, vừa vào cửa thì lập tức có thể ở lại ngay. Tư Mã Du vào phòng Ôn Hữu Xương, bắt đầu một trận lục lợi gió cuốn mây tan, gã sai vặt kia sớm đã được chứng kiến vị tiểu Gia duy ngã độc tôn này, không thể làm gì với hắn, chỉ đành phải tùy hắn vậy.

Tư Mã Du đảo lộn phòng một trận, thấy trong phòng Ôn Hữu Xương có rất nhiều bản ghi chép về phong tục các nơi, cũng có không ít bản đều là do Ôn Hữu Xương chính tay viết ra về phong tục tập quán, lập tức cẩn thận nhìn xem, nghĩ rằng đợi đến khi ở nơi này chơi chán, thì sẽ đi đến những nơi khác để chơi tiếp.

Tin tức Ôn Hữu Xương trở về rơi vào tai nhóm nữ quyến ở hậu viện Đại phòng, không chỉ riêng Lâm thị, mà ngay cả Ôn lão phu nhân cũng hết sức cao hứng.

Hôm nay Liễu Minh Nguyệt và một đám tiểu thư tỷ muội Ôn Dục Hân đi thuyền ở trong sông không bao lâu, liền đến hồ lớn.

Nơi này mạng lưới sông ngòi dày đặc, nhưng bắt đầu từ phía sau An trấn thì có một mặt hồ rất lớn, sóng nước trong như gương, trong hồ màu xanh biếc nở rộ, có một vài nữ nhân hái hoa sen chống xuồng nhỏ ra ngắt lấy đài sen. Các nàng ngồi trên xuồng nhỏ, vờn tay nghiêng người chạm đến hoa sen trong hồ, xa xa gió thổi như đang hát, vô cùng thích ý.

Liễu Minh Nguyệt tựa vào mạn thuyền nhắm mắt, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, ngay cả Ôn Dục Hân cũng yên tĩnh dựa vào trên người nàng, hưởng thụ cảm giác an nhàn hiếm có này.

Mấy thiếu nữ trên thuyền chơi trò đoán số uống rượu, có một vài người uống chút rượu trái cây, cũng có người nhàn hạ ngồi ở một bên giống như Liễu Minh Nguyệt vậy, ăn một dưa chuột và trứng gà, hoặc là ngắm hoa ngắm nước.

Hà Tú Liên từ khoang thuyền đi ra, đến bên cạnh Liễu Minh Nguyệt, cúi đầu nói: **“Đa tạ vị huynh trưởng kia của Liễu muội muội đã thay ta chủ trì công đạo!”**

Liễu Minh Nguyệt thấy trán nàng ta cúi xuống, lộ ra một vùng gáy nhỏ trắng nõn, trong lòng lập tức không vui, nhớ tới Vạn thị đã từng nói qua, có một loại nữ tử, tự làm ra vẻ đơn thuần đáng thương để tranh thủ đồng tình của người khác, tiếp đó sẽ giẫm đạp lên người khác để thượng vị.

Cao thủ trong đó, chính là Trầm Kỳ Diệp.

Còn vị cô nương Hà gia này, nàng thấy cũng có cảm giác tương tự, bởi vậy không được thân thiện cho lắm, thân nhiên nói: **“Chẳng qua Hàn Vân ca ca không muốn để ta bị chấn kinh dọa sợ mà thôi!”** Ngụ ý là người khác có rơi xuống nước hay không cũng chẳng có quan hệ gì.

Gương mặt tươi cười của Hà Tú Liên nhất thời đỏ lên, đôi mắt cũng muốn đỏ, lập tức giọng nói càng thấp: **“Tú Liên biết không phải vì mình, mới làm cho công tử quý phủ phải ra tay, chẳng qua ta không phải người không biết báo ân, nếu có cơ hội, đương nhiên phải giúp mặt đa tạ huynh trưởng của Liễu muội muội mới tốt!”**

“Hà tỷ tỷ không cần làm như vậy, chỉ sợ Hàn Vân ca ca ngay cả bộ dáng tỷ tỷ ra sao cũng không nhìn rõ, tỷ tùy tiện đi cảm tạ huynh ấy như vậy, chỉ sợ trước sau gì cũng làm chính mình khó xử.” Tuy rằng đôi mắt của Hà Tú Liên lộ ra vạn phần ủy khuất, nhưng Liễu Minh Nguyệt rõ ràng cảm thấy nàng ta không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, nghĩ đến phản ứng bình thường của Tiết Hàn Vân, nàng không khỏi hết sức chờ mong, bởi vậy nhìn không được lại thay đổi chủ ý: **“Nếu tỷ thật lòng muốn cảm tạ Hàn Vân ca ca, ngày khác có cơ hội ta sẽ dẫn tỷ đi gặp huynh ấy.”**

Hai gò má của Hà Tú Liên đỏ bừng, vẻ mặt cảm kích: **“Đa tạ Liễu muội muội!”**

Ngay cả Tiểu Phán bên cạnh nàng ta cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi Ôn Hữu Xương bị áp tải về nhà ôn thỏa, tiệc ở Đại phòng đã xong, nhóm nữ tử cũng từ bên ngoài trở về, sau khi người Tam phòng tập hợp đầy đủ, Ôn Hữu Xương nhanh chóng nhận được một trận phê bình chê trách từ trước đến nay chưa từng có.

Vốn dĩ Ôn Tam lão gia tử kỳ thác kỳ vọng rất cao nơi hắn, nào biết hắn không chịu đọc sách đã đành, còn hàng năm đi du lịch mãi không chịu trở về nhà, hôm nay lão gia tử lại uống hơi nhiều rượu, giữa bữa tiệc còn âm ỹ một trận rất lớn với Nhị lão gia tử, trở về Tam phòng bao nhiêu lửa giận nhen trong bụng lập tức đều phát tiết hết trên người Ôn Hữu Xương.

Lúc mắng cao hứng, còn cầm lấy một cái nghiền mực đã được mài không ít mực trên bàn mà đập tới... Ôn Hữu Xương thì không bị thương, chẳng qua một thân áo bào trắng tinh in hình trắng non, chất liệu tốt nhất bị vấy bẩn.

Ba huynh đệ còn lại của Ôn gia âm thầm vui sướng khi người gặp họa, ở bên cạnh không ngừng châm ngòi thổi gió, cuối cùng nhận lấy một tiếng “Cút!” của Tam lão gia tử mà chấm dứt, Ôn Hữu Xương nghe thấy, giống như âm thanh đặc xá của ông trời.

Việc này vẫn chưa xong, hắn trở về phòng thay quần áo, còn phải đến hậu viện để nhận phê bình nghiêm khắc của nhóm nữ nhân trong nhà. Thấy đồ đạc

trong phòng mình bị Tư Mã Du đảo lộn đến gần giống như cái chuồng heo, nhưng đối với vị này hẳn lại không hề có cách nào khác... Một người mặt dày mày dạn quần lấy hắn một cách vô lại, nhưng thân phận lại cao quý, sau khi hắn rời khỏi thành Phù Dung mới biết được thân phận của Tư Mã Du, cảm thấy đau đầu gấp bội.

Cũng may nhóm nữ nhân ở hậu viện đều ôn hòa hơn rất nhiều, ngoại trừ Ôn lão phu nhân giả vờ răn dạy vài câu, Lâm thị rót vài giọt nước mắt, tương đối mà nói thủ đoạn đối với hắn cực kỳ hòa bình, lại nhìn thấy đại cô Hạ Ôn thị đã lên kinh nhiều năm không gặp, đại muội Ôn Dục Hân, còn có biểu muội Liễu Minh Nguyệt, vị tiểu biểu muội chưa từng gặp mặt này, nhận được sự chào đón nhiệt liệt của mọi người ở đây, Ôn Hữu Xương cảm thấy mình thực sự bị đã kích nghiêm trọng, lúc này hẳn chẳng những bị các huynh đệ trong nhà chúc không biết bao nhiêu là rượu, còn bị Ôn lão gia tử thần sắc nghiêm nghị răn dạy, chửi bới một trận, trái tim hắn chịu đủ tàn phá.

Tư Mã Du cũng được mời đến, gặp mặt chào hỏi các trưởng bối ở hậu viện Ôn gia. Tuy rằng Tư Mã Du lớn lên vô pháp vô thiên, ngoại trừ Thực vương và Thực vương phi thì không ai có thể quản thúc được, nhưng đối với Thực vương phi vô cùng hiếu thảo, từ đầu đến cuối có thể dốc lòng khiến Thực vương phi vui vẻ, giờ phút này bắt đầu thể hiện bản lĩnh dụ dỗ khiến Thực vương phi vui vẻ, bởi thế khiến Ôn lão phu nhân và Lâm thị, Vạn thị thoải mái không thôi.

Đặc biệt là Lâm thị, thấy vị bằng hữu này của nhi tử thật là vô cùng tốt, dung mạo còn cao hơn một bậc so với nữ tử, nói chuyện lại ngọt như mật, trong lòng nảy sinh yêu thích, ngay cả tiểu cô nương Ôn Dục Quỳnh nhìn thấy Tư Mã Du như vậy, cũng không thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên ngại ngùng chút nào.

Duy chỉ có Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Hân ở trên thuyền suýt chút nữa rơi xuống nước, đối với Tư Mã Du còn có vài phần chú ý, hầu như chưa từng bị phương pháp dỗ ngọt này của hắn làm cho mê hoặc, thần sắc vẫn thản nhiên không thấy dao động.

Tư Mã Du bước vào cửa lớn Ôn gia không được bao lâu, Ôn lão gia tử nghe nói võ nghệ của hắn không tệ, trong lòng lập tức rục rịch.

Mấy ngày nay lão gia tử thường xuyên kiểm tra trình độ học vấn của mấy thiếu niên trong nhà, thấy Tiết Hàn Văn vẫn chưa gặp phải khó khăn gì, có đôi ba lần ngay cả Ôn Hữu Tư cũng không đáp được bằng hắn, tuy rằng trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà trong lòng Ôn lão gia tử lại không nhịn được mà khen ngợi Tiết Hàn Văn.

Hỏi thăm đôi điều ở chỗ Ôn Hữu Tư một phen, nghe nói Tiết Hàn Văn vẫn võ song toàn, sư phụ là Lâm Thanh Gia và La lão tướng quân, lại xem xét ngoại tôn Hạ Tử Thanh của mình, hai người này đúng là chim yến và thiên nga có khác, nếu đổi lại ông là Liễu Hậu mà lo lắng cho chuyện hôn nhân của Liễu Minh Nguyệt, cũng sẽ chọn Tiết Hàn Văn chứ không chọn Hạ Tử Thanh.

Nay nghe thấy Tư Mã Du là người biết võ nghệ, Ôn gia tử trước đến nay đều là người đọc sách, kiểm tra học vấn thì còn có thể được, nhưng muốn kiểm tra võ công thì đúng là khác nghề như cách núi, có một vị như vậy đến đây, rốt cuộc là tặng đá thử vàng, lập tức muốn hai người bọn họ tỷ thí một phen.

Tư Mã Du tuổi trẻ khí thịnh, tỷ thí một phen trên thuyền, bị Tiết Hàn Văn đá xuống sông, trong lòng vẫn căm giận, nay có cơ hội, đương nhiên không chịu bỏ qua, lập tức xoa tay muốn tỷ thí với Tiết Hàn Văn thêm lần nữa.

Ở đất Thực tuy hắn là Thế tử, nhưng Thực vương nuôi dạy hắn cực kỳ nghiêm khắc, mời võ sư đến dạy hắn đều là những võ sư tốt nhất trong cả đất Thực, Tư Mã Du thiên phú cực cao, người cũng cần cù, trong cả đất Thực rất khó gặp được địch thủ, nào biết vừa đến Giang Bắc đã gặp thiệt thòi, lập tức xù lông lên dốc toàn lực ra tỷ thí với Tiết Hàn Văn.

Trong lòng Tiết Hàn Văn cũng vô cùng kinh ngạc: vị Thế tử điện hạ này tuy rằng còn ít tuổi, nhưng có thể luyện võ đến loại trình độ này, cho dù là hắn cũng không dám coi khinh, nếu không phải vì chênh lệch tuổi tác, ai thắng ai thua còn chưa biết!

Tiết Hàn Văn nghĩ như vậy, lập tức ổn định lại tâm tình, nâng cao tinh thần nghiêm túc đánh nhau với Tư Mã Du, Ôn lão gia tử dẫn theo đám tôn tử ở một bên xem trận chiến này.

Bọn họ đều là văn nhân, nhìn không ra giữa sân là ai thắng ai bại, nhưng hai người ở giữa sân đều xem đối phương là địch thủ hiểm có trên đời này, cho nên hồn nhiên đánh nhau đến quên mình.

—— trận đấu này, cuối cùng Tiết Hàn Văn là người chiến thắng.

Đáng tiếc từ đó về sau, Tư Mã Du lập tức quăng Ôn Hữu Xương ra sau đầu, cả ngày quần quít lấy Tiết Hàn Văn muốn tỷ thí luận bàn võ nghệ, ngay cả Liễu Minh Nguyệt đến tiền viện tìm Tiết Hàn Văn, cũng bị hắn trọn mắt lên nhìn.

Ban đầu khi Liễu Minh Nguyệt mới đến, Ôn lão phu nhân chỉ để tỷ muội các nàng chơi loanh quanh sau hậu viện, thỉnh thoảng nàng đến cửa trong muốn ra tiền viện tìm Tiết Hàn Văn, đều bị bà tử gác cửa cản trở. Kết quả chờ đến khi Tư Mã Du tỷ thí với Tiết Hàn Văn xong, đột nhiên nàng có thể đi lại trong toàn bộ Ôn gia mà không gặp phải trở ngại gì.

Cũng không biết là Ôn lão phu nhân hay là Ôn lão gia tử ngầm thừa nhận, dù sao bây giờ nàng cũng được tự do ra vào tiền viện, bà tử gác cửa giống như chưa nhìn thấy nàng, ngay cả Ôn lão phu nhân và Ôn lão gia tử cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Duy nhất không bỏ qua đó là Hạ Ôn thị.

Nhưng bà ta đã đề cập nhiều lần ở trước mặt Ôn lão phu nhân, đều bị Ôn lão phu nhân chuyển sang đề tài khác, không chịu nhắc lại chuyện hôn sự giữa hai nhà Hạ gia và Liễu gia nữa, trong lòng bà ta cực kỳ khó chịu, nhưng cũng đành phải cố nhịn.

Chương 42: Thừa nhận

Sau khi Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên tế tổ xong, bởi vì xin nghỉ hơn một tháng, cho nên muốn lên đường đến Vân Hương, để thăm phụ thân Ôn Quân. Mặt khác người đến cửa cầu thân Ôn Dục Hân cũng đã đến Vân Hương, đương nhiên Vạn thị phải sớm khởi hành đến Vân Hương bàn bạc chuyện này với Ôn Quân.

Bởi vậy năm sáu ngày sau lễ tế tổ, mẹ con Vạn thị lập tức lên đường.

Trước đó Ôn Dục Hân cũng có mời Liễu Minh Nguyệt đến Vân Hương chơi một chuyến, nhưng Ôn lão phu nhân và Ôn lão gia từ đã nhiều năm chưa được gặp ngoại tôn nữ này, sao có thể tha người? Ôn Dục Hân chỉ đành phải rời đi cùng Vạn thị.

Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên cũng đã giao hẹn trước với Tiết Hân Văn sẽ gặp lại khi hồi kinh, tiếp đó bốn mẹ con Vạn thị lên thuyền rời khỏi Giang Bắc.

Vạn thị vừa đi, Hạ Ôn thị cũng bắt đầu muốn rời đi.

Chẳng qua chuyện bà ta muốn làm vẫn chưa hoàn thành, Hà ma ma hồi môn bên cạnh bà ta khuyến khích bà ta nhắc lại chuyện này một lần nữa, nếu thật sự không được, thì cứ khóc lóc kể lể trước mặt Ôn lão phu nhân về cuộc sống không mấy dễ dàng của bà ta ở Hạ gia, nếu có thể cưới được vị ngoại sinh nữ này, sẽ có thêm một cánh tay đắc lực giúp sức.

Hạ Ôn thị mất thấy việc cầu thân Liễu Minh Nguyệt ngày càng thêm vô vọng, nghĩ rằng chỉ có thể giành được sự thương hại của Ôn lão phu nhân thì chuyện mới ổn thỏa, bởi vậy chọn một ngày sau khi Vạn thị rời đi, Lâm thị thì đi xử lý việc vật vãnh của hậu viện, ở trước mặt Ôn lão phu nhân khóc lóc hết sức thảm thương một hồi, đem những uất ức của mình trong nhiều năm qua ở Hạ gia đều nói hết.

Ôn lão phu nhân thấy nữ nhi khóc rống, cũng đau lòng không thôi, nhưng nghe Hạ Ôn thị nói những lời này, thầm nghĩ quả nhiên Vạn thị nói không sai, huống chi những lời Vạn thị nói đã khéo léo uyển chuyển hơn rất nhiều, trong lòng Ôn lão phu nhân không khỏi sinh ra tức giận, ***“Một ổ lang sói thể kia, tự bản thân người gả vào đó cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mang danh hiển lương, bây giờ chẳng lẽ phải chôn cả Nguyệt nha đầu vào đó luôn mới được hay sao?”***

Hạ Ôn thị khóc lóc kêu lên: ***“Nương chỉ biết đau lòng muội muội, giờ muội muội đã không còn, ngay cả nha đầu mà muội muội để lại trên đời người cũng yêu thương cưng chiều như vậy, vậy sao người chưa bao giờ để ý đến sống chết của nữ nhi?!”***

Ôn lão phu nhân bị những lời này của bà ta làm cho tâm can đều tức đến phát đau.

Mẫu thân của Liễu Minh Nguyệt – tiểu Ôn thị trời sinh tính tình thiện lương am hiểu lòng người, chưa bao giờ khiến phụ mẫu phải khó xử, lại hết sức dịu dàng hiểu thuận, tuy rằng lúc trước gả cho con trai độc nhất của một quả phụ bị trục xuất ra khỏi tộc Liễu gia ở trong vùng, nhưng tiểu Ôn thị ý chí kiên định, chưa bao giờ hối hận, sau khi thành thân cùng với Liễu Hậu lại hết sức ân ái, không bao lâu sau, Liễu Hậu tung cánh bay cao, mang theo thể tử rời xa khỏi nơi hỗn loạn này, sống vinh hoa phú quý không được vài năm thì đã buông tay rời khỏi nhân gian, để lại cha mẹ già hết sức thương tâm.

Trái lại chính là vị đại nữ nhi đây, từ nhỏ chỉ biết nghĩ cho chính mình, Ôn lão phu nhân cho rằng sau khi đại nữ nhi lập gia đình sẽ có sự cải thiện, nào biết nửa điểm cũng không sửa chữa, bây giờ ngay cả tiểu Ôn thị đã qua đời cũng dám đem ra nói, Ôn lão phu nhân không thể nhìn được, vung tay đánh vào bả vai của Hạ Ôn thị: ***“Nghịch chương nhà người, chẳng lẽ muốn mạng của ta mới vừa lòng sao? Nguyệt nha đầu là ái nữ của tiểu tử, cho dù hôn sự của nó ta và A Đa người có thể góp chút ý kiến, nhưng cũng không thể toàn quyền làm chủ, huống hồ vị công tử Tiết gia kia quả thật xuất sắc hơn Thanh Nhi rất nhiều, chẳng lẽ người cho rằng ta và A Đa người đều là lão hồ đồ hay sao?”***

Ôn lão phu nhân sống an nhàn sung sướng, nhưng mấy ngày nén giận cũng khiến cho người lớn tuổi như bà ra tay không hề nhẹ, Ôn thị chỉ cảm thấy trên vai đau xót, lại nghe Ôn lão phu nhân hạ thấp Hạ Tử Thanh, bà ta không hài lòng, khóc lóc càng thêm hăng say: ***“A nương bắt công Nguyệt nha đầu đã đành, sao ngay cả tên quý tử bên ngoài kia cũng lấy ra so với Thanh Nhi nhà con? Tên kia có gì tốt? Từ nhỏ khắc cha khắc mẹ, khắc chết cả nhà chỉ còn lại có mình nó, làm sao mà tốt được?”***

Mẹ con hai người đang náo loạn túi bụi, thì nghe một giọng nói cực kỳ lạnh lùng từ bên ngoài phòng của Ôn lão phu nhân truyền đến: ***“Bản thân ta thực sự không biết, Thanh biểu ca thì tốt ở chỗ nào? Cho dù nhà Hân Văn ca ca nhà ta có khắc ai, cũng không khắc tới chỗ đi, đi nên yên tĩnh chút đi!”***

Liễu Minh Nguyệt vén rèm bước vào, phía sau là nha hoàn đi theo Ôn lão phu nhân, vâng dạ không dám phát ra một lời.

Ôn lão phu nhân giương mắt nhìn lên, thấy ngoại tôn nữ này đã tức giận lắm rồi, hé ra mặt cười xanh mét, rốt cuộc cũng xuất thân từ Tướng phủ, uy nghiêm hiên hách như vậy, ngay cả bà cũng không nhìn được mà sùng sốt.

Liễu Minh Nguyệt cũng không nói lời vô nghĩa, bước tới gần Hạ Ôn thị, cười lạnh một tiếng, nói thẳng: ***“Đi không nên ép ông bà ngoại tới bất buộc***

A Đa ta, để A Đa ta phải thay đổi chủ ý, chẳng qua là muốn ta đem gia sản của Liễu gia ra để nuôi cả nhà họ Hạ các người mà thôi, cho rằng ta không biết? Ít lấy cớ vì đau lòng ta ra ngụy trang đi!”

Hạ Ôn thị sững sờ, cứng ngắc ngồi một chỗ ngay cả gạt lệ cũng quên mất, nghẹn họng, cuối cùng mới nói một câu: ***“Ta thương người như vậy, thật không thể tưởng tượng được người lại nghĩ về ta như thế?!”*** Vừa khóc vừa nói.

Liễu Minh Nguyệt rõ ràng không tin, chỉ nói: ***“Nếu đi biết đau lòng ta, nếu đi hiểu thuận với ông bà ngoại, thì không nên gạt ông bà ngoại như vậy. Chuyện hôn nhân giữa ta và Hàn Vân ca ca, A Đa ta đã xin chỉ ở trước mặt Thánh thượng và tuyên bố với các vị trọng thần trong triều rồi. Trong kinh có ai không biết hôn sự của ta và Hàn Vân ca ca ngay cả Thánh thượng cũng đều gạt đầu khen ngợi qua, đi lại khuyến khích ông bà ngoại sửa đổi thánh ý, các vị biểu ca vừa mới đỗ đạt, người làm như vậy không phải hại chết nhà mẹ đẻ sao?”***

Chuyện này, Ôn lão phu nhân và Ôn lão gia từ đứng là không hề biết.

Ôn lão phu nhân nghe thế, chỉ vào Hạ Ôn thị gạt một cái: ***“Sao tâm địa người lại ác độc như vậy, xúi giục A Đa A nương người làm trái thánh ý, sao người không nghĩ đến đại gia đình này sẽ vì vậy mà bỏ mạng? Huynh đệ ca ca của người chẳng lẽ cũng phải chịu tội cùng người? Còn không mau cúi về kinh thành cho ta?!”***

Hạ Ôn thị tự làm mình bề mặt, ngày đó lập tức bị Ôn lão phu nhân găm thét ra lệnh phải thu dọn hành lý, sai Ôn Hữu Chính mướn một con thuyền giùm cô cô, trời chưa kịp tối đã đem mẹ con Hạ Ôn thị đưa lên thuyền hồi kinh.

Đợi cho đến khi Ôn lão gia từ nghe được tin này từ trong miệng của Ôn lão phu nhân, nhất thời tức giận muốn tìm nữ nhi phát tiết, mới biết Hạ Ôn thị đã bị đuổi đi rồi.

Ôn lão gia từ là người tuyệt đối không chịu được loại chuyện che giấu tính kế như thế này, Ôn lão phu nhân biết rõ bản tính sấm sét bạo tố của Ôn lão gia từ, nếu làm ông giận dữ thì kết cục sẽ rất thảm, Hạ Ôn thị là nữ nhân đã xuất giá, trở về nhà mẹ đẻ còn bị đánh, mặt mũi cũng sẽ rất khó coi.

Bởi vậy vì để lưỡng toàn hai bên, chỉ phải nhanh chóng đuổi Hạ Ôn thị khỏi Ôn gia.

Ôn lão gia từ hết tức giận, quay đầu trong miệng tràn đầy khen ngợi, lặng lẽ nói với Ôn lão phu nhân: ***“... Bà không biết đâu, Liễu Hậu dạy dỗ tiểu tử tương lai cho Nguyệt nha đầu có bao nhiêu tốt... Tiểu tử này văn võ song toàn, ngay cả trình độ của Tư Nhi cũng không nhanh nhẹn bằng nó, cho dù là Xương Nhi, chỉ sợ cũng không đánh lại nó. Trời sinh nó lại có một thân võ nghệ tuyệt hảo, kiến thức binh pháp đều là do La lão tướng quân đích thân truyền thụ... Mấy ngày nay ta lặng lẽ ở bên cạnh quan sát nó, thấy nó và Thế tử điện hạ bày trận hành quân trên bàn cát, cứ rành rọt là lại đến giao tranh, mười lần thì có đến 9 lần đều là Thế tử điện hạ thua... Nếu không có Xương Nhi ở bên chỉ điểm địa hình cho Thế tử, chỉ sợ vị Thế tử điện hạ kia còn thất bại thảm hại hơn...”***

Khen xong rồi, trong lòng lão nhân lại dâng lên một sự bất an: ***“Bà nói xem Thế tử Thục vương ở đất phong, vì sao phải học hành quân bày trận? Ta thấy vị Thế tử Thục vương kia tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đợi một thời gian, đương nhiên cũng là một khối ngọc đẹp!”***

Ôn lão phu nhân cười than: ***“Ông đang rảnh rỗi ăn củ cải quan tâm linh tinh đấy à. Nghe nói địa hình đất Thục rất phức tạp, hàng năm đều có sơn tặc, nếu như Thế tử Vương phủ ngay cả mấy chuyện này cũng không hiểu, làm sao trấn giữ một phương đây?”***

Ôn lão gia từ gạt đầu: ***“Không thể tưởng tượng được phu nhân chỉ ở nội trạch, nhưng còn thông suốt hơn so với lão phu!”***

Ôn lão gia từ ra ngoài viện lại nhìn thấy Tiết Hàn Vân, lão gia từ vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, thái độ quan sát xét nét như trước, làm cho Tiết Hàn Vân lo sợ bất an: chẳng lẽ biểu hiện mấy ngày nay, còn chưa đạt được sự tán thành của lão gia từ?

Đúng lúc Ôn Nhi lão gia từ từ trong viện Nhị phòng đi tới đây, không hiểu sao lần đầu tiên lại xông vào. Một đám gã sai vặt đi theo phía sau cũng thất kinh, không biết làm như thế nào cho phải.

Không chỉ là Nhị lão gia từ, mà còn có nam nữ lớn nhỏ của Nhị phòng, bao nhiêu năm nay chưa từng bước qua đại môn của Tam phòng một bước.

Nay Nhị lão gia từ đột nhiên xông vào, gã sai vặt gác cửa và gã sai vặt trong viện thay phiên canh gác chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, ngay cả cát tiếng thông báo cũng quên mất.

“Lão Tam, người ít dùng cái loại ánh mắt tham quan khám phá này nhìn tiểu tử Tiết gia đi, cho dù chưa bao giờ làm kẻ trộm, bị người dùng ánh mắt này nhìn một hồi, cũng phải giật mình nhìn lại xem bản thân có phải đã làm kẻ trộm ở trong mơ hay không đó!”

Tam lão gia từ đột nhiên bị Nhị lão gia từ dừng mãnh xông lên trách móc, nhất thời bị nước miếng của chính mình làm cho bị sặc, ho một trận mãnh liệt, ho đến khi hai mắt cũng cay xè, chỉ vào Nhị lão gia từ lắp bắp: ***“Huynh... Huynh...”*** Chẳng phải từ sau trận đánh nhau năm ấy, đã thể không bao giờ bước chân tới nhà ông rồi sao?

Nhị lão gia từ ngoan cố giương cổ: ***“Chẳng lẽ ta nói sai sao? Nếu ta nói sai, người cần gì phải sặc vì nước miếng của chính mình? Rõ ràng là bị ta nói trúng! Còn không chịu thừa nhận!”*** Lời lẽ khí thế vô cùng chân thật, giống hệt như đang tới cửa đòi nợ vậy.

Tam lão gia từ ho nửa ngày, ngay cả nước mắt cũng muốn ho đến chảy ra, không biết vì sao, hôm nay khí thế của ông tự dừng lại theo đà một đường giảm xuống, tùy tiện để Nhị lão gia từ điều võ dương oai trên địa bàn nhà ông, Nhị lão gia từ lúc thì chỉ trích viện nhà ông ít hoa cỏ cây cối, chẳng lẽ là ông quá kéo kiệt rồi, không nỡ bỏ tiền ra tu sửa, lúc thì chỉ trích trong nhà ông ít hạ nhân, đến đây nửa ngày vậy mà ngay cả hộp trà cũng không có...

Đợi cho đến khi lão bộc bùng trà đến, Tam lão gia tử mới lăm bắm được một câu: **“Ta đâu phải huynh, làm quan chi biết mọi tiền từ trên người dân chúng!”**

Nhị lão gia tử đang bùng trà lên uống, lăm ra tư thế muốn đập xuống, nhưng thấy Tam lão gia tử nhắm mắt lại không đành lòng nhìn thấy, lại đem chung trà đặt xuống bàn. Ngay cả lão bộc hầu hạ Tam lão gia tử cũng đều bị dọa hết hồn.

Bộ trà cụ này là năm đó lúc Tam lão gia tử làm Ngự sử đại phu, có một lần buộc tội một vị tham quan, sau đó vị tham quan kia rơi đài, Thánh thượng ban cho một đồng đồ khen thưởng, trong đó có bộ trà cụ này.

Tuy Tam lão gia tử không làm quan đã nhiều năm, nhưng hết sức yêu quý bộ trà cụ này.

“Không phải chỉ là một bộ trà cụ thôi sao, cần gì đau lòng giống như ta khoét thịt nơi tâm can người vậy, nhìn chút tiền đồ này của người mà xem!” Nhị lão gia tử trào phúng.

Tư Mã Du cũng là một đứa trẻ thành thật, thấy thế mới nói: **“Bộ trà cụ này có xuất xứ từ trong cung.”**

Phủ đệ phiên vương, liên tiếp được ban thưởng loại đồ vật này, hần liếc mắt một cái lập tức nhận ra ngay.

Ánh mắt của Nhị lão gia tử thay đổi, rốt cuộc cũng tìm được một điểm châm chọc: **“Hay là người ăn trộm? Không bị thị vệ trong cung đánh chết à?”**

Tiết Hàn Vân thấy Tam lão gia tử hoàn toàn không có sức đề chống đỡ, có lòng tốt cất tiếng: **“Vãn bối chính là Võ Lâm Quân, thật ra thì... Làm quan ở trong cung muốn trộm đồ đặc, có hơi khó...”**

Loại trà cụ này, đều có nơi cất giữ đặc biệt, làm sao có thể bị người làm quan trộm đi được.

Nhị lão gia tử tức đến mặt mày đỏ lên, hét một tiếng đứng lên muốn đi ra ngoài: **“Ngồi ở đây thêm lát nữa chắc ta sẽ bị tức chết!”** Rõ ràng Tam lão gia tử vẫn chưa đánh trả, ông đã thấy càng thêm bức mình.

Tam lão gia tử mắt thấy Nhị lão gia tử đứng dậy, một câu chưa kịp nghĩ ngợi đã thuận miệng nói ra: **“Nhị ca không ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng về à?”**

Bước chân của Nhị lão gia tử bị kiềm hãm lại, quay đầu nói: **“Người keo kiệt như vậy, quý phủ làm sao mà có đầu bếp giỏi chứ?”** Nói là nói như vậy nhưng ông vẫn quay đầu trở lại ngồi xuống, tiếp đó quay sang bên cạnh nhìn bọn hạ nhân đang ngốc lảng ở một bên, quát: **“Sao không có mắt nhìn gì hết vậy, còn không mau thêm trà cho ta?”**

“Tham quan như huynh, mồ hôi và xương máu của dân chúng thế kia mà huynh cũng ăn được à?” Tam lão gia tử rốt cục cũng nói được một câu, chẳng qua âm lượng của câu nói này rõ ràng thấp xuống không ít.

Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết hai ông cụ này đang náo loạn khó chịu với nhau cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tình huống

Ôn Dục Hân đi theo mẹ và ca ca về Vân Hương, cháu gái nhà ngoại tổ phụ chỉ còn lại có mình Ôn Dục Quỳnh và Liễu Minh Nguyệt. Nhưng tính tình của Ôn Dục Quỳnh dịu dàng ít nói, mỗi hành động bước đi đều rất quy củ, cực kì không hợp với tính nết của Liễu Minh Nguyệt, nàng là một hài tử không thể ngồi yên, chưa được hai ngày sau đã chuồn êm đến thư phòng của ngoại tổ phụ để tìm thứ tiêu khiển.

Thình thoảng Ôn lão gia tử bắt gặp ngoại tôn nữ đến thư phòng ông “Trộm sách”, vẫn bày ra một gương mặt đen thui quả thực không biết ông như vậy là đánh mặt hay nở nụ cười.

Lại nói tiếp, con cháu vãn bối trong nhà có không ít người sợ ông như sợ cọp, chỉ cần ông đánh mặt lại, từ con đến cháu trong nhà toàn bộ đều phải thoái lui. Chỉ ngoại trừ tiểu Ôn thị, cũng chính là mẹ ruột của Liễu Minh Nguyệt, còn có một vị tôn tử không chịu nghe lời Ôn Hữu Xương, gần đây lại có thêm một người mới, chính là tiểu ngoại tôn nữ Liễu Minh Nguyệt.

Nha đầu này tuyệt đối không sợ Ôn lão gia tử, lần đầu bị ông bắt được, trừng mắt đe dọa, nàng lập tức dùng đôi mắt trong suốt sáng ngời, hết sức uất ức mà cáo trạng: **“Ông ngoài, bà ngoài và Đại cửu mẫu muốn con cùng tiểu biểu muội thiêu thừa may vá...”**

Ôn lão gia tử khó hiểu: **“Cháu không muốn thiêu thừa may vá sao?”**

Liễu Minh Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc: **“Vâng ạ.”** Tiếp đó thành khẩn giải thích: **“Cháu ở kinh thành đã học qua mấy thứ này rồi, bây giờ thì**

đang học võ nghệ!”

... Liễu Hậu dạy dỗ con cái thế nào vậy nè? Một nữ nhi tốt đẹp trong nhà lại có thể đi múa đao động thương?!

Mặt Ôn lão gia từ nhất thời đen thui, bắt đầu dạy dỗ tiểu ngoại tôn nữ: **“Nữ hài tử trong nhà, châm tuyền nữ hồng chính là điều cơ bản, nếu cháu không thể làm tốt, cẩn thận tương lai không tìm được nhà chồng mà gả đi đấy!”**

Lão gia từ suy nghĩ, có phải nên viết thư cho con rể, tham khảo một hai vấn đề về việc giáo dục tiểu ngoại tôn nữ này không.

Về mặt của tiểu ngoại tôn nữ nhà ông lại chẳng hề đề ý: **“Ông ngoại, cháu đã đính thân rồi ạ...”** Không lo không gả được nha! Nếu Hàn Vân ca ca dám can đảm không cưới... Nàng lộ ra biểu tình có thể nói là hung thần ác sát...

Ôn lão gia từ hết ý kiến. Chỉ vì nàng giống hệt như mẹ nàng, càng can đảm trí tuệ thì lại càng giống, cho dù ông có xụ mặt xuống, tiểu cô nương cũng không sợ, trước sau vẫn cười hi hi bỏ tới chỗ ông, kéo cánh tay ông, dường như không nhìn thấy gương mặt đen của ông, chẳng những thế còn cọt cọt đầu làm nũng: **“Nếu ông ngoại không tin thì lần sau cháu sẽ may cho ông ngoại một cái hà bao...”**

Hà bao lần sau quả thật được may xong, thêu núi đá đá lờm chờm, từng cành cây ngọn cỏ cho đến côn trùng trên núi đá đều rõ ràng, chẳng qua... Trong hà bao lại chứa hạt thông.

“Ông ngoại ăn kẹo của cháu rồi thì không được trợn mắt trừng cháu nữa nhé, cũng không được giáo huấn cháu nữa... Cháu đến tìm sách để xem, ông ngoại cũng không được cản trở...”

Một cái hà bao với thủ công thêu tinh xảo, một bao kẹo hạt thông với hương vị ngọt ngào, mang ra ngoài trao đổi với một đồng điều kiện kèm theo.

Ôn lão gia từ giờ hà bao lên nhìn, vẻ mặt ôn nhu, rất nhiều năm trước kia, tiểu nữ nhi của ông cũng chạy tới cười tươi như hoa lấy lòng ông như vậy.

Ôn lão phu nhân nhận lấy hà bao không khỏi khen: **“Không thể tưởng tượng được công phu châm tuyền của nha đầu này quả thật không tệ chút nào.”** Tiếp đó trong lòng bất bình: **“Sao nó chỉ may hà bao cho mình ông vậy? Chắc là ông hù dọa tiểu nha đầu phải không?”** Rõ ràng bà đối với tiểu nha đầu kia rất hòa ái mà.

Hai ông bà nhìn nhau, không hện mà cùng nhớ tới tiểu nữ nhi đã sớm tạ thế, đồng loạt thở dài một hơi, sắc mặt trở nên ảm đạm...

Liễu Minh Nguyệt không biết phiền muộn trong lòng hai lão nhân gia, cách một ngày lúc ở trong thư phòng lão gia từ lục lại sách vở mà nàng lại đụng phải một người cũng lớn gan không kém: Ôn Hữu Xương.

Vị Nhị biểu huynh này năm đã được 24 tuổi, vẫn chưa thành thân, dựa theo phong tục của Đại Khai, đã là chuyện kỳ lạ. Chẳng qua cả nhà từ già đến trẻ đều không có biện pháp với hắn, mỗi khi làm dữ, hắn lập tức bỏ chạy không thấy tung tích, một hai năm không trở về cũng là chuyện bình thường.

Lần này trở về, do Tư Mã Du đã quán lấy Tiết Hàn Vân, hắn liền thờ phào nhẹ nhõm một hơi, đôi khi đóng cửa không ra ngoài, đôi khi thì ra bên ngoài gặp bằng hữu năm ba ngày không về, thỉnh thoảng cũng lén lút vào thư phòng của lão gia từ tìm đọc sách... Hắn hành động rất cẩn thận, so với Liễu Minh Nguyệt thì đáng khinh bỉ hơn không ít, mắt ngó dáo dác, cúi thấp người, sợ bị lão gia từ phát hiện —— vạn nhất bị đập trúng bởi một cái nghiền mực, vậy thì mất nhiều hơn được.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn và Liễu Minh Nguyệt đã đánh nhau ở thư phòng, cũng bởi vì này loại bước chân rón rén như kẻ trộm của hắn, cho nên bị Liễu Minh Nguyệt dùng sách đập vào đầu, tiểu cô nương nhào tới, thường cho hắn một ít quyền cước, Ôn Hữu Xương chỉ còn nước á á kêu thảm thiết.

—— lão gia từ xuống tay cũng không độc ác như vậy nha!

Khi nào thì, trong thư phòng của lão gia từ lại có một nha đầu biết võ công canh giữ thế này?

Hai người giáp mặt đánh nhau, sau khi Liễu Minh Nguyệt kịp đề nén sự kinh ngạc ở trong bụng, gần như muốn bật cười, nhưng trên mặt vẫn đầy áy náy: **“Nhị biểu ca... Huynh làm cái gì vậy? Chẳng lẽ trong thư phòng ngoại tổ phụ cất giấu thứ bảo bối gì hay sao? Sao huynh lại làm ra loại hành vi kẻ trộm như vậy!”**

Ôn Hữu Xương cắn răng: **“Muội chính là bảo bối của A ông!”** Vậy mà lại có thể quang minh chính đại ở trong thư phòng của lão gia từ giết thời gian như vậy... Đám văn bối con cháu trong nhà có người nào có được loại đãi ngộ này chứ?

Sau đó Liễu Minh Nguyệt mang theo vẻ mặt áy náy đi theo Ôn Hữu Xương quay lại sân viện của hắn, phía sau có hai nha hoàn theo hầu, Ôn Hữu Xương nhắc nhở nàng lần nữa: **“Biểu muội, muội đi theo ta không hợp cấp bậc lễ nghĩa đâu!”**

Giang Bắc so với kinh thành, nam nữ cùng phòng được xem trọng hơn rất nhiều, trong nhà nếu có các tiểu thư họ hàng thân thích đến đây, đa số cũng ở hậu viện cùng lão phu nhân hoặc là các vị phu nhân nãi nãi, sao có thể cùng nhóm huynh đệ bà con trộn lẫn ở chung một chỗ?

Nhưng mà Liễu Minh Nguyệt là trường hợp đặc biệt, Ôn lão gia từ và Ôn lão phu nhân không muốn ép buộc nàng, thái độ của nàng lại là: **“Bản thân ta chính là quý củ của ta”**, ngay cả Lâm thị và Nhan thị cũng không thể bức bách nàng, chỉ đành để nàng tùy ý đi lại trong nội trạch.

Hai nữ tử của Ôn Hữu Chính đã bình phục, mỗi ngày đều đến chỗ Ôn lão phu nhân thỉnh an, Nhan thị làm người hòa khí, rất dễ thân cận, chẳng qua phía sau nàng ta luôn có một cái đuôi nhắm mắt đi theo, chính là thị thiếp của Ôn Hữu Chính, đối với tình cảnh này Liễu Minh Nguyệt rất là khó chịu, cho nên

ngoại trừ lần đầu gặp mặt, tặng cho cặp sinh đôi kia một cặp vòng đeo cổ bằng vàng và hai thỏi kim quả tử nhỏ, lúc rảnh rỗi thì đến chơi với bọn chúng một chút, còn lại không để ý quá nhiều.

Những thứ chuẩn bị để qua lại với nhóm thân thích họ hàng, tất cả đều do Hạ Huệ lo liệu. Nếu thiếu thứ gì, thì sẽ đến tìm Liên Sinh, kêu hắn ra bên ngoài mua đồ. Liễu Hậu đau lòng nữ nhi, trước lúc xuất môn đưa cho ngân lượng chi tiêu rất đầy đủ.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt đi theo Ôn Hữu Xương quay lại sân viện của hắn, phát hiện ở Ôn phủ buồn tẻ như vậy mà lại có một nơi phong thủy bảo địa[1].

Ôn Hữu Xương đi lịch lãm bên ngoài nhiều năm, trong thư phòng khắp nơi đều bày rất nhiều món đồ chơi nhỏ đầy lý kỳ và cổ quái, lần đầu tiên Liễu Minh Nguyệt bước vào lập tức bị mê hoặc ngay, lần lượt thưởng thức, không nỡ buông tay.

Những món đồ chơi nhỏ này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đặc biệt ở chỗ chúng rất thú vị và mới lạ.

Từ đó về sau nàng lại phát hiện, số lượng sách vở cất giữ trong thư phòng của Ôn Hữu Xương không kém hơn chút nào so với thư phòng của Ôn lão gia tử, thậm chí so với sách cất trong thư phòng của Ôn lão gia tử còn thú vị hơn nhiều. Ôn lão gia tử là người ăn học, cho nên đại đa số sách được cất giữ đều là điển tịch cộng thêm ghi chép về phong cảnh dân tộc các nơi, hoặc là ghi chép về việc đồng áng. Nghe nói trước khi lão nhân gia ông làm Ngự sử đại phu, cũng từng nhậm chức làm quan ở không ít nơi, chú ý thủy lợi nông nghiệp, tạo phúc một phương, chiến tích hiển hách.

Bằng không, sau này khi ông vào kinh làm quan, buộc tội không ít quan lớn đại thần trong triều, tại sao không thấy lo lắng?

Mỗi khi Liễu Minh Nguyệt thấy nhàm chán, lập tức chạy vào thư phòng của Ôn Hữu Xương mà vơ vét.

Trong thư phòng của Ôn Hữu Xương, đại đa số đều là du ký[2], thoại bản[3], các loại tạp thư, ngay cả sách về việc đồng áng, binh pháp, toán học, sách y, đều có thể vơ vét được mấy quyển. Liễu Minh Nguyệt còn sưu tầm được mấy quyển ghi chép của hắn về hiểu biết du ký các nơi ở trong thư phòng này, tuy rằng hắn vẫn chưa chép xong, chẳng qua lật tới lật lui vài lần, vậy mà cũng có thể biết được hắn đã đi hết hơn phân nửa non sông Đại Khái.

Mỗi khi đến một nơi, phía sau du ký hắn sẽ vẽ bản đồ địa hình của nơi đó.

Lúc ấy, Liễu Minh Nguyệt hận không thể lấy về làm của riêng ngay lập tức, bị Ôn Hữu Xương dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nàng cứ những nhẽo kiên quyết quẩn lầy không buông, cuối cùng cũng dây dưa khiến Ôn Hữu Xương đồng ý sao chép một quyển khác cho nàng, lúc này nàng mới cảm thấy mỹ mãn ôm đồng sách vừa vơ vét được trở về phòng.

Mấy ngày nay Tiết Hàn Vân luận bàn võ nghệ, binh pháp với Tư Mã Du, hóa ra thỉnh thoảng Liễu Minh Nguyệt cũng có đến thăm, nhưng nhìn thấy bọn họ hoặc luận võ, hoặc đấu trận pháp, cảm giác sâu sắc được chẳng có gì thú vị, lập tức xoay người bỏ đi. Không nói thì không biết đã nửa tháng cũng không thấy bóng dáng của nàng, Tiết Hàn Vân cảm thấy không ổn, sai Liên Sinh đến cổng trong tìm Hạ Huệ hỏi một chút xem hành tung của Liễu Minh Nguyệt mấy ngày nay, Liên Sinh quay về báo lại: đa số thời gian Đại tiểu thư vẫn ở trong viện, thỉnh thoảng được vài vị đích biểu tỷ mời đến tụ tập uống trà, vui đùa một lúc thì sẽ quay về phòng.

Nhưng Liễu Minh Nguyệt không tới tìm hắn, ban đầu hắn cảm thấy bình thường, nhưng nửa tháng cũng không thấy, thì rất không bình thường.

Hắn lại sai Liên Sinh đến hỏi, Liên Sinh quay lại báo thêm một câu: ***“Hạ Huệ tỷ tỷ nói, mấy ngày nay tiểu thư thường xuyên đến trong viện của Nhị biểu thiếu gia...”***

Tiết Hàn Vân lập tức có chút đứng ngồi không yên.

Nhân cơ hội đến thỉnh an Ôn lão phu nhân, hắn rướn cổ nhìn vào hậu viện Ôn gia một lúc... Chỉ vì hành vi của hắn quá quái dị, khiến một đám bà tử nhà hoàn qua lại gần đó đều có ý hỏi thăm. Không nhìn thấy bóng dáng của Liễu Minh Nguyệt, rõ ràng trước đó đã sai Liên Sinh truyền tin đến chỗ Hạ Huệ, kết quả ngay cả cái bóng cũng không thấy, hắn chỉ đành âm ức quay về.

Tư Mã Du thấy thần sắc hắn không đúng, liên tục truy vấn, lòng hiếu kỳ của vị tiểu Thế tử này rất là tràn đầy, vậy mà cũng có thể khiến Tiết Hàn Vân mở kim khẩu.

Nghe Tiết Hàn Vân nói có khả năng bị vị tiểu hôn thê kia phốt lờ, mấy ngày chưa từng tới tìm, Tư Mã Du âm thầm cao hứng, nam nhi đương nhiên phải kiến công lập nghiệp, nếu mỗi ngày có nữ nhân liên quan ở phía sau, thật sự tay chân không có chỗ thi triển, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại rộng rãi phóng khoáng: ***“Loại chuyện này có gì mà khó khăn? Nữ nhân thôi mà, mua ít thức ăn đồ chơi đưa đến, hiển nhiên sẽ đồ dành cho nàng ta quay đầu về. Không bằng hôm nay lúc chúng ta ra bên ngoài mua sách, thuận tiện Tiết huynh đến cửa hàng trang sức mua ít trang sức đưa qua bên kia đi?”***

Gã sai vật thiếp thân của Tư Mã Du – Hàm Phú xoay người cười trộm: Thế tử đã bao giờ phí tâm tư trên người nữ tử đâu nhỉ?

Nay Tư Mã Du chẳng qua mới 13 tuổi, Thực vương phi chỉ sinh được mỗi một nhi tử này, lo sợ hắn bị nhóm nha hoàn xúi giục đâm hù hòng, sớm thử chuyện phòng the sẽ bị thương gân cốt, cho nên ra tay nhanh chóng như kẻ trộm, trong viện ngoài gã sai vật hộ vệ, số còn lại toàn bộ đều bị điều ra viện ngoài từ sớm, đến nay Tư Mã Du chưa bao giờ dính vào nữ tử, làm sao biết tâm sự của nữ nhi đây?

Lý luận suông không phải nói hắn thì nói ai?

Vẫn là Liên Sinh nhìn không được, sau lưng Tư Mã Du len lén nói với Tiết Hàn Vân: *“Thiếu gia đừng suy nghĩ lung tung, nô tài thấy tiểu thư không phải loại người thích đùa giỡn dùng tâm tư nhỏ sinh hờn dỗi đâu. Nếu tiểu thư tức giận, sẽ trực tiếp đánh tới cửa tính sổ mới đúng, chứ còn tự mình vuì đầu sinh hờn dỗi... Có chút khó...”*

Tiết Hàn Vân nghĩ lại, thấy cũng đúng.

Có bao giờ tiểu nha đầu kia ghen khuất ở trước mặt hấn đâu?

“Nhưng mà...” Liên Sinh lấp bắp: *“Nghe Hạ Huệ tỷ tỷ nói, trong phòng của Nhị biểu thiếu gia có rất nhiều đồ chơi nhỏ, còn có nhiều sách gì gì đó, khiến tiểu thư suốt ngày chạy tới viện của biểu thiếu gia...”*

Tình hình này, có chút quen tai nha.

Tiết Hàn Vân vừa nghe chợt cảm giác không có gì kỳ lạ, suy nghĩ một lát: đây không phải hình thức mà bình thường hấn và tiểu nha đầu ở chung hay sao?

Tính tình của Liễu Minh Nguyệt từ trước đến nay không kiên định, thích nhất là chơi các món đồ chơi thú vị mới lạ, liên tưởng đến cách nói năng của Ôn Hữu Xương... Lịch lãm ở khắp các nơi trở về, cất giấu một bụng hiểu biết... Liễu Minh Nguyệt lại thích nhất là nghe mấy thứ này!

Cho dù người kia nho nhã lịch sự, hấn và tiểu nha đầu cũng đã dính thân, nhưng nếu người kia vẫn chưa dính thân, vẫn rất dễ xuất hiện tình huống... Tiết Hàn Vân có chút sầu lo rồi!

Hấn cùng với Liễu Minh Nguyệt đến Giang Bắc với ước nguyện ban đầu là vì muốn làm cho Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân tiếp nhận hấn, kết quả nay hai vị lão nhân đã hài lòng về hấn thì lại khen ngược, một ngày không trở lại bình thường cũng giống như kéo dài nguy hiểm, quan trọng nhất là điểm then chốt... Hấn đã lờ là tiểu nha đầu...

Chú thích:

[1]: mảnh đất có phong thủy tốt, dồi dào, sung túc.

[2]: sách ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch.

[3]: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: May mắn

Tiết Hàn Vân và hai huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên có giao tình thâm hậu, nhưng đối với Ôn Hữu Xương chẳng qua chỉ là sơ giao.

Ôn Hữu Xương chưa bao giờ là người xã giao tốt, ngay cả khách nhân trong nhà mà hấn đưa về cũng vậy, ví dụ như Tư Mã Du, nay cũng bị hấn quăng cho Tiết Hàn Vân ứng phó, ngoại trừ phải cẩn thận nhẫn nhịn, cảm thấy khó chịu đôi chút khi vị Thế tử điện hạ kia thỉnh thoảng sẽ biến thư phòng hấn thành ổ chó, còn lại vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hấn.

Ôn Thời rất giận thứ tử về chuyện này, một ngày nọ bắt hấn ở nhà, lôi hấn đến thư phòng hảo hảo chửi một trận, sau khi Ôn Hữu Xương nghe phụ thân nhà hấn thao thao bất tuyệt răn dạy một canh giờ, rót cho Ôn Đại gia chén trà, nói: *“Thế tử điện hạ không phải đã có biểu muội phu chiêu đãi rồi sao?”*

Gân xanh trên trán Ôn Thời nhảy lên bình bịch, cắn răng nén nhịn lắm mới không ra tay đánh hấn ngay tại chỗ: *“... Lão gia tử chưa nói gì chắc chắn, làm sao trở thành biểu muội phu cho được? Còn đang khảo sát...”* Hậu tri hậu giác nhớ lại, Tiết Hàn Vân cũng coi như là khách.

Nếu cửa hôn sự làm đúng, có lẽ con rể sẽ là hấn!

Ôn Thời đập nát chén trà nhỏ mà nhi tử đưa tới, phẩy tay áo bỏ đi.

Ông chưa từng ra làm quan, hai nhi tử dưới gối, bây giờ tuy Ôn Hữu Chính học hành không tệ, nhưng có hơi lớn tuổi một chút, thà rằng ra ruộng trao đổi cùng tá điền, hoặc là quản lý các cửa hàng của Tam phòng, cũng không thích khổ học ở thư phòng. Còn thứ tử này lúc trước ngay cả lão gia tử cũng khen ngợi là thông minh nhanh nhẹn, vốn tưởng rằng là đứa xuất chúng nhất trong số các huynh đệ Ôn gia, nhưng mà cũng rất chính xác, trí nhớ Ôn Hữu Xương quả thật rất tốt, xem qua là thuộc, nhưng càng lớn càng trở nên hoang dã, thích đi du lịch, lịch lãm khắp các nơi không ở nhà, hai ba năm mới về nhà một lần, hoặc là đóng cửa không ra ngoài, hoặc là dăm ba bữa không thấy bóng người, cũng không biết hấn đang bận những gì.

Hai nhi tử như vậy, nay đây chúng ra xã giao, không một đứa nào có thể nói chuyện được với Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du.

Trái lại là hai nhĩ tử của Ôn Quân, chẳng những học hành rất giỏi, trên phương diện xã giao cũng không hề thua kém người ta, sớm đã gây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Tiết Hàn Vân, đều là biểu huynh đệ, nay nhìn cũng có thể phân biệt được xa gần thân sơ.

Trong lòng Ôn Thời âm thầm lo lắng, quay đầu lập tức dặn dò Lâm thị, phải chiếu cố Liễu Minh Nguyệt nhiều hơn.

Phương pháp mà Lâm thị chiếu cố Liễu Minh Nguyệt đó là, dẫn nàng và Ôn Dục Quỳnh học tập châm tuyền nữ hồng, nhớ đến chuyện nàng tuổi nhỏ mất mẹ, mỗi khi cầm lấy tay nàng lúc nào cũng vừa ân cần dạy bảo vừa thông suốt quy củ, không thể so sánh được với việc Vạn thị dạy, phần lớn là dùng những tin đồn và chuyện xưa thú vị bắt gác ảnh hưởng đến nàng. Lâm thị là một phụ nhân đứng đắn, vốn dĩ bà làm vậy cũng vì một mảnh tử tâm, nhưng ngặt nỗi Liễu Minh Nguyệt từ nhỏ đã được Liễu Hậu sủng đến tùy hứng, không thích nhất chính là bị nghiêm khắc dạy bảo như thế này, cho nên về sau, tiểu nha đầu này từ xa nhìn thấy bóng dáng của Đại cữu mẫu, đã sớm chuẩn bị mặt dạng.

Nàng hoặc là ra vào thư phòng ở tiền viện của lão gia tử hoặc là thư phòng của Ôn Hữu Xương, nhưng Lâm thị thì lại không thể đến thư phòng của Ôn lão gia tử rồi ra nàng ra, còn có sự phởn phác của phu quân Ôn Thời, áp lực trong lòng bà rất lớn.

Ngược lại là Ôn lão phu nhân thấy được thói quen của tiểu ngoại tôn nữ về sau, lộ ra bản tính hoạt bát, trong lòng rất là vui mừng. Sau khi Liễu Minh Nguyệt tự tay may cho Ôn lão gia tử hà bao, không đến mấy ngày sau, liền tự tay làm một cái đai buộc đầu tặng cho bà, lão phu nhân cười đến toe toét, lại dặn Lâm thị: **“Chắc là bình thường ở Tướng phủ con bé cũng đi lại trong nhà như vậy, trước tiên tạm bỏ qua một ít quy củ trong nhà chúng ta đi, để con bé tùy ý vui chơi cho tận hứng. Không thể để con bé nghìn dặm xa xôi tới đây, còn bắt ép nó không được vui vẻ...”**

Lâm thị làm sao còn dám quản Liễu Minh Nguyệt?

Mặc dù mỗi ngày Ôn Dục Quỳnh đều đi theo Lâm thị học quy củ, nhưng đối với vị biểu tỷ này, cũng là mười hai vạn phần hâm mộ.

Liễu Minh Nguyệt không biết là bởi vì mình, đã lật đổ toàn bộ quy củ của hậu viện Tam phòng Ôn gia, bây giờ nàng đang đọc du ký do Ôn Hữu Xương viết một cách hết sức cao hứng, mỗi khi đọc đến chỗ khó hiểu hoặc là vui mừng, nhất định sẽ chạy tới sân viện của Ôn Hữu Xương tìm hấn hỏi cho thật cặn kẽ.

May mắn trí nhớ của Ôn Hữu Xương tốt hơn người bình thường rất nhiều, dưới sự truy vấn của nàng mà vắt óc tìm mưu kế, vậy mà lại có thể thành thạo trả lời.

Từ đó Liễu Minh Nguyệt cảm thấy vị Nhị biểu huynh này quả là có đại tài!

Bị Tiết Hàn Vân chặn ở trước cửa thư phòng của Ôn lão gia tử, phản ứng đầu tiên của nàng là bị kích động nhào tới khoe khoang: **“Hàn Vân ca ca, Nhị biểu huynh quá lợi hại!”** Giống hệt như tiểu hài tử tìm được món đồ chơi yêu thích, nhất định phải chia sẻ với người thân cận cảm xúc vui sướng một phen.

Trong lòng Tiết Hàn Vân đột nhiên đến gần lẫn ranh cảnh giác, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói: **“Không biết Nhị biểu huynh làm thế nào để Nguyệt Nhi khen ngợi như vậy?”** Phải biết nguyên nhân mới có thể bách chiến bách thắng.

Liễu Minh Nguyệt cẩn thận đưa lên du ký do Ôn Hữu Xương viết, hai mắt sáng lấp lánh, mang theo ý dò xét: **“Hàn Vân ca ca, chúng ta... Có thể đến những nơi này chơi được không?”**

Tiết Hàn Vân nhận lấy quyển du ký, ban đầu chẳng qua cũng chỉ lật tới lật lui vài trang, nhưng sau khi lướt sơ qua nội dung của hai trang du ký thì thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng.

Ôn Hữu Xương chẳng qua chỉ là một thư sinh bình thường, thậm chí đối với việc cầu công danh hấn cũng không thấy hứng thú, mà chỉ cảm thấy hứng thú đối với việc đi khắp nơi lịch lãm, làm quen với các loại tạp học... Nhưng Tiết Hàn Vân xuất từ nhà quân nhân thế gia, biết rõ những bản đồ địa hình và phong tục văn hóa của con người, sự biến đổi thời tiết có tác dụng quyết định thắng bại trong chiến tranh như thế nào.

Trong lòng Tiết Hàn Vân rất kinh ngạc: rốt cuộc Ôn Hữu Xương có biết tầm quan trọng của quyển du ký mà hấn đang viết hay không?

Du ký của Ôn Hữu Xương được viết dựa trên sở thích và cảm thụ cá nhân hấn khi hấn tự mình trải nghiệm, được kết hợp với kinh nghiệm của dân chúng địa phương mà hấn đã thăm hỏi, mỗi một nơi mà hấn đặt chân đến, đều vẽ lại bản đồ địa hình, phong tục tập quán, biến hóa thời tiết cộng với văn hóa ẩm thực truyền thống của nơi đó, ngoài ra còn có ca dao dân ca, những mẫu chuyện ngắn, lời nói đùa thú vị hoặc truyền thuyết, đọc vào rất có hứng thú, hấn không thể khiến cho người ta kể hết kinh nghiệm của bản thân.

Đối vị Nhị biểu huynh này, bây giờ Tiết Hàn Vân không chỉ thấy cảnh giác đơn giản như vậy.

Hấn không đáp hồi lại: **“Nguyệt Nhi muốn đi lịch lãm khắp nơi ư?”**

Liễu Minh Nguyệt hưng phấn gật đầu: **“Vốn dĩ không nghĩ tới nhiều như vậy, nhưng sau khi xem quyển du ký của Nhị biểu huynh xong, hấn không thể lập tức xuất phát ngay bây giờ, cũng đi xem vạn dặm giang sơn của Đại Khải...”**

Tiết Hàn Vân trấn an sờ sờ đầu của nàng: **“Trương lai...”** Trương lai có cơ hội đi lịch lãm khắp nơi hay không, hấn cũng không biết.

Đối mặt với nụ cười hồn nhiên ngây thơ như vậy, trong lòng hấn bỗng thấy rất do dự, nặng nề nói không nên lời.

Từ một khắc khi thành phá gia vong kia đã bắt đầu, trên lưng hần chẳng những gánh lấy mục tiêu phải sống sót, mà còn có lòng tin tương lai phải trở lại biên cương, bảo vệ an bình một cõi. Nhưng mà, nay đối mặt với gương mặt cười như hoa nở mùa xuân, bỗng nhiên hần thấy mình nói không nên lời.

Ngoại trừ lòng tin ấy, hần còn có lòng tham muốn bảo vệ chăm sóc cho nàng lớn lên.

Nhưng mà, nàng là ái nữ độc nhất của phủ Tướng quốc, từ nhỏ càn vàng lá ngọc lớn lên, làm sao chịu được khổ cực?

Liễu Minh Nguyệt không biết Tiết Hàn Vân đêm chiêu suy nghĩ, thấy cả người hần bỗng nhiên thần sắc thay đổi, tim đập mạnh và loạn nhịp, hình như chất chứa rất nhiều do dự, nhớ ra bọn họ đến đây là để bài phòng một nhà ngoại tổ, nếu tùy tiện đi xa như vậy, chỉ sợ ngoại tổ cũng khó ăn khó nói với A Đa nơi đó, cho nên kéo kéo tay áo Tiết Hàn Vân an ủi: ***“Hàn Vân ca ca, muội chỉ nói như vậy thôi, bây giờ không thể đi chơi, sau này... Luôn có cơ hội mà, phải không?”***

Hai mắt Tiết Hàn Vân sáng ngời: cuộc đời này... Dù sao cũng sẽ có cơ hội, đúng không?

Nhiều năm sau nhớ lại, Tiết Hàn Vân cảm thấy may mắn sâu sắc vì lần này hần đã đến Giang Bắc.

Lúc đó chẳng qua hần chỉ trịnh trọng hứa hẹn với Liễu Minh Nguyệt: ***“Sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn muội đi thăm thú khắp nơi...”***

Liễu Minh Nguyệt thấy hần đáp ứng, lập tức hết sức cao hứng, nhớ lại mấy ngày nay chỉ lòng vòng ở trong nhà chưa từng đi ra ngoài, thỉnh thoảng được nhóm biểu tỳ muội Đại phòng mời đi chơi, cũng không thấy thú vị bao nhiêu, thật vất vả mới gặp được Tiết Hàn Vân có rảnh để ý nàng, lập tức níu lấy hần không cho đi, quay đầu mưu tính, tạm thời cất quyền du ký của Ôn Hữu Xương ở trên giá sách trong thư phòng của Ôn lão gia tử, sau đó lôi kéo Tiết Hàn Vân ra bên ngoài chơi, sai Hạ Huệ đến chỗ Ôn lão phu nhân bẩm báo một tiếng.

Tiết Hàn Vân biết mấy ngày nay đã lo là nàng, trong lòng hồ thẹn, dứt khoát đồng ý dẫn nàng ra ngoài chơi. Nào biết vừa ra đến trước cửa lại gặp Tư Mã Du vừa từ bên ngoài trở về.

Tư Mã Du thấy bọn họ muốn đi chơi, đầu chịu bỏ qua cơ hội náo nhiệt như vậy?

Tuy Liễu Minh Nguyệt biết vị này chính là Thế tử Thục vương, nhưng đối với việc hần quán lấy Tiết Hàn Vân cả ngày vẫn rất phê bình kín đáo, nếu không phải đối phương là nam tử, nàng đã sớm xách sọt đập hần rồi. Nể mặt hần là nam tử, nàng mới gắng chịu đựng. Nghe hần sống chết đòi theo, nàng nhìn Tiết Hàn Vân thăm dò một lát rồi trừng mắt liếc hần: ***“Thế tử điện hạ thiếu cái gì, đến lúc đó ta và Hàn Vân ca ca sẽ mua về cho ngài.”***

Tư Mã Du cũng là người có tính tình bộp chộp bá đạo, chưa thông suốt tình yêu nam nữ, chuyện mà người khác không cho hần làm, hần càng muốn làm cho bằng được. Lúc mới quen biết Ôn Hữu Xương cũng vậy, hần sống chết quán quít lấy y, Ôn Hữu Xương không lay chuyển được, hần hỏi danh tính, Ôn Hữu Xương thuận miệng nói đại: ***“Tại hạ Lục Tam.”*** Hần liền thuận miệng gọi người ta là ***“A tam”***, cho đến khi bước vào nội trạch của Ôn gia cũng không chịu sửa lại.

Mấy chục năm từ đó về sau, chỉ cần nghe hần kêu là “A Tam”, nghĩ cũng không cần nghĩ, đương nhiên là kêu Ôn Hữu Xương rồi.

Bởi thế Ôn Hữu Xương vì chuyện này mà hối hận mấy chục năm, biết vậy lúc trước đã chẳng bịa ra cái tên ấy làm gì.

Từ phương diện nào đó mà nói, Tư Mã Du là người trời sinh cố chấp, hần nhận định Tiết Hàn Vân là kỳ phùng địch thủ với hần, đối xử với Tiết Hàn Vân như tri kỷ, hận không thể ngày đêm luận bàn, làm sao biết cách xem xét sắc mặt của người ta, dành ra chút thời gian riêng tư để Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân ở cùng một chỗ?

Tư Mã Du mặt không đổi sắc: ***“Chẳng qua ta chỉ tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi.”***

Lông mi Liễu Minh Nguyệt dựng thẳng lên, bắt đầu nổi bão: ***“Chẳng phải ngài vừa mới từ bên ngoài trở về sao?”*** Người này sao không biết nhìn sắc mặt của người khác chút nào hết vậy... Hồn nhiên quên mất chính bản thân nàng cũng có loại tật xấu y hệt như vậy, tuy rằng bây giờ đã có sự thay đổi.

Chắc là... Hải tử được người nhà nâng niu yêu chiều từ nhỏ đều có tật xấu như vậy, không biết cách nhìn sắc mặt người khác mà cư xử.

“Nhân tiện cùng Tiết huynh ra ngoài mua một ít sách về.”

Tư Mã Du tự nhận thấy lý do này vô cùng chính đáng, bởi vì hai ngày trước Tiết Hàn Vân đã đồng ý với hần.

Tiết Hàn Vân: “...”

Bên cạnh hần mỗi bên một người, hai người đều vùng lên bực bội hoàn toàn không để ý đến người quyết định ở giữa là hần, cũng không cố kỵ người ngoài, mỗi người một bên lôi kéo cánh tay Tiết Hàn Vân đi ra ngoài, khiến nhóm nha hoàn gã sai vật thiếp thân đi theo ba người quay mặt nhìn nhau, không biết làm sao cho phải.

Cũng may, Lâm thị biết bọn họ muốn ra ngoài, lập tức sai nha hoàn tới hỏi, là muốn ngồi xe hay muốn ngồi thuyền, vừa vặn giải vây thay Tiết Hàn Vân.

“Ngồi thuyền!”

“Ngồi xe!”

Ai biết vừa nghe nha hoàn hỏi xong, Tư Mã Du và Liễu Minh Nguyệt lại bắt đầu nổi lên tranh chấp. Cuối cùng vẫn là do Tiết Hàn Vân sờ sờ đầu Liễu Minh Nguyệt trấn an, xoay người tiện tay lại sờ soạng trên đầu Tư Mã Du một lát, khuyên nhủ: **“Hay là ngồi thuyền được không?”** Tựa như khuyên giải an ủi hai tiểu hài tử không hiểu chuyện.

Trong kinh rất ít khi có cơ hội ngồi thuyền dạo chơi, cho dù có, cũng không thuận tiện bằng ở Giang Bắc, Liễu Minh Nguyệt đã có ý muốn ngồi thuyền, Tiết Hàn Vân đương nhiên sẽ nghiêng về phía nàng.

Ai biết việc Tiết Hàn Vân thuận tay sờ soạng một phen, lại chọc cho Thế tử Thục vương bùng nổ.

Tư Mã Du thấy mình bị đối xử như tiểu hài tử, mấy ngày nay hắn luôn xem Tiết Hàn Vân như đối thủ mà tự cho mình và Tiết Hàn Vân là bằng trang phái kìa, nay lại bị đối xử như vậy, chỉ cảm thấy tôn nghiêm bị khiêu chiến từ trước đến nay chưa từng có, chân mày xoắn chặt, lập tức hạ thư khiêu chiến ngay tại chỗ.

Tiết Hàn Vân thấy Tư Mã Du nghiêm túc hạ thư khiêu chiến, đầu đầu hận không thể chặt móng vuốt kia của mình ngay tại chỗ... Đây là kết quả của việc sờ lung tung nha!

Hắn không có huynh đệ ruột thịt, nhóm sư huynh đệ đồng môn cũng không có vị nào có chấp đáng yêu như vị Thế tử Thục vương này, vài vị kia toàn là chủ nhân gió chiều nào theo chiều ấy, vừa thấy hắn giơ quyền lập tức sẽ kêu cứu hết sức thê lương, giống như bị hắn hành hung tàn nhẫn vậy, nhưng còn vị Thế tử Thục vương đây thì rất kiên cường, cho dù bị hắn xem như hình nhân bao cát đem ra luyện võ, bị đánh bầm dập một trận cũng không rên một tiếng, còn có thể suy nghĩ được cách vãn hồi kết cục thất bại.

Tiết Hàn Vân khuyên can mãi, Tư Mã Du mới bắt đầu đi nhận ra, không nên liều chết lấy luận võ đến rửa sạch khinh bỉ của Tiết Hàn Vân đối với mình. Cuối cùng bị một câu của Liễu Minh Nguyệt đánh nát suy nghĩ trong đầu: **“Chẳng lẽ Thế tử điện hạ là tiểu hài tử, không phân biệt hoàn cảnh tình huống lúc nào cũng muốn lôi kéo người ta đánh nhau?”**

Tư Mã Du hận nhất người ta nói hắn nhỏ, cuối cùng trung khuôn mặt thối cùng hai người Tiết Liễu đi từ cửa sau Ôn gia ra bến tàu ngồi thuyền nhỏ dạo chơi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thử thăm dò

Đúng là giữa hè tháng 7, mặc dù thời tiết nóng bức, nhưng dựa vào sông ngòi, dù sao cũng thấy mát mẻ hơn vài phần.

Chèo thuyền chính là bà tử có thân thể cường tráng khỏe mạnh của Ôn gia, thuyền đi vững vàng, Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân cùng sóng vai, ngòi đối diện với Tư Mã Du, nhóm nha hoàn gã sai vặt hầu hạ ba người thì trốn ở trong khoang thuyền chờ nghe lệnh, không gian lặng ngắt như tờ.

Sau khi Tư Mã Du lên thuyền, phụng phịu xụ mặt nửa ngày không hé răng, Liễu Minh Nguyệt thấy hắn bày ra tình trạng như vậy, trong lòng mừng thầm, lôi kéo Tiết Hàn Vân chỉ trở phong cảnh hai bên bờ, đợi đến khi thuyền đi được khoảng một khắc, bắt đầu từ bến tàu An trấn đến phố xá phồn hoa sầm uất nhất.

Hệ thống sông ngòi ở An trấn dày đặc giống như mạng nhện, trên sông thuyền hoa nhỏ đếm không hết, cũng có một vài bộ phận người ta trôi dạt trên sông nước, sinh sống tạm bợ nơi sông ngòi này. Mấy người Liễu Minh Nguyệt ngồi thuyền chính là thuyền riêng của Ôn gia, khoang thuyền được bày biện đơn giản lịch sự nhưng không kém phần tao nhã, đặc biệt có hai nha hoàn luôn ngồi ở trên thuyền nấu nước pha trà để chiêu đãi khách nhân.

Đợi đến khi thuyền cập bờ, ba người dẫn theo tùy tùng, nha hoàn, gã sai vặt một đường đi dạo dọc theo con phố dài. Ven đường có rất nhiều tiểu thương tập hợp, cửa hàng san sát nhau, hết nhà này tới nhà khác.

Liễu Minh Nguyệt tới đây, tuy có vài vị biểu tỳ muội Đại phòng thường xuyên đến chơi đùa, nhưng phần nhiều lúc nữ tử cùng nhau tụ tập, hoặc là ngâm thơ đối câu, hoặc là ngắm hoa thưởng trà, hoặc là bày mấy bàn tiệc nhỏ trong nhà, uống chút rượu trái cây, có tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi khẽ mở môi son, hát vài khúc nhạc trợ hứng, hoàn toàn chưa bao giờ được đi dạo ở ven đường, cảm thụ hơi thở khói lửa của vùng sông nước Giang Bắc một phen.

Nàng một đường đi tới, nhìn ngang nhìn dọc, hoặc quan sát cửa hàng son phấn, hoặc nhìn cửa hàng trang sức, mặc dù nhận lấy Tư Mã Du công kích mãnh liệt một trận, cái gì mà: **“Nữ tử trên đời này, từ trước cho đến nay chỉ có hai loại, không tô son điểm phấn, thì cũng quần áo trang sức như nhau, hoàn toàn không biết lo lắng...”**, nàng vẫn thấy hứng trí dạt dào như trước.

Liễu Minh Nguyệt cầm son phấn hoa hồng quẹt lên mu bàn tay để thử chất lượng và màu sắc, không chút để ý đáp trả: **“Chẳng lẽ muốn nữ nhi phải múa đao động thương, bảo vệ quốc gia, suy nghĩ thành bại của lịch sử, lấy sử làm gương, sầu lo tệ nạn xã hội, mới coi là chính đạo?”**

“Ông chủ, gói hộp son này lại!” Sau đó quay đầu mỉm cười, bồi cho Tư Mã Du một nhát cuối cùng: **“VẬY CÒN CÁC NAM NHÂN NHƯ NGÀI THÌ LÀM GÌ?”**

Tư Mã Du: “...” Mồm miệng hảo lạnh lợi! Đưa mắt hướng về phía Tiết Hàn Vân xin giúp đỡ, tìm kiếm đồng minh của người cùng giới.

Tiết Hàn Vân bị vây trong loại lập trường này, vội vàng tỏ thái độ: bảo vệ quốc gia, kiếm tiền nuôi gia đình tất cả những chuyện vất vả đều để hấn lo, về phần Nguyệt Nhi, muội chỉ cần phụ trách việc ăn ngon mặc đẹp, mua sắm thoải mái đến già là được!

Còn có một câu đề trong lòng không dám nói ra: sinh con nối dòng!

Tư Mã Du đại bại!

Lại thấy Tiết Hàn Vân đường đường là đáng nam nhi, mọi chuyện đều đặt Liễu Minh Nguyệt lên trước, bám dính lấy nàng vây quanh cửa hàng son phấn, còn “Nịnh nọt khen ngợi” nha đầu mỏ nhọn kia mặc cái gì, đeo cái gì nhìn cũng đẹp, không những thế còn mua hết toàn bộ những thứ mà Liễu Minh Nguyệt thích, Tư Mã Du sâu sắc cảm thấy vô cùng xấu hổ vì đã làm bạn với Tiết Hàn Vân, hận không thể ở trên đường cách xa 5 thước với hai người bọn họ.

Vốn dĩ Liễu Minh Nguyệt cũng không có ý định mua quần áo trang sức, bởi trước khi rời khỏi kinh thành, những vật dụng tùy thân nàng đem theo cũng khá nhiều, chẳng qua nhìn thấy thái độ đáng ghét của Tư Mã Du, muốn vứt hấn qua một bên, bởi vậy dứt khoát giết thời gian tại cửa hàng son phấn trang sức, xem đến xem đi, sau đó lôi kéo Tiết Hàn Vân hứng trí bưng bưng thảo luận xem nàng đeo mỗi vật trang sức đẹp như thế nào.

Gã sai vật thiếp thân Hàm Phú của Tư Mã Du nhận ra hàm ý trong đó, lôi kéo Tư Mã Du thì thầm một trận, nói nhiều lần, Tư Mã Du lập tức thay đổi thái độ, trung ra khuôn mặt tươi cười, cực kỳ nhẫn nại đứng mãi ở cửa hàng trang sức phấn son không chịu đi, cho đến khi vị chủ quán bày ra tất cả hàng hóa thượng đẳng ở trong tiệm bị hấn nhìn trúng, hấn nói rằng trong nhà có rất nhiều muội muội, ra ngoài một chuyến, dù sao cũng phải mua một ít son phấn trang sức trở về.

Thật ra thì phủ Thục vương đúng là có vài vị tiểu quận chúa, chẳng qua... Lớn nhất năm nay cũng chỉ mới tám tuổi, làm sao biết dùng mấy thứ này?

Liễu Minh Nguyệt thấy Tư Mã Du còn mê mẩn ở đây hơn so với mình, đường đường một đáng nam nhi, đối với son phấn trang sức lại yêu thích không buông tay, lôi kéo Tiết Hàn Vân đến thảo luận, ngược lại không chịu được tình cảnh này, dẫn đầu ra khỏi cửa hàng, để lại Tư Mã Du và Tiết Hàn Vân hai mặt nhìn nhau chẳng hiểu ra sao.

Tư Mã Du buông son phấn trong tay xuống, làm ra vẻ ông cụ non chỉ điểm cho Tiết Hàn Vân: **“Tiết huynh à, nữ tử không thể quá nuông chiều được, quen được nuông chiều rồi nhất định sẽ lên mặt!”**

Phủ Thục vương quy củ nghiêm cẩn, tuy trong phủ không ít cơ thiếp, nhưng cực kỳ quy củ, ở trước mặt Thục vương ngay cả thờ mệnh cũng không dám, nào có phụ nhân nào dám tùy ý ở trước mặt nam tử như vậy?

Bởi thế hấn làm sao hiểu được Tiết Hàn Vân tính tình cương trực, văn võ song toàn, ở trước mặt tiểu thê tử chưa cưới, vậy mà lại là người sợ vợ như vậy!

Chường quây thấy vị này chỉ huy ông lấy này lấy nọ xem nửa ngày, một thứ cũng chưa mua, khóc không ra nước mắt sai tiểu nhị tới thu dọn hàng hóa này giờ đã bị đem ra đảo loạn.

Tiết Hàn Vân cười tự đắc: **“Không còn cách nào khác, từ nhỏ đã bị chiều đến hư hỏng, ta cũng quen rồi!”** Thái độ là hoàn toàn vui vẻ chịu đựng, không thủ vị chút nào.

Hàm Phú thầm nghĩ: làm sao Thế tử hiểu được thế nào là lòng tình tương duyệt, nói trắng ra là một người vui vẻ đánh một người tình nguyện bị đánh, cho dù có nhiều lễ nghi quy củ hơn nữa, cũng không chịu nổi hai người người ta người tình ta nguyện nha!

Sau khi Liễu Minh Nguyệt ra ngoài không thấy Tiết Hàn Vân đuổi theo, xoay người trở về kéo hấn, đúng lúc nghe được một câu như vậy, hé miệng hướng Tư Mã Du cười đắc ý, **“Điện hạ chỉ là tiểu hài tử ở nhà, làm sao biết mấy chuyện này?!”** Sau đó kéo Tiết Hàn Vân đi mất, để lại Tư Mã Du ở phía sau tức đến gợn chân.

Nay ở trước mặt Tư Mã Du, đột nhiên nàng sinh ra một loại cảm giác thương cảm đầy ưu việt của người từng trải, đối với vị Thế tử điện hạ chưa thông suốt chuyện đời này, hết sức trào phúng dùng toàn lực để đả kích hấn, thấy hấn tức đến gợn chân, thì nàng thấy thoải mái.

Ba người một đường đi dạo, thắng lợi trở về, lúc về vẫn ngồi thuyền như trước, từ cửa sau bước vào hậu viện, đúng lúc gặp phải Hà Tú Liên dẫn theo nha hoàn Tiểu Phấn, còn có Lưu Ly – nha hoàn thiếp thân của Ôn Dục Châu chậm chậm đi tới, nhìn như vậy, hấn là mới từ trong viện của Ôn lão phu nhân đi ra.

Nha hoàn thiếp thân của Ôn lão phu nhân nhìn thấy nàng quay về, lập tức tiến lên hành lễ cười nói: **“Châu tỷ nhi và Hà cô nương đã đến đây một lúc lâu, Châu tỷ nhi không chờ được biểu cô nương trở về, có việc đã đi trước. Hà cô nương vẫn luôn ở đây đợi biểu cô nương, bây giờ vừa chịu đi thì cô nương lại trở về.”**

Liễu Minh Nguyệt đưa mắt liếc nhìn Tiết Hàn Vân một cái, bất động thanh sắc nói: **“Nếu Hà tỷ tỷ đã đến đây, vậy vào trong phòng ta ngồi chơi một lát nhé?”** Lại quay đầu sai sử Tiết Hàn Vân: **“Hàn Vân ca ca giúp muội xách mấy thứ này về phòng được không?”**

Cuối cùng ba người vẫn đi dạo tiệm sách, không chỉ có gã sai vặt Liên Sinh, Hàm Phú, mà ngay cả Liễu Minh Nguyệt, Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du, trong tay ai cũng đều ôm theo sách. Hạ Huệ thì ôm theo son phấn, trang sức linh tinh mà Liễu Minh Nguyệt mua về.

Hà Tú Liên nghe được lời này, trước mắt không khỏi sáng ngời.

Tư Mã Du dẫn theo gã sai vặt Hàm Phú nhà mình đi về hướng sân viện của Ôn Hữu Xương, Tiết Hàn Vân thì đi theo Liễu Minh Nguyệt quay lại viện của nàng. Hà Tú Liên xấu hổ sóng vai đi cùng Liễu Minh Nguyệt, ánh mắt thường xuyên âm thầm đánh giá Tiết Hàn Vân một phen.

Liễu Minh Nguyệt chỉ làm như không thấy.

Mấy ngày nay tuy rằng Hà Tú Liên thỉnh thoảng có gặp Liễu Minh Nguyệt, nhưng đều là do Liễu Minh Nguyệt bị Ôn Dục Châu mời đến Đại phòng, chứ Ôn Dục Châu chưa từng đến Tam phòng. Mắt thấy không đây nửa năm nữa, Ôn Dục Châu sẽ xuất giá, sáng sớm ngày ấy nàng ta đến thỉnh an Môn thị, ở ngoài cửa phòng nghe được Môn thị bàn bạc với ma ma thiếp thân, chờ Ôn Dục Châu xuất giá, thì sẽ đưa nàng ta trở về nhà mẹ đẻ mà chờ gả.

Mặc dù Môn thị cũng nói nhà nàng ta nghèo khó, nhất định phải thay nàng ta đặt mua một phần đồ cưới có thể diện một chút, nhưng nàng ta nghĩ đến nam tử mà tương lai nàng ta phải gả đến, không phải gia cảnh nghèo hèn thì cũng là nghệ nhân tay chân nhỏ bé yếu ớt, làm sao có thiếu gia gia cảnh giàu có lại nhả nhận tuần tử? Trong lòng không khỏi tuyệt vọng như tro tàn.

Môn thị và phụ thân của Hà Tú Liên, nếu thật sự nói cho đúng, quả thật không cùng chi. Chẳng qua trường bối của Hà gia rất ít, vẫn luôn qua lại thân cận. Năm Hà Tú Liên mười tuổi, tình hình trong nhà không tốt, cha mẹ nàng ta rất lo lắng, sau khi suy tư rất lâu xem phải lựa chọn con đường nào giữa việc nương nhờ họ hàng, dựa vào thân hữu hay là dứt khoát bán Hà Tú Liên đi làm nô tì, đúng lúc này Môn thị về nhà mẹ đẻ, Hà gia lập tức đến cầu xin Môn thị thu nhận đứa cháu gái vợ khác chi này, cứ xem Hà Tú Liên như nha hoàn thô sử vậy nước quét nhà, miễn có miếng cơm ăn là được.

Môn thị phúc hậu, động lòng trắc ẩn, chưa bao giờ xem Hà Tú Liên là nha hoàn thô sử, cũng chưa từng khắt khe với nàng ta, chỉ nói với bên ngoài là cháu gái vợ nhà mẹ đẻ muốn tới Ôn phủ làm khách, bên trong còn âm thầm giúp đỡ đưa bạc cho cha mẹ của Hà Tú Liên, khiến Hà Tú Liên có thể diện một chút, đưa đến Ôn phủ.

Ngay cả nha đầu Tiểu Phân, nha hoàn thiếp thân của Hà Tú Liên cũng là dùng bạc mà Môn thị đưa cho cha mẹ Hà Tú Liên mua về, cha mẹ Hà Tú Liên nghĩ rằng nữ nhi ở Ôn phủ không có người tâm phúc, bởi vậy mới dùng số bạc mà Môn thị đưa cho mua một tiểu nha hoàn, cùng với Hà Tú Liên đưa vào Ôn phủ.

Mấy năm nay, dưới sự giúp đỡ của Môn thị, cuộc sống của Hà Tú Liên dần dần cải thiện tốt hơn. Trong đầu Môn thị đã mấy lần có suy nghĩ muốn đưa Hà Tú Liên trở về nhà. Bất đắc dĩ, mỗi lần bà nhắc đến, Hà Tú Liên lại khóc lóc nỉ non, chỉ nói ở bên cạnh cô cô nhiều năm, không nỡ xa cô cô và bọn tỷ muội, Môn thị chỉ đành từ bỏ.

Chẳng qua hai năm gần đây Môn thị nhìn Hà Tú Liên càng ngày càng lớn, rất nhiều lúc phải để phòng nàng ta, giống như hôm nay vậy, Ôn Dục Châu và Hà Tú Liên hai người cùng đi đến Tam phòng, Ôn Dục Châu có việc phải trở về, lập tức để lại nha hoàn thiếp thân Lưu Ly nhìn chăm chăm Hà Tú Liên, ngoài mặt mang danh tốt đẹp: **“Để cho Lưu Ly ở lại chính miêng bảo với Nguyệt Nhi muội muội một tiếng, đồ phải khiến Nguyệt Nhi muội muội bảo ta đồ dành muội ấy, chưa bao giờ đến gặp muội ấy.”**

Trong lòng Hà Tú Liên hiểu rất rõ, đây là đang đề phòng nàng ta.

Ba người tới thư phòng trong viện của Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ tự mình đi cất son phấn trang sức, Liên Sinh và Tiết Hàn Vân cũng buông đồng sách xuống, Liễu Minh Nguyệt lại sai sử Tiết Hàn Vân đặt sách lên giá.

Thư phòng này vốn dĩ là nơi năm xưa tiểu Ôn thị thường đến đọc sách, bên trong có không ít tàng thư, chỗ giá sách đều được bày đầy sách, muốn đặt thêm thì phải treo lên cao, Liễu Minh Nguyệt lập tức chỉ huy Tiết Hàn Vân đem những quyển sách mà nàng không thích đặt ở chỗ cao, còn những quyển sách hôm nay vừa vơ vét về thì bày ở tầng thấp.

Tiết Hàn Vân thân thủ lưu loát, dưới sự chỉ điểm của Liễu Minh Nguyệt mà bày sách. Thỉnh thoảng Liễu Minh Nguyệt quay đầu nói chuyện với Hà Tú Liên: **“Hà tỷ tỷ ngồi chơi một lát, chốc nữa bày xong đồng sách này thì sẽ nói chuyện với tỷ.”** Tiếp đó lại sai sử Liên Sinh: **“Còn không đi thúc giục Hạ Huệ tỷ tỷ của người, kêu nàng mau chóng châm trà mời khách, nghe chưa?”**

Hà Tú Liên dịu dàng nhỏ nhẹ nói: **“Muội muội đừng vội, lúc này ta đã uống trà ở trong phòng của lão thái thái rồi, muội cứ thông thả làm việc đi.”** Lại vụng trộm đánh giá đáng người lưu loát, đi lại nhanh nhẹn của Tiết Hàn Vân ở giá sách.

Vị Tiết công tử này, nàng ta từng nghe bọn Ôn Dục Châu thảo luận qua, chính là hậu nhân của trung lương, không cha không mẹ, hiện nay được Liễu tướng nuôi dạy ở quý phủ, mà nàng ta cũng là người ăn nhờ ở đậu, cho nên cảm thụ sâu sắc sự khổ sở của việc ăn nhờ ở đậu.

Tam phòng Ôn gia chưa bao giờ nói với bên ngoài về việc hôn nhân của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân, bởi vậy vị hiền tể tương lai của phủ Tướng quốc này, ngay cả Đại phòng và Nhị phòng Ôn gia cũng không biết, chỉ biết hần là đường tử của Liễu Hậu.

Ngay cả Hà Tú Liên, hôm nay thấy Liễu Minh Nguyệt sai sử Tiết Hàn Vân một cách đúng lý hợp tình như vậy, trong lòng đối vị thiếu niên này, dâng lên một loại xúc cảm đồng bệnh tương liên.

Chờ đến khi Tiết Hàn Vân bày sách xong, Hạ Huệ mới sai nhóm nha đầu bà tử rót trà, tiếp đón Lưu Ly và Tiểu Phân ra bên ngoài dùng trà, trong phòng chỉ còn lại ba người Tiết Hàn Vân, Liễu Minh Nguyệt và Hà Tú Liên, Hà Tú Liên tiến lên khom người thi lễ thật sâu với Tiết Hàn Vân: **“Ngày đó đa tạ Tiết đại ca ra tay trừng trị kẻ xấu!”**

Thật ra thì nàng ta cũng nhìn thấy, vị thiếu niên trẻ tuổi hung ác lúc ấy khiến nàng ta rớt xuống nước, hôm nay lại đi cùng hai người Tiết Hàn Vân trở về, chẳng qua bất kể như thế nào, nàng ta cũng phải mượn cớ đến thân cận với Tiết Hàn Vân.

Ánh mắt Liễu Minh Nguyệt chợt lóe sáng, thấy được vẻ mặt Tiết Hàn Vân mờ mịt, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: **“Hà tử tử chính là người ngày ấy... Bị đẩy khỏi thuyền...”**

Tiết Hàn Vân mơ hồ nhớ lại, hình như từng có một nữ tử như vậy, chẳng qua hình dáng nàng ta tròn méo ra sao, cho tới bây giờ hắn cũng không chú ý, giờ phút này ngay cả ánh mắt cũng không quét lên trên mặt Hà Tú Liên, trong miệng chỉ nói: **“Cô nương khách khí!”**

Hà Tú Liên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt, mang theo vài phần điềm đạm đáng yêu: **“Chắc là Tiết đại ca không biết, Nguyệt Nhi muội muội cũng biết, chẳng qua ta cũng chỉ là người ăn nhờ ở đậu...”** Dem bốn chữ ăn nhờ ở đậu kia chậm rãi nói ra, giọng nói hết sức thông khổ.

Liễu Minh Nguyệt nhớ tới Vạn thị đã từng dạy, có một loại nữ tử, đặc biệt thích lấy thân thể đáng thương ra để chiếm được đồng tình của nam tử, mưu cầu leo lên phú quý. Nàng cẩn thận để ý nhìn lại, trong lòng hứng khởi, quả nhiên trực giác của mình không sai, lại xem xét Tiết Hàn Vân, thấy hắn vẫn chưa để ý tới bốn chữ được Hà Tú Liên cố ý nói thật nặng này, nhân tiện nói: **“Hà Vân ca ca không biết, Hà tử tử vẫn luôn ở bên cạnh cứu mẫu Đại phòng mà lớn lên đó.”** Thâm khen mình biết cách rộng lượng hiền lương, rõ ràng là Hà Tú Liên giả vờ dịu dàng này đã đưa tới dưới mí mắt của mình rồi, vậy mà mình cũng thấy thờ ơ cho được.

Tiết Hàn Vân mỉm cười: **“Bá mẫu của Hà cô nương đây quả là trưởng giả từ ái, là người rất tốt.”** Hắn thường cảm kích Liễu Hậu và võ một mình, không hề có quan hệ huyết thống nào nhưng vẫn nuôi nấng dạy dỗ hắn lớn lên, bởi vậy đối với bậc trưởng bối có thể nuôi nấng hài tử của nhà khác, luôn luôn kính trọng không thôi.

Đáng tiếc Hà Tú Liên không nghĩ như vậy. Đặc biệt là sau khi Ôn Dục Châu chọn được một cửa hôn nhân vô cùng tốt, nàng ta lại cảm thấy, nếu Môn thị không chịu thay nàng ta chọn một cửa hôn nhân tốt, xét đến cùng, vẫn là đối xử không tốt với nàng ta. Huống chi thường xuyên nghe Môn thị nói muốn đuổi mình về nhà mẹ đẻ, trong bất tri bất giác nàng ta đã ôm lòng oán hận, vị đường cô này làm sao đối xử tốt với nàng ta cho được?

Những lời này, đương nhiên không thể nói ra ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân, nàng ta chỉ có thể mềm mại chực khóc nhìn Tiết Hàn Vân: **“Liễu tướng và Nguyệt Nhi muội muội đều là người tốt, Tiết đại ca làm sao hiểu được khổ sở ăn nhờ ở đậu?”**

Liễu Minh Nguyệt và Ôn Dục Châu ở chung mấy ngày nay, luôn cảm thấy vài vị biểu tỷ muội Đại phòng đều có tính tình bao dung rộng rãi, là nữ tử cực kỳ có giáo dưỡng, đối xử với Hà Tú Liên hoàn toàn không có ý thị xa lánh. Trái lại là Hà Tú Liên thường xuyên tỏ vẻ rụt rè tự oán tự trách, khiến người ta không thoải mái khi ở chung.

Tiết Hàn Vân là người quan sát tỉ mỉ bậc nào, từ khi Hà Tú Liên nói lời cảm tạ hắn đến bây giờ tự tổ giác nổi khổ sở ăn nhờ ở đậu, hắn đã dùng đôi mắt tinh anh phát hiện, hôm nay Nguyệt nha đầu hết sức cổ quái.

Đối với nàng hắn quá mức quen thuộc, rất hiểu biết sự xảo quyết âm thầm giấu dưới lớp vỏ khờ khạo của nàng, mỗi khi nàng muốn bộc lộ điều này trên mặt sẽ tươi cười xán lạn, trong lòng hắn lập tức bồn chồn, chẳng lẽ nha đầu kia đang muốn thử hắn ư?

Hắn dứt khoát giả ngu, chỉ xem như hoàn toàn không hiểu nổi khổ sở mà Hà Tú Liên bày tỏ, mở miệng nói: **“Sách đã dọn xong rồi, muội muội có khách, vậy ta quay về tiền viện, lần sau sẽ đến tìm muội.”** Nói xong, còn vươn tay ra, xoa nhẹ một hai cái ở trên cái đầu nhỏ của Liễu Minh Nguyệt, thái độ vô cùng thân thiết.

Liễu Minh Nguyệt luôn cảm thấy hắn hình như đã biết được ý định trong lòng nàng, nhưng nghĩ lại, hắn quân tử như vậy, làm sao biết đến những thủ đoạn của nữ tử ở hậu viện, nếu không nhờ Vạn thị chỉ dạy, ngay cả nàng cũng không rõ mấy chuyện này, bởi vậy yên lòng, kéo tay áo không chịu cho hắn đi: **“Hà Vân ca ca, huynh ngồi chơi một lát thôi...”**

Tiết Hàn Vân lập tức khẳng định tiểu nha đầu này không có ý tốt, dứt khoát kiên quyết kéo tay nàng ra, **“Ta còn có việc, quay đầu sẽ tìm muội sau.”** Ngay cả khi hôm nay có thể đích thân đến khuê phòng của nàng một chuyến, cũng không thể tiếp tục ở lại.

Bản lĩnh tính sổ của tiểu nha đầu này càng ngày càng cao cường nha!

Nhìn theo bóng dáng Tiết Hàn Vân từ trong phòng đi ra, hai mắt Hà Tú Liên đầy thất vọng, thấy Liễu Minh Nguyệt quay đầu nhìn mình cười, liền miễn cưỡng cười đáp lễ: **“Ta thấy, tình cảm giữa Tiết đại ca và Nguyệt Nhi muội muội vô cùng tốt phải không?”**

Liễu Minh Nguyệt nói: **“Hà Vân ca ca làm người phúc hậu, so với thân huynh trưởng còn quan tâm ta hơn.”**

Mấy ngày nay nàng rút ra được một quy luật, phạm là gặp mặt Hà Tú Liên, nếu không có nhóm biểu tỷ muội ở bên cạnh, nàng ta nhất định sẽ chuyển đề tài đến chỗ Tiết Hàn Vân. Liễu Minh Nguyệt cẩn thận quan sát, thấy được mỗi khi nàng nhắc đến Tiết Hàn Vân, hai mắt Hà Tú Liên gần như muốn phát sáng. Có một lần nàng ta còn vờ như vô tình hỏi thăm: **“Tiết Hàn Vân nhân hậu như vậy, không biết là Đại tẩu từ Tiết gia có dễ ở chung không?”**

Lúc ấy Liễu Minh Nguyệt thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ lắc lắc đầu: **“Hà Vân ca ca chưa thành thân.”** Hơn nữa bọn họ cũng chỉ làm tiểu định, vẫn chưa cử hành đại lễ.

Nàng nói như vậy cũng là nói đúng theo sự thật thôi.

Hà Tú Liên nghe được lời này, bấy giờ hai mắt lập lòe phát sáng.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt ôm bụng cười, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì lạ, cố gắng hạ thấp Tiết Hàn Vân một chút: ***“Hà tỷ tỷ không biết đây thôi, Hàn Vân ca ca là người cô độc, không nhà không cửa, không có cha mẹ che chở, cũng không có huynh đệ tỷ muội nâng đỡ, huynh ấy lấy gì để thành thân đây?”*** Hân nghèo như vậy, cũng chỉ có nàng mới bằng lòng gả cho hân mà thôi!

Trong lòng Hà Tú Liên lại nghĩ, đến khi nàng ta xuất giá, Môn thị sẽ phải thêm trang cho nàng ta, huống chi phủ Tướng quốc có núi vàng núi bạc, sao Liễu tướng có thể để cho đường tử của mình ngay cả phụ nhân cũng cưới không nổi? Chỉ sợ Liễu tướng tùy tiện ra tay, cũng đủ để Tiết Hàn Vân cưới vợ nuôi con.

Liễu Minh Nguyệt đơn giản chỉ là một đứa bé chưa lớn, cũng quá ngây thơ rồi.

Nàng ta lại muốn nói, Liễu tướng chỉ có duy nhất một nữ nhi này, tương lai tất nhiên là đại phú đại quý, cho dù muốn đưa vào cung làm nương nương cũng có thể. Nghe nói Thái tử điện hạ mới hơn 20, vừa vặn xứng đôi với Liễu Minh Nguyệt. Nghe thấy nàng hạ thấp Tiết Hàn Vân như vậy, cho dù lúc này vừa nhìn thấy hai người thân mật như thế, cũng chỉ cho rằng hai người từ nhỏ lớn lên bên nhau, đó là huynh muội tình thâm, không nghĩ rằng Liễu tướng sẽ gả ái nữ duy nhất của mình cho tiểu tử nghèo như Tiết Hàn Vân vậy...

Đáng tiếc Tiết Hàn Vân cho dù có nghèo, sau lưng vẫn có ngọn núi lớn là Liễu tướng để dựa vào, làm sao có thể nghèo cả đời đây?

Trong lòng Hà Tú Liên nhất thời dâng lên một loại ý niệm “Tuệ nhãn biết anh hùng”. Lại xấu hổ thờ dài ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt: ***“Không biết tương lai nữ tử may mắn nào có thể gả cho Tiết đại ca...”***

Liễu Minh Nguyệt nổi lên ý xấu, nói: ***“Nếu như Hàn Vân ca ca có thể lấy được nữ tử ôn nhu thiện lương giống như Hà tỷ tỷ vậy, đó thực sự là phúc khí của huynh ấy...”***

Hà Tú Liên đầy mặt đỏ ửng, già vờ tỏ vẻ tức giận: ***“Muội muội nói vậy bạ cái gì vậy...”***

Hai người cười đùa một trận, sau đó nàng ta cùng Tiểu Phân và Lư Ly trở lại Đại phòng.

Liễu Minh Nguyệt chờ đến khi nàng ta đi rồi, mới bày ra dáng vẻ muốn tính sổ đi với tiền viện, nàng muốn đi hỏi tội Tiết Hàn Vân, đến Giang Bắc một chuyến, vậy mà lại câu dẫn đào hoa như vậy. Lúc đi ngang qua thư phòng của Ôn lão gia tử, giật mình nhớ ra bản du ký của Ôn Hữu Xương, nàng luống cuống tay chân, còn chưa đi vào, thì đã nghe được tiếng Ôn lão gia tử răn dạy Ôn Hữu Xương.

“Cho người bạc đãi lịch lãm, người lại viết mấy thứ này?”

“A ông, đây chỉ là... Đây chỉ là viết khi rảnh rồi...”

Lúc trước Ôn lão gia tử chê bai Ôn Hữu Xương làm việc không đáng hoàng, nhưng không có chứng cứ. Ôn Hữu Xương lại là vệt chết còn mạnh mẽ, kiên trì muốn ra khỏi cửa lịch lãm khắp nơi, nay bị ông bắt được chứng cứ, chứng minh hẳn chính là vì làm loại chuyện vô ích này mà vô duyên với con đường làm quan, Ôn lão gia tử nhất thời tức đến nổi phôi, sai người kêu Ôn Hữu Xương đến dạy dỗ một trận.

Ôn lão gia tử tức giận đến giờ chân, nhắc quyền du kí lên ném vào mặt Ôn Hữu Xương quát:

– “Tự ngươi nhìn một cái xem! Tự ngươi nhìn đi! Đây là kiến thức mà ngươi lịch lãm khắp nơi đấy sao?”

Đối vị vị tôn tử mà ông đã ký thác kỳ vọng rất cao này hoàn toàn thất vọng.

Ôn Thôi cũng bị kêu tới, đã sớm xem qua bản du ký này rồi, đối với thứ tử này cũng tràn ngập thất vọng.

Liễu Minh Nguyệt ở bên ngoài nghe được biết mọi chuyện hòng rồi, trực tiếp xông vào, một đường cao giọng kêu lên: ***“Ông ngoại, ông ngoại...”***

Trong phòng Ôn lão gia tử ngồi ở sau bàn đọc sách, Ôn Thôi đứng hầu ở bên cạnh, Ôn Hữu Xương thì đang quỳ trên mặt đất, đưa mắt nhìn người vừa tiến vào, Ôn Hữu Xương hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: nha đầu phá hoại, dám đem thứ mà hân giấu cũng không kịp tới trước mặt lão gia tử!

Ôn lão gia tử thì mang theo vẻ mặt vui mừng: ***“Nguyệt nha đầu, quyền du ký này là con để ở trong thư phòng ông ngoại à?”*** Đứa nhỏ này thật sự là rất lương thiện, am hiểu lòng người nha!

Liễu Minh Nguyệt, vẻ mặt vô tội: ***“...”*** Có phải mình đã làm chuyện gì sai rồi hay không? ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Gởi thư

Liễu Minh Nguyệt đi thẳng vào, từ trong tay Ôn Hữu Xương nhận lấy quyển du ký, lật lật vài trang, chỉ có một tờ cuối cùng vừa rồi bị Ôn lão gia từ thẳng tay vứt xuống, hư mất nửa trang, nàng kiểm tra qua một lần, có chút đau lòng: **“Sao ông ngoại lại phá hỏng quyển du ký của cháu vậy?”**

Trước mặt nàng, Ôn lão gia từ không thể nghiêm khắc như với các tôn tử khác, lúc này do có chút không tin, chần chờ hỏi: **“Quyển du ký này... Không phải của Nhị biểu huynh cháu sao?”**

Liễu Minh Nguyệt lắc đầu: **“Ông ngoại làm rồi, đây rõ ràng là du ký của cháu mà.”** Từ khi nàng bước vào thư phòng của Ôn Hữu Xương, đã thấy không khỏi yêu thích đối với những vật trang trí mà vị biểu huynh này từ khắp các nơi tìm tòi được, đã sớm quyết định chủ ý phải làm kẻ cướp một lần, loại chuyện này nàng thuần thực nhất, bởi vậy đúng là bày ra bộ dáng tiểu vô lại, đúng lý hợp tình chiếm hữu quyển du ký kia cho bằng được, chuẩn bị quay đầu bắt cu li nhà mình sao chép lại.

Nói đến cu li, Tiết Hàn Vân chính là người đã được chọn sẵn!

Nàng ôm du ký tự nhiên bước đi, vừa ra đến trước cửa quay sang nhìn Ôn lão gia từ áy náy cười nói: **“Nguyệt Nhi vô ý, cắt ngang ông ngoại, ông ngoại người cứ tiếp tục...”**

Ôn Hữu Xương chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng, tư vị trong lòng khó phân biệt: tiểu nha đầu xấu xa này! Chẳng phải mấy lần trước đòi lấy vật trang trí ở trong thư phòng của hắn bị từ chối sao? Đáng để nàng làm như vậy ở trước mặt A ông ư?

Bất quá chó ngáp phải ruồi, ngược lại thay hắn giải vây.

Không đề cập tới việc trong thư phòng Ôn gia lão gia từ dạy dỗ tôn tử như thế nào, chỉ nói tới Liễu Minh Nguyệt một đường ôm theo du ký hướng tới sân viên của Tiết Hàn Vân, vừa mới bước vào, liền thấy Liên Sinh từ thư phòng đi ra, đón đầu hỏi thăm, nghe nói Tiết Hàn Vân có ở trong phòng, nàng phát tay bảo Liên Sinh lui ra rồi bước thẳng tới đẩy cửa đi vào.

Tiết Hàn Vân đang ngồi đọc một phong thư, về mặt xem ra có vài phần ngưng trọng, thấy nàng chưa bao lâu đã vội vàng đuổi sang đây, trên mặt không khỏi nổi lên một tầng ý cười nhàn nhạt.

“Sao Nguyệt Nhi lại tới đây?”

Liễu Minh Nguyệt cười tủm tỉm đưa quyển du ký vào tay hắn, **“Làm phiền Hàn Vân ca ca sao chép một phần thay muội...”** Thấy hắn muốn cất phong thư trong tay đi, nàng liền vươn tay ra đòi lấy, **“Thư của ai vậy?”** Khoe môi Tiết Hàn Vân mang theo tươi cười, ý vị thâm trường, ngược lại đưa bức thư kia vào trong tay nàng.

Nàng nhận lấy, mở ra đọc nhanh như gió, nhất thời gương mặt trở nên hồng hồng.

Thư là do Liễu tướng tự tay viết, chỉ nói gần đây Thánh thượng lao tâm lao lực trong chuyện quốc gia đại sự, bởi vậy mới vất vả ba tháng, liền bị bệnh trở lại, nay quốc sự đã trở về trong tay Thái tử. Trong kinh có rất nhiều nhà nhân cơ hội này thành thân, tuy Liễu Minh Nguyệt chưa cập kê, nhưng mà có thể thành thân trước, sau khi cập kê rồi viên phòng cũng không muộn, kêu bọn họ cố gắng sớm ngày hồi kinh chuẩn bị hôn sự...

Liễu tướng đưa ra quyết định này, cũng là vạn phần bất đắc dĩ.

Một khi Thánh thượng băng hà, thì sẽ phải giữ quốc tang, đến lúc đó hôn kỳ phải dời đến sau này.

Tiết Hàn Vân thấy mặt phấn của nàng đỏ rực, tâm tình rất tốt, tạm thời bỏ qua phần tin tức phía sau mà bức thư này đã tiết lộ, các thế lực trong kinh thành bắt đầu rục rịch phân tranh, vươn tay kéo nàng ôm vào trong ngực, cổ ý nói: **“Không phải Nguyệt Nhi đang ở cùng Hà cô nương sao? Sao lại có rảnh mà tới đây vậy?”** Thay vì chờ nàng thăm dò, còn không bằng chiếm được tiên cơ.

Vốn dĩ Liễu Minh Nguyệt có ý thăm dò Tiết Hàn Vân. Kiếp trước nàng từng yêu một lần, cuối cùng rơi vào loạn côn đánh chết, ruột gan đứt từng khúc, ngay cả khi lý trí nói cho nàng Tiết Hàn Vân đối xử với nàng tốt hơn gấp trăm lần ngàn lần so với Tư Mã Sách, nhưng đối mặt với tình cảm, dù sao trong lòng nàng vẫn có một hai phần không tin tưởng.

Tuy nam nhân bằng lòng vì người mà trả giá bằng sinh mạng của hắn, nhưng cũng không chứng tỏ rằng hắn sẽ không ở một thời khắc nào đó đối với những nữ tử khác sinh ra vài phần đồng tình, vì thế mà sinh ra khúc mắc với người.

Nàng đã quen nhìn thấy nam nhân tam thê tứ thiếp, nữ tử làm chính thê, nếu được vị hôn phu yêu thương sáu bảy phần, đã là ao ước của tất cả người bên ngoài, nhưng mà nàng cảm hận việc tranh chồng với người ta, chỉ cười một vị thê tử như A Đa nàng vậy, trên đời này ước chừng là có một không hai. Tiết Hàn Vân suy nghĩ như thế nào, nàng thực sự không biết.

“Hàn Vân ca ca cảm thấy... Hà tỷ tỷ đáng thương sao?”

Tiết Hàn Vân cùng nàng chung đụng đã lâu, nghe nàng vòng vo hỏi gần hỏi xa về Hà Tú Liên như vậy, trong lòng đã chắc chắn vị Hà Tú Liên kia có khả năng đã từng ám chỉ gì đó. Mặc dù về mặt hắn lúc nào cũng lạnh lẽo, nhưng ở kinh thành lúc cùng đồng liêu ra bên ngoài xã giao, trong tiệc rượu không phải chưa từng gặp qua việc được nữ tử yêu thương nhưng nhớ, đặc biệt là nam nhi trẻ tuổi tuấn tú, loại chuyện này làm sao mà thiếu được? Cũng có các loại ám chỉ công khai... Không phải ai cũng là kẻ ngốc.

Lập tức nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng: ***“Hà cô nương có ăn có uống, làm sao lại đáng thương?”***

Nơi biên quan, chiến sự thay nhau nổi lên, trước đây hần từng nhìn thấy cô nhi lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, song thân đều mất, không áo không cơm, mặt vàng như sáp nến... Sau khi thành bị phá, xương trắng chất thành đống... Tận mắt chứng kiến chuyện bi thảm nhất trên đời này, từ đó về sau khi hần có được cuộc sống yên bình, áo cơm không lo, không cần lo lắng thành phá mệnh vong, vĩnh viễn cách biệt với bầu trời, sao lại bị cho là đáng thương?

Liễu Minh Nguyệt chớp chớp mắt, đối với đáp án như vậy của Tiết Hàn Vân có vài phần bất mãn, nghĩ tới nghĩ lui, lại nói: ***“Hà tỷ tỷ tự thương hại mình ăn nhờ ở đậu, muốn tìm một phu quân tốt để phó thác chung thân... Nàng ta cảm thấy Hàn Vân ca ca vô cùng tốt...”*** Lặng lẽ liếc mắt quan sát thần sắc của Tiết Hàn Vân, thấy hần nghiêm túc nghiêm ngắc, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện ý bi thương: nếu tương lai, cũng sẽ có nữ tử khác bầu bạn hai bên trái phải của hần, vậy vị trí của nàng sẽ nằm ở đâu?

Vạn thị dạy cho nàng các thủ đoạn ở hậu viện, sau này các nữ tử bên cạnh trượng phu mình sẽ đã kích mình như thế nào, kiếp trước nàng không biết mấy chuyện này, cũng không thêm để ý, nhưng sự thật chứng minh nàng quá ngây thơ, người không có ý hại hỏ, nhưng hỏ có lại có lòng muốn làm người bị thương... Cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, nghĩ đến những chuyện của kiếp trước, cũng không biết là A Đa và Hàn Vân ca ca đã mất bao nhiêu tâm cơ, mới giữ được sự bình an cho nàng?

Tiết Hàn Vân thấy vẻ mặt của nàng hoảng hốt cô đơn, trong lòng không khỏi yêu thương, ở trên mặt nàng hôn trộm một cái, cười yếu ớt: ***“Có phải Nguyệt Nhi không biết, ở trong kinh không thiếu nữ tử ái mộ ta, ngoại trừ La sư tỷ của muội ra, nữ tử khác ít nhiều gì không được 10 người cũng có 8 người đấy?! Lúc ta đi cùng các đồng liêu, cũng có không ít người quanh co lòng vòng hỏi thăm việc hôn nhân của ta, cũng có... ừm, để ta nghĩ thử xem có bao nhiêu...”***

Liễu Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn hần, chợt thấy nguy cơ nổi lên, trong lòng không ngừng nói với chính mình rằng, kiếp trước rõ ràng hần chưa từng thành thân, tới khi nàng chết, hần cũng chưa từng thành thân... Nhưng ở trong đầu lại có một ý niệm khác mạnh mẽ xuất hiện, có lẽ hần còn có nguyên nhân khác, chứ không phải bởi vì nàng mới chưa từng thành thân...

Vì sao hần chưa từng thành thân, trước giờ nàng cũng chỉ đoán mò, chưa bao giờ nghe hần chính miệng thổ lộ, là bởi vì nàng mới chưa từng thành thân.

Trước đó vạn phần chắc chắn, bây giờ vậy mà lại không dám tin tưởng cho lắm!

“Huynh... Huynh định cưới về hết sao?”

Tiết Hàn Vân thấy mặt mày nàng trắng bệch, trong mắt đã có hơi nước, toàn bộ thân mình đều cứng lại rồi, còn muốn giãy khỏi ngực hần, vội vàng vươn hai tay ôm chặt nàng vào trong ngực, hai gò má lần lượt chạm vào hai gò má của nàng, khẽ sát vào tai nàng, cười khổ nói: ***“Không cần biết là nữ tử nhà ai, ở trong mắt ta cũng không bằng Nguyệt Nhi...”***

“Gạt người!” Sự hoài nghi trong lòng Liễu Minh Nguyệt lại tăng thêm hai phần.

“Cũng không ngại ngợm bướng bỉnh bằng Nguyệt Nhi...” Trong thần sắc sắp tức giận của Liễu Minh Nguyệt, lại tiếp tục nói: ***“Làm cho tâm can ta đều đau...”***

Lời này thực sự quá êm tai, lập tức đâm trúng vào tử huyệt của Liễu Minh Nguyệt.

Nếu hần khen Liễu Minh Nguyệt ôn nhu hiền thực, thiện lương am hiểu lòng người, hơn phân nửa nàng sẽ nổi giận, bởi vì Tiết Hàn Vân lại dám nói dối để dỗ dành nàng, có thể thấy được tất cả không phải là lời thật lòng. Nhưng mà hần lại nói ra sự thật, ngược lại khiến lòng nàng vui mừng.

Quả thật, Liễu Minh Nguyệt cũng thừa nhận bản thân không phải nữ tử dịu dàng thiện lương khiến người ta yêu thích, nàng lớn như vậy, cũng chưa bao giờ từng có ý hạ mình đi lấy lòng người ta, Liễu tướng cũng chiều nàng như vậy, một lòng chỉ chăm chăm sợ nàng buồn lòng, làm sao còn bắt nàng phải nhìn sắc mặt của người khác rồi lấy lòng người khác?

Ngay cả Tiết Hàn Vân, tuy rằng bên ngoài lạnh lùng thâm nhiên, nhưng trên thực tế làm sao không phải ngấm ngấm dung túng nàng?

Dung túng nàng ở trong thư phòng của hần đúng lý hợp tình làm kẻ cướp, dung túng nàng muốn gì được nấy, chỉ cần là nàng thích thì sẽ cho nàng...

Chẳng qua bây giờ nàng đã dần dần học được cách thấu hiểu nỗi khổ tâm của Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân, tính tình không còn tùy hứng giống như trước, hoàn toàn không để ý kiêng kỵ đến tâm tình của Liễu tướng và Tiết Hàn Vân.

Tiết Hàn Vân thấy thần sắc căng thẳng trên mặt nàng đã hòa hoãn xuống, ở trên mặt nàng lại hôn trộm một cái, mới sàu mi khẽ khẽ nói: ***“Ta đang rầu rĩ không thôi đấy, chỉ có một mình muội, mà ta còn ứng phó không nổi, nếu như lại nạp thêm phụ thân khác vào cửa, chẳng phải là muốn một chết ả?”***

Đến lúc này Liễu Minh Nguyệt cũng hiểu được ngụ ý trong lời hần nói, nhất thời sảng giọng: ***“Ai biết được? Vạn nhất sau này lại xuất hiện hoa đào tươi đẹp nào đó, so sánh cùng với muội, huynh cao hứng còn không kịp, làm sao mà một chết chứ?”***

Tiết Hàn Vân nghe ra được ẩn ý trong đó, dĩ nhiên là ăn không ít dấm chua nha, mấy ngày nay hần lo lắng tính tình nàng hiếu động, bị Ôn Hữu Xương câu đi mất, nào ngờ nàng cũng đang lo lắng hần bị hoa đào nào đó câu đi, thực sự là... Hai bên đều nghĩ sai, thiếu chút nữa là nháo ra ô long rồi.

Lo lắng trong lòng hấn biến mất, cảm thấy giống như rót vào trong hũ mật, dứt khoát không biện bạch giải thích thêm gì nữa, nhanh chóng quyết định chặn lấy đôi môi đang không ngừng líu lo kia.

Vốn dĩ Liễu Minh Nguyệt nói vòng vo vài vòng đều mang theo một chút ghen tuông, mở miệng nói cũng thấy rất ngại ngùng, kết quả lại không nghe được hấn biện bạch, đang muốn ngẩng đầu nhìn thần sắc hấn xem sao, đôi môi phàn nộn đã bị mạnh mẽ chiếm lấy, sau gáy cũng bị bàn tay to của Tiết Hàn Vân chế trụ chặt chẽ, khiến nàng không thể giấy...

Trong đầu nàng thoáng chốc vang lên tiếng ong ong, tâm tư gì cũng tạm thời phải đặt qua một bên, tim trong lồng ngực đập nhanh như trống bỏi, gần như muốn nhảy ra luôn... Bị Tiết Hàn Vân hôn môi như vậy, đây là lần đầu tiên...

Nam tử hôn nàng sống mũi cao thẳng, lông mi dày rậm, cho tới bây giờ trên mặt vẫn lạnh như băng, nhưng giờ phút này chỉ vì nhiễm một chút sắc màu tình dục, đường cong trên mặt lại ngoài dự tính mềm mại hẳn đi, cả hai gần sát nhau như vậy, nàng ngẩng ngốc nhìn hấn, hôn bay lên trời, trong đầu vậy mà lại xuất hiện một suy nghĩ ngốc nghếch: Hàn Vân ca... Thì ra lại vừa mất như vậy... Vừa mất đến nỗi chỉ cần lộ ra gương mặt này, tim nàng sẽ dâng lên tận cổ họng, cả người mềm yếu hóa thành một vùng nước trong ngực huynh ấy...

Chuyện này cũng chưa tính, hấn cường ngạnh cố gắng cạy mở đôi môi nàng, bắt được cái lưỡi dính hương muốn lùi bước của nàng, không ngừng mút...

Dưới thế công mạnh mẽ như vậy, toàn bộ đầu óc của Liễu Minh Nguyệt đều hóa thành hư không, thân thể đã sớm mềm yếu thành một đoàn, mặc cho Tiết Hàn Vân xoa nắn...

Thật lâu sau đó, rốt cục Liễu Minh Nguyệt mới có cơ hội đề hô hấp, nàng vui toàn bộ đầu mình vào trong ngực Tiết Hàn Vân, chờ đến khi hô hấp hòa hoãn trở lại, cúi đầu lầm bầm: ***“Về sau... Không cho chàng để ý tới người khác, chỉ có thể đối tốt với một mình ta... Ta muốn chàng đối xử với ta giống như A Đa với nương ta...”***

Tiết Hàn Vân nhanh chóng ôm chặt lấy nàng vào trong ngực, trong lòng vô cùng thỏa mãn, giọng nói mềm mòng dịu dàng, quả thực là giọng điệu hiền lành ôn nhu nhất từ khi hai người quen biết nhau tới nay chưa bao giờ có: ***“Nha đầu ngốc, cả ngày nghĩ thần nghĩ quỷ, suy nghĩ lung tung gì đâu không? Có thể lấy được nàng, ta đã thấy thỏa mãn, về phần những nữ tử khác ra sao, nào có liên quan gì đến ta đâu?”***

Sự lo lắng bất an trong lòng Liễu Minh Nguyệt, rốt cuộc cũng có thể bình ổn trở lại ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tự tiến cử (Hồi thứ nhất)

Ngoại trừ bức thư riêng tự tay Liễu Hậu viết gửi cho Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt, còn có thiệp mời do đích thân ông viết, mời toàn thể Ôn gia đến kinh thành tham gia hôn lễ của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân. Một mình ông kiêm chức tộc trưởng của cả hai gia tộc nhỏ, dứt khoát tự mình quyết định hôn kỳ vào đầu tháng 10. Về phần quá trình chi tiết diễn ra hôn lễ, đợi đến khi Tiết Hàn Vân trở về kinh thành, thì lại bàn bạc bổ sung thêm là được.

Tam phòng Ôn gia nhận được thiệp mời, Ôn lão gia từ không tỏ vẻ gì, Ôn lão phu nhân thì đi kiểm kê đồ cưới của bà, chuẩn bị thêm trang gì đó thay Liễu Minh Nguyệt, nhất thời ở trong lòng không khỏi cảm thán, con rể đem hiển tể tương lai Tiết Hàn Vân này đưa tới Giang Bắc, có thể nói là dụng tâm lưỡng khổ.

Tuy Ôn lão gia từ chưa từng tỏ vẻ gì, chỉ đem Tiết Hàn Vân gọi tới, đưa cho hấn mấy cuốn tranh chữ, ***“Các cháu sắp thành thân, ông ngoại không có lễ vật gì quý giá, chỉ có mấy cuốn tranh chữ này, cũng chẳng đáng giá bao nhiêu, có thể xem như lễ vật bình thường.”***

Tiết Hàn Vân cảm kích không thôi, trở về mở ra nhìn, rõ ràng là bút tích thật của danh nhân nổi tiếng tiền triều, là vật quý mà bây giờ rất khó tìm được, trong lòng mừng rỡ không thôi: Ôn lão gia từ làm thế là đã thừa nhận hấn là cháu rể rồi.

Ồ Ôn gia không chỉ có Đại phòng nhận được thiệp báo hi của Tam phòng, mà còn có chi chính của Nhị phòng cũng nhận được thiệp mời này, còn lại những chi khác thì không có được vinh hạnh được Liễu tướng đặc biệt mời như vậy.

Nữ nhi của Tiểu Ôn thị Tam phòng thành thân, mời các vị thúc bá trưởng bối cùng với các đường huynh đệ tới tham gia, vốn dĩ là việc bình thường. Chẳng qua nay Tiểu Ôn thị đã rời bỏ nhân gian, thiệp mời lại là do Liễu tướng tự tay viết, việc này lập tức trở nên cực kỳ không bình thường, chi chính của Đại phòng và Nhị phòng đều rất coi trọng việc này.

Tin tức truyền ra, các nữ nhân trưởng bối cũng rất lo lắng chuẩn bị lễ vật thêm trang cho Liễu Minh Nguyệt, không thể đến kinh thành, liền nghĩ chỉ sợ vài ngày nữa Liễu Minh Nguyệt sẽ phải hồi kinh chuẩn bị hôn sự, cho nên dứt khoát nhân lúc nàng còn chưa đi, sớm ngày đưa lễ vật thêm trang tới cho nàng.

Đại đa số con cháu hậu bối của Ôn gia, muốn bước lên con đường quan viên, tương lai vào kinh đi thi, đều hy vọng có thể dựa vào cây đại thụ Liễu tướng này.

Hà Tú Liên nghe được tin ấy, đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó lại giống như trút được gánh nặng, đương nhiên thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Phân cho rằng nàng ta bị tin tức này đã kích nghiêm trọng, vội vàng khuyên giải an ủi: **“Cô nương đừng nóng giận, cũng đừng thương tâm, không có dạng nam tử tốt này thì thôi, sau này thế nào cô nương cũng có thể tìm được một mối nhân duyên tốt khác.”** Nàng ta là nha hoàn thiếp thân của Hà Tú Liên, đương nhiên hiểu rõ tình trạng của nhà mẹ đẻ của Hà Tú Liên. Nếu như Hà Tú Liên gả vào gia đình không tốt, hiển nhiên nàng ta cũng đừng mong có cuộc sống yên lành, bởi vậy nàng ta vô cùng hy vọng Hà Tú Liên có thể gả vào một nhà tốt.

Ái ngờ Hà Tú Liên không giận cũng chẳng cười, chỉ nói: **“Người không hiểu, đây cũng là một tin tức tốt.”**

Tiểu Phân khó hiểu: **“Công tử Tiết gia và Liễu cô nương thành thân, sao lại là tin tức tốt?”** Thầm nghĩ không phải cô nương nhà mình thương tâm đến hồ đồ rồi đó chứ? Sống ở Ôn gia nhiều năm như thế, thật vất vả mới gặp được một hôn phu có thể trông cậy vào, nhưng nay người nọ lại sắp thành thân.

Vốn dĩ nàng ta còn muốn, trong số nhưng hậu bối của Ôn gia, Môn thị không câu nệ người nào, cho phép cô nương nhà nàng ta được qua lại thân cận, các nàng mới có thể được xem như đứng vững gót chân ở Ôn gia. Nhưng sống ở Ôn gia nhiều năm như vậy, trong lòng cũng biết Ôn gia và Hà Tú Liên không môn đăng hộ đối, vốn dĩ hy vọng Môn thị có thể thương xót tình máu mủ ruột rà mà mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nay xem ra, hy vọng cô nương nhà mình có thể trở thành thiếu phu nhân Ôn gia tuyệt đối không thành rồi.

Nhưng nếu làm thiếp cho các vị thiếu gia Ôn gia, thì quả thực không cam lòng.

Hà Tú Liên cười nhẹ: **“Tiểu Phân người hồ đồ rồi sao? Công tử Tiết gia là hậu nhân của trung lương, lại là dưỡng tử của Liễu tướng, nghe nói đã có chức quan, trong kinh có bao nhiêu tiểu thư khuê các ao ước được gả cho chàng, chẳng lẽ không thể cưới một cô nương nhà nghèo như ta sao? Ban đầu ta hỏi thăm Liễu cô nương về chàng, đó là vì ta nghĩ, nếu có thể hầu hạ bên cạnh chàng, tương lai sinh được nhi tử nữ nhi, chung thân cũng có chỗ dựa, chẳng phải còn hơn gấp trăm ngàn lần so với việc bị cô cô đuổi về nhà, gả cho một nghệ nhân thủ công, làm phụ nhân nhà nghèo, vì kế sinh nhai mà làm lưng vất vả, vài năm sau nhan sắc nhanh chóng phai tàn ư?”**

Lúc này Tiểu Phân mới biết suy nghĩ trong lòng Hà Tú Liên, cẩn thận nghĩ kỹ lại, thấy cũng đúng, làm thiếp nhà giàu có, không làm phụ nhân nhà nghèo. Làm chủ tử cảm y ngọc thực, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với gả cho măng phụ làm lưng vất vả. Huống hồ Tiết Hàn Vân không thể so với nhóm thiếu gia của Ôn gia, học hành thi khoa cử, tiền đồ tương lai ra sao vẫn rất khó nói. Sau lưng Tiết Hàn Vân còn có một tòa núi to để dựa vào, xuất thân lại vô cùng tốt, có thể nói là tiền đồ vô lượng...

“Nhưng mà... Liễu cô nương...”

Tiểu Phân chỉ cảm thấy việc này khó càng thêm khó.

Hà Tú Liên lại cười nói: **“Trước kia ta đã nghĩ, hảo hảo tạo mối giao tình với Liễu cô nương, nếu nàng ta là người mềm lòng, thân phận ta lại là kẻ ăn nhờ ở đậu, tương lai nếu ta ấm lòng, lúc nàng ta hỏi kinh có thể nói với cô cô một tiếng, mang ta đi cùng, có thể chấp nhận cho ta hầu hạ Tiết công tử, đó là vạn phúc. Hỏi thăm việc Tiết công tử có hôn phối hay chưa, đó là vì muốn hiểu rõ tính tình của vị chủ mẫu tương lai sau này, vạn nhất là thiên kim cao ngạo nhà ai, cũng tiện có sự chuẩn bị. Ai biết quanh đi quẩn lại vẫn là Liễu cô nương, chuyện này đúng là vạn hạnh.”**

Tiểu Phân khó hiểu: **“Sao lại là vạn hạnh? Chẳng lẽ Liễu cô nương rất dễ ở chung sao?”**

Hà Tú Liên nói: **“Mặc dù không dễ ở chung cho lắm, nhưng cũng không khó để chung đụng. Nghe nói hậu viện của Tướng gia đại nhân rất thanh tịnh, Liễu cô nương làm sao biết cách sửa trị những thủ đoạn của thiếp thất nơi hậu viện? Ta chỉ muốn sống quy củ, nếu nói ác độc, ta thấy nàng ta cũng không ác độc, có thể độc ác đến nỗi đánh giết thiếp thất ư? Có nam nhân nào mà chẳng tam thê tứ thiếp, so với việc tương lai nàng ta phải thay Tiết công tử nạp người bên ngoài vào, không bằng tự ta đi cầu xin nàng ta, nàng ta biết thân thể nhà mẹ đẻ ta thấp kém, hoàn toàn không thể so với nàng ta, nếu mềm lòng thương tiếc ta ăn nhờ ở đậu, có thể sẽ suy nghĩ lại...”**

Chủ tớ hai người ở trong phòng hảo hảo đánh bàn tính, tới hơn nửa đêm, bởi vậy làm cho Liễu Minh Nguyệt một ít túi lười và một ít tặng lễ chăm tuyền, bận việc không thôi.

Bọn tỷ muội Ôn Dục Châu nghe được tin tức này, đều ở trong phòng cười đùa với các vị trưởng bối: **“Nguyệt nha đầu cũng quá kín miệng đi, cùng vị hôn phu đến nhà ông ngoại mà cũng không hé răng tiết lộ nửa lời, chẳng lẽ sợ bọn tỷ muội chúng ta giễu cợt, cho nên mới giữ kín như vậy sao?”**

Bởi vậy hẹn nhau cùng đến Tam phòng tìm Liễu Minh Nguyệt.

Mấy ngày gần đây Ôn Nhị lão gia tử thường xuyên đến Tam phòng tìm Ôn Tam lão gia tử gây sự, hai huynh đệ đấu mồm miệng với nhau một trận, vạch trần vết sẹo lẫn nhau, vừa tàn nhẫn chỉ trích chỗ không đúng của đối phương, vừa cùng nhau rót rượu đối ẩm, mùi thuốc súng phai nhạt hơn không ít. Nghe tin cháu gái chỉ chính của Đại phòng gồm Ôn Dục Châu, Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân đến Tam phòng tìm Liễu Minh Nguyệt, lập tức gào thét ra lệnh cho tùy tùng thiếp thân: **“Nguyệt nha đầu sắp hỏi kinh, còn không mau đi xách Vân nha đầu, Hà nha đầu lại đây, tặng cho con bé một chút lễ vật chia tay?”**

Cháu gái của Nhị phòng chỉ có hai người, là Ôn Dục Vân và Ôn Dục Hà, mặc dù lúc ở Đại phòng có gặp Liễu Minh Nguyệt vài lần, nhưng Nhị phòng và Tam phòng nhiều năm chưa từng đặt chân tới cửa nhà đối phương, mấy ngày nay mặc dù Ôn Nhị lão gia tử thường xuyên ra ra vào vào, nhưng những người còn lại vẫn theo lệ thường không bao giờ đặt chân đến Tam phòng nửa bước.

Tên tùy tùng nhận lệnh đem lời của Ôn Nhị lão gia từ truyền về Nhị phòng, gã chỉ là hạ nhân, đương nhiên không dám nói thẳng là “Xách lại đây”, chỉ nói lão gia từ mời hai vị cô nương trong nhà đến bầu bạn với Liễu cô nương, sắp tới Liễu cô nương phải hồi kinh chuẩn bị thành thân.

Nhóm tức phụ, nãy nãy Nhị phòng nghe được lời ấy, cân nhắc suy nghĩ hàm ý của Nhị lão gia từ, đây là cho phép Nhị phòng và Tam phòng qua lại ư?

Lập tức mừng rỡ, vội vàng vàng vàng chuẩn bị dẫn Ôn Dục Vân và Ôn Dục Hà đi tới Tam phòng bái phỏng trước.

Tam phòng có một vị con rể là Tướng gia, mấy năm nay, không ít lần Nhị phòng phải đồ mất, rõ ràng là họ hàng thân thích thân thiết như vậy, vậy mà cố tình lại không thể dính vào hưởng vinh quang, nay có cơ hội thế này, sao lại không vui cho được?

Nhóm tức phụ, nãy nãy Nhị phòng đến, chẳng qua Liễu Minh Nguyệt chỉ tiến lên hành lễ gặp mặt, tất cả đều đã có Lâm thị, Nhan thị lo việc chiêu đãi tiếp đón, hôm nay trong phòng nàng đặc biệt rất náo nhiệt, một đám biểu tỳ muội lúc này đều tụ tập ở đây, tặng cho nàng một ít lễ vật chia tay. Ôn Dục Châu tặng cho nàng một đôi vòng tay phi thủy, mặc dù màu sắc trông khá bình thường, nhưng là vật mà nàng ta đeo từ nhỏ, có thể xem như vật kỷ niệm. Ôn Dục Kỳ, Ôn Dục Trân đều tự tay may hà bao, người trước trong hà bao chứa một đôi hoa tai mặt trắng, người sau chứa một cặp hoa cài đầu hình hoa mai, thủ công hết sức tinh xảo, Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy vô cùng yêu thích.

Nhị phòng Ôn Dục Hà và Ôn Dục Vân cũng có lễ vật đưa tiễn, ngay cả người lúc nào cũng im lặng, nội liễm như Ôn Dục Quỳnh cũng đưa tặng đồ vật.

Liễu Minh Nguyệt thấy vậy, lập tức lấy sổ son phấn trang sức mà hai ngày trước nàng đã dặn dò Tiết Hàn Vân, Tư Mã Du đi dạo phố mua về, chia ra một phần, tặng cho bọn biểu tỳ muội, bày tỏ lòng biết ơn.

Mọi người từ chối khéo, chẳng qua vẫn nhận lấy, lại nói: **“Vốn dĩ bọn ta đến để đưa tặng lễ, ai ngờ lại buôn bán lời được nhiều thế này.”**

Lúc Liễu Minh Nguyệt mua mấy thứ này, cũng đã nghĩ đến một ngày nàng sẽ rời khỏi Giang Bắc, cùng nhóm biểu tỳ muội tụ tập lần cuối, lúc sắp chia tay đem tặng cũng không tồi, hôm nay đây y như vậy lấy ra chia cho mỗi người một phần. Trước kia mỗi khi Ôn Dục Châu đi ra ngoài, Hà Tú Liên cũng sẽ tháp tùng, hôm nay lại không thấy nàng ta, Liễu Minh Nguyệt cho rằng ngày đó nàng và Hà Tú Liên đùa cợt về việc hôn nhân của Tiết Hàn Vân, có lẽ Hà Tú Liên luôn để ở trong lòng, nghe tin nàng và Liễu Hàn Vân sắp thành thân, chắc là Hà Tú Liên có vài phần xấu hổ, không chịu đến nữa, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng không cho là đúng.

Nàng đã quen tùy hứng, khoảng thời gian này chung đụng với Hà Tú Liên, thấy nàng ta thường kín đáo tự thương hại mình một cách tự kỷ, đối với Môn cữu mẫu không hề có lòng cảm kích biết ơn, nói gần nói xa đều cho rằng tự mình làm chủ là đúng lý hợp tình, nàng thực lòng không thích cách làm người của Hà Tú Liên, lại thấy nàng ta có ý đối với Tiết Hàn Vân, nhưng mà tính tình nàng vốn dĩ điêu ngoa bá đạo, mặc dù làm trò ở trước mặt Tiết Hàn Vân, nói tốt cho nàng ta, vốn dĩ chỉ muốn thử thăm dò xem ý của Tiết Hàn Vân thế nào mà thôi, chẳng qua trong lòng khó tránh khỏi khinh bỉ hành vi của nàng ta —— ngay cả nam nhân của nàng mà cũng dám mơ tưởng!

Bây giờ nàng đã được Tiết Hàn Vân đáp ứng, cả đời nhất thế một đôi người, lại càng không sợ nữ tử khác bò lên quần lấy, bởi vậy đối với Hà Tú Liên hoàn toàn không có một chút lo lắng nào.

Hà Tú Liên không thể so với La Thụy Đình, tính tình của La Thụy Đình ngay thẳng bộc trực, quang minh chính đại khinh thường thủ đoạn bỉ ổi, nói năng hành xử cho người khác cảm giác có pha vài phần khí phách của bậc đại trượng phu. Đối với vị sư tỷ này Liễu Minh Nguyệt rất là kính trọng, bởi vậy từ khi quyết định ở cùng một chỗ với Tiết Hàn Vân, cho đến nay thỉnh thoảng vẫn thấy e ngại có kỵ tâm tình của La Thụy Đình. Nhưng còn Hà Tú Liên thì xuất thân từ nhà nghèo, lại được nuôi dưỡng ở nhà giàu có, ai mà biết trong lòng nàng ta suy nghĩ toan tính những gì?

Vạn thị dạy nàng rất nhiều thủ đoạn của nữ tử, hơn nữa cần đề phòng nhất chính là loại nữ tử như vậy.

“Hôm nay sao không thấy Hà tỷ tỷ? Trước kia Hà tỷ tỷ lúc nào cũng như hình với bóng cùng Đại tỷ tỷ kia mà.” Ôn Dục Châu là cháu gái đích tôn của Đại phòng, Liễu Minh Nguyệt phải gọi nàng ta bằng một tiếng Đại tỷ tỷ.

Ôn Dục Châu cười nhìn Lưu Ly liếc mắt một cái, **“Muội hỏi a đầu này đấy, ta kêu a đầu này đấy mời rồi, nhưng không mời được người.”**

Lưu Ly liên tục xua tay: **“Đây không phải lỗi của nô tỳ. Nô tỳ đã phụng lệnh của cô nương đến mời biểu cô nương, ai biết biểu cô nương đang bận rộn làm gì đó cùng Tiểu Phân, biểu cô nương nói không rảnh, ngày khác có rảnh thì sẽ đến tìm Liễu cô nương nói chuyện.”**

Ôn Dục Trân tính tình hoạt bát, nghe thế cười đáp: **“Chắc là Hà tỷ tỷ không chịu đến tạm biệt Nguyệt nha đầu phải không? Chờ ngày khác có rảnh, Nguyệt nha đầu đã hồi kinh mất rồi.”** Ôn Dục Trân không phải do Môn thị sinh ra, mà là nữ nhi của đích thứ tử Đại phòng, không hề có quan hệ họ hàng thân thích gì với Hà Tú Liên, chẳng qua nể mặt Đại bá mẫu Môn thị, kêu Hà Tú Liên bằng một tiếng tỷ tỷ mà thôi.

Liễu Minh Nguyệt nghe tin Hà Tú Liên không chịu đến, thầm nghĩ: nếu nàng ta biết khó mà lui, đó là một chuyện tốt.

Một đám biểu tỳ muội đang vui đùa hết sức náo nhiệt, bỗng có bà tử tiến vào bẩm báo, ở tiền viện có trưởng bối của Liễu gia đến bái phỏng, Ôn lão gia từ kêu Liễu Minh Nguyệt đến tiền viện gặp khách.

Liễu Minh Nguyệt nghe vậy rất kinh ngạc, sao lại có người của Liễu gia tới cửa bái phỏng vậy kia?

Nàng đã sớm nghe Văn ma ma – thị nữ của Tiểu Ôn thị nói qua, nội tổ phụ của nàng đã sớm côi hạc quy tiên, để hai mẹ con Liễu lão phu nhân và Liễu tướng cùng số sản nghiệp to lớn. Lúc đó Liễu Hậu chỉ mới được ba bốn tuổi, cô nhi quả phụ, nhà mẹ đẻ của Liễu lão phu nhân từ lâu đã rời rạc tan tác không có hậu nhân, Liễu gia ở trấn Ngũ Liễu nằm ngoài mười lăm dặm An trấn, trong Ngũ Liễu trấn đại đa số đều là người họ Liễu.

Người của gia tộc Liễu gia khi dễ hai mẹ con Liễu lão phu nhân cô nhi quả phụ, muốn chiếm trọn nhà ở và số sản nghiệp của Liễu lão gia tử, bởi vậy đuổi cô nhi quả phụ Liễu lão phu nhân ra khỏi trấn Ngũ Liễu, nói rằng Liễu lão phu nhân không chịu thú tiết vì phu quân đã mất, cầu kết qua lại với thương nhân, đòi phong bại tục, dựa theo quy củ của gia tộc Liễu gia phải bị lưu, để hai mẹ con cô nhi quả phụ bọn họ tự tìm đường sống.

Thật ra thì Liễu lão gia tử để lại mấy căn nhà mặt tiền và cửa hiệu, điền sản cực kỳ thu lợi nhuận, khiến người trong tộc Liễu gia đỏ mắt không thôi, bởi vậy mới đưa tới tai họa này.

Liễu lão phu nhân trí tuệ kiên trinh, thấy không thể giữ được sản nghiệp mà vong phu để lại, dứt khoát thu dọn hành trang, mang theo *áo tử*[1] rời khỏi trấn Ngũ Liễu, đến An trấn thuê một ngôi nhà nhỏ, tiết kiệm ăn mặc, đưa Liễu Hậu đến học đường đọc sách, về phần Liễu Hậu thiên tư thông minh, khắc khổ ra sức học hành, từ đó về sau thi cử đỗ đạt, lại gặp được *minh sư*[2] chỉ điểm, cuối cùng có được thành tựu to lớn như hôm nay, âu cũng là chuyện mà người của gia tộc Liễu gia không ngờ tới.

[1]: *con nhỏ, con thơ.*

[2]: *người thầy giỏi, sáng suốt.*

Từ sau khi Liễu Hậu từng bước thăng quan tiến chức, không hề quay lại Liễu gia tế tổ một lần nào, ngay cả mộ phần của Liễu lão gia tử, cũng đã được di dời từ mười mấy năm trước, nằm ở nơi khác, không hề có liên quan gì tới Liễu gia.

Năm đó lúc di dời mộ phần của Liễu lão gia tử, tộc trưởng Liễu gia đã sớm nghe nói Liễu Hậu thi đỗ, đang từng bước thăng chức, có ý thân cận với Liễu Hậu, nghĩ rằng dù thế nào thì Liễu Hậu cũng phải về quê tế tổ, đến lúc đó trả lại sản nghiệp của Liễu lão gia tử cho ông, hạ mình nhận lỗi, chắc là Liễu Hậu cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ năm xưa.

Ngôi nhà mà tộc trưởng Liễu gia đang ở, chính là nhà của Liễu Hậu trước kia, nghe tin Liễu Hậu đã làm quan, lập tức vội vàng dọn khỏi tòa nhà này, quét tước sạch sẽ, chờ đợi Liễu Hậu hồi hương.

Ai ngờ từ sau khi Liễu Hậu đỗ đạt chưa từng trở về, cách mấy năm mới trở về, vừa về thì lập tức muốn dời mộ phần, ngay cả cửa Liễu gia cũng không bước vào, chỉ mang theo một đám binh lính nha phủ, dời mộ xong lập tức rời đi. Tộc trưởng Liễu gia dẫn theo mọi người trong tộc tiến đến muốn gặp mặt, nhưng xung quanh Liễu Hậu được quan binh bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, căn bản không thể tới gần được.

Về sau Liễu Hậu làm quan càng ngày càng lớn, cuối cùng được phong làm Tướng, người gia tộc Liễu gia gần như hồi hận xanh cả ruột, một đám con cháu hậu bối do lão tộc trưởng năm xưa cầm đầu đã nổi lên lòng tham chiếm lấy sản nghiệp của Liễu Hậu ở trong tộc nhận hết chỉ trích. Nay mọi người trong tộc đều oán giận lão tộc trưởng năm đó tham tài, nhưng chẳng ai chịu thừa nhận bản thân mình năm đó cũng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, khi dễ cô nhi quả phụ tứ cố vô thân Liễu lão phu nhân và Liễu Hậu.

Nhiều năm qua, Liễu gia ngoại trừ Liễu Hậu, còn lại không có ai có khả năng học hành đỗ đạt, người của gia tộc Liễu gia luôn hy vọng có thể giảng hòa cùng Liễu Hậu, cũng tiện quang minh chính đại dựa vào cây đại thụ Liễu tướng này.

Mấy ngày gần đây, Ôn Hữu Chính đến nông thôn thu địa tô, hạ nhân đi theo đã sớm được y căn dặn, nói là muốn ở nông thôn tìm mấy vật nhỏ còn sống đem về cho bọn ty muội trong nhà chơi. Hạ nhân đi theo có quen biết với quản sự của thôn trang, đi sau chén tạc chén thù, vị quản sự thôn trang kia biết được, thì ra biểu tiểu thư Liễu gia đã hồi hương thăm người thân, hiện đang ở trong phủ Ôn gia.

Đám tá điền nghe tin tiểu thư phủ Tướng quốc từ kinh thành về quê thăm người thân, vội vàng vàng chuẩn bị một cặp thỏ con màu trắng, một cặp thỏ con màu đen, mặt khác còn tặng kèm một cặp mèo con vừa đủ tháng trắng như tuyết hết sức đáng yêu.

Ôn Hữu Chính chưa kịp trở về, vẫn còn ở lại thôn trang xem xét, thì tin tức nữ nhi của Liễu Hậu đến nhà ngoại tổ thăm viếng đã rơi vào tai người của Liễu gia.

Thì ra Liễu gia cách thôn trang của Ôn gia một ngọn núi, tá điền hai bên cũng có quan hệ họ hàng thân thích, người tặng con mèo nhỏ kia ra về, khoe rằng vừa tặng mèo con cho tiểu thư phủ Tướng quốc ở kinh thành chơi đùa, người nói vô tình, người nghe có ý, vừa nghe vào tai lập tức rõ ràng, quay đầu nhanh chóng báo lại cho vị quản sự của thôn trang Liễu gia.

Vừa vặn mấy ngày gần đây Liễu gia cũng có chủ tử đến thu địa tô, người đến thu địa tô chính là tôn tử của tộc trưởng Liễu gia. Thôn trang này cũng là một trong số những sản nghiệp năm xưa của phụ thân Liễu Hậu, nay vẫn nằm trong tay gia tộc Liễu gia, Liễu Hậu không trở về, cũng chưa bao giờ truyền tin nói muốn thu hồi lại thôn trang, bởi vậy thôn trang này vẫn luôn nằm trong tay một nhà tộc trưởng Liễu gia. Nghe ngóng được tin tức này, đêm đó tộc trưởng lập tức thương lượng cùng vợ con trong nhà một phen, ngày thứ hai phu nhân tộc trưởng lập tức dẫn theo nhi tử và con dâu đến An trấn bái phỏng Ôn gia.

Nghĩ rằng Liễu Minh Nguyệt chỉ là một tiểu cô nương, không hiểu chuyện đời, chỉ cần giao trả lại sản nghiệp của Liễu Hậu vào tay Liễu Minh Nguyệt, là có thể tới cửa giảng hòa cùng Liễu Hậu, cửa thân thích họ hàng này lập tức được nhận thức trở lại.

Hướng hồ người đến là phu nhân tộc trưởng, dựa vào bối phận, cũng xem như là tổ mẫu của Liễu Minh Nguyệt, nàng phải gọi bà ta bằng một tiếng “A Ma”, lại đưa cho tiểu cô nương một phần lễ vật gấp mặt thật dày, vậy là xong.

Liễu Minh Nguyệt ở hậu viện nói với nhóm biểu ty muội: **“Các ty ty ngồi chơi một lát, ta đi rồi sẽ quay về ngay, lát nữa chúng ta còn phải hảo hảo chơi đùa cả ngày nữa mà.”** Thu dọn chuẩn bị một phen, rồi dẫn theo Hạ Huệ đi tới tiền viện.

Chương 48: Tự tiến cử (Hồi thứ hai)

Vốn dĩ người gia tộc Liễu gia tới, khách nam thì ở tiền viện, nữ quyến đương nhiên phải đến hậu viện trò chuyện với Ôn lão phu nhân, chẳng qua Ôn lão gia tử ngay thẳng, đã sớm biết nguyên nhân vì sao năm xưa Liễu Hậu phải lưu lạc đến An trấn, đối với người Liễu gia tự nhiên là không thể có sắc mặt hòa nhã, ông sợ đám phụ nhân Liễu gia bước vào nội viện Ôn gia, vạn nhất phụ nhân Ôn gia mềm lòng, bị đám thân thích Liễu gia này đeo bám thì sẽ hỏng đại sự của Liễu Hậu, cho nên không chịu mở miệng để đám nữ quyến của Liễu gia tiến vào hậu viện, mà ở lại đại sảnh chờ Liễu Minh Nguyệt xuất hiện.

Đúng lúc hôm nay Ôn Nhị lão gia tử cũng có mặt, vốn dĩ đang cùng Ôn Tam lão gia tử uống rượu sẵn tiện vạch trần khuyết điểm của nhau ra, nghe tin người của Liễu gia tới, mở mắt say lơ lơ mông lung, há mồm thuận miệng nói: ***“Liễu gia này đối với Ôn gia chúng ta, một... không có chút quan hệ họ hàng thân thích nào... hai... không phải bằng hữu, chạy tới cửa Ôn gia chúng ta, là có việc gì?”***

Ở An trấn mọi người đều biết Tiểu Ôn thị gả cho Liễu Hậu, Ôn Nhị lão gia tử lại nói Liễu gia không phải người thân hay bằng hữu, bỏ qua không chịu nhận cửa họ hàng này, lão thái thái Liễu gia nghe như thế, trên mặt bối rối một trận, Đại gia gia và Đại nãi nãi Liễu gia trên mặt cũng hết sức khó coi, chỉ hy vọng Liễu Minh Nguyệt mau tới.

Thật vất vả mới nghe thấy hạ nhân ngoài cửa báo lại: ***“Biểu cô nương đến.”***

Ôn Tam lão gia tử thuận miệng nói: ***“Mau để con bé tiến vào.”*** Ôn Nhị lão gia tử cũng phụ họa tiếp lời: ***“Cũng để Nguyệt nha đầu biết được mặt mũi của những kẻ không biết liêm sỉ này!”***

Chuyện này, khiến Liễu lão thái thái đứng ngồi không yên, nghe được tiếng bước chân, hạ nhân đã vén màn lên, nhìn thấy một tiểu cô nương tuổi tác khoảng chừng 14 – 15 tuổi, hết sức gọn gàng, từ từ tiến vào, quần áo trang sức trên người vô cùng bắt mắt, trên người toát lên vẻ mị hoặc xinh đẹp nhưng cũng hết sức hồn nhiên ngây thơ, cười hi hi hạnh phúc với Ôn Nhị lão gia tử và Ôn Tam lão gia tử.

“Ông ngoại gọi Nguyệt Nhi tới đây, là có việc gì ạ?”

Liễu lão thái thái vội vàng vàng đứng lên, vươn tay ra muốn kéo nàng, trong miệng chắc chắn cảm thán: ***“Đây là nha đầu của Liễu Hậu nhà chúng ta đó sao? Nhìn một cái xem, lớn lên thật sự là đoan trang hiền thực, mau tới để A Ma hảo hảo nhìn một cái.”***

Liễu Minh Nguyệt lùi về phía sau 2 bước, sững sờ nửa mảnh góc áo cũng không để vị Liễu lão thái thái này dính vào, đứng ở nơi đó quan sát một lúc rồi nói: ***“Vị lão thái thái này có nhận lầm người không? Tổ mẫu của ta sớm đã tạ thế nhiều năm rồi, ở đâu ra A Ma nữa?”*** Nàng biết vị phụ nhân lớn tuổi này chính là người trong tộc Liễu gia, chẳng qua năm xưa khi A Đa nàng và nội tổ mẫu cùng bị trục xuất ra khỏi tộc, có thể thấy được người trong gia tộc Liễu gia đều là hạng người vì lợi ích mà mê muội tâm can, làm sao còn muốn quen biết.

Về mặt Liễu lão thái thái sững sờ, xấu hổ cười nói: ***“Không trách cháu không biết A Ma, A Đa cháu là người có tiền đồ nhất ở Đại phòng Liễu gia chúng ta, trước đây ngụ ở trấn Ngũ Liễu, nhiều năm qua chưa từng trở về, người trong tộc đều rất trông đợi A Đa cháu. Đáng tiếc bây giờ A Đa cháu đã trở thành quý nhân bận rộn, thật vất vả mới nghe được tin cháu đến đây, cho nên chúng ta mới đem tới khế nhà, khế đất cùng với địa tô mấy năm nay nhờ tộc thu hộ, ngay cả sổ sách thu chi cũng đưa lên, cháu có muốn xem không, sẵn tiện đem về luôn?”***

Liễu Minh Nguyệt lớn lên ở phủ Tướng quốc, hàng năm gặp được không ít quan viên đến phủ đưa tặng lễ, những người này có người nào mà không trưng ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng?

Trong lòng nàng cười lạnh, trên mặt nghiêm túc nói: ***“Lão thái thái đây nhận lầm người rồi. Nhà ta không có sản nghiệp ở Giang Bắc. A Đa ta đã sớm nói qua, gia tộc trong nhà chỉ có hai người là A Đa và A Ma ta thôi, còn lại toàn bộ đều chết sạch. Khi đó trong nhà rất nghèo, làm gì có sản nghiệp tiền bạc gì đâu?”***

Vốn dĩ Ôn lão gia tử sợ nàng chỉ là tiểu hài tử trong nhà, nghe nói đưa tới sản nghiệp nhà mình, vạn nhất bị lão bà tử Liễu gia lừa gạt, tương lai bị đám thân thích này dính vào, muốn vứt đi cũng vứt không được, có lòng muốn chỉ điểm cho tiểu nha đầu này, nhưng thấy nàng nói chuyện có đạo lý rõ ràng như vậy, trên mặt của vị lão thái thái Liễu gia hết xanh rồi lại đỏ, gương mặt già nua gần như không biết giấu vào đâu, nhất thời ông cười đến nở hoa.

Ôn Nhị lão gia tử thúc thúc đệ đệ nhà mình, đưa qua một chén rượu: ***“Đừng khiến khuôn mặt tươi cười của người thành đóa hoa cà tím nữa, ta thực sự không thể nhìn được người cười đâu!”***

Tâm tình của Ôn Tam lão gia tử vô cùng tốt, cho nên không để ý tới châm chọc khiêu khích của huynh trưởng, tiếp nhận lấy ly rượu một ngụm uống cạn: ***“Có ngoại tôn nữ thông minh như vậy, không cười làm sao được? Huynh không có ngoại tôn nữ nên đỡ mất thêm chỗ gì?”***

Nữ nhi của Ôn Nhị lão gia tử chỉ sinh nhi tử, cho nên không có ngoại tôn nữ, nghe được lời này, đành phải mặc kệ không lên tiếng uống vào một ngụm rượu.

Bây giờ huynh đệ hai người thường xuyên không hề có kỵ gì cứ thích ganh đua so sánh với nhau, từ so con cái, so cháu trai và cháu gái đến soi mói nhân phẩm của đối phương, có đôi khi còn so sánh cả khả năng đánh nhau nữa, lão bộc thiếp thân ngay bên cạnh cũng biết: ngay cả lúc hai vị này còn nhỏ khoảng 5 – 6 tuổi, cũng chưa từng không hề có kỵ gì mà ganh đua so sánh với nhau một cách ôn hòa như vậy, đúng chứ?

Năm xưa lúc Ôn lão thái gia và Ôn lão thái phu nhân còn sống, nếu như hai người bọn họ cứ ganh đua so sánh với nhau như vậy, biểu hiện không tốt sẽ lập tức ăn gây...

Hai huynh đệ bọn họ vừa uống rượu vừa ngồi nhìn một cách bàng quang, Liễu lão thái thái thấy Liễu Minh Nguyệt kiên quyết như thế, biết việc hôm nay không dễ đạt thành, liền lau lau khóe mắt: ***“Là do cháu không biết chuyện năm xưa, mấy thứ sản nghiệp này cũng chỉ có tổ mẫu của cháu biết, đáng tiếc đệ muội khổ mệnh kia của ta, đã sớm tạ thế... Mặc dù cháu không biết gì, nhưng mà ông ngoại cháu biết, năm xưa Liễu gia chúng ta chính là phú hộ ở trấn Ngũ Liễu, năm đó ông nội cháu, cũng là người giàu có nhất ở trấn Ngũ Liễu, làm sao mà không có sản nghiệp chứ?”*** Lại thúc giục nhi tử và con dâu bà ta: ***“Còn không mau đưa địa tô mấy năm nay thu được cho con bé xem.”***

Nay địa vị cách xa nhau, Liễu Hậu là quan, bọn họ là dân, mặc dù không sợ Liễu Hậu trực tiếp xuống tay với người trong tộc, nếu như Liễu Hậu dám xuống tay với người trong tộc, thân là Tướng gia chỉ sợ sẽ khiến cho người trong thiên hạ lên án. Nhưng nay quan hệ lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không hề qua lại, trở mặt nhìn một cửa thân thích vinh hiển cao quý như vậy mà không thể leo lên, âu cũng là một chuyện rất buồn bực.

Liễu Đại nài nài nghe thấy bà bà dặn dò, lập tức bưng theo cái tráp đi qua, muốn đưa đến trong lòng Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Minh Nguyệt là người có thân phận gì, từ trước cho đến nay lúc nào bên cạnh cũng có một đám nha hoàn bà tử vờn quanh, chưa từng phải đích thân ra tay nhận lấy đồ vật bao giờ.

Hạ Huệ phía sau nàng lập tức tiến lên ngăn cản ở trước mặt Liễu Minh Nguyệt: ***“Vị nữ nãi này muốn làm gì vậy? Cô nương nhà ta có thân phận gì, sao có thể tùy tiện nhận đồ đạc gì chứ? Mỗi năm đều có rất nhiều người đến phủ Tướng quốc muốn đưa tặng lễ, nếu ai cũng nói là thân thích, chẳng lẽ cô nương nhà chúng ta đều phải thu nhận cả sao, còn phải chấp nhận bị thân thích không quen không biết đeo bám lấy à?”***

Hạ Huệ cũng biết chuyện cũ của Liễu gia, lại thấy thái độ của Liễu Minh Nguyệt cực kỳ kiên quyết, cho nên tiến lên chắn ở phía trước.

Liễu Minh Nguyệt đã sớm biết ý của Liễu Hậu. Nếu bây giờ ông đã làm quan, lại thu hồi phần sản nghiệp kia, những người này dựa vào nguyên nhân đó nhất định sẽ trèo lên bám lấy không tha, không bằng bỏ qua số sản nghiệp này, dứt khoát cả đời cũng không qua lại gì với bọn họ, giảm đi không biết bao nhiêu phiền phức.

Liễu Đại nài nài nóng nảy, muốn đẩy Hạ Huệ ra đi tới bên cạnh Liễu Minh Nguyệt, không ngờ Liễu Minh Nguyệt lại nói: ***“Vị nữ nãi này khi dễ ta hiền lành à? Trên đời này có rất nhiều người họ Liễu, nghe tin A Đa ta làm quan, liền nghĩ muốn liên tông[1], chẳng lẽ A Đa ta lại tham mấy thứ này của các người sao?”***

[1]: liên hợp lại để được cùng tông chi họ hàng.

Rõ ràng là cùng tộc đồng tông, Liễu Minh Nguyệt lại nói thành muốn liên tông. Đang hão hão là cùng tộc, lại bị tiểu cô nương này nói thành người của hai tộc khác nhau, là bọn họ da mặt dày muốn tới nhận thân thích.

Mặt của Liễu Đại nài nãi đỏ lên, lại bị Hạ Huệ nhẹ nhàng đẩy qua: ***“Xin vị nữ nãi này tự trọng một chút, vì sao cứ thích đứng sát bên cạnh tiểu thư nhà ta vậy? Tiểu thư nhà ta cũng không thiếu mấy thứ này, mời các vị về cho!”***

Liễu Đại nãi nãi ở trong tộc nhiều năm thế này, đã bao giờ bị người ta không nể mặt như vậy? Lúc này quay đầu khó xử nhìn bà bà nhà mình, lại nhìn mấy hạ nhân có mặt ở đại sảnh Ôn gia, mặt mo không có chỗ giấu nữa rồi.

Thật ra thì mấy năm nay Liễu Đại gia gia và Liễu lão thái thái ở trong tộc rất được người Liễu gia tôn kính, so với Liễu Đại nãi nãi, bọn họ còn thấy xấu hổ hơn nhiều.

—— Chuyện năm đó, Liễu lão thái thái cũng đích thân trải qua, tới hôm bước vào sân viện nhà Liễu Hậu, bà ta vui vẻ quan sát cơ ngơi rộng rãi này, sau đó kiến tạo xây dựng thêm vài năm, gần như trong khi ngủ cũng phải cười đến tỉnh, chỉ là mấy chục năm từ đó về sau, con cháu hậu bối trong nhà học hành thi cử chưa bao giờ đỗ đạt, ngay cả tú tài mà cũng thi không đậu, chớ đừng nói gì là cử nhân tiến sĩ?

Càng miễn bàn đến việc bước vào con đường quan viên.

Mấy năm nay hậu bối của Liễu gia mất thấy không có hy vọng thi khoa cử, liền rời rít tập trung đi làm thương nhân, cứ thế vừa làm ruộng vừa dạy học truyền từ đời này sang đời khác, mất thấy Liễu gia sắp lưu lạc trở thành gia đình thương nhân, không ai trong tộc là không lo lắng.

Thình thoảng lúc nửa đêm bà ta lại cùng lão tộc trưởng Liễu gia bàn bạc, đều nói hậu nhân trong tộc không có ai đỗ đạt, chắc là do Liễu Hậu gây nên, nhưng cho dù là ông gây nên, nay bọn họ chỉ là bá tánh bình dân, làm sao có chứng cứ gì chứng minh là do Liễu Hậu chèn ép người trong tộc Liễu gia?

Dòng tộc bọn họ vẫn sống bình an, vẫn com no áo ấm, cuộc sống rất tốt, nếu truyền ra lời này cho người ta nghe, Liễu tướng chèn ép hậu nhân trong tộc Liễu gia, ai mà tin?

Tất cả những người ở thôn trấn quanh đây đều biết gia tộc Liễu gia nuốt trọn tổ nghiệp của Liễu Tướng gia, đuổi cô nhi quả phụ bọn họ ra khỏi tộc, nay

người ta chưa đánh tới cửa đòi lại sản nghiệp là may rồi, phần sản nghiệp này vẫn nằm trong tay người trong tộc Liễu gia, hàng năm thu được không ít bạc, cho dù truyền chuyện này ra ngoài, chỉ sợ chẳng có ai thèm tin.

Bao nhiêu sản nghiệp như thế, vậy mà lại biến thành củ khoai lang phòng tay, muốn ném ra ngoài cũng không ném được.

Tư vị trong lòng Liễu lão thái thái khó mà phân biệt, chỉ nhìn tiểu cô nương kia sống lung thăng tấp, mặc dù trên mặt có mấy phần tương tự như Liễu Hậu và Tiểu Ôn thị, nhưng thần thái khí độ đó, không có chút nào là không giống với Liễu lão phu nhân – mẫu thân của Liễu Hậu.

Năm đó, lúc bà bị mọi người trong tộc đuổi ra khỏi trấn Ngũ Liễu, một tay xách hành trang, một tay dắt theo ấu tử, ngẩng cao đầu, từng bước một đi ra khỏi nhà... Ngay cả một giọt lệ cũng không có, chứ đừng nói chi là quay đầu khóc lóc van xin!

Thần thái và khí phách của tiểu nha đầu này, hoàn toàn bất đồng với nhóm nữ tử tay chân mềm yếu lung ta lúng túng bình thường khác, nàng hành lễ với hai vị lão gia tử: ***“Nhị ngoại công và A ông từ từ hàn huyên, Nguyệt Nhi quay về hậu viện trước, chúng tỷ muội đợi cháu đã lâu. Về sau nếu còn có người đến đây tự nhận thân thích như vậy, xin A ông ngăn cản thay cháu. A Đa cháu đã sớm nói qua, người trong gia tộc nhà cháu đã sớm chết sạch, cũng không biết là nghe tin tức ở đâu mà lại chạy tới đây, về sau cháu không muốn gặp những người không có một chút quan hệ nào như vậy nữa.”***

Ôn lão gia tử cười ha ha: ***“Đi chơi đi, bảo Đại cửu mẫu cháu làm nhiều món ngon cho các cháu ăn nhé!”***

Liễu lão thái thái và Liễu Đại gia gia cùng Liễu Đại nãi nãi tro mắt nhìn nàng thân nhiên đi mất, không còn cách nào khác, chỉ phải cứng ngắc quay trở về.

Đêm đó trở về, bọn họ lập tức oán thán lão tộc trưởng, năm xưa vì tham lam chiếm lấy sản nghiệp của Liễu Hậu, chẳng những đuổi cô nhi quả phụ Liễu lão phu nhân ra ngoài, còn gạch tên Liễu Hậu ra khỏi tộc, trong gia phả của Liễu gia không hề có tên của vị hậu bối Liễu Tướng này. Nay cho dù có muốn ghi thêm vào, Liễu Hậu cũng sẽ không chấp nhận, có thêm cũng chả có tác dụng gì.

Sau khi Liễu Minh Nguyệt gặp được người trong tộc Liễu gia, trở lại hậu viện chơi đùa rất vui vẻ với nhóm biểu tỷ muội Ôn gia cả một ngày.

Mấy ngày nay sức khỏe của cặp sinh đôi nhi tử Nhan thị đã hồi phục rất tốt, có thể ăn có thể ngủ, Nhan thị liền giao cho thị thiếp Hồng Liễu của Ôn Hữu Chính trông nom, còn nàng ta thì dẫn theo Ôn Dục Quỳnh chiêu đãi một đám tỷ muội của trượng phu.

Thị thiếp Hồng Liễu này chính nha hoàn hồi môn của nàng ta, hai năm sau khi nàng ta vào cửa Ôn Hữu Chính mới thu phòng, bình thường luôn đi theo bên cạnh nàng ta, hầu hạ hết sức tận tâm tận lực, chẳng qua cho đến nay chưa từng mang thai sinh con, đối xử với cặp sinh đôi của Ôn Hữu Chính cũng hết lòng hết dạ, bởi vậy Nhan thị cũng không lo lắng để ý tới Hồng Liễu.

Cách một ngày sau, Ôn Hữu Chính mới từ thôn trang trở về, đưa mấy con thỏ cho cặp sinh đôi chơi, còn Ôn Dục Quỳnh và Liễu Minh Nguyệt thì được chia cho mỗi người một con mèo nhỏ, ai cũng vui sướng không thôi.

Liễu Minh Nguyệt ôm con mèo nhỏ kia yêu thích không buông tay, sáng sớm đã ồn ào rằng nhất định phải đưa con mèo nhỏ này cùng hồi kinh.

Hạ Huệ thấy mình không khuyên tiểu thư được, chỉ phải đi tìm Liên Sinh, sớm đặt cho con mèo kia một cái lồng sắt, tránh cho đến khi lên thuyền, con mèo nhỏ kia chạy lung tung lại tìm không thấy, rước lấy một đống chuyện phiền phức.

Lúc Hà Tú Liên đến, Liễu Minh Nguyệt đang ôm con mèo nhỏ chơi đùa, Thu Quả ở bên cạnh hầu hạ, thấy Hà Tú Liên đến, bưng trà rót nước, mời nàng ta ngồi xuống.

Vốn dĩ trước đó Liễu Minh Nguyệt đã nghĩ, chắc khó có thể gặp lại vị Hà cô nương này, nào biết bây giờ nàng ta lại tự tìm tới cửa, nàng ôm con mèo nhỏ vuốt ve nó, cười nói: ***“Tỷ tỷ uống trà đi. Sao lại rảnh rỗi mà đến thăm ta thế này?”***

Hà Tú Liên nháy mắt ra hiệu với Tiểu Phân, ***“Nghe nói muội muội sắp hồi kinh, tỷ tỷ cố ý làm vài cái túi lưới và hà bao, đưa cho muội muội chơi đùa ở trên đường.”***

Tiểu Phân ngầm hiểu ý, đi qua lôi kéo Thu Quả nói: ***“Liễu cô nương sắp phải đi rồi, về sau ta và Thu Quả muội muội cũng không gặp được nhau nữa, muội muội ra ngoài đi ta có thứ tặng cho muội muội.”***

Thu Quả là một nha hoàn chính trực ngay thẳng, còn mang theo vài phần ngu dần, nàng ta đứng ở nơi đó thành thật đáp: ***“Hạ Huệ tỷ tỷ đã dặn ta ở trong này hầu hạ tiểu thư, vạn nhất tiểu thư bị mèo cào...”*** Liễu Minh Nguyệt bướng bỉnh, không nên thu nhận con mèo nhỏ râu ria này, đã vài lần bị con mèo nhỏ này cào trúng, may mắn nó vẫn chỉ là con mèo con, móng vuốt không đủ sắc bén đến mức làm người bị thương.

Hà Tú Liên cười: ***“Nha đầu kia, chẳng lẽ ta ăn thịt được tiểu thư nhà người chắc?”***

Liễu Minh Nguyệt thấy thế, biết hôm nay bất kể như thế nào Hà Tú Liên cũng muốn ở riêng một chỗ với mình, liền vẫy tay kêu Thu Quả lui xuống: ***“Người đi xem Tiểu Phân đưa cho người thứ gì tốt. Mấy ngày nay chẳng phải người luôn hâm mộ ta được các vị biểu tỷ muội tặng lễ vật hay sao?”***

Thu Quả ngây ngốc dặn dò: ***“Tiểu thư nhất định trăm ngàn lần đừng nhận thêm con mèo nhỏ râu ria nào nữa nha!”*** Nhận được lời cam đoan của Liễu Minh Nguyệt, nàng ta mới cao hứng đi cùng Tiểu Phân ra ngoài.

Nàng ta là một người ngây thơ thành thật, Hạ Huệ phân công như vậy là muốn nàng ta trông nom Liễu Minh Nguyệt, đừng để cho tiểu thư bướng bỉnh

nhà mình chơi đùa với con mèo râu ria kia mà bị thương, nàng ta nhận lệnh lập tức nhìn chăm chăm quan sát Liễu Minh Nguyệt, nửa bước cũng không rời.

Hà Tú Liên thấy Thu Quả đã đi khỏi, trong phòng không còn ai, đôi mắt liền đỏ lên quỳ xuống trước mặt Liễu Minh Nguyệt: **“Nguyệt Nhi muội muội xin hãy giúp ta.”**

Liễu Minh Nguyệt ôm mèo con, mặc dù sớm đã đoán được Hà Tú Liên đến đây là vì chuyện gì, nhưng mà giờ phút này vẫn phải giả ngu, vờ kéo nàng ta đứng lên: **“Hà tỷ tỷ làm cái gì vậy? Tội gì lại hành trọng lễ với ta như thế? Không sợ làm ta tổn thọ sao?”**

Trong mắt Hà Tú Liên ứa lệ, không chịu đứng lên: **“Muội muội đã biết nhà ta rất nghèo, bởi thế nên từ nhỏ mới được cô cô nuôi dưỡng. Nhưng mấy ngày gần đây theo như ý của cô cô, đợi sau ngày Dục Châu xuất giá, đúng là phải đuổi ta về nhà.”**

Liễu Minh Nguyệt không khỏi oán thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn nói: **“Chúc mừng tỷ tỷ một nhà đoàn viên. Tỷ tỷ thường nói mình ăn nhờ ở đậu rất khổ sở, trở về nhà rồi, chắc là cuộc sống cũng thấy thoải mái hơn.”** Nàng mắt lạnh nhìn Hà Tú Liên, Môn chủ mẫu Đại phòng thật sự là người nhân hậu lương thiện, chẳng qua lại nuôi dưỡng một bạch nhãn lang.

Hà Tú Liên khóc lên, **“Muội muội không biết đấy thôi, nếu ta trở về nhà, không phải bị bán đi làm nha hoàn, thì sẽ bị ép gả đi làm thiếp cho lão nhân trăm tuổi, làm sao mà ta còn đường sống chứ? Năm đó nếu không phải cô cô nhận nuôi ta, bây giờ cũng không biết là ta đã thành nha hoàn ở nhà ai rồi...”**

Liễu Minh Nguyệt thả con mèo con ra, lấy khăn tay lau lệ thay Hà Tú Liên, thầm nghĩ trong lòng: đáng tiếc nàng không có kỹ năng khóc lóc đáng thương bậc này.

“Làm sao lại có chuyện như vậy. Bây giờ tỷ tỷ trở về nhà, chỉ sợ Hà bá phụ và Hà bá mẫu chỉ lo lắng vì tỷ tỷ tìm một mối hôn nhân thật tốt, sao có thể đem tỷ tỷ gả cho lão nhân trăm tuổi làm thiếp chứ?”

Hà Tú Liên thấy khẩu khí của nàng có chút dịu xuống, nhưng dường như có vài phần không tin, căn bản không đề cập tới Tiết Hàn Vân, liền khóc không chịu đứng lên: **“Muội muội không biết được nỗi khổ sở của nhà nghèo đâu. Ta với muội muội ở chung mấy ngày nay, luôn cảm thấy muội muội là người vô cùng tốt, nay nghe nói muội muội sắp sửa thành thân, dù sao đến lúc đó muội muội cũng phải ra ngoài tìm nha hoàn hỏi môn... Ta nguyện ý... Ta nguyện ý đến hầu hạ muội muội và cô gia... Chỉ cần làm nha hoàn bưng trà rót nước là được...”**

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt cười lạnh không thôi: đây là tự mình tiến cử làm nha hoàn thông phòng phải không?

Nhưng trên mặt nàng không có biểu hiện gì, vô cùng khó xử nói: **“Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Tỷ và ta ở chung hòa hợp như vậy, làm sao có thể ủy khuất tỷ làm nha đầu bưng trà rót nước cho ta? Huống hồ tỷ là biểu tỷ của Châu biểu tỷ, cũng xem như là biểu tỷ của ta, nếu ta nhận tỷ làm nha hoàn, người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ cứ mãi có thể đồng ý việc này sao?”** Lúc này nàng nghĩ, nếu như nàng là vị La sư tỷ tính tình nóng nảy táo bạo kia, đại khái chắc là phải tặng cho Hà Tú Liên một đấm trước đã, rồi sau đó mới có thể bắt đầu thương lượng việc này, đúng không?

Hà Tú Liên thấy vẻ mặt nàng có vài phần dao động, thầm nghĩ có hy vọng, lau lau nước mắt, được Liễu Minh Nguyệt nâng dậy rót cục cũng đứng lên, cúi đầu ai oán nói: **“Tuy rằng cô cô nuôi ta, nhưng chuyện ta đi hay ở, cô cô không thể làm chủ được. Nếu như muội muội cảm thấy việc nhận ta làm nha hoàn bưng trà rót nước khó mà ăn nói với bên ngoài, vậy thì cứ nói... cứ nói... Cứ nói là tuyển nha hoàn...”** Nàng ta nói xong câu này, cả người đã xấu hổ đến đầy mặt đỏ bừng, mặc dù đã rất cố gắng để nói cho tròn câu, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ tử chưa lấy chồng, da mặt mỏng.

Dựa theo tập tục từ xưa đến nay, nha hoàn hỏi môn theo Liễu Minh Nguyệt vào cửa, đó chính là người của Tiết Hàn Vân.

Khá khen cho Hà Tú Liên vậy mà cũng dám mở miệng nói cho được!

Thấy Liễu Minh Nguyệt không hề rầy, không gắt đầu cũng chẳng lắc đầu, Hà Tú Liên lập tức khóc hu hu nói: **“Chẳng qua ta đã cùng đường, mới đến cầu xin muội muội, trăm ngàn lần cũng không dám có suy nghĩ ngốc nghếch muốn tranh giành tình cảm của phu quân với muội muội. Tương lai... Tương lai Tiết công tử vẫn không tránh được việc nạp thiếp, ta thấy bốn cô nương Hạ Huệ, Thu Quả, Xuân Phượng, Đông Mai bên cạnh muội, người thì tuổi tác đã quá lớn, người thì vẫn còn quá nhỏ, ngay cả Xuân Phượng, Đông Mai bộ dáng cũng bình thường... Dù sao muội muội vẫn phải tìm người có thể hiểu rõ, một lòng hướng về muội muội mới là tốt nhất...”**

Liễu Minh Nguyệt gần như muốn cười thành tiếng, hóa ra quanh đi quẩn lại nàng ta lại lo lắng cho mình như thế, ngay cả nha hoàn hỏi môn bên cạnh mình sau khi thành thân, có thể giữ lại làm thông phòng hay không, có thể được Tiết Hàn Vân thu phòng hay không, rõ ràng đều thay mình suy nghĩ chu đáo.

“Tỷ tỷ thật sự tri kỷ, thay ta suy nghĩ vô cùng chu đáo như vậy. Chẳng qua A Đa ta đã từng nói, nếu ai cưới ta, cả đời không thể nạp thiếp, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không được. Suy nghĩ của tỷ tỷ chắc là không thể thực hiện rồi...”

“Vậy... Vậy Tiết công tử cũng bằng lòng sao?” Hà Tú Liên thất thanh cả kinh nói.

Liễu Minh Nguyệt mở hành trang lấy ra một phần trang sức phần son dành riêng cho Hà Tú Liên, nhét vào trong tay nàng ta, cười yếu ớt: **“Chàng nói... Ừm, chàng nói chàng bằng lòng.”** Lại nói tiếp: **“Đây là tặng lễ chia tay mấy ngày trước ta đã chia cho các vị biểu tỷ muội, phần này là của Hà tỷ tỷ, hy vọng tỷ tỷ chớ ghét bỏ.”**

Hà Tú Liên thất hồn lạc phách ôm số trang sức phần son kia trở về Đại phòng, vào phòng lập tức ném hết số tặng lễ kia ở trên giường, về mặt bất khả tư

nghe: **“Tiểu Phân, nha đầu Liễu Minh Nguyệt kia nói... Nói rằng cưới nàng ta, Tiết công tử không thể nạp thiếp thu thông phòng... Điều này sao có thể?”**

Tiểu Phân nhìn cô nương nhà mình từ trong viện của Liễu Minh Nguyệt đi ra, trên mặt không hề có chút vui mừng nào, liền biết việc này không thành rồi, bây giờ nghe được lời này, thuận miệng nói: **“Có phải Liễu cô nương nói như vậy là để lừa gạt cô nương không? Trên đời này nào có nam tử nào mà không nạp thiếp thu thông phòng. Ngay cả Liễu tướng... Nói lời không dễ nghe, bên ngoài đều nói Tướng gia và phu nhân tình sâu nghĩa nặng, nhưng ai biết Liễu tướng không nạp thiếp không tái giá, có phải do thân thể có vấn đề gì hay không...”**

Nàng ta lớn hơn so với Hà Tú Liên hai tuổi, sớm đã trải qua giai đoạn trưởng thành, huống hồ nhóm nha hoàn thiếp thân của các vị thiếu gia trong phủ Ôn gia bị bắt đi phục vụ nhu cầu cũng không phải ít, nếu nàng ta là nha hoàn hầu hạ các vị thiếu gia ấy, có lẽ đã sớm được thu làm nha đầu thông phòng, làm sao có thể phí thời gian chờ đến bây giờ?

Thật giận vì nàng ta lại đi theo một cô nương chưa lấy chồng, bởi vậy loại chuyện được các vị thiếu gia trong phủ nhìn trúng là không thể xảy ra, muốn nghĩ cũng không được.

Mặc dù Môn thị rất nhân hậu, nhưng đương nhiên không thể chấp nhận được chuyện nàng ta cấu kết với nhóm thiếu gia trong phủ, lỡ truyền ra ngoài thanh danh sẽ rất khó nghe, nàng ta sợ ngay cả mạng mình cũng khó giữ lại.

Hà Tú Liên nghe Tiểu Phân nói thế, trừng mắt nhìn nàng ta liếc mắt một cái: **“Loại chuyện không bằng không chứng như vậy, sao có thể nói lung tung cho được. Huống chi Tướng gia quyền cao chức trọng... Loại đại phu nào mà tìm không ra chứ?”** Cho dù có bệnh thật, cũng đã sớm trị lành rồi.

Nhưng nếu thực sự giống như những gì Tiểu Phân nói, Liễu Minh Nguyệt nói Tiết Hàn Vân tương lai không thể nạp thiếp không thu thông phòng, chẳng qua chỉ là lừa gạt nàng ta, nàng ta cũng thấy đồng ý sâu sắc. Trong lòng thầm hận: chẳng qua thấy mình đối với Tiết Hàn Vân có vài phần tình ý, lập tức không chịu thành toàn cho mình mà thôi. Tương lai sau khi thành thân, nếu trong phòng Tiết Hàn Vân chỉ có một phụ nhân là nàng ta, người trên đời này không chê cười nàng ta là trơ trẽn, ghen tị chắc?

Đêm đó trần trọc khó khăn đi vào giấc ngủ, một mặt suy nghĩ, phải chọn một ngày khác đi khuyên bảo Liễu Minh Nguyệt một phen, hảo hảo dạy Liễu Minh Nguyệt biết rằng mắc phải thanh danh ghen tị nhỏ nhen là rất không tốt, mặt khác lại cho rằng, nếu mình lại đi cầu xin nàng ta thêm một lần, vạn nhất nàng ta mềm lòng đáp ứng có phải tốt hơn không?

Nhưng nếu Liễu Minh Nguyệt vẫn không đáp ứng... Vậy mình có cần đi tìm công tử Tiết gia hay không?

Nếu như Tiết công tử đồng ý, đại khái là Liễu Minh Nguyệt chắc sẽ không dám có ý kiến gì đâu nhỉ?

Nhớ đến dung nhan tuấn mỹ oai hùng kia của Tiết Hàn Vân, trong lòng nàng ta lại không khỏi nảy sinh vui mừng: lang quân tuấn mỹ vô song như vậy, có nữ tử nhà ai không thương nhớ chứ? Ngay cả các vị tiểu thư Đại phòng, Nhị phòng mỗi khi nhắc tới Tiết Hàn Vân, cũng không khỏi hâm mộ Liễu Minh Nguyệt gả cho một lang quân tốt...

Bên này nàng ta một mặt vui mừng một mặt suy tư, bên kia Tiểu Phân ngủ trên nệm thấp cảm xúc cũng phập phồng, âm thầm hy vọng Hà Tú Liên có thể tháp tùng Liễu Minh Nguyệt vào kinh, làm nha hoàn hồi môn của nữ nhi Tướng phủ, tương lai cô nương trở thành di nãi nãi[2], địa vị của mình cũng không thua kém đâu...

... Mình có cần đi thúc đẩy đoạn nhân duyên của cô nương và Tiết công tử hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thân mật

Tiểu Phân ở bên tai Hà Tú Liên khuyên bảo rất nhiều lần, thoát nhìn nàng ta có chút dao động, nhưng rốt cuộc vẫn được Môn thị nuôi dưỡng bên cạnh nhiều năm, tai nghe mắt thấy cũng nhiều, biết rằng làm như thế là rất không ổn, nhưng lại không cam lòng phí thời gian ở Ôn phủ, trên mặt liền hiện ra vẻ lúng túng bối rối.

Tiểu Phân thấy vậy, nghiêm túc đưa ra chủ ý muốn hành động thay chủ tử hai người. Nhưng đến khi thực sự bắt đầu hành động, lại thấy hết sức khó khăn.

Nhóm nha hoàn gã sai vặt tình đầu ý hợp kia, ngày thường đều là do tiếp xúc với nhau rất nhiều lần, mỗi khi các chủ tử có chuyện gì phân phó xuống dưới, hai người mới có cơ hội gặp mặt, thời gian lâu dài, đương nhiên nảy sinh tình nghĩa. Nhưng còn Tiết Hàn Vân và Hà Tú Liên tổng cộng cũng chỉ gặp mặt được 2 lần, thiếu niên kia lại có tình tình bằng sơn ngàn năm không đổi, lạnh lùng cứng nhắc, nhìn như thế nào cũng không phải dạng chủ tử dễ lung lạc.

Nhưng càng là nam nhi có tính tình cương liệt mạnh mẽ như vậy, thì lại càng khiến người ta yêu thương.

Nhóm nhà hoàn chi chính của Tam phòng sau khi gặp qua hán đều lên nghị luận rằng, sinh ra tuấn mỹ oai hùng như vậy, lại lạnh lùng cứng nhắc như tảng băng, cũng không biết vị nữ tử nào có thể cảm hóa được hán...

So với vị tiểu thư Liễu gia tính tình điêu ngoa kiêu ngạo, từ nhỏ đã được nuông chiều sủng ái đến tùy hứng vô lý kia, Tiểu Phân luôn cảm thấy, cô nương nhà mình mới là một đóa hoa đào mềm mại đáng được yêu thương.

Trong lòng Tiểu Phân để ý quan sát thay cho chủ tớ hai người bọn họ, nhưng đến khi bắt tay vào thực hiện, lại gặp phải vô vàn khó khăn.

Đương nhiên Hà Tú Liên không cần tự mình xuất mã, chỉ chuẩn bị ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, dăm ba ngày sau tìm cơ hội xuất hiện ở trước mặt Tiết Hàn Vân, nếu như có thể gặp mặt nói đôi câu, vậy là tốt nhất.

Còn những chuyện còn lại, thì cứ giao cho nhà đầu lạnh lợi Tiểu Phân đi làm là được.

Đáng tiếc Tiết Hàn Vân ngụ ở Tam phòng, hơn nữa còn là tiền viện, bình thường không đến hậu viện bao giờ. Muốn thực hiện kế hoạch này, dù sao vẫn phải tìm được một cơ hội thích hợp, thì chuyện mới có thể thành công. Tiểu Phân nhân cơ hội Hà Tú Liên tặng lễ vật cho Liễu Minh Nguyệt, đã vài lần ra vào Tam phòng, quan sát từ xa, nhìn thấy bên cạnh Tiết Hàn Vân luôn có gã sai vặt theo hầu, đối với nhóm nhà hoàn Tam phòng qua qua lại lại trước mặt không có biểu hiện gì đặc biệt, nàng ta từng mượn cơ tiện lên chào hỏi, vị thiếu niên kia chỉ giương đôi mắt lạnh lẽo đảo qua người nàng ta, hoàn toàn giống đảo qua một cây liễu xanh bình thường mọc ở đình viện.

Công tử Tiết gia có thái độ như vậy, Tiểu Phân lại càng thêm đề bụng, vài lần về sau, nàng ta bắt đầu không phân biệt được, rốt cuộc nàng ta làm như vậy là vì thúc đẩy tình thế thay cho Hà Tú Liên hay là đang tranh thủ vì chính mình.

Đêm dài yên tĩnh, nhớ tới cặp mắt sâu thẳm của vị công tử Tiết gia kia giống như có thể thấy rõ lòng người, nàng ta liền nhin không được mà mặt đỏ tim đập...

—— nếu có cơ hội có thể bầu bạn cả đời bên cạnh chàng, cho dù phải trải giường xếp chăn, lòng cũng thỏa mãn.

Hành động dị thường của Tiểu Phân mấy ngày nay, đã sớm bị nhà hoàn Lưu Ly của Ôn Dục Châu phát hiện.

Lưu Ly phụng lệnh của Môn thị, rất lưu tâm để ý quan sát hai chủ tớ Hà Tú Liên, thấy nàng ta mỗi ngày hận không thể mượn cơ ra vào Tam phòng mấy lần, liền lôi kéo nàng ta tán gẫu đôi câu, lưu ý xem chỗ khác lạ của nàng ta.

Tiểu Phân sớm biết Liễu Minh Nguyệt sắp khởi hành, trong lòng lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, bị Lưu Ly lôi kéo nói chuyện như vậy, không hề phòng lập tức lộ ra manh mối, Lưu Ly là người rất biết quan sát sắc mặt, hiểu được chủ tớ các nàng mang theo suy nghĩ không nên có, lập tức quay về bẩm báo với Môn thị.

Mấy ngày nay, Liễu Minh Nguyệt đã thu dọn hành lý, chuẩn bị nửa tháng sau sẽ khởi hành. Bây giờ nàng đã hết lòng tin tưởng Tiết Hàn Vân sẽ không động tâm với nữ tử khác, cho dù thân thể có đáng thương ra sao, cũng không thể khiến Tiết Hàn Vân đau lòng đến thương nhớ, trong lòng nàng hồi phục bình tĩnh, đối với tính toán của chủ tớ Tiểu Phân chỉ cười trừ. Có đôi khi Tiểu Phân tới đây, đưa đồ đặc gì đó của Hà Tú Liên cho nàng, hoặc đưa tới một hai món ăn linh tinh, nàng cũng vui vẻ nhận lấy, mặt khác cũng đưa cho Hà Tú Liên quà đáp lễ, nhưng đợi đến khi người đi rồi, nàng sẽ không động tới mà căn dặn nhà hoàn ném đi, nàng cũng không muốn sử dụng những thủ đoạn mà Vạn thị đã dạy để đối xử với Hà Tú Liên.

Đừng nói bây giờ Hà Tú Liên không thể đoạt được tâm của Tiết Hàn Vân, mà ngay cả khi nàng ta thật sự có bản lĩnh bắt được tâm Tiết Hàn Vân đi chăng nữa, nam tử như vậy, nàng còn muốn để làm gì?

Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi.

Kiếp trước thế lương như vậy, kiếp này lại biết được Tiết Hàn Vân đối xử với nàng thật lòng thật dạ, cứ thế mà vui vẻ đón nhận thôi, rốt cuộc là động tâm, động tình, hay là sau khi đã hiểu thấu tình người ấm lạnh, nhận được sự ấm áp của nam tử nồng nhiệt lương thiện, thấy tim mình hồi sinh, nàng cũng không thể sáng suốt mà phân biệt được.

Nhưng từ khi ở chung một chỗ với Tiết Hàn Vân về sau, càng ở chung thì càng học được nhiều chuyện, cũng cảm giác được rung động khi được một nam tử nâng niu trân trọng, cảm giác được yêu thương khi nam tử kia thực sự đặt mình vào trong tim... Sau một lần hoa trong gương trắng dưới nước, nàng càng muốn nắm chặt thứ tình cảm ấm áp này hơn...

Cảm giác lo được lo mất ấy, đã khiến nàng phát hiện được tiếng lòng căng thẳng của chính mình, rất khác so với bình thường, thật ra là chuyện cực kỳ không tốt.

Đợi đến khi Tiết Hàn Vân hứa hẹn với nàng cả đời nhất thế một đôi người, bỗng nhiên nàng phát hiện cả người mình nhẹ nhõm hẳn.

Nếu hán đã hứa hẹn, nam nhi như vậy, rất đáng để nàng phó thác chung thân, là thật lòng phó thác!

Nếu tương lai lại có nữ tử khác xen vào, nàng sẽ tránh đi là tốt rồi, tội gì giống như kiếp trước, tâm đau triệt để rồi rơi vào kết cục thế lương?

Trước đó, sao không vui vui về về, hưởng thụ hết giờ khắc đoàn tụ sum vầy này?

Nàng thả lỏng tâm tính như vậy, ngược lại ảnh hưởng đến Tiết Hàn Vân, mấy ngày nay đối đãi với nàng hết lòng hết dạ, mặc nàng tùy hứng, không giống

như bình thường, luôn cảm thấy nàng mong manh như đứa trẻ hoặc là người ngọc, nâng niu trong lòng bàn tay sợ ngã, mặc dù trên mặt không biểu hiện ra, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn nghĩ như vậy, ngoại trừ kéo kéo tay nhỏ của nàng, sờ sờ đầu,捏捏 cái mũi nhỏ của nàng, còn lại không dám làm ra chuyện gì khác nữa, sợ dọa đến nàng.

Nay nàng rất thường đến tiền viện chỗ Tiết Hàn Vân ở, huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên đã sớm rời đi, sân viện to như vậy chỉ có một mình Tiết Hàn Vân ở lại, Liên Sinh là một người rất tinh mắt, sớm đã tránh đi, hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau, không cần thận liên ngồi xuống cùng một chỗ, ôm ấp lẫn nhau, nói chuyện tán gẫu, rồi ngẩng nhìn nhau, môi lưỡi giao hòa...

Tiết Hàn Vân bỗng nhiên cảm thấy: thành thân trước, sau khi cập kê mới viên phòng, có lẽ không phải ý kiến hay đâu...

Hắn bắt đầu sâu sắc hoài nghi đối với sự tự chủ của bản thân mà bấy lâu nay hắn vẫn thấy kiêu ngạo, toàn bộ đều không tin tưởng.

May nhờ Tư Mã Du thường xuyên xông tới, mới có thể làm cho Tiết Hàn Vân thu liễm lại tâm tư không đứng đắn vừa xuất hiện trong lòng.

Thân thể Thánh thượng bất an, các vị phiến vương chư hầu nhận được tin tức, đều đang chuẩn bị chờ đợi thời khắc Thánh thượng băng hà, tân quân thế chỗ, sẽ lập tức vội vàng chạy về chịu tang, cũng muốn ngồi vào vị trí tân quân kia. Thực vương cũng đã sớm truyền tin đi, kêu các hậu bối quay trở lại thành Phù Dung ngay lập tức.

Mấy ngày nay Tư Mã Du ở chung cùng Tiết Hàn Vân vô cùng tốt, ở thành Phù Dung hắn không tìm được kỳ phùng địch thủ, chỉ cảm thấy hết sức tịch mịch. Huống hồ hắn lại có thân phận Thế tử, lúc giao thủ cùng người bên ngoài lúc nào đối thủ cũng phải nhường hắn ba phần, chỉ có Tiết Hàn Vân là xuất ra thực lực thật sự, nửa điểm cũng không chịu nhường, hai người luận bàn mấy ngày nay, vậy mà lại sinh ra cảm giác ăn ý tương giao, cực kỳ không đành lòng bỏ qua.

Nay nghe tin Tiết Hàn Vân sắp thành thân cùng Liễu Minh Nguyệt, cho nên hắn muốn hạ thấp vị trí của Liễu Minh Nguyệt xuống một chút, đối với vị Thế tử này Liễu Minh Nguyệt cũng không nhường nhịn chút nào, hai người thường xuyên giương cung bạt kiếm đấu võ mồm, sau này, nàng cảm thấy tuổi hắn còn nhỏ, tuy rằng tính tình có hơi ương ngạnh một chút, nhưng rốt cuộc vẫn thẳng thắn đáng yêu, trong lòng không hề có ác ý, lại thấy quần áo trên người hắn tuy có già sãi vật trông nom săn sóc, nhưng rốt cuộc không thể cẩn thận như ma ma nha hoàn hầu hạ, liền sai Hạ Huệ dùng số vải vóc chuyên may quần áo cho Tiết Hàn Vân, chia ra làm hai phần, may cho Tư Mã Du hai bộ áo choàng, tặng cho hắn.

Lúc đó Tư Mã Du đang đấu võ mồm với Liễu Minh Nguyệt, Hạ Huệ lại cảm áo choàng đến, một đường đưa tới: ***“Thế tử điện hạ thử một lần xem sao, tiểu thư nhà ta sai bọn ta cấp tốc may cho Thế tử điện hạ áo choàng này, châm tuyến có hơi thô sơ một chút, mong Thế tử điện hạ đừng ghét bỏ.”***

Khuôn mặt tuần tú của Tư Mã Du, nhất thời phùng một cái biến thành đỏ thắm, diễm lệ giống như hoa sen nở rộ trong vườn hoa ở hậu viện Ôn gia.

Hàm Phú tiến lên nhận lấy áo choàng, hết sức cảm kích: ***“Đều do tiểu nhân sơ sót, Thế tử điện hạ, quần áo mua ở bên ngoài, thực sự không tốt bằng tự tay may đâu. Thủ công không cẩn thận tình tế giống như Hạ Huệ tỷ tỷ làm, đa tạ Liễu cô nương và Hạ Huệ tỷ tỷ.”***

Hàm Phú đã hầu hạ nhiều năm ở phủ đệ Phiến vương, đương nhiên biết được áo choàng này chính là loại thượng phẩm. Nghĩ đến bây giờ Liễu tướng được Thánh thượng xem trọng, vài vóc này chắc đều là do Thánh thượng ban tặng.

Liễu Minh Nguyệt giương cằm xem liếc mắt một cái nhìn Tư Mã Du, mỉm cười: ***“Tiểu hài tử trong nhà đương nhiên phải có dáng vẻ của tiểu hài tử, đừng hờ một chút là lại tranh luận không ngớt cùng người lớn.”***

—— Thật ra thì tuổi tác hiện tại của nàng, so với Tư Mã Du, cũng không lớn hơn bao nhiêu, ngược lại chọc cho Tiết Hàn Vân cười to.

“Chẳng lẽ nàng chính là người lớn ư?”

Đôi mắt Liễu Minh Nguyệt sáng quắc, đưa mắt liếc hắn, Tiết Hàn Vân hoảng hốt một lát mới giật mình tỉnh ngộ: sau khi thành thân, chẳng phải biến thành người lớn hay sao?

Qua 2 tháng nữa, bọn họ sẽ thành thân, tiểu nha đầu nói nàng là người lớn, thì ra đúng là có ý như vậy.

Hai người tâm ý tương thông, ánh mắt chạm nhau thì biến thành không thể tách rời, Tư Mã Du nhận lấy áo choàng, có lòng muốn nói một hai câu, lại vuốt áo choàng trong tay, thực sự không nói nên lời, nửa ngày mới thốt ra được một câu: ***“Ta trở về phòng thử xiêm y...”***

Hắn cảm giận ra khỏi sân viện của Tiết Hàn Vân, vừa ai oán quay đầu, thầm nghĩ: nha đầu kia thật sự là... Chẳng lẽ may một bộ xiêm y mà muốn ngăn chặn cái miệng của hắn sao?

Cách một ngày hắn liền chạy tới tiệm trang sức, đem về một hộp đầy khuyên tai, vòng tay, trâm cài..., dào dạt đặc ý tặng cho Liễu Minh Nguyệt: ***“Nè, bản Thế tử đưa tặng lễ thêm trang cho người đó.”***

Tuổi tác của hắn nhỏ hơn so với Liễu Minh Nguyệt, cũng chẳng biết khái niệm người nhà mẹ đẻ là cái gì, bởi vậy vừa nghe hắn hùng hổ bảo đưa tặng lễ thêm trang, hai chủ tớ Liễu Minh Nguyệt vừa nhận lấy vừa che miệng cười khê. Liễu Minh Nguyệt thấy hắn bị cười nhạo có vài phần luống cuống chân tay, Hàm Phú thì sầm mi khổ kiếm đứng ở sau lưng, cho nên nàng thoải mái khom người hành lễ: ***“Đa tạ Thế tử điện hạ!”*** Quay đầu lặng lẽ sai Hạ Huệ đến chỗ Hàm Phú hỏi thăm, xem vị Thế tử này có đủ lộ phí trở về thành Phù Dung hay không?

Hàm Phú còn đang vì việc này mà phát sầu.

Thế tử điện hạ tiêu xài không hề biết tiết chế, cũng không lo lắng xem mình còn ngân lượng hay không. Vào cửa hàng trang sức là vung tay mua loạn xạ, bởi vậy Hàm Phú phát sầu vì không đủ lộ phí để quay về thành Phù Dung. Vốn dĩ nghĩ rằng tới chỗ Ôn Hữu Xương mượn ít bạc, nhưng Ôn Hữu Xương thì làm gì có tiền cho hắn mượn, tiền bạc trong nhà thu chi thế nào đều có sổ sách ghi chép đăng hoàng, từ trước cho đến nay Ôn Hữu Xương đều chi tiêu rất nhiều, nếu gần đây trong túi rỗng rình, đã sớm chạy loạn khắp nơi, làm sao mà yên ổn loanh quanh ở trong nhà như vậy chứ?

Hạ Huệ quay đầu báo lại việc này cho Liễu Minh Nguyệt, trong lòng nàng hết sức buồn cười, nhưng mà lại không thể hoàn trả số trang sức này, liền cầm năm trăm lượng bạc, âm thầm lặng lẽ đưa cho Hàm Phú, nói là đưa lộ phí cho Thế tử điện hạ quay về đất phong.

Hàm Phú cũng biết tiêu thụ phủ Tướng quốc cao sang quyền quý, cũng không thiếu năm trăm lượng bạc này, nói sao thì cũng phải nể mặt giao tình của Tư Mã Du và Tiết Hàn Văn chứ, cho nên không chút khách khí nhận lấy, tiếp đó ngàn ân vạn tạ: ***“Tỷ tỷ không biết đâu, vị gia hỏa này của nhà chúng ta tiêu tiền như nước, chưa bao giờ biết tiết chế hay lo nghĩ trước sau, mà ta thì nào dám nói gì? Tốt xấu gì cũng may nhờ có Liễu cô nương, đợi sau này có cơ hội gặp lại ở kinh thành, nhất định ta sẽ cảm tạ Liễu cô nương và tỷ tỷ.”***

Hạ Huệ: ***“Chuyện cũng chẳng có gì, chúng ta nên như vậy mà, phải không?”*** Sau đó mỉm cười trở về phục mệnh ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hồi kinh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Môn thị nghe được tin Lưu Ly báo lại, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Cũng chẳng trách bà e ngại Hà Tú Liên tuổi càng ngày càng lớn, khắp nơi lưu tâm để ý đến đứa cháu gái này, thực sự là có nguyên nhân.

Mặc dù năm xưa do bà thiện lương làm chuyện tốt, nhưng rốt cuộc Hà Tú Liên vẫn không thể so với nữ nhi thân sinh Ôn Dục Châu, có thể nghiêm khắc răn dạy, bởi vậy tuy rằng bà đối xử với Hà Tú Liên hiền lành từ ái, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể ân cần dạy bảo như mẫu thân.

May mắn lúc nhỏ Hà Tú Liên cũng coi như nhu thuận hiểu chuyện, cứ như vậy cho đến khi nàng ta được 14 tuổi, năm ấy Ôn Hữu Cố – thứ tử do Môn thị sinh ra được 16 tuổi, sớm tối mỗi ngày Ôn Hữu Cố đều đến thỉnh an Môn thị, biểu huynh muội hai người thường xuyên có cơ hội gặp mặt, Ngụy ma ma theo hầu Môn thị liền cảm thấy hai người này dường như có chút mập mờ khó giải thích.

Môn thị âm thầm quan sát mấy ngày, thấy chuyện giữa con trai và cháu gái tóm lại xuất hiện một tư vị ái muội khó nói nên lời, mặc kệ là ai bắt đầu, việc này trăm ngàn lần cũng không thể.

Tuy bà chỉ là phụ nhân của Đại phòng Ôn gia, nhưng năm xưa phụ thân bà chính là Huyện lệnh thất phẩm, cũng coi như là người có ăn học, chẳng qua sau khi phụ thân lâm bệnh qua đời khi còn đang tại chức, mẫu thân bà trở thành quả phụ mới mang theo huynh muội bà hồi hương, mặc dù cuộc sống không giàu có cho lắm, rốt cuộc vẫn rất có thanh danh, Ôn gia cũng là dòng dõi thư hương cha truyền con nối, thế cho nên mới chấp nhận để Ôn Đại lão gia tử cưới bà về làm vợ cho Trưởng tử. Nhưng Hà Tú Liên chỉ là hậu nhân của đường huynh đệ khác chỉ với bà, nguồn gốc của tổ tiên chính là thương nhân vân du bốn phương, sau này cuộc sống ngày càng quần bách, mấy năm nay mới khởi sắc tốt hơn một chút, không chỉ có bà không đồng ý ý cử hôn sự này, mà ngay cả Ôn Đại lão gia tử và Ôn Đại lão gia trưởng phụ nhà bà cũng sẽ không đồng ý.

Môn thị nhìn ra được mập mờ trong đó, lập tức gấp rút bàn bạc với Ôn Đại lão gia, chọn cho Ôn Hữu Cố một cửa hôn sự thích hợp, chưa tới nửa năm, tân nương được cưới vào cửa.

Bà mắt lạnh quan sát, dâu mới vào cửa, vợ chồng thứ tử và con dâu cũng coi như hòa hợp ân ái, Hà Tú Liên cũng dần dần không khác ngày xưa, sự lo lắng trong lòng bà rốt cuộc cũng từ từ hạ xuống, nhưng từ đó đối với đứa cháu gái này luôn mang theo ý đề phòng.

Nay nghe được tin tức như vậy, nhất thời vừa tức vừa vội, bàn bạc với Ngụy ma ma bên cạnh: ***“Ta thấy Liên tỷ nhi tuổi tác cũng không còn nhỏ, không hiểu sao đường huynh và đường tẩu lại không nỡ nóng việc chung thân của con bé, việc này ta cũng không thể làm chủ, mấy ngày nữa đưa con bé trở về nhà của nó được không?”***

Ngụy ma ma nói: ***“Phụ nhân nuôi dưỡng Liên tỷ nhi nhiều năm thế này, nay Liên tỷ nhi đã đến tuổi, cha mẹ ruột của Liên tỷ nhi cũng chưa từng sốt ruột vì việc hôn nhân của nó, phụ nhân đừng quá bối rối, dù gì thì phụ nhân cũng là vì thiện tâm.”***

Môn thị cười khò: ***“Ta không hy vọng đường huynh và đường tỷ có bao nhiêu cảm kích với ta, chỉ mong đừng đẩy Liên tỷ nhi rơi vào hố lửa, cũng là một việc thiện, ai biết thoáng cái đã nuôi dưỡng con bé nhiều năm thế này, ngược lại làm chậm trễ chung thân của con bé. Việc này nếu để cho Tam phòng biết, sẽ cho rằng ta có không có ý tốt, xui khiến cháu gái đi vào cảnh cao cầu phú quý... thanh danh của Ôn gia sẽ bị hủy ở trong tay ta! Tới khi đó, ta tìm ai nói lý lẽ đây?”*** Nghe đến thủ đoạn của Ôn Đại lão gia tử, nếu như Hà Tú Liên kia gây ra chuyện gì đó, thì ngay cả bà cũng khó tránh khỏi trách phạt, may mắn đã phát hiện sớm, ***“... Người và Xuân Yến đến chỗ phòng nhỏ của ta chọn lấy một ít tặng lễ, lấy thêm ít trang sức ngân lượng, coi như là vì ân tình ta đã nuôi dưỡng nó bấy lâu nay, chuẩn bị một phần đồ cưới***

hậu hĩnh cho nó, sau khi chuẩn bị xong thì kêu Liên tỷ nhi tới đây, ta nói ra suy nghĩ của mình.”

Nha hoàn Xuân Yến là người giữ chìa khóa và quản lí kho phòng nhỏ của Môn thị, nghe thế lập tức cùng với Ngụy ma ma lui xuống.

Đợi đến khi chuẩn bị sẵn sàng, Xuân Yến lập tức đi mời Hà Tú Liên đến, Môn thị chuẩn bị một bộ trang sức vàng, bốn mươi lượng bạc, cùng một số đồ đạc có giá trị khác làm đồ cưới cho Hà Tú Liên và nha hoàn thiếp thân Tiểu Phân, bà thờ dài nói: ***“Xem xét chuyện muội muội cháu sắp xuất giá, hơn nữa cô cô cũng rất lo lắng, so với muội muội cháu tuổi tác của cháu còn lớn hơn, bây giờ vẫn chưa đính thân, việc hôn nhân của cháu cô cô không thể làm chủ, sau khi suy nghĩ cẩn thận, chỉ phải đưa cháu trở về nhà, để phụ mẫu cháu thay cháu chọn một mối hôn nhân tốt.”***

Chủ tớ hai người Hà Tú Liên nghe vậy, giống như sấm sét giữa trời quang, nhất thời choáng váng.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ, cho dù Ôn Dục Châu xuất giá, thời gian cũng còn mấy tháng nữa, bao nhiêu đó cũng đủ cho hai người xoay sở, ai ngờ Môn thị hoàn toàn không cho bọn họ thời gian tính toán. Lúc này Hà Tú Liên rơi lệ: ***“Là cháu không hiểu chuyện, khiến cô cô tức giận, cô cô giận cháu, thế cho nên mới đuổi cháu về nhà.”***

Cho dù trong lòng Môn thị buồn bực như thế nào, nhưng trên mặt vẫn không thể thừa nhận, vuốt ve tay của Hà Tú Liên thờ dài: ***“Nữ nhi lớn rồi, làm sao có thể không tìm người tốt để gả? Chuyện này, bất kể cô cô có thể thay mẫu thân cháu làm chủ hay không vẫn phải đến, và lại cũng không thể không lo lắng cho cháu, bởi vậy đành đưa cháu trở về nhà.”***

Hà Tú Liên nóng nảy, lôi kéo tay Môn thị khóc lớn: ***“Cô cô nuôi cháu nhiều năm thế này, vốn dĩ cháu nghĩ chờ muội muội xuất giá, cháu sẽ ở lại tận hiếu cả đời với cô cô, nhưng nay cô cô lại muốn đưa cháu đi, cháu không nỡ xa cô cô, cô cô đừng đưa cháu đi được không?”*** Trong lòng lại nghi hoặc, chẳng lẽ đúng là vì Tiểu Phân làm việc lộ ra sơ hở để người ta bắt được, Môn thị mới vội vã đưa mình trở về nhà?

Nhưng mà từ đầu tới cuối nàng ta cũng không thể mở miệng hỏi, chỉ có thể hy vọng Môn thị mềm lòng, đừng đưa nàng ta trở về nhà.

Môn thị nói: ***“Cho dù ta cũng không nỡ xa cháu, nhưng chung thân cả đời cháu sao có thể kéo dài mãi được? Nếu ta giữ cháu lại, chẳng phải làm hại cả đời cháu ư?”*** Lại mở miệng an ủi nàng ta một phen.

Đương nhiên thái độ của Môn thị rất kiên quyết, nhưng mà không giống như bị bà phát hiện ra điều gì đó, dường như bà chỉ tính toán cho tương lai của nàng ta, trong lòng nàng ta thâm hận bà kiên quyết đuổi nàng ta đi, nhưng mà ngoài mặt vẫn đầy uất ức như nói không nên lời, chỉ phải gạt lệ nói: ***“Cùng chúng tỷ muội ở chung rất thân thiết mấy ngày nay, cô cô cho phép cháu tới cáo biệt với bọn họ đi.”*** Nàng ta dự định sẽ đi van cầu Liễu Minh Nguyệt, chỉ cần Liễu Minh Nguyệt mở miệng giữ nàng ta lại, nói không chừng Môn thị sẽ đồng ý.

Nàng ta mới vừa mở miệng, đã nghe gã sai vặt bên ngoài báo lại, ca ca nàng ta Hà Tất Võ và tẩu tử Ngọc thị đã tới cửa nội viện, nói rằng đến đón muội tử về nhà.

Thì ra Môn thị đã vội vàng truyền tin đến nhà của Hà Tú Liên, cha mẹ nàng ta nghe tin nữ nhi bị đuổi về nhà, Hà phụ liền giậm chân thờ dài trước tiên: ***“Sao lại bị đuổi về nhà thế này?”***

Hà mẫu và nữ nhi Hà Tú Liên cũng chẳng thân cận bao nhiêu, bà ta yêu thương trường tử Hà Tất Võ và thứ tử Hà Tất Văn hơn, huống chi bây giờ Hà Tất Võ đã thành thân, bởi vậy cũng thấy không cao hứng: ***“Sao cô cô nó không chịu tìm cho nó một cửa hôn nhân có thể diện vậy? Bây giờ tự đứng lại trả về nhà khơi khơi như thế, trong nhà vừa mới thoải mái hơn chưa được bao nhiêu lâu.”***

Ngược lại thê tử của Hà Tất Võ – Ngọc thị thì rất vui mừng: ***“Muội tử lớn lên có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, nếu được cô cô muội ấy tìm người gả đi, đến lúc đó chỉ sợ sinh lễ sẽ rơi vào trong tay đường cô cô. Bây giờ đưa muội tử về đây cũng thật đúng lúc, tìm một gia đình giàu có gả muội ấy đi, đến lúc đó cha mẹ còn sợ không nhận được sinh lễ sao?”***

Từ lúc nàng ta thành thân đến nay, thỉnh thoảng cũng đi theo Hà Tất Võ và Hà Tất Văn đến Ôn gia thỉnh an Môn thị, đã từng gặp vị tiểu cô nhà mình được nuôi dưỡng ở bên cạnh Môn thị, cho rằng không khác gì một tiểu thư khuê các, sinh ra rất xinh đẹp thướt tha, giọng điệu nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ, ai không biết nội tình bên trong sẽ cho rằng tiểu cô Hà Tú Liên là một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, làm sao đoán được vị tiểu cô đây lại xuất thân từ một gia đình nghèo khổ thấp kém?

Nếu để nhà nghèo cưới nương tử như vậy, nhất định không nuôi nổi, nhưng nếu là gia đình phú hộ người ta, trong phòng các vị lão gia và thiếu gia kia làm sao thiếu thị thiếp, di nương?

Khuê nữ của Vương lão đầu trong thôn, cũng gả đi làm nha đầu thông phòng cho lão gia nhà giàu có, cuộc sống vô cùng có thể diện, chủ tử ban cho thứ gì thường tiếp tế về cho nhà mẹ đẻ, huống hồ Hà Tú Liên còn xinh đẹp hơn nha đầu kia không biết bao nhiêu lần, nghe nói còn được đường cô cho phép đọc sách viết chữ, không khác gì một tiểu thư khuê các bình thường, dư sức trở về làm thiếp.

Người một nhà Hà gia thương lượng sẵn sàng, liền phái Hà Tất Võ và Ngọc thị đến Ôn gia đón Hà Tú Liên trở về nhà.

Hà Tất Võ mang theo hai con gà, Ngọc thị thì xách theo một rổ trứng gà, cộng với vài bó rau dưa vừa hái ở trong viện lúc sáng, cột thành mấy bó, tiếp đó mang đến Ôn gia.

Hà Tất Võ và Ngọc thị tới trong phòng Môn thị, thấy muội tử khóc đến mắt đều hồng hồng, cho rằng nàng ta đã ở Ôn phủ nhiều năm như vậy, không nghĩ đến lúc sẽ phải về nhà, cho nên cũng không lấy gì làm lạ. Đến nay nhà ở của Hà gia vẫn còn là một căn tiểu viện nhỏ xíu rách nát, người một nhà chen chen chúc chúc, làm sao có thể so sánh với Ôn phủ nhà cao cửa rộng chứ? Nay toàn bộ Hà gia đều sống dựa vào tiền do Hà Tất Văn và Hà Tất

Võ vân du bốn phương làm buôn bán, gánh một số hàng hóa đi khắp nơi rao hàng, kiếm vài đồng bạc lẻ để sống qua ngày.

Hà mẫu và Ngọc thị có chuẩn bị một số hà bao và túi lưới tự may, toàn bộ đều đặt ở trong quang gánh của Hà Tất Võ, thuận tiện cũng có thể bán đi kiếm một chút ít tiền. Trong nhà sân trước trồng rau dưa, sân sau thì nuôi gà, cuộc sống của người một nhà bọn họ rất là tiết kiệm. Thân thể Hà phụ không tốt, hàng năm bệnh tật quần thân, tiền thuốc thang cũng tốn một khoản không nhỏ, bây giờ Hà Tất Văn đã 14, cũng sắp đến lúc mai mối thành thân, nay phải đón muội từ trở về nhà, làm sao Hà Tú Liên có thể quen với cuộc sống như vậy?

Cuộc sống của Ôn phủ và Hà gia, giống như là hai thế giới cách biệt.

Bên này Hà Tú Liên khóc lóc muốn cáo biệt với đám tỷ muội Ôn gia, bên kia Hà Tất Võ lại muốn vội vã trở về cho kịp phiên chợ, nằng ta không lay chuyển được ca ca nằng ta, chỉ phải khóc sụt sùi đi cùng ca ca và tàu tử rồi khỏi Ôn gia.

Môn thị sai Ngụy ma ma dẫn Tiểu Phân đi thu dọn trang sức quần áo, những vật dụng hàng ngày của Hà Tú Liên, cùng với những tặng lễ được các trưởng bối thưởng cho, chất lên trên xe ngựa Ôn gia đưa về Hà gia.

Sau khi Hà Tú Liên trở về, rất nhanh đã có bà mối tới cửa xem tướng, trong vòng nửa tháng lập tức được nạp làm thiếp cho Chu phú hộ, ngày Liễu Minh Nguyệt rời khỏi Giang Bắc, cũng là ngày đại hi của nằng ta.

Trong nhà vị Chu lão gia kia tiền tài không ít, sinh lễ đưa cho Hà gia cũng được một trăm lượng bạc, cộng với lằng la tơ lụa, hơn nữa Môn thị có cho Hà Tú Liên bốn mươi lượng bạc áp đáy hòm làm của hồi môn, ngoài ra còn có một số tặng lễ có giá trị khác, cộng lại cũng được một trăm bốn mươi lượng bạc. Hà gia đem số tơ lụa sinh lễ bán đi, lập tức có thêm một khoản không nhỏ, nhanh chóng mời một vài người thợ xây dựng đến, xây sửa lại ngôi nhà bé xíu đồ nát của Hà gia, giúp Hà Tất Văn chọn một cửa hôn sự tốt rồi đính thân, trong thôn ai cũng nói Hà gia sinh được nữ nhi Hà Tú Liên rất có giá, sinh lễ vượt qua tất cả nữ nhi trong thôn.

Mặc dù Hà Tú Liên rất bất mãn vì người nhà giữ lại của hồi môn mà Môn thị tặng cho nằng ta, nhưng nằng ta làm sao chống lại được người một nhà Hà gia chứ? Còn bị cha mẹ huynh đệ trong nhà quở trách một trận, nói rằng nằng ta sống cuộc sống tiểu thư nhiều năm qua, vừa trở về đã mặc kệ sống chết của cha mẹ trong nhà.

Chẳng những thế tàu tử của nằng ta còn kẻ lẻ răn dạy nằng ta một trận, tự nhiên như không mở hộp trang sức của nằng ta ra chọn lựa một hồi, lấy hai cây trâm quý nhét vào trong ngực rồi đi mất. May mắn là đồ trang sức mà Môn thị chuẩn bị cho Hà Tú Liên vẫn giữ được phân nửa, cũng coi như làm của hồi môn cho nằng ta khi gả đến Chu gia.

Ngày Hà Tú Liên xuất giá, vốn dĩ còn muốn mang theo Tiểu Phân cùng nhau tiến vào Chu gia, đáng tiếc Hà phụ Hà mẫu không đồng ý, phu nhân chính thất của Chu lão gia cũng không đồng ý. Chu gia chỉ nạp thiếp, nào có tiểu thiếp nào còn mang theo cả nha hoàn vào cửa chứ? Đến lúc đó bên cạnh tiểu thiếp này có người tâm phúc thì biết tính sao? Chu phu nhân cũng không đắn đo do dự, trực tiếp từ chối việc Hà Tú Liên muốn dẫn theo nha hoàn vào Chu gia.

Chu lão gia năm nay bốn mươi tám, Trưởng tử Chu gia còn lớn hơn Hà Tú Liên những 10 tuổi, gần đây xuất môn lo việc buôn bán, từ bên ngoài đã mang về một nữ tử thanh lâu, xinh đẹp lằng lợ, ôm lấy Chu lão gia một tháng có hơn hai mươi mấy ngày ngủ lại ở trong phòng mình, phu nhân chính thất trong nhà và các thị thiếp thông phòng khác đánh không lại, bởi vậy Chu phu nhân muốn thay Chu lão gia nạp một phòng thị thiếp khác có thân thể trong sạch đàng hoàng để tranh sủng, đắn đo suy nghĩ một thời gian, lúc này mới lựa chọn Hà Tú Liên.

Tiểu Phân không được bước vào cửa Chu gia, Hà Tất Võ lại nghe Chu lão gia từ thanh lâu chuộc về một kỹ nữ, mất một số bạc không nhỏ để chuộc thân cho ả ta, nhớ lại Tiểu Phân thân thể trắng nõn, lông mày nhỏ nhắn long lanh, có một phen ý nhị rất khác biệt, dứt khoát bán Tiểu Phân vào thuyền hồng đi ngang qua đó.

Nơi đây mạng lưới sông ngòi dày đặc, thuyền hồng này chính là kỹ viện được mở ở trên thuyền, một tú bà thường nuôi ba bốn kỹ nữ, đại khái dạy cho vài khúc hát dâm mỹ, trên thuyền được trang bị đủ mọi thứ, xuôi theo dòng nước, ban đêm treo đèn lồng đỏ đón khách nhân, nam tử muốn mua vui chỉ cần nhìn thấy đèn lồng đỏ này được treo lên sẽ bước lên thuyền tìm kỹ nữ hoan ái. Nơi đây chẳng qua chỉ toàn là nữ tử giang hồ mặt hạng, không thể trèo lên nổi mặt bàn.

Vốn dĩ vị tú bà kia thấy Tiểu Phân không còn nhỏ nữa, đánh giá tất nhiên là đã bị người phá thân, nhưng Hà Tất Võ đoán rằng Ôn gia rất gia giáo, chính là gia đình thư hương trong sạch, chắc là không thể xảy ra việc này, liền một mực chắc chắn, Tiểu Phân vẫn còn là xử nữ. Vị tú bà kia không tin, kêu hai hạ nhân lôi Tiểu Phân vào trong phòng kín, tự mình nghiệm thân, rồi mới mặt mày hớn hở đi ra nói: **“Quả nhiên là xử nữ.”** Thống thống khoái khoái đưa cho Hà Tất Võ hai mươi lượng bạc.

Đã đến tận đây, Tiểu Phân kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay, không thể không buông tay phó mặc cho số phận, ngheh đón cuộc sống phiêu bạt lênh đênh mặt hạng của kỹ nữ giang hồ, lúc ấy hồi tưởng mọi chuyện, suy nghĩ lại từ đầu đến cuối, tất cả đều trôi theo dòng nước.

Ngày Liễu Minh Nguyệt bước lên thuyền lớn, gạt lệ từ biệt ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu cùng với nhóm nữ quyến Ôn gia, Ôn Dục Châu, Ôn Dục Trân, Ôn Dục Kỳ đều đến tiễn chân nàng, nghe Ôn Dục Châu nhắc tới, nói rằng Hà Tú Liên đã được gả cho một phú hộ Chu làm thiếp, thăm nghĩ trong lòng: coi như nàng ta đã được thỏa ước mơ, lập gia đình làm thiếp, chẳng qua từ gả cho thiếu niên lang đổi thành chim đầu bạc mà thôi.

Đại đa số nữ tử ở thời đại này đều không thể tự quyết định vận mệnh của mình, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng không nhận được mà cảm khái, vừa suy nghĩ rằng mình không biết may mắn bao nhiêu so với các nữ tử khác, ngẩng đầu nhìn lại, thiếu niên đứng ở mũi thuyền dáng người như ngọc, lối lạc cao lớn như tùng, trong lòng lại xuất hiện cảm giác rung động ngọt ngào.

Tiết Hàn Vân và Tư Mã Du ở bến tàu nói lời tạm biệt, Tư Mã Du phải về thành Phù Dung, Ôn Hữu Xương thì bị Ôn lão gia tử thét ra lệnh đóng gói hành trang tháp tùng Tiết Hàn Vân hồi kinh: ***“Tiểu dưỡng cháu bận việc quốc sự, Nguyệt nha đầu thành thân, trong phủ rồi ren trăm ngàn chuyện, không bằng cháu cũng lên kinh thành đi, cũng tiện làm chân chạy việc cho Tiểu dưỡng cháu, làm việc lật vật cũng tốt.”***

Vốn dĩ Ôn Hữu Xương chính là nam tử có tâm tư cẩn thận, xử lý mấy chuyện linh tinh lật vật cũng coi như thuận buồm xuôi gió, thỉnh thoảng cũng rất khéo léo linh hoạt, mấy năm nay lịch lãm kiến thức rộng rãi, cho đi ra ngoài cũng không dọa người, Ôn lão gia tử suy nghĩ chu toàn mọi chuyện, mới bằng lòng để hắn lên kinh.

Liễu Minh Nguyệt nghe được tin này, vui mừng quá đỗi, chỉ huy bốn đại đầu thiếp thân bên cạnh mình giúp Ôn Hữu Xương đóng gói hành lý. Đợi cho đến khi Ôn Hữu Xương đến An trấn gặp bằng hữu chào từ biệt xong, trở về trong viện của mình, gả sai vật Diệp Bình mang theo về mặt bối rồi ra chào đón, hắn bước vào thư phòng, lúc này hai mắt thấy chói sáng.

Liễu Minh Nguyệt thay hắn đóng gói hành lý, vậy mà toàn bộ sách trong thư phòng hắn, tất cả đều trống trơn, ngoại trừ vài ba quyển sách linh tinh còn nằm trên giá sách, còn lại đại đa số vật trang trí đã không thấy tăm hơi, chỉ chừa lại hai ba thứ quý giá nhất, đây là vật mà năm xưa Ôn lão gia tử ban thưởng cho hắn, còn lại thì toàn bộ những vật trang trí nhỏ không đáng tiền nhưng hết sức thú vị mà hắn đi khắp nơi tìm tòi sưu tầm được, một thứ cũng không còn...

Toàn bộ thư phòng quả thực giống như trải qua kiếp nạn bị thổ phỉ cướp bóc.

“Đây là... Gặp kẻ xấu cướp bóc sao?” Ôn Hữu Xương nghiêng răng.

Diệp Bình dùng sức lui về góc tường, hận không thể khiến mình trở nên vô hình... thấy mình thật sự không làm được, suýt chút nữa thì bật khóc: ***“Nhị thiếu gia... Nhị thiếu gia... Biểu tiểu thư nói muốn thay thiếu gia ngài đóng gói hành lý để lên kinh...”***

Bởi vậy, đợi đến khi Ôn Hữu Xương lên thuyền, nhìn Liễu Minh Nguyệt bằng một cặp mắt hết sức đề phòng như phòng kẻ trộm.

Liễu Minh Nguyệt quen cướp bóc, huống hồ Ôn Hữu Xương hắn vẫn không địch lại Tiết Hàn Vân, võ không địch lại Tiết Hàn Vân, võ mồm thì không địch lại nàng, thật sự không có gì hay để đấu với hai người này. Liễu Minh Nguyệt cười tủm tỉm tiếp đón Ôn Hữu Xương: ***“Chờ đến khi biểu ca lên kinh, ta sẽ mời biểu ca đến Kinh Hoa lâu ăn vặt...”***

Ôn Hữu Xương chỉ có thể nuốt hận im hơi lặng tiếng, trở về khoang thuyền phạt Diệp Bình quỳ lau sàn cho hả giận.

Diệp Bình đi theo hầu hạ Ôn Hữu Xương đã nhiều năm, sớm biết rõ tính tình này của hắn, Diệp Bình biết vị thiếu gia này cũng chỉ có mấy chiêu đó, muốn ác độc hơn chút nữa, thiếu gia cũng làm không được, vừa mắc cỡ vừa hối hận vì không chịu để ý đến đồ đạc trong phòng của thiếu gia, cho nên Diệp Bình lau sàn một cách cam tâm tình nguyện, cho đến ngày hôm sau lúc Tiết Hàn Vân tới đây, thấy sàn thuyền sạch sẽ sáng bóng như gương, ngạc nhiên nói: ***“Ta không ngờ ma ma bà tử quét dọn trên thuyền lại bất công như vậy, trong phòng ta không sạch sẽ bằng một nửa ở đây.”***

Bây giờ hắn sắp thành thân với Liễu Minh Nguyệt, đương nhiên cũng phải gọi Ôn Hữu Xương bằng biểu ca.

Liên Sinh biết được chút ẩn tình, cười hi hi dùng mắt liếc trộm Diệp Bình, thăm nghĩ bây giờ Diệp Bình xem như đã lãnh giáo được thủ đoạn của Liễu

Minh Nguyệt, vị tiểu thư này... Từ từ mà hưởng thụ đi! Liên Sinh rất có loại cảm giác sung sướng khi tìm được kẻ chết thay.

Ôn Hữu Xương hận Tiết Hàn Vân chẳng những không bộc lộ được *phu uy** để ngăn cản Liễu Minh Nguyệt, còn dùng mọi cách dung túng bảo vệ cho nàng, bởi vậy nói chuyện ngấm ngầm mang theo đã kích: ***“Ta không thể so được với người nào đó, mắt mù nhẹ dạ cả tin.”***

**: oai phong, uy lực của người làm chồng.*

Hắn đang trào phúng ám chỉ Tiết Hàn Vân không nhìn thấy nha đầu Liễu Minh Nguyệt kia bá đạo, vậy mà mọi chuyện đều nghe theo nàng, bao che nàng dung túng nàng, đương nhiên tương lai là kẻ sợ vợ.

—— không cần nói tới tương lai, thật ra thì hiện tại xem tình cảnh này, người nào đó đã là nói gì nghe vậy.

Khóe môi Tiết Hàn Vân cong cong, im lặng mỉm cười.

Dọc theo đường đi, ba người bình an vô sự.

Mấy ngày nay tình hình tài chính của Ôn Hữu Xương khá căng thẳng, quanh quẩn ở Giang Bắc rất nhàm chán, nay có cơ hội rời khỏi An trấn đi ra thế giới bên ngoài, trong lòng suy nghĩ đến số bạc mà Ôn lão gia tử đưa cho, tâm tình hồng бет cũng dần dần chuyển tốt, hơn nữa Liễu Minh Nguyệt thực sự rất chu đáo, một ngày ba bữa, đều sai đại nha hoàn thiếp thân mang đến tặng cho hắn rau dưa và trái cây tươi mới, vừa sạch sẽ lại ngon miệng, nghe nói không phải thức ăn trên thuyền chuẩn bị sẵn, mà là nàng phái người đi mua đem về, đại khái xem như cũng dụng tâm tỉ mỉ chăm sóc hắn, cho nên sắc mặt cũng dần dần chuyển tốt.

Qua bốn năm ngày sau, cuộc sống lênh đênh trên thuyền lâu ngày khá tịch mịch, hắn bị Tiết Hàn Vân kéo đến đại sảnh chơi đùa, ba người đều là những người trẻ tuổi sôi nổi, Liễu Minh Nguyệt lại hoạt bát sáng sủa, chưa đến mấy ngày thì đã quên thù cũ, nhắc tới phong cảnh trong kinh, hắn cũng có chút chờ đợi.

Tiết Hàn Vân thấy vị biểu huynh này nhớ ăn không nhớ đánh, trong lòng buồn cười, âm thầm căn dặn Liên Sinh: ***“Về sau cẩn thận quan sát nhiều một chút, phạm là Nhị biểu huynh bị Nguyệt Nhi chọc cho nổi giận, thì cứ mua nhiều thức ăn đưa sang đó.”***

Vị Nhị biểu huynh này đối với ăn uống có một loại cố chấp đặc biệt, bình thường hắn không chú ý, Ôn lão gia tử lại trị gia nghiêm cẩn, hậu bối trong nhà mà ăn uống quá độ, thì sẽ ăn mắng ngay lập tức, đến khi lên thuyền chỉ có ba người đồng hành, hắn mới phát hiện, vị Nhị biểu huynh này phạm là có thức ăn ngon, tâm tình hồng бет cũng có thể từ từ chuyển tốt.

Hắn không nỡ ép buộc Liễu Minh Nguyệt sửa đổi tính tình, dạy nàng biến thành phụ nhân bảo sao nghe vậy, lúc nào cũng chỉ biết vâng dạ tuân mệnh phu quân, bởi vậy đương nhiên là phải xốc lại tinh thần thay nàng quét tước tàn cục.

Sau khi thuyền đi được hai mươi ngày, nhiều hơn mấy ngày so với lúc bọn họ tới Giang Bắc, cuối cùng cũng đến kinh thành.

Từ khi Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đến Giang Bắc, trong phủ lạnh lùng, mỗi ngày tới bữa ăn, Liễu Hậu cảm thấy đồ ăn vô vị, tùy tiện ăn một hai miếng rồi gác đĩa, cộng thêm mấy tháng nay bệnh tình Thánh thượng trở nặng, Thái tử và Sở vương hai bên tranh chấp, trong triều thế cục không rõ, ông phải phí sức giải quyết rất nhiều chuyện, đến khi Liễu Minh Nguyệt về nhà, nhìn thấy Liễu Hậu vội vàng gấp gấp trở về, cho rằng ông cũng bị bệnh nặng một trận, ôm cánh tay Liễu Hậu mà rót nước mắt.

Từ nhỏ Liễu Minh Nguyệt được Liễu Hậu nuôi dạy dưới gối, cha và nữ nhi hai người đã bao giờ chia lìa thời gian dài như vậy?

Mấy ngày nay ông cũng nhớ thương nữ nhi đến khô sở, vừa lau nước mắt cho Liễu Minh Nguyệt vừa cẩn thận xem xét nữ nhi, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, mới yên lòng.

Trái lại Liễu Minh Nguyệt sờ sờ mặt ông, hai mắt đầm lệ mông lung: ***“A Đa sinh bệnh phải không? Sinh bệnh sao không báo cho con biết để con sớm về nhà? Sao người lại gây thành như vậy?”***

Gương mặt Liễu Hậu tiều tụy, so với lúc nàng rời đi dường như già hơn cả 4 – 5 tuổi, làm Liễu Minh Nguyệt đau lòng không thôi.

Liễu Hậu cười hiền lành: ***“A Đa sinh bệnh lúc nào? Chẳng qua gần đây trong triều bận rộn, hơi nhiều việc một chút, không để ý ăn uống, cho nên mới gây đi như vậy.”***

Ôn Hữu Xương thấy cha và nữ nhi hai người bọn họ cảm tình sâu đậm như vậy, biểu muội kiêu ngạo ương ngạnh giống hệt như thô phi kia vậy mà lại có một mặt ngoan hiền như thế, hắn chỉ cảm thấy nàng vừa đáng yêu vừa đáng tiếc, nhớ lại nàng mất mẹ từ nhỏ, Tiểu dưỡng một thân kiêm cả hai chức, tám phần là nàng đem tình cảm quyến luyến không rời xa cha mẹ đều dành hết cho một mình Tiểu dưỡng, hắn thấy tình cảm giữa cha và nữ nhi hai người tốt đến như vậy, cũng không lấy làm lạ.

Đợi đến khi cha và nữ nhi hai người bọn họ bình tĩnh trở lại, Tiết Hàn Vân và Ôn Hữu Xương mới tiến lên hành lễ ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đánh cướp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nay đã sắp tới trung thu, cách ngày thành thân của hai người Tiết Liễu chỉ còn nửa tháng.

Nếu Ôn Hữu Xương được Ôn lão gia từ chính miệng lên tiếng căn dặn tới kinh thành làm chân chạy việc cho Liễu Hậu, ông cũng không chút khách khí đem toàn bộ việc vặt giao phó cho hắn đi làm. Vốn dĩ Ôn Hữu Xương còn nghĩ, lên kinh trước tiên sẽ đi du ngoạn danh lam thắng cảnh các nơi, ai biết trà cũng chưa kịp uống đã bị Tiểu đương sai sử xoay vòng vòng.

Liễu tướng bận rộn sự vụ trong triều, Tiết Hàn Vân vừa hồi kinh đã lập tức chạy vào hoàng cung tới Võ Lâm Quân trả phép, trong phủ chỉ còn lại một người duy nhất rảnh rỗi là Liễu Minh Nguyệt, nàng sắp làm tân nương tử, sao có thể sai sử tân lang Tiết Hàn Vân đây? Còn Ôn Hữu Xương thì làm chân chạy việc muốn gây cá chân, làm gì có thì giờ dành cho nàng. Sau khi trở về Liễu Minh Nguyệt nghĩ đến chuyện thành thân, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện cực kỳ quan trọng, nín lấy Hạ Huệ gần như muốn nổi điên: ***“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ tý tỷ? Giá y của ta vẫn còn chưa động tới...”***

Hạ Huệ nghe nhắc tới việc này, nhất thời cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, ngay cả khi chủ tớ năm người các nàng không ngủ không nghỉ, muốn trong vòng nửa tháng thêu xong giá y cộng với chần màn trăm con ngân châu là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Tội đó chủ tớ hai người nằm ở trên giường sầu lo thở ngắn than dài, lúc này trong lòng Hạ Huệ không khỏi thương tiếc thay Liễu Minh Nguyệt: rốt cuộc Liễu tướng vẫn là một nam nhân, nếu phu nhân còn sống, sao việc này có thể làm khó chủ tớ hai người các nàng được, chỉ sợ sớm đã an bài ôn hòa cả rồi.

Nào biết ngày thứ hai có tiểu nha hoàn chạy tới truyền lời, đại sư phụ Thiên Hương lâu cầu kiến cô nương. Thiên Hương lâu chính cửa hàng may mặc nổi tiếng ở kinh thành, lâu có ba tầng, bên trong bố trí tráng lệ, trưng bày các loại phục sức do thợ may tỉ mỉ chế tác, chuyên lấy hoa mỹ làm danh. Hơn nữa Thiên Hương lâu có tú nương và đại sư phụ đặc biệt được đào tạo ở *tú phường*^[1], ngay cả tiếp đón khách nhân cũng đều là nhà quan lớn quyền quý ở trong kinh.

[1]: xưởng may thêu.

Hai mắt Liễu Minh Nguyệt tỏa sáng, giống như tìm được vị cứu tinh, cất giọng thanh thúy phân phó, ***“Mau mời đại sư phụ vào.”*** Năm rồi quần áo trên người ba vị chủ tử Tướng phủ phần lớn đều xuất phát từ Thiên Hương lâu, kích cỡ của mỗi người đều có ghi lại, chẳng qua vóc dáng của Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt cứ cách nửa năm đều sẽ thay đổi một lần, cho nên vị sư phó này cứ cách một quý thì sẽ đích thân đến Tướng phủ đo lại kích cỡ.

Đợi đến khi sư phó Thiên Hương lâu bước vào sân viện của Liễu Minh Nguyệt, chủ tớ Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy phía sau đi theo bốn vị tú nương trẻ tuổi, trong tay mỗi người đều có cầm theo bọc đồ lớn.

“Đây là...”

Lai sư phó Thiên Hương lâu tới để làm việc tốt, bà thường xuyên tới lui phủ Tướng quốc, rất thân quen với Liễu Minh Nguyệt, vừa nhìn thấy nàng, liền nở nụ cười: ***“Chúc mừng Đại tiểu thư.”*** Tiếp đó chỉ huy tú nương đưa bọc đồ lớn trong tay đặt xuống trên tháp. ***“Mấy tháng trước, Ngô quân sự bên cạnh Tướng gia đã đến lâu căn dặn, muốn tiểu phụ nhân ngừng việc trong tay, đặc biệt vì đại lễ thành thân của tiểu thư và cô gia mà may giá y chần màn trăm con ngân châu, chỉ vì tiểu phụ nhân là nữ nhân song toàn, cao đường khỏe mạnh, mới có may mắn làm giá y thay tiểu thư. Tội hôm qua Ngô quân sự đã đến truyền lời, muốn tiểu phụ nhân hôm nay đưa giá y tới cho tiểu thư, để tiểu thư thử xem liệu có vừa người hay không, nếu có chỗ nào không hợp cũng tiện sửa lại cho kịp.”***

Vị Lai sư phó kia nói xong, bốn tú nương trẻ tuổi lập tức đồng loạt mở bọc đồ ra, nhìn thấy trong bọc đồ này chẳng những có hi phục, giày dép dành cho ngày thành thân của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân, còn có chần màn trăm con ngân châu, bao gói uyển ương nghịch nước, tất cả đều đầy đủ hết, duy chỉ không có khăn voan. Lai sư phó nói: ***“Tiểu phụ nhân nghĩ, tiểu phụ nhân đã làm xong giá y thay tiểu thư, nhưng ít nhất khăn voan cũng nên để tiểu thư tự tay thêu lấy, cũng tiện lấy may mắn.”***

Trước mắt là giá y màu sắc chói mắt, đôi long phượng trên chần trăm con ngàn châu trông rất sống động, hoạt bát đáng yêu, tất cả mọi thứ đều đã được Lai sư phó chuẩn bị tốt ngoại trừ khăn voan đỏ, Liễu Minh Nguyệt vuốt ve số giá y đỏ rực này, ánh sáng phản chiếu trên mặt nàng cũng thêm một tầng rực rỡ, cực kỳ xinh đẹp. Hạ Huệ hầu hạ nàng thay giá y, mang giày thêu. Eo buộc thắt lưng làm từ tơ Lưu Tô. Quần đỏ thêu hoa rơi xuống, mọi người trong phòng đều ngơ ngác nhìn nàng, trên mặt nàng không khỏi hiện ra thần sắc do dự: ***“Có phải... Không hợp hay không?”*** Mặc giá y màu đỏ rực thành thân, đây là lần đầu tiên của nàng, không biết vì sao, giờ phút này vẫn chưa tới ngày tốt, đã thấy khăn trương không thôi.

Lai sư phó bước lui ra phía sau vài bước, trong mắt lộ ra ý tán thưởng, nhưng lại không chịu mở miệng khen ngợi, rốt cuộc cũng là tác phẩm do tự tay mình làm ra, giá y màu đỏ rực được nữ tử xinh đẹp trước mắt này mặc vào, dung nhan vô cùng xinh đẹp, đứng ở bên cạnh bình phong Ngọc Thạch Vân Mẫu, màu thêu huy hoàng, mỹ nhân như ngọc, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui. Hạ Huệ ở bên cạnh cảm thán: ***“Đến ngày thành thân, Tiết công tử nhìn thấy cảnh này, không biết có thể nhìn đến ngày người hay không nữa...”***

Lai sư phó nghe được lời này, lập tức biết đã khiến mọi người hài lòng, sau đó dẫn bốn vị tú nương trẻ tuổi cáo lui. Về phần tiền công, đã có quân sự Tướng phủ đến Thiên Hương lâu kết toán với *trưởng phòng*[2].

[2]: *phòng thu chi*.

Liễu Minh Nguyệt cười giá y ra, liền có vài phần hoảng hốt. Nghĩ đến việc sau khi thành thân, nếu bọn họ chuyển ra ngoài ở, để lại một mình A Đa trong phủ, phủ đệ lại to như vậy, không biết có bao nhiêu lạnh lẽo, cảm giác ngọt ngào trong lòng lập tức tiêu tán đi không ít. Vấn đề này, cũng là vấn đề khiến Tiết Hàn Văn lo lắng không chỉ ngày một ngày hai.

Hắn đến phòng công sự, bị đồng僚 chặn lại muốn mời khách, ngay cả cấp trên cũng đi theo ồn ào, liên tiếp mấy ngày bị đồng僚 và các sư huynh đệ chúc cho say khướt trở về, thật vất vả lắm mới trốn được một lần, đến ngoại ô kinh thành đưa hi thiếp đến thư trai cho Lâm Thanh Gia. Lâm Thanh Gia thấy hắn đến đưa hi thiếp, cũng rất vui mừng, tặng cho hắn mấy *cổ bản*[3] trân quý, cuối cùng nhớ ra một chuyện: **“Đến lúc thành thân, phải tiến hành đại lễ ở nơi nào?”**

[3]: *bản đơn lễ (sách chỉ còn 1 bản duy nhất vì bị thất lạc)*

Nếu như tiến hành ở Liễu phủ, người bên ngoài đương nhiên sẽ cho rằng Tiết Hàn Văn hắn vào ở rể Tướng phủ. Tiết Hàn Văn nói: **“Nhạc phụ đã thay con đặt mua một tòa nhà ba gian ở kinh thành, đứng tên con, người bảo con thành thân ở đó.”** Tiếp theo nói địa chỉ cho Lâm Thanh Gia biết: **“Con chưa từng đi xem, nhưng mấy ngày nay Liên Sinh đã chạy sang bên đó rất nhiều lần, nói là bên trong bố trí vô cùng đầy đủ.”**

Lâm Thanh Gia không khỏi khen: **“Tướng gia lo liệu chu toàn thế này thật là quá tốt. Nhưng mà ông ấy chỉ có một nữ nhi duy nhất, làm sao nỡ để hai đứa dọn ra ngoài?”** Tiết Hàn Văn cũng có vài phần chán chờ: **“Thật ra nhạc phụ đối đãi với con còn tốt hơn hài tử ruột thịt, mọi việc đều thay con lo lắng chu toàn. Cũng bởi vì nguyên nhân này, và lại từ nhỏ con lớn lên ở Tướng phủ, nghĩ đến việc sau khi thành thân với Nguyệt Nhi phải dọn ra ngoài ở, trong lòng liền không biết là tư vị gì. Nếu như... Sau khi thành thân vẫn ở lại Tướng phủ, không biết nhạc phụ có đồng ý hay không?”**

Người bên ngoài đều nói hắn thú kiêu thế, làm rể hiền của Liễu tướng, đúng là một chuyện tốt đẹp. Liễu Hậu là Tướng quốc đại nhân, còn làm quan chủ khảo ba khóa liên tiếp, môn sinh dưới trướng trải rộng khắp thiên hạ, nhưng ông làm người vẫn khiêm tốn lễ độ như cũ, khắp nơi suy nghĩ thay hắn, vì sợ người ngoài nói hắn ở rể nhà nhạc phụ, mặt mũi sẽ khó coi, thế cho nên mới đặt mua một tòa nhà ở bên ngoài cho hắn. Nếu sau khi hắn thành thân quay lại ở phủ Tướng quốc, chỉ sợ không thể tránh được người ngoài chỉ trích sau lưng, truyền bá lung tung, nói hắn yêu quyền thế của nhà vợ, bởi vậy mới cùng thế tử ở lại nhà nhạc phụ, đến lúc đó càng khó coi hơn. Nhưng mà... Hắn lại rất hiểu, Liễu Minh Nguyệt chính là minh châu trong tay Liễu tướng, là chỉ bảo trong lòng ông, hơn nữa hắn cũng hầu hạ dưới gối Liễu Hậu từ nhỏ, hắn xem ông như cha ruột, nay người một nhà bỗng nhiên phải tách ra ở riêng, đến lúc đó trong nhà chỉ còn lại một mình Liễu Hậu, không biết có bao nhiêu thế lương đây?

Mấy năm nay Lâm Thanh Gia đã quen tùy hứng, hơi có chút phong độ danh sĩ, thấy hắn cứ do dự như vậy, lập tức vỗ một cái thật mạnh vào gáy hắn: **“Chuyện này có gì mà lo lắng? Đến lúc đó chỉ cần sống vui vẻ là được, tội gì phải cố kỵ ánh mắt của người ngoài?”** Tiết Hàn Văn nghe vậy, tươi cười nơi khóe môi dần dần nhiều hơn.

Ngày đó sau khi từ thư trai trở về, hắn lại đến La phủ, đưa hi thiếp cho La lão gia tử, La lão gia tử cảm hi thiếp than thở: **“... Hôm kia Liễu tướng đã đích thân gửi hi thiếp tới rồi, sao hôm nay lại đưa nữa vậy?”**

Tiết Hàn Vân cười hồi đáp: *“Nhạc phụ đưa đó là hỉ thiếp của nhà gái, còn hỉ thiếp của đồ tôn bên này là của nhà trai.”* Hấn không có mối quan hệ giao tiếp rộng rãi như Liễu Hậu, ngay cả những người hiện tại có quen biết, cũng là Liễu Hậu dẫn dắt giới thiệu, bởi vậy những khách nhân mà Tiết Hàn Vân mời, Liễu Hậu cũng tự mình đến mời thêm một lần.

“Còn không bằng mời chung một lượt, tiết kiệm bao nhiêu là việc. Bộ xương già của ta cũng đỡ phải chạy tới chạy lui.”

La Thụy Đình nghe tin Liễu Minh Nguyệt đã hồi kinh, liền dẫn đầu lôi kéo một đám tỷ muội khuê trung chạy tới Tương phủ bắt người, nín lấy Liễu Minh Nguyệt vừa mới trở về không bao lâu, ồn ào: *“Tiểu nha đầu không có lương tâm này đã sớm quăng tỷ muội bọn ta ra sau đầu rồi...”*

Liễu Minh Nguyệt hô to oan uổng, vội vàng dâng lên son phấn trang sức, nhưng e ngại nhóm tỷ muội này đều là nữ nhi con nhà võ tướng, đối với trang sức phấn son không có bao nhiêu hứng thú, nhưng đưa mắt nhìn đến những vật trang trí và đồ chơi nhỏ mà nàng cướp đoạt được từ trong phòng Ôn Hữu Xương, hai mắt không khỏi tỏa sáng. Rễ cây khắc hình *hầu tử*[4] trên núi, chừng mười lăm mười sáu hình thái tiểu hầu tử khác nhau, tay nghề nghệ nhân điêu khắc hình *mộc đồng*[5] ở nông thôn hết sức mộc mạc, mặt nạ gỗ với màu sắc diễm lệ, không biết là dùng nước son cao cấp gì... Vật phẩm trang sức làm từ nanh sói trong tay thợ săn... Vật trang trí bằng đá xanh ngọc mua từ trong tay các thương nhân ở *biên thành*[6]...

[4]: con khi.

[5]: chú bé chăn trâu.

[6]: thành trì nơi biên giới.

Mọi người nhào tới tranh giành, Liễu Minh Nguyệt gắt gao ôm hình hàu tử khắc bằng rễ cây kia không buông tay, đợi cho đến khi đám người này đi rồi, quay đầu đánh giá khuê phòng của mình, bỗng nhiên may mắn là gần đây mình vừa sửa sang phòng, đem những thứ mà Tiết Hàn Vân đưa tới bày lên kệ, cộng một số đồ vật cướp từ chỗ Ôn Hữu Xương cũng đem ra bày biện... Cuối cùng may mắn vẫn có thể bảo vệ được một số đồ trân quý. —— bọn tỷ muội này, thật sự là quá độc ác! Dạy cho nàng biết thế nào là tư vị “Làm giả y thay người khác”!

Một lần nữa nhìn thấy Ôn Hữu Xương, hai mắt Liễu Minh Nguyệt lộ ra thân thiết, **“Biểu ca, vật trang trí bằng đá xanh ngọc kia mua thế nào vậy?”** Nanh sói cũng chỉ còn lại có hai cái, là do Hạ Huệ lúc ấy thừa dịp lộn xộn đem giấu đi. Mấy ngày nay Ôn Hữu Xương ở lại Tướng phủ, chuyện lớn nhỏ xảy ra trong phủ sao hẳn lại không biết? Sớm đã nghe Diệp Bình âm thầm báo lại, mấy ngày trước có một nhóm tiểu thư chạy tới đây, lúc bọn họ rời đi Diệp Bình nhìn thấy trong tay bọn họ ôm một số đồ vật nhìn hết sức quen mắt...

Ôn Hữu Xương cười trộm trong lòng, thật ra thì hắn vô cùng muốn đi du lịch ở các nước *thổ phiên*[7], chẳng qua trong tay không có tiền nên chưa tiện, vì thế ở biên thành tìm tòi một số vật trang trí bằng đá xanh ngọc này, cũng vì tán gẫu giải tương tư mà thôi. Thân sắc hắn tỏ ra thần nhiên, chậm rãi nói: **“Có một năm, ta đi theo du thương[8] tới thổ phiên mua được, về sau đại khái không có cơ hội đi nữa...”** Giọng nói than thở hết sức tiếc nuối. Liễu Minh Nguyệt uể oải trở về phòng.

[7]: dân tộc Thổ Phiên (dân tộc thiểu số ở cao nguyên Thanh Tạng, Trung Quốc. Thời Đường đã từng xây dựng được chính quyền)

[8]: thương nhân đi buôn bán khắp nơi, không có chỗ dừng chân cố định.

Chẳng qua hắn nói mấy lời này có vẻ hơi sớm, mấy chục năm từ đó về sau, hắn gần như đã đi hết tất cả những nơi non xanh nước biếc ấy, được một nhà tài trợ lớn lo toàn bộ chi phí hành trình du lịch, hết sức sung sướng. Nhưng mà khi đó huynh muội hai người không ai dự đoán được sau này sẽ có một ngày như vậy.

Liễu Minh Nguyệt đau lòng mất đi vật yêu thích, trở về cắn răng: **“Qua mấy ngày nữa ta cũng phải đến phủ Tướng quân cần quét.”** Nhưng nghĩ đến khuê phòng của La Thụy Đình trông tròn có thể so với miếu hòa thượng, ngoại trừ bàn trà, ghế thì là giường, trước giường còn đặt một kệ binh khí hết sức ra vẻ, nàng lập tức thấy vô cùng tuyệt vọng. Thật sự là... Đánh cướp cũng không dễ làm nha!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gả nữ nhi

Trung thu qua đi, mắt thấy đã đến đầu tháng 9, mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt vui đầu vào thêu thùa may vá, trước tiên là thêu khăn voan thành thân, sau đó là thêu yếm uyên ương nghịch nước, quần lót thiệp thân, đều là những mẫu thêu do sư phó hướng dẫn, nghe nói đây là những mẫu thêu dành cho ngày đại hỉ mà rất nhiều nữ tử mặc vào đêm động phòng hoa chúc.

Tòa nhà tân hôn cách phủ Tướng quốc khá xa, ngồi xe ngựa đi qua cũng phải mất ba *khắc**, đến ngày đại lễ thành thân, La đại phu nhân mẫu thân của La Thụy Đình đại diện trưởng bối nhà trai, tất cả mọi chuyện đều được Liễu Hậu một tay chuẩn bị, ngay cả sinh lễ cũng được đưa tới từ phủ Tướng quốc.

*: 1 *khắc* = 15 phút.

Liễu gia bên này, nữ nhân trưởng bối thân thiết chỉ có Hạ Ôn thị, chẳng qua bà ta cáo ốm ở nhà, không chịu đến, do đó Liễu gia phải mời chính thê của quan lớn trong triều, còn có nữ quyền trong nhà bằng hữu, môn sinh của Liễu tướng, ngoài ra còn có Ngô thị, phu nhân chính thất của Lại bộ thượng thư Thôi Chính Nguyên, dẫn theo phu nhân của Tân khoa Trạng nguyên – Cung thị, phu nhân của viên ngoại công bộ Đồng Vân – Tiền thị... Ngay cả Trầm phu nhân, mẫu thân của Trầm Kỳ Diệp cũng tới.

Liễu Hậu thân là Thái phó Thái tử, phu nhân quản sự Hứa Trí phủ Thái tử cũng nghe tin mà đến... Hậu viện phủ Tướng quốc trước giờ vắng lặng lạnh lẽo, nay oanh oanh yến yến, mùi thơm đầy phòng.

Khoảng thời gian gần đây thân thể Thánh thượng càng ngày càng không tốt, Liễu tướng gả nữ nhi, vốn dĩ phải tổ chức long trọng, nhưng ông đã sớm nói rõ, sẽ không công bố rộng rãi, bởi vậy hôm nay mọi người nhìn thấy sinh lễ, không nhiều không ít, tương đương với sinh lễ thành thân của nhi tử nhà quan viên tam phẩm, tứ phẩm trong kinh thành, mọi người nhìn thấy, có người cảm thán, cũng có người bồn chột và lặng lẽ nghị luận: **“Từ nhà này chuyển đến nhà kia, vừa làm hôn môn vừa làm sinh lễ, đương nhiên không cần công bố rộng rãi...”**

Từ nhỏ Tiết Hàn Vân được Liễu tướng đưa vào kinh nuôi nấng, chi phí mấy năm nay, tất cả đều do Liễu tướng bỏ ra, nay thành thân, nhà ở, nô bộc, tính luôn cả sinh lễ... tất cả đều là do Liễu tướng bỏ ra, vốn dĩ mấy người này nghị luận như vậy cũng không sai.

Trong đám đồng liêu không hề thiếu binh sĩ hăm mộ vận khí của Tiết Hàn Vân, có thể lấy ái nữ duy nhất của Liễu tướng, trong lời nói không phải không chứa ý châm chọc. Ngược lại là một đám sư huynh đệ thay nhau âm thầm an ủi Tiết Hàn Vân: **“Những người đó đều ghen tị với đệ (huynh), Tiết sư đệ (Tiết sư huynh) không cần để ở trong lòng.”**

Mấy ngày nay, nụ cười trên mặt Tiết Hàn Vân dần dần nhiều hơn, dù vậy vẻ mặt vẫn trong trẻo và lạnh lùng như cũ, nghe chúng huynh đệ an ủi, ngược lại hân thần nhiên cười, tư thái thong dong: **“Những người này chỉ nhìn thấy ta có thể lấy Nguyệt Nhi, sao có thể biết tâm lòng của nhạc phụ dành cho ta và tôn kính trong lòng ta dành cho nhạc phụ, không khác gì cha con ruột, ta cần gì phải so đo với bọn họ, cần gì phải cố kỵ đến suy nghĩ của người khác?”** Thái độ hoàn toàn chưa từng bị lời đồn đãi bên ngoài đánh bại, nói hân leo lên quyền quý, từ nay về sau dựa vào quan hệ nhất định sẽ một bước lên mây...

La Hành Chi vỗ vỗ vai hắn: **“Nếu sư đệ đã nghĩ được như vậy, thì bọn ta yên tâm rồi.”**

15 tháng 9, Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân vào kinh, đích thân tới tham gia hôn lễ của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân.

Liễu Hậu mang theo Tiết Hàn Vân và Ôn Hữu Xương đích thân đến bến tàu nghênh đón hai ông bà, xa cách mười mấy năm, Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân gặp lại tiểu con rể, ngày trước nhìn thấy hắn là lúc hắn cưới Tiểu Ôn thị, tuổi còn trẻ, mi thanh mục tú, dáng vẻ tư thế oai hùng bồng bồng phần chân, đứng cùng một chỗ với Tiểu Ôn thị, đúng là một đôi bích nhân, nay một người hoàng tuyền một người dương thế, giờ tiểu tể cũng đã trung niên, một thân uy nghiêm hiên hách, cơ khổ hơn 10 năm, trong lòng không biết cảm thán sao cho hết, Ôn lão gia tử còn chưa kịp phản ứng, Ôn lão phu nhân đã cảm khẩn tay lau lệ.

Liễu Hậu đón hai ông bà trở về nhà, giao cho Liễu Minh Nguyệt đi dàn xếp.

Khoảng thời gian gần đây Liễu Minh Nguyệt đóng cửa chờ gả, trước khi thành thân không thể gặp mặt Tiết Hàn Vân, đương nhiên không thể đến bến tàu nghênh đón ông bà ngoại. Nhìn thấy ông bà ngoại đến, nàng mừng rỡ như điên, hận không thể đem tất cả món ngon mỹ thực trên quý trong nhà ra tiếp đãi. Phân phó nha hoàn bà tử ở khách viện dụng tâm hầu hạ hai ông bà, còn mình thì mang theo Hạ Huệ đến nhà bếp thúc giục đầu bếp xuất ra một thân bản lĩnh, làm một bàn mỹ thực để tiêu hoá cho ông bà ngoại.

Đêm đó phủ Tướng quốc mở tiệc tẩy trần cho Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân.

Bởi vì sắp thành thân, tiểu vợ chồng tân hôn không thể gặp mặt, Liễu Hậu liền phân phó tiếp đãi khách nam ở đại sảnh, khách nữ thì ở sảnh Tiểu Hoa.

Bàn của nam nhân, ngoại trừ Ôn lão gia tử, Liễu tướng còn cố ý mời Lâm Thanh Gia và La lão gia tử, cộng thêm Tiết Hàn Vân, Ôn Hữu Xương, cũng coi như náo nhiệt.

Ôn lão gia tử và La lão gia tử cũng coi như có quen biết, chẳng qua năm đó một người quan văn một người quan võ, giao tình cũng không sâu, trái lại Lâm Thanh Gia và Ôn lão gia tử năm đó còn có một hai phần giao tình, bây giờ ba ông lão ôn lại chuyện cũ trong kinh, cũng coi như vui vẻ trò chuyện với nhau.

Bàn nữ quyền, thì chỉ có Liễu Minh Nguyệt và Ôn lão thái thái.

Tin tức Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân đến kinh thành, Liễu Minh Nguyệt đã sớm làm sai bà tử trong nhà đến Hạ phủ thông báo, hôm nay chân trước hai ông bà vừa vào phủ, chân sau Tất ma ma đã chạy một chuyến đến Hạ phủ, Hà ma ma bên cạnh Hạ Ôn thị nói mấy ngày nay Hạ Ôn thị sinh bệnh, không thể đến Tướng phủ nhập tiệc tẩy trần cho phụ mẫu, ngày khác thân thể khỏe hơn sẽ đến bái kiến lão phu nhân sau.

Tất ma ma trở về bẩm báo lại với Liễu Minh Nguyệt, Liễu Minh Nguyệt khẽ cau mày, **“Di thật sự tức giận rồi sao? Tức giận ta còn chưa tính, sao ngay cả bà ngoại mà cũng tức giận vậy?”** Sở Ôn lão phu nhân nghe thấy sẽ bức bối, cho nên ngậm miệng không đề cập tới việc này nữa.

Ôn lão phu nhân vẫn cho rằng Hạ Ôn thị không biết bọn họ đã đến kinh thành.

Cách một khoảng thời gian bà cháu hai người không gặp nhau, nay gặp lại đều hết sức cao hứng. Liễu Minh Nguyệt còn tự tay múc com múc canh, đích thân chia thức ăn thay lão phu nhân, trong bữa tiệc còn tỉ mỉ nói đến cách chế biến thức ăn, kể lại một số điển cố thú vị, đều là do năm xưa nàng cứng rắn buộc nhà bếp khổ sở làm ra, một vài món có mùi vị vô cùng ngon miệng, tuy rằng Ôn lão phu nhân đường xá mệt nhọc, nhưng cũng rất hưng chí, ăn uống không ít.

Ô ma ma hầu hạ bên cạnh Lão phu nhân thấy sắc trời đã trễ, lão nhân gia lại lớn tuổi không ăn được nhiều, liên tục nháy mắt ra hiệu với Liễu Minh Nguyệt, nàng mới chịu dừng.

Tiệc diễn ra được một nửa, Hạ Giam Thừa mới mang theo nhi tử Hạ Từ Thanh đến Tướng phủ.

Thì ra sau khi Hạ Từ Thanh trở về, đến chỗ Hạ Ôn thị thỉnh an, nghe Hà ma ma an ủi Hạ Ôn thị, mới biết ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đã tới kinh rồi, Hạ Ôn thị mượn cớ ốm không chịu ra mặt, hẳn đành đem việc này bẩm báo lại với phụ thân.

Hạ Giam Thừa vào hậu viện, âm ỉ một trận với Hạ Ôn thị, sau đó nổi giận đùng đùng dẫn nhi tử đến Tướng phủ.

Sau khi Hạ Ôn thị từ Giang Bắc trở về, trong phủ chướng khí mù mịt, di nương thông phòng, thứ tử, thứ nữ con thiếp thất, vô số chuyện vặt vãnh linh tinh chờ bà ta xử lý, Hạ Giam Thừa cả ngày chỉ biết sùng ái di nương mới nạp, sau khi phụ thể hai người âm ỉ một trận lớn, đã lâu rồi chưa từng nói chuyện.

Hạ Từ Thanh được tin người bên nhà ngoại tới kinh thành, ban đầu vốn dĩ hắn nghĩ sẽ cùng cha mẹ đến phủ Tướng quốc bái kiến ông bà ngoại, trước mặt ông bà ngoại cha mẹ hắn cũng có thể hòa hòa khí khí nói chuyện, trở về sẽ hòa hợp trở lại. Ai ngờ Hạ Ôn thị cáo ốm không chịu đến, Hạ Giam Thừa hậm hậm mang theo hắn đến phủ Tướng quốc, trên đường tỏ thái độ hết sức tức giận, giận chó đánh mèo lên Hạ Từ Thanh, bởi vậy lúc cha con hai

người đến phủ Tướng quốc, thần sắc trên mặt rất khó coi.

Ngày hôm sau sau khi ăn cơm xong, Hạ Ôn thị mới mang theo Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc đến bái phỏng.

Mẹ con hai người gặp mặt, cũng chẳng thấy kích động gì.

Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc tiến lên bái kiến ngoại tổ mẫu, Ôn lão phu nhân đưa cho bọn họ lễ gặp mặt, cũng chỉ hỏi chút việc vật vãn, ví dụ như mấy tuổi, đọc qua sách gì rồi... một số việc linh tinh như vậy.

Lần trước Ôn lão phu nhân tức giận, cường ngạnh bắt buộc Hạ Ôn thị lên thuyền hồi kinh, lần này gặp lại, mẹ con hai người có vài phần không được tự nhiên. Liễu Minh Nguyệt sau khi hành lễ gặp mặt với Hạ Ôn thị, thì sai nha hoàn mang bưng điểm tâm hoa quả lên, tiếp đó dẫn Hạ Đan Ngọc và Hạ Bội Ngọc cáo lui, để lại mẹ con hai người Ôn lão thái thái và Hạ Ôn thị riêng tư trò chuyện.

Hai tỷ muội Hạ gia cho tới nay vẫn chưa đính thân, lần trước ở Hạ phủ cố gắng nịnh bợ Liễu Minh Nguyệt, về sau mới biết vui mừng không công một hồi, hôm nay tinh thần cũng có chút không dậy nổi, gặp lại Liễu Minh Nguyệt ở phủ Tướng quốc, thấy tình hình nàng làm chủ nói một không hai ở trong phủ, tư vị trong lòng thật khó mà phân biệt, nhưng cũng không có ý ào ào tới nịnh bợ cố gắng lấy lòng nàng, ba người trò chuyện rất là bình thản, ngược lại khiến Liễu Minh Nguyệt cảm thấy, hai vị tiểu thư thứ xuất Hạ gia này lúc không nịnh bợ người ta, cũng có vài phần đáng yêu, liền phái nha hoàn đến nhà bếp bưng tới một vài món điểm tâm mà nữ hài tử yêu thích, chiêu đãi rất là tận tâm.

Quan hệ giữa người với người, nếu như quá cố ý, ngược lại càng thêm xa cách, hôm nay hai tỷ muội Hạ gia đến đây, nếu không nhờ mặt mũi của đích mẫu, làm sao có thể bước vào cửa lớn của phủ Tướng quốc. Thăm nghĩ đến thái độ nịnh bợ Liễu Minh Nguyệt lần trước, bản thân bọn họ cũng thấy hết sức ngượng ngùng. Ai biết hôm nay Liễu Minh Nguyệt giống như hoàn toàn quên việc lần trước, ba thiếu nữ ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, cũng rất hoà thuận vui vẻ.

Ngày ấy lúc Hạ Ôn thị rời đi, Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy hai mắt bà ta ửng đỏ, nàng đã khuyên giải Ôn lão phu nhân không ít lần, muốn hai người hóa giải khúc mắc. Sau đó Ôn lão phu nhân lại phái Ô ma ma đến Hạ phủ vài lần, trở về nghe tin tiểu nha đầu bà tử trong Hạ phủ đồn đãi, mấy ngày gần đây Hạ Ôn thị cố gắng chinh đón lại hậu viện Hạ gia, động tĩnh rất lớn, bán đi một số thiếp thất thông phòng của Hạ phủ, do đó nhóm thị thiếp thông phòng, thứ tử, thứ nữ trở nên quy củ hơn không ít, cuối cùng hậu viện cũng yên bình một chút.

Tuy rằng Hạ Giam Thừa rất tức giận việc Hạ Ôn thị chinh đón hậu viện, ông ta từng gọi Hạ Ôn thị đến chủ viện để lý luận, nhưng lại bị Hạ Ôn thị cầm sổ sách thu chi hàng ngày trong nhà quăng ở trước mặt, nói mình không quản được Hạ gia nữa, từ nay về sau mọi chuyện trong nhà bà ta đều sẽ không nhúng tay.

Hạ Ôn thị bỏ gánh mặc kệ, thu lại toàn bộ cửa hàng điền sản đồ cưới, chi tiêu trong nhà một mực mặc kệ. Lương bổng một năm của Hạ Giam Thừa cũng không cao, trong nhà lại nuôi một đám phụ nhân hài tử đông đúc, ngày thường ăn, mặc, chi dùng cũng tốn một khoản không nhỏ, huống chi thiếp thất thông phòng được sủng ái còn thường xuyên đòi ông ta mua một ít quần áo, trang sức phần son linh tinh, được ông ta đồng ý thì sẽ đến trưởng phòng lấy bạc, nhưng trưởng phòng lại nói không có... Cứ thế lặp đi lặp lại, khiến đầu Hạ Giam Thừa càng ngày càng to ra, bắt đắc dĩ phải hạ mình đến cầu xin Hạ Ôn thị ra mặt.

Hạ Ôn thị thành thân nhiều năm thế này, mắt nhìn hậu viện con thiếp thất thành hàng, tiểu lão bà thành đôi, trong lòng khổ sở không kể sao cho xiết, lần này bị Ôn lão phu nhân răn dạy một trận, kêu bà ta không cần nắm chặt quyền to quản sự đương gia làm gì, chỉ cần nắm chặt sổ đồ cưới không nhiều lắm của mình là được.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, chiêu lật mềm buộc chặt này là biện pháp đối phó cực kỳ thỏa đáng, bởi vậy chưa đến nửa tháng, Hạ Giam Thừa đã phải cúi đầu hạ mình.

Ôn thị lại quay lại làm đương gia, lợi dụng cơ hội muốn tiết kiệm, nếu không biện pháp lần này chỉ có vẻ bề ngoài, thiếp thất thông phòng trong nhà, nhóm thứ nữ không có việc gì thì chỉ được ăn cơm trắng, mỗi một thiếp thất thông phòng dựa theo thời gian quy định phải giao ra đồ thù, mới có thể đổi được thức ăn phong phú.

Qua mấy ngày sau, Hạ Giam Thừa phát hiện đại đa số mỹ nhân bên cạnh mà mình coi trọng, châm tuyến không rời tay, rất là hiền thực. Chỉ đến tối mới nghe thiếp thất sủng ái nhân cơ hội oán giận với ông ta việc Ôn thị cắt xén thức ăn, còn ép buộc mỗi người phải thiêu thừa may vá.

Hạ Giam Thừa rất vất vả mới kháng nghị với Ôn thị được một lần, Ôn thị nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: **“Nếu lão gia cảm thấy thiếp quản gia vô phương, khất khe phụ nhân hậu viện, vậy thỉnh lão gia đích thân quản gia đi.”**

Hạ Giam Thừa nhớ tới chút bóng lộc ít ỏi đáng thương của mình, muốn nuôi một đại gia đình như thế này quả thật rất gian nan, nhất định phải dựa vào đồ cưới của Hạ Ôn thị mới có thể sống được, cuối cùng yên lặng bại trận, một mình độc thủ thư phòng, vừa ra quân đã bại trận, từ đó về sau liên tiếp lui binh, trên phương diện nữ sắc không thể không tiết chế.

Hạ Ôn thị được Ôn lão phu nhân chỉ điểm, rốt cục cũng hành diện, bắt đầu thường xuyên qua lại Tướng phủ, mỗi lần đến đều mang theo khuôn mặt tươi cười, ngay cả Liễu Minh Nguyệt có liên quan cũng cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều, do đó chuẩn bị hai bộ trang sức vàng ròng làm đồ thêm trang cho Liễu Minh Nguyệt.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong chớp mắt đã tới 25 tháng 9. Liễu gia gấp gáp chuẩn bị hôn sự cho hai người Tiết Liễu. Vạn thị cũng mang theo hai nhi tử, một nữ nhi vội vã trở lại kinh thành, bởi vì có Ôn lão phu nhân ở phủ Tướng quốc, cho nên bà cũng mang theo các hài tử tiến vào, hỗ trợ sắp xếp việc đại hôn.

Chiều hôm đó, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức, Sở vương bị ám sát.

Trong khoảng thời gian ngắn, người trong kinh đều suy đoán, đầu mâu chỉ thẳng về phía Thái tử.

Tin tức ngày đó truyền ra, Sở vương vừa xuất cung thì gặp chuyện, liền chết thoát khỏi vòng vây, xông vào hoàng cung khóc lóc kể lể với Thánh thượng, cả người toàn là máu, trong tay cầm lệnh bài Đông cung giật được trên người một thích khách, kích thích Thánh thượng bệnh tình đang nguy kịch cũng phải nổi trận lôi đình, nói Thái tử không dung được huynh đệ tay chân, ông còn chưa nhắm mắt, đã bắt đầu chém giết thân huynh đệ...

Sở vương khóc lóc kể lể được một nửa thì hôn mê bất tỉnh, thái y bắt mạch chẩn trị, nói là mất máu quá nhiều, tánh mạng bị đe dọa, cố gắng cứu chữa mất một ngày một đêm mới tỉnh lại.

Nay Sở vương ngủ lại ở tam cung của Thánh thượng, Thái tử cầu kiến Thánh thượng mấy lần đều bị từ chối, còn hạ lệnh cho Thái tử trở về Đông cung đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm.

Biến cố nghiêm trọng này xảy ra, sự vụ trong triều lại rung chuyển một phen, phe Sở vương tin chắc bởi vì nguyên nhân lần này, bệ hạ nhất định sẽ phế bỏ Thái tử.

Phe Thái tử thì cố gắng kêu oan, nói Sở vương làm việc ương ngạnh, dựa vào sự sủng ái của Thánh thượng không biết thu liễm, không biết đã đắc tội với người nào mới dẫn tới lần đại họa này, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, không ngừng tranh chấp với nhau, mỗi lần lên triều gần như muốn tay đâm chân đá.

Hậu cung cũng loạn thành một đoàn, Hoàng hậu và Ngô quý phi thay nhau khóc lóc kể lể với Thánh thượng, một người kêu oan một người khóc thương nhi tử bị thương, không chỉ khóc lóc mà còn làm ra hành động lớn hơn, thi nhau trực tiếp canh giữ tại cửa lớn của tam điện Thánh thượng, một người cũng không được đi vào.

Trong tình thế hỗn loạn như vậy, ngày đại hi của Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân dần dần tới gần, đến ngày làm lễ trải giường chiếu, Liễu gia mời Cung thị, phu nhân của Tân khoa Trạng nguyên và Đồng phu nhân cùng Kim thị, con dâu của viên ngoại công bộ đến thực hiện nghi thức trải giường chiếu.

Tính ra Cung thị và Kim thị cùng Liễu Minh Nguyệt có thể xem như ngang hàng, đều là người toàn phúc, vợ chồng hoà thuận, phụ mẫu, công công bà bà đều khoẻ mạnh, đúng là nữ nhân phúc đức song toàn, ngụ ý hết sức tốt đẹp.

Nay thế cục trong triều hỗn loạn như vậy, Liễu tướng đắm ba ngày không trở về cũng là chuyện bình thường, bây giờ Thánh thượng hề dành được chút thời gian tĩnh táo thường triệu kiến trọng thần trong triều vào nghị sự ở tam điện. Thái tử bị phạt đóng cửa suy ngẫm lỗi lầm, cho nên sức khỏe cũng không tốt, Sở vương vẫn còn đang dưỡng thương, mọi việc trong triều liền rơi xuống trong tay chư vị đại thần.

Tuy Liễu tướng là Thái phó Thái tử, Thái tử lại xảy ra chuyện, theo lý thuyết ông cũng phải chịu trách phạt, nhưng mọi người xem xét Thánh ý, vậy mà chưa từng trách phạt ông nửa câu, coi như nể trọng ông hơn, việc trong triều cũng không dám qua mặt lương gạt ông.

Liễu Hậu làm người khôn khéo, có năng lực, hơn nữa còn là môn sinh thiên tử, khoa cử năm đó, lúc thi đình chính là do Thánh thượng tự tay khâm điểm và một tay đề bạt, ngay cả khi Thái tử gặp chuyện không may, cũng chưa từng liên lụy đến địa vị của Liễu tướng ở trong lòng Thánh thượng, chúng đại thần nhìn tình cảnh này, về nhà đều căn dặn hạ nhân, đợi đến khi Liễu tướng già nữ khi, tặng lễ đưa tới Liễu phủ không thể nhẹ.

Vốn tưởng rằng nay Thánh thượng nổi trận lôi đình, nhất định sẽ trừng phạt Thái tử, ai biết mỗi ngày Thánh thượng chỉ triệu kiến đám quần thần nghị sự, tạm thời không đề cập tới những việc này, nếu có đại thần nào dâng tấu muốn xử lý việc này, Thánh thượng sẽ nói Sở vương vẫn còn đang dưỡng thương, việc này cần phải từ từ điều tra từng bước, đợi đến điều tra rõ ràng, thương thế của Sở vương cũng đã khôi phục, mới trách phạt cũng không muộn.

Chúng đại thần chỉ đành từ bỏ.

Một ngày trước ngày Liễu Minh Nguyệt thành thân, Liễu Hậu không thể không xin nghỉ.

Mấy ngày nay mọi việc trong nhà ông không có thời gian để ý tới, nhưng mà ngày mai gả nữ nhi, không thể không đưa nữ nhi xuất giá nhà.

Lúc đó Thánh thượng sắc mặt vàng như nền, hai má hõm sâu, nửa dựa ở trên lòng y, nghe Liễu Hậu xin phép nghỉ để gả nữ nhi, nhân tiện nói: ***“Thời gian qua thật mau, nhớ năm xưa tiểu nha đầu kia chỉ mới bốn năm tuổi phải không? Bây giờ mới đến tuổi đã tới ngày xuất giá.”***

Lúc Liễu Minh Nguyệt hơn 4 tuổi, có một ngày vào đầu xuân, Thánh thượng ở trong cung gặp phải việc phiền lòng, liền cải trang ra ngoài vi hành. Ông rất nể trọng Liễu Hậu, cho nên sau khi đi qua đi lại ngoài phố xá một lúc, liền phân phó thái giám dẫn ông đến Liễu phủ.

Vốn dĩ tưởng rằng Liễu Hậu ở trong triều khôn khéo giỏi giang, ở nhà đương nhiên là phải nghiêm trang không nói cười tùy tiện, nào biết vừa tới Liễu phủ, lão bộc Liễu gia dẫn ông vào hậu viện, thì thấy Liễu Hậu và tiểu khuê nữ đang ở trong sân chơi đùa, đầu tóc của cha và nữ nhi hai người đầy những cánh hoa hạnh, vừa cầm cành liễu học đan rối và một số vật nhỏ, vừa hi hi ha ha cười thành một đoàn, lão nô bộc trong hoa viên Liễu gia mỉm cười làm sư phó dạy học, thỉnh thoảng sửa lại những chỗ sai của hai tên đệ tử ngốc nghếch, ngay cả một lão bộc thô kệch như vậy, trên người tựa hồ cũng mang theo âm áp...

Gương mặt Liễu Hậu hiện lên vẻ hiền hòa từ ái, ***“Thánh thượng khoan thứ, ngày mai thân đưa nữ nhi xuất giá xong, nhất định sẽ nhanh chóng trở về...”***

Thánh thượng ho khan mấy tiếng, nửa ngày mới bình ổn được, mỉm cười: **“Sao Trẫm có thể không thông hiểu đạo lý như vậy? Ngày mai khanh cứ yên tâm gả nữ nhi, trẫm chuẩn cho khanh nghỉ ba ngày.”** Lại trêu chọc ông: **“Luyến tiếc không? Đúng là tiện nghi cho tên tiểu tử Tiết gia kia!”**

Quân thần hai người trêu chọc nhau hai ba câu, khoảng cách kéo gần lại không ít, khác với vẻ nghiêm túc trước đây mỗi khi lâm triều, giờ phút này Liễu Hậu cười hết sức phiêu muộn, cũng nói giỡn một câu: **“Bệ hạ không biết đấy thôi, gả nữ nhi... Quả thực là khoét cả tâm can lão thần a...”**

Ngày đó lúc Liễu Hậu trở về nhà, tất cả đồ cưới của Liễu Minh Nguyệt đã được chuyển sang nhà mới, trong nhà có Ôn lão phu nhân và Vạn thị để ý trông nom mọi việc, Hạ Ôn thị ở bên hỗ trợ, Ôn Dục Hân thì ở trong phòng bầu bạn với nàng, còn những việc bên ngoài, vẫn là do ba huynh đệ Ôn gia thay nhau làm chân chạy việc như trước.

Từ khi huynh đệ Ôn Hữu Niên, Ôn Hữu Tư trở lại kinh thành, Ôn Hữu Xương liền cảm thấy: rốt cục thì mình cũng có thể nghỉ thờ rồi.

Nửa tháng trước Tiết Hàn Vân đã dọn sang ở nhà mới, không đặt chân đến Liễu gia nữa, nghe nói bên kia cũng rất náo nhiệt, bên ngoài có Lâm Thanh Gia và La lão gia từ tọa trấn, bên trong có La đại phu nhân dẫn theo một đám nha hoàn bà tử của Liễu phủ đi xử lý, ngay cả đầu bếp nấu nướng thức ăn đãi tiệc, cũng là từ Liễu phủ bên này đi qua, nghe nói tất cả mọi chuyện đã được xử lý gọn gàng ngăn nắp cả rồi.

Đêm đó, Ôn Dục Hân muốn ngủ cùng Liễu Minh Nguyệt để tâm sự khuê mật, lại bị Vạn thị đuổi ra ngoài, để bà ở lại trò chuyện cùng Liễu Minh Nguyệt.

Kiếp trước Liễu Minh Nguyệt nhập cung, mọi chuyện đều rất ngây thơ, lần này thấy sắc mặt của Nhị cửu mẫu có vài phần xấu hổ, trong lòng thầm đoán Nhị cửu mẫu đây là muốn dạy nàng đạo phu thê sao?

Quả nhiên, Vạn thị chỉ hàm hồ nói vài câu, mặc dù trong lòng Liễu Minh Nguyệt đã hiểu rõ, rốt cuộc vẫn phải làm như nghe không hiểu, giả bộ mơ mơ hồ hồ, dưới ánh mắt trong suốt của nàng, Vạn thị càng thêm xấu hổ, nhét và trong tay nàng hai quyển sách bọc vải lam, nói: **“Tự cháu nhìn một mình nhé, cẩn thận nhìn cho kỹ.”** Sau đó vội vàng bỏ đi mất.

Buổi chiều lúc mọi người đã về phòng nghỉ ngơi, một mình Liễu Minh Nguyệt ở trong phòng, lặng lẽ mở sách ra nhìn, nhất thời mặt nóng như lửa đốt, “Bộp” một tiếng khép sách lại, đặt ở dưới gối nằm, cảm thấy hốt hoảng, nghĩ đi nghĩ lại lại đứng lên cầm sách nhét vào dưới đáy giường đồ cưới, khóa kỹ giường lại, mới nhẹ nhàng thở ra.

Liễu gia đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc, chỉ chờ ngày mai nhà trai đến đón tân nương.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kết thúc buổi lễ ..

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày Liễu tướng gả nữ nhi, Thánh thượng ra khẩu dụ không cần nghị sự, chúng đại thần trong triều đều đến chúc mừng, ngay cả Thái tử đang đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm cũng tuân lệnh cũng đến chung vui với Tướng phủ.

Liễu Hậu vội vàng ra đại sảnh xã giao với quan viên đồng liêu, những việc vặt vãnh còn lại thì giao cho huynh đệ Ôn gia lo liệu. Cũng may Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên ở kinh thành mấy tháng nay, cũng quen biết không ít quan viên phẩm cấp thấp trong triều, nghênh đón tân khách dẫn vào bàn tiệc, cũng rất có trật tự.

Tiền viện rồi ren, hậu viện cũng không yên tĩnh.

Sáng sớm Liễu Minh Nguyệt đã bị Hạ Huệ kéo ra khỏi ổ chăn rửa mặt chải đầu tắm rửa.

Hôm qua cảm xúc nàng rất phức tạp, trần trọc đến nửa đêm, không ngủ được, giờ phút này hai mắt buồn ngủ mông lung, tùy ý để Hạ Huệ hầu hạ tắm rửa, đợi đến khi chuẩn bị gọn gàng, sạch sẽ, ngồi trước bàn trang điểm, được hi nương dùng sợi tơ ngũ sắc se mặt, mới bị đau “Á” một tiếng, thanh tỉnh trở lại.

Hạ Huệ thấy thế, che miệng cười trộm. Ôn Dục Hân cũng sớm đến đây, giờ phút này an vị ngồi ở bên cạnh nàng, vỗ tay cười nói: **“Ta còn tưởng rằng muội sẽ ngủ tới khi đến Tiết gia luôn chớ, cuối cùng cũng chịu tỉnh.”** Mấy người Vạn thị, Ôn lão phu nhân, Hạ Ôn thị đều nở nụ cười.

Liễu Minh Nguyệt đau đến nhe răng, khoe miệng giật giật nhỏ giọng nói: **“Rồi tí tí cũng sẽ có ngày này, gấp gấp làm gì?”** Ôn Dục Hân nghe vậy, bắt gác đồ mặt.

Thoáng chốc hi nương đã se sạch lông măng trên mặt Liễu Minh Nguyệt, rửa mặt lại lần nữa, Liễu Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trên mặt đau đau rất rát. Hạ Huệ đã sớm chuẩn bị sẵn kem dưỡng mát lạnh thoa lên cho nàng, lúc này nàng mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Đội đến khi da mặt nàng bình ổn rồi, mới bắt đầu trang điểm làm đẹp.

Giờ phút này tân khách đã đến đây không ít, nữ quyến các nhà cùng đến thêm trang, có người tặng đồ trang sức, có người đưa trâm, các dạng lễ vật nối liền không dứt, đội đến lúc phu nhân các nhà rời đi, lại có các hảo tỷ muội khuê mật tiến đến đưa gả, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt mặc giá y đồ thắm, dung nhan như ngọc, hôm nay lại được trang điểm, nhan sắc xinh đẹp rạng rỡ không thể so với ngày thường, vậy mà lại hết sức diễm lệ, ai cũng cười hi hi tiến lên nói câu cát tường, dâng lên lễ vật cầm trong tay.

Trong chuyện này bọn tỷ muội tranh nhau đặc biệt nhón nháo, hôm nay La đại phu nhân phải ở lại nhà trai tọa trấn, La Thụy Đình chẳng những đưa tặng lễ vật phần mình, còn mang theo một phần lễ vật của La đại phu nhân. Ngoài ra còn có Dung Tuệ, Thước Nghiên và cặp song sinh của Hạ gia.

Không bao lâu sau, Thái hậu, Hoàng hậu trong cung đều ban thưởng lễ vật, ngay cả Thái tử phi và Trầm Kỳ Diệp ở Đông cung cũng có thưởng. Bên trong khuê phòng của Liễu Minh Nguyệt chất đầy vàng bạc châu báu, ngọc ngà tơ lụa, hết sức chói mắt.

Đội đến khi tất cả mọi người trong phòng ra tiễn sảnh ngồi vào bàn tiệc, Hạ Huệ mới sai sử tiểu nha đầu bắt đầu thu dọn tặng lễ, hôm nay phải cùng nhau đưa tới nhà mới.

Lúc bàn tiệc ở tiền viện giảm bớt sôi nổi, nhà trai tiến đến đón dâu, tiếng pháo vang lên, Liễu Minh Nguyệt càng cảm thấy tâm loạn như ma, cảm chặt lấy tay Ôn Dục Hân không chịu buông ra.

Đội đến khi hi nương nhà trai ba lần bốn lượt thúc giục, Liễu Minh Nguyệt mới chuẩn bị sẵn sàng, tới tiền đường bái biệt phụ thân, trước mặt tân khách cả sảnh đường, vị Tướng quốc đại nhân trước giờ *văn thái[1]* bất phẩm nay lại nghẹn ngào nói không thành câu, vờn tay ra muốn vuốt ve đầu nữ nhi, nhưng lại rút trở về.

Hôm nay Liễu Minh Nguyệt làm tân nương, đầu đội *mũ phượng bát bảo kim hoa[2]*, dung nhan tinh xảo xinh đẹp, giống hệt mẫu thân nàng, nỗi lòng Liễu Hậu dâng trào, Ôn lão phu nhân thì liên tục lau nước mắt.

[1]: tài văn chương.

[2]: mũ phượng bát bảo kim hoa.

Tới cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ của Tướng quốc đại nhân, chỉ hóa thành một câu: **“Sống tốt con nhé!”**

Nước mắt Liễu Minh Nguyệt chảy xuống, tuy nói gả cho Tiết Hàn Vân, trong lòng nàng vô cùng cam tâm tình nguyện, nhưng hôm nay xuất giá, từ nay về sau không thể mỗi ngày hầu hạ dưới gối A Đa, nàng luôn cảm thấy hết sức thương cảm, nước mắt không thể ngừng lại.

Hạ Huệ ở bên cạnh vội vàng lấy khăn tay ra lau nước mắt thay nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: **“Tiểu thư, phải lên kiệu...”** Nhưng đôi mắt nàng ta cũng không nhìn được mà đỏ hoe.

Hi nương tiến lên kéo khăn trùm đầu của Liễu Minh Nguyệt xuống, nhất thời một mảnh đỏ rực, che khuất tất cả hình ảnh trước mắt.

Liễu gia không có huynh đệ thân thiết, bởi vậy hôm nay Ôn Hữu Xương đại diện cho ca ca nhà gái, khom lưng xuống, công Liễu Minh Nguyệt lên kiệu. Nước mắt của nàng như châu thành chuỗi, từng giọt, từng giọt rơi xuống, ướt đầm lưng Ôn Hữu Xương, điều này khiến hắn hoảng hốt nhận ra rằng vị muội muội sớm chiều ở chung, đùa giỡn với mình nay sẽ phải gả đến nhà khác... Cho dù hai người quen biết nhau chưa được bao lâu, nhưng trong lòng cũng nảy sinh vài phần không nỡ.

Tiếng pháo vang lên ngoài cửa phủ Tướng quốc, kiệu hoa được nâng đi, Liễu Minh Nguyệt ở trong kiệu rơi lệ, không biết trong lòng thấy ngọt ngào hay chua xót, cảm thấy không nỡ rời khỏi nhà mình, cộng với bất an không yên khi sắp bước vào một cuộc sống mới.

Hôm nay nhà trai đón dâu, ngoại trừ một đám sư huynh đệ của Tiết Hàn Vân, còn có nhóm đồng liêu Võ Lâm Quân có quan hệ tốt, đều là binh sĩ tuấn mỹ, ngồi trên ngựa cao lớn cùng một màu, vây quanh Tiết Hàn Vân và kiệu hoa từ từ di chuyển, khiến dân chúng trong kinh rời rít chỉ trông quan sát.

Có một số trọng thần trong triều sau khi rời khỏi bữa tiệc ở Liễu gia, đi thẳng về nhà, nhưng trước đó đã căn dặn con cháu hậu bối nhà mình đến dự tiệc ở Tiết gia. Bởi vậy tuy rằng ở nhà mới không náo nhiệt bằng phủ Tướng quốc, nhưng phần lớn tân khách đều là người trẻ tuổi, không khí ẩm ỉ nhộn nhạo thật là vui mừng.

Liễu Minh Nguyệt ngồi ở trong kiệu nghe được âm thanh ẩm ỉ bên ngoài, tiếng pháo rôm rả vang lên không dứt, kiệu hoa dừng lại, hỉ nương đem một đầu lụa đỏ giao vào tay nàng, cẩn thận đỡ nàng ra khỏi kiệu hoa, khi đó nàng có thể nhìn thấy cách đó không xa có một đôi chân to của nam nhân, nàng nhận ra kiểu dáng của đôi giày kia, đúng là một trong số những y phục giày dép được đưa tới cho Tiết Hàn Vân thành thân, trong lòng cảm thấy yên tĩnh lại.

Hỉ nương ở bên cạnh nhỏ giọng dặn dò, *vượt yên ngựa*[3], bước qua chậu than, hỉ nương đỡ tân nương, đứng ở phía bên phải hỉ đường thực hiện nghi thức bái đường thành thân.

[3]: *bước qua một chậu than đỏ với mong ước cuộc sống sau này sẽ nồng cháy như lửa. Còn bước qua yên ngựa và đĩa táo với hàm ý mong mọi chuyện bình an.*

Nàng không thể nhìn thấy quang cảnh ở tiền đường, cho nên không nhìn thấy ý cười xán lạn trên mặt Tiết Hàn Vân hôm nay, việc này khiến La Hành Chi phải kêu lên đầy quái dị: ***“Quen biết người này nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy y cười ngây ngô như thế...”*** Hấn xoa xoa tay, chuẩn bị lát nữa sẽ tới nào động phòng.

Dung Khánh âm thầm lắc đầu, vụng trộm thương lượng với Hạ Thiệu Tư: ***“Năm đám của Tiết sư huynh chưa bao giờ buông tha cho người ta, tuy rằng hôm nay tâm tình huynh ấy rất tốt, nhưng nếu quay đầu muốn so đo tính sổ, chúng ta làm sao chịu được?”***

Thước Phi là người không sợ chết, ngẩng đầu nói: ***“Hôm nay không báo thù, còn đợi đến khi nào?”***

Bình thường hấn là người cực kỳ bướng bỉnh, mấy năm nay là đồng môn học võ với Tiết Hàn Vân, không ít lần bị sư huynh đánh cho bầm dập, bởi vì tích tụ lâu ngày, cho nên đêm nay chuẩn bị ra tay xả con tức ấy.

La Thiện Chi vỗ vỗ vai hấn: ***“Tiểu sư đệ, bảo trọng!”*** Vừa vắn xả tức luôn cho hấn, khoảng thời gian gần đây hôn sự của hấn đã được La lão gia từ làm chủ, cho dù không chọn được ngày tốt cũng phải cưới vợ, nếu như đến lúc đó Tiết Hàn Vân trả thù thì... Nghĩ như vậy cho nên hấn vẫn sáng suốt quyết định sống chết mặc bay.

Hôm nay người đảm đương vai trò cao đường của nhà trai, chính là Lâm Thanh Gia và La lão gia tử, hai người đều là sư tôn của Tiết Hàn Vân, vị trí của La lão gia tử còn cao hơn nhiều so với những người đồng lứa, *một ngày vì sư cả đời vì phụ*[4], cũng là lẽ đương nhiên.

[4]: *một ngày làm thầy suốt đời làm cha.*

Đợi đến khi bái đường xong, người xướng lễ hô to: ***“Đưa vào động phòng!”*** Các huynh đệ hữu hảo đồng loạt cười vang muốn đi vào xem náo nhiệt,

thì trước cửa đã vang tới tiếng kêu sắc nhọn của thái giám hoàng cung: “**Thánh chỉ đến** —— “

Hương án đã có sẵn, mọi người ở đây đều quỳ lạy nghênh đón thánh chỉ.

Mặc dù hiện nay Thánh thượng bị bệnh nằm liệt trên long sàng, nhưng hai ngày nay lại thường nhớ tới Tiết Lương. Cả nhà hơn 10 người Tiết gia đều chết vì nước, mặc dù ngày đó đã truy phong Tiết Lương làm Trung dũng công nhất phẩm, phụ nhân trong nhà đều được phong *Cáo*[5], nhưng duy chỉ có đứa con trai độc nhất của Tiết gia là chưa từng được phong thưởng bao giờ, từ nhỏ đến lớn vẫn được gửi nuôi ở chỗ Liễu tướng.

[5]: *Cáo ở đây là Cáo mệnh phụ nhân.*

Đúng lúc hôm nay là ngày đại hi của Tiết Hàn Vân, niệm tình Tiết Lương trung dũng, phong cho con trai ông chức Du kỵ Tướng quân ngũ phẩm hữu danh vô thực, Liễu Minh Nguyệt cũng hợp lòng người được phong làm phu nhân ngũ phẩm. Riêng chức vụ thực thì là Đô úy Quả nghị lục phẩm, sau khi thành thân sẽ đến nhậm chức ở đại doanh kinh thành.

Theo sau thánh chỉ là quan phục cáo mệnh, các thứ phục sức ban thưởng, có vàng bạc châu báu, ngọc ngà tơ lụa, cũng là lễ vật thành thân.

Mọi người đồng loạt chúc mừng, có thể nói hôm nay Tiết gia song hỷ lâm môn.

Tiết Hàn Vân giữ vị thái giám đến tuyên chỉ ở lại uống chén rượu mừng, nhưng thái giám kia chối từ, chỉ nói trong cung còn nhiều việc phải làm, hần liền tặng cho vị thái giám kia hai cái hà bao thật dày, nói: “**Làm phiền Lao công công đi một chuyến.**”

Vị thái giám kia nhận lấy hà bao, cầm trên tay thấy nặng trĩu, trong lòng mừng thầm, mỉm cười cáo từ rồi rời đi.

Tiến bước thái giám trong cung đến tuyên chỉ, tân lang tân nương được vào động phòng, Liễu Minh Nguyệt ngồi ngay ngắn ở đầu giường, nghe hỉ nương nhỏ giọng nhắc nhở tân lang vén khăn trùm đầu lên, đầu nàng hơi cúi xuống, tầm mắt bên trong khăn voan nhìn thấy đôi chân to của nam nhân kia từ từ đến gần, không khỏi nắm chặt vạt áo trước, dường như trái tim càng ngày càng treo cao, trước mắt chợt sáng ngời, lúc nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt liền rơi xuống gương mặt tuấn tú với nụ cười xán lạn trước mắt, người nọ đầu tiên là mỉm cười, đợi đến khi nhìn thấy rõ mặt nàng, vậy mà lại ngây ra giống như choáng váng, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ngơ ngê ngốc nghếch, hoàn toàn không còn dáng vẻ thông dong cơ trí như ngày thường.

Khỏe môi Liễu Minh Nguyệt hơi cong lên, cố gắng áp chế cảm giác muốn bật cười, nàng cảm thấy trên mặt nóng như lửa đốt, thầm nghĩ: mặt mình hôm nay đương nhiên là khác rồi, hỉ nương xuống tay nặng muốn chết

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Động phòng

Tiết Hàn Vân nhìn Liễu Minh Nguyệt lớn lên từ nhỏ, đã bao lâu chưa từng nhìn thấy nàng ăn mặc trang điểm xinh đẹp lộng lẫy như thế này?

Bên này hần nhìn không chớp mắt, chỉ cảm thấy tiểu cô nương năm nào nay lại bộc lộ vẻ đẹp như hoa như ngọc, hôm nay sẽ thuộc về một mình hần, nói không đề ý, không rung động là giả... Nếu không phải ngại trong phòng còn có hỉ nương và đám nha hoàn, sớm không biết hần đã làm ra chuyện gì rồi...

Liễu Minh Nguyệt bị ánh mắt sáng quắc như thiêu đốt của hần làm cho tim đập nhanh hơn vài phần, hai người đã hơn nửa tháng không gặp, nay thấy hần mặc hỉ phục đại hôn, mi thanh mục tú, đáng người như ngọc, khí chất hiên ngang, so với ngày thường cũng có loại cảm giác nghiêm trang hiếm có, từ đây về sau hai người bọn họ sẽ vĩnh kết đồng tâm, phúc họa cùng chịu, uyên ương nắm tay đến bạc đầu, nghĩ như vậy trong lòng lại thấy chẳng khác gì mặt ngọc.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, thời gian như dừng lại, ánh mắt triền miên, nhóm nha hoàn bà tử và hỉ nương đứng trong phòng thấy thế chỉ biết che miệng cười trộm, đây Tiết Hàn Vân ngồi xuống giường, hỉ nương tiến lên giúp tân nương tháo mũ phượng xuống, lấy ra kéo hỉ đã chuẩn bị sẵn từ trước, cắt mỗi người một lọn tóc, gộp lại cùng một chỗ, dùng vải hồng cột chặt lại, cắt vào hà bao đỏ thêu uyên ương thật lớn đã sớm chuẩn bị trước, nhét vào dưới gối nằm, sau đó hầu hạ bọn họ uống rượu giao bôi, nhận lấy hà bao của Văn ma ma đưa cho, nói câu cát tường, hoàn thành xong mấy chuyện này mới lui xuống.

Liễu Hậu sợ trong thời kỳ tân hôn tiểu phu thê này chưa quen cai quản việc nhà, phái Văn ma ma thị tì của tiểu Ôn thị đến Tiết gia làm ma ma quản sự, giúp Liễu Minh Nguyệt học tập quản lý việc trong nhà. Hôm nay tân hôn, để Văn ma ma ở lại hầu hạ bên cạnh.

Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt nhìn nhau cười, trong lòng đều tràn đầy ngọt ngào, Hạ Huệ tiến lên giúp Liễu Minh Nguyệt gỡ đồ trang sức trên đầu xuống, mái tóc dài đen nhánh buông xõa, dưới nền đỏ bóng loáng như sa tanh, Tiết Hàn Vân chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đẹp này, chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc, môi son có mùi đàn hương, mặt mày như họa, tóc mai đen nhánh trẻ trung, dưới sự tô điểm của giá y đỏ rực, có loại vẻ đẹp kinh tâm động phách... Tựa như tuyệt đại giai nhân trong sáng cao quý dưới ngòi bút của họa sĩ đệ nhất trong cung... Hần nhìn không được mà nuốt nước miếng một cái.

Văn ma ma ở bên cạnh nhìn thấy, đáy lòng tràn đầy sầu lo.

Năm nay tiểu thư nhà mình mới 14 tuổi, cơ thể còn chưa phát dục đầy đủ, trước khi thành thân Tướng gia đã nhiều lần dẫn dò, sau khi cập kê mới được viên phòng, nhưng mà thấy ánh mắt của cô gia nhìn tiểu thư thế này, chẳng khác nào sói đói, trong mắt lập lòe ánh sáng xanh...

Cũng đúng, nói gì thì nói năm nay cô gia đã 18 tuổi rồi, nếu là ở nhà khác, chỉ sợ đã có vài thiếp thất thông phòng, cũng sớm cưới vợ từ đời nào, chỉ sợ ngay cả hài tử cũng đã có.

—— dưới tình huống như vậy, đêm nay làm sao có biện pháp nghỉ ngơi đây, trong lòng Văn ma ma thực sự rất lo lắng.

Cũng may, không bao lâu sau, đã nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa, **“Tiết sư huynh, nếu huynh không ra, chúng ta sẽ xông vào đó...”** Nghe âm thanh này, đích thị là Tạ Hoảng chứ không ai.

Khoan đã, người này từ đâu chui ra vậy?

Tiếng nói hần vừa dứt, đã nghe có người khác hi hi ha ha tiếp lời: **“Chắc là tân nương quá xinh đẹp, Tiết sư đệ vào động phòng rồi không nở đi ra phải không? Hay là các huynh đệ đi vào kéo đệ ấy ra đây nhé?”** Giọng nói này cũng không ai xa lạ, chính là La Hành Chi

Ba ngày tân hôn không lớn không nhỏ, giờ phút này nếu không phải tiệc rượu ở tiền viện mới bắt đầu, bọn họ quả thật đã xông vào náo động phòng. Nhưng cho dù như thế, Tiết Hàn Vân cũng thấy đau đầu mà xoa xoa huyết thái dương, cảm nhận sâu sắc ngày thường hần làm bậy nhiều lắm, nên bây giờ mới khiến các sư huynh đệ khi dễ lợi hại đến thế, nay để đám người này bắt được cơ hội, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hần?

Hần không khỏi áy náy đưa mắt nhìn Liễu Minh Nguyệt, **“Nguyệt Nhi... Đêm nay... Nàng nhẫn nại một chút được không?”** Nếu đám tiểu tử ngoài kia không có mắt, thực sự náo loạn, quay đầu hần cũng có biện pháp thu thập bọn họ!

Liễu Minh Nguyệt mỉm cười hỏi lại: **“Nếu như không nhẫn nại thì sao?”**

Tiết Hàn Vân bất chợt cười một tiếng, tuy rằng chưa từng nghe nói có tân lang nhà ai vào đêm động phòng hoa chúc ra tay quá nặng, đuổi đánh khách tới náo động phòng ra ngoài, nhưng mà... Có lẽ hần có thể thử xem... **“Nếu thật sự không nhẫn nại được, vậy đuổi đánh tất cả bọn họ ra ngoài thôi...”**

Liễu Minh Nguyệt cũng biết có phong tục này, hi nương đã sớm nói cho nàng biết. Nghe tiếng ồn ào bên ngoài càng ngày càng lợi hại hơn, không khỏi sáng giọng: **“Công phu của các sư huynh đệ đều rất tốt, một mình chàng đánh không lại đâu...”**

Đột nhiên hần cúi người xuống ghé sát vào gương mặt nàng, nhanh chóng hôn trộm nàng một cái, **“Loại chuyện này cứ để ta xử lý là được, nàng chỉ cần ngồi xem trò vui thôi!”**

Đám nha hoàn Hạ Huệ, Thu Quả đã sớm xoay người tránh sang chỗ khác, giả vờ như chưa từng nhìn thấy, chỉ có Văn ma ma lớn tuổi, cất tiếng “Haiz ——”, liên tục ngăn cản: **“Chuyện này sao có thể được? Chuyện này sao có thể được chứ?”** Trước mặt mọi người đã phóng đảng như vậy, không biết sau lưng còn tới mức nào?

Những ngày khác thì thôi không nói, nhưng đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, phu thê hai người dù thế nào cũng phải ở chung một chỗ nha...

Thần sắc Tiết Hàn Vân không thay đổi, đứng thẳng người lên, Văn ma ma chỉ biết trố mắt nhìn hần mở cửa đi ra ngoài, bà bước lên phía trước khuyên giải Liễu Minh Nguyệt: **“Tiểu thư... Tiểu thư không nên chiều theo ý cô gia...”**

Liễu Minh Nguyệt đầy mặt đỏ bừng, cúi đầu nói: **“Chàng muốn hôn... Cũng không thể ngăn cản không cho mà...”** Đây không phải là do không phòng bị sao?

Thầm nghĩ trong lòng: ngày xưa nhìn Hàn Vân ca ca là người quy củ đến mức nào không biết, ai ngờ đêm nay lại to gan lớn mật như vậy, hoàn toàn không để ý đến trong phòng còn có người ngoài...

Văn ma ma liên tục can ngăn Hạ Huệ: **“Đi thu dọn tháp gian ngoài, trải sẵn chăn đệm, tối hôm nay lão bà ta sẽ gác đêm cho tiểu thư.”**

Liễu Minh Nguyệt đương nhiên biết Văn ma ma đang lo lắng điều gì, chỉ cảm thấy đêm nay không khí vô cùng tốt đẹp, cho dù không viên phòng, cũng có rất nhiều lời thật lòng muốn nói cùng Hàn Vân ca ca, nếu Văn ma ma ngủ ở gian ngoài, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Vốn dĩ ngày xưa có thể mở miệng trực tiếp đuổi người, nhưng đêm nay nàng là tân nương tử, nếu tân nương tử mở miệng đuổi ma ma gác đêm... Nhìn tới nhìn lui thế nào cũng thấy giống như gấp gáp nóng lòng lắm vậy...

Hạ Huệ phân phó Xuân Phượng Đông Mai ra gian ngoài chuẩn bị tháp cho Văn ma ma, còn mình thì hầu hạ Liễu Minh Nguyệt rửa mặt, thấy tiểu thư bùi bối ảm ức, tư lự không vui, liền biết đương nhiên nguyên nhân là do Văn ma ma đòi ngủ ở gian ngoài. Văn ma ma là thị tì của Tiểu Ôn thị, ở trong phủ ít nhiều gì cũng có chút thể diện, ngày thường cũng không nhiều lời, vô cùng có chừng mực, hôm nay nếu không phải chuyện liên quan đến sức khỏe của Liễu Minh Nguyệt, bà cũng không mặt dày đến nỗi đòi gác đêm ở gian ngoài tân phòng.

Khi hạ nhân hầu hạ trong phòng đều lui hết ra ngoài, nàng ta mới lặng lẽ khuyên giải an ủi ở bên tai Liễu Minh Nguyệt: **“Tiểu thư có điều không biết, Văn ma ma hề vào giấc là ngủ rất say, đến lúc đó... Tiểu thư muốn cùng cô gia nói bao nhiêu lời ngọt ngào mà không được?”**

Liễu Minh Nguyệt tròn mắt liếc ngang, nhưng trong mắt hàm chứa đầy ý cười.

—— Hạ Huệ là người sáng suốt nhất.

Bất chợt nàng nhớ ra hải tặc của Văn ma ma chính là tiểu Ngô quân sự, cũng là tùy tùng bên cạnh A Đa, thường theo A Đa ra ngoài làm việc, là người cực kỳ có thể diện, mà phu quân của Văn ma ma, lão Ngô quân sự chính là đại quân sự trong phủ, tiểu Ngô quân sự đã gần hai mươi tuổi, đến nay vẫn chưa thành thân cưới vợ, tuổi của Hạ Huệ cũng không còn nhỏ nữa, hai người cực kỳ xứng lứa vừa đôi, nàng không khỏi che miệng cười khẽ, **“Tự dưng ta chợt nhớ ra một chuyện, tốt cho ta mà cũng tốt cho cả tỷ tỷ nữa.”**

Hạ Huệ hầu hạ Liễu Minh Nguyệt tẩy sạch son phấn trên mặt, lại cầm khăn bông tới giúp nàng lau mặt sạch sẽ, vô cùng ngạc nhiên hỏi: **“Không biết là chuyện gì tốt như vậy? Tiểu thư muốn đồ nô tỳ phải không?”**

Liễu Minh Nguyệt vừa cầm hương chi bôi lên mặt, vừa quan sát thần sắc của Hạ Huệ từ hình ảnh phản chiếu trong gương: **“Nghe nói tiểu Ngô quân sự ở ngoại viện đến nay vẫn chưa thân, hình như là y muốn tìm người có bộ dáng tốt, lại biết chữ... Chẳng phải tỷ tỷ rất phù hợp với điều kiện này sao?”** Hạ Huệ đi theo hầu hạ nàng nhiều năm, tuy không biết làm thơ đối câu, nhưng mặt chữ trong sổ sách tính toán bình thường không làm khó được nàng ta.

Trong gương, khuôn mặt Hạ Huệ đầu tiên là sùng sốt, sau đó là vừa thẹn vừa giận: **“Tiểu thư người đã gả ra ngoài rồi, sao lại ở đây nói chuyện hồ đồ...”**

Liễu Minh Nguyệt cười trộm, tiếc nuối cảm thán: **“Cũng có thể là ta loạn điểm duyên ương... Dù sao thì tỷ tỷ đã chăm sóc ta nhiều năm qua, ta cũng muốn thay tỷ tỷ suy nghĩ chu toàn chuyện chung thân. Đương nhiên nếu cho ta chọn, nhìn tỷ tỷ và Liên Sinh luôn thường xuyên thì thâm to nhỏ không ngớt, hay là đổi lại đi, ngày mai đi hỏi Liên Sinh một chút xem hắn có đồng ý cưới tỷ tỷ hay không nhé?!”**

Hạ Huệ xấu hổ đầy mặt đỏ bừng, đặt lược “bộp” một tiếng xuống bàn trang điểm, cá giận: **“Tiểu thư gả cho người ta, càng ngày càng không đứng đắn, còn như vậy... Còn như vậy nô tì sẽ không hầu hạ tiểu thư nữa...”** Xoay người sang chỗ khác, muốn đi ra ngoài.

Liễu Minh Nguyệt vội vàng kéo tay áo nàng ta lại: **“Hảo tỷ tỷ, ta sai rồi, ta không nên chính miệng nhắc tới việc này với tỷ tỷ, hay là ngày khác mời bà mới tới nói...”**

Hạ Huệ tức quá hóa cười, đỏ mặt hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: **“Tiểu thư mới bao nhiêu đâu, sao lại xen vào những chuyện này!”**

Ở tiền viện, tiệc rượu mới bắt đầu, rượu ngon món ngon không ngừng được bưng lên, Tiết Hàn Vân bị vài vị sư huynh đệ lần lượt tới bàn kính rượu. Hôm nay đến Tiết gia dự tiệc, ngoại trừ Lâm Thanh Gia, La lão gia từ tọa trấn bên ngoài, còn có một ít quan viên phẩm cấp thấp dưới trướng của Liễu Hậu, còn lại đa số là binh sĩ trẻ tuổi, có người là cầm quân cùng nhậm chức ở Võ Lâm Quân với Tiết Hàn Vân ở trong cung, ngoài ra còn có rất nhiều hải tặc của quan viên trong triều, chỉ vì phụ thân của những người này có địa vị cao, còn chức quan của Tiết Hàn Vân thì hơi kém, không tiện ra mặt, cho nên mới cần dạn hải tặc bồi trong nhà đến chúc mừng, quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Ôn Hữu Tư và Trạng nguyên Thôi Thiện Khanh, Thám hoa Chu Hành Dung cùng vài vị tiến sĩ cùng khóa khác tuổi tác xê xích nhau không nhiều lắm cùng tụ tập trò chuyện, Ôn Hữu Niên dẫn theo Ôn Hữu Xương, gần sát ngày đại hôn mới tới, một số đường huynh đệ của Ôn gia ở Giang Bắc cũng chạy tới chia vui với mọi người, âm ỉ chào hỏi lẫn nhau.

Trong đó có Đại phòng Ôn Hữu Cố, hai vị chất tử cử nhân chỉ chính của Nhị phòng Ôn Nhị lão gia tử: Ôn Hữu Hoa, Ôn Hữu Bang, Tam phòng có huynh trưởng của bọn họ Ôn Hữu Chính...

Nhà mới Tiết gia vui mừng náo nhiệt, còn bên trong Tướng phủ thì không khí không được tốt lắm.

Sau khi Liễu tướng đích thân tiễn nữ nhi xuất giá, Ôn lão gia tử và Ôn lão phu nhân mấy ngày nay mệt mỏi, tuổi tác đã cao nên không thể gắng gượng nhiều, được nhóm nha hoàn bà tử đưa về phòng nghỉ ngơi, Vạn thị mang theo mấy gia nhân trong nhà đi chỉnh lý tặng lễ, đưa vào cất giữ ở kho phòng, Hạ Ôn thị trở về Hạ gia, duy chỉ còn lại Hạ Giam Thừa và Liễu tướng là trong thư phòng uống rượu.

Mấy ngày nay Hạ Giam Thừa buồn bực muốn chết, hôm nay giữa bàn tiệc đã có hai ba phần men say, nay lại cùng Liễu tướng đối ẩm, cũng có sáu bảy phần men say, đột nhiên vỗ bàn hờn dỗi: **“Muội phu nói xem, phu nhân nhà ta sao lại biến thành bộ dáng như vậy? Trước kia không phải rất hiền lành sao?”**

Biến hóa quá nhanh, làm ông ta hoàn toàn không kịp chuẩn bị tư tưởng.

Trong bữa tiệc Liễu Hậu cũng tùy tiện tiếp rượu, rượu vào khổ tâm, mượn rượu làm bừa, cũng đã sớm say đến thất điên bát đảo, lôi kéo ống tay áo của Hạ Giam Thừa hết sức thương cảm, **“Ta nuôi... Ta nuôi con bé từ lúc mới cao bằng chừng này, còn chưa cao bằng cái bàn, nuôi đến tuổi như nụ hoa mới nở, nay lại trở thành người nhà khác... Bỏ quên A Đa ở nhà đi sống riêng một mình...”**

Ngày gả nữ nhi là do ông chọn, nay gả nữ nhi ra ngoài rồi thì lại hối hận không thôi: **“Tỷ phu nói xem, sao ta lại không muốn kén rể?”** Lại thì thào cảm thán: **“Tiết Lương phó thác cho ta... Huynh ấy cũng chỉ có một cốt nhục này...”** Vẫn thấy không cam lòng là thế nào ấy nhỉ!

Cho tới bây giờ hai người đều thấy không hài lòng như nhau, hôm nay lại cùng uống say ở chung một chỗ... Coi như cũng là một chuyện đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Đêm dài

Đúng lúc đêm đẹp, tân khách ở nội đường nhà mới Tiết gia cũng từ từ giải tán, một đám sư huynh đệ ôm lấy Tiết Hàn Vân đi về hướng tân phòng, hẳn đã có bốn năm phần say, đang cố gắng giữ vững thanh tỉnh, cảnh cáo một đám sư huynh đệ phía sau: “Sau này các người cũng sẽ có ngày đại hôn a...”

Thước Phi giật mình rụt cổ, lại ngẩng đầu đi về phía trước: “Tiết sư huynh, sao huynh lại lè mề như vậy, sợ cái gì? Bình thường đâu phải bọn đệ chưa bao giờ nhìn thấy tiểu sư muội...”

Tạ Hoảng *quái thanh quái khí** nói: “Thước sư huynh, bình thường đúng là huynh vẫn thường gặp tiểu sư tỷ, nhưng mà... Nhưng mà đúng là huynh chưa từng nhìn thấy tiểu sư tỷ ăn mặc trang điểm làm tân nương từ...” Hôm nay hẳn cũng uống không ít rượu, oan gia ngõ hẹp, nhi tử của Tần thượng thư – Tần Mẫn Nhiên cũng đến chúc mừng, hai người không vừa mắt nhau từ lâu, nếu không nhờ có một đám sư huynh đệ ngăn cản, chỉ sợ sớm đã lao vào đánh đấm.

**: giọng có vẻ kỳ lạ, khó nghe*

Hôm nay Tạ Hoảng là người chiếm tiện nghi nhiều nhất, bên cạnh hẳn đều là các sư huynh đệ mang võ nghệ trên người, đương nhiên tên hoàn khổ Tần Mẫn Nhiên kia làm sao sánh bằng, còn chưa động thù hẳn đã lo lắng tính toán, cùng Tần Mẫn Nhiên liên tiếp uống ba vô rượu, bây giờ bản thân hẳn vẫn còn vài phần thanh tỉnh, mà Tần Mẫn Nhiên thì đã sớm trượt chân ngã xuống bàn, được gã sai vặt thiếp thân công lên lưng đưa về Tần phủ.

Mọi người tới trước cửa tân phòng, nhìn thấy nền đỏ ánh lên cửa sổ, người trong phòng nghe thấy động tĩnh, liền có ma ma đi ra đón, nhìn thấy trận thế này, Hạ Huệ và một đám nha hoàn xung quanh chỉ là mấy nữ tử còn chưa gả, không tiện xuất đầu lộ diện, duy chỉ có Văn ma ma là tự tin đi ra ngoài ngăn cản trước cửa, chưa nói đã cười: “Hôm nay là ngày lành, đa tạ các vị công tử gia đã đến uống chén rượu mừng, chẳng qua giờ đã khuya rồi, đám nha hoàn sớm đã thu dọn phòng khách sạch sẽ, chuẩn bị sẵn canh giải rượu...”

La Hành Chi đưa mắt ra hiệu với Dung Khánh, Dung Khánh tự mình lắc đầu trước, cũng xem như là thái độ ngầm hiểu lời ít ý nhiều, cười xấu xa tiến lên, hai người mỗi người ôm lấy một bên cánh tay của Văn ma ma, nhẹ nhàng nhấc lên một cái, lập tức bùng Văn ma ma đang đứng cản ở trước cửa qua một bên, khiến Văn ma ma sợ hãi kêu liên tục, nhưng không thể ngăn được bọn công tử thiếu niên còn lại làm chuyện xấu...

—— cho dù dưới chân Tiết Hàn Vân bất động như núi, cũng không chịu nổi các sư huynh đệ còn lại học theo, La Thiện Chi và cửu huynh Hạ Thiệu Tư bắt lấy cánh tay của Tiết Hàn Vân, Dung Khánh thấy vậy, không thể không tiến lên nâng lấy một chân của Tiết Hàn Vân, Thước Phi thì nâng lên một chân khác, Tạ Hoảng là người trên tay không có sức, lại có mấy phần say, chỉ có cái cổ họng là tốt, lập tức hô to: “Đưa tân lang vào động phòng ~~~” Chúng thiếu niên hi hi ha ha, cười thành một đoàn, thậm chí còn vui vẻ hơn vài phần so với tân lang.

Đám nha hoàn canh cửa bị trận thế này dọa cho hoảng sợ, thi nhau chạy trốn, chúng thiếu niên thừa cơ đẩy cửa phòng ra, phòng khách nền đỏ cao cao, trên cửa sổ và trên bàn bày đầy giấy đỏ cắt hình uyên ương liền cành, song hỉ màu đỏ, rèm phủ dung được vén lên cao, tân nương tử đang ngồi ở trên giường, giống như bị các sư huynh đệ dọa cho choáng váng, chỉ biết ngơ ngác nhìn, cho đến khi thấy mọi người làm chuyện xấu, đem tân lang quăng xuống trên người nàng, nàng mới kịp hồi thần...

Rốt cục Tiết Hàn Vân cũng là người học võ, thân thủ nhanh nhẹn, vừa bị chúng sư huynh đệ thân thiết thả lỏng tay ra quăng lên trên giường, hẳn liền xem xét chỗ trống, lách người nhào qua bên cạnh, rất sợ đề hồng tân nương từ *thiên kiều bá mị*** của mình, ai biết Liễu Minh Nguyệt nhìn thấy Tiết Hàn Vân vừa đổ ập xuống, cũng nhanh chóng né tránh, hai người đều nhìn trúng một chỗ trống, cũng đúng lúc đồng loạt tránh vào cùng một chỗ...

*** : xinh đẹp, quyến rũ*

Ngay trước mặt mọi người, thân thể nam tử thon dài toàn bộ đều phủ xuống, bao lấy thiếu nữ mảnh khảnh vô cùng chắc chắn, ngay cả đôi môi cũng đụng phải nhau, vừa vận hôn trướng...

Tiết Hàn Vân vừa rơi xuống đất, cảm giác được dưới thân và môi rất mềm mại, liền biết hồng rồi, vội vàng xoay người nhảy dựng lên, nhìn người trong lòng mình, chỉ thấy gương mặt Liễu Minh Nguyệt tây đi lóp son phấn dường như có cùng một màu với chăn phủ gấm đỏ trên giường đỏ thắm sắc uyên ương, trong lòng nhất thời hết sức ngọt ngào, nhưng lại vô cùng ảo não, quay đầu tròn trĩnh mắt nhìn chúng huynh đệ như sói như hổ...

Chúng thiếu niên vỗ tay cười to, Tạ Hoảng còn cười ngửa tới ngửa lui: “Tiết sư huynh đây là gấp gấp làm gì a? Đêm dài đằng đẵng, còn nhiều thời gian lắm...”

Thành thân trước, sau khi cập kê mới viên phòng, đây vốn dĩ là ý của Liễu Hậu, chuyện này chỉ có vài vị trưởng bối và đám người bà ngoại Ôn Vạn thị là biết, còn những người khác thì không ai biết, bởi vậy tới nay đám thiếu niên này dĩ nhiên là náo lật trời, hoàn toàn không có gì cổ kỵ.

Tiết Hàn Vân từ trên giường nhảy dựng lên, muốn đẩy đám sư huynh đệ này ra ngoài, nhưng bắt đầu từ hôm nay hẳn vốn đã say vài phần, lực đạo không thể so được với bình thường, mà đám sư huynh đệ này ngoại trừ Tạ Hoảng, còn lại đều âm thầm bảo tồn thực lực, vẫn chưa uống bao nhiêu rượu, chẳng những hẳn không đẩy được, còn bị đám thiếu niên này đè xuống xô đẩy tới trước mặt tiểu sư muội, vợ chồng son hai người ở trước mặt mọi người kẻ sát gần như vậy, Tiết Hàn Vân giật mình hốt hoảng, Liễu Minh Nguyệt thì vừa xấu hổ vừa quần bách, chẳng những mặt đỏ bừng, mà ngay cả gáy nhỏ trắng

noãn như ngọc cũng phỉm màu hồng nhạt, Tiết Hàn Vân dựa vào nàng quá gần, chớp mũi ngửi được mùi thơm thiếu nữ trên người nàng, cảm thấy cả người căng cứng, âm thầm than khổ... Đêm nay chỉ sợ khó qua...

Bên trong nhà mới rộn ràng nhốn nháo, náo nhiệt không thôi, còn ở phủ Tướng quốc thì lại cực kỳ nguy hiểm. Nửa đêm vốn yên tĩnh, giờ phút này lại có một đội quân thiết giáp vọt vào, bó đuốc sáng choang, đem cả phủ Tướng quốc to như vậy chiếu sáng như ban ngày, thủ lĩnh thiết giáp quân bắt lấy gã sai vặt trong viện ép hỏi chỗ của Liễu Hậu, gã sai vặt lắc đầu, người nọ nâng quạt hương bồ loại lớn như bàn tay lên, đánh gã sai vặt bốp bốp mấy tát, đánh đến khi gã sai vặt kia gãy răng ừ tai...

Một lúc sau, xa xa có người cao giọng kêu: “Tướng gia ở trong này...”

Có bốn tên quân sĩ lôi ra hai nam tử uống say như chết, đưa đuốc tới gần, thì thấy Liễu Hậu say đến bất tỉnh nhân sự, ông bị trận hỗn loạn này làm cho bưng tỉnh, trong cơn say hai mắt mơ mơ màng màng còn thì thảo luận: “Nguyệt Nhi về rồi sao?” Nỉ non một tiếng, rồi lại thiếp đi.

Người bên cạnh ông chính là Hạ Giam Thừa, giờ phút này ông ta cũng say đến hồ đồ, vừa lờ vừa kéo tên quân sĩ đỡ ông ta, vuron tay ra cố gắng hết sức muốn chạm vào mặt tên quân sĩ kia, tên quân sĩ kia cũng là một thiếu niên trẻ tuổi, mặt mũi mềm mại, da thịt trơn bóng, tay sờ vào cũng thấy có vài phần trắng mịn, ông ta liền liều mạng ôm cổ người ta, há mồm muốn hôn xuống, miệng còn nói lung tung: “... Kiều Hồng thân yêu, cho gia hôn một cái...”

Kiều Hồng là di nương tân sủng của ông ta, bây giờ mặc dù đã bị Hạ Ôn thị buộc làm nữ hồng, thế nhưng kỹ năng khuê phòng thật sự cao siêu, luôn làm ông ta không thể khống chế.

Đám thiết giáp quân này vốn dĩ đêm nay muốn đi làm chuyện lớn, gương mặt ai nấy đều căng thẳng, nào biết lại thấy được thái độ trác táng của Hạ Giam Thừa đi ra từ Quốc Tử Giám như vậy, nhất thời cười thành tiếng...

Tên quân sĩ thiếu niên kia then quá hóa giận, giãy ra, ngược lại vuron tay quăng cho Hạ Giam Thừa một bạt tai, “Phì” một ngum vào trên mặt ông ta...

Hạ Giam Thừa bị một bạt tai này đánh cho thanh tỉnh năm sáu phần, giương mắt nhìn lên, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất: “Bản quan chưa từng phạm tội, dựa vào cái gì mà bắt ta?” Nhưng toàn thân đã run lẩy bẩy...

Trong số đám quân sĩ có người tiến lên cho ông ta một cước, ông ta liền gào thán lên, lại bị quân sĩ bỏ cho một cán đao vào gáy, mới mềm nhũn ngã xuống.

Động tĩnh lớn như vậy, Liễu Hậu vẫn say bất tỉnh nhân sự như cũ, mấy ngày nay ở trong cung ông thật sự mệt nhọc, nửa đêm trở về còn phải hỏi han đến tiến độ hôn sự của con gái, phí sức lao động như vậy, vốn dĩ gã con gái đi rồi trong lòng ông không được thoải mái lắm, nay uống say không còn biết trời trăng gì, chỉ đơn giản là hoàn toàn thả lỏng, chìm vào mộng đẹp.

Tên quan quân dẫn đầu nói: “Nếu đã tìm được Tướng gia, vậy chúng ta lập tức mời Tướng gia hồi cung đi...” Nói là mời, thật ra thì là bốn gã quân sĩ tiến lên nâng lấy tay chân của Liễu Hậu, chỉ nâng ra ngoài cửa lớn, rồi quăng vào một chiếc xe ngựa, ngênh ngang rời đi...

Tiểu Ngô quân sự trong phủ và mấy gã sai vặt khác tiến lên muốn ngăn cản, lại bị đám quân sĩ này đánh ngã xuống đất, còn bị đập mạnh vài cái, đánh đến đám hạ nhân Liễu gia mặt mũi toàn thân đầy máu, tên quân sĩ còn ở lại nói: “Tối nay bọn ta mời Tướng gia đi, là có chuyện tốt muốn đưa đến trước mặt lão nhân gia ngài ấy, thứ ngu xuẩn các người, đừng tự tìm con đường chết, biết chưa?”

Liễu Hậu say mềm nửa đêm bị bắt đi, cũng không biết là người nào trong cung ra lệnh, chỉ để lại một đám nhân mã bên ngoài, trông coi trước cửa lớn của phủ Tướng quốc, chắc là sợ bên trong phủ dễ lộ tin tức...

Lão Ngô quân sự đã sớm bị đánh ngã xỉu, tiểu Ngô quân sự bình thường luôn đi theo bên cạnh Liễu Hậu, giờ phút này lại chạy khắp phủ lôi một đám nha hoàn bà tử đang run rẩy từ trong ổ chăn ra, giúp đỡ nâng những người đã bị thương về phòng chăm sóc, còn bản thân hắn thì chạy tới hậu viện tìm chủ tử...

Hôm nay trong phủ Tướng quốc, chỉ còn lại Ôn lão phu nhân và đám nữ nhân Vạn thị, gặp phải chuyện lớn như vậy khó tránh khỏi căng thẳng hoảng sợ, chúng huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Xương thì buổi tối đã đến nhà mới Tiết gia uống rượu chưa về, say rồi thì ngủ lại ở trong phòng khách, cả nhà ngoại trừ Ôn lão gia tử, vậy mà lại không có lấy một nam tử tráng niên nào có thể ra mặt làm chủ.

Ôn lão gia tử đã sớm nghe thấy tiếng động lớn ồn ào bên ngoài, người già rất khó ngủ, lập tức ngồi dậy khoác áo choàng rồi đuổi hạ nhân ra phía trước xem xét, còn chưa thám thính được tin tức gì, thì tiểu Ngô quân sự đã mang theo toàn thân đầy máu vọt vào, quỳ xuống dập đầu: “Lão thái gia, không tốt, Tướng gia bị người ta bắt đi rồi...”

Lúc lão gia tử còn tại chức, từng đắc tội không ít người, chuyện bị bắt trời thể này cũng từng bị qua 2 lần, giờ phút này chân mày cũng không nâng lên, nói: “Nói nhanh xem, là bị ai bắt đi? Đã báo quan chưa?”

Theo như ông nghĩ, tất nhiên là có người nhân lúc Liễu tướng gả con gái, thừa dịp trong phủ rối ren mà chui vào chỗ trống, chỉ không biết người đến là vì trả thù hay là muốn tiền tài, nhưng đem chủ ý đánh lên trên đầu Tướng gia của một nước, có thể thấy được rằng người này sống không an phận...

Ôn lão phu nhân sớm đã bị dọa đến phát khóc: “Đây... Đây... Nguyệt nha đầu vừa xuất giá, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?”

Tiểu Ngô quân sự ngẩng đầu lên, mặt mũi bầm dập, trước đó hắn vừa bị đánh chảy máu mũi, vạt áo trước mặt là một đống hỗn độn, hắn lại vuron tay lên lau loạn xạ, trên tay áo cũng bắt đầu nhuộm máu, thoát nhìn làm cho người ta rất sợ hãi, đám ma ma nha hoàn bên cạnh Ôn lão phu nhân đã bị dọa đến mặt mày xám ngoét rồi.

“Chuyện này... Theo như tiểu nhân thấy, hình như không phải đạo tặc, mà là tướng sĩ trong quân đội, tiểu nhân nhìn thấy, chắc là phục sức riêng của binh mã Ngũ Thành...”

Chân mày Ôn lão gia từ thoáng nhướng lên, thần sắc trên mặt vô cùng uy nghiêm, ngay cả giọng nói cũng mang theo một chút nặng nề: “Ngươi có nhìn thấy rõ không?”

Tiểu Ngô quân sự đã ở bên cạnh Liễu Hậu nhiều năm, chút nhãn lực ấy tự nhiên phải có, liên tục gật đầu: “Tiểu nhân thấy rõ, phục sức kia đúng thật là của binh mã Ngũ Thành...”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là vị Hoàng tử nào muốn làm ra việc đại nghịch bất đạo?” Ôn lão gia từ vì chuyện này mà bắt đầu sâu lo...

Ông rồi kinh đã lâu, chỉ mơ hồ nghe được tin tức năm đó Thái tử và Sở vương tranh đấu gay gắt, nước lửa bất dung, những ngày gần đây bệ hạ bệnh nặng, Sở vương bị đày, Thái tử ở Đông cung, vài vị trọng thần trong triều thay nhau xử lý công việc, bây giờ trong kinh thành, đương nhiên là mơ hồ có cuồng phong sắp tới...

Ôn lão gia từ ở bên đây lo lắng cho an nguy của Liễu Hậu, lại nghe tin trong phủ đã bị bao vây, càng thêm bất an, chỉ có thể ra trước đại sảnh đi tới đi lui, sai một gã sai vặt treo tường từ sân sau ra ngoài truyền tin tức, nào biết gã sai vặt kia vừa nhảy ra ngoài, thì nghe thấy một tiếng hét thảm, từ bên ngoài quăng vào một cái đầu... Có người lớn gan tiến lên nhìn một chút, thì thấy đúng là đầu của gã sai vặt kia...

Trong nhà mới, Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân hoàn toàn không biết phủ Tướng quốc đang gặp nguy nan.

Đám thiếu niên kia đã nháo đủ rồi, thấy bóng đêm càng ngày càng sâu, cuối cùng cũng buông tha cho hai vợ chồng son, dứt khoát cùng nhau đến phòng khách nghỉ ngơi. Liễu Hậu thay Tiết Hàn Vân mua ngôi nhà này cách hoàng thành quá xa, xung quanh phần lớn đều là những gia đình hơi giàu có một chút, cũng cách các tòa nhà của trọng thần quyền quý rất xa, bởi vậy không biết tối nay có rất nhiều trọng thần trong triều cũng bị người ta lôi ra từ trong ổ chăn ấm áp, lấp đầy xe ngựa đưa vào trong cung...

Trong tẩm cung của Hoàng đế, thần sắc Thánh thượng xanh mét nửa ngồi nửa nằm trên long sàng, ngọn đèn lưu ly chiếu sáng mọi ngõ ngách u ám trong cung điện, duy chỉ có một người quỳ trước giường, nói: “Phụ hoàng, đây là người không cho nhi thần con đường sống a...”

Hơn 10 bước sau lưng hần, có một đội quân sĩ mặc áo giáp chỉnh tề chặt chẽ giam cầm hơn mười vị trọng thần, có Lại Bộ Thượng Thư – Thôi Chính Nguyên, Đại Lý Tự – Doãn Sĩ Lỗ, Lễ Bộ Thượng Thư – Tần Hân Tông, Thị Lang Bộ Binh – Hoàng Trần Cách, còn có đám người cha của Thái tử phi, Định quốc công Vi Thế Khang...

Mặc dù sắc mặt Thánh thượng xanh mét, nhưng vẫn chưa chửi ầm lên, chỉ nói: “Sao ta lại không cho ngươi con đường sống?”

Quỳ ở phía dưới, thì ra là Sở vương. Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt rất sáng, giống như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, phần nộ nói: “Phụ hoàng biết rõ Thái tử không thể dung nhi thần, nay phụ hoàng vẫn còn, hần đã muốn giết chết nhi thần, sau này làm sao để cho nhi thần con đường sống? Nếu hôm nay phụ hoàng không hạ chỉ phế Thái tử, thì đừng trách nhi thần làm ra chuyện không tốt...”

Giờ phút này thế nhưng Thánh thượng lại đặc biệt bình tĩnh: “Nếu hôm nay trẫm không hạ chỉ phế Thái tử, vậy ngươi sẽ đến Đông cung truy giết Thái tử sao?”

Bỗng chốc thần sắc Sở vương chợt dữ tợn lên: “Nếu như hần không chết, thì người chết sẽ là nhi thần! Ai cũng nói phụ hoàng là người hiểu rõ nhi thần nhất, hóa ra đều là giả...”

Lời này của hần chém đinh chặt sắt, cực kì lạnh khốc, mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

Nhưng dường như Thánh thượng vẫn chưa bị dọa sợ, tiếp đó lại hỏi thêm một câu: “Nếu như phế Thái tử, thân thể trẫm lại chưa bình phục, giang sơn ta lại to lớn như vậy, ai sẽ tới quản đây?” Giọng nói thế mà lại mang theo ý nhu hòa khó hiểu, cùng với vẻ mặt sùng ái Sở vương ngày thường không khác nửa điểm, ngay cả mặt mũi vốn đang xanh mét cũng có chút giảm bớt.

Sở vương nở nụ cười: “Phụ hoàng vẫn luôn yêu thương nhi thần, từ nhỏ đến lớn không biết đã khen ngợi nhi thần bao nhiêu lần, nhi thần so với Thái tử, ngoại trừ xuất thân, cũng chẳng thiếu gì...”

Bỗng Thánh thượng nở nụ cười, lần này là nụ cười mười phần cười nhạo: “—— thì ra ngươi đánh chủ ý này! Quanh co lòng vòng bức trẫm phế Thái tử, nếu như trẫm đoán không sai, chỉ sợ lần này ngươi bị đày, cũng chẳng phải Thái tử gây nên, mà là do ngươi tự biên tự diễn phải không?”

“Phụ hoàng cơ trí!”

Hai cha con ngày xưa thân thiết gần bó biết bao, giờ phút này đối diện với nhau, lại giống như kẻ thù.

“Nếu không như thế, ngươi há có thể ngày đêm ở lại tẩm điện của trẫm?” Thánh thượng cười to, cười được một nửa lại bắt đầu ho kịch liệt... Cuối cùng ông cũng bệnh đã lâu, nuôi con thành tai họa, bây giờ thế mà lại bị nó cắn ngược cho một cái...

Cha con hai người mặt đối mặt, thì có quân sĩ nâng Liễu Hậu tiến vào, Liễu Hậu một đường ngủ say như chết, đến bây giờ vẫn còn trong cơn say. Quân sĩ đưa ông tiến vào đặt ở trước mặt các vị trọng thần, thấy ông vẫn say không biết trời trăng gì như cũ, cháu trai vợ của Ngô quý phi – Ngô Hữu Minh đứng phía sau chúng trọng thần liền cầm lấy nửa tách trà trên ngự án mà Thánh thượng uống dở, mạnh mẽ hất lên mặt Liễu Hậu...

Bây giờ đã tháng 10, còn là giữa khuya, sắc trời rất lạnh, chén trà lạnh kia vừa hất lên mặt, nhất thời khiến Liễu Hậu thanh tỉnh vài phần, xoay người lần tới, giật dử: “Là tên nô tài đáng chết nào?” Nhưng người thật sự là say quá lợi hại, tay chân loạng choạng, lại đổ về phía sau, sau khi ngã xuống mới nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc ở trên đầu mình, ai nấy đều đang sầu mi khổ kiểm nhìn ông, một người là Lại Bộ thượng thư Thôi Chính Nguyên, một người khác là Lễ Bộ thượng thư Tần Hân Tông.

“Hai vị... Không phải đã về nhà rồi sao? Sao lại chạy đến Tướng phủ của ta vậy?”

Giờ phút này Liễu Hậu vẫn tưởng mình còn ở Tướng phủ, ánh mắt lướt qua đầu hai người nọ, nhìn lên trên xem xét, nhất thời thanh tỉnh lại... Nơi đây vàng son rộng rãi, rõ ràng là tẩm cung của Thánh thượng...

Ông nhớ lại câu mình vừa nói trong lúc nửa tỉnh nửa say kia, lập tức đứng lên nhìn kỹ lại, nhất thời kinh sợ: chẳng qua chỉ vừa gả con gái, say một trận, sao chỉ trong một đêm liền trời long đất lở vậy?

“Bệ hạ...”

Ở nhà mới Tiết gia, đám nha hoàn bà tử lui ra ngoài, thần sắc Văn ma ma cảnh giác nhìn tân lang, tân nương liếc mắt một cái, giống như một tộc trưởng uy nghiêm nhìn bọn nhỏ không hiểu chuyện, thấy đôi vợ chồng son này thành thành thật thật ngời đó, nam vẫn còn mặc lễ phục đầu đội mũ, nữ vẫn còn trâm cài trên tóc, cuối cùng lo lắng, lại dặn dò một câu: “Lão nô sẽ ngủ ở gian ngoài, cô nương khát thì cứ kêu một tiếng...”

Liễu Minh Nguyệt cúi đầu lên tiếng đáp ứng, dưới ánh mắt đề phòng của Văn ma ma, Tiết Hân Vân dịch sang bên cạnh, cách Liễu Minh Nguyệt hơi xa một chút, Văn ma ma mới yên lòng đóng cửa đi ra gian ngoài.

Đêm khuya yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của đối phương.

Tiết Hân Vân nhẹ nhàng kéo Liễu Minh Nguyệt tới bên cạnh, đưa tay ôm lấy vai nàng, côi lòng tràn đầy ảm áp ngọt ngào, rót cục thờ phào một hơi, ý cười trên mặt khó nén, Liễu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, thoáng chốc tâm hoa đua nở: chưa bao giờ nhìn thấy Hân Vân ca ca cười thoải mái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Trái tim băng giá

Màn lụa đỏ phủ xuống, uyên ương cũng nằm, cô gái nhỏ khe khẽ thì thầm.

Cô gái môi anh đào như hoa, hơi thở như lan, đường cong linh lung dưới quần lót lụa đỏ, người bình sĩ thiếu niên nào có thể tĩnh tâm như nước?

Cổ họng Tiết Hân Vân căng thẳng, chỉ cảm thấy tình cảnh này làm huyết mạch toàn thân hắn sôi trào, không thể tự chủ tăng hăng cổ họng một cái, quay đầu đi không đành lòng nhìn thẳng. Nhưng mà cô gái trước mặt lại mang theo đôi mắt trong suốt ngây thơ giống như trẻ con, vượn cánh tay nhỏ bé ngọc ngà xoay đầu hắn lại:

“Hân Vân ca ca...”

Hắn làm sao còn chịu được, khẽ thở dài... Nha đầu ngọc này! Sau đó, không chút do dự hôn lên...

Đôi môi gấn bó, thân mật khăng khít nói không nên lời.

Thế mà tiểu nha đầu còn vượn đôi tay thon vòng qua cổ hắn, đem cả người nhuyển ngọc ôn hương dán sát vào hắn, rõ ràng là tháng 10 đầu đông, Tiết Hân Vân lại thấy cả người khô nóng làm hắn gần như ngẹt thở, trên trán đổ đầy mồ hôi...

Liễu Minh Nguyệt bị cánh tay sắt khỏe mạnh của thiếu niên ôm chặt vào trong ngực, mà nàng thì không phải là cô bé ngây thơ không hiểu chuyện đời, nàng biết rõ nơi nào đó cứng rắn chọc chọc vào bên dưới mình là cái gì, cả người đều thấy như lửa đốt... Vốn chỉ nghĩ rúc vào trong ngực hắn, giờ phút này ngay cả động cũng không dám động, tùy ý để cánh tay lớn của hắn nhẹ nhàng tiến vào trong vạt áo trước của nàng, lòng bàn tay của người tập võ thô ráp, ở trên da thịt mềm mại trắng nõn như ngọc của nàng kích thích một trận sợ run khác...

Tiết Hân Vân sợ hành động thô lỗ của mình sẽ dọa tiểu nha đầu này hoảng sợ, còn nhỏ giọng dịu dàng dụ dỗ:

“Nguyệt Nhi ngoan, để cho phu quân nhìn trộm một chút...” Nói xong nhẹ nhàng cỡi quần lót trên người nàng xuống, nhưng khi nhìn thấy cái yếm uyên ương đỏ thắm trước bụng, che giấu đôi thỏ nhỏ ngọc ngà, xương quai xanh khéo léo, cái cổ trắng thon dài... Trong đầu hắn nổ bùm một tiếng, trống rỗng, bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, bắt đầu cúi xuống vừa hôn vừa mút theo bản năng.

Hôn lên hình uyên ương phía trên yếm đỏ toàn tâm toàn ý che giấu đôi thỏ nhỏ mềm mại thom tho, lông chim uyên ương thoáng chốc ướt nhẹp... Hôn

lên xương quai xanh linh lung tinh xảo... Lại ngậm lấy vành tai khéo léo như châu như ngọc của nàng, hận không thể khiến tất cả hòa tan trong miệng mình...

Liễu Minh Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, mặt phản ứng hồng, toàn bộ phần gáy nhỏ cho đến toàn thân từ màu trắng ngọc ban đầu chuyển sang màu hồng phấn mê hoặc... Thực là xấu hổ đến cực hạn...

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày hai người lại trần truồng mặt đối mặt...

Chẳng những là trần truồng mặt đối mặt, mà Tiết Hàn Vân còn giống như vừa phát hiện ra thứ gì đó mới lạ, vừa hôn vừa sờ, cuối cùng ngay cả cái yếm trên người nàng thể mà cũng cởi ra luôn... Chợt nghe trên tháp ở gian ngoài Vãn ma ma ho khan một tiếng thật mạnh, Liễu Minh Nguyệt duỗi tay muốn đẩy hân ra, kéo chân lên che, nào biết Tiết Hàn Vân hôm nay căn bản là không chịu thuận theo, vậy mà lại sống chết lôi kéo không chịu đưa chân cho nàng, ngược lại còn ho khan một tiếng thật mạnh như đáp trả, nghe thấy gian ngoài im ắng không có tiếng động gì nữa, hân lại cười đắc ý, trong mắt nhiễm sâu đục vọng, lại tiếp tục nằm rạp người hôn xuống, cúi đầu dỗ nàng:

“Nguyệt Nhi ngoan, nương tử ngoan, gọi phu quân...” Bàn tay to vô sỉ hướng tới chỗ tiết khổ trên người nàng muốn cởi ra...

Môi anh đào của Liễu Minh Nguyệt sớm đã bị hân hôn đến sưng lên, trong mắt sóng nước nhộn nhạo, trước ngực cũng loang lổ hồng ngân, lại chặt chẽ kéo lấy tiết khổ của mình, không để cho hân thực hiện được ý đồ, nhắm mắt nói nhỏ:

“A Đa nói... A Đa nói... Thành thân trước không viên phòng...” Trên giường nếu có một cái khe, nàng sẽ lập tức chui xuống đó... Lời này nàng thật sự nói không nên lời...

Tiết Hàn Vân làm sao chịu thuận theo? Tay vẫn đi xuống kéo tiết khổ của nàng như cũ, còn hạ giọng xuống thấp cực thấp, cực đáng thương năn nỉ nàng:

“Nguyệt Nhi ngoan, nương tử ngoan, để vi phu nhìn trộm một chút... Đêm nay là ngày lành của chúng ta... Để vi phu nhìn trộm một chút thì tốt rồi... Ta cam đoan không động vào một đầu ngón tay của nàng...”

Liễu Minh Nguyệt thầm nghĩ: chàng không động vào một đầu ngón tay của ta... Rõ ràng chàng đã nói...

Nàng rất ngại nói ra những lời này, chỉ kiên quyết lắc đầu, nhưng không thể đề phòng Tiết Hàn Vân vô sỉ đánh lén, hôn nàng sâu đến không thở nổi, hôn đến đầu vầng mắt hoa không biết trời trăng là gì, tiết khổ trên người bị cởi ra lúc nào... Chính nàng cũng không nhớ rõ...

Đến cuối cùng ấn tượng để lại cho nàng vào đêm đó cực kì hỗn loạn...

Hân Vân ca ca từ sau ngày đính thân đối xử với nàng ngàn y trăm thuận không thấy bóng dáng đâu nữa, bây giờ giống như một người đàn ông xa lạ từ đâu nhảy ra, ngoại trừ bộ dáng giống nhau, tâm tính tính tình hoàn toàn bất đồng, chẳng những đem toàn thân nàng vừa hôn vừa sờ, còn cứng rắn buộc nàng nhìn xem thân thể của hân...

Nếu nàng không chịu, liền bị thân hình hân đè nặng vừa hôn vừa sờ, còn vô sỉ nói nhỏ:

“Nàng và ta là vợ chồng, Nguyệt Nhi có thể nào không biết thân thể của vi phu có bộ dáng gì...”

Ở gian ngoài sau khi Vãn ma ma ngủ say, tiếng ngáy như sấm, trong đêm tối yên tĩnh ngược lại giống như tấu nhạc, để cho Tiết Hàn Vân hân tiếp tục lớn mật làm càn, *tùy tâm sở dục*...

*: *muốn làm gì thì làm, làm theo ý thích*

Cuối cùng thân thể trời sinh mảnh mai tinh tế của Liễu Minh Nguyệt, bị thân hình cao to khỏe mạnh của người hàng năm luyện võ như hân giam cầm vào trong ngực, làm sao để nàng tùy ý chối từ... Nhưng nếu nàng kêu lên một tiếng, làm Vãn ma ma ở gian ngoài thức dậy, thì lại càng thêm mất mặt, đến cuối cùng nếu nghĩ kỹ mà nói, làm sao Vãn ma ma có thể đối diện với hân? Kết quả là để hân càng ra tay dễ dàng rồi!

Cuối cùng mặc dù hai người vẫn chưa làm gì, chỉ nhìn thấy rõ toàn bộ thân thể của đôi phương, Liễu Minh Nguyệt cũng bị Tiết Hàn Vân đè nặng, quen thuộc từng đường đi nước bước, ngay cả khi nhất thời có muốn quên, cũng không dễ dàng quên được. Hân còn cực thích đôi tay bé nhỏ của nàng ve vuốt cơ thể hân, cuối cùng còn hăng tiết xé rách cả tiết khổ của nàng, Liễu Minh Nguyệt đỏ mặt trừng hân:

“Chàng... Chàng bảo ta đứng lên mặc cái gì đây?”

Hân lật đặt gom đồng tiết khổ chia năm xẻ bảy kia, lặng lẽ xuống giường nhét vào tủ quần áo, lại thay nàng tìm ra một cái tiết khổ mới, thể này mới ôm nàng, cảm thấy mỹ mãn đi ngủ...

Đêm xuân ngắn ngủi, nhưng mà trong cung thì lại đêm dài khó qua.

Sờ vương bức Thánh thượng phải hạ chi phế Thái tử, Thánh thượng không chịu, hân liền đoạt lấy đao trong tay quân sĩ, hướng tới một vị đại thần bị bắt trói gần đó chém một đao, người bị chém trúng đúng là cha của Thái tử phi, Định quốc công Vi Thế Khang.

Một bên cánh tay của Định quốc công nhất thời bị chém xuống, hét thảm một tiếng, hôn mê bất tỉnh, nửa thân mình thoáng chốc nằm trong vũng máu...

Giờ phút này cảm giác say của Liễu Hậu đã hoàn toàn biến mất, khi còn nhỏ cuộc đời ông trải qua nhiều thăng trầm, nhưng khi bước chân vào quan

trường thì lại nửa đời trôi chảy, duy nhất không được hoàn mỹ chính là thế tử mất sớm, chỉ để lại một ấu nữ, bây giờ con gái đã xuất giá, ông cảm thấy vô cùng may mắn vì tới nay con gái không có ở phủ Tướng quốc, bằng không vạn nhất xảy ra chuyện gì, ông nào có mặt mũi mà đi gặp người vợ đã qua đời ở tuổi vàng?

Các đại thần xung quanh bị hành động điên cuồng của Sở vương dọa cho muốn xỉu, phần lớn đại thần có mặt ở đây đều là quan văn, nhiều người ngay qua chức quan giám trăm cũng chưa từng làm qua, gần đây, hai đời đế vương liên tiếp của Đại Khai đều rất ôn hòa, việc máu nhuộm cung đình đã gần 50 năm nay chưa từng trình diễn, thật vất vả mới vươn lên được chức vị như bây giờ, làm sao mà dự đoán được lại có hôm nay? Bởi vậy tất cả đều choáng váng nhìn Định quốc công nằm trong vũng máu...

Duy chỉ có Liễu Hậu là tiến lên, muốn giúp Định quốc công cầm máu, đáng tiếc mặc dù ông cả đời tài hoa, chiến tích vang dội, nhưng thực sự chưa từng học qua y thuật, hoàn toàn không nắm bắt được trọng điểm, chỉ có thể nắm chặt chỗ bị chém của Định quốc công ngăn máu chảy tiếp...

Sở vương cầm đao đứng ở trong điện, đao nhiễm đầy máu, mắt lộ hung quang, rất có tư thế bề ngễ thiên hạ, hần quay đầu ép hỏi Thánh thượng:

“Phụ hoàng, người xác nhận là không đồng ý?”

Thánh thượng nhắm mắt thu liễm thần sắc thống khổ, lại mở mắt ra, trầm giọng nói:

“Đám thần tử này ngày thường hưởng bổng lộc trăm ban, nay vì nước tận trung, cũng coi như là chết có ý nghĩa!”

Sở vương cười:

“Phụ hoàng, lòng dạ người quả thực ác độc như vậy?” Ánh mắt nhắm ngay Liễu Hậu, quơ một đao chỉ đúng vào cổ Liễu Hậu.

Thánh thượng cười thê lương:

“Là người nhẫn tâm, chứ không phải trẫm!” Tình nghĩa cha con, loại tình cảm khi xưa như chân với tay, nay lại có xu thế biến thành sài lang hổ báo!

Sở vương không chút do dự lập tức chém xuống đao thứ hai, trên đầu Liễu Hậu nhất thời xuất hiện hai vết thương từa máu, thấy Liễu Hậu nén tiếng kêu rên trong cổ họng, chỉ cắn răng chịu đựng, Sở vương cười khen ngợi:

“Không hổ là Tướng gia của một nước, rốt cuộc sức chịu đựng rất cao, bị chém như vậy mà trong cổ họng cũng không phát ra một tiếng, tiểu vương bội phục!” Nói là bội phục, nhưng rốt cuộc lại đâm xuống hai đao trên người ông: “Nhưng ta muốn nhìn xem sức chịu đựng của Tướng gia đây mất bao lâu mới bị phá!”

Lại Bộ Thượng thư Thôi Chính Nguyên và Lễ Bộ Thượng thư Tần Hân Tông ở bên cạnh thật sự nhịn không nổi nữa, trong lòng vừa e ngại, vừa sợ lại vừa hận, dứt khoát chửi ầm lên:

“Dựa vào sự tàn bạo này của người, người nào có tư cách làm Thái tử!”

“Nếu thiên hạ Đại Khai này rơi vào tay người bạo ngược hung tàn như người, chẳng phải là ông trời không có mắt sao?”

Sở vương đang muốn tìm người khai đao, lập tức chỉ vào hai vị Thượng thư Thôi Chính nguyên và Tần Hân Tông, nổi giận:

“Đánh mạnh vào cho ta!”

Đám trọng thần ngày thường cao cao tại thượng, ngay cả vị Hoàng tử như hần cũng phải cho vài phần thể diện, hôm nay trở thành tù nhân trong tay hần, vậy mà lại không biết thuận theo, có khác nào muốn chết, ngay cả phụ hoàng mà hần còn dám bức ép, làm sao còn sợ giết vài vị thần tử như bọn họ?

Trong số quân sĩ đi truy bắt trọng thần có Ngô Hữu Minh, cháu trai vợ của Ngô quý phi và Ngô Hữu Chấn là cấm vệ Võ lâm quân, còn có chỉ huy sứ Ngô Khắc Bá – người mà tới nay đã dẫn đội nhân mã Ngũ Thành đi vây bắt trọng thần và thủ hạ quân sĩ dưới trướng ông ta.

Ngô Khắc Bá chính là nhị đệ của Ngô quý phi, là nhị cữu ruột của Sở vương.

Ngô Hữu Minh và Ngô Hữu Chấn chỉ huy đám quân sĩ tiến lên đánh đám Thôi Chính Nguyên và Tần Hân Tông, đám quân sĩ này ngày thường nhìn thấy quan lớn trọng thần trong triều đều phải đứng sang một bên cung kính nhường đường, bây giờ có thể tùy ý đánh đập đám quan lớn trọng thần này, trong lòng thế mà lại xuất hiện cảm giác khoái trá khó có thể nói hết, bởi vậy không tiếc khí lực vừa đâm vừa đập, chỉ nghe trong điện không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, tuổi tác của hai vị Thượng thư không nhỏ, Thôi Chính Nguyên năm nay đã gần sáu mươi, Tần Hân Tông thì cũng hơn 50, làm sao chống lại được đòn hiểm của đám thanh niên trai tráng? Chưa được bao lâu hai người đã phun ra mấy ngụm máu, lập tức ngã xỉu.

Thấy Sở vương độc sát làm nhục trọng thần trong triều như thế, Thánh thượng giận dữ:

“Không bằng người tới đây giết trẫm đi!”

Sở vương cười khê:

“Nhi thần nào dám?! Nhi thần không dám đeo lên lưng tội danh giết cha đâu!” Nói xong liếc mắt một cái nhìn đám đại thần người ngựa ngã ngựa đổ trong cung điện, Định quốc công đã té xỉu trong vũng máu, Liễu Hậu cũng hấp hối, cả người đầy máu, cũng không biết còn sống hay đã chết, hai vị Thượng thư

cũng ngã xuống đất hôn mê, đám trọng thần còn lại thì im lặng không nói, giống như son dương đội làm thịt, Sở vương thấy thế rất khoái trá, cười càng liêu lỉnh hơn:

“Phụ hoàng, có phải người đang đợi Quốc cữu gia mang theo cấm quân thành Bắc tới cứu giá hay không? Nhi thần cảm thấy, người không cần đợi nữa, sớm hạ chỉ phế Thái tử đi cho kịp. Nhị cữu của nhi thần đã dẫn người đi truy bắt Thái tử và tất cả thủ hạ thân tín của Quốc cữu rồi, phụ hoàng người có chờ cũng là chờ không công thôi!”

Hai mắt Thánh thượng trợn trừng lên, trong lòng cuồng nộ, nghĩ đến Thái tử và Quốc cữu không chừng đã gặp phải độc thủ, chỉ sợ tới nay không còn hy vọng gì nữa, giang sơn tươi đẹp là thế nay lại rơi vào tay thứ nghiệp chương này, ông hận mình không thể chưa từng sinh ra Sở vương, cũng chưa từng yêu thương hắn như vậy!

Chợt nghe ngoài cửa có một người vừa cười vang vừa nói:

“Lời này của Hoàng đệ sai rồi, cho dù đệ không giết cha, nhưng cũng không khác gì đã giết cha!”

Thánh thượng vô cùng vui mừng, nhìn về hướng cửa đại điện, thì thấy Thái tử dẫn theo một đội binh mã đường hoàng đứng ở nơi đó, nhìn thấy ông, còn cung kính hành lễ như thường:

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

Sở vương cả kinh:

“Ngươi tới lúc nào?”

Thái tử ngẩng đầu đứng lên, cười khê:

“Ta tới từ lúc Hoàng đệ tự thừa nhận mình bày ra việc ám sát.” Thấy ánh mắt Thánh thượng nhìn mình rất có ý khiển trách, hắn nhân tiện nói luôn: “Dù sao nhi thần cũng biết hoàng đệ muốn làm cái gì! Nếu như không để phụ hoàng thấy rõ hoàng đệ tàn bạo thế nào, thì sẽ nói hoàng nhi không dung được hoàng đệ.”

Giọng điệu này, nghiêm nhiên chứng minh Sở Vương không thể bằng được hắn, hai huynh đệ vậy mà lại biến thành xu thế không chết không thôi!

Không đề cập tới Thánh thượng suy nghĩ trong bụng như thế nào, mà ngay cả đám chư thần ở trong điện trong lòng cũng thấy hàn ý đến lạnh rung.

Thái tử đã đến từ lâu, nhưng lại trốn ở ngoài điện không chịu tiến vào, rõ ràng có năng lực cứu viện ngăn đám người Sở vương vừa đâm vừa làm nhục chúng đại thần, nhưng lại trơ mắt nhìn trọng thần trong triều người bị đâm người bị đánh, thật sự làm cho trái tim chúng thần tử thấy băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nhường ngôi

Phía sau Sở vương là chúng thần tử, còn sau lưng Thái tử là Quốc cữu Ôn Thế Hữu.

Sở vương mang đến chính là binh mã tư nhân Ngũ Thành, mà Quốc cữu Ôn Thế Hữu lại chương quân cấm vệ quân thành Bắc, hai đội quân hùng mạnh gặp nhau, thế cục như vậy, khiến mọi người đều không xác định được Thái tử muốn đánh chủ ý gì.

Thánh thượng nhìn thấy Thái tử đến, cõi lòng vốn tràn đầy vui mừng, nhưng bây giờ ông chỉ ngồi ở trên giường rồng, mắt lạnh nhìn toàn cảnh xung quanh.

Thái tử tiến vào tầm điện, quân sĩ đi theo phía sau hắn liền cùng người do Sở vương mang đến xúm lại đánh nhau ở trong điện, trong lúc hỗn loạn, Ngô Hữu Minh, Ngô Hữu Chấn bị chặt đầu, Sở vương bị bắt, hắn khản giọng gào lên:

“Tư Mã Sách, có phải ngươi luôn chờ ngày hôm nay không?”

Giờ hắn đã thành tù nhân, người đắc ý nhất chắc chắn là Thái tử!

Thái tử cũng không phủ nhận, chỉ khẽ cười nói:

“Hoàng đệ nói gì vậy? Chẳng phải trong mắt ngươi chưa từng có vị hoàng huynh như ta đây? Chỉ hận không thể giết đi cho thống khoái, ngay cả bản thân mà cũng tự hạ thủ được, thì vị thái y kia chỉ sợ đã sớm bị ngươi mua chuộc, hoàng huynh ta chẳng qua chỉ là tự bảo vệ mình thôi, chuyện này cũng không thể trách ta a...”

Bộ dáng của Thái tử vô cùng khoan hồng độ lượng, lại sai một đội nhân mã đến thái y viện mời mấy vị thái y tới trị thương cho chúng thần tử, mặt khác

cũng phải người bắt trời vị thái y gần đây đã xem bệnh cho Sở vương, nhất thời trong điện một mảnh hỗn loạn, đợi đến lúc cấm quân thành Bắc đem thi thể trong điện kéo ra ngoài, mùi máu tươi trong điện rất lâu cũng không biến mất.

Không bao lâu sau, mấy vị thái y trực ở thái y viện liền thở hổn hển chạy đến, ai nấy đều mang theo hòm thuốc, tiến tới phía trước kiểm tra cho mấy vị đại thần đã hôn mê ở trong điện.

Trong cung tiếng kêu chấn động bầu trời, trước đó binh mã tư nhân Ngũ Thành có thể thuận lợi một đường chém giết vào hoàng cung, thì ra là số binh lính canh giữ công hoàng cung có người đã bị mua chuộc, Ôn Thế Hữu biết rõ tất cả, nhưng chỉ âm thầm dằn dò thủ hạ vờ chấp thuận. Chính ông ta thì giả vờ như còn ở trong nhà, thật ra thì đã sớm cùng Thái tử ẩn nấp ở trong điện, đặc biệt đợi Sở vương đến diễn màn kịch này.

Cũng vào lúc này, ở Đông cung và quý phủ của Quốc cữu vẫn còn bị đám binh mã tư nhân Ngũ Thành bao vây. Dưới sự vây công mạnh mẽ, tiếng chém giết rung chuyển bầu trời, cũng hù dọa cho nhóm nữ quyến của Đông cung và phủ Quốc cữu hồn xiêu phách tán.

Đại nội hoàng cung vốn là địa bàn của Ôn Thế Hữu, ông ta chường quân cấm vệ quân đã nhiều năm, làm sao có thể để Sở vương thực hiện được ý đồ đây? Chẳng qua mắt thấy hiện nay thân thể Thánh thượng ngày một sa sút, Thái tử một ngày không bị phế, tương lai chắc chắn sẽ là tân quân danh chính ngôn thuận.

Sở vương thiết kế bị đâm, vốn nghĩ, hành vi của Thái tử như thế, nhất định Thánh thượng sẽ rất giận dữ, hận Thái tử bình thường giả vờ khiêm nhường, nhưng lại không dung được huynh đệ, đến lúc đó hạ một đạo thánh chỉ xuống, vị trí Thái tử sẽ khó bảo toàn!

Đáng tiếc mặc dù Thánh thượng lâm bệnh, nhưng đầu óc lại không hồ đồ, cũng chưa từng nghe lời từ một phía mà dễ dàng xử lý Tư Mã Sách, chỉ là âm thầm phái người đi điều tra.

Sở vương thấy chiều này của mình hoàn toàn không thể lấy được tín nhiệm của phụ hoàng, khiến Thánh thượng phế Thái tử, mà Thánh thượng thì bệnh nặng đã lâu, thoát nhìn giống như không sống được bao lâu nữa, Thái tử có thể bỏ qua nhưng hắn thì không thể, chó cùng rứt giậu, nhân lúc mình được ở lại dưỡng thương trong tầm cung của Thánh thượng, lúc này mới nghĩ đến việc nội ứng ngoại hợp...

Nếu không như thế, dựa vào Sở vương và binh lính tư nhân Ngũ Thành trong ngoài tiếp ứng, cũng không đến mức khiến cho hai huynh đệ Ngô gia có thể bước vào tầm điện, còn có thể thuận lợi giam giữ được các đại thần trong triều...

Hóa ra tất cả đều là do Ôn Thế Hữu thuận nước đẩy thuyền, bố trí mở ra một con đường để đám người Sở vương thuận lợi tiến vào, còn bọn họ thì đứng ở phía sau đóng kín cửa để đánh chó.

Đáng thương cho đám trọng thần trong triều có liên quan, vô tội bị liên lụy, cả đời luôn nhớ kỹ một đêm đầy ác mộng này.

Đối với Thánh thượng, cũng thế.

Đứa con mà ông sủng ái nhất lòng lang dạ sói bị bắt giữ, Thái tử được ông bồi dưỡng mười mấy năm lại vô cùng hiếu thuận nhìn ông thỉnh cầu:

“Long thể phụ hoàng có bệnh nhẹ, còn phải vất vả lo toan chuyện quốc sự, nhi thần thật sự không đành lòng, khẩn thỉnh phụ hoàng ở lại *nội uyển*[1] dưỡng bệnh, tất cả quốc sự sẽ do nhi thần gánh vác, phân ưu thay phụ hoàng...” Nói xong, liền dâng lên chiếu thư đã sớm soạn sẵn.

Đây là Thái tử có ý muốn uy hiếp!

[1]: biệt uyển ở trong nội cung, hoặc ở ngoài cung dùng để nghỉ dưỡng.

Nay Tư hoàng tử mới sáu bảy tuổi, Sở vương thì bị giam giữ, thân thể Thánh thượng thoát nhìn rất không tốt, đất nước không thể một ngày không có vua, cả một quốc gia to lớn như vậy, ngoại trừ giao phó cho thái tử, thế mà lại không thể giao cho người khác...

Thánh thượng nản lòng thoái chí, nhận lấy chiếu thư kia nhìn lại, nhất thời thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Thái tử đã sớm suy tính trước, chuẩn bị sẵn một tờ chiếu thư thoái vị nhường ngôi...

Ông nuôi ra hai đứa con trai ngoan như sài lang hổ báo!

Hàm Bình đầu tháng 10 năm thứ 35, vua Vũ Đức lâm bệnh không thể vào triều xử lý chính sự, lập chiếu nhường ngôi cho thái tử Tư Mã Sách.

Trong vòng mấy ngày, ngoài phố phường có đủ các loại đồn đãi xôn xao, nội tình trong đó chỉ có những đại thần có mặt trong tầm điện đêm đó mới biết.

Có lời đồn rằng, Sở vương mưu nghịch soán vị, khiến vua Vũ Đức tức giận đến ngã trên giường rồng, Thái tử có công cứu giá, vua Vũ Đức thấy Thái tử tài đức, sáng suốt, trung hiếu, dứt khoát nhường ngôi cho hắn.

Sở vương cuồng nộ, ngày đó chém giết đã chém chết vài vị trọng thần, trong đó có cha của Thái tử phi Định quốc công Vi Thế Khang. Lại Bộ Thượng thư Thôi đại nhân tận trung vì nước, Liễu tướng và Lễ Bộ Thượng thư Tần đại nhân trọng thương hôn mê, sống chết chưa biết...

Trong nhà mới Tiết gia, một đêm kiều diễm, Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt không hề biết rằng chỉ trong một đêm tất cả đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Lúc hùng đông, Ngụy ma ma dẫn theo đám nha hoàn tiến vào hầu hạ hai vợ chồng son rửa mặt chải đầu, thấy ánh mắt triền miên của bọn họ, bà là người từng trải, lại thoáng ngửi được mùi hương kiều mỵ trong phòng, lúc này sắc mặt đại biến, nhưng nhìn trên giường, vẫn không thấy dấu vết kì lạ gì, trước mặt hai vợ chồng son nhà này, chỉ nói bóng nói gió:

“Cô nương vẫn còn nhỏ, cô gia phải yêu quý thân mình của cô nương mới được.”

Tiết Hàn Vân nghiêm trang đáp:

“Ma ma lo lắng quá rồi, ta rất yêu quý thân mình của Nguyệt Nhi.”

Liễu Minh Nguyệt bị bộ dáng chính nhân quân tử này của hấn đánh bại, hận không thể đem toàn bộ đầu mình đều vùi vào trong đất, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ như không nhìn thấy.

Vẫn còn quá sớm để dùng điểm tâm sáng, bỗng thấy có người chạy vào báo lại, trên đường xá bên ngoài có một đội quân sĩ, nghiêm cấm dân chúng tùy ý ra khỏi nhà.

Ở Tiết gia vẫn còn rất nhiều binh sĩ thiếu niên, đều là vì đêm qua sau khi uống say mà nghỉ lại. Trong đó có Trạng nguyên lang Thôi Thiện Khanh, hấn là nhân vật thông minh nhạy cảm, lúc này tới tìm Tiết Hàn Vân:

“Chẳng lẽ đêm qua đã xảy ra chuyện lớn gì?”

Tối hôm qua Tạ Hoàng cũng ở lại đây, hấn mang theo thủ hạ người hầu đi ra ngoài dò xét, bị cản lại ở ngay cửa lớn, thân phận hấn quá mức sáng chói, quân sĩ tuần tra bị chặn họng nửa ngày mới nghẹn ra một câu:

“Đêm qua trong cung có biến, qua trưa hôm nay chắc là có thể đi lại trên đường được rồi, Nhị công tử vẫn nên quay về trước thì hơn!”

Ai chẳng biết uy danh của vị tiểu bá vương này!

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, quân sĩ kia cũng không muốn đi khuyên vị tôn đại phật này quay về.

Tạ Hoàng vốn chỉ muốn ra ngoài tìm hiểu tin tức, nghe thế vội vàng quay trở lại Tiết gia, nhất thời đám thiếu niên lang trong nhà đều sôi trào. Phương diện này bao gồm cả giới quan lớn quyền quý, nếu là cung biến, tất nhiên nhà mình cũng sẽ bị ảnh hưởng, ai nấy đều vội vã muốn về nhà, chờ một mạch đến buổi trưa, có thể đi lại trên đường, lúc này mới vội vàng quay về nhà.

Liễu Minh Nguyệt sớm đã nôn nóng giống như kiến bò trên chảo nóng, cũng không phải nàng nhạy cảm quá mức, chỉ là nàng mơ hồ nhớ rõ năm đó Sở vương mưu nghịch, có không ít đại thần đã mất mạng, chẳng qua A Đa thì không có việc gì, nhưng mà bây giờ lại không biết tin tức, rốt cuộc không thể không lo lắng.

Thấy có thể đi lại trên đường, Tiết Hàn Vân liền gọi nha hoàn đến trang điểm cho nàng:

“Nguyệt Nhi, nàng nhanh chóng chuẩn bị một chút, chúng ta cùng về phủ Tướng quốc nhìn A Đa một cái...”

Vân ma ma nghe thấy lời ấy, không khỏi ngăn cản:

“Đây... Theo lý thuyết, ba ngày sau mới là ngày lại mặt...” Chưa từng nghe nói ngày đầu tiên thành thân xong liền về nhà mẹ đẻ ngay nha.

Trong lòng Tiết Hàn Vân càng thêm lo lắng cho Liễu Minh Nguyệt.

Hấn làm Võ Lâm quân lâu như vậy, Liễu Hậu cũng đã nhiều lần thảo luận với hấn về thế cục trong triều, xảy ra cung biến, không lý nào Liễu Hậu không bị liên lụy. Nhưng hấn càng không hiểu rõ chuyện này bằng Liễu Minh Nguyệt, bởi vì kiếp trước Sở vương mưu nghịch, Liễu tướng không xảy ra chuyện gì, bởi vậy nàng vẫn luôn cho rằng: kiếp này đương nhiên A Đa cũng sẽ không có chuyện gì.

Hai vợ chồng nhanh chóng chuẩn bị rời phủ, đi tới nửa đường thì gặp được hạ nhân của phủ Tướng quốc chạy tới báo tin, trên mặt người hạ nhân này vẫn còn bầm tím, nhìn thấy Tiết Hàn Vân giống như nhìn thấy cứu tinh:

“Vân thiếu gia... Vân thiếu gia, tối hôm qua Tướng gia bị người ta bắt đi rồi, tối bây giờ vẫn chưa trở về...”

Liễu Minh Nguyệt ở trong xe ngựa nghe được lời này, gần như muốn ngất xỉu tại chỗ, được Hạ Huệ đỡ lấy, mới không ngã đập đầu vào thành xe ngựa.

Tiết Hàn Vân và huynh đệ Ôn gia một đường cưỡi ngựa, nghe được lời này liền đi tới bên cạnh xe ngựa, xóc rèm xe ngựa lên thì thấy sắc mặt Liễu Minh Nguyệt đã trắng bệch, vội vàng an ủi:

“Nguyệt Nhi đừng sốt ruột, A Đa phúc lớn mệnh lớn, chúng ta về phủ trước rồi hẵng nói sau.”

Phủ Tướng quốc từ đêm qua lúc Liễu Hậu bị bắt đi, Ôn lão gia từ cả đêm không ngủ, Ôn lão phu nhân thì khóc suốt suốt tới hơn nửa đêm, bây giờ nghe tin Liễu Minh Nguyệt và Tiết Hàn Vân đã trở lại, cũng bất chấp vợ chồng son bọn họ giờ phút này trở về là không hợp cấp bậc lễ nghĩa, cùng Vạn thị và Ôn Dục Hân vội vàng đi ra đón, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt bước vào thì trước tiên ôm nàng khóc lớn.

“Nguyệt Nhi đáng thương của ta a, như thế này làm sao mà sống đây?”

Chân mày của Ôn lão gia từ nhanh chóng nhúu chặt, gương mặt đen lộ ra làm cho Ôn Hữu Tư và Ôn Hữu Niên nhìn thấy có chút giật thót, lúc này ông quát:

“Khóc cái gì mà khóc? Cái gì cũng chưa hỏi thăm rõ ràng, chỉ biết ở trong này khóc, không sợ làm đứa nhỏ hoảng lên à!”

Tới lúc này, ngược lại Liễu Minh Nguyệt bình tĩnh hơn hẳn, an ủi Ôn lão phu nhân:

“Bà ngoại đừng nóng vội, chẳng qua A Đa là có chút việc cản trở, mới về trễ một chút, nhất định có thể trở về...”

Không ngờ đến tối Liên Sinh ra ngoài tìm hiểu được tin tức, càng làm cho mọi người đang chờ đợi ở phủ Tướng quốc thấy trong lòng lạnh lẽo.

Nghe nói tối hôm qua Sở vương mưu phản, đã chém chết vài vị trọng thần trong triều...

Hiện nay, thi thể của Lại Bộ Thượng thư Thôi Chính Nguyên và Định quốc công Vi Thế Khang đã được đưa về tận nhà, hai gia đình này đã khiêng linh cữu, bày linh đường chuẩn bị làm tang sự...

Liễu Minh Nguyệt nghe được tin tức này, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu cháy, lập tức hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ...

Nàng vẫn luôn cho rằng sau khi trọng sinh, sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc, nào ngờ bỗng trên đầu vang tiếng sấm, nửa bầu trời đều sụp đổ, khiến nàng hoàn toàn vô lực chống đỡ.

Tiết Hàn Vân ôm chặt nàng vào trong ngực, dùng sức nhấn vào nhân trung của nàng, nửa ngày nàng mới tỉnh lại, nhìn thấy nước mắt của nàng ào ào chảy xuống như chuỗi ngọc đứt dây, cứ như vậy mà chảy nước mắt, cả người run rẩy thành một đoàn, trong lòng hẳn cũng buồn bã, nhưng chỉ có thể mạnh mẽ tự khiến mình bình tĩnh, an ủi nàng:

“Nguyệt Nhi đừng sợ, nàng nghĩ mà xem, nếu A Đa thực sự xảy ra chuyện, đã sớm giống như Thôi Thượng thư và Định Quốc công rồi...” Nếu cảm về quân không mang thi thể về phủ, tất nhiên là còn sống!

Bây giờ mặc dù hẳn vẫn còn trong hôn kỳ, Thánh thượng cũng đã hạ chỉ chuyển hẳn đi, nhưng kỳ thật hẳn vẫn còn chưa chính thức rời chức, vẫn có thể ra vào hoàng cung, sau khi thấy Liễu Minh Nguyệt nghe được mấy lời này, trong mắt nàng có vài phần lóe sáng, hẳn vội vàng lau nước mắt cho nàng, nói:

“Nguyệt Nhi đừng nóng vội, để ta hỏi cung tìm hiểu một phen xem sao, chắc cũng có thể gặp mặt A Đa một lần...”

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt tràn đầy hy vọng gặt đầu,

“Hàn Vân ca ca, chàng nhất định phải mang A Đa trở về...”

Nào ngờ, lần này Tiết Hàn Vân vừa bước vào hoàng cung, chính là ba ngày cũng chưa trở về, chẳng những người không quay về, mà ngay cả một chút tin tức cũng không thấy bóng dáng đâu hết.

Bây giờ phủ Tướng quốc, nếu không có Ôn lão gia từ làm chủ, lòng người đã sớm hoảng sợ.

Từ sau khi Tiết Hàn Vân đi rồi, trái lại Ôn lão gia từ hết sức bình tĩnh, ông dặn dò mấy huynh đệ Ôn gia thay phiên nhau ra ngoài tìm hiểu tin tức, lần này Ôn lão phu nhân bị kinh hách quá độ, ngã bệnh.

Hai mẹ con Vạn thị và Ôn Dục Hân liền thay phiên nhau chăm sóc, an ủi Ôn lão phu nhân và Liễu Minh Nguyệt.

Đặc biệt là Liễu Minh Nguyệt, bọn họ sợ nàng ở một mình lại suy nghĩ lung tung, Ôn Dục Hân liền thay đổi nhiều biện pháp để khuyên nhủ nàng.

Hai huynh đệ Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên đi một chuyến đến Thôi phủ phúng viếng, tiện thể hỏi thăm được một tin tức mang về: nói là lúc cấm quân thành Bắc đưa thi thể của Thôi Thượng thư về phủ đã từng nói, Thượng thư lão đại nhân và Định quốc công *tuấn quốc*[2], ngay cả Liễu tướng và Tàn thượng thư... cũng chưa rõ sống chết...

[2]: chết vì nước, hy sinh vì tổ quốc

Huynh đệ hai người nghe được tin này, trở về lặng lẽ bám lại với Ôn lão gia từ, nhưng không dám đi nói cho Liễu Minh Nguyệt biết.

Ôn lão gia từ suy nghĩ rất lâu, kêu hai huynh đệ bọn họ đến thông báo cho Vạn thị biết, bảo Vạn thị chăm chú xem có thể từ từ khuyên nhủ Liễu Minh Nguyệt hay không.

Vạn thị nghe được tin này, trước mắt liền xuất hiện tình cảnh mười mấy năm trước lúc tiểu Ôn thị qua đời.

Khi đó Liễu Minh Nguyệt vẫn còn nhỏ, khóc khàn cả giọng, cứ khóc mãi không ngừng... Ngoại trừ Liễu Hậu, bất kể người nào cũng không thể dỗ nàng nín khóc

Tình cảm giữa cha và con gái hai người tốt đến độ khiến người ta khó có thể tưởng tượng, làm cho bà cũng thấy khó mà mở miệng.

“Không bằng, cứ chờ Tiết cô gia trở về đã, tới lúc đó rồi hẵng nói cho Nguyệt Nhi biết được không? Bọn họ là vợ chồng son, dù sao cũng dễ nói chuyện hơn một chút.”

Ôn Hữu Tư, Ôn Hữu Niên hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bình an

Năm ngày sau, Tiết Hàn Vân và rất nhiều cấm quân thành Bắc hộ tống Liễu Hậu ngồi *xa giá*[1] về tới phủ Tướng quốc.

[1]: xe ngựa của vua

Năm ngày này đối với Liễu Minh Nguyệt mà nói, còn dài và đầy vò hơn so với cả đời.

Xa giá trực tiếp chạy vào hậu viện của Tướng phủ, cấm quân hộ vệ cáo từ Tiết Hàn Vân xong thì quay trở về hoàng cung. Lúc này mọi người ở nội viện đều nhận được tin tức, ai nấy cũng đều từ trong viện mình ở ào ào đi tới chủ viện nơi Liễu Hậu cư ngụ.

Lo lắng đã nhiều ngày, đến hôm nay, ngoài mặt Liễu Minh Nguyệt đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng bước đi như bay, Hạ Huệ theo ở phía sau phải chạy đến thở hồng hộc cũng không thể đi nhanh bằng nàng.

Ôn Hữu Niên đã nói: cấm quân đem thi thể của Thôi thượng thư và Quốc công gia hộ tống về phủ...

Liễu Minh Nguyệt gần như là một khắc cũng không ngừng vọt vào sân viện của Liễu Hậu, lao thẳng tới chỗ chiếc xe ngựa dừng trong viện. Tiết Hàn Vân ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, bỗng chốc nàng đã nhấc màn xe lên, đập vào mắt nàng là Liễu Hậu nằm thẳng ở trong xe ngựa, sắc mặt tái nhợt, nhưng hai mắt sáng ngời, một câu rơi vào tai Liễu Minh Nguyệt, giống như là âm thanh của trời:

“Nguyệt Nhi, A Đa đã về...”

Một đường chạy như bay tới đây nàng vốn đã chết lặng đến mức tim gần như muốn ngừng đập, bây giờ đột nhiên tim lại nhảy rộn lên, toàn thân giống như người bị chết đuối được vớt lên bờ, trong phổi có một lượng không khí lớn hung mãnh ập tới, trong thoáng chốc hốc mắt ứa lệ, dòng nước mắt ào ào chảy xuống, nước mắt chảy vừa nhanh vừa mạnh, không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên cơ thể mất lực, yếu ớt ngã xuống...

Tiết Hàn Vân nhanh tay lẹ mắt, vươn tay đỡ lấy nàng.

Nàng cảm giác được vòng tay ấm áp quen thuộc ấy, đột nhiên xoay người, hướng tới vòm ngực cứng rắn dày rộng của hắn dùng hết toàn lực đánh hai quyền, nghẹn ngào:

“Sao tới bây giờ chàng mới đưa A Đa trở về, muốn hù chết ta sao?” Hai mắt đầm lệ mông lung, trông vô cùng chật vật.

Tiểu Ngô quản sự bước tới xốc màn xe lên, trong xe Liễu Hậu lộ ra nụ cười ôn nhu, thần sắc buồn cười,

“Nha đầu này, thành thân rồi mà tính tình vẫn không trưởng thành lên được... Chẳng phải bây giờ A Đa đã trở về rồi sao?”

Liễu Minh Nguyệt đẩy Tiết Hàn Vân đang đưa tay gạt lệ cho nàng qua một bên, vươn tay tới muốn đỡ Liễu Hậu, nhưng lại giống như bị kinh hách mà rút tay trở về, cũng không biết Liễu Hậu bị thương như thế nào, ngay cả đỡ ông nàng cũng không dám, chỉ là nước mắt chảy thành dòng, không ngừng khóc thút thít nghẹn ngào hỏi:

“A Đa, rốt cuộc người bị thương ở đâu?”

Liễu Hậu vươn tay ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, cười khẽ, rốt cuộc giọng nói vẫn suy yếu vô lực:

“Vết thương của A Đa không nghiêm trọng lắm, chỉ là mấy ngày trước không thể cử động, bệ hạ mới giữ ta ở lại trong cung dưỡng thương. Đã nhiều ngày trong cung phòng thủ nghiêm ngặt, Hàn Vân ngày đêm canh chừng bên ta, nên không thể truyền tin trở về, con đừng trách nó!”

Nước mắt của Liễu Minh Nguyệt vẫn không ngừng chảy, nhưng rốt cục lại mang theo ý cười:

“Con sẽ không trách chàng.” Làm sao mà trách hắn kia chứ? Chẳng qua là dưới tâm tình nửa buồn nửa vui thế này, ngay cả chính nàng cũng có chút không biết làm sao.

Tiết Hàn Vân sờ sờ đầu của nàng, cười khẽ, trong lòng lại nghĩ, bất kể như thế nào, ta cũng đã mang A Đa trở về...

Phải biết rằng, lúc hấn vào cung, Liễu Hậu vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, sống chết chưa biết.

Đã nhiều ngày nay đám thái y và hấn ngày đêm canh giữ, chỉ sợ Tể tướng gia không thể tỉnh lại. Lo lắng bất an cả ngày lẫn đêm, ngay cả một khắc cũng không dám lơ là, đáng mừng là rạng sáng hôm nay Liễu Hậu đã tỉnh lại, cuối cùng cũng có thể bảo vệ được một cái mạng, nhưng cho dù là như thế, chỉ sợ cũng phải tỉnh dưỡng một khoảng thời gian rất dài.

Đã mấy ngày nay Tiết Hàn Văn vẫn canh giữ bên giường Liễu Hậu, nhớ lại lần đầu được ông nắm tay dắt vào phủ Tể tướng quốc, từng ấy năm tới nay, luôn xem hấn như con ruột, lại nhìn dung nhan tiêu tụy của ông hôn mê trên giường bệnh, hấn liền có xúc động muốn khóc, lại càng không biết nếu Liễu Hậu vẫn không tỉnh lại, hấn phải trả lời làm sao với kiều thê ở nhà đây?

May mắn là Liễu Hậu đã tỉnh lại.

Ông vừa tỉnh lại, nhìn thấy Tiết Hàn Văn râu ria xồm xoàm canh giữ bên người, lại nghe nói mình đã hôn mê mấy ngày nay, bây giờ vẫn còn ở trong cung, nhớ tới con gái còn lo lắng ở nhà, lập tức sống chết đòi về.

Tư Mã Sách vốn muốn giữ ông ở lại trong cung dưỡng thương, bị ông khéo léo từ chối, cũng hỏi qua ngự y, nói là có thể cử động nhẹ nhàng một chút, liền ân chuẩn cho ông về nhà, còn hạ chỉ lệnh cho ngự y sớm tối gì cũng phải đến phủ Tể tướng quốc bắt mạch trị thương cho ông.

Tiểu Ngô quản sự kêu gã sai vặt trong phủ nâng nhuyễn tháp tới đây, Tiết Hàn Văn và huynh đệ Ôn gia đỡ Liễu Hậu từ trong xe ngựa đi ra, dùng nhuyễn tháp nâng ông vào trong phòng, tự tay dàn xếp cho thật ổn thỏa, lúc này mới thở phào một cái.

Liễu Hậu trở về, toàn bộ người trong nhà đều đến thăm, đuôi lông mày đều là ý vui mừng, ngay cả Ôn lão gia từ âm u mấy ngày nay cũng nở nụ cười, hoảng hốt là Ôn lão phu nhân, vừa nghe tin Liễu Hậu về nhà, lập tức liền có thể đứng dậy.

Vạn thị vui mừng quá đổi, dìu Ôn lão phu nhân tới phòng thăm Liễu Hậu một hồi, mới trở về.

Ngoại trừ đau lòng Liễu Minh Nguyệt ra, bà còn có một hai phần tính toán ở trong đó. Chẳng qua chỉ giữ ở trong lòng không có nói ra, con trai nhà bà vừa đi vào con đường làm quan, tuy chỉ là một viên quan tứ phẩm nho nhỏ, nhưng có người dựng như Liễu Hậu vậy, sau lưng có cây đại thụ to như thế cũng tiện dựa vào, tương lai không biết sẽ ít đi bao nhiêu đường vòng, bởi vậy Liễu Hậu bình an trở về, đối với mọi người trong nhà bà mà nói, thực sự là một chuyện vui to lớn.

Thần kinh căng thẳng mấy ngày nay của Liễu Minh Nguyệt rốt cục cũng có thể thả lỏng, căn dặn đám nha hoàn đem nước ấm tới đây, tự mình giúp Liễu Hậu rửa tay rửa mặt.

Người bên ngoài nhìn thấy cha con hai người thân thiết, mấy ngày nay Liễu Minh Nguyệt cũng sợ hãi quá mức, đều thức thối lui ra, chỉ để lại cha con hai người ở trong phòng.

Liễu Minh Nguyệt lau một chút, rồi lại khóc một chút, cũng không phải loại gào khóc thảm thiết, mà chính là từng giọt, từng giọt nước mắt không tiếng động rơi xuống, nóng bỏng, nước mắt nóng hổi rơi vào trên tay Liễu Hậu, nàng chỉ cảm thấy mình không có tiền đồ cực kỳ vô năng.

Liễu Hậu nhẹ nhàng ngắt đầu, vuốt mái tóc đen mềm mại của con gái, nhẹ giọng an ủi:

“Nguyệt Nhi đừng sợ, A Đa không có việc gì! Nguyệt Nhi đừng sợ!”

Liễu Minh Nguyệt gắt gao nắm chặt tay A Đa vào trong tay mình, ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, thì thào:

“A Đa... A Đa... Nếu như người xảy ra chuyện không hay gì đó, Nguyệt Nhi biết làm sao bây giờ?”

Liễu Hậu có lòng muốn trêu cho nàng vui vẻ, liền cười nói:

“Nếu A Đa nhớ không lầm, chẳng phải Nguyệt Nhi đã xuất giá rồi sao? Cho dù không có A Đa, cũng có Hàn Văn che chở cho con, A Đa chết cũng nhắm mắt!”

Nào ngờ không nói thì còn may, vừa nói tới, trái lại Liễu Minh Nguyệt còn khóc lợi hại hơn, không ngừng khóc thút thít nghẹn ngào, khóc đến thở không ra hơi, giống hệt như... Ấu nữ mất mẹ nhiều năm trước, khóc đến tim của Liễu Hậu cũng thấy đau nhức, nàng còn nói ra một câu:

“Ai cũng không thể thay thế A Đa... A Đa không thể bỏ lại Nguyệt Nhi!”

“Hài tử gốc!” Mũi của Liễu Hậu thấy chua xót, thật lâu sau cũng nói không nên lời nữa.

Từ khi Liễu Hậu trở về, Liễu Minh Nguyệt liền ngày đêm canh giữ hầu hạ ở bên giường Liễu Hậu, ngoại trừ việc chưa từng giúp Liễu Hậu lau thân thể, còn lại đều cố gắng đích thân làm lấy, từ đút cơm đút nước, đến bưng canh bưng thuốc, có đôi khi khó tránh khỏi lỡ tay, sẽ đánh nghiêng chén thuốc, hoặc là làm thuốc đổ, nàng liền sai nha hoàn lại bưng một chén khác đến, chưa đến nửa tháng, bản lĩnh hầu hạ người khác liền tiến bộ lên rất nhanh, làm khá thành thạo.

Tiết Hàn Văn không đành lòng thấy nàng làm lụng vất vả, cho nên cũng ngày đêm ở bên cạnh giúp đỡ nàng, chỉ là trong triều có không ít người tới cửa thăm Tể tướng gia, Liễu Hậu vừa bị thương nặng, thực sự không tiện xã giao, Tiết Hàn Văn thân làm con rể đương nhiên phải thường xuyên ra phòng

khách thay Liễu Hậu tiếp khách. Mặt khác còn đại diện Liễu Hậu đích thân đến phủ Định Quốc công và quý phủ của Thôi Thượng thư phúng viếng, dâng đồ cúng, làm đủ các loại chuyện phức tạp, chắc là chỉ có ban đêm mới có thể giúp Liễu Minh Nguyệt nhiều một chút, ban ngày bị nhiều chuyện trong Tướng phủ cuốn lấy, làm sao mà nhàn rỗi cho được?

Nửa tháng sau, Ôn lão gia từ và Ôn lão phu nhân mang theo một đám đệ tử Ôn gia trở về Giang Bắc.

Trước đó bọn họ tới là để tham gia hôn lễ, ai ngờ lại gặp phải loại chuyện cung biến thế này, bởi vậy mới trì hoãn lâu như vậy.

Liễu Minh Nguyệt tự mình sắp xếp danh mục quà tặng, phân phó Hạ Huệ và quân sự đến kho phòng chọn này chọn nọ, đưa một ít lễ vật cho một nhà ông bà ngoại và họ hàng thân thích mang về Giang Bắc, lại thêm Tiết Hàn Vân đi ra ngoài thu mua rất nhiều đặc sản trong kinh, đựng đầy hai xe lớn, hai vợ chồng son và Vạn thị mang theo con trai, con gái đến đưa tiễn đám người Ôn gia lên thuyền trở về Giang Bắc, sau đó mới quay về.

Ôn lão gia từ và Ôn lão phu nhân đi rồi, Vạn thị liền mang theo con gái chuyển đi ra ngoài.

Mấy năm gần đây Ôn Hữu Niên, Ôn Hữu Tư phải ở lại kinh thành lâu dài, bọn họ liền mua một tòa nhà có ba sân viện ở trong thành, cách nhà mới của Tiết gia không xa.

Đợi đến một tháng sau, rốt cục Liễu Hậu đã có thể đứng dậy, chậm rãi hoạt động nhẹ nhàng ở trong phòng.

Hai vợ chồng Liễu Minh Nguyệt ở trong phòng Liễu Hậu canh giữ một tháng, ngay cả thái y cũng nói cuối cùng Tướng gia cũng không còn gì trở ngại, từ nay về sau chỉ cần dốc lòng điều dưỡng, vợ chồng hai người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mấy ngày nay Liễu Hậu tận hưởng quan hệ cha con, nghĩ rằng con gái mới vừa gả đi, cứ ở lại nhà mẹ đẻ lâu như vậy, thực sự có chút không tốt, chỉ trông chờ mình hơi đỡ hơn một chút, liền thúc giục mấy đứa nhỏ trở về nhà mới Tiết gia.

“Nơi này của ta có gả sai vật, nha hoàn, một đồng nô bộc, còn sợ không có người hầu hạ à? Huống hồ nói tới người hầu hạ, chân tay con vụng về, làm sao hầu hạ thuận lợi bằng đám nha hoàn, gả sai vật hả? Còn không mau cùng Hàn Vân về nhà đi.”

Sắc mặt Liễu Minh Nguyệt nghiêm nghị, một bộ làm nũng không chịu thuận theo:

“A Đa vừa mới khỏe lên một chút, liền ghét bỏ con gái sao?” Lại hầm hừ nói: “Con biết rồi, tất nhiên là bấy lâu nay A Đa nhìn con thấy không vừa mắt, cho nên mới nghĩ cách đem con sớm gả ra ngoài...”

Liễu Hậu trở mặt: nha đầu này càng ngày càng biết cách bề cong sự thật quá đi!

Rõ ràng là mình cũng luyến tiếc còn gì!

Liễu Minh Nguyệt thấy A Đa mình ghen lời, xoay người âm thầm cười trộm, quay đầu liền ra cửa đến thư phòng tìm Tiết Hàn Vân, suy nghĩ xem phải nói thế nào với hắn để hắn có thể ở lại chăm sóc A Đa một khoảng thời gian. Ai biết đi tới tiền viện, cũng không thấy hắn đâu hết, có hạ nhân đi qua nói Vân thiếu gia đang ở viện Cẩm Ngô sau lưng chủ viện.

Trong số các viện của Tướng phủ, ngoại trừ chủ viện mà Liễu Hậu ở là chiếm diện tích lớn nhất, tiếp theo đó là viện Cẩm Ngô, tuy nơi này cách chủ viện có hơi xa một chút, nhưng phong cảnh tuyệt đẹp, vẫn luôn được đám nha hoàn quét dọn sạch sẽ, nhưng không có ai ở lại đó.

Theo lý mà nói, sân viện như vậy là chuẩn bị cho con trai của Tướng gia, chẳng qua dưới gối Liễu Hậu không có con trai. Còn Liễu Minh Nguyệt thì từ nhỏ đã quen ở trong tiểu khóa viện gần chủ viện, nàng cũng không muốn chuyển đi nơi khác, ngay cả Tiết Hàn Vân cũng rất muốn ở gần nơi Liễu Hậu cư ngụ một chút, ngay từ ban đầu Liễu Hậu đã từng nói giữa hai đứa con ông không câu nệ bất kì đứa nào, muốn chuyển sang đó ở thì cứ chuyển sang, nhưng hai người bọn họ đều không đồng ý, bởi vậy viện Cẩm Ngô to như vậy, thế mà lại bỏ không.

Liễu Minh Nguyệt tới viện Cẩm Ngô, thì gặp Liên Sinh đang từ trong viện đi ra, thấy Liễu Minh Nguyệt tìm tới đây, Liên Sinh lấp bấp kinh hãi, đến khi Liễu Minh Nguyệt hỏi tới Tiết Hàn Vân, Liên Sinh không thể không trả lời, thần sắc trên mặt cổ quái, chỉ chỉ vào nhà giữa, rồi nhanh chân bỏ chạy.

Liễu Minh Nguyệt đi vào tìm kiếm, đẩy cửa nhà giữa ra, chỉ cảm thấy bài trí trong viện Cẩm Ngô bây giờ hoàn toàn khác với lúc trước, vòng qua bình phong, lại càng kinh sợ.

Bài trí trong căn phòng này rõ ràng giống như đúc với tân phòng hôm bọn họ thành thân, trên giường bày màn lụa đỏ và chăn trăm con ngàn cháu, gối uyên ương đỏ thắm, hộp trang sức để trên bàn cũng giống hệt như ở tân phòng mà ngày đó nàng đã gả sang, nàng đi qua mở ra, bên trong tất cả đều là trang sức mà ngày thường nàng hay đeo...

Cửa phòng vang lên một tiếng két nhỏ, có một người từ bên ngoài đi vào, Liễu Minh Nguyệt vòng qua bình phong, chỉ ngơ ngác đứng nhìn hẩn.

Lúc Liễu Hậu thúc giục nàng trở về nhà mới Tiết gia, sâu trong lòng nàng vẫn luôn hy vọng không phải trở về đó, bởi vì nàng thực sự không nỡ để A Đa thui thủi sống một mình như vậy. Nhưng cho dù nàng không hiểu chuyện đến cỡ nào, cũng biết rằng bây giờ mình đã là nữ tử vừa xuất giá, cứ ở lì trong nhà mẹ đẻ mãi, không biết người bên ngoài sẽ chỉ trích Tiết Hàn Vân đến thế nào, điều này vẫn luôn là cớ kị của nàng, bởi vậy trong lòng thực sự rối rắm không biết làm sao cho phải.

Tiết Hàn Vân nhìn thấy nàng xông vào đây, tiếp đó lại bày ra dáng vẻ ngu ngơ, liền kéo tay nàng, ôn nhu nói:

“Nguyệt Nhi cảm thấy, sau này chúng ta sẽ ở lại viện Cẩm Ngõ, có được hay không?”

“Ồ... Ở lại bao lâu?”

Nàng cẩn thận hỏi.

“Ồ đến khi nào A Đa không làm Tướng gia nữa, cáo lão hồi hương, đến khi nào hoàng thượng muốn thu hồi lại ngôi nhà này mới thôi!” Hấn nói như chém đinh chặt sắt, rất có phong thái của người làm đương gia.

Hai mắt Liễu Minh Nguyệt sáng lên, nhào vào lồng ngực vững chãi của hấn, ngoan ngoãn hôn một cái lên môi hấn, bởi vì dùng sức quá mức lỗ mũi rãng đụng vào môi khiến môi hấn có mấy phần phát đau, nhưng nét mặt nàng tươi cười như hoa, nở rộ thật là xán lạn.

Tiết Hàn Vân ôm chặt nàng vào lòng, cũng cảm thấy cực kì thoải mái

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phàn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đề phòng

Liễu Hậu nghe đôi vợ chồng son bọn họ bẩm lại, nói là muốn ở lại lâu dài tại phủ Tướng quốc, mặc dù trong lòng rất vui vẻ, nhưng rốt cuộc vẫn đề bụng lo lắng cho Tiết Hàn Vân, bởi vậy cứ thúc giục bọn họ sớm quay về nhà mới Tiết gia bên kia.

Liễu Minh Nguyệt ôm cánh tay ông làm nũng:

“A Đa, người không biết đấy thôi, Hàn Vân ca ca đã chuyển toàn bộ vật dụng ở nhà bên kia sang đây rồi, chỉ còn để lại mấy hạ nhân và một ít gia cụ thôi ạ...”

Ngay cả khi nàng đã xem xét một vòng ở viện Cẩm Ngõ, đều không thể không cảm thán sự quyết đoán của Tiết Hàn Vân, vậy mà lại im hơi lặng tiếng đem tất cả đồ đạc ở nhà bên kia đều chuyển trở về, hoàn toàn không hề kinh động đến cha và con gái hai người bọn họ.

Chẳng qua làm cho Tiết Hàn Vân không mấy hài lòng là, Văn ma ma kiên quyết phản đối việc hai vợ chồng son bọn họ ở chung một phòng, tất cả rơi vào đường cùng, Tiết Hàn Vân liền ở tại Tây sương phòng được tại bố trí lại thành thư phòng, còn phòng chính thì thành phòng ngủ cho Liễu Minh Nguyệt.

Liễu Hậu nghe thế, nhất thời trợn mắt há hốc mồm: “...” Đứa nhỏ này tay chân cũng quá nhanh đi!

Tiết Hàn Vân cũng nói:

“A Đa cũng phải suy nghĩ một chút, việc lần này chỉ sợ đã làm Nguyệt Nhi sợ hãi, nếu như nàng ấy không thể sớm tối nhìn thấy người, ăn không ngon ngủ không yên, bị bệnh thì biết làm sao bây giờ? Cho dù con có ra ngoài ở riêng, chẳng lẽ sẽ ít bị người ngoài chỉ trích hơn sao ạ?”

Có thể cưới được con gái duy nhất của Liễu tướng, chuyện này đã khiến hấn nhận lấy sự đổ kỵ của không biết bao nhiêu người, thêm một chuyện ở lại nhà cha vợ nữa, cũng chẳng có gì đáng sợ.

Lúc Lâm Thanh Gia tới thăm Liễu Hậu, nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt mặc y phục phụ nhân ở một bên bưng trà rót nước, tự mình hầu hạ, so với bộ dáng tiểu thư ngang ngược trước đây, không biết hiền lương bao nhiêu, trong lòng ông thầm khen, rốt cuộc cũng trưởng thành rồi.

Lại nghe Liễu tướng nói sau khi hai đứa nhỏ thành thân, đã bàn bạc quay lại đây cư ngụ lâu dài, trong giọng nói của Liễu Hậu thật sự rất buồn rầu, sợ việc này ảnh hưởng đến con đường làm quan của Tiết Hàn Vân, Lâm Thanh Gia ngược lại còn khuyên Liễu Hậu:

“Hai đứa nhỏ cũng là một mảnh hiếu tâm, bằng lòng tần hiếu dưới gối của ngài, ngài nên âm thầm vui vẻ mới đúng, sao lại còn muốn kêu bọn nhỏ chuyển ra ngoài?”

Tuy Liễu Hậu vẫn muốn đôi vợ chồng son bọn họ chuyển ra ngoài, nhưng rốt cuộc vẫn là bọn nhỏ do một tay ông nuôi lớn, một khi không nhìn thấy trước mắt thì sẽ nóng ruột nóng gan, nay bọn nhỏ đã trở về, còn kiên quyết muốn ở lại, trong lòng ngoại trừ vui mừng, cũng không có suy nghĩ phi lý muốn đuổi bọn nhỏ ra ngoài như vậy, bây giờ vừa âm thầm cười vừa nói lời thật lòng với Lâm Thanh Gia:

“May mà Nguyệt Nhi gả cho Hàn Vân...” Nếu như gả con bé cho một người khác, trên có cha mẹ chồng dưới có anh chị em chồng, một hai tháng liền quay về nhà mẹ đẻ thì cũng quá chăm chỉ rồi, khó tránh chọc cho nhà chồng không vui.

Cuối cùng ông không lay chuyển được hiếu tâm của hai đứa nhỏ, việc này cũng trở thành kết cục đã định.

Vua Vũ Đức đã hạ chiếu thư thoái vị, ít ngày nữa liền chuyển khỏi tam địa của đế vương, dời đến ở tại điện Dao Hoa trong hậu cung.

Điện Dao Hoa chính là chỗ ở của Dung phi khi còn sống, bà là mẹ ruột của vua Vũ Đức, trước đây tiên đế cực kỳ sủng ái vị Dung phi này, Thái tử nhiều bệnh, qua đời khi còn rất trẻ, cuối cùng vua Vũ Đức – con của Dung phi, bước lên ngai vàng kế thừa đế vị.

Ông vừa rời khỏi đế vị, nản lòng thoái chí, chỉ đóng cửa dưỡng bệnh, bình thường ngay cả hoàng hậu cũng không nhìn thấy ông.

Ngô quý phi người được ông sủng ái nhất, nghe tin Sở vương tự sát ở trong ngục, không cần hoàng hậu hạ ý chỉ, bà ta liền dùng một tấm vải trắng treo cổ tự sát ở trong cung.

Lần này Sở vương mưu nghịch liên lụy đến không ít quan viên, bộ Binh, bộ Hình, bộ Hộ đều có người dính vào. Cháu gái ruột của Thượng thư bộ Hộ Hồ Dụ được gả cho ấu đệ của Ngô quý phi, lúc chúng thân tử bị bắt đến tam điện chịu nhục, ông ta được miễn khỏi kiếp nạn này, cũng vì thế mà sau đó liền có người truyền ra tiếng gió, nói Hồ gia và Sở vương đã sớm cấu kết.

Lúc Tư Mã Sách chưa cử hành đại điển đăng cơ, cũng đã là một tay nắm giữ triều chính, sáng sớm hạ lệnh tra rõ Hồ gia.

Vua Vũ Đức chẳng quan tâm đến việc triều chính, hưởng hồ Tư Mã Sách lại là Thái tử danh chính ngôn thuận, kế vị đương nhiên là hợp tình hợp lý. Chỉ là trong số chúng thân tử có mặt ở tam điện của Thánh thượng đêm đó, có hai người đã chết, hai người thì bị thương nặng, số còn toàn là gãy tay gãy chân, ai nấy đều dâng sớ con xin được cáo lão hồi hương.

Tư Mã Sách ngoại trừ ân chuẩn cho Thượng thư bộ Lễ Tần Hân Tông được phép cáo lão hồi hương, số còn lại toàn bộ bác bỏ.

Lần này Tần Hân Tông bị quân lính trai tráng đánh cho một trận như tử, nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày nay, vẫn không thể tự mình ăn cơm, thương tích còn nặng hơn vài phần so với Tể tướng gia Liễu Hậu, cho dù có muốn lên triều xử lý công việc, chỉ sợ cũng không thể.

Trải qua việc lần này, vị trí Thượng thư ở trong triều liền thiếu đi ba vị.

Thượng thư bộ Lại Thôi Chính Nguyên đã qua đời, Thượng thư bộ Lễ Tần Hân Tông bị trọng thương nên cáo lão hồi hương, còn có một vị Thượng thư bộ Hộ Hồ Dụ nay đã bị giam giữ cả nhà.

Đến tận bây giờ đế vị của Tư Mã Sách đã định, uy hiếp đã được giải trừ, toàn bộ vây cánh tạo phản của Ngô gia và Hồ gia, nay tất cả đều bị giải vào thiên lao, non sông rộng lớn như vậy, cuối cùng cũng đã nằm trong tay hắn.

Liễu Minh Nguyệt gặp lại Tư Mã Sách, là vào cuối tháng chạp.

Nghe nói ngày lành hẳn chọn để tiến hành đại điển đăng cơ là vào sau năm mới, bây giờ cho dù chưa cử hành đại điển đăng cơ, nhưng mỗi khi mọi người nhìn thấy hắn, xưng hô cũng đã sớm sửa lại, cho dù là nữ quyến của Đông cung, cũng đều chuyển vào đại nội hoàng cung.

Đã hai tháng Liễu Hậu chưa từng vào triều, mấy ngày trước đó còn viết sớ con xin được cáo lão hồi hương, nào biết sớ con vừa trình lên, lại đưa Tư Mã Sách tới Tể tướng phủ.

Lúc đó Liễu Minh Nguyệt đang ở trong phòng Liễu Hậu chăm sóc cho cha già, Tư Mã Sách cũng không cho gã sai vặt vào bẩm báo, trực tiếp đi vào phòng.

Đám hạ nhân của phủ Tể tướng quốc đều luyện được công phu hóa nhân kim tinh, hưởng hồ bên cạnh Tư Mã Sách còn có thái giám theo hầu, vị này lại một thân quý khí, gã sai vặt gác cửa nào dám ngăn đón?

Đợi đến khi cha và con gái hai người nhìn thấy Tư Mã Sách từ trên trời rơi xuống, đều có chút ngoài ý muốn.

Cha và con gái hai người lập tức quỳ xuống hành đại lễ, Tư Mã Sách đã sớm bước lên ngăn cản:

“Thái phó có thương tích trong người, không cần đa lễ.”

Sau hôm xảy ra chuyện Liễu Minh Nguyệt vẫn luôn lấy đó làm lo lắng, không ngừng truy hỏi ép Liễu Hậu kể lại việc đêm đó.

Nàng nghĩ rằng mình phải biết rõ ràng mọi chuyện, mới có thể yên tâm. Kiếp trước và kiếp này, có rất nhiều chuyện đã lệch khỏi quỹ đạo vốn có, không nói đến chuyện nàng đã gả cho Tiết Hân Văn, Doãn Tố Nhị gả cho Tư Mã Sách, mà ngay cả chuyện Sở vương mưu nghịch đều xảy ra sớm hơn nửa năm, vậy còn có chuyện gì không thể xảy ra đây?

Đêm đó quá mức máu tanh, Liễu Hậu vốn không muốn kể cho con gái nghe, nhưng nặc kệ ông không chịu nói như thế nào, Liễu Minh Nguyệt cũng không chịu bỏ qua, mỗi ngày đều kẻ sất vào lỗ tai ông truy hỏi cho bằng được. Thấy ông tỏ thái độ “Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào”, nàng vô cùng tức giận, thế là từ ngày đó Liễu Hậu ông bị một đứa nhỏ lẻo đẻo đi theo quán đông quán tây, từ cơm ăn áo mặc đến thời gian nghỉ ngơi... Ông chưa bao giờ thấy con gái mình lại “Tấn trách” như vậy.

Tấn trách đến nỗi, ngay cả khi Lâm Thanh Gia đến chơi, lúc hai người đối ẩm, chung rượu của ông vẫn có thể bị lấy mất, mắt thấy Lâm Thanh Gia đơn độc thưởng rượu một mình, còn ông thì phải lấy chén trà thay rượu...

Lâm Thanh Gia vui sướng khi người gặp họa, xoay lưng lại với Liễu Minh Nguyệt nhìn Liễu Hậu nháy mắt ra hiệu, cảm thán:

“Nha đầu lợi hại a!”

Liễu Hậu than thở:

“Đứa nhỏ này lại bắt đầu bướng bỉnh!” Vụng trộm lắc đầu: “Con bé không nên hỏi thăm căn kể chuyện xảy ra ở trong cung ngày đó.”

Lâm Thanh Gia cười cổ quái:

“Con bé đâu còn nhỏ nữa, nếu ngài không ngại thì cứ nói cho nó biết. Đứa nhỏ không trải qua chuyện lớn làm sao có thể trưởng thành? Nếu như sợ dọa con bé, thì cứ để vị hôn phu của nó bồi ở một bên, còn có thể phát triển tình cảm cho hai vợ chồng son chúng nó.”

Quả nhiên Liễu Hậu tiếp thu lời đề nghị của Lâm Thanh Gia, gọi Tiết Hàn Vân và Liễu Minh Nguyệt lại, đem chuyện xảy ra trong tâm cung ngày đó kể lại một lần, còn nói ra quyết định của mình cho hai đứa nhỏ biết.

Nhưng sau khi Liễu Minh Nguyệt nghe xong, thần sắc trên mặt hoàn toàn không có một tia chấn động nào, làm cho Liễu Hậu và Tiết Hàn Vân kinh ngạc không thôi. Lúc ấy nàng còn thuận miệng nói:

“Người như Tư Mã Sách, trái tim đã quen lạnh lùng sắt đá, con cảm thấy làm quan dưới trướng của hắn, còn khó hơn so với giữ vững chức vị dưới trướng của lão Thánh thượng.”

Liễu Hậu cảm thấy con gái mình hiếm khi có thể sáng suốt được một lần như vậy, vừa chú ý chỉ điểm thêm:

“Thật ra lão Thánh thượng cũng có vài phần tình cảm, đối với các vị lão thần đều hết sức quan tâm, nhưng ta thấy vị tân quân chuẩn bị đăng cơ này, chỉ sợ... Không phải dễ nói chuyện như vậy...”

Lúc vị này còn chưa đăng cơ, đã muốn thay máu toàn bộ triều đình, ba vị trí Thượng thư bỏ trống kia đều an bày thân tín và tâm phúc của mình đến đảm nhận, khiến người ta chú ý nhất chính là Trầm Truyền – cha của Trầm Kỳ Diệp, từ chức Thị lang bộ Hộ thăng lên làm Thượng thư bộ Hộ.

Một vị khác, chính là tân khoa Thám hoa lang Chu Hành Dung.

Hắn là một người đàn ông có tính tình cổ quái, hóa ra trong mối quan hệ với các đồng僚 trong triều cũng coi như có chút qua lại, chẳng qua thời gian về lâu về dài, mọi người liền phát hiện tính cách của hắn keo kiệt bủn xỉn, làm việc cũng tích cực, thực sự rất thích đi phát động cổ vũ người ta tiết kiệm.

Cũng không biết Tư Mã Sách từ đâu lại khai quật ra cái đặc tính này của Chu Hành Dung, thế mà lại đặc biệt đề bạt hắn lên thành Thị lang bộ Hộ, là cánh tay phải của Trầm Truyền, sự sùng ái của hoàng đế lướt qua Trạng nguyên và Bảng nhãn, thật sự làm cho chúng thần tử thấy kinh hãi.

Ngự sử dâng tấu buộc tội rất nhiều lần, nói Chu Hành Dung một đường thăng lên tận mấy cấp, rất không phù hợp với quy tắc điều lệ thăng quan trong triều, kết quả bị Tư Mã Sách hạ lệnh phạt cho 20 trượng...

Việc này vừa truyền ra, đám triều thần nhất thời âm thầm bùng nổ.

Lúc vua Vũ Đức còn tại vị, phạt đánh trượng gần như đã trở thành một loại truyền thuyết xa xôi, chúng triều thần đã sớm xem loại trừng phạt này như trò đùa, ai biết Tư Mã Sách còn chưa đăng cơ, đã lợi dụng thủ đoạn sắt đá áp chế bách quan, so với một Sở vương có suy nghĩ điên cuồng chém giết trọng thần, chúng thần tử trong triều khó tránh khỏi sợ hãi, âm thầm đưa ra suy đoán: huynh đệ hai người này, đều có máu điên phải không?!

Trái tim băng giá và sợ hãi, hai điều này vốn dĩ khác nhau.

Người có trái tim băng giá, cùng lắm thì cũng chỉ tiêu cực lười biếng, hiệu suất xử lý công vụ sẽ giảm xuống đáng kể, nhưng nếu làm chúng thần tử sợ, từ nay về sau trung ngôn*, nào dám can gián nữa?

**: lời nói thật, lời khuyên chân thành*

Nay Tư Mã Sách tự mình đăng môn bài phòng, hai cha con Liễu gia đương nhiên phải cẩn thận ứng đối.

Nha hoàn bưng trà bước vào, Liễu Minh Nguyệt tự mình dâng trà lên, lui ra phía sau từng bước đứng hầu ở bên cạnh Liễu Hậu.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con Liễu Hậu và Tư Mã Sách, hôm nay trông hắn hết sức hiền lành, đầu tiên là hỏi thăm về thương tích của Liễu Hậu, sau đó nói đến việc hắn đã bác bỏ sổ con xin cáo lão hồi hương của Liễu Hậu:

“Thái phó đang tức giận trăm không nghe lời dạy bảo của người, mới có ý muốn từ quan trở về nhà?”

Liễu Hậu nhập sĩ nhiều năm, giỏi nhất là giọng ngọt, ho khan hai tiếng, mới đáp:

“Thánh thượng cũng nhìn thấy bộ dáng không bước đi nổi này của lão thần rồi, làm sao còn có khí lực vào triều phụ tá cho bệ hạ?”

Tư Mã Sách làm sao tin những lời này của ông, thấy ông cố ý muốn từ quan, sắc mặt liền có vài phần khó coi:

“Chẳng lẽ Thái phó đang ghi hận trăm ngày đó không sớm ra tay cho kịp hay sao?”

Lời này nói ra hết sức nặng nề. Cho dù trong lòng Liễu Hậu quả thật bối rối vì chuyện đó mới suy nghĩ đến nhân phẩm của Tư Mã Sách, nhưng cũng không thể giáp mặt nói ra sự thật này được. Ông nhanh chóng đứng dậy muốn quay xuống thỉnh tội:

“Thánh thượng đây là muốn giết lão thần rồi!”

Tư Mã Sách vội vàng đỡ ông:

“Thái phó làm cái gì vậy? Người đang làm cho tiểu sư muội chê cười trăm không biết tôn sư trọng đạo!” Chợt giọng nói của hắn biến thành âm trầm: “Nếu trăm sớm đi ra ngoài, làm sao phụ hoàng có thể biết được hoàng đệ đã phát rồ đến bộ dáng thế nào...”

Lời này là lời biện giải quá mức lợi hại cho bản thân, mặt Liễu Hậu không đổi sắc khen ngợi:

“Người muốn làm đại sự ắt không câu nệ tiểu tiết, bệ hạ anh minh!”

Đến tận bây giờ ông đã hiểu được, không nên từ quan hồi hương, chuyện này chọc cho Tư Mã Sách không vui.

Vì bậc đế vương, luôn hy vọng chúng thần tử cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Thần tử vì nước tận trung đó là thiên kinh địa nghĩa, nếu như có lòng muốn lùi bước, tự nhiên không được coi là thần tử tốt, cũng chưa từng nghĩ tới chờ đợi mình sẽ là kết cục như thế nào.

Lúc Tư Mã Sách gần đi, giống như nhớ ra điều gì đó, nói:

“Mấy ngày gần đây Trầm chiêu nghi rất mong nhớ tiểu sư muội, nếu tiểu sư muội có rảnh, thì nên thường xuyên vào cung bầu bạn với nàng ấy...”

Liễu Minh Nguyệt thầm nghĩ: thì ra Trầm Kỳ Diệp đã được tấn phong lên vị trí Chiêu nghi rồi sao? Bởi vậy cúi người hành lễ:

“Thần phụ vạn vạn lần không gánh nổi một tiếng xưng hô ‘Tiểu sư muội’ này của Thánh thượng, nếu để cho người bên ngoài nghe được, chỉ sợ sẽ không tốt, khấn xin bệ hạ về sau vạn vạn lần đừng dùng xưng hô này với thần phụ nữa. Nếu thần phụ có rảnh, tất nhiên sẽ vào cung thỉnh an Chiêu nghi nương nương.”

“Thái phó là Thái thượng hoàng tấn phong, trăm nói muội làm được là làm được, muội cứ suy nghĩ đơn giản thôi!”

Liễu Hậu trọng thương chưa lành, vẫn không thể ra khỏi phòng, bởi vậy chỉ có Liễu Minh Nguyệt ra ngoài cung tiễn Tư Mã Sách.

Hai người một trước một sau bước đi trong phủ Tướng quốc, Liễu Minh Nguyệt nhớ lại chuyện xưa, bỗng thấy không biết bắt đầu từ khi nào, chuyện trước kia đã thành chuyện cũ, thì ra mối hận khắc cốt ghi tâm này đã dần dần phai nhạt từ lâu. Người này, không phải là người đàn ông kiếp trước đã từng cô phụ nàng nữa.

Nàng cũng không muốn hận hắn.

Nếu đã sớm không thương, làm sao còn mang theo oán hận?

Trong lòng nàng miên man suy nghĩ, nên không chú ý tới Tư Mã Sách đột nhiên xoay người, hai mắt sáng như sao, chặt chẽ nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt này quyết không phải là muốn đùa giỡn, mà quả thực giống như đang ép hỏi:

“Từ sau khi gặp mặt tiểu sư muội, trăm luôn có một loại cảm giác, dường như lúc nào nhìn thấy trăm tiểu sư muội đều hết sức đề phòng thì phải, chẳng lẽ trước kia trăm đã từng đắc tội tiểu sư muội ư?”

Liễu Minh Nguyệt kinh hãi, thần sắc trên mặt nàng biến hóa vô cùng nhỏ nhưng không thể giấu nổi tuệ nhãn của Tư Mã Sách.

“Thánh thượng suy nghĩ nhiều, thần phụ chỉ là... Chỉ là sợ uy nghiêm của Thánh thượng, cho nên mới... Cho nên mới...”

“Muội nói dối! Trăm nhớ rõ lúc ở quý phủ của công chúa Chiêu Dương, lần đầu tiên tiểu sư muội gặp trăm, ánh mắt vừa sợ vừa giận, còn mang theo thần sắc phẫn hận tuyệt vọng... Giống như trăm và muội chính là kẻ thù truyền kiếp, khi đó tiểu sư muội và trăm là lần đầu tiên gặp mặt, ngay cả thân phận của trăm cũng không biết, sao lại có thể kính sợ uy nghiêm của trăm?”

Liễu Minh Nguyệt nghẹn họng nhìn trần trời, hoàn toàn không thốt nên lời.

Tư Mã Sách thấy bộ dáng ngốc nghếch của nàng, không biết vì sao, tâm tình bỗng nhiên rất tốt,

“Tiểu sư muội không cần tiến nữa!” Sau đó mang theo thái giám phát tay áo bỏ đi ——

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lại gặp nữa. . .

Lần này Liễu Hậu trọng thương, phải đến năm sau mới tốt hơn một chút, mặc dù đã có thể tản bộ ở trong viện, đọc sách ở trong phòng, nhưng ông mụn có ốm, vẫn còn chưa trở lại triều đình.

Tiết Hàn Vân đã rời khỏi cấm vệ quân, đến nhậm chức ở doanh trại kinh thành, một tháng cũng thường xuyên có mấy ngày nghỉ có thể trở về nhà, bình thường thì chỉ ở lại trong doanh trại.

Mỗi khi hắn trở về nhà, liền cùng với Liễu Minh Nguyệt vợ chồng như hình với bóng, chỉ ngoại trừ buổi chiều lúc nghỉ ngơi, Văn ma ma ở phía sau theo sát chặt chẽ, vợ chồng son hai người mới phải chia phòng mà ngủ, ban ngày ấy à, luôn ở dưới gối Liễu Hậu tần hiếu. Hoặc là ở cùng một chỗ chơi đùa với các sư huynh đệ tìm niềm vui, khi thì đến quý phủ của La lão tướng quân hoặc là thư trai của Lâm tiên sinh, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Trước và sau khi Liễu Minh Nguyệt thành thân, cũng có rất nhiều nhà quan lớn, dân chúng trong kinh thành tổ chức hỉ sự, đều vì lo nghĩ đến sức khỏe của vua Vũ Đức. Ai ngờ sau khi ông buông tay việc triều chính xong, cũng không biết là do không còn suy nghĩ làm lụng vất vả quá độ nữa, hay là vì lý do nào đó, sức khỏe thể mà lại dần dần tốt lên.

Nghe đôi ba câu mà nhóm cung nhân hầu hạ điện Dao Hoa đề lộ ra, bây giờ vua Vũ Đức làm Thái thượng hoàng vô cùng dễ chịu, mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, đi đi lại lại trong nội viện hoàng cung, ăn uống bình thường, cũng không gần nữ sắc, từ Hoàng Thái hậu cho tới các phi tần, cung nữ đã từng được sủng hạnh, tất cả đều không thể tới gần thiên nhan, sức khỏe của ông ngược lại từ từ hồi phục, khỏe mạnh còn hơn hai năm trước.

Chỉ là, có chút nhớ cựu thần.

Tư Mã Sách thỉnh thoảng tới thỉnh an, ông có nhắc tới Liễu Hậu, lúc trước Tư Mã Sách lo trải đường để bước lên đế vị, hành động có chút ngoan độc quyết tuyệt, ép phụ hoàng mình phải thoái vị nhường ngôi, làm trái tim phụ hoàng thấy rét lạnh, giờ hắn đã cầm quyền, có lòng muốn bù lại một hai, muốn thành toàn cho tấm lòng thương nhớ thần tử của vua Vũ Đức, cho nên phái cung nhân mang theo kiệu liễn*, mời Liễu Hậu tiến cung tán gẫu với Thái thượng hoàng, còn đặc biệt cho phép Liễu Minh Nguyệt theo hầu ở bên cạnh.

**: kiệu, ghé ngôi dành cho vua chúa*

Nay sức khỏe của Liễu Hậu vẫn chưa hồi phục hẳn, cả ngày đều sinh hoạt dưới mi mắt của Liễu Minh Nguyệt, hơi uống vào chút rượu, hoặc là tham ăn mấy miếng giò heo nhiều mỡ được hầm nhừ, đều bị nằng lải nhải nửa ngày, ông chỉ cảm thấy từ sau ngày mình bị thương, bất chợt đã kích phát tính ưa lải nhải của nha đầu này rồi, lải nhải nhiều tới mức khiến ông thấy đau đầu.

Lúc ông còn là thần tử của vua Vũ Đức, quân thần ở chung vô cùng hòa hợp, gặp được một quân vương biết thương thức mình, tạo ra thành tích lại càng quá rõ ràng, nửa đời cũng coi như chưa từng lãng phí, nay nghe tin vua Vũ Đức tường niệm lão thần, lập tức bảo Liễu Minh Nguyệt hầu hạ, chuẩn bị sẵn sàng, ngồi kiệu liễn trong cung cùng con gái đi vào hoàng cung.

Nói đến điện Dao Hoa, nay toàn bộ hoàng cung, cũng chỉ có một mình Tư Mã Sách là may mắn có thể đi vào để thỉnh an Thái Thượng hoàng, ngay cả Tư Vương gia Tư Mã Khang cũng chưa từng có loại vinh hạnh này.

Các vị Thái phi trong nội cung và Hoàng thái hậu nghe tin Thái Thượng hoàng triệu Liễu tướng tiến cung, ai nấy đều đuôi dài cổ, chỉ hy vọng có thể nhận được chút tin tức.

Liễu Hậu và Liễu Minh Nguyệt tới trước cửa lớn điện Dao Hoa, liền có thái giám dẫn cha con hai người đi vào. Không ngờ hôm nay Tư Mã Sách cũng ở đây, năm mới sắp đến, cách ngày hắn đăng cơ ước chừng còn khoảng nửa tháng, vậy mà nhìn thấy hắn hết sức thanh nhàn, đứng trước một gốc cây ngô đồng ở điện Dao Hoa trầm mặc không nói.

Hai cha con Liễu Hậu nhìn thấy Tư Mã Sách, đành phải tiến lên hành lễ.

Tư Mã Sách lớn lên cao to tuấn mỹ, lại có một khí tức tôn quý trời sinh của hoàng thất, bây giờ còn mặc một thân phục sức hoàng đế, nếu không phải Liễu Minh Nguyệt đã trải qua một kiếp đau thương, tất nhiên sẽ cảm thấy loại nam nhi tuấn mỹ này đẹp tựa như thần, chỉ sợ một cái nhử mắt nhãn mảy, cũng làm cho trong lòng cô gái thanh xuân kích động không thôi.

Hắn tiến lên đỡ lấy Liễu Hậu, vô cùng thân thiết:

“Sức khỏe của Thái phó gần đây có khá lên chăng? Trẫm còn muốn đợi đến đại điển đăng cơ, không thể thiếu Thái phó người đích thân tới đâu.”

Liễu Hậu cũng biết không thể tiếp tục từ chối nữa, sẽ chộc cho vị tân quân này khó chịu, vì tính toán cho ngày tháng sau này, đại điển đăng cơ của tân quân ông nhất định phải tham gia, bởi vậy cũng nhanh chóng đồng ý, lại nghe Tư Mã Sách nói: “Thái thượng hoàng rất nhớ Thái phó, Thái phó mau vào để Thái thượng hoàng ngài nhìn một chút đi.”

Ngày đó trong điện, Liễu Hậu sống chết không biết, từ đó về sau ở trong cung hôn mê trọn 5 ngày, ngày đó vua Vũ Đức nản lòng thoái chí, sau đó mới nghe tin có hai vị lão thần đã bỏ mạng, bởi vậy đối với mấy lão thần còn sống luôn có chút nhớ mong.

Vua Vũ Đức nhìn thấy hai cha con Liễu Hậu, trước tiên hỏi thăm sức khỏe của Liễu Hậu, thấy bước chân Liễu Hậu ổn thỏa, ngoại trừ khí sắc trên mặt còn chưa khôi phục lại, nhưng người thì rất có tinh thần, cũng thấy cao hứng thay Liễu Hậu.

Tiếp đó lại hỏi Liễu Minh Nguyệt vài câu về việc thành thân, ánh mắt từ ái, y hết dáng vẻ của người làm tở phụ, làm sao mà giống người cả đời làm bậc Đế vương.

Nhìn thấy quân thần hai người bọn họ vô cùng mặc sức nhớ lại tư thế năm đó, đề tài đã một đường ngược dòng từ lúc Liễu Hậu còn trẻ đến lúc thi đình sau đó là ra ngoài làm quan, dưới sự dẫn dắt của tiểu thái giám Liễu Minh Nguyệt mới lặng lẽ lui ra.

Có lẽ vì đã lớn tuổi, phần lớn người già đều có lòng hoài niệm quá khứ.

Đã nhiều tháng nàng bồi ở bên cạnh cha già, nghe ông kể lại quãng thời gian mỗi một lần thăng chức làm quan trước kia, kể lại chuyện sinh thời của bà ngoại và mẹ nàng, rất nhiều lúc, nàng chỉ yên lặng lắng nghe, ngược dòng thời gian, đuổi theo hồi ức của cha già, cùng ông hoài niệm những tháng ngày đáng giá lúc trước.

Mãi cho tới bây giờ nàng mới cảm thấy A Đa đã lớn tuổi, không còn không gì là không làm được nữa.

Ít nhất, cha nàng đã không thể chống lại với thời gian.

Có đôi khi ngay cả Tiết Hàn Văn cũng sẽ cảm thấy, gần đây tiểu kiều nữ nhà mình trở nên rất thương cảm.

Liễu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, nay tuy đã vào đông, còn là gần giữa trưa, nhưng ánh mặt trời chiếu vào người cũng không quá nóng, đang xuất thần, ở trên vai lại bị người ta vỗ nhẹ một cái: “Tiểu sư muội ——” Nàng kinh ngạc quay đầu, hoảng sợ.

Còn tưởng rằng Tư Mã Sách đã đi rồi, lúc nàng đi ra còn có ý liếc mắt nhìn về phía tàng cây ngô đồng kia một cái, thấy Tư Mã Sách không còn ở đó, mới thở phào nhẹ nhõm, ai biết chưa ngăn người được bao lâu, hắn lại không biết từ nơi nào chui ra.

Nàng vội vàng lui hai bước về phía sau: “Bệ hạ ——” không tự giác tiến vào trạng thái dè phòng.

Tư Mã Sách nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng tò mò, thấy nàng lùi về sau như vậy, trong mắt đều là kỳ dị, rất lâu sau mới nói: “Vừa rồi lúc nàng đi ra, có nhìn về phía tàng cây ngô đồng kia một cái, là định nhìn xem trẫm đã đi hay chưa phải không?”

Liễu Minh Nguyệt trầm nghĩ: lúc nàng đi ra, chắc chắn là hắn đã đứng ở đâu đó nhìn trộm, là bậc đế vương lại thích làm loại chuyện nhìn trộm như vậy, quả thực khiến người ta khó hiểu. Hoặc là, là người đứng đầu thiên hạ, chỉ hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều có thể nắm được suy nghĩ trong lòng thần tử, đem tất cả đều nắm trọn trong lòng bàn tay?

Nàng chưa bao giờ hiểu rõ Tư Mã Sách, có biết chi là biết hắn ở kiếp trước, hắn chắc chắn là người giỏi mang nạt nạ che đậy nhất.

“Thần phụ không hề đặc biệt nhìn bệ hạ, chỉ là thấy cây ngô đồng trong viện này đã sống lâu năm, phát triển rất tốt, cao lớn hơn nhiều so với cây ngô đồng trong viện của thần phụ, cho nên mới nhìn nhiều thêm một chút.”

Trong viện Cẩm Ngô cũng có trồng hai cây ngô đồng, không biết là trồng từ năm nào, bây giờ cũng là cành lá rậm rạp, vô cùng tươi tốt, chẳng qua vì để đối phó Tư Mã Sách, nàng mới thuận miệng nhắc tới.

Tư Mã Sách không biết trong lòng mình là thứ tư vị nào, bây giờ hắn là vua, mỗi lần bước chân vào chỗ nào trong cung, bất kể là bao nhiêu nữ tử thiên kiều bá mị, hoặc thanh cao hoặc xinh đẹp, người nào không tìm mọi cách xu nịnh hắn? Chỉ hận không thể làm cho hắn nghỉ chân lại nhiều thêm một khắc.

Nhưng từ khi quen biết vị độc nữ của Thái phó này tới nay, đối với hắn nàng luôn rất dè phòng. Chẳng những dè phòng, phàm là đứng gần, nàng liền tìm cơ tránh rất xa.

Hắn tự hỏi mình là một người biết thương hương tiếc ngọc, khi nào thì đã đắc tội với vị tiểu sư muội này, hoàn toàn không nhớ ra.

Liễu Minh Nguyệt lớn lên xinh đẹp ngây thơ, hắn cũng từng ở xa xa nhìn thấy nàng cười rộ lên, ánh mắt trong suốt giống như không hề nhuốm chút dơ bẩn nào, nghe nói tính tình cũng rất hồn nhiên, nữ tử như vậy, lẽ ra nếu hắn từng gặp qua tất sẽ không quên được, sao mà một chút cũng nhớ không ra, khi nào đã dọ vị tiểu sư muội này thành như vậy.

Tư Mã Sách bước tới hai bước, song chỉ cách Liễu Minh Nguyệt chừng một thước, thân hình hắn cao to, vóc dáng của Liễu Minh Nguyệt so với các nữ tử đồng lứa cũng không thấp, nhưng nhìn hắn vẫn phải ngẩng đầu.

“Tiểu sư muội đang sợ trẫm? Nhưng trẫm đã đắc tội tiểu sư muội khi nào chứ?”

Tư Mã Sách càng thêm tò mò, thái độ khác thường của hắn như muốn đập vỡ nõi đất.

Nào biết hắn không hỏi thì còn tốt, vừa hỏi xong, đôi mắt trong suốt của Liễu Minh Nguyệt nhất thời bịt kín một tầng bóng ma, nhanh chóng lui hai bước lớn về phía sau, gần như có chút cứng họng, giống như bị người ta bắt được khuyết điểm gì đó: “Không... Không có... Bệ hạ làm sao có thể đắc tội thần phụ?”

“Vậy là muội đang sợ trẫm? Vì sao tiểu sư muội lại sợ trẫm?” Hắn mỉm cười, lộ ra một nụ cười có thể làm cho các nữ nhân ở hậu cung không thể rời mắt,

ai biết hán không cười thì còn tốt, vừa cười xong, tiểu sư muội của hán liền biến thành giống hệt như con thỏ, vèo một cái lập tức lùi về phía sau sáu bảy bước, thần sắc trên mặt mang vẻ đề phòng sâu sắc.

Tư Mã Sách cảm thấy vô cùng thất bại.

Tối hôm đó, Tư Mã Sách nghỉ ở tắm điện của Trầm Kỳ Diệp.

Hán dò hỏi về chuyện của Liễu Minh Nguyệt, Trầm Kỳ Diệp cho rằng bây giờ Liễu Minh Nguyệt đã gả cho người ta, dù sao cũng không tạo thành uy hiếp gì cho ả, thuận miệng nói: “Nguyệt Nhi muội muội tính tình đơn thuần, nhiệt tình, làm người có chút hồn nhiên...” Nếu không làm sao có thể cùng ả trở thành khuê trung mật hữu.

Lại nói tiếp, nói dễ nghe Liễu Minh Nguyệt là hồn nhiên ngây thơ, nói trắng ra đó là không có đầu óc.

Nữ nhân trong cung, chắc là đều khinh bỉ loại nữ tử ngu xuẩn không có đầu óc này.

Chỉ là Liễu Minh Nguyệt thật sự biết đầu thai, chọn Liễu Hậu làm cha, trong phủ lại không có mẹ kế quản thúc, quá vô ưu vô lự khiến người ta phải đổ kị.

Tư Mã Sách càng nghĩ càng không hiểu vì sao mỗi khi tiểu sư muội gặp hán, liền giống như nhìn thấy quỷ, vẻ mặt hoảng sợ mang theo thần sắc đề phòng.

Mà Trầm Kỳ Diệp đã quán lên, cánh tay ngọc ôm lấy hán, nũng nịu nói nhỏ: “Đã lâu bệ hạ không đến thăm nô tì, khiến nô tì rất nhớ nhung...” Song cho dù Tư Mã Sách không đến, phụ thân của ả cũng đã lên làm Thượng thư Hộ bộ, tay cầm túi tiền của Hoàng đế, cũng coi như là trọng thần tâm phúc, bây giờ ả đi đường, sống lưng cũng vô cùng thẳng tắp.

—— Nam nhân này, không chỉ cho ả tình yêu nam nữ, mà còn có vinh quang gia tộc.

Trầm Kỳ Diệp gần như cảm thấy, từ lúc Tư Mã Sách đăng cơ, tình yêu mà ả từng cho rằng đã sớm mất đi, giờ đã trở lại.

Hóa ra tình yêu thấm thiết, có đôi khi cũng có thể được thay thế bằng quyền thế và phú quý.

Mà tất cả những chuyện này, Liễu Minh Nguyệt nàng không thể hiểu hết.

Nàng theo Liễu Hậu về nhà, trái lo phải nghĩ, đành phải cho ra một cái kết luận: đối với những chuyện kiếp trước Tư Mã Sách hoàn toàn không biết gì cả, chắc là hán đã quen được quá nhiều nữ nhân nịnh hót, ngẫu nhiên nhìn thấy người không nịnh hót còn tránh né hán, mới làm cho hán thấy mới mẻ thôi.

Kết luận này cũng chẳng có gì đáng nói.

Song xét thấy bây giờ nàng đã gả cho Tiết Hàn Văn làm vợ, dù gì cũng không sợ hán có suy nghĩ không đúng đắn gì trong đầu, nàng cứ tiếp tục trải qua cuộc sống thanh thản ổn định của mình thôi.

Nửa tháng sau, đại điển đăng cơ của Tư Mã Sách chính thức cử hành.

Cùng lúc đó, nguyệt sự của Liễu Minh Nguyệt cũng tới, khiến Văn ma ma vui đến phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Viên mãn

Tân đế đăng cơ, sửa niên hiệu là Tuyên Hòa, các Phiên vương mang theo gia quyến tới chúc mừng, khắp chốn mừng vui.

Mặc dù tân đế hạ ý chỉ đại xá thiên hạ, nhưng mưu nghịch thì không được tính vào số này.

Bởi vậy, án mưu nghịch của Sở vương vẫn được đưa ra xét xử, nhà mẹ đẻ của Ngô quý phi, cùng với Thượng thư bộ Hộ Hồ gia, đều bị tội lớn phải tru di cửu tộc, tịch thu gia sản sung vào quốc khố, nam tử trưởng thành đều bị chém đầu thị chúng, phụ nhân và trẻ con thì bị lưu đầy ba ngàn dặm, các quan viên khác có dính líu tới, có người bị chém đầu xét nhà, cũng có người bị lưu đầy sung quân, xử phạt không giống nhau, mức hình phạt được cân nhắc dựa vào độ nặng nhẹ của hành vi phạm tội.

Lần này vua Thừa Tông sát phạt quyết đoán một phen, mang đến một trận mưa gió máu tanh cho triều đình, một vài chức vị đương nhiên bị bỏ trống, hán lập tức sắp xếp bổ trí tâm phúc của mình ở Đông Cung trước đây bổ sung vào. Giờ phút này được sắp xếp chức quan, danh chính ngôn thuận hơn nhiều so với lúc trước theo Thái tử giám quốc.

Liễu Hậu đích thân tham dự đại điển đăng cơ của tân đế, mặc dù vẫn cáo bệnh ở nhà, ông nói thân mình còn chưa hồi phục tốt, nhưng đảm bữa nửa tháng, nếu bị triệu tiến cung thì vẫn phải đi vào hoàng cung nghị sự.

Tư Mã Sách không buộc ông ngày ngày vào chầu, song ba ngày nghị sự nhỏ, bảy ngày nghị sự lớn thì nhất định phải tham gia, lại hạ chỉ ban thưởng không ít thuốc bổ quý hiếm, vô cùng ân điển.

Lúc tân đế đăng cơ, doanh trại ở kinh thành nhận lệnh bảo vệ nghiêm ngặt, đợi đến khi tân đế thuận lợi đăng cơ, Tiết Hàn Vân mới được nghỉ nửa tháng, trên đường trở về gặp được Tư Mã Du đứng chờ ở ven đường.

Tư Mã Du vào kinh đã lâu, nghe tin hai nhà Tiết Liễu đã thành thân mua nhà mới, lại nghe lão bộc trong nhà nói bây giờ vợ chồng chủ nhà đã dọn về sống ở phủ Tướng quốc, thân phận hẳn nhạy cảm, nếu ngang nhiên kết giao với đại thần trong triều, còn là Thừa tướng đương triều, sợ sẽ khiến Tư Mã Sách nghi kỵ, cho nên ngày ngày sai Hàm Phú đến canh giữ ở tửu lâu nằm giữa con đường từ doanh trại kinh thành về phủ Tướng quốc, cuối cùng hẳn cũng đợi được Tiết Hàn Vân.

Mặc dù Tư Mã Du trời sinh tính tình tùy tâm tùy ý, nhưng cuối cùng vẫn là do Thục vương dạy dỗ lớn lên, trước mắt đến dưới chân thiên tử, nên đề phòng thì vẫn đề phòng khắp nơi, cũng không còn tùy tiện tìm người bàn văn luận võ như trước, ngoài ra còn được Tạ Hoàng dẫn dắt, đi theo một đám công tử thiếu niên nổi tiếng ăn chơi trong kinh thành chơi bồi lê lổng khắp nơi, đến khi các Thế tử Phiên vương đến kinh thành chúc mừng tân đế đăng cơ, cả đám lại tụ tập ăn chơi đàng điếm, các dạng chơi bồi không sao kể xiết.

Tiết Hàn Vân bị Hàm Phú kéo vào trong tửu lâu, không bao lâu sau, Tư Mã Du liền từ nhà gian trên lầu đi xuống, một thân mùi vị son phấn nồng nặc khiến người ta nín thở, phía trên cổ áo còn có mấy dấu hồng hồng, khiến Tiết Hàn Vân nhìn thấy đến mặt nhăn mày nhu:

“Điện hạ tuổi còn nhỏ, nên tự biết yêu thương thân thể của mình...” Chính bản thân hẳn bây giờ còn chưa trải qua chuyện phòng the, vậy mà tiểu tử này lại ra ngoài ăn chơi đàng điếm... Thật là khiến hần nhìn không vừa mắt.

Tư Mã Du thấy Tiết Hàn Vân ghét bỏ mình thì biết ngay nguyên nhân là do một thân mùi son phấn trên người, hẳn còn cố ý cọ cọ vào người Tiết Hàn Vân:

“Đã lâu không gặp, hãy để ta xông hương cho Tiết huynh thơm... thơm...” Sau đó mạnh mẽ ấn Tiết Hàn Vân ngồi xuống.

Hàm Phú ở bên cạnh cười trộm, lại sợ Tiết Hàn Vân đem Tư Mã Du xếp vào hàng công tử quần áo lụa là, bần bệ giải thích:

“Thế tử nhà nô tài vào kinh, không thể so với nơi khác... chỉ gặp mặt cùng các vị tiểu thế tử, tiểu công gia, cũng không tiện đến tìm người để bàn văn luận võ, mấy ngày nay đã ghen một bụng lửa muốn phát hỏa...”

Loại xã giao không có ngày nào dừng này, cực kỳ không hợp với tính nết của Tư Mã Du, mỗi khi hần quay về phủ đệ trong kinh thành, liền cáu kỉnh không thôi.

Tân đế như thế nào, trong lòng Tiết Hàn Vân đã có tính toán, nghe thấy lời này của Hàm Phú, nhìn Tư Mã Du cười rộ lên vẫn là tính trẻ con một đoàn, cũng biết hẳn làm vậy là vì đề phòng tâm Hoàng đế, trong lòng thầm than, người trong dòng họ hoàng thất thực sự không dễ làm, lại hỏi:

“Có phải Tạ Hoàng ở trên không?”

Tư Mã Du ngạc nhiên:

“Sao huynh biết?”

Tiết Hàn Vân cười khê:

“Đệ ấy là kẻ hồ nháo nhất, đệ đừng học theo đệ ấy.”

Tuy rằng tên tiểu tử này từng bị các vị sư huynh, sư tỷ trong quý phủ của La lão tướng quân sửa trị qua, nhưng cứ năm ba ngày là lại ra ngoài lẩn lộn nơi thuyền hoa, bây giờ có nhiều biểu huynh đệ đến cửa như vậy, nếu hần cố gắng chiêu đãi, không biết phải chơi bao nhiêu trò mới chịu dừng nữa.

Dù Tiết Hàn Vân chưa từng tham gia vào mấy trò yến hội của nhóm thế tử nhà công hầu này, nhưng đã sớm nghe qua.

Vốn Tư Mã Du muốn giả vờ trên chóc ở trước mặt Tiết Hàn Vân một chút, nhưng nhìn thấy Tiết Hàn Vân vẫn tỏ thái độ bình thản thế này, bởi vậy mới ngồi cách xa Tiết Hàn Vân ra một chút, cau mày nhấp một ngụm trà, “Nghe nói vị Tạ biểu huynh này là đồng môn cùng với Tiết huynh phải không?”

Hần vốn cho rằng Tạ Hoàng là đồng môn cùng với Tiết Hàn Vân, cho dù có kém cũng không kém bao nhiêu, cho nên muốn tìm một cơ hội tốt để tỷ thí vài chiêu với Tạ Hoàng, song thấy bộ dáng Tạ Hoàng quần áo lụa là thế kia, hẳn liền tụt cả hứng, cho nên chưa từng nhắc tới việc này.

Tiết Hàn Vân biết rõ Tư Mã Du người này tính tình yêu võ thành si, vội vàng khuyên hần:

“Tạ sư đệ bá sư, chẳng qua là do công chúa Chiêu Dương đến cầu xin La lão tướng quân, lão tướng quân từ chối không được, cho nên mới nhận đệ ấy... Không thể so với các vị sư huynh đệ khác từ nhỏ đã đi theo La lão tướng quân tập võ...”

Bấy giờ Tư Mã Du mới thu hồi ý niệm muốn cùng Tạ Hoàng luận võ trong đầu, nhưng đối với những người khác ngược lại cảm thấy hứng thú:

“Các vị sư huynh đệ của Tiết huynh là như thế nào?” Phải tìm một cơ hội so vài chiêu thì mới tốt.

Tiết Hàn Vân biết thiên tính yêu võ của Tư Mã Du, suy nghĩ một lát, thuận miệng nói:

“Lâm tiên sinh sống ở ngoại ô kinh thành, lại là đại nho đương thời, cũng có vài phần giao tình với nhóm vương gia, công chúa hoàng gia, không bằng xin Thục vương dẫn theo thế tử đến thư trai của Lâm tiên sinh bái kiến vài lần, khi nào các vị sư huynh đệ của ta rảnh rỗi, ta sẽ dẫn theo bọn họ đi qua, chúng ta vô tình gặp gỡ, tỷ thí một hai cũng là chuyện rất bình thường.”

Tư Mã Du liên tục nói:

“Được, được, chủ ý này vô cùng tốt.”

Hai người đang nói chuyện, thì nghe bên ngoài có người lớn tiếng ồn ào: “Du biểu đệ... Du biểu đệ...” Tiểu nhị ở bên ngoài ngăn trở, cũng không thể ngăn lại, Tạ Hoàng đã xông vào: “Không phải biểu đệ cất gấu mỳ nhân gì trong phòng này đó chứ, rồi tiệc nửa ngày còn chưa trở về...” Đột nhiên hắn ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt băng sơn ngàn năm không đổi của Tiết Hàn Vân, cảm giác say trong đầu hoàn toàn tan biến.

—— hẳn là người chịu nhiều thua thiệt, tổn hại dưới tay vị sư huynh này, cho nên rất có kinh nghiệm

“Tiết... Tiết sư huynh...”

Lần này Tạ Hoàng thực sự vô cùng hận mình mồm miệng nhanh nhẹn, vô duyên vô cớ đem Tiết sư huynh so sánh với mỳ nhân... Quay đầu nói không chừng sẽ trốn không thoát một trận đánh như tử.

Vốn công chúa Chiêu Dương nổi tiếng là vô cùng sùng ái ấu tử này, song lần đầu tiên Tạ Hoàng mang theo gương mặt bầm tím từ quý phủ của La lão tướng quân trở về, bà thờ hờn hờn muốn đi tìm La lão tướng quân tính sổ, bản thân bà chỉ sinh được một đứa con trai, đang yên đang lành đưa tới đó, lúc trở về lại biến thành bộ dáng như đầu heo, đây làm sao mà là đi học võ? Rõ ràng là tới cửa tự tìm đánh mà!

Ai biết Phò mã Tạ Trường An – người bình thường vô cùng nho nhã, đôn hậu lại phát cáu một trận:

“Lúc trước là nàng một hai đòi đưa con đi học võ, nay đừng chuyện, lại muốn đến cửa tìm lão tướng quân tính sổ, đi học võ là uống rượu tìm vui đấy à? Không mang theo một thân thương tích trở về chẳng lẽ muốn mang theo một thân mùi son phấn trở về hay sao?”

Mặc dù công chúa Chiêu Dương rất ương ngạnh, nhưng làm vợ chồng cùng phò mã nhiều năm, hai người lại vô cùng ân ái.

Tạ Trường An trời sinh nho nhã tuấn mỹ, từ khi thành thân cùng công chúa, liền toàn tâm toàn ý, chưa bao giờ từng âm thầm nạp thiếp như Trình phò mã của công chúa Nghệ An, cũng không nuôi dưỡng mỹ tửu phòng thân ở bên ngoài, hoặc là như Chu phò mã của công chúa Thành An, tuy không có cơ hội trêu hoa ghẹo nguyệt ở quý phủ công chúa nhưng ở bên ngoài làm việc phong lưu cũng không ít.

Cho dù công chúa Nghệ An và công chúa Thành An đều biết, náo loạn thì cũng đã náo loạn, hoặc đập phá nơi ở của tiểu thiếp bên ngoài, hoặc ra đòn hiểm bán mỹ tửu đi nơi khác, nhưng trong kinh thiếu cái thì thiếu duy chỉ không thiếu mỹ nhân, cũ đi thì còn có mới, Văn Hưong đi thì lại có Hồng Ngọc khác, loại chuyện này luôn là đánh giết vô tận. Tốt xấu gì hai vị phò mã này cũng biết điểm mấu chốt, chưa từng đưa người bên ngoài vào trong phủ, bước vào phủ cũng rất quy củ, bởi vậy có đôi khi hai vị công chúa này cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vì thế, công chúa Chiêu Dương đối với Tạ phò mã vốn chỉ có sáu bảy phần kính trọng lập tức tăng đến mười phần.

Bà vốn là thiên chi kiêu nữ, cùng phò mã Tạ Trường An đóng cửa chung sống, vẫn hoà thuận vui vẻ như vợ chồng bình thường.

Bây giờ thấy phò mã nổi giận, vuốt ve cái trán xanh tím của Tạ Hoàng, không khỏi cất tiếng khóc lớn:

“Kê trời đánh thánh dâm nào lòng dạ đen tối như vậy, đánh Hoàng Nhi của ta đến nông nỗi này? Rõ ràng đâu phải là học võ, nào có đạo lý học võ như thế? Chưa thấy học giỏi võ, lại học ra một thân bị thương mang về.”

Tạ Trường An đã sớm nhìn Tạ Hoàng không vừa mắt, nếu không phải ngại vì tình nghĩa vợ chồng, mỗi khi muốn dạy dỗ Tạ Hoàng, đều bị công chúa Chiêu Dương cản trở, ông đã sớm đánh Tạ Hoàng bầm dập một trận. Nay con trai ở quý phủ của La lão tướng quân được sửa trị, ngược lại rất vừa ý ông, chỉ hận không thể vỗ tay tỏ ý vui mừng:

“Trước đây nàng luôn che chở cho nghiệp chương này, dung túng nó đến vô pháp vô thiên. Sau này phạm là nó mang theo thương tích từ phủ Tướng quân về, đều không được truy cứu như nhau! Bằng không, nói ra ta còn cảm thấy mặt mày đây này!”

Nếu phò mã đã kiên trì như thế, hướng chỉ chính bản thân Tạ Hoàng cũng không có ý kiến gì. Hắn vào phủ Tướng quân, nhìn thấy chúng huynh đệ ai ai cũng bị đánh, chớ không riêng gì một mình hắn, có đôi khi tỷ thí xong rồi, mọi người đều biến thành đầu heo, ngược lại sinh ra một loại cảm xúc đồng cam cộng khổ, cho nên đối với các vị sư huynh đệ cũng không có lấy một câu oán hận, những lúc bình thường càng thích chạy tới tụ tập cùng các sư huynh đệ.

Hắn đã quen phong lưu, cùng nhóm quý công tử nhà công hầu chơi bời đến tối mịt còn chưa chịu về nhà, nhưng mỗi khi trở về nhà, vẫn luôn có loại cảm giác trống rỗng, có đôi khi không khỏi sinh ra cảm giác thời gian nặng nề trôi qua. Nhưng cùng với các sư huynh đệ ở cùng một chỗ thì không có loại cảm giác vô vị này, mà chỉ cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, các sư huynh đệ đều vì tiền đồ mà vất vả, cố gắng tập võ học văn, không có thời gian

rảnh để uống phí như hán, mỗi khi hán ở bên cạnh bọn họ, cũng thấy có chút vinh quang lây.

Sau đó trong số các sư huynh đệ đến cấm vệ quân nhậm chức, chỉ còn lại Thước Phi và hán luận bàn hằng ngày, hai người ở sau lưng bắt đầu sôi nổi nghị luận, đều thấy Tiết sư huynh thật đáng sợ, luôn hạ thủ không lưu tình, vị sư huynh đệ nào xui xẻo rơi vào tay Tiết Hàn Vân... Chỉ có thể nhận mệnh bị đánh!

Tiết Hàn Vân hừ lạnh một tiếng, Tạ Hoằng không khỏi co rúm lại, tránh nặng tìm nhẹ nói:

“Tiết sư huynh quen biết với Du biểu đệ từ khi nào vậy?”

“Đương nhiên là quen biết với điện hạ ở tần lâu sở quán...”

Tạ Hoằng mừng rỡ, “Thì ra Tiết sư huynh cũng...” Bỗng nhiên nhớ tới gia giáo nghiêm cẩn xưa nay của Liễu tướng, trong nhóm sư huynh đệ của hán có người nào từng dạo qua tần lâu sở quán? Tiết sư huynh nói như vậy rõ ràng là muốn chế giễu hán, nhất thời trên mặt Tạ Hoằng ngượng ngùng: “Tiết sư huynh nói đùa rồi! Chẳng phải đệ... chẳng phải đệ thấy Du biểu đệ nhiều năm chưa đến kinh thành, cho nên mới nhanh chóng thân thiết hay sao?”

Khóe môi Tiết Hàn Vân hiện ra nụ cười nhạt:

“Ta và tiểu sư đệ cũng đã nhiều ngày không gặp, cũng cần thân thiết đấy, ngày nào đó đến Phủ tướng quân cùng sư huynh luận bàn một chút nhé?”

Nhất thời đầu Tạ Hoằng lớn như đầu bò, liên tục cầu xin tha thứ:

“Tiết sư huynh, đệ sai rồi! Sư huynh, đệ sai rồi mà!”

Tiết Hàn Vân lơ đãng liếc mắt nhìn hán một cái:

“Tiểu sư đệ mang theo thể tử điện hạ ra cửa dạo chơi, vốn là một chuyện tốt, chẳng qua điện hạ tuổi còn nhỏ, làm việc gì cũng nên chú ý đúng mực...” Nói xong đứng dậy phất áo bỏ đi.

Tạ Hoằng rất kinh ngạc, đuổi sát theo sau Tư Mã Du luôn miệng hỏi bọn họ đã quen biết bao lâu, “Vị Tiết sư huynh này của ta, mặt lạnh tâm lạnh, lúc giáo huấn các sư huynh đệ hạ thủ không nương tay chút nào đâu, Du biểu đệ sao lại quen với huynh ấy?”

Tư Mã Du thuận miệng đáp:

“Năm ngoái ra ngoài, không có lộ phí, là do phu nhân Tiết huynh cứu giúp, ban thưởng năm trăm lượng bạc, bởi vậy mới quen biết.”

Tạ Hoằng chấp tay hành lễ, làm ra bộ dáng từ bi:

“Tiểu sư tỷ là tâm địa bồ tát! Sao lại gả cho Tiết sư huynh vậy?!” Dáng vẻ rất ảo não.

Hai người quay trở lại nhã gian, Tư Mã Du liền phát giác Tạ Hoằng đối với hán không giống như trước, không còn cùng người bên ngoài chuốc rượu hán nữa, ở trên bàn tiệc còn bảo vệ hán, nếu có nữ tử tiến đến làm nũng với hán, thể nào cũng bị Tạ Hoằng cười đùa rồi đuổi đi, “Biểu đệ nhà ta còn nhỏ, các vị tỷ tỷ đừng dọa đệ ấy sợ.” Sau đó đẩy chúng nữ tử vào lòng những thể tử khác.

Tiết Hàn Vân lại không biết những gì mình nói có thể dạy dỗ lại tư tưởng của Tạ Hoằng, đã nửa tháng hán chưa về nhà, nghĩ đến tiểu nha đầu trong nhà, nhất thời trong lòng ảm áp.

Mặc dù hán ở quân doanh không về, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhận được cơm ăn áo mặc mà Liễu Minh Nguyệt phái tiểu Ngô quản sự đưa đến cửa quân doanh.

Không riêng gì hán được đến doanh trại kinh thành, ngay cả La Hành Chi, La Thiện Chi và các vị sư huynh đệ khác, năm sau cũng phải vào doanh trại kinh thành lịch lãm.

Nam nhi Võ lâm quân không riêng gì phải có sức khỏe tốt, tướng mạo tuấn mỹ, tuổi cũng không thể quá lớn. Đám sư huynh đệ bọn họ tuổi cũng không còn nhỏ rồi, vào tháng 3 La Hành Chi sẽ thành thân, chỉ chờ La Hành Chi thành thân xong, La Thụy Đình cũng sẽ gả đến Hạ gia.

Hai vị muội muội sinh đôi của Hạ Thiệu Tư tuổi cũng không còn nhỏ, đã đính thân cùng với người ta, chỉ đợi chị dâu vào cửa, thì hai vị em chồng này cũng sẽ xuất giá.

Ngoài ra còn có Dung Khánh cũng kêu gào là muốn thành thân.

Chỉ có La Thiện Chi là cha mẹ không có ở đây, hán cũng không có muội muội phải vội vã xuất giá, La lão gia tử còn chưa lựa chọn một mối hôn sự tốt thay hán, cho nên nhất thời không cần nóng lòng thành thân.

Thước Phi tuổi còn quá nhỏ, năm sau mới vào Võ lâm quân.

Những ai đã lớn tuổi, sẽ ra khỏi cấm vệ quân, dần dần vào doanh trại kinh thành lịch lãm, qua một hai năm nữa, chỉ sợ sẽ bị đưa tới biên cương, cùng trường bối sống vai kháng địch.

Mọi người cùng ăn ở trong doanh trại, thường xuyên nhìn thấy Liễu Minh Nguyệt sai người đưa thức ăn đến cho Tiết Hàn Vân, đều tranh giành nhau đến không còn gì, nàng còn là người ăn hóa lành nghề, ăn uống đều phải là những thứ ngon nhất, thức ăn đưa đến doanh trại đương nhiên sắc hương vị đều không tệ, luôn làm chúng sư huynh đệ hăm mộ không thôi.

Ngay cả Hạ Thiệu Tư trong một lần được nghỉ nhàn rồi, lúc đến thỉnh an La lão gia tử, gặp được La Thụy Đình, cũng không khỏi u oán nói:

“Tiểu sư muội thường đưa không ít thức ăn ngon đến doanh trại cho Tiết sư huynh. . .”

Đáng tiếc La Thụy Đình là một cô nương vô tâm vô tư, hưởng chi Hạ Thiệu Tư cũng chưa bao giờ là người trong lòng nàng, dính thân chẳng qua cũng chỉ vì phụng mệnh của La lão gia tử mà thôi, bởi vậy không hiểu được ẩn ý trong lời nói u oán của Hạ Thiệu Tư, nàng chỉ ngây ngốc trả lời hần:

“Đầu bếp trong phủ Tướng quốc đều có tay nghề cao siêu, lúc ta đến tìm tiểu sư muội cũng từng ăn qua vài lần. Tiểu sư muội đưa thức ăn đến doanh trại, chắc là Tiết sư huynh sẽ không ăn một mình. . .” Người đã ăn rồi còn chạy tới đây nói với ta làm gì, chỗ này của ta cũng không có thức ăn ngon như ở phủ Tướng quốc.

Hạ Thiệu Tư đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng:

“Nha đầu ngốc!” Trời sinh là người thẳng tính, hoàn toàn không biết cong cong queo queo là gì.

Đợi đến khi Hạ Thiệu Tư đã đi xa, La Thụy Đình mới vuốt mặt mình, chỉ cảm thấy nóng phồng tay.

Hạ sư huynh rõ ràng vô cùng ôn nhã, bây giờ thế mà lại bắt đầu động tay động chân với nàng. . . La Thụy Đình cảm thấy, đầu mình có chút không đủ dùng rồi!

Lại nói đến Tiết Hàn Vân sau khi rời khỏi tử lâu, ra roi thúc ngựa chạy vội về nhà. Vừa mới vào cửa, Liễu Minh Nguyệt đã sớm chạy ra đón, hai người vừa chạm mặt, nàng liền ngửi được một mùi son phấn nồng nặc, cảm thấy lòng nhất thời trầm xuống.

Sớm nghe Liên Sinh nói Tiết Hàn Vân hôm nay sẽ trở về sớm, ai biết ngược lại lại quay về trễ thế này, trên người còn có mùi son phấn.

Tiết Hàn Vân muốn nắm cánh tay nhỏ bé của nàng, nhưng lại bị nàng tránh ra, ý cười trên mặt đã sớm biến mất, đôi mắt mãnh liệt nhìn chằm chằm vào hần, giống như muốn ở trên người hần nhìn ra một đóa hoa vậy.

“Lúc Hàn Vân ca ca trở về có đi vào cửa hàng son phấn chẳng?”

Tiết Hàn Vân thành thật lắc đầu, hần một lòng cố chạy nhanh về nhà, sao lại đi vào cửa hàng son phấn làm gì.

Nào biết hần vừa lắc đầu phủ nhận, trên mặt tiểu nha đầu lập tức trở nên mây đen u ám, quay phắt đầu bỏ đi.

Tiết Hàn Vân hoàn toàn không biết khi nào thì mình chọc cho nàng tức giận như vậy, muốn tiến lên đuổi theo nàng, lại bị Liên Sinh về mặt đau khổ kéo lấy góc áo:

“Gia. . . Thiếu gia, ngài đã đi vào tử lâu đúng không?”

Tiết Hàn Vân giờ tay vỗ lên ót Liên Sinh một cái, “Nói lung tung gì đấy?” Hần nào có thời gian nhàn rỗi kia chứ?

Sắc mặt Liên Sinh càng đau khổ:

“Thiếu gia tốt của ta ơi, cho dù ngài có đi vào tử lâu, trước khi trở về cũng phải rửa cho sạch mùi vị phấn son trên người ngài đi chứ? Bây giờ bị đại tiểu thư vừa vịn bắt được, chẳng trách tiểu thư lại bực bội!”

Tiết Hàn Vân nâng tay áo lên ngửi ngửi, quả nhiên mơ hồ có một mùi vị son phấn nồng nặc. Chẳng trách Liễu Minh Nguyệt lại nổi giận!

Hần mặt mày hớn hở đuổi theo, “Nguyệt nhi. . . Nguyệt nhi. . .” Tới cửa hậu viện của Liễu Hậu, nghe nói Liễu Hậu còn chưa trở về, hần nghĩ chắc là ông bị chính sự cuốn lấy, liền trực tiếp chạy đến viện Cẩm Ngô.

Trong lòng Liễu Minh Nguyệt vốn đang đầy chờ mong, chỉ ngóng trông hần được nghỉ trở về, nào biết nửa đường không biết là nữ tử nào lại nhảy ra chặn đường, làm trên người Tiết Hàn Vân đầy mùi son phấn, giờ phút này nàng ngồi trong phòng ngủ sinh hồn dỗi, Hạ Huệ ở bên cạnh khuyên giải:

“Tốt xấu gì tiểu thư cũng nên nghe cô gia giải thích một câu đã chứ?”

Liễu Minh Nguyệt tức giận nện xuống giường, “Nếu để ta tra ra là ai cùng hần. . . Ta sẽ. . . Ta sẽ. . .” Rốt cuộc sẽ làm như thế nào, thật ra trong lòng nàng cũng chẳng biết.

Đều là quan tâm sẽ bị loạn, bởi vậy mới thành hôn chưa đến nửa năm, còn chưa viên phòng, đã xảy ra chuyện như vậy, sau này biết làm thế nào cho phải?

Cho dù nàng rất tin tưởng Tiết Hàn Vân, nhưng mùi phấn son như có như không trên người hần thực sự không lừa được người ta. . . Bảo nàng làm sao

nhắm mắt giả ngu bây giờ, tự lừa mình nói rằng đều do nàng suy nghĩ lung tung ư, hoàn toàn không thể, đúng không?

Đang ngồi bực bội, thì nghe thấy ở bên ngoài có tiếng thông báo là Tiết Hàn Vân sắp sửa đi vào, đúng là tiếng thông báo của Văn ma ma.

Từ sau khi Liễu Minh Nguyệt thành thân, Văn ma ma cảm thấy mình như già hơn mười tuổi, mỗi ngày đều phải nhìn chăm chăm cặp vợ chồng son này, nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, về mặt tràn đầy tình ý kéo dài, gặp nhau mà không được tương thân, có đôi khi bà thấy trong lòng sinh ra cảm giác tội lỗi, giống như bà chính là kẻ ác thích chia y缘 rẽ thối.

“Chúc mừng cô gia, Tướng gia đã chọn được ngày tốt làm lễ cập kê cho tiểu thư, đêm cập kê đó là được viên phòng.”

Tiết Hàn Vân nghe được lời ấy, nhất thời tâm hoa nở phồng, đi vào phòng ngủ, thấy Liễu Minh Nguyệt ngồi đó buồn bực, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, lập tức vội vàng cởi áo ngoài ra mặc vào trên giá áo để ở một bên, rồi tiến lên ôm chầm Liễu Minh Nguyệt.

Hạ Huệ thấy vậy, sớm đã hé miệng cười, lặng lẽ lui ra, tiện tay đóng cả cửa phòng, chỉ canh gác ở bên ngoài, không cho người bên ngoài xông vào.

Liễu Minh Nguyệt bị Tiết Hàn Vân gắt gao ôm vào trong ngực, tránh lại tránh không thoát, nhất thời khó thở, đánh lại đánh không được, hấn vai u thịt bắp có thể so với tảng đá, vô cùng cứng rắn, đánh vào ngược lại còn làm đau tay mình, nàng thấy rất hận, cúi đầu cắn xuống...

Tiết Hàn Vân thấy nàng tức giận giống như con thú nhỏ, biết nàng đã động tình, trong lòng trong mắt không dung được việc hấn thân thiết với nữ tử khác, trong lòng rất vui mừng, ý cười trên mặt liền chứa vài phần trêu tức:

“Có phải vì vi phu về trễ, chọc nung từ giận dữ?”

“Chàng còn biết chàng về trễ?!” Liễu Minh Nguyệt cắn hai cái, hấn còn chưa sao, ngược lại còn làm hàm răng mình ê buốt.

“Trên đường gặp được thế tử Thục vương, đệ ấy bị Tạ sư đệ lôi kéo vào tửu lâu xã giao, thấy ta liền nhắm thẳng trên người ta cạ cạ... Lúc này thế tử điện hạ mới mấy tuổi, còn nhỏ lại bị Tạ sư đệ dạy bậy, một thân toàn mùi vị phấn son...”

Tiết Hàn Vân nhún mày, đáng vẻ lo lắng thay cho Tư Mã Du, đồng thời cũng âm thầm liếc trộm thần sắc của tiểu kiều nữ nhà mình, thấy nàng nửa tin nửa ngờ:

“Thật sao? Thế tử điện hạ đã vào kinh ư?”

Hắn liên tục gật đầu:

“Còn mang theo Hàm Phú nữa, chúng ta đã giao hẹn ngày khác sẽ đến thư trai của Lâm tiên sinh, cùng chúng sư huynh đệ tỷ thí một phen. Đến lúc đó nàng cũng đi cùng đi, thuận tiện dạo Hàm Phú một tiếng, đừng để Tạ sư đệ dạy hư Thế tử điện hạ. Hôm nay ta còn hận không thể đem Thế tử điện hạ ản vào trong bồn nước, hảo hảo rửa sạch mùi vị phấn son trên người đệ ấy...”

Tức giận trên mặt Liễu Minh Nguyệt nhanh chóng biến mất, gục đầu xuống, lại lặng lẽ kéo ống tay áo của hắn lên, len lén liếc mắt nhìn thành quả của mình một cái, thấy trên cánh tay trái của hắn có hai cái dấu răng thật sâu, nàng nhanh chóng kéo ống tay áo của hắn xuống che đi vết cắn, càng thêm xấu hổ, hận không thể vùi đầu mình vào trong đất...

Trách lầm hắn, cắn sai rồi, người gì mà... thực mất mặt!

Tiết Hàn Vân nhìn rất thú vị, bất động thanh sắc hỏi:

“Chắc Nguyệt Nhi rất nhớ vi phu, hận không thể ngậm vi phu vào trong miệng phải không?” Thấy tiểu nha đầu dưới sự trêu ghẹo của mình càng thêm quần bách, hắn liền nhanh ôm chầm lấy nàng, cười ha ha.

Liễu Minh Nguyệt ở trong lòng hắn chỉ thấy mình rất vô lực, thân thể nàng mảnh mai, bị hắn ôm vào trong ngực giống như ôm một đứa trẻ, hoàn toàn không thể thoát ra được, còn có thể cảm giác được hắn cười đến trong ngực đều chấn động lên... Tiểu tử này rõ ràng chính là đang trêu ghẹo nàng!

Nàng chưa kịp phản bác, hắn đã ôm nàng ngã xuống trên giường, xoay người đè nàng xuống, trong mắt nhuốm màu dục vọng, nói giọng khàn khàn:

“Nghe nói... Qua mấy ngày nữa Nguyệt Nhi sẽ làm lễ cập kê phải không?”

Liễu Minh Nguyệt ở dưới ánh mắt nóng bỏng như vậy của hắn, lại bị hạ thân cứng rắn của nam tử cạ vào người, nàng cảm thấy mình sắp thành một con tôm bị luộc chín, hết sức bối rối thốt ra:

“Lễ cập kê của ta thì liên quan gì đến chàng?”

Tiết Hàn Vân nghe thấy lời này, lại cười to một trận, cười xong lại cúi đầu, nhìn mặt mày nàng đỏ ửng, cúi đầu nói:

“Vậy nương tử nói xem, nàng làm lễ cập kê rồi, rốt cuộc có quan hệ gì với vi phu hay không?” Nói xong không chút để ý ở trên mặt nàng hôn môi, lại vươn tay xoa nắn ở trước ngực nàng.

Liễu Minh Nguyệt bị hắn xoa nắn một phen, vừa thẹn vừa giận, dù sao hắn da dày thịt béo, trong lúc hắn mê đắm hôn nàng, dứt khoát cắn cắn môi hắn,

đắc ý trừng hấn, dáng vẻ nhỏ làm như muốn nói chàng làm khó được ta sao.

Tiết Hàn Vân thấy dáng vẻ nàng ngoài mạnh trong yếu như vậy, song mặt hoa da phấn lại đỏ ửng, rõ ràng đã xấu hổ đến cực quẫn, nhất thời gục đầu xuống trước ngực nàng, tiếng cười có muốn nén cũng nén không được từ trước ngực nàng nhẹ nhàng phát ra...

Đầu tháng 2, Liễu Minh Nguyệt cập kê.

Liễu Hậu vốn nghĩ không cần làm lớn, chỉ mời vài vị thân bằng quyền thuộc có giao tình với nhà mình đến chung vui, ai biết ngày đó, công chúa Chiêu Dương lại mang theo một đám mệnh phụ phu nhân đến.

Vạn thị thân là mợ ruột, được mời đến chủ trì nghi lễ, nhìn thấy công chúa giá lâm, lập tức bước xuống, để công chúa Chiêu Dương bước lên chủ trì nghi thức cập kê.

Công chúa Chiêu Dương chính là cô cô ruột của vua Thừa Tông, chẳng những rất được Thái Thượng hoàng sủng ái, bây giờ cùng với Thánh thượng cũng có tình cảm cô cháu thâm hậu, sức ảnh hưởng trên triều đình rất lớn.

Mọi người nhìn thấy công chúa Chiêu Dương đích thân tới Tể tướng phủ, huống chi Thánh thượng nghe được tin tức hôm nay là ngày ái nữ của Liễu Hậu làm lễ cập kê, cũng sai thái giám đến ban thưởng không ít. Trong lòng nhóm cựu thần thuộc hạ của vua Vũ Đức vốn nghĩ “*Một triều Thiên Tử một triều thần*”*, sau khi tân đế đăng cơ nhìn thấy tân đế rất hậu đãi Liễu Hậu, bởi vậy lập tức ném bản khoản trong lòng qua một bên, chỉ tận tâm làm việc, hầu hạ Tân Đế.

*: vua nào triều thần nấy.

Liễu Minh Nguyệt làm lễ cập kê trong thể diện long trọng như vậy, chính là đứng đầu trong giới đích nữ quan lại ở trong kinh, trong lòng Liễu Hậu vô cùng cao hứng. Ông già trồng nuôi con dạy dỗ con gái lớn lên, bây giờ nhìn thấy con bé trưởng thành xinh đẹp như một đóa hoa mới nở, lại gả cho một lang quân như ý, còn được làm lễ cập kê long trọng đến thế, xem như cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm một hơi rồi.

Đêm cập kê đó, viện Cẩm Ngô giăng đèn kết hoa, trong phòng nến đỏ chiếu sáng, màn trướng rủ xuống, một đôi uyên ương cùng nằm trong đó.

Vấn ma ma và các nha hoàn sớm đã nhượng bộ lui binh, Tiết Hàn Vân chờ đợi giây phút này đã lâu, nay tâm nguyện được đền bù, ôm lấy thân thể nhuyễn ngọc ôn hương ấm áp trong lòng mình, chỉ hận tương thân không đủ, tìm được chỗ suối nguồn, lúc mới đi vào, còn có cảm bình cách trở, đợi đến khi hấn dùng sức, thiên hạ trong lòng nhất thời bị đau lui thành một đoàn...

Mặc dù hấn thương tiếc không thôi, nhưng rốt cuộc vẫn là người thiếu niên mới nếm thử trái cấm, đợi lâu không tốt, đã nhẫn nại đến không chịu nổi, lại tiếp tục dùng sức...

Liễu Minh Nguyệt hết sức hỗn loạn, chỉ cảm thấy thân mình như con thuyền lênh đênh giữa sóng nước, ba đào phá vào mặt, không còn biết thời gian hay không gian gì nữa... Chỉ có thể ôm chặt nam tử trước mắt, cố gắng chịu đựng.

Đến tận giờ phút này, việc hôn nhân của hai người Tiết Liễu, vợ chồng hòa thuận, đại lễ mới thành lập

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phấn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thú vui khuê phòng

Trong màn trướng, trời vừa hừng sáng, từ lúc ban đầu hỗn độn một mảnh cho tới khi ánh sáng dần dần xuất hiện, hơi thở của người bên gối vẫn đều đều, Tiết Hàn Vân nhẹ nhàng ôm thê tử nhuyễn ngọc ôn hương vào trong ngực, cánh tay thô ráp bởi nhiều năm tập võ từ từ di chuyển trên làn da mềm mại như ngọc, tay trơn như bôi mỡ, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời.

Tối hôm qua hấn tham hoan, chắc đã làm nàng mệt, được hấn vuốt ve như vậy thế mà vẫn chưa tỉnh, trong lòng hấn rất thương tiếc hôn hôn cái trán cháy đầy mồ hôi của nàng —— hai người ôm nhau nằm cùng một chỗ, cảm giác ấm áp hơn nhiều so với chỉ có một mình, ấm áp đến nỗi, cho dù trên người cháy đầy mồ hôi, vẫn không nở tách ra.

Cuối cùng sắc trời cũng sáng hẳn, bên ngoài đã có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi lại, Tiết Hàn Vân hưng hăng hôn tiểu kiều thê đang vui đùa trong ngực mình ngủ say một cái, làm cho thê tử trong ngực hấn vẫn còn ngái ngủ mơ màng nhũn nhũn, bấu môi nói: “Tỷ tỷ đừng làm loạn...”, hai hàng mi vẫn nhắm chặt, dáng vẻ nũng nịu vì được sủng ái nuông chiều, rất khó tưởng tượng được vẻ kiêu ngạo tối hôm qua đã nở rộ dưới thân hấn...

Tiết Hàn Vân cười thầm, bàn tay lớn đã sớm chạy dọc trong chăn gấm vuốt ve những đường cong linh lung bên dưới, đến khi đụng phải cảnh đào nguyên, chắc là tối hôm qua bị thương chưa lành, đau nhức cuối cùng cũng đánh thức người trong ngực hấn, nàng mở cặp mắt buồn ngủ ra, thân thể theo bản năng vận vẹo né tránh kẻ đầu sỏ xâm phạm vào lãnh địa bí ẩn của mình, nàng há miệng muốn quát, nhưng lại bất gặp một khuôn mặt tuần tú phóng đại...

“Hân —— “

Liễu Minh Nguyệt kinh hãi, tất cả chuyện tối hôm qua nhất thời xuất hiện trong đầu, nàng đau khổ cầu xin tha thứ, song Tiết Hân Văn mới nếm thử việc này, đúng là lúc ông mặt lưu luyến nhụy hoa, làm sao có thể nhìn được, dứt khoát bộc lộ tính tình của mình, hai người lần qua lần lại một phen.

Nàng có thể cảm giác được da thịt trần trụi khỏe mạnh của nam tử kẻ sát vào mình, mình còn bị hân ôm chặt vào trong ngực, tối hôm qua chỉ lo đau đớn, bây giờ ban ngày ban mặt, hai người còn kẻ sát chung một chỗ, nàng thấy rất xấu hổ, đưa tay đẩy đẩy hân:

“Mau đứng lên...”

Tiết Hân Văn kẻ sát vào nàng, giả ngu:

“Nương tử kêu ai mau đứng lên?”

“...” Liễu Minh Nguyệt trừng hân.

Đáng tiếc sau khi trải qua chuyện vợ chồng tối hôm qua, trình độ mặt dày của người này đã đột nhiên tăng mạnh, thấy nàng cho đến nay vẫn không chịu chính miệng thừa nhận, liền giả vờ muốn vén chăn lên:

“Nếu nương tử không chịu kêu vi phu, vậy không bằng để vi phu đến nghiệm chứng một chút quan hệ vợ chồng của chúng ta... Vi phu còn chưa từng nhìn thấy thân thể của nương tử vào ban ngày ——...”

Liễu Minh Nguyệt bị dọa đột nhiên kêu to:

“Phu quân ——” vừa vội lại vừa giận.

“Ồi!” Tiết Hân Văn đáp lại vô cùng rõ ràng.

Hân còn chưa kịp đắc ý, thì ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng của Văn ma ma:

“Tiểu thư, cô gia đã thức dậy rồi sao? Lão nô muốn vào hầu hạ...”

Liễu Minh Nguyệt mới tỉnh, làm sao đoán được nô bộc đã ở bên ngoài chờ đợi, nghe thấy tiếng của Văn ma ma, lại nhìn bộ dáng hai người còn trần trụi nằm ở trên giường, nhất thời quần đến không chịu được, nàng không thích nhất là lúc cả nước thân mật nơi khuê phòng mà lại có nô bộc ở bên cạnh, càng hận Tiết Hân Văn trêu cợt nàng, nhất thời tức giận nắm chặt tay, đè Tiết Hân Văn ở trên giường đánh một trận...

Hiển nhiên, kết quả không ngoài dự đoán.

Chút khí lực này của nàng, đánh vào một người hàng năm luyện võ, còn dè dặt một thiếu niên lang ra đòi đánh, thật sự là không chút tác dụng. Huống hồ còn chọn thời điểm đánh người không tốt lắm, mới sáng tinh mơ là lúc khí huyết của thiếu niên lang nào đó dễ xúc động nhất, người nào đó lại không hề có suy nghĩ khác chế trong đầu, vì thế ngược lại bị hân đặt ở dưới thân, đồng thời dùng sức một phen, quả thực cũng là kết cục bình thường nhất.

Sau đó, nàng ở trên giường hừ hừ vài tiếng, hữu khí vô lực kéo cánh tay của thiếu niên họ Tiết nào đó qua, hung hăng cắn xuống một dấu răng, mới cảm thấy trong lòng hòa hoãn lại.

Thiếu niên họ Tiết bị cắn xong, ý cười đầy mặt tiến đến bên tai nàng cười xấu xa:

“Nương tử, đáng lẽ, tối hôm qua Văn ma ma bọn họ đều tránh được, cái gì cũng không nghe thấy... Chẳng qua mới vừa rồi, bọn họ đều đứng ở ngoài cửa, nàng rên —— tiếng ngâm thực sự rất êm tai...”

Liễu Minh Nguyệt: “...” Ai có thể nói cho nàng biết, thiếu niên đang cười vô lại này rốt cuộc là từ đâu nhảy ra không?

Đây không phải là Hân Văn ca ca mặt lạnh tâm nóng, đoan trang hữu lễ của nàng a a a!!!

Lúc Văn ma ma và Hạ Huệ tiến vào hầu hạ, Liễu Minh Nguyệt còn đang chôn mình ở trong ổ chăn, ngay cả đầu cũng không lộ ra.

Tiết Hân Văn đã sớm đến tịnh phòng ở phía sau tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo chỉnh tề, ngồi ở phía sau đàn mộc cổ chờ nàng.

Bị Văn ma ma và Hạ Huệ thúc giục đến nóng nảy, giọng nói của nàng liền cách chân gấm truyền ra:

“Các người đều lui ra đi, để ta tự mình làm”

Rốt cuộc Văn ma ma vẫn là người lớn tuổi từng trải, biết da mặt nàng mỏng, tối hôm qua vừa viên phòng, Tiết Hân Văn lại là người luyện võ, chỉ sợ trên người nàng có đôi chỗ không thể gặp người, cho nên đều lui xuống, lo lắng liếc mắt nhìn Tiết Hân Văn da mặt dày mo, ngồi đó bất động như núi bên kia một cái, trong lòng cười thầm.

Hạ Huệ chỉ là một cô nương chưa gả, nghe thấy tiểu thư ngay cả mình cũng không cho hầu hạ, hơi suy nghĩ một chút, liền mặt mày hồng hồng lui ra ngoài.

Liều Minh Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân và tiếng đóng cửa, vội vàng từ trong chăn nhô đầu ra, thờ phào một cái, mãnh liệt nhìn thoáng qua Tiết Hàn Văn thế mà lại ung dung ngồi ở kia, nàng ôm chăn ngồi đây, quần chăn nhảy xuống giường đi tắm rửa.

Trong phòng ngủ có tịnh phòng, vừa rồi Văn ma ma đã chỉ huy đám nha hoàn chuẩn bị sẵn nước ấm để tắm rửa, Liều Minh Nguyệt đem toàn bộ cơ thể đều chôn ở trong thùng tắm, cảm thấy đau nhức trên người giảm bớt không ít, rốt cục mới thờ phào một cái.

Không cần người bên ngoài nhắc nhở, nàng cũng biết tình hình bây giờ của mình đương nhiên rất xấu hổ, trên mặt mang theo ý cười ngọt ngào —— mặc dù ở trong phòng Tiết Hàn Văn có hơi vô lại một chút, nhưng rốt cuộc cũng chỉ vô lại với một mình nàng mà thôi!

Đợi đến khi hai người chuẩn bị sẵn sàng, đi đến thính an Liều Hậu, mới biết được Liều Hậu đã đi vào triều châu từ sớm.

Sức khỏe của ông đã dần hồi phục, sau đại điển đăng cơ của tân quân, mặc dù đã đề bạt rất nhiều thuộc hạ cũ chốn Đông cung và cự thần tâm phúc, nhưng rốt cục trong số đó không có một người nào có thể so sánh được với một Liều Hậu khôn khéo tài cán, bây giờ Tư Mã Sách vô cùng nể trọng vị Thái phó này, bởi vậy đương nhiên là hết sức cung kính.

Liều Hậu làm quan mấy chục năm, cuối cùng cũng không phải tiểu tử tóc còn để chỏm, không thể bởi vì lúc ấy tân quân vì tư lợi mà kiên trì không chịu cứu viện, không để ý đến tánh mạng của ông và các vị trọng thần khác bị uy hiếp mà ghi hận lên người hắn, bãi công đình chức, rồi xa con đường làm quan.

Ngược lại, bây giờ ông ở trong triều, so với lúc vua Vũ Đức còn tại vị, càng phải cẩn trọng hơn rất nhiều.

Dường như từ chuyện vua Thừa Tông giăng co cùng Sở vương đêm đó đã làm cho ông chợt hiểu được phẩm tính của vị tân quân này, tiếp đó lại điều dưỡng mấy tháng, cũng đem tính nết của tân quân cân nhắc suy nghĩ hồi lâu, làm sao để ứng phó với tân quân, đại khái ông đã có vài phần nắm chắc.

Vua Thừa Tông mới đăng cơ, phong thưởng quan viên tâm phúc tiền triều, hậu cung cũng không ngoại lệ.

Địa vị của Thái tử phi Vi thị được củng cố, cha nàng lại chết ở trước mặt của vua Thừa Tông, về tình về lý, ngôi vị Hoàng hậu không thể không thuộc về nàng, bởi vậy Tư Mã Sách lập tức hạ thánh chỉ, phong nàng làm hậu, mọi người tuyệt không kỳ quái.

Dưới Vi Hoàng hậu, chính là Quý phi Ôn Thanh Dung.

Ngoại trừ Ôn thái hậu là cô cô ruột của Ôn Thanh Dung ra, lần này Tư Mã Sách đăng cơ, toàn bộ dựa vào binh quyền trong tay Quốc cữu Ôn Thế Hữu, bởi vậy sau khi đăng cơ, Ôn Thanh Dung liền chiếm được địa vị cao nhất gần với Vi hoàng hậu, dưới ngôi vị Hoàng quý phi ở hậu cung của Thừa Tông.

Dựa vào bối cảnh của nàng ta, bây giờ ngay cả Vi hoàng hậu cũng phải nhường bộ lui binh.

Những phi vị còn lại được bỏ trống, Doãn Tổ Nhị và Trầm Kỳ Diệp được phong làm Chiêu nghi đứng đầu Cửu Tàn, chúng nữ tử còn lại trong cung, có người được phong Mỹ nhân, cũng có người được phong Tài nhân, còn có Bảo lâm, Thái nữ..., đều là người cũ của Đông cung, địa vị cũng không cao.

Hôm nay sau khi Liều Hậu từ trong cung trở về, cùng ăn tối với con gái và con rể, không nhịn được cảm thán một câu:

“Cũng may các con thành thân sớm.”

Những lời này của ông quyết không phải *hữu cảm nhi phát**, Liều Minh Nguyệt sớm đã quen biết với Tư Mã Sách, rất dễ bị tuyển chọn một cách trắng trợn, nhồi nhét vào hậu cung.

*: *Vì có cảm xúc nên cần phải phát tiết ra.*

Ngược lại Tiết Hàn Văn nghe được lời này, bất giác nhíu mày:

“Chẳng lẽ Thánh thượng muốn chọn mỹ nữ?” Tầm mắt bất giác đảo qua tiểu nương tử đang vui đùa ăn cơm nhà mình, trong lòng nhất thời thả lỏng, thuận tay gấp một miếng nấm bỏ vào chén của nàng.

“Sáng nay nhận được thánh chỉ, quan viên lục phẩm trong triều đã ra ngoài tuyển chọn những nữ tử chưa gả, cũng chưa có hôn phối, đợi sau khi tuyển chọn xong mới được tính chuyện hôn phối.”

Hoàng đế chọn mỹ nữ theo thông lệ, vốn cũng là một loại thủ đoạn hợp lý để củng cố chính quyền của rất nhiều tân đế mới đăng cơ. Hoàng gia lựa chọn nữ tử từ nhà thần tử tiền cung, rất nhiều thần tử cũng ước gì con gái nhà mình có thể được Thánh thượng coi trọng, đôi bên cùng có lợi, theo nhu cầu mà thôi.

Nhưng những gì Liều Hậu sầu lo không chỉ như vậy.

“Trong cung có rất nhiều nương nương chủ tử, chỉ sợ đám cung nữ vốn có không đủ để sai sử, e là các nữ tử bình dân bá tánh trong dân gian cũng sẽ bị tuyển chọn cung nữ...” Liều Minh Nguyệt nuốt xuống một ngụm cơm cuối cùng trong miệng, thuận miệng nói.

Liều Hậu và Tiết Hàn Văn đều đưa mắt nhìn nàng, cực kỳ ngoài dự đoán.

Từ trước đến nay nàng không biết đến cuộc sống khó khăn của dân chúng, làm sao có thể dự đoán được việc này?

Liễu Minh Nguyệt không biết hai người kinh ngạc vì chuyện gì, nghi hoặc nói:

“Chẳng lẽ con nói sai rồi sao?” Kiếp trước nàng từng sống ở trong cung, đương nhiên biết một vị quý chủ nhân cần phải có cung nữ thái giám hầu hạ, đó là thông lệ. Nhưng vua Vũ Đức không phải là một vị vua thích xa hoa lãng phí vô độ, bởi vậy đám cung nữ hầu hạ trong cung, nhân số cũng không nhiều.

Điều mà Liễu Hậu lo lắng, đúng là như thế.

Cho tới bây giờ cung nữ ở trong cung đều được tuyển chọn từ gia đình đẳng hoàng tử tể trong dân gian, nếu gặp được quan viên trong lòng còn tồn tại một tia thiện ý thì vẫn còn may. Nhưng nếu như gặp phải quan viên tham lam háo sắc, không biết có bao nhiêu gia đình dân chúng bình dân phải tan nát?

*Thượng hữu sở hảo, hạ tất hiệu yên. ***

*** : bề trên có một loại yêu thích, phía dưới nhất định càng yêu thích hơn. Còn được hiểu là trên làm dưới theo, ảnh hưởng rất lớn.*

Khi dân chúng nghe được tin tân đế thích xa hoa, lãng phí, không biết có bao nhiêu nữ tử sẽ bị đưa vào trong cung, cảnh xuân tươi đẹp bị phá hủy...

Chẳng qua việc này, không hề liên quan gì đến ái nữ nhà ông.

Liễu Hậu an ổn ăn cơm xong, lại đến thư phòng giải quyết văn kiện, Tiết Hàn Vân thì ôm lấy Liễu Minh Nguyệt trở về phòng tiếp tục hưởng thụ thú vui khuê phòng.

Hắn là thanh niên mới nếm thử hương vị tình yêu, cả ngày nay vừa nhắm lại nhin, mắt phóng ra ánh sáng xanh đối với tiểu nương tử ngon miệng, làm cho Văn ma ma hầu hạ trong phòng bọn họ nhìn mà cười thâm, đám nha hoàn ngoại trừ bưng trà rót nước, lập tức lui ra, tùy ý để hai vợ chồng bọn họ ở trong phòng nào loạn.

Liễu Minh Nguyệt nhớ lại tình hình tối hôm qua, âm thầm phát sầu, sống chết cũng không tình nguyện cùng hắn trở về phòng, căn cứ theo tinh thần kéo được khắc nào hay khắc đó, cứng rắn lôi kéo hắn đi tản bộ cho qua thời gian.

Tiết Hàn Vân không còn cách nào khác, chỉ phải cùng nàng đi dạo hậu hoa viên, vừa đi vừa khuyên:

“Khuya rồi, ban đêm muỗi nhiều, nếu chúng cắn nướng tử, vi phu rất đau lòng...”

Liễu Minh Nguyệt trừng hắn, “Nói bừa! Bây giờ mới tháng mấy, làm sao mà có muỗi?”

Tiết Hàn Vân nhân cơ hội này một tay ôm nàng vào trong ngực, xoay người nhanh chóng đi về hướng viện Cẩm Ngõ:

“Nàng cũng biết bây giờ mới tháng 2, nào có cảnh đẹp gì mà nhìn? Không bằng cùng vi phu trở về phòng cho ấm áp một chút, đừng để cảm lạnh làm hỏng thân thể...”

Liễu Minh Nguyệt không biết nói gì ngẩng đầu nhìn trời... Dưới loại tình hình này, làm sao nàng còn giãy dụa cho được?

Thật sự là hối hận đã học võ muện vài năm, một chút phần thắng cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công, Tào Phán Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.